Măicuța Veronica
și
Părintele George Văsii

CERCETĂRI ÎN LUMEA DE DINCOLO

CERCETĂRI ÎN LUMEA NEVĂZUTĂ
Vol. I, II şi III

P R O L O G

LUMINA s-a revărsat mai întâi prin LEGI şi FENOMENE în întreaga natură, în întregul Univers, dar ea depăşeşte natura şi Universul.

Lumina s-a făcut cunoscută, apoi, pentru oameni, prin MARII INIŢIAŢI în religii, dar ea depăşeşte toate religiile tuturor popoarelor.

Lumina s-a făcut cunoscută în FILOSOFIE, dar ea depăşeşte filosofiile toate, pentru că e mai presus de orice filosofie scrisă, pe care mintea omenească a încăput-o vreodată.

Lumina s-a descoperit cu prisosinţă în ŞTIINŢE şi ARTE de-a lungul secolelor şi nu va înceta să se descopere, atâta timp, cât omul va exista pe Pământ.

ADEVĂRUL, însă, nu-l vor afla pământenii, decât prin MEDIUMITATE, prin oameni deosebiţi, dotaţi, misionari – "TRIMIŞII" – care vor răspunde la întrebarea: "De unde a venit omul, de ce a venit şi unde va merge?"...

De-abia atunci, omenirea va cunoaşte rostul şi sensul existenţei sale şi va celebra:

B I R U I N Ţ A L U M I N I I P E P Ă M Â N T!

Datorăm această Lucrare:

lui Filip şi Serafia – celor ce ne-au vorbit primii despre Ceruri şi Straturi; Îngerilor noştri păzitori...

lui SIU KARTA – care a însoţit-o şi călăuzit-o pe Veronica, încă din timpul copilăriei, în timpul adolescenţei, până la deplina maturitate...

lui CALEMNIS – care a împlinit setea mea de frumos şi perfecţiune, pe când eram în floarea tinereţii, şi apoi ne-a călăuzit paşii în nenumărate rânduri...

lui IOAN Hrisostom – datorită căruia, prin prelegerile şi discuţiile sale, şi mai ales prin divina sa concepţie din Liturghie, a întreţinut prin Euharistie, inimile noastre, vii şi treze...

lui GALILEO GALILEI – care, înţelegând pretenţiile noastre ştiinţifice, ne-a slujit cu răbdare şi dragoste în cercetări...

lui SOCRIT – care, înţelegând îndoielile noastre asupra autenticităţii unor texte, ne-a însoţit şi supravegheat, ajutându-ne şi la cercetarea culorilor de bază spirituale...

DOAMNEI LUMINII – Maicii Domnului, care, în timp ce Veronica era în Mănăstire, i s-a arătat de 42 de ori şi care, adesea, ne-a vizitat şi acum, pe amândoi...

FIULUI LUMINII – Iisus Hristos, care a fost întotdeauna Băutura şi Hrana noastră şi cu binecuvântarea căruia au fost împlinite cercetările prezentate în această Lucrare.

I.

Această carte, se adresează, mai întâi, tuturor acelora care au înţeles că această viaţă pământeană are un rost, că întreaga noastră viaţă, nu poate să nu aibă un rost şi un sens.

Această carte, în primul rând, se adresează celor ce au gândit şi au meditat la propria lor viaţă, la propriile lor întâmplări şi au înţeles, sau cel puţin au întrezărit, că toate cele pe care le trăim, atât bucuriile, cât mai ales suferinţele noastre, au o semnificaţie, uneori plină de rezonanţă, cu serioase urmări, care au nevoie să fie înţelese, pătrunse.

De aceea, această carte, se adresează, mai întâi celor ce au cunoscut atât bucuriile, cât şi suferinţele acelora ce au căutat un răspuns marilor întrebări.

Nu avem pretenţia s-o numim o carte de filosofie, dar cei ce au înţeles adevărata menire a omului, vor găsi în aceste rânduri, prilej de a-şi spori posibilităţile de pătrundere în misterele care însoţesc evenimentele şi întâmplările propriei noastre vieţi.

Scriind această carte, ne adresăm, mai ales, celor ce au plâns şi au suferit în viaţa lor, celor care, însetaţi de DREPTATE, ADEVĂR ŞI FRUMOS, au dus povara durerilor şi a suspinelor.

Ne adresăm celor însetaţi de LUMINĂ, dar mai ales, celor ce s-au cutremurat, cunoscând drama întunericului.

Ne adresăm celor ce au cunoscut şi au iubit lumina zilei, razele binefăcătoare ale soarelui, dar mai ales, celor ce au sângerat sub puterile nopţii, sub ghearele întunericului.

Ne adresăm celor ce au ochi pătrunzători şi văd; celor ce au auz fin şi aud; celor ce au puterea să distingă Lumina de întunerec, minciuna de Adevăr, Curajul de laşitate.

Ne adresăm celor ce s-au învăţat să sufere, să rabde în tăcere, dar mai ales, celor ce nu au răbdat, ci s-au împotrivit celor ce n-au tăcut, ci au strigat de pe acoperişurile caselor, înfruntând minciuna, laşitatea şi nedreptatea, celor ce s-au uitat pe ei şi scoţând SABIA CUVÂNTULUI ADEVĂRULUI, au adus cuvenita ripostă întunericului.

Ne adresăm, de aceea, mai ales celor curajoşi, celor fermi, celor ce nu se clintesc în crezurile lor, celor ce au înţeles lupta şi jertfa pentru dreptate şi pentru adevăr.

Ne adresăm în aceste rânduri şi celor senini şi împăcaţi cu conştiinţa lor, celor ce au avut înlăuntrul lor o cumpănă şi cu ea au învăţat să recunoască valorile şi să le deosebească.

Adresăm aceste rânduri şi celor care, aplecaţi peste microscop sau cufundaţi în telescop, au făcut din cercetările lor un prilej de meditaţie, despre o celulă, un protozoar, despre o oarecare planetă, ori o stea.

În concluzie, ne adresăm multora, şi ca să-i cuprindem pe toţi aceia cărora ne adresăm, vom preciza:

Ne adresăm tuturor acelora care în "naştere" şi "moarte" au văzut două mistere, care au nevoie să fie descifrate şi înţelese, precum şi acelora care de-a lungul vieţii lor, au înţeles că LUMINA şi ÎNTUNERICUL sunt două noţiuni distincte, două lumi diferite, care nu au nimic comun.

Pentru a parcurge această Lucrare, este necesar ca cititorul să fi reuşit să descopere, măcar sensul acestor două noţiuni, acestor două lumi diametral opuse, care au generat mii de conflicte, suferinţe şi drame.

Cei ce au cunoscut crucea, moartea şi transfigurarea, vor înţelege rostul acestei Lucrări, iar visătorii vor avea prilejul să constate, că adesea, visurile sunt o reflectare a unor realităţi, ce nu pot fi decât rareori, bănuite ca posibile.

Nu se adresează această carte celor ce luptă pentru scaune înalte, vânzându-şi semenul, celor perfizi şi laşi, care se ploconesc celor ce stau în alte scaune mai înalte ca ale lor, iar pe cei de sub ei, îi asupresc şi-i exploatează.

Fără de nici un folos va fi această carte, celor care nimic bun n-au făcut pentru semenii lor, pentru aproapele lor, nici celor care, alergând doar pentru înavuţire, au avut deviza: "Mie mai întâi, apoi iar mie şi numai pentru mine!"

Fără de nici un folos vor fi aceste rânduri, pentru acei care pentru "30 de arginţi" şi-au vândut conştiinţa, pentru cei orgolioşi şi plini de ei, care se cred atotştiutori, atotcunoscători.

Nu ne adresăm în aceste rânduri, nici făţarnicilor, nici impostorilor!

Nu ne adresăm falşilor păstori, năimiţilor, lupilor!

Nu ne adresăm deformaţilor, care, ajunşi pe culmea infatuării şi a iubirii de sine, nutresc credinţa nestrămutată că văd mai bine ca oricare alţii.

Nimic şi de nici un folos nu vor fi aceste rânduri jefuitorilor de adevăr, traficanţilor de Har, falşilor doctrinari, care, cu clare intenţii, duc în eroare pe semenii lor.

Nu vor putea înţelege nici rostul şi nici sensul acestei Lucrări, cei ce nu pot distinge Lumina de întunerec*;*

cei ce au ochi dar nu văd;

cei ce au urechi dar nu aud;

Nu vor avea ce face cu această carte şi nu le va fi de nici un folos, căci, cartea aceasta este dedicată celor ce în iubire şi muncă, au optat pentru:

Bine, Adevăr şi Frumos

pentru:

L U M I N Ă!

II.

Ne ferim de vorbe goale şi am avut totdeauna conştiinţa importanţei cuvântului scris. Mai mult decât atât, am înţeles gravitatea şi răspunderea cuvântului scris. De aceea, cercetând şi studiind o mulţime de probleme, strângând o importantă cantitate de material şi date, am ezitat totuşi, ani de zile, să ne asumăm răspunderea redactării acestei Lucrări, tocmai din cauza conştiinţei pe care o avem, că scrisul, scrierea, implică o deosebită angajare şi răspundere.

Dar nu aceasta a fost totuşi cauza care ne-a făcut să zăbovim în redactarea acestei Lucrări. Ani şi ani am strâns, am cules, am adunat cu grijă, am cernut, am strecurat şi la un moment dat, s-a adunat un teanc mare cu tot felul de date şi probleme, întoarse când pe o parte, când pe alta.

Şi am privit la acest teanc de manuscrise, căutări, cercetări, întrebări şi probleme de tot felul şi... nu am ştiut ce să facem cu el. Era, ca şi cum aveam nenumărate gheme de lână, de mătase, de diferite culori, dar nu ne pricepeam să facem urzeala, să putem începe covorul. Nu am putut să ne dăm seama, că aceste gheme pot servi la confecţionarea unor lucruri utile, care să fie de folos fraţilor, semenilor noştri.

Era, ca şi cum strânsesem materiale: piatră şi ciment pentru fundaţie, cărămizi, var şi nisip pentru ziduri, cherestea şi ţiglă pentru acoperiş; era, ca şi cum, cu aceste materiale ne construisem o casă pentru noi, în care locuiam confortabil, dar semenii noştri nu încăpeau să locuiască în ea.

Acest lucru nu ne-a mulţumit şi ne-a făcut să zăbovim ani şi ani de zile în scrierea acestei Lucrări.

Este foarte adevărat, că aceste cercetări şi aceste probleme, aceste date culese, adunate şi strânse la un loc, puteau fi surse importante de inspiraţie pentru alţii, dar şi aceasta nu ni s-a părut în ordine, şi-atunci, le-am pus pe toate în sertar.

Nu ştiam nici noi de ce suntem nevoiţi să lăsăm aceste preţioase cercetări să zacă într-un sertar, încuiat şi pecetluit de nepriceperea noastră.

Oh, câte zile, câte nopţi, nu am petrecut gândind, reflectând şi meditând la cele ce stăteau în sertar!

Am ajuns, la un moment dat, să le considerăm fără rost.

M-am îndoit eu însumi de autenticitatea lor, am rătăcit, căutând un argument, un factor polarizator, un catalizator, care să dea un sens manuscriselor noastre. Ni se păreau prea personale, prea “ale noastre”, prea legate de propriile noastre trăiri, ca să merite să fie scoase la lumină.

La un moment dat, însă, a început parcă să se facă lumină. Mi-am dat seama, că problemele “noastre”, nu erau, totuşi, numai “ale noastre“, ci erau ale multora, care, ca şi noi, căutau să afle atât rostul vieţii de aici, cât şi enigmele “Vieţii de dincolo”.

Bine, am zis atunci, le voi scoate din sertar şi le voi prezenta! Dar cum?! Materialul era divers, variat, trebuia sistematizat, toate aveau un conţinut de idei, iar ideile trebuiau sistematizate într-un adevărat sistem filosofic. Nu le puteam copia, pur şi simpu, ci trebuia adusă o ordine, iar această ordine trebuia să înceapă cu “naşterea şi evoluţia spiritului”.

Dar spiritul nu este o entitate singulară, izolată. El trăieşte într-un Univers, este strâns legat de mediu, de tot ceea ce-l înconjoară.

Şi cu cine să încep? Cu cei de aici sau cu cei de “Dincolo”? Cu cei mai tineri, cu noi cei de pe Pământ, sau cu cei mai în vârstă ca noi, cu cei de “Dincolo”? Desigur, cu cei de “Dincolo”, dar de acolo, cu cine să încep? Cu “Cel vechi în zile”, cu Părintele Universului?

Şi-am îndrăznit, şi-am început o Lucrare, pe care am intitulat-o: “Organismul cosmic” şi-am scris, şi-am scris, pagini după pagini, cu scheme şi schiţe, cu desene în culori, care, pe măsură ce înaintam pe linia evoluţiei, deveneau din ce în ce mai complicate, din ce în ce mai complexe, până ce, la un moment dat, m-am împotmolit în complexitatea şi vastitatea fenomenelor care apăreau, precum şi a Legilor ce guvernau aceste fenomene. M-am oprit, văzându-mă neputincios.

Am avut atunci, o dezamăgire teribilă despre propriile mele puteri, dar am dobândit ceva: înţelegerea edificiului “MARELUI SISTEM FILOSOFIC AL LUMINII”!

Aceasta a fost una din cele mai importante realizări, care mi-a schimbat optica faţă de propriile mele experienţe, care zăceau în sertar. Atunci am înţeles şi locul lor în splendidul edificiu al “MARELUI SISTEM FILOSOFIC AL LUMINII”, loc, pe care putea de acum să-l ocupe, pentru că îi găsisem rostul, îi găsisem sensul.

Astfel, toate cercetările noastre expuse în această Lucrare, se prezintă ca nişte detalii, care vor avea locul lor în “MARELE SISTEM FILOSOFIC AL LUMINII”.

Nu prezentăm un sistem filosofic, dar în cele ce vom trata, vom tinde către un sistem, care, cândva, se va contura graţie multor detalii care vor mai trebui scoase la iveală, pentru că, acest măreţ edificiu, nu poate fi o operă singulară, ci ea se va sprijini tocmai pe un important număr de detalii, pe numeroase cercetări şi studii, pe nenumărate experienţe şi verificări.

Cu această înţelegere, am scos din sertar cercetările noastre şi le-am expus în această carte.

III.

Nu m-a mulţumit niciodată FORMA,
ci am căutat să descopăr CONŢINUTUL.

În această Lucrare, sunt cuprinse răspunsurile la o mulţime de întrebări şi probleme care ne-au frământat din fragedă tinereţe, de atunci de când am început să gândim, de atunci de când am început să ne punem întrebări.

Mărturisim un fapt, pe care cititorul aş vrea să-l reţină dintr-un început şi nu aş vrea să socotească ceea ce spunem, ca o laudă de sine. Am fost totdeauna cel ce nu se mulţumeşte numai să privească, ci să şi înţeleagă. Ne opream şi priveam pomul: frunzele, fructele; dar căutam să înţelegem şi ceea ce nu se vede: rădăcina, seva ce curge prin fibre, şi privindu-le, înţelegeam etapele creşterii, starea lui primăvăratică de înmugurire, înflorire, rod, dar şi amorţirea tristă a iernii.

Am fost totdeauna cel ce caută la pom şi rupe mai întâi fructul la care poate să ajungă uşor cu mâna, apoi am privit la fructele ce erau mai sus şi, căutând o scară, am căutat să culeg din fructele mai coapte, mai frumoase şi am simţit nevoia fructelor din vârf.

Am făcut aceasta nu cu un singur pom, ci cu toţi pomii care ne ieşeau în cale. Îi cercetam de au rod şi dacă nu aveau, treceam mai departe; de aveau rod, le cercetam calitatea şi dacă erau de calitate, ne opream, de nu, treceam mai departe.

Pomii cu rădăcină, tulpină, frunziş - au fost religiile, iar rodul lor, era filosofia acelor religii.

Am înţeles, de pildă, religiile, ca FORME de manifestare ale unei gândiri, ale unui sistem de gândire; am înţeles, deci, că toate FORMELE sunt expresia unui CONŢINUT DE IDEI, care au generat numeroase, nenumărate forme.

De aici şi două lumi:

LUMEA IDEILOR – a Legilor interioare, nevăzute şi

LUMEA FORMELOR – a fenomenelor exterioare, vizibile.

Oricât ar părea de necrezut, realitatea e că aceste două lumi sunt perfect sudate, astfel încât, se poate formula Legea:

Orice FORMĂ (indiferent de calitatea ei),

Orice FENOMEN (indiferent de amploarea lui),

ESTE EXPRESIA UNUI CONŢINUT DE IDEI (indiferent de calitatea şi concentraţia acelei IDEI).

În acest sens, orice religie, care este în sine un fenomen complex exterior, este expresia unei gândiri, a unui conţinut bogat de idei.

Între formă şi conţinut, am simţit şi am înţeles că există o legătură indestructibilă, cu toate că, după cum spuneam, le consider două lumi. Sunt două

lumi distincte, pentru că formele ce ne înconjoară, sunt la îndemâna oricui şi nu necesită nici un efort de meditaţie, de gândire, spre a fi înţelese.

Lumea FORMELOR şi Lumea IDEILOR, aceste două noţiuni distincte, **sunt legate la rândul lor, între ele, de nenumărate înţelesuri paradoxale.**

Primul înţeles paradoxal (contradictoriu) este faptul că, cu toate că forma este legată de conţinut, totuşi, istoria gândirii omeneşti, a dovedit că omul nu a fost întotdeauna apt să înţeleagă această legătură, nu a fost apt dintr-un început, să descopere CONŢINUTUL.

Lumea formelor - a fenomenelor şi Lumea ideilor - a Legilor, apar în istoria gândirii omeneşti, ca două lumi distincte, separate tocmai de neputinţa omului de a realiza unitatea desăvârşită dintre ele, astfel că, în orice religie s-a produs TRAGICA SCINDARE dintre cei ce s-au oprit şi au slujit formele şi cei ce s-au străduit să aibă acces la conţinutul de idei.

Ne-am străduit să înţelegem ortodoxia, religia în sânul căreia ne-am născut şi am crescut şi ca s-o cunoaştem, am căutat mai întâi, să învăţăm de la cei ce o cunoşteau. Dar, între cei ce erau consideraţi "cunoscători ai teologiei", am întâlnit mulţi care pretindeau că o cunosc, dar în realitate nu o cunoşteau, pentru că, dacă ar fi cunoscut-o, ar fi dovedit-o prin fapte, nu prin vorbe.

IV.

M-am născut şi am crescut în sânul unei familii de oameni evlavioşi, fără pretenţii de cunoaşteri teologice; erau, însă, cinstiţi şi curaţi.

Frecventam Mănăstirea Antim din Bucureşti, unde cântam în corul Bisericii şi aveam duhovnicul meu, care îmi îndruma paşii.

La vârsta de 14 ani, am avut ocazia să-mi cadă în mână cartea cu "Vedeniile Maicii Veronica" din satul Tudor Vladimirescu, jud.Galaţi. Am fost nespus de impresionat, că o tânără din ţara noastră a văzut-o pe Fecioara Maria, Sfinţii: Ioan Evanghelistul, Simion Stâlpnicul şi Pantelimon, precum şi chiar pe Iisus Hristos, Domnul nostru.

Cu ocazia sărbătorii Paştelui, am mers cu familia mea acolo. Părinţii mei, plini de daruri pentru Mănăstire, m-au luat şi pe mine.

Ajunşi acolo, într-o seară ploioasă, mi-am făcut loc cu greu prin mulţimea care umplea Biserica până la refuz şi am reuşit să ajung în faţă şi mi-am întors privirile spre Maica Veronica, ce stătea în strana ei de Stareţă. În aceeaşi clipă şi dânsa şi-a întors privirile spre mine şi mi-a zâmbit, cu toate că nu mă cunoştea.

A doua zi, Maica Veronica ne-a primit în Stăreţie, unde părinţii mei i-au prezentat darurile aduse, printre care şi o cruce mare de aur, cu inscripţie pe ea, pe care s-o poarte, deoarece era "stavroforă", adică purtătoare de Cruce, în semn de distincţie acordată chiar de Patriarh.

Încântată de darurile primite, Maica Veronica a mulţumit cu ochii în lacrimi, părinţilor mei, iar pe mine m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe frunte, spunându-mi: “Tu al nostru eşti şi al nostru vei fi”!

De atunci, viaţa mea a luat cu totul altă întorsătură. M-am dedicat scrierilor Sfinţilor Părinţi şi studiilor teologice, hotărât fiind, să urmez teologia.

Toate vacanţele le petreceam la Mănăstirea Maicii Veronica, care ţinea foarte mult la mine, şi la Mănăstirea Slatina, de călugări, unde era un stareţ vestit prin predicile sale: Arhimandritul Cleopa. În Slatina am fost iniţiat în viaţa călugărească, pe care eram hotărât s-o îmbrăţişez.

Mănăstirea “Adormirea Maicii Domnului” din satul Tudor Vladimirescu, era formată dintr-un şir de chilii, dispuse pe patru laturi, în formă de cetate şi în mijloc cu o Biserică. Dar lumea venea atât de multă, încât Biserica era cu totul neîncăpătoare, şi de aceea, Maica Veronica intenţiona să construiască o Biserică mult mai încăpătoare, o adevărată Catedrală.

Această intenţie, mi-a dat ideea să urmez mai întâi Facultatea de Arhitectură şi apoi, să fac Teologia. Am reuşit la Facultate şi am urmat-o cu multă râvnă şi plăcere.

În anul 1955, când eu eram în anul II la Facultate, în urma unui conflict cu forurile superioare bisericeşti şi cu conducerea de Stat, Maica Veronica este arestată, împreună cu Părintele Ioan Iovan şi un grup de maici. Au fost condamnaţi la diverse pedepse cu închisoarea.

Era în plină perioadă stalinistă. Acest fapt m-a revoltat la maximum, dar neputând face nimic, m-am resemnat.

În acea perioadă eram în strânse relaţii cu stareţul Schitului Rarău, ieroschimonahul Daniil, care îmi devenise şi îndrumător spiritual – duhovnic.

În Bucureşti, unde eram, exista un cerc de intelectuali şi de călugări, din care făceam şi eu parte, împreună cu alţi studenţi. Nici noi nu am scăpat de prigoana stalinistă şi am fost şi noi arestaţi şi condamnaţi. (**N.ed.** este vorba de Lotul "Rugul Aprins" de la Mănăstirea Antim, din care autorul a făcut parte)

Închisoarea a fost o etapă dramatică, plină de suferinţă, mai ales între anii 1958 şi 1961.

În anul 1962 mă îmbolnăvesc de endocardită şi sunt internat la spitalul Salcia, spital destinat în exclusivitate deţinuţilor politici. Aici, în spital, am cunoscut pe Hegeduş Ianoş, un medium extraordinar. Ianoş putea intra în legătură nu numai cu orice spirit, ci putea vedea de la distanţă, orice om în trup. Îi citea calitatea spirituală şi putea discuta cu el orice problemă. Ianoş s-a bucurat foarte mult, că găsise în mine, omul cu care să se poată verifica pe sine.Timp de peste patru luni, seară de seară, după ce colegii noştri se culcau, noi cercetam spiritele şi pătrundeam în secretele “Vieţii de Dincolo”.

Ceea ce am verificat împreună, a fost concordanţa dintre luminozitatea corpului astral (spiritual) şi faptele din viaţa spiritului, şi anume: fiecărui păcat îi corespunde o pată de o anumită culoare. Roşu este culoarea crimelor, maroniul a hoţiei, albastru pentru desfrâu şi galben pentru orgoliu; culoarea gri este proprie

oamenilor cinstiţi, curaţi şi harnici. Marea majoritate a oamenilor, au corpul astral pestriţ.

Când omul este angajat pe drumul efortului şi al cinstei, în jurul gâtului apare culoarea gri, care, în timp, se extinde asupra pieptului.

Am cercetat peste 300 de cazuri, între care şi multe spirite fumurii şi chiar negre, care reprezintă treapta cea mai de jos: diabolismul.

Gri, curaţi, am găsit foarte puţini, iar albi şi mai puţini. Este de subliniat faptul că griul, care reprezintă certificatul de intrare în scara evoluţiei spre alb, are şi el trei trepte: gri-închis, gri semi-deschis şi deschis.

Spiritele albe au şi ele trepte, începând de la: albul mat, albul deschis, albul luminos, albul scânteietor şi strălucitor.

Fiecare păcat, automat se repercutează asupra corpului astral (spiritual). Nu există iertare! Cel ce a greşit, trebuie să depună eforturi un timp îndelungat şi să facă multe fapte bune, care atrag, relativ şi proporţional, ştergerea în timp, a petei.

Printre persoanele cercetate de noi, spre a vedea calitatea spirituală, a fost şi Stareţa Veronica de la Vladimireşti. Spre surpriza lui Ianoş (nu şi a mea), spiritul lui Veronica era alb, şi mai mult, a constatat că Veronica era discul meu, adică eu şi Veronica, cu miliarde şi miliarde de ani în urmă, formam un singur "disc".

Astfel, am aflat că toţi oamenii, toate spiritele, au fost cândva fiinţe asexuate şi numai intervenţia divină a provocat desfacerea în două a discurilor, şi prin aceasta, a celor două sexe.

Întâlnirea discurilor este foarte rară pe Pământ, extrem de rară.

Văzând-o pe Veronica, Ianoş a prevăzut căsătoria mea cu dânsa, ceea ce s-a şi întâmplat.

Revederea noastră, după ce am fost eliberat în 1964, a reprezentat marea bucurie a regăsirii noastre pe acelaşi drum, drumul iubirii şi al cercetării Lumilor nevăzute. La 2 mai 1964 a venit Veronica în Bucureşti, iar pe 5 decembrie al aceluiaşi an, am oficiat căsătoria.

Cercetările mele împreună cu Veronica, au început din august 1964, încă de pe când Veronica locuia la Poiana Ţapului. Primele spirite cu care am intrat în legătură, au fost Serafia Teşnic şi logodnicul ei, Apostolul Filip Mirlon.

Vreau să adaug că, încă de pe când eram cu Ianoş în închisoare, într-una din seri, căutând să aflăm cine era bătrânul pe care Veronica îl văzuse deseori, s-a prezentat înaintea noastră un spirit foarte luminos, pe nume Siu Karta, care ne-a lămurit că el era bătrânul din Vedeniile lui Veronica, dar nu şi-a dezvăluit identitatea, deoarece ar fi provocat confuzie şi dezorientare între nişte oameni, care cultivând credinţa ortodoxă, nu ar fi primit un nume străin de Sfinţii Bisericii şi ar fi provocat discuţii contradictorii şi neîncredere.

SIU KARTA fiind cel mai apropiat de Veronica în timpul construirii Mănăstirii, a devenit, apoi, unul din oaspeţii noştri cei mai frecvenţi.

În Cercetările noastre, am verificat culorile spiritelor cu corespondenţa lor cu diferite păcate. Ceea ce este foarte important, este faptul că din declaraţiile tuturor, rezultă că în "Lumea de Dincolo", spiritele locuiesc, sunt stabilite în diferite "locaşuri" sau "ceruri" şi anume, în număr de nouă. Noi le-am denumit "straturi", cu toate că nu este cel mai potrivit termen.

În aceste 9 straturi, locuiesc spirite cu diferite culori de bază spirituale, începând de la cele mai de jos, din straturile I şi II - cu culori pestriţe, dar care au totuşi culoarea gri pe ele, până la cele mai strălucitoare, care sunt în stratul IX, căruia i se mai spune şi "Oraşul de Aur".

Aşadar, straturile I şi II conţin cele mai multe spirite pământene, care au pe ei ceva pete, ceva păcate, dar nu capitale.

Pentru a fi în stratul I, este necesar ca cel puţin gâtul şi umerii să fie de culoare cenuşie, adică omul să fie cinstit şi corect. Stratul I, ca şi II, de altfel, sunt straturi de odihnă şi linişte, dar toate spiritele nutresc dorinţa vie de a reveni în corp pozitiv, pe Pământ, pentru a evolua, pentru a păşi pe o treaptă superioară. Aceeaşi dorinţă o au - de fapt - şi cele din straturile III şi IV, dar, oricum, acestea sunt mai împlinite, dorinţa de a reveni pe Pământ, fiind mai atenuată.

Stratul III are ceva aparte: în el poposesc toţi copiii care au murit în fragedă pruncie sau copilărie.

Stratul IV este locuit de spirite bune, toate cu culori deschise şi anume: nuanţele de gri-deschis şi chiar gri-luminos.

Abia stratul V este stratul cu adevărat de sfinţenie, în care intră numai cei ce sunt albi, complet curaţi şi mai ales activii, care au depus efort pe Pământ şi au lăsat în urma lor lumină.

De la stratul V în sus, până la IX, spiritele sunt ierarhizate în funcţie de luminozitatea pe care o are fiecare.

În Lucrarea de faţă, veţi găsi cercetarea tuturor categoriilor de spirite, de oameni importanţi, care şi-au găsit un loc deosebit pe treptele desăvârşirii, dovedindu-se o totală corespondenţă între activitatea desfăşurată pe Pământ şi locul pe care îl ocupă în ierarhia Luminilor.

Veţi găsi în această Lucrare şi descrierea mai amănunţită a unor straturi, până la stratul VIII. Mai departe, Veronica nu a avut acces.

Am încercat împreună cu Galilei, să vedem forma ce o au în spaţiu aceste straturi. Impresia dată, este aceea că straturile se înalţă în formă de spirală, culminând cu **Cetatea de Foc a Divinităţii - OPALUL**, în care, singur Iisus Hristos are acces, deoarece Hristos Însuşi, este chiar din Opal. Spiritele dau diverse denumiri Opalului: Dumnezeu, Tatăl Ceresc, Marele Guvernator Divin, Marele Mecanic al Universului, etc.etc.

Datele pe care le-am cules, sunt departe de a lămuri toate secretele "Vieţii de Dincolo". Totuşi, materialul este destul de bogat, pentru a se putea sublinia importanţa muncii şi a efortului, în obţinerea unui loc potrivit în "Viaţa de dincolo".

Din discuţiile cu Apostolul Filip, a reieşit că există încă trei straturi ale celor căzuţi, trei straturi ale “întunericului celui mai din afară”. Aceste straturi nu le-am cercetat, deoarece Veronica este prea sensibilă şi nu putea suporta atmosfera mizerabilă a acestor straturi.

Aşadar, Lucrarea aceasta se ocupă de spirite mai deosebite şi de straturi. Straturile ni le putem imagina ca o spirală în formă de brad, care urcă către vârf, unde străluceşte inabordabilul Opal.

În toate straturile de la I până în Oraşul de Aur, spiritele sunt sexuate, adică există bărbaţi şi femei. Opalul nu cunoaşte sexele; acolo, fiinţele nu au sex.

În toate straturile, spiritele au aceleaşi necesităţi ca şi cei de pe Pământ, însă, nu atât de stringente. Hrana este variată, alcătuită mai ales din fructe de diferite soiuri şi variază de la un strat la altul, necesităţile diminuându-se pe măsură ce ne apropiem de Oraşul de Aur.

Sexualitatea este şi ea prezentă în straturile mai de jos; pe măsură ce urcăm, de la V în sus, spiritele se satisfac din priviri, fără a se mai face simţită necesitatea contactului sexual, care, încă din stratul V începe să se atenueze.

Între altele, am cercetat şi distanţele, lungimea straturilor, datele fiind pur informative. Astfel, distanţa între Pământ şi stratul I este de circa 23 000 km. Distanţa a fost calculată potrivit timpului în care s-a deplasat Galileo Galilei de la locul unde cercetam noi pe Pământ şi apariţia stratului I. La baza calculului, a stat viteza obţinută pe secundă pe distanţa Bucureşti - Cairo, distanţă pe care o cunoşteam. Cunoscând şi timpul de deplasare, am obţinut viteza de deplasare a lui Galilei, de 43 km/s.

Este de menţionat faptul că Pământul este o planetă pe care domină spiritele rătăcitoare, care nu au nici un loc, nici în straturile de lumină, nici în cele de întuneric. Sunt “vagabonzii”, care nu sunt nici buni, nici răi, având culori pestriţe, fumurii, fără pic de gri; nu sunt nici “reci”, nici “fierbinţi”. Este tagma cea mai numeroasă, care inundă suprafaţa Pământului.

Trebuie să mai lămuresc faptul că în marea majoritate a chemărilor noastre, discuţiile cu spiritele, le-am avut de la distanţă, prin “ecran”, adică, noi nu aveam nevoie ca spiritele să fie lângă noi, spre a fi văzute de Veronica, ci ea le vedea de la distanţă, în stratul în care erau, sau unele coborau până în stratul V, spre a fi văzute mai bine.

V.

Cele nouă Straturi sunt dominate de CETATEA DE FOC a Dumnezeirii: OPALUL, care se află undeva, deasupra Stratului nouă - ORAŞUL DE AUR.

Opalul este alcătuit din miliarde de fiinţe divine – opalice – care trăiesc cea mai activă viaţă din Universul Spiritual, din ÎMPĂRĂŢIA LUMINILOR.

OPALUL este UZINA ENERGETICĂ a întregii Împărăţii a Luminilor, este FOCARUL, este CENTRUL care RADIAZĂ în timp şi spaţiu cele mai puternice radiaţii, denumite: RADIAŢII OPALICE, care inundă toate straturile, cele mai puternice radiaţii sosind în Oraşul de Aur, cele mai slabe în Stratul întîi.

OPALUL este în acest sens, cel mai puternic IZVOR DE LUMINĂ din Cosmos, Lumină spirituală ale cărei unde şi vibraţii depăşesc ca frecvenţă şi amplitudine oricare alt izvor luminos, din această cauză fiind şi invizibil – de fapt – ca şi întreaga Împărăţie a Luminilor...

Cauza esenţială care a făcut ca OPALUL să devină "centrul de greutate" al Universului Spiritual este INTENSA, EXTRAORDINAR DE INTENSA ACTIVITATE a întregii acestei Lumi Opalice, care este în acelaşi timp, cea mai veche Lume, prima Lume care a apărut în spaţiu, din cele mai vechi timpuri. De aceea, în viziunea lui Ioan, din Apocalips, în faţa celor patru fiinţe "cu ochi mulţi", stăteau simbolic, 24 de "bătrâni".

Este necesar să precizăm dintr-un început şi să subliniem "MATERIALITATEA" acestei Lumi spirituale, atât a Opalului, cât şi a celorlalte Straturi. Lumea spirituală este şi ea materie, alcătuită dintr-o materie, dintr-o substanţă de o CALITATE incomparabil superioară materiei noastre pozitive, vizibile, pipăibile. Vom folosi de acum, spre a putea deosebi cele două materii, termenul de:

MATERIE NEGATIVĂ - pentru Împărăţia Spirituală a Luminilor şi

MATERIE POZITIVĂ - pentru materia din care este alcătuit Universul nostru vizibil, fizic, pipăibil. De aici şi termenii de:

"LUME NEGATIVĂ" – cea a Straturilor, şi

"LUME POZITIVĂ" – cea în care trăim şi ne mişcăm noi, pământenii;

"CORP NEGATIV" (sau astral) pentru spirit, pentru sufletul uman şi

"CORP POZITIV" pentru corpul nostru material.

Având aceşti termeni precizaţi, să trecem mai departe.

Atât OPALUL, deci, cât şi întregul Univers Negativ Spiritual, al straturilor, nu este vizibil de pe Pământ, deoarece vibraţiile emise de aceste materii negative, sunt cu frecvenţe mult mai mari, care ies din registrul de vibraţii perceptibil de organele noastre vizuale, cu alte cuvinte, aceste radiaţii depăşesc pragul senzorial al bastonaşelor şi conurilor de pe retina noastră.

Ar fi pueril să mă hazardez în a da nişte distanţe în kilometri pentru depărtarea Pământului faţă de Universul Negativ (cu toate că am măsurat cu Galilei aceste distanţe, rezultatele le consider, însă, pur informative). Totuşi, dacă ar fi ca Opalul să fie din materie pozitivă, el ar putea fi vizibil de pe

Pământ cu ajutorul unor telescoape, deoarece este vorba – ne hazardăm – numai de milioane de kilometri şi nicidecum de zile sau ani lumină.

Hristos – Fiul Opalului – într-una din comunicări, ne-a spus că există 9 sisteme solare şi 63 de planete pe care există viaţă. Din aceste 63 de planete, două sunt alunecate spre distrucţie, 61 rămânând cu şanse de viaţă încă milioane de ani. Din cele 61 de planete pe care există viaţă, 21 de planete sunt populate cu fiinţe omeneşti. Galileo Galilei ştie doar de 5 planete, inclusiv Pământul. Socrit ne-a spus de 8 planete, 5 mult mai evoluate ca Pământul, iar două sunt mult în urma Pământului, neexistând civilizaţie, fiinţele "omeneşti" fiind în stadiul de "animal evoluat", dar fără răutate.

Pământul este singura planetă care trăieşte cel mai crunt dezechilibru din întregul Cosmos. Pământul este singura planetă unde există lupta dintre bine şi rău, singura planetă unde există războaie, exploatare, asuprire, nedreptate, şi mai ales, planeta unde domneşte **cea mai tragică confuzie filosofică.**

Pământul este singura planetă în care există confruntări şi dispute ideologice, partide şi tabere adverse, religii, filosofii de tot felul, care se contrazic între ele şi se bat cap în cap.

Numai pe Pământ există pantere, tigri şi lupi care sfâşie, buruieni şi neghine, microbi purtători de boli, alienaţi mintal, monştri, criminali, hoţi, bandiţi, borfaşi şi tot felul de lepre.

În cele 5 planete nu există religii, nu există temple sau Biserici, nu există partide şi controverse. În fiecare domneşte cea mai desăvârşită unitate, graţie unei filosofii ştiinţifice unanim acceptate şi recunoscute. Sunt planete ce au atins un înalt nivel de cultură şi civilizaţie, graţie unor ştiinţe foarte avansate, care au descoperit energia atomică şi o folosesc cu câteva zeci de mii de ani înaintea noastră.

Am făcut această paranteză, vorbind despre alte planete, deoarece straturile V, VI,VII VIII şi IX sunt populate mai ales, de spirite aparţinând grupului celor 5 planete evoluate.

Foarte puţine spirite planetare fac parte din straturile V şi VI, iar în straturile I-IV nu au fost niciodată. Straturile de la I la IV sunt populate numai şi numai de spirite pământene, legate de planeta noastră.

Spiritele care au atins TREAPTA DESĂVÂRŞIRII SPIRITUALE, sunt cele începând cu Stratul V, mergând până la IX (adică patru straturi). În stratul V pătrund numai spiritele cu baza spirituală ALBĂ şi cu luminozitate de circa 30-40 cm în jurul corpului, iar în jurul capului de circa 50-60 cm. lăţime, pentru ca în stratul VIII baza spirituală să fie ARGINTIU SCLIPITOR, cu luminozităţi şi câmpuri magnetice mult mai mari decât ale celor din Stratul V.

Oraşul de Aur – Stratul IX – este treapta supremă, la care pot ajunge spiritele planetare; treapta DESĂVÂRŞIRII, la care luminozitatea ajunge la 1,5-2 m. lăţime, jur împrejurul corpului. Nu vrem să anticipăm, dar cu titlu provizoriu informativ, vă putem spune, că în Oraşul de Aur au ajuns de pe Pământ, numai şase spirite:

1. Doamna Luminii (Mama lui Iisus);
2. Budha – Sidharta Gautama;
3. Densi – Ioan Evanghelistul;
4. Faur – Ioan Botezătorul (Ilie Proorocul);
5. Socrit (Copernic – Kukito);
6. Zeul Zamolxis – al sciţilor şi dacilor

şi, poate o să vă surprindă, dar aceasta este realitatea

7. Decebal – regele dacilor (sec.I-II en.).

Adăugăm faptul că Densi, este totuşi, spirit opalic.

În Stratul VIII am găsit pe cei mai mari gânditori şi filosofi: Immanuel Kant, Georg Hegel, Friedrich Nietzsche, Vasile cel Mare, Ioan Hrisostom, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, Galileo Galilei şi Isaac Newton.

Nu mai are rost să vă spun, pe cine am mai găsit în celelalte straturi; veţi vedea în această Lucrare.

În Straturile III şi IV se găsesc toate spiritele care au culori de bază spirituale gri semi-deschis şi deschis, spirite care au şi ele o luminozitate, însă, mai atenuată. Culorile gri semi-deschis şi deschis – adesea au gulere şi chiar puncte albe pe piept – sunt specifice spiritelor curate, care sunt libere de orice păcat, foarte curate şi cinstite, destul de active şi care duc o viaţă mai puţin activă, bucurându-se de natură, de peisaje plăcute. Aceste spirite din straturile III şi IV, mai au nevoie de numeroase întrupări, pentru a se putea ridica în stratul V.

Spiritele din straturile I şi II, sunt spirite care încă sunt tributare unor tente de egoism, orgoliu şi uşurătate morală. Nu există spirit în aceste straturi, care, deşi au şi ele culoarea gri, dar mai închis, să nu aibă încă pete de diferite culori, mai mult sau mai puţin închise, dar, care, datorită unei cinste şi corectitudini, graţie unor fapte bune, ajung să stea în aceste straturi.

Spiritele din straturile I şi II, au şi ele o oarecare luminozitate, dar... foarte scăzută..., abia se observă şi e foarte mică, unele neavând chiar deloc. Sunt spiritele care au nevoie de cele mai multe întrupări, spre a se putea ridica pe o treaptă mai înaltă; ele trăiesc într-un provizorat şi într-un permanent dor de revenire pe Pământ.

Am afirmat la începutul acestui capitol, că OPALUL este IZVORUL LUMINII care scaldă în Lumina Lui, toate straturile. Am văzut apoi, că toate straturile luminează, că spiritele şi ele, la rândul lor, luminează relativ şi proporţional.

Dar ce este LUMINA? Lumina este rodul muncii, al activităţii, al efortului.

Potrivit Legii FUNDAMENTALE: Legea MUNCII, a EFORTULUI, a SÂRGUINŢEI, potrivit acestei Legi, **“Cei mai activi, sunt cei mai luminoşi”.** Cu cât râvna, cu cât efortul, sârguinţa se micşorează, cu cât “ritmul” şi “intensitatea” activităţii scad, scade şi Lumina – respectiv luminozitatea spirituală.

Din această LEGE A MUNCII, care este LEGEA FUNDAMENTALĂ a Universului Negativ Spiritual, izvorăsc, decurg alte patru LEGI DE BAZĂ:

1. Legea ATRACŢIEI;
2. Legea RESPINGERII;
3. Legea RECOMPENSEI şi
4. Legea IERARHIZĂRII.

Prin Legea ATRACŢIEI se manifestă fenomenul iubirii celor ce au luminozităţi cu intensităţi apropiate. Această "iubire" se transformă în "dragoste" pentru luminozităţi mai scăzute şi în simplă "simpatie" pentru luminozităţi reduse, mici.

Legea RESPINGERII acţionează prin fenomenul antipatiei, care merge de la cele mai palide nuanţe, până la cele mai violente forme de repulsie faţă de spiritele inferioare, decăzute, descompuse.

Prin Legea RECOMPENSEI, fiecare spirit care părăseşte corpul pozitiv, primeşte automat locul cuvenit, în stratul care are luminozitate proporţională direct cu gradul şi intensitatea luminozităţii fiecărui spirit în parte.

Potrivit Legii IERARHIZĂRII, s-a produs şi se menţine fenomenul dispunerii în spaţiu a straturilor toate, prin care, cu cât spiritele sunt mai puţin luminoase, cu atât îşi au un loc în spaţiu, mai departe de IZVORUL DE LUMINĂ: OPALUL!

Sub stratul I se găsesc spiritele care nu au acces în straturi: pribegii, rătăcitorii, lepădăturile, care nu sunt nici calzi, nici reci. Aceştia au tot felul de culori pe ei, închise şi semi-închise şi nu au gri pe ei deloc, adică, nici măcar corectitudine nu au! Sunt spirite mizerabile care nu au odihnă şi îşi au locul pe Pământ, unde. multe încurcă treburile oamenilor şi îi fac să se certe, provoacă neînţelegeri şi câte altele, tocmai, din cauză că nu au ce face şi sunt într-o permanentă frământare, într-o permanentă mişcare şi provocare la rău pentru cei aflaţi în trup.

Despre straturile de chin, cele trei straturi despre care ne-a vorbit Apostolul Filip, nu ştim prea multe. Veronica nu rezistă la o călătorie acolo. În orice caz, nu este vorba de nici un cazan cu smoală, nici de draci cu cozi şi coarne, care înţeapă pe "necredincioşi". Ştim că aceste locuri există undeva jos, în acest Univers Negativ Spiritual, un loc de întuneric, cu focul "mustrărilor de conştiinţă", a "negrilor" şi "fumuriilor", precum şi al celor "murdari", stăpâniţi de tot felul de păcate şi patimi negre. Acolo stau ucigaşii, bandiţii, dictatorii, falşii doctrinari şi ideologi.

Există şi nişte adevăraţi "Prinţi ai întunericului": negri cu luciu metalic, care se simt bine şi duc o intensă activitate îndreptată spre stăpânirea Pământului, prin intermediul puterii militare şi a banului.

Am vrea să revenim asupra specificului vieţii spiritelor superioare, a celor de la Stratul V în sus, până la IX. Spuneam că spiritele superioare au principala însuşire de a fi foarte active. Cea mai importantă activitate a spiritelor luminoase, este aceea de a ajuta pe cele situate pe trepte mai de jos şi îndeosebi, ajutarea creşterii spiritualităţii pe alte planete. Un număr foarte mare sunt "prinse" în această activitate de ajutorare a spiritelor din corp pozitiv. Acest

ajutor se realizează, atât prin deplasarea lor la locul respectiv de pe o anume planetă, cât şi ajutorarea – comunicarea pe care o poate face direct din stratul în care se găseşte.

Principalele activităţi în Straturi sunt: în primul rând FILOSOFIA, care lucrează în strânsă legătură cu spiritele ce se ocupă cu ŞTIINŢELE – îndeosebi FIZICA este deosebit de dezvoltată; cea de-a doua activitate importantă sunt întâlnirile în grupuri mai mari sau mai mici, unde se discută, se filosofează, se ascultă foarte multă muzică. În Straturi sunt foarte mulţi muzicieni, compozitori, care dispun de o foarte variată gamă de instrumente cu coarde şi de suflat. Se ţin adevărate "congrese" filosofice şi concerte de muzică instrumentală şi simfonică.

O altă "activitate" – vă va părea curios, dar tot activitate se numeşte – sunt plimbările în natură. Prezenţa spiritelor în mijlocul naturii, a unei fantastice vegetaţii de vis, prin varietatea de culori şi forme, într-o infinită varietate de specii, unele de o adevărată perfecţiune în materie de culoare, parfum şi sunet. Da! Sunt arbori, arbuşti şi chiar unele flori care emit şi sunete, în momentul în care un spirit mare pătrunde în mijlocul lor. Bineînţeles, această natură "fantastică", se găseşte, îndeosebi, în straturile VIII şi IX.

De asemenea, e de menţionat prezenţa păsărilor, a unui număr foarte mare de păsări cântătoare, care scot din gâtlejurile lor, adevărate melodii ce încântă auzul ascultătorilor. Instrumentişti muzicali sunt şi în stratul IV – unde au o deosebită trecere muzicienii şi oratorii.

Oratori şi predicatori sunt foarte puţini în straturile I şi II, unde muzică instrumentală nu se practică, în schimb, se practică muzică vocală. Muzica, în general vorbind, are deosebită trecere, de la cele mai de jos straturi, până la cele mai înalte. De fapt, şi limbajul – spune Veronica – este din ce în ce mai "muzical", cu cât spiritele sunt mai evoluate. Se spune că în OPAL, muzica ar fi pe primul plan, filosofia şi fizica fiind pe planul doi – secundar.

Vorbeam de o natură fantastică în straturile superioare. Şi în straturile inferioare există o natură minunată, care farmecă şi încântă privirile prin forme şi culori mai sărace, dar, oricum, incomparabile cu cele de pe Pământ, deoarece natura, din punct de vedere al luminozităţii, întrece multe spirite din straturile I şi II.

Da, este un fenomen acesta, foarte ciudat, ca spiritele din I şi II să nu fie luminoase, şi totuşi să trăiască printre flori, plante, arbuşti şi copaci, care toate luminează, adică în straturile I - IV, NATURA este SUPERIOARĂ SPIRITELOR care sălăşluiesc acolo.

Există, aşadar, două lumi, două Universuri: un Univers pozitiv, vizibil, alcătuit din planete, sisteme solare, stele, astre, quasari, nuclee, nebuloase, galaxii şi câte alte formaţiuni vizibile, care mai de care mai bizare... şi un Univers simplu, negativ, invizibil ochilor noştri, alcătuit din nouă straturi şi un OPAL. Toate straturile şi Opalul la un loc, emit Lumină în spaţiu, la distanţe

enorme. Opalul şi straturile emană nişte radiaţii asemănătoare unui Soare, ale cărei unde şi vibraţii inundă întreg Universul pozitiv vizibil.

Nu avem date privind aspectul şi forma solului opalic, în schimb, ştim despre straturi, că sunt alcătuite dintr-un sol, alcătuit şi el, la rândul lui, din nişte substanţe negative superioare. Solul, substanţele acestea de natură chimică, sunt formate din "elemente grele", un fel de elemente "radioactive", ale căror iradieri, nu numai că nu sunt nocive, ci dimpotrivă, participă şi ele la crearea unui climat foarte agreabil.

Vom spune acum ceva, care este foarte important: cele două Universuri – negativ şi pozitiv – sunt sisteme INDEPENDENTE, fiecare existând, ca şi cum celălalt Univers nu ar exista. Adică: aşa cum pentru noi "Sistemul Negativ" al Universului Negativ nu există, aşa cum pentru noi Opalul şi straturile nu există, tot aşa, atât pentru straturi, cât şi pentru Opal, Universul pozitiv cu toate sistemele solare, stelele, astrele, galaxiile... nu există!

Tot Universul nostru pe care îl vedem prin telescoape, nici pentru Opal nu există, nici pentru Oraşul de Aur, nici pentru celelalte straturi!

Poate pare surprinzător, dar, dacă aveţi cunoştinţă despre fenomenele fizice, este perfect de înţeles: materia care alcătuieşte Universul pozitiv, este prea săracă în radiaţii - undele pe care le emit în spaţiu elementele şi substanţele pozitive - au o energie mult prea mică, pentru ca ele să poată fi recepţionate de spiritele din Opal sau din oricare alt strat.

Ca să încercăm o comparaţie, folosind limbajul fizic: pentru noi pământenii, razele pe care le emite Universul Negativ Spiritual, sunt "dincolo de razele ultraviolete", în timp ce pentru cei din Universul Negativ Spiritual, vibraţiile Universului Pozitiv constituie vibraţii "sub infraroşu", astfel că, ambele lumi sunt străine una de alta, din punct de vedere al materiilor din care sunt alcătuite. Aşa se explică de ce, din straturi, Cerul se vede luminos tot timpul, nu există noapte, nu există stele, astre, constelaţii, nu există sori!

Urmează o precizare importantă, esenţială:

1. a. Materia negativă este o materie superioară;
   b. Materia pozitivă este o materie inferioară.

2. LEGILE EXISTENŢEI, proprii celor două materii, sunt identice, fapt foarte important, care face ca noi să putem cunoaşte tainele, modul de existenţă al Universului Spiritual negativ.

De pildă: "Legea conservării materiei şi energiei" este proprie atât Universului pozitiv, cât şi Universului Negativ, Lege proprie atât materiei negative, cât şi a spiritelor.

"Legea mişcării şi a activităţii continue", este de asemenea, proprie ambelor materii.

Altă Lege importantă este: "Legea dezvoltării şi a evoluţiei" de la simplu la complex, care în Universul Negativ este absolută, reală, veşnică.

Aici ar sta şi deosebirea dintre cele două materii şi cele două lumi: în timp ce materia pozitivă este distructibilă, se sfărâmă, se rupe, se pulverizează până la

DEZAGREGARE, materia negativă... NU! Nu se descompune, nu se distruge, nu se rupe, nu se poate dezagrega; materia negativă este veşnică, imuabilă, perfectă, desăvârşită, ba mai mult: permanent evoluează, necontenit acumulează energie şi lumină, nu are limite în timp, are limite, însă, în spaţiu! Da! Spiritele sunt fixate ferm, fiecare în câte un strat pe care nu-l poate părăsi. Mai bine zis, poate coborî într-un strat inferior, dar într-un strat superior, nu poate intra, decât condus sau invitat.

Din toate straturile, Oraşul de Aur şi în special Opalul, sunt cele mai fixe, spiritele ce le populează neputând coborî în straturile inferioare, decât cu mari eforturi. Să dau un exemplu limită: IISUS HRISTOS, care este o fiinţă Opalică - "Inima Opalului" cum Îl numeşte DENSI (Ioan Evanghelistul) - ca să poată coborî pe Pământ să se întrupeze, din spiritul integral originar, a plecat doar a 23-a parte, restul rămânând în Opal. Şi aşa scindat, Hristos, pe Pământ, nu a putut fi suportat de nici o femeie, astfel încât, El s-a pozitivizat treptat, copil de 2-3 anişori, lângă "Mama" Lui: Doamna LUMINII - GEORGINA şi în timp a putut să se facă vizibil, apoi pipăibil, pentru ca, pe la 5 ani, să înceapă să mănânce câte ceva. Relatarea cu "Naşterea din Fecioară" este o legendă, de care, Evanghelia de la Ioan, nici nu aminteşte măcar.

Cu titlu de informaţie, mai amintim că Densi (Ioan Evanghelistul) care e tot o fiinţă Opalică, a coborât pe Pământ a 17-a parte, Doamna Luminii Georgina a 7-a parte, Buddha – Siddartha Gautama a 5-a parte, etc.

Este de remarcat însă, faptul că, în timp ce noi pământenii nici nu avem habar de existenţa straturilor şi a Opalului, cei din Oraşul de Aur şi din Opal, însărcinaţi cu supravegherea Pământului, cunosc orice mişcare politică, toate curentele filosofice, toate ramificaţiile religiilor... cunosc, mai ales, viitorul acestei planete.

Din nenumăratele discuţii cu tot felul de spirite, care mai de care mai evoluate, am desprins faptul că Pământului îi este rezervat un apropiat destin tragic, după care, se va realiza viziunea apocaliptică a lui Ioan Evanghelistul: "O turmă şi un Păstor".

Se preconizează, cu alte cuvinte, iminent de apropiata "JUDECATĂ DE APOI", prin care Opalul va intra într-o acţiune, pe care niciodată nu a mai făcut-o şi niciodată nu o va mai repeta, după cum spune Isaia, unul din proorocii Vechiului Testament.

Această ACŢIUNE OPALICĂ se realizează conform unui Plan, denumit: **"MARELE PLAN DE ACŢIUNE ASUPRA PLANETEI TERRA"** elaborat chiar de OPAL, sub directa autoritate a Persoanei Centrale a Marelui Guvernator Divin.

Pe scurt, ca eveniment principal, este subliniată ARDEREA – nimicirea celor trei straturi ale întunericului, din Universul Negativ, precum şi toţi criminalii, călăii, bandiţii şi borfaşii care sunt în trup. Ceata "căldiceilor", care nu sunt nici fierbinţi, nici reci, vor fi expulzaţi pe o planetă inferioară, spre a se putea reface în timp.

Prin aceasta, vor dispare pe veci de pe Pământ războaiele, conflictele, luptele, disputele; va fi distrus armamentul, va dispare armata pentru totdeauna.

O puternică lovitură vor primi cele patru religii principale: creştinismul, buddhismul, confucianismul şi mahomedanismul, care se prezintă la ora actuală, la un înalt grad de deformare.

Al doilea punct important al "Marelui plan de acţiune asupra Terrei" este restaurarea şi reformarea celor două religii majore: CREŞTINISMUL în primul rând şi în al doilea rând BUDDHISMUL, care au suferit de-a lungul secolelor, cele mai crunte deformaţii.

Este de remarcat faptul că Persoana însărcinată cu transpunerea în practică a acestui PLAN DE ACŢIUNE, ESTE ÎNSUŞI IISUS HRISTOS, care este însoţit de o adevărată armată de spirite puternice.

Buddhismul va fi reformat, dar cea mai radicală REFORMĂ o va suferi creştinismul. În acest sens, ORTODOXIA este recomandată a suferi reconsiderări majore şi adusă la adevărata ei valoare, cea din secolele IV-VI, când ea a cunoscut epoca sa de aur, pe vremea celor Trei Ierarhi, a lui Maxim Mărturisitorul, precum şi a celorlalţi părinţi filocalici.

Aceasta nu înseamnă, însă, că ORTODOXIA va fi religia viitorului! Nu! Se preconizează instaurarea unei noi şi unice religii universale, care se va numi:

"C H R I S T I A N I S M U L"

Tot un "...ism", necesar pentru a unifica concepţiile tuturor pământenilor. În acest sens, se preconizează redactarea unei singure EVANGHELII, care să cuprindă întreaga activitate şi Învăţătură a lui Hristos, pe Pământ, inclusiv cei 30 de ani petrecuţi pe Pământ.

"CHRISTIANISMUL" este o fază intermediară în gândirea pământenilor, menită să pregătească un nou "EV DE AUR", evul:

"F I L O S O F I E I C H R I S T I A N I C E"

într-o Lume nouă, în care va triumfa pe întregul glob echitatea şi dreptatea socială, într-o Lume care nu va mai cunoaşte confuziile filosofice şi în care, fiecare om va vedea cu claritate treptele care conduc spre: Î N N O B I L A R E.

Abia atunci, vor putea veni pe acest Pământ, MISIONARII - spirite de pe înaltele trepte ale Luminii, care să dezvăluie omenirii:

TAINELE TRANSFIGURĂRII SPIRITUALE.

Până atunci însă, mai sunt secole de parcurs. Ceea ce este de actualitate, este

ÎNCEPUTUL PREGĂTIRII LUMII NOI.

Avem cunoştinţă de faptul, că în toate ţările există misionari tainici, care încă necunoscuţi, lucrează la formarea unei noi Filosofii, aceea a:

"C H R I S T I A N I S M U L U I "

Bucureşti, iulie 1977

C E R C E T Ă R I
ÎN L U M E A N E V Ă Z U T Ă

Volumul I

"Iară Duhul Sfânt pe care-l va trimite Tatăl,
în Numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi
vă va aduce aminte de toate cele ce v-am grăit!"
(Evanghelia de la Ioan)

Bucureşti – 2 august 1964

S E R A F I A

(Sfânta Veronica)

Stratul VII

Suntem toţi trei, împreună: Veronica, Ianoş şi cu mine.

Ne-am aşezat toţi trei şi am chemat-o pe Serafia, veche prietenă de-a lui Veronica. Ianoş o vede primul.

Ianoş: - E aici! E aici! Veronica, o vezi?

Veronica: - Nu!

(Veronica era foarte emoţionată şi îşi sprijini capul în mâini).

Veronica: - Doresc să simt apăsarea, ca rândul trecut.

Ianoş, în viziune, se adresă Serafiei: ”- Ei, dă-i semnul convenit!”

Veronica, cu capul între mâini, aştepta. Trecură câteva clipe, apoi ridică capul, zâmbind.

Veronica: - Da, am simţit apăsarea pe umăr! Acum o văd!

George: - Te rog pe tine, Ianoş, să o descrii! Veronica să asculte descrierea şi să confirme dacă este identică imaginea.

Ianoş, începu descrierea...

Ianoş: - Spirit alb, luminos, înveşmântat în alb.

Veronica: - Da! Copilă de 15-16 ani... scundă, cu lumină în jurul ei şi în jurul capului - completă veselă, Veronica.

George: - Întreab-o, dacă mă aude!

Veronica: - Nu te aude!

George: - Spune-i, că vrem să ştim, cum procedăm cu Ianoş.

Serafia: - Pericol!

George: - Cum, pericol? – întreb eu, surprins, pentru că, ştiam că nu ne mai aşteaptă nici o complicaţie.

Serafia: - E pericol să staţi toţi trei, la un loc! Iar tu, Veronica, mâine seară vei avea, un mic necaz.

Veronica mă priveşte tristă şi spune: ”- A dispărut!”

Ianoş, se întristase şi el.

- Ce să fie! exclamă Veronica. Eu şi aşa eram obsedată de urmărire! De acum, n-o să mai am linişte!

Regretam, că plecase aşa de repede şi eram contrariat de teama Veronicăi şi nemulţumit de faptul că Ianoş nu mai putea veni la Poiana.

George: - Eu cred că a plecat din pricina emoţiei lui Veronica.

Ianoş, te rog cheam-o din nou pe Serafia şi eu îi voi pune întrebări prin Veronica. Trebuie să insistăm, să cerem lămuriri!

Veronica: - O văd din nou!

George (către Serafia): – Vrei să ne spui, ce părere ai? Ianoş, poate veni la Poiana?

Serafia: - Da!

George: - Şi cum îi justificăm prezenţa?

Serafia: - Ianoş e prietenul tău şi atât! Veronica nu-l ştie decât de la tine!

George: - Crezi că ne mai aşteaptă vreo arestare?

Serafia: - Nu! Nici unul, nu veţi mai trece prin aşa ceva!

George: - Ce părere ai, acum, despre noi? (mă refeream la intenţia mea de a mă căsători cu Veronica, pentru marea Lucrare ce ne sta în faţă).

Serafia: - Totul e conform voinţei noastre! Vă iubim, sunteţi prietenii noştri!

George: - Dar de Ianoş, ce părere ai?

Serafia: - Ianoş e iubitul lui Hristos!

Aceste două ultime întrebări, le pusesem pentru ca Veronica să se încredinţeze asupra sfinţeniei intenţiilor noastre de a ne căsători, precum şi pentru a-i dovedi superioritatea prietenului nostru, Ianoş.

Am mulţumit micuţei Serafia şi ne-am luat: "Rămas bun!".

Am rămas liniştiţi, bucurându-ne de primul contact cu primul spirit - Serafia.

Este necesar să precizez, că: priza vizionar-auditivă, atât a Veronicăi, cât şi a lui Ianoş, se făcuse prin "transă conştientă", amândoi, stând pe scaun, normal, păstrând perfect şi contactul cu realitatea înconjurătoare.

E ştiut, că majoritatea mediumurilor, "cad" în transă, rămânând nemişcaţi şi pierzând total, contactul cu realitatea. Aceasta este o formă inferioară de mediumitate.

Astfel încât, dintr-un început trebuie precizat că atât Veronica, cât şi Ianoş, sunt două mediumuri de calitate excepţională, ei "necăzând" ci pur şi simplu "intrând" în transă, în stare perfect normală, dar bineînţeles, având ochii închişi.

Transa lui Veronica, se realizează printr-o scurtă concentrare, după care, pe un fond întunecat, apar fascicole şi mănunchiuri de raze, care au aspectul unui "**Drum luminos".**

Bucureşti – 12 August 1964

S E R A F I A

Seara, spre orele 21.00, după ce am făcut cu Veronica, câteva exerciţii pentru a reda cele ce i se spun, în linişte, fără emoţii, înlăturând inteligenţa proprie, orice afectivitate, precum şi dorinţa de a înţelege, în momentul acela am auzit troznind icoana pe care o aveam eu din timpul studenţiei şi care reprezenta pe Iisus Hristos, cu dreapta binecuvântând iar în stânga, ţinând o carte, pe care sta scris în slavonă: "Veniţi la Mine, cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni!"

Cercetasem semnul acesta, cu Ianoş. Troznirea icoanei o provocau nişte spirite. Am scos cartonul cu alfabetul pe el, şi cu degetele arătătoare, amândoi, am încercat să vedem cine este. Mergea prea greu. După câteva plimbări cu căpăcelul pe carton, Veronica simţi mireasma prin care îşi anunţa prezenţa

Serafia. Ne-am aşezat la o masă: Veronica, mama mea şi cu mine, eu am luat loc în dreapta lui Veronica, spre a putea fi auzit mai bine.

Veronica: - A venit Serafia! E aici!... Aceeaşi copilă de 16 ani, frumoasă şi scumpă!

George: - Fii binevenită în mijlocul nostru, scumpa noastră prietenă! Primeşte salutul nostru, al celor care aşteptăm un semn, un cuvânt, spre a putea porni mai departe în căutarea descifrării Lumii voastre spirituale.

Acum, te ascultăm! Spune-ne mai întâi tu, ce ai de spus!

Serafia: - Iată, şi eu dragii mei, pe care v-am iubit demult, vin să vă aduc binecuvântare, nu de la mine ci de la Cel pe care-L iubesc şi-l iubiţi şi voi, de la Hristos, Domnul şi prietenul nostru!

(Am privit-o atent pe Veronica şi i-am urmărit expresia feţei şi mişcările; stătea relaxată pe scaun, cu mâinile împreunate şi sprijinite pe masă, privea drept înainte, iar pe faţa ei se citea seninătate şi zâmbet... Câtă diferenţă faţă de alte mediumuri, care, realmente zac întinse pe pat, fără să participe cu nimic la şedinţă, decât cu redarea celor spuse de spirite).

Am venit să vă mai întăresc, să vă spun că eu sunt aceea care s-a hărăzit pentru voi, pentru munca voastră, pentru dragostea voastră şi a tuturor celor care vă vor urma. Fiţi atenţi! Sunt buna voastră prietenă! Nu m-am depărtat de voi, niciodată; sunt totdeauna, în preajma voastră! Cei care Il iubesc pe Cel care a lăsat Chipul Său pe Năframa mea, sunt prietenii mei, sunt prietenii lui Iisus, care şi-a lăsat Dumnezeiescul Chip pe Năframă.

Am venit la voi, pentru că buna mea prietenă se macină şi nu pot s-o văd aşa; se macină pentru dragostea fetelor ei, a prietenelor ei şi a fetelor mele. O iubesc pentru frământarea ei, o iubesc pentru grija ei pentru toţi cei din jurul vostru.

Vă iubesc pentru iubirea voastră pentru Cel ce şi-a lăsat Chipul pe Năframă, pentru dragostea dintre voi, pentru râvna şi năzuinţele voastre. Voi sunteţi fraţi, voi sunteţi dintr-o mamă, pe voi, v-au născut aceeaşi părinţi. Contopirea voastră este din Veşnicie, iubiţii mei prieteni, laolaltă plămadă a Celui ce şi-a lăsat Chipul pe Năframa mea. Din plămada voastră, vor radia bucuriile celorlalţi. Voi nu sunteţi din 24 mai soţi, ci mai dinainte, chiar de prima dată, când v-aţi privit.

Nu vă împiedicaţi de cele ce spun oamenii. Toate vor cădea când toate se vor nimici. Nimic nu va mai rămâne, decât ceea ce este în Iisus, care este întruparea IUBIRII şi a dragostei.

Eu acestea am avut să vă spun! Acum, întrebaţi ce doriţi!

George: - Ce ştii despre Ianoş?

Serafia: - El merge pe un drum greu. El este acela prin care voi v-aţi cunoscut, deşi eraţi de mult cunoscuţi; prin el doar v-aţi unit. A trebuit să vă spună cineva clar aceasta, deşi voi simţeaţi şi vă atrăgeaţi.

George: - Despre misiunea lui, ce ştii?

Serafia: - Misiunea lui este dificilă. Va avea încă mult timp de suferit pentru cele ce el va avea de făcut. Misiunea lui e grea; va avea puţin timp de lucru. Voi să-l respectaţi şi să-l sprijiniţi.

George: - Va primi putere?

Serafia: - Va primi putere mare! Drumul vostru însă, este altul. El v-a ajutat să vă cimentaţi între voi dragostea. Dragostea voastră e binecuvântată din Veşnicie.

George: - Dar, vezi că Veronica se chinuie, pentru că nu va fi înţeleasă şi se teme de afronturi.

Serafia: - Nu te chinui ce vei spune! Tuturor le vei spune ce vă spun eu, acum: **"Amândoi, avem de dus o muncă grea; pentru această muncă, avem nevoie, unul de sprijinul celuilalt ."**

Veţi mai rămâne mult timp la distanţă, unul de celălalt. Dragostea voastră însă, va fi la un loc. Eu voi face contopirea voastră, neţinând seamă de spaţiu.

George: - Vom avea oameni, care să colaboreze cu noi?

Serafia: - Sunt mulţi alături de voi care vă vor înţelege, vă vor sprijini şi ajuta, dar cei mai mulţi vă vor defăima. Pentru aceasta însă, priviţi la Năframa batjocorită şi întăriţi-vă!

George: - Care e numele tău întreg?

Serafia: - Numele meu întreg, este vechi: Serafia Teşnic.

George: - Unde ai trăit?

Serafia: - În Ierusalim.

George: - Ai mai luat trup, de atunci?

Serafia: - Nu! Şi păstrez vârsta de atunci, de 15 ani. Nu pot merge nicăieri şi nu pot lua altă înfăţişare, decât cea pe care am avut-o atunci când L-am întâlnit pe bunul meu prieten: IISUS.

George: - Ai iubit pe cineva când erai pe Pământ?

Serafia: - Da, am iubit propriul meu disc, care este Filip, Apostolul Domnului. Pe atunci, am fost cu el împreună. El a mers la tatăl meu şi a minţit ca să mă poată lua în căsătorie, când eram în temniţă, băgată chiar de tatăl meu.

George: - Şi aţi avut timp să staţi împreună?

Serafia: - Da, l-am iubit şi m-am bucurat de el.

El umbla să ia Năframa; a luat-o şi a dus-o celorlalţi Apostoli, care au îngropat-o în zid, deasupra cetăţii.

El a rămas logodnicul meu, cu care şi acum, mă bucur necontenit.

George: - Voi veţi mai lua corp pozitiv, pământesc?

Serafia: - Niciodată! E prea multă mizerie, pe Pământ!

George: - Unde staţi, acum?

Serafia: - În Uran.

George: - Cum, Veronica? A spus, în Uran?

Veronica: - Da, Uran! Clar!

George: - Spune-mi, te rog, Serafia, mai sunt şi alte planete superioare nouă, pe care trăiesc fiinţe omeneşti?

Serafia: - De ce vreţi să ştiţi?

George: - Serafia, iubita noastră prietenă! Cred în ierarhia energiilor! Citesc în jurul meu, serii de ierarhii, stadii diferite de evoluţie, sisteme de la cele mai simple, pe o scară largă, până la cele mai complexe; ierarhii mici în lumea elementelor, a plantelor, a celorlalte vietăţi şi făpturi. Nu se poate să nu se regăsească aceasta şi pe plan cosmic! Nu vreau să cred că Cerul are secrete pe care le ţine ascunse, încuiate undeva, de care noi nu trebuie să ştim! Eu sunt un cercetător! Caut, vreau să înţeleg, să găsesc claritățile atât de necesare vieţii noastre care are nevoie de certitudini. De aceea te întreb, de aceea caut pe această cale. Vreau să cunosc şi să înţeleg tot ceea ce pot înţelege şi cunoaşte!

Serafia: - Bine, prietenii mei! Voi vreţi să ştiţi multe! Eu vă promit că rândul viitor voi veni cu logodnicul, cu iubitul meu. Noi ştim că voi, bărbaţii, vă înţelegeţi între voi, mai bine.

(Mama dădea semne de nelinişte. O întreb din cap ce este şi-mi face semn cu mâna, arătând întrebător spre dânsa, ca şi cum ar fi spus: “Dar cu situaţia mea, ce este?”).

Mama voastră este şi ea prietena mea şi aşa după cum a spus Veronica, va fi şi ea între voi, ca să nu mai sufere acolo unde e acum. Iisus, Cel care şi-a lăsat pe Năframă - Chipul, îi binecuvântează drumul ei.

Acum, vă las cu bine! Rândul viitor, voi veni cu logodnicul meu.

George: - Sâmbătă seara, da?

Serafia: - Da.

Veronica: - Face semn cu mânuţele, în semn de: “Rămas bun!” - spune Veronica. Vai, ce drăgălaşă şi scumpă e! O fetiţă scumpă, de 15 ani! Ce dragă-mi e!... A plecat!

Veronica stătuse relaxată pe scaun, fără să înţepenească sau alte manifestări cunoscute la alte mediumuri. Vorbise clar, păstrând perfect contactul cu cele înconjurătoare, răspunzând prompt, în timp ce era în priză vizionar-auditivă. Nu a mai fost aşa obosită ca rândul trecut şi nu a mai simţit durerea aceea în creierul mic. “Ubung macht der Meister”!

George: - A mers mai bine, aşa-i?

Veronica: - Da, nici capul nu mă mai doare.

George: - Ai redat fără să fii atentă la nimic din ce-ai spus?

Veronica: - În cea mai mare parte, am transmis mecanic. Ici şi colo, însă, unde mă interesa mai mult, căutam să înţeleg şi eu ce zice, răspunse Veronica, zâmbind.

George: - Te rog să te străduieşti, pe viitor, să nu dai nici un fel de atenţie celor ce transmiţi, pentru a nu influenţa pe interlocutorul nostru, şi ca să nu ai valuri afective. Trebuie să cauţi să nu dai atenţie, căci eu îţi citesc după aceea, totul.

Azi a fost, într-adevăr, o şedinţă în condiţii care tind să fie perfecte.

Poiana – 15 August 1964
F I L I P şi S E R A F I A

Doar noi doi: Veronica şi cu mine. Am chemat pe prietena noastră.

Veronica: - Au venit! Serafia cu logodnicul ei, Filip. E un tânăr înalt, brunet, cu ochi mari, migdalaţi... Foarte frumos! E îmbrăcat ca un ostaş roman. Are în jur de 30 de ani, cu capul descoperit. O togă îi acoperă o parte din piept, atârnând pe umăr; poartă zale argintii, până deasupra genunchilor. În picioare are sandale romane... Toga e albă, cu puncte gri; faţa, măslinie.

George: - Fiţi bineveniţi, iubiţii noştri! Doresc, mai întâi, să ne cunoaştem. Doresc să-ţi ştiu numele adevărat, când şi unde ai trăit, ce prieteni ai avut, ce ai realizat şi cum te afli acum!

Veronica: - A ridicat mâna dreaptă, cu degetele desfăcute, în semn de binecuvântare.

Filip: - În Numele Marelui Dascăl, primiţi Har, putere şi binecuvântare prin mine, de la El! Vreţi să ştiţi de mine? Am fost ostaş roman. La vârsta de 38 de ani, am auzit de Marele Dascăl al meu, Iisus. Am alergat, aruncând spada de ostaş, urmând Învăţătura Lui, urmându-L pe El, luând parte la chinurile Lui şi la marea Lui glorie, după chin.

Urmărind apoi pe buna şi micuţa mea prietenă, pe care Marele Dascăl a numit-o "Veronica", aflând că este în temniţă, am căutat-o, ştiind că prin ea se poate afla de Marea Minune pe care a lăsat-o Dascălul nostru şi pe care ar fi nimicit-o crudul jidov, nemilosul ei, tată.

M-am îmbrăcat în haine scumpe şi m-am dus la tatăl ei, făţărnicindu-mă să-mi dea pe fiica lui de soţie, căci îi voi scoate din cap "prostiile" despre Iisus. M-a crezut, văzându-mă bărbat puternic, frumos, de neam mare; s-a bucurat, şi crezându-mi cuvintele, mi-a dat cheile temniţei şi am alergat ca un ieşit din minţi la Serafia- Veronica. M-a uimit fineţea ei, gingăşia ei şi cum stătea nemişcată, mititica, sub paloşul tatălui ei. M-am repezit la ea; în acel moment, am uitat de Năframă şi i-am spus, cele ce-i spusesem tatălui ei. Am strâns-o la piept şi i-am zis: “Îmi vei fi soţie, dar mai întâi, spune-mi de Năframă!” Când a auzit că mă interesez de Năframa pe care se întipărise Chipul lui Iisus, a crezut că vreau să o fur şi să o distrug. Am strâns-o la piept şi am încredinţat-o că sunt Apostolul lui Iisus şi i-am spus: “Vreau să salvez Năframa! Vreau să te salvez şi pe tine!” Ea a plecat ochii şi a răspuns: “A ta voi fi, pe veci! Dar aici, nu vom mai avea timp să ne bucurăm unul de altul!” Şi aşa a fost! Am îmbrăţişat-o atunci pentru ultima dată şi m-am dus la tatăl ei, cerându-i Năframa şi spunându-i că numai aşa accept căsătoria. Mi-a dat-o, şi am alergat cu ea în temniţă, am sărutat-o şi am strâns-o la piept. Apoi, am pus între piepturile noastre Năframa, ca să ne cimenteze dragostea; apoi, am pus-o peste capetele noastre, ca un acoperământ, ca să fie ca o binecuvântare, închegând dragostea noastră sfântă, pe veci. După aceea, îmbrăţişând-o pe buna mea logodnică şi prietenă, am

sărutat-o şi am lăsat-o în grija Marelui Dascăl, pe care ştiam că Îl va întâlni înaintea mea, şi am plecat.

Am căutat să-l aflu pe Petru şi l-am găsit, tremurând de frică, undeva lângă Ioan, care - mai tânăr fiind - avea mai mult curaj. Ne-am sfătuit să ascundem Năframa şi am ascuns-o, am zidit-o, scoţând numai patru cărămizi şi zidind-o deasupra porţii celei mari a cetăţii.

Apoi, a început pribegia; toţi am alergat, pe unde am putut.

Eu, căutam să aflu ce s-a întâmplat cu buna mea prietenă, care întrecea toate tinerele romane, căci niciuna nu era ca Serafia – curată, chip senin şi gingaş, şi am aflat că tatăl ei, când a descoperit că a fost minţit, a alergat ca un tigru la temniţă şi cu sabia lui a tăiat capul fiicei lui, care a preferat să meargă înaintea mea la Marele Dascăl, ca să se bucure de prezenţa Lui.

A trecut apoi şi timpul pribegiei noastre şi am căutat să arăt Învăţătura Marelui Dascăl, altora, care nu-L cunoşteau.

A venit însă şi timpul, când să zburăm din trup, să mergem la Marele Dascăl, să alergăm prin văzduhuri, şoptind unuia şi altuia, ce trebuie să facă.

Iată-mă acum, adus de buna mea micuţă Serafia, la voi, pentru a cărei dragoste, am venit.

George: - Care îţi este numele întreg?

Filip: - Filip Mirlon.

George: - Ai mai luat trup pământesc, de atunci?

Filip: - Nu! Cei ce sunt în cea mai apropiată Lucrare a Marelui Dascăl, nu se mai reîntrupează. Numai oamenii de rând, sunt sloboziţi, spre a se reîntrupa. Noi, am fost apropiaţi prieteni ai lui Iisus şi acum, avem foarte mari şi grele misiuni pentru Pământ şi trebuie să le îndeplinim.

George: - Ai spus că numai oamenii de rând se reîntrupează. Ce zici, însă, de alţii, din alte planete, care din dorinţa de a ajuta Pământul, vin în corp pământesc, cu misiuni speciale?

Filip: - Da! Eu, prin oamenii de rând, am înţeles pământenii; ei sunt legaţi de Pământ până ce se albesc. Până atunci, ei nu pot intra în Uran.

Apoi, mai am ceva de adăugat: Pământul va intra într-o fază nouă, când va fi curăţit. Atunci vor veni multe spirite mari, din alte planete, ca să ajute pe cei de pe Pământ. E adevărat că mereu au venit pe Pământ spirite din alte planete, dar atunci, după ce totul va fi curat, vor veni mult mai mulţi, pentru că vor găsi condiţii de realizare.

Acum, vă lăsăm, căci prietena noastră a obosit. Fiţi binecuvântaţi!

Poiana – 16 August 1964

F I L I P

I-am chemat şi au venit.

George: - Fiţi salutaţi, bunii noştri prieteni! Aţi venit din nou la noi, cei în întristare şi zbucium.

Iată, vă rog pentru ultima dată, numai câteva cuvinte: să-i spuneţi lui Veronica, ce să facă, cu căsătoria!

Filip: - Prea bunii noştri prieteni, vreţi să ne urmaţi?

George: - Da!

Filip: - Atunci, apropiaţi-vă capetele şi veniţi mai aproape!

(Am apropiat capetele, eu şi Veronica, şi am stat alături. Filip şi Serafia s-au apropiat şi ei de noi, el punând toga iar Serafia vălul, peste capetele noastre).

Ceea ce mi-aţi cerut, iată, vă spun acum: "Din Veşnicie sunteţi UNA, ca şi noi, ca şi binecuvântarea care e asupra voastră. Acum vă unim şi vă binecuvântăm cu Har de la Iisus, prin toga puterii mele şi vălul curăţiei. V-aţi unit!"

George: - Vă mulţumim pentru bunăvoinţa şi iubirea voastră! Eu ţin să ne căsătorim şi în faţa Legii, oficial!

Filip: - Vrei formă, iubitul meu prieten! De vrei, fă-o! Noi nu ţinem seama de forme; noi am ieşit dintre cei ai formelor! Pentru liniştea ta o faci! Te ştiu şi te cunosc! Eu vin aici, mereu! Voi fi mereu, alături de voi, vă voi ajuta şi vă voi iubi! Nu-i nevoie să vă rugaţi la mine, este destul că mă iubiţi. Vreţi, să ne urmaţi?

George: - Despre ce este vorba? În ce să vă urmăm?

Filip: - În iubire pentru Cel ce şi-a lăsat Chipul pe Năframă.

George: - L-am iubit de când s-au deschis ochii minţii mele. EL este **IUBIREA** şi **VIAŢA** noastră! El este marea noastră pasiune! Spune-ne, te rog, ce muncă ne aşteaptă?

Filip: - Veronica va fi telefonul prin care tu vei primi comunicări; ea e veriga ce ţine de noi iar tu, misiunea ta, este de a arăta adevărul.

George: - Oare, adevărul nu s-a descoperit pe Pământ? De ce mai e nevoie să-l arăt eu?

Filip: - Adevărul s-a descoperit dar oamenii nu l-au înţeles; unii l-au înţeles dar nu-l aplică şi prea puţini fac ceea ce e, într-adevăr, de făcut.

George: - Nu înţeleg! De ce, acei care-l înţeleg, nu-l aplică?

Filip: - Din comoditate!

George: - Spune-mi, te rog, care sunt ideile fundamentale, ale adevăratei Învăţături?

Filip: - **Dragostea pentru adevăr şi dreptate, lupta pentru ca adevărul şi dreptatea, să fie instaurate**.

George: - Permite-mi o întrebare: Îl cunoşti, pe Ianoş?

Filip: - Da!

George: - El a trăit pe timpul lui Hristos?

Filip: - Da.

George: - Cine a fost el, pe atunci?

Veronica: - Ezită, să răspundă. Discută cu Serafia ceva în şoaptă, şi ne priveşte.

Filip: - Nu ştiu!

George: - Va interveni, oare, Cerul, cu vigoare, ca să restabilească ordinea şi echilibrul pe Pământ?

Filip: - Cerul va interveni, în mod sigur şi neîndoios, dar noi nu avem voie să vorbim nimic despre aceasta.

George: - Vreau să te întreb ceva: Faţă de starea lor evolutivă, spiritele au culori şi luminozităţi diferite?

Filip: - Da.

George: - Care sunt culorile spirituale şi ce păcate exprimă ele?

Filip: - Eu nu mă ocup cu păcatele. Eu lucrez mai mult cu conducătorii de State. Deţin multe secrete mari; pe acestea nu vi le voi putea împărtăşi, niciodată.

George: - Deasupra planetei Uran, există şi alte planete mai evoluate?

Filip: - Nenumărate planete mai sunt, unde trăiesc miliarde şi miliarde de fiinţe.

George: Hristos, are şi El un loc, printre aceste planete?

Filip: - HRISTOS - LUMINA, BUNĂTATEA şi ADEVĂRUL este peste tot şi pretutindeni! Modestia şi smerenia Lui sunt atât de mari, încât nu rămâne într-un singur loc, ci e pretutindeni, în cele de Sus şi în cele de Jos. Acesta este Iisus, pe care vreţi să-l ştiţi: nu are cetate stătătoare!

George: - Hristos se ocupă cu fiecare om în parte, sau cu probleme mari, la nivelul naţiilor şi popoarelor?

Filip: - Hristos împarte misiunile pe popoare. Misiunile se împart prin noi şi prin mari Îngeri, Arhangheli şi prin Puteri.

George: - Hristos este o Persoană deosebită de Tatăl Ceresc?

Filip: - Hristos este aşa cum a rămas scris, nu de la Apostoli, ci aşa precum El Însuşi a spus*:* "Am venit de la Tatăl Meu şi Mă întorc iarăşi la Tatăl"!

George: - Cine are mai multă putere?

Filip: - Amândoi sunt o singură VOINŢĂ, o singură PUTERE!

George: - Dar Persoane distincte, nu?

Filip: - Da!

Noi am mulţumit iar ei s-au retras, binecuvântându-ne.

Bucureşti – 20 August 1964

A M U R G U L

Suntem toţi trei: Veronica, Ianoş şi cu mine. La un moment dat, simţim o prezenţă deosebită.

Ianoş şi Veronica închid ochii şi se concentrează. Amândoi văd aceeaşi persoană, care ni se adresează:

- "Eu sunt **AMURGUL**, închizătorul tuturor nenorocirilor acestui Pământ. Desfac acum, cortinele voastre şi ale Pământului, ca să vedeţi ce va fi cu voi şi cu toată lumea!

Primiţi salutul meu! Sunt fericit, că am fost ales pentru a vă aduce acest mesaj, că am putut veni de la distanţe atât de mari, în numai câteva clipe!

Ascultaţi! Cândva, demult, au fost nişte copii care au rătăcit pe Pământul vostru. Cândva, copiii aceştia îşi făceau datoria faţă de ei înşişi, faţă de cei mulţi, faţă de Tatăl nostru. Altfel era cândva, când aceşti copii împestriţau Globul acesta! Dar au început să dea de greutate. Nu a fost voinţa Tatălui nostru să fie suferinţă pe Pământ. Nu a fost prescrisă întruparea între pietre şi munţi, nu a fost prescris să vină pe Pământ nori grei şi uragane, nici Soarele care să dea viaţă. Nu a fost prescrisă nici moartea, nici agonia, nici naşterea, nici viciile. Un singur lucru a fost prescris: IUBIREA!

Aşa s-a pornit de la origine. Totul, între Zenit şi Nadir, prin iubire, prin atracţie. Dar s-a întâmplat ca Pământul să aibă o poziţie neprielnică şi au invadat mulţi din aceia care nu-şi făceau datoria, au invadat peste acei ce erau curaţi şi aveau contururi frumoase. Cei curaţi au început să lucreze cu toată nădejdea şi iubirea, dar în jurul lor se învârteau o mulţime de discuri primitive, primare, care, văzându-i pe aceştia mai presus ca ei, le-au cerut ajutor. Cei curaţi le-au dat, dar nu au fost respectaţi. Cei cu culori închise au cerut mereu ajutor, au primit – dar nu au dat nimic de la ei. Vai şi amar de ei, căci au abuzat, şi în loc să mulţumească cu sârguinţă de fier, s-a infiltrat un fenomen ciudat în inima lor, ca acei copii care zic: "Să-mi dai mie mereu, iar eu, să nu-ţi dau nimic!"

Aşa au început să privească urât la Tatăl lor, care, cu inima însângerată, epuizat, nu mai putea da. Au început atunci, aceştia, să aducă injurii şi blesteme celor ce până atunci le tot dăduse; şi din injurii şi blesteme, a început să se transforme totul într-o prăpastie de injurii şi blesteme şi cei ce au dat şi nu au mai putut da, au fost azvârliţi, căci nu mai puteau da decât cuvinte, dar acestea nu mulţumeau turma.

Aşa au început ei să lucreze cu injurii înfăşuraţi şi împărţind blesteme. Transformările au mers greu, cu lovituri şi scrâşnete de dinţi, căci nu puteau fi stârpiţi, netrebnicii.

Aşa a început mizeria reîncarnării. Au început fiecare să trăiască la locul lui, unde Pământul îi atrăgea. La un moment dat, regiunile nefiind toate la fel de fertile, a venit sfat: "Lucraţi şi continuaţi albirea voastră, ca să ajungeţi tot acolo unde n-aţi putut ajunge, acolo unde nu aţi putut urca." Şi oamenii au început să

lucreze pe locuri aride şi sărace, au început să se uite urât unul la altul şi să urască pe cei ce aveau mai mult, din muncă cinstită. A început lupta, care până azi durează, lupta împotriva celor ce au agonisit prin efort, prin muncă, şi a ajuns lupta aceasta, azi, la culme, când nu mai există slujire curată pe Pământ. Omenirea s-a înmulţit, sub umbra unui singur blestem: “Eu mai întâi, apoi şi a doua şi a treia oară, şi după aceea, celui care urmează după mine .”

Degeaba, prin forţă, au făcut îngrădiri, degeaba au fost îndemnaţi cei nevoiaşi, la vitejie. Cei avuţi prin furt, au plătit pe alţii şi aceia şi-au vândut sufletele lor şi au supus pe cei nevoiaşi cu săbiile lor şi le-au spus: “Voi rămâneţi liniştiţi şi munciţi, ca să câştigaţi Veşnicia. Speranţele voastre, nu trebuie să fie spre cele pământeşti, ci spre Cer!”

Cei umili n-au învăţat de la plante, care, cu hărnicie se străduiesc să ridice capul spre Cer. Au tăcut, au plecat capul şi mulţi, şi-au vândut sufletul lor.

Acum 2 000 de ani, a venit un Sol, care să arate că lumea merge spre prăpastie. A venit din Lumea celor ce au muncit disciplinat, un Sol venit nu din datorie ci din iubire, ca să explice fenomenele şi ţinta. Unii L-au ascultat, alţii mai puţin, iar alţii deloc! La un moment dat, numărul celor ce se simţeau vinovaţi a crescut în jurul Lui, L-au prins, L-au ucis prin răstignire, crezând că prin aceasta vor rămâne acoperiţi

Nu au învăţat oamenii, că bunătăţile Cerului, prin muncă sunt acumulate. Ei voiau să primească de pomană.

Noţiunea de rău, voi aţi creat-o pe Pământ, mizerabililor, pentru că cei buni, nu cunosc ce înseamnă răutatea, lăcomia, egoismul! Voi aţi exploatat întotdeauna, voi, fără muncă, prin orgoliu aţi arătat pumnul şi aţi făcut lănci şi săbii şi prin fast aţi acoperit micimea voastră! Răbdarea Dumnezeului nu merge la infinit, tocmai, din pricina celor buni.

Va începe o curăţire care nu a mai fost niciodată. Va începe un dans al morţii - dar numai pentru cei răi, care va zgudui Pământul, iar pentru cei normali va fi Dansul Învierii! Cei disciplinaţi sunt constanţi. Ei nu ştiu de frică, nu vor cunoaşte lipsurile şi moartea!

Vai vouă, celor ce aţi înfiinţat pe Pământ, răutatea! Tatăl nostru, nu a trimis niciodată, nici molime, nici ciumă, nici holeră, ci din voi au pornit acestea, nemernicilor! Şi în loc să vă ruşinaţi, aţi fabricat, cu uluitoarea voastră deşteptăciune, tunuri, tancuri, bombe, ne-ru-şi-na-ţi-lor! Totul, pentru gloria voastră!

Voi aţi sacrificat pe Hristosul nostru şi apoi aţi spus că, prin popii voştri, ne binecuvântează, nemernicilor! Voi aţi înfiinţat supremul Pontifex Maximux infailibil, înşelătorilor!

Am venit eu, AMURGUL, să vă aduc la cunoştinţă, cea mai mare şi cea mai puternică datorie! Ascultaţi!

Toate zilele voastre vor fi numărate, cernute şi risipite în vânturi şi curenţi. Vai şi amar, vouă! Şi amintirea voastră va fi blestemată! Vai, celor ce vor da ajutor nemernicilor, crezând că ei nu greşesc! Păcatul lor nu are seamăn! Vai,

vouă, celor care credeţi că aţi găsit echilibrul! Vai, celor ce mai cred în grija şi bunătatea celor ce milioane de ani au dat concursul mizerabililor, celor scârboşi, leneşi, cu diferite culori!

Eu sunt din Jupiter, dar stau pe Pământ, pentru că prin Pământ vine şi salvarea noastră. Este ordin, ca toate planetele să fie echilibrate, armonizate. La această gigantică operă i-au parte milioane de fiinţe şi din Jupiter, şi din Venus, Trioteion, Ascaria, foarte departe de voi, dar superioare.

Veţi primi în scurt timp, liniştire. Ştim că nu sunteţi liniştiţi. Abia acum aţi scăpat, şi ştiţi prea bine, că nu Dumnezeu v-a dat vouă această suferinţă, ci din cauza nemernicilor, leneşilor, din pricina celor ce s-au acoperit cu cuvinte şi podoabe, ca să acopere goliciunea lor. Ei nu au lumină, de aceea ei trebuie să se acopere. Ticăloşii! Ei au dominat peste tot cu forţa pumnilor!

Planetele superioare nu au cunoscut forţa pumnilor, ci forţa înţelepciunii şi puterea radiaţiilor, care nu lasă nepătrunse nici cele mai necunoscute ascunzişuri.

LUMINA SUPREMĂ este tulburată de atâtea mârşăvii şi a hotărât să ardă tot ce este stricăcios, ca să se statornicească pe Pământ o viaţă nouă, aşa cum a fost înainte de pornirea acestei vieţi.

Sunt pe Pământ peste 500 de naţii, fiecare altcum vorbeşte, dar au ceva comun: nevoia de hrană, haine şi cuşcă, pentru că “Dincolo” nu-i aşteaptă decât întuneric.

Cerul a hotărât distrugere, nu ca Pământul să dea înapoi, ci pentru ca mai repede să înainteze în Lumină!

Sunt hărăzite, 5 măsuri, 5 norme, care se vor împlini pe Pământ:

1.Să muncească fiecare după capacitatea lui, pentru întreţinerea celorlalţi;

2.Pentru ca munca unuia pentru celălalt să fie mai uşoară, Domnul nostru va da nenumărate daruri, prin minuni, prin forţele naturii şi ale Cerului, din bogăţia lui. Hotarele se vor distruge; va rămâne o singură turmă şi un singur Păstor;

3.Cei ce prin martiraj şi crâncene lupte au murit în ultimii 40 de ani, vor fi înviaţi, vor fi, mai bine zis, vizibili de toţi cei ce trăiesc în corp pozitiv, pe Pământ;

4.Cei ce, în Numele adevărului, au suferit şi au ajuns bolnavi, orbi, muţi, surzi, ciungi, vor primi sănătate şi vindecare completă;

5.Pe Pământul refăcut, va apare Hristos din Ceruri, bărbat întreg, care va binecuvânta pe prietenii Lui vechi şi noi, primind nemurirea desăvârşită, înţelepciunea totală şi dreptul de a intra în Opal!

Fraţilor, deocamdată sunteţi numai trei, plini de frică, dar eu vă spun: Să dispară această frică! Nu poate să se atingă de voi, nimeni! Nu poate să vă mai brutalizeze pe voi, nimeni! Trebuie să primiţi desăvârşită putere, ca să construiţi o Lume nouă, în care va fi bucuria de a trăi, cei mici, să nu mai cunoască ameninţarea şi bâta!

Copiii vor fi bineştiutori ai adevărului christianic modern şi toată lumea va lua cunoştinţă, că pentru toţi există un singur scop, că toţi sunt pătrunşi, până în

măduva oaselor, de ideea ADEVĂRULUI, BINELUI şi FRUMOSULUI! LUMINA trebuie să pătrundă pretutindeni! Trebuie să explicaţi voi şi cei alături cu voi, căci vor fi mulţi care să explicaţi - viaţa, lumina şi iubirea, ca să fie salvaţi, odată pentru totdeauna, toţi!

Şi cei ce vor rămâne în viaţă, vor cunoaşte şi vor învăţa un cântec care nu va mai vorbi despre mâhnire şi durere. Nu vor mai aştepta oamenii acorduri dramatice, care, din vechime, au bântuit peste tot locul. Copiii mici nu se vor mai juca cu săbii şi tănculeţe. Copiii şi tineretul, vor învăţa lucruri care nu s-au mai auzit până astăzi.

Auziţi, voi, care sunteţi lucrători ai acestei holde, să spuneţi că Dumnezeu nu are nevoie să fie lăudat, ci subliniaţi tuturor: **MUNCA, EFORTUL**! Prin viaţa voastră să demonstraţi, că Dumnezeu nu este un tiran, nu doreşte rugăciuni nesfârşite, nici posturi, nici cruci, nici bani! Are însă, nevoie, de ceva: Să faceţi mii şi milioane de fapte bune, cu cei din jurul vostru, benevol, spontan! Şi când veţi ajunge să fiţi preoţi ai faptelor bune, când vor ajunge sufletele voastre să cânte fără să fie îndemnate din afară, de cineva, numai atunci va asculta Tatăl nostru, pe noi, pe voi, pe toţi!...

Să fiţi binecuvântaţi în Numele Domnului şi Dumnezeului nostru!

Totul, se va împlini! Nu faceţi excepţie cu nimeni! Nu faceţi apropiere cu cei ticăloşi, pentru că au întins o bucată de pâine! Nu există iertare! Cei ticăloşi, trebuie să piară!

Poiana – 14 August 1964
DOAMNA LUMINII
(FECIOARA MARIA)

Suntem doar noi doi: Veronica şi cu mine. Am rostit chemarea: În Numele Dumnezeului celui viu, în Numele Adevărului, al luptei pentru dreptate şi adevăr, Prea Venerată Doamnă şi Mamă a lui Hristos Iisus, Marele Dascăl, vino în mijlocul vostru!

După a treia chemare...

Veronica: - A venit! E în alb, poartă pe trup un văl, pe care îl ţine cu mâinile amândouă...

George: - Prea Luminată Doamnă, primeşte salutul nostru, în iubirea care ne-a îndemnat să Te chemăm!

Doamna LUMINII: - Fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei fii!

Am venit între voi, pentru că m-aţi chemat! Eu sunt între voi, pururea! Stau mai mult între cei necăjiţi decât între cei fericiţi! Eu sunt Mama necăjiţilor şi întristaţilor, eu sunt prietena celor bolnavi, celor oropsiţi, eu şterg lacrimile celor ce plâng, gata, pentru toţi cei ce mă cheamă! Sunt aproape de voi! Mă bucur de cei ce mă cheamă, mă întristează cei ce mă resping, plâng pentru cei ce mă lovesc prin viaţa lor! Alerg mereu! Atât de puţin stau eu în Locaşul meu! Atât de puţin mă bucur, de ceea ce mi s-a hărăzit, să mă bucur! Stau mai mult printre voi, mai ales acum, când oamenii m-au uitat!

Şi acum, la dorinţa iubitei mele fiice, pe care am ocrotit-o din pruncie, am venit, deşi eu mă odihnesc de multe ori în această casă, pe care v-am hărăzit-o pe acest Pământ, pentru vremuri grele, refugiul vostru şi al altora, bucuria noastră, liniştea voastră! De aceea, am spus, ca iubita mea Serafia, să fie prietena acestei case şi îndrumătoarea fiicei mele.

Iară tu, iubitul meu George, care mi-ai fost dat din scutece, de maica ta, te învălui cu vălul dragostei mele de Mamă şi-ţi dau putere de la Fiul meu, să poţi să biruieşti întunericul, să poţi să arăţi Adevărul, celor care nu au vrut să-l cunoască şi celor care n-au avut nici puterea, nici posibilitatea, de a-l cunoaşte!

Să fii alături de scumpa mea fiică! Ţi-a fost încredinţată pentru a-ţi fi telefon, să lucrezi cu ea, ca să arăţi adevărul şi voinţa celor care vă iubesc, pe voi, cei de pe Pământ!

Pe mine, prea iubiţii mei fii, să mă lăsaţi!... Am atâtea, de făcut!... Lucruri mult mai importante, mult mai grele!...Bucuraţi-vă şi vă mulţumiţi cu cei pe care-i chemaţi şi vin! Destul, vouă, atâta Har! Nu vă părăsesc niciodată! Vă urmăresc cu privirea dragostei mele! Privirea mea este peste tot Pământul!

Am dăruit dragoste tuturor, dar mai ales celor ce mă cheamă. Am primit puterea aceasta de la Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul, pe care m-am învrednicit să-L port pe braţe, să mă bucur de copilăria Lui; m-am învrednicit să plâng pentru durerea Lui, m-am învrednicit de Harul dragostei Lui şi acum dragostea aceasta mă împinge spre voi, cei de pe Pământ.

De vreţi să Mă întrebaţi ceva, întrebaţi!

George: - Prea iubită Doamnă şi mult Venerată Mamă a lui Hristos, Marele nostru Învăţător! Tu eşti pentru Pământul nostru, Chipul dragostei şi al curăţiei. De la Tine a rămas şi prin Tine s-a statornicit cultul "Fecioriei", căreia şi noi i-am slujit şi mulţi înţeleg prin "feciorie", neatingerea trupului. Spune-ne Tu, care eşti în centrul acestui cult, ce este "fecioria".

Doamna LUMINII: - Fecioria este o floare scumpă şi de mare preţ. Dar aşa de puţini o au! Şi când vorbesc de feciorie, mă gândesc la "fecioria curată", nu la cea "întinată" cu atâtea felurite păcate. Mulţi n-au avut fecioria trupului dar au avut desăvârşita feciorie care este "curăţia sufletului", rază cu desăvârşit contur, mândru luceafăr al fiinţei, neatins de nici o urmă de păcat.

Această "feciorie" este bine plăcută de Fiul Meu, Marele Dascăl, Iisus. Poţi să ai fecioria trupească, dar ce folos, că o acoperi cu alte păcate! Mulţi au pierdut fecioria lor, dar prin eforturi supranaturale au reuşit să clădească în ei adevărata feciorie - a virtuţii, a perfecţiunii, care a depăşit pe cea trupească, ce zace în dorinţe neîmplinite.

Eu nu am cunoscut bărbat şi totuşi am avut un Fiu. Aceasta este o mare Taină... Dar am avut pe lângă mine, femei care au cunoscut bărbat, care au cunoscut bărbaţi - nu bărbat, dar prin râvna şi strădania lor, prin efortul lor de înălţare spirituală şi-au reclădit fecioria, Farul luminos al dragostei pentru Lumină, pentru bucurie şi fericire neapusă.

Oamenii m-au numit "LUMINĂ" şi n-au greşit, pentru că Lumină am primit de la Dumnezeu-Tatăl;

Oamenii m-au numit "BUNĂTATE" şi n-au greşit, pentru că Bunătate am împărţit, căpătând de la Fiul Meu Iisus, de la Dumnezeu -Tatăl;

Oamenii m-au numit "MIJLOCITOARE" şi sunt Mijlocitoare, într-adevăr, între pământeni şi Fiul Meu;

Oamenii m-au numit "VAD" şi n-au greşit, pentru că "Vad" am fost atunci când au alergat la Mine, ca să nu se înnece în oceanul păcatelor;

Oamenii m-au numit "ANCORĂ" – de care s-au agăţat în deznădejdile lor sufleteşti şi n-au greşit, pentru că "ancoră" m-am făcut pentru toţi;

Oamenii m-au numit "NEGURĂ" şi nu au greşit, căci, am fost ca o "Negură", atunci când a trebuit să-i acopăr, când a trebuit să nu-i vadă duşmanii;

M-au numit "SOARE"... Nu au greşit! Soare am fost, când ei erau în întuneric şi i-am luminat;

M-au numit "CĂLDURĂ", pentru că am primit pe Marele Foc, pornit din mâna Tatălui...

Oamenii mă numesc "MAMĂ" şi nu greşesc! Mamă voi fi pentru toţi pământenii şi cu vălul meu voi şterge orice lacrimă şi suferinţă; Mamă sunt şi pentru voi şi vă voi curăţi şi cuvântul meu nu va fi niciodată mincinos!

George: - Prea Venerată Doamnă a Luminii! Crezi că Mănăstirea, pentru Veronica, va mai constitui în viitor, un loc în care ea va mai reveni? Crezi că Veronica se va mai întoarce la Mănăstire?

Doamna LUMINII: - Mănăstirile sunt asemenea sobelor gospodinelor; sunt sobe mai mari şi sobe mai mici, care încălzesc mai mult sau mai puţin. Când omul este înfrigurat, aleargă lângă o sobă caldă - vorbesc de mănăstiri, nu de oamenii din mănăstiri. Din cei din mănăstiri, sunt foarte puţini care ajung în Uran, dar pentru acei puţini, eu voi susţine ca mănăstirile să dăinuiască.

Vladimireştii a fost o pepinieră unde trebuia să crească şi să aducă rod cei ce au venit acolo, dar mulţi nu au meritat să stea acolo. Eu m-am bucurat şi m-am odihnit acolo, dar să nu crezi că am iubit Vladimireştiul mai mult decât alte locuri. Eu iubesc pe toţi, de pretutindeni, dar îmi aleg locul, aproape de omul prin care trebuie să lucrăm noi, cei hărăziţi pentru lucrul cu pământenii.

Şi acum, adresez către tine, cuvântul meu, iubita mea fiică, căci eu sunt Aceea care te-am luat din praful necazurilor şi te-am făcut asemeni prinţeselor. Nu te întrista! Lucrul tău este mare, rânduiala ta este trasată din veacuri! Nu poţi ieşi din ea, oricât ai vrea! Voi sunteţi amândoi "UNA"! Fecioria voastră este sfinţită! Unirea voastră, nu aţi făcut-o pentru voi, nici pentru noi, ci pentru cei mulţi, de pe urma cărora veţi avea de suferit.

Misiunea ta cu Vladimireştiul s-a sfârşit! Înapoi, nu te mai întorci; vei merge înainte şi vei lucra. Misiunea ta nu s-a oprit ci se va mai deschide, încă! Va fi grea, va fi mai grea, va fi şi mai grea!

Aşa cum a fost, a fost bine! Dar, ca o Mamă, vă sfătuiesc: nu difuzaţi scrierile acestea celor ce nu merită să primească mărgăritare, ca să nu pierdeţi liniştea voastră!

Aşa cum v-a spus fiul meu Filip, nu există draci! Dracii sunt oamenii răi, care stau la pândă să vâneze pe ceilalţi, din satisfacţia ce o au când fac rău. Aceştia sunt negri, urâţi şi respingători. Sunt şi ei, cei ce au avut trupuri şi au murit.

De aceea, dacă unii au văzut, aşa cum vezi tu acum pe Serafia şi pe iubitul meu Filip, aşa au fost unii care au văzut spirite negre şi au spus că au văzut draci. Oamenii răi, au fost!

George: - Dorim, să ştim ce este monahismul şi ce caută el în rânduiala oamenilor !

Doamna LUMINII: - Monahismul este binecuvântat numai din dragostea mea, pentru că am dorit, în amintirea mea, să se poarte haina de jale, dar mulţi au murdărit-o, au întinat-o, au necinstit-o şi au aruncat-o, deşi o purtau. Şi astăzi plâng mult pentru ei, mult. De aceea i-am lăsat afară din dragostea Mea, căzând şi din cea a Fiului Meu. Dar, vă spun că tot El, Marele Dascăl, îi cerne. Şi încă, adevărata cernere nu a venit! Vă înşelaţi dacă credeţi că s-a sfârşit!

George: - Va mai putea dăinui monahismul, după "Marea Înviere" pe care o aşteptăm?

Doamna LUMINII: - Va fi îngăduit până va pieri tot Pământul, deşi vor fi puţini, extrem de puţini, nevăzuţi şi neştiuţi de oameni.

Am iubit lacrimile, dar cele adevărate, cele curate; am iubit înfrânarea, dar cea făcută în ascuns, nu arătată tuturor; am iubit orice strădanie, dar făcută fără

să se ştie, fără să fie prezentată pe tavă; tot ce se face la vederea oamenilor este ca o cârpă lepădată.

Ceea ce faceţi voi, bine faceţi în ascuns. Să învăţaţi şi pe alţii aceasta, ca să nu piardă locul pe care îl merită, pentru a căpăta Lumina.

LUMINA din ADEVĂR vine, dar trebuie să râvniţi spre ea, să depuneţi eforturi, pentru că: NUMAI PRIN EFORTURI SE LUMINEAZĂ SUFLETELE VOASTRE!

Priviţi o mocirlă groasă în care a căzut o pasăre... Cât efort depune ea să iasă şi câteodată mocirla o înghite, dacă ea nu dă din aripi; dacă a reuşit să scoată aripile şi să le cureţe, se poate ridica spre cei de Sus, poate ajunge în Lumină.

Aşa e viaţa voastră, viaţa tuturor celor de pe Pământ. VIAŢA ESTE MUNCĂ, UN PERMANENT EFORT ŞI PRIN ACEST EFORT VEŢI CĂPĂTA LUMINA! Vorbesc de voi, toţi oamenii.

Fiica mea, înapoi nu se va mai întoarce, pentru că misiunea ei cu monahismul este cu totul depăşită. Ea nu va fi numai a românilor ci şi a altor ţări, şi de aceea v-am unit, pentru că tu vei fi pavăza ei, alături de ea prezentându-te, păşind împreună în viaţă, ca soţi. În fond, voi sunteţi un singur aluat, făcuţi să duceţi o Lucrare pe care vor merge mulţi, de care se vor împiedica mulţi, prin care vor cădea mulţi şi prin care vor vedea Lumina, mulţi.

Căutaţi să vă păstraţi pacea între voi! Nefiind în sufletul vostru pace, nu veţi putea lucra cu noi. Faceţi-vă Far, din care să se poată lua Lumină!

George: - Care va fi Lucrarea noastră?

Doamna LUMINII: - Lucrarea voastră va fi: ştergerea prafului de pe Adevăr; prezentarea Adevărului, oamenilor, în adevărata lui lumină! Prezentarea Dumnezeului cel adevărat, ca drept Judecător, cu Legile Lui clare, raţionale, logice, prezentarea Lui, ca desăvârşit în bunătate, care oferă în dar Lumină, tuturor celor care DEPUN EFORTURI.

George: - Pe Ianoş, îl cunoşti?

Doamna LUMINII: - Da. Lucrarea lui Ianoş, este un efort mare din partea lui şi o îndrăzneală care nu-i aparţine lui, cel de azi. El este un instrument şi o plămadă care se lasă în mâinile Marelui Gospodar, Marelui Brutar şi lucrează peste voinţa lui, ia formă şi culoare, ia gust şi parfum, dăruindu-se celor ce vor să guste, din cele ce are.

George: - Te-am întrebat de el, pentru că Veronica se îndoieşte de dânsul.

Doamna LUMINII: - Ea s-a îndoit întotdeauna şi de mine şi de alţii. Nu-i nici un păcat! Aceasta este ea! A suferit prea mult, din copilăria ei, din pricina oamenilor răi, care simţeau că nu va mai veni să sufere în trup, după plecarea ei din viaţă. De aceea, ea, chiar din faşă a suferit.

Ţi-aduci aminte, fiica mea, cum îţi spuneau vecinele, că ţi-a pus albia pe cap, sora ta Maria, ca să te omoare? Eu am fost Aceea, care am ridicat-o, cu degetul meu de Mamă şi tu nu ai murit.

De când te-ai născut, ai suferit, fiica mea, pentru că oamenii răi simt cu spiritul lor că nu vei mai veni în această viaţă mizerabilă şi vei îndeplini altă misiune care va fi hărăzită vouă, de Marele Dascăl, la locul de întâlnire cu El, în locul destinat vouă.

Şi acum, iubiţii mei fii, mă voi duce...

George: - Permite-mi, o ultimă întrebare: **“Va veni, arderea spiritelor rele?”**

Doamna LUMINII: - Va veni! Va veni un Foc mare, care va arde Pământul şi vor rămâne puţini; şi va rămâne, abia atunci, o singură turmă şi un singur Păstor, care nu vor mai avea nevoie de pază, căci nu vor mai fi lupi care să pătrundă într-însa.

George: - Vom prinde oare şi noi acele timpuri, în trup fiind?

Doamna LUMINII: - Poate da, poate nu; poate numai zorile...

George: - Vom începe lucrul nostru după ardere, sau înainte?

Doamna LUMINII: - Veţi începe lucrul vostru şi veţi izbândi, dar mai târziu, până ce vor mai trece supărările şi necredinţa, până ce vor mai slăbi ura şi vor mai înceta lacrimile.

George: - Îţi mulţumim, Prea Buna noastră Doamnă, pentru dragostea Ta, pentru că ne-ai ascultat chemarea şi ai răspuns întrebărilor noastre! Îţi mulţumim!

Veronica: - A ridicat mâinile amândouă spre noi, în semn de binecuvântare şi zâmbind, a plecat. Au rămas Filip şi Serafia.

Filip: - Acum sunteţi satisfăcuţi, că Doamna şi Împărăteasa noastră, a venit la voi, v-a binecuvântat şi v-a încredinţat atâtea! Acum, de la noi, totul este atât de slab! Nu o spunem din modestie, ci din convingere, căci noi, numai când O privim, ne bucurăm şi ni se pare parfumul Ei, Rai adevărat!

Tu, iubita mea Serafia, tu ce le spui? Tu eşti aşa micuţă şi retrasă!... Spune-le şi tu, ceva!

Serafia: - Eu ce să le spun... decât... le promit, că voi fi în preajma lor şi mă voi face între ei şi oamenii răi, zid de apărare. Vă iubesc deopotrivă, pe amândoi!

Căutaţi, să nu vă zdruncine nimeni, dragostea voastră, căci aşa cum a spus iubitul meu Filip, în dragostea voastră ne oglindim şi trăim noi. Nimeni şi nimic să nu pătrundă în lumina voastră, pentru noi! Rămâneţi în pacea Domnului nostru!

Veronica: - Ne fac cu mâinile, în semn de despărţire... S-au dus!...

...Iar noi, am rămas reflectând, la cele spuse.

Să ne oprim privirile la o imagine pe care, poate unii o vor trece cu privirea, fără să se oprească, fără să-i descifreze drama, cu realismul ei strict şi implacabil. Este vorba de imaginea păsării care se zbate în mocirlă, dorind să scape, să se înalţe. Şi cu atât mai valoroasă este această comparaţie, cu cât nu se insistă asupra imaginii, nu se traduce, ne lasă pe noi să înţelegem.

Ar fi prea dureros să-i spui cuiva: “Nimeni nu întinde mâna să te scoată din mizerie, degeaba strigi, în zadar chemi, de prisos plângi, în van râvneşti să te ridici din mocirla soartei tale, în zadar vrei să o schimbi cu o alta mai bună, dacă tu singur nu te lupţi!”

Voi ne chemaţi, vreţi de la noi salvare, din mizeriile, din mocirlele nepriceperilor, neştiinţelor şi neputinţelor voastre, dar voi nu ştiţi că nimeni, niciodată, nu s-a ridicat decât atunci când s-a zbătut, luptând din răsputeri să se elibereze de sub stăpânirea întunericului. Şi numai atunci când aripile tale s-au desfăcut din legăturile comodităţii şi pasivităţii, abia atunci zefirul iubirilor celor din Lumină te vor putea ajuta, tu însuţi, cu lumina ta, poţi păşi alături de ceilalţi, care, ca şi tine, au acumulat prin efort, LUMINĂ!

Cuvântul, ar fi prea aspru şi nepotrivit unora, mai bine zis, multora, care au aşteptat, vrând să li se dea mereu de pomană. Totdeauna, cei ce au cerut prea mult de la alţii, au degenerat în revoltă, pentru că nu primeau nimic – din cele ce voiau ei – pentru că Cerul disciplinei, în care Legile guvernează desăvârşit, nu a dat Pământului decât **SFATURI!**

Oh, nimicnicie şi schimonosire, cum ai ajuns tu, să desconsideri cel mai preţios dar pe care l-am putut primi noi, cei de pe Pământ - SFATUL - pornit din centrul celor mai mari străluciri opalice: “CUVÂNTUL”, care a arătat sensul şi a descoperit drumul ce duce spre armonie: “Efortul”, “Logosul” care a fecundat prin puterea vibraţiilor Lui, centralele noastre spirituale, care, rodind înţelegere şi pricepere, au pornit cu forţe înzecite pe drumul strădaniilor necontenite, transfigurate de conştiinţa clară a unui secret, ce fusese pecetluit de orbirea şi întunericul neştiinţei.

SFAT a dat Cerul şi cei ce l-au primit, au cunoscut bucuriile rodului strădaniilor lor şi cei ce păşesc acum în Lumină, poartă în ei, ca pe cel mai preţios Talisman, iubirea pentru Cel ce a primit trup sărăcăcios, ca să înveţe “pe cei ce mai au aripi”, pe cei ce nu i-a acoperit de tot mocirla, să dea din aripi, să se cureţe prin efortul lor, al fiecăruia în parte, pentru a nu mai suferi, pentru a avea toate cele necesare vieţii în trup şi în spirit, care numai prin muncă sârguincioasă, se dobândesc.

Aşa au lucrat cei ce acum au şi mereu mai mult vor avea, care au ştiut să primească un SFAT, care de fapt, se identifică cu viaţa lor de până atunci; aceia s-au străduit cu râvnă, făurindu-şi luntrea lor, au pornit apoi, cu ea, înfruntând valurile de coastă şi scoţând vâslele, au cunoscut odihna apelor liniştite, însorite, au dobândit putere braţele lor vânjoase, au primit forţă, iar inimile lor curaj să înfrunte furtunile.

Şi când Cerul va stinge pe totdeauna furtunile şi va nimici uraganele, abia atunci va putea cunoaşte Pământul, cu sârguincioşii lui luntraşi, **PACEA** şi **ARMONIA** unei vieţi, în care **IUBIREA** şi **DĂRUIREA** vor sălăşlui desăvârşit, în inimile tuturor.

Noi, cei care am crezut că prin multe rugi, laude şi osanale, vom îmbuna pe Dumnezeul nostru, făcându-L să ne ridice din mocirlă, să stăm bine, să luăm

aminte la jertfa ce trebuie să ţâşnească din inimile noastre, la osârdia şi râvna cu care trebuie să vâslim, în luntrile noastre, spre a scăpa din mocirle, din valuri, din furtuni şi uragane...

Poiana – 30 August 1964

Seara, orele 23.00.

Veronica era obosită. Am stat împreună, până ce ne-am liniştit şi am chemat pe Calemnis, preot vechi din Egipt, de trei ori.

Nu se prezenta...

"De ce nu vine"? - întrebă Veronica.

"O fi departe! Să-l chemăm pe Siu Karta"!

Am rostit din nou, de trei ori, chemarea, şi tot n-a venit.

SIU KARTA era cel pe care îl găsisem în februarie 1963, împreună cu Ianoş, când cercetasem spiritele care veniseră la Veronica. Siu Karta declarase că el fusese acela, care cu ani în urmă se prezentase ca fiind Hristos, pentru a fi crezut, şi luase şi chipul altor Sfinţi. Acum, după ce confirmase şi Filip Mirlon aceasta, doream să putem sta de vorbă, direct cu Siu Karta.

Nu venea nici el, nici Calemnis, cel care, în decembrie 1962, povestise mie şi lui Ianoş, despre pozitivizarea lui Hristos. Nu veneau, şi atunci am amânat pentru a doua zi.

Poiana – Luni, 31 August 1964
FILIP şi SERAFIA
KIKARINA ROSTAR
SIU KARTA

Am chemat pe prietenii noştri: Filip şi Serafia.

Veronica: - Au apărut!

George: - Vă salutăm, dragii noştri prieteni! Ce s-a întâmplat ieri, de n-au venit cei chemaţi?

Filip: - Dorinţa bunei noastre prietene Veronica, de a vedea pe Mama Dascălului nostru, a fost adresată către noi. Noi am chemat-o, şi la rugămintea noastră, a venit.

Şi acum, dacă vreţi să chemaţi alte spirite, afară de noi, ne bucurăm, dar chemarea faceţi-o prin noi. Aseară, cei chemaţi au venit, dar noi am întins o perdea, care a făcut să nu poată fi văzuţi. Era prea obosită Veronica şi buna mea Serafia a ascultat dorinţa ei, de a se odihni. Veronica este a noastră, şi pentru că este atât de legată de Serafia, e bine să aveţi încuviinţarea ei.

George: - Deci, ne recomandaţi să chemăm prin voi?

Filip: - Da.

Veronica: - Stai!... spuse Veronica. A apărut alături, o femeie brunetă, cu ochi migdalaţi, subţire de mijloc, îmbrăcată extrem de elegant, cu un malacov

superb; o coafură foarte interesantă, cu părul deasupra capului şi poartă o coroniţă...

George: - Ce culoare au hainele?

Veronica: - Bleu-ciel!

Filip şi Serafia o privesc, zâmbind toţi. Le face plăcere, unii altora, să se întâlnească.

George: - Fii salutată, musafir neaşteptat! Cine eşti?

Veronica: - Pare, acum, că cere încuviinţarea ca să vorbească, prietenilor noştri. Filip şi Serafia dau din cap, afirmativ.

Necunoscuta: - Am venit în mijlocul vostru, neinvitată. Sunt egipteancă. Numele meu este Kikarina Rostar. Am venit, pentru că, de mult voiam să vin, ştiind că orice musafir, în casa voastră, este bine primit.

Şi acum, să mă prezint cine sunt! Eu sunt din Venus şi colind mereu, nu pentru că aş avea misiunea aceasta! Colind, ca să-mi întâlnesc completarea mea, discul meu, pe care nu l-am găsit niciodată şi găsindu-vă pe voi doi şi privindu-vă, o, cât de mult, m-am bucurat! Sinceră să fiu, v-am invidiat! M-am oprit şi am zăbovit mult, ca să mă hrănesc, privind dragostea şi înţelegerea dintre voi... (Oftează...). Poate, o voi găsi şi eu... Unde o voi găsi, o voi răpi, fără milă!...

George: - Îţi cauţi, aşadar, discul, completarea ta?

KIKARINA: - Da!

George: - E şi el, pe Pământ?

KIKARINA: - Da, ştiu că are misiune, dar nu ştiu unde este! S-ar putea să fie în ţara aceasta, dar nu ştiu sigur!

Eu, niciodată nu am vrut să mă arăt oamenilor, pentru că, este greu să le spui că şi aici poţi fi nemulţumit, chiar nefericit. Degeaba ai totul, dacă nu ai completarea ta!... Degeaba!... Fericirea oamenilor plecaţi din trup, încă nu se poate numi fericire, dacă nu au completarea perfectă.

George: - Ce înseamnă, “Kikarina”?

KIKARINA: - În limba egipteană, înseamnă “putere”.

Eu, de multe ori am luat trup, pe acest Pământ.

George: - Prin ce ţări?

KIKARINA: - În Franţa, am fost de trei ori: prima dată, o păstoriţă umilă şi am părăsit repede Pământul; a doua oară, am fost soţia unui demnitar care m-a chinuit mult, fiind foarte gelos. Am murit şi atunci, nu după mult timp, răpusă de o boală, pe care voi, o numiţi cancer; a treia oară, am fost medic. Am făcut mult bine, am mers la toate cazurile şi am cercetat bolnavii, fără să le iau nici un ban; a fost partea cea mai frumoasă a mea, care mi-a rezervat pentru viaţa în spirit, multă lumină.

Am mers şi în India şi am fost preoteasă; am trăit mult acolo, apoi, am colindat prin Africa şi am dorit să termin cu întrupările şi ultima dată, am fost în Egipt. Port şi acum, ultimul meu nume: Kikarina. De acolo, este!

George: - De unde ştii că eşti din Venus?

KIKARINA: - Acolo e locul pe care l-am primit în momentul în care am părăsit pământul Egiptului şi m-am prezentat Stăpânului A-toate.

George: - Nu ai venit din Venus, să iei trup pozitiv?

KIKARINA: - Nu! Ultima dată, am primit stabilirea pentru Venus.

George: - Deci, stabilirea în Venus, ai primit-o datorită faptelor bune?

KIKARINA: - Da.

George: - Dar coroniţa ce o porţi pe cap, ce înseamnă?

KIKARINA: - Este meritul faptelor ce le-am făcut! Stăpânul A-toate, mi-a dăruit-o!

Filip: - Spune-I Marele Dascăl, că aşa-I spunem noi! – interveni Filip.

KIKARINA: - Eu nu fac parte din Lumea voastră, deşi sunt din Venus. Voi sunteţi prietenii Lui şi cu permisiunea voastră, aşa Îi voi spune.

Veronica: - Vai, câtă graţie, câtă frumuseţe este în femeia aceasta! – spuse Veronica, admirând-o.

KIKARINA: - Este graţia egiptencelor nobile!

George: - Deci faci parte din Lumea nobilă?

KIKARINA: - În Egipt, şi azi mai corespunde nobleţea pământeană, cu cea spirituală. Şi totuşi, nu poţi avea bucurie şi împlinire desăvârşită, decât atunci când găseşti partea ta adevărată. Restul este superficial şi nu-ţi dă satisfacţie deplină. De aceea, nici în Lumea noastră, nu ai linişte şi fericire, dacă nu eşti, cu "acel" care îţi aparţine...

Acum, mă duc...Vă las în pace, fericiţii mei prieteni! Rămâneţi cu bine!

George: - Ne-ai făcut multă bucurie! Îţi mulţumim! Ne va face plăcere să mai vii pe la noi! Oricând eşti binevenită!

Veronica: - A plecat!... Filip şi Serafia zâmbesc...Vorbesc ceva, între ei...

Filip: - A venit peste noi, dar nu ne-a supărat!

Am vorbit cu micuţa mea Serafia şi am convins-o să vă lase să chemaţi pe cine vreţi! Nu se face, să vă monopolizăm noi! Noi vă iubim extrem de mult, suntem cei mai sinceri şi apropiaţi prieteni ai voştri, prin care şi noi ne bucurăm de bucuriile voastre.

George: - Eu sunt foarte mulţumit că vă avem pe voi! În felul acesta, putem avea un control al celor cu care intrăm în legătură.

Filip: - Noi, totdeauna vă vom supraveghea de la distanţă, fără să ne vedeţi, şi apoi vă vom spune ce vi s-a spus, numai ca să vă bucure, sau numai, ca să vă întristeze.

Şi acum, chemaţi pe cine vreţi!

George: - Siu Karta a fost ieri?

Filip: - A fost şi el şi celălalt! Chemaţi-i şi vor veni!

George: - Vă mulţumim, iubiţii noştri! Mergeţi cu bine!

Filip: - Pace, vă dorim!

Veronica: - Au plecat!

Am rostit de trei ori chemarea, pe care chiar Siu Karta mă învăţase în închisoare să o spun; am rostit de trei ori:

“SIU KARTA Argintiul, te aşteptăm!”

Veronica: - A venit! E tânăr... Într-adevăr, argintiu!

George: - Bine ai venit, bunul nostru prieten!

(Trebuie să spun, că Siu a fost cel mai degajat şi cel mai simpatic spirit cu care am vorbit în închisoare; vesel, glumeţ chiar, bine dispus întotdeauna şi cu o extraordinară putere magnetică. Mi-amintesc şi-acum, cum într-o noapte, când era în apropierea mea, l-am rugat să-mi facă o demonstraţie a puterii sale magnetice. M-am trezit, la un moment dat înţepenit şi o putere magnetică m-a scos din trup pentru câteva clipe şi m-a ţinut deasupra patului în care dormeam.

Dar nu asta e important! Important, era acum, ca Siu Karta, singur să mărturisească şi să explice Lucrarea lui cu Veronica, de la Vladimireşti. Veronica era acum pregătită să afle realitatea. De fapt, ea mereu se îndoia de cele ce vedea, dar se şi bucura. Viziunile pe care le avea în Mănăstire, îi dădeau mari satisfacţii, o mai ridicau din mizeriile de zi cu zi şi-i mai opreau lacrimile atâtor întristări.

Dar să-l lăsăm pe el, să mărturisească singur.

SIU KARTA: - Am venit, dragii mei, între voi, şi ieri, şi nu m-am arătat, nu pentru că nu aş fi putut, dar între mine şi voi este o dragoste neţărmurită a prieteniei rânduită de Marele Dascăl.

Serafia şi iubitul ei Filip, atât de mult o iubesc pe iubita mea Veronica, pe care am căutat de mult să o iau în braţele dragostei mele şi să o ridic, să o arăt oamenilor, să o fac fericită, pe cât se putea atunci şi să o păstrez pentru timpurile de-acum.

Vă iubeşte mult Serafia, vă iubeşte şi Filip, dar şi eu vă iubesc! Dau dreptul lor, astăzi, să lucreze cu voi, căci eu, destul am lucrat cu ea.

Îmi sunteţi dragi amândoi, dar Serafia, ca femeie, vrea să protejeze pe iubita ei. Mi-a spus ieri, de la distanţă: “Nu te apropia, este obosită!” Şi, după cum ştiţi, nici ea nu s-a arătat, vrând să facă voia iubitei ei, de a se odihni.

Şi acum, dragii mei, cereţi-mi, orice doriţi! Nu sunt obosit!

George: - Îţi mai aduci aminte, Siu, de iarna lui 1962, când ai venit în închisoare la mine şi la Ianoş?

SIU: - Da! Mi-aduc aminte, cu silă, de împrejurările acelea. Bine că s-au dus!

George: - Tu ţi-ai găsit discul, completarea ta?

SIU: - Da.

George: - De când nu ai mai luat trup pozitiv, pe acest Pământ?

SIU: - E mult, de-atunci!...

George: - Prin ce an?

Veronica: - Se gândeşte... Încearcă să-şi amintească...

SIU: - Nu mai ştiu!

Veronica: - Pare-mi-se, că vrei să spui ceva...

SIU: - Da! Mă adresez bunei mele prietene Veronica, pe care am iubit-o mult. Iată ce vreau să spun!

După cum ştiţi, eu am fost rânduit de Marele Dascăl, aşa cum Îi spune Filip, ca să o ridic pe buna mea prietenă, pe care, fetele satului Vladimireşti, o numeau Lica. Am ridicat-o şi am făcut-o cunoscută, aşa cum am putut, aşa cum mi-au permis timpurile şi oamenii, credinţele şi obiceiurile lor.

M-am prezentat în Numele lui Iisus, Domnul Luminii, altfel, nu m-ar fi crezut. Nici aşa, nu mă credeau! Am făcut-o cunoscută oamenilor, am mers cu ea peste tot, luând parte la bucuriile şi batjocurile ei; am condus-o, am ajutat-o, am strecurat-o şi astfel, a ajuns până azi.

De câte ori nu ţi-a spus ţie, soborul tău, că ce rost a avut acea Mănăstire, dacă astăzi s-a împrăştiat şi au ajuns iarăşi, toate, în satele lor şi nu mai au respectul pe care l-au avut înainte - spun ele... Da, nu mai au, dar oare, înainte de a intra ele în pepiniera aceea, în frumoasa "Grădină", unde au avut atâtea bucurii, înainte de acestea, ce au avut? Ar mai fi avut acum, respectul, pe care, totuşi, mulţi oameni îl au şi acum, precum şi rodul străduniilor lor? Cărămizile faptelor bune, care făceau să se clădească în ele, scara ce duce către Lumină, ar mai fi avut-o ele, oare? Ar fi avut ele, oare, acestea, dacă nu ar fi trecut prin Mănăstirea aceea? Spune-le că prin aceasta, în loc să mai adauge cărămizi spre clădirea lor, le aruncă şi pe acelea agonisite.

Mănăstirea nu a fost ridicată pentru a vă aduna, şi apoi a vă risipi. Mănăstirea a fost pentru a vă ridica pe voi, a vă arăta oamenilor, pentru a le oferi un exemplu de armonie şi înţelegere. Că nu a durat mult? Nici nu ar fi putut! Nimic frumos nu a putut dăinui pe acest Pământ, fiindcă, sunt prea mulţi cu intenţii necurate. Şi dacă multe nu au meritat locul acela, aşa cum vi s-a spus, apoi să ştiţi că acelea ar fi cauzat o năruire lentă, ascunsă, şi ar fi pătat un lucru făcut cu râvnă şi dragoste. Aşa, cel puţin, aţi rămas cu o amintire frumoasă, cele ce au lucrat sincer şi curat, cu râvnă, cu lumină - singura care dăinuieşte, singura, care şi acum luminează în toţi şi toate – cele ce au lucrat acolo.

Şi dacă astăzi nu mai aveţi înălţimea de altădată, întoarceţi-vă în urmă şi gândiţi: unde aţi fi fost, dacă eu nu v-aş fi ridicat? Aţi fi fost alături de celelalte femei, nebăgate în seamă şi pierdute în clica mare a pământenilor.

Nu m-am supărat, pentru că te iubesc mult; am luat parte, la toate amărăciunile tale şi am auzit când ai spus, singură fiind: "Poate au dreptate!"

Veronica: - Ai dreptate, bunul meu prieten! Ai perfectă dreptate! Ţi-aş spune "Sfânt", dar nu ştiu dacă mă pot adresa astfel.

SIU: - Eu nu sunt Sfânt! Eu sunt bunul tău prieten, aşa cum ai zis. Sfânt este numai Marele Dascăl, în faţa căruia ne plecăm toţi privirile, iar noi suntem slugile voastre.

Veronica (Către George): – Ai avut dreptate! E foarte degajat şi deschis! Vorbeşte cu însufleţire şi îmi pare că are un accent străin.

SIU: - Am un accent străin, desigur! Vorbesc la multe popoare, pe fiecare caut să le ajut şi acolo unde sunt trimis, pe limbajul fiecăruia trebuie să vorbesc.

Şi acum, cum te simţi?

Veronica: - Mă simt bine! Fericită, aş putea spune, dar mă frământ!

SIU: - Ştiu, şi-ţi cunosc frământările, pentru că te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi şi pentru că frământările tale au ajuns până la mine, acum, îţi spun: “Vei scăpa de ele, curând!”

Veronica: - Cum?

SIU: - Cum? Foarte simplu! Momentul va zbura nedumeriri, îndoieli, tulburări şi temeri! Momentul va hotărî ceea ce trebuie să hotărască! Vei fi liniştită şi liberă, nu te vei mai speria de nimeni şi de nimic!

Te-ai străduit toată viaţa să nu dai ocazie celor din jurul tău să nu te vorbească, mai ales cei necuraţi, şi totuşi, te-au vorbit. Ştii de ce? Răutatea din oameni, a simţit că tu vei scăpa de chinul pământean pentru totdeauna, după plecarea ta din trup şi de aceea, au căutat să-ţi amărască zilele, pornind din fragedă pruncie.

Veronica: - Dar “Dincolo”, voi mai avea misiuni?

SIU: - Misiunile oamenilor după ce pleacă de pe Pământ, noi nu le ştim ; le ştie, doar Cel ce le rânduieşte: Marele Dascăl.

George: - Dragul meu Siu, mi-ai fost drag de atunci, de când te-am cunoscut! Ce-i drept, zăbovisem şi eu, în a te înţelege. Acum ai depăşit aşteptările mele şi pentru aceasta, îţi mulţumesc!

Aş dori acum, să trecem mai departe! Tu dispui de nişte puteri magnetice, rar întâlnite. Spune-mi, tu eşti autorul tuturor viziunilor ei?

SIU: - Da! Pe mine m-a găsit Marele Dascăl, atunci când trebuia început lucrul şi pentru că eu nu aveam nici o misiune specială, mi-a dat aceste puteri magnetice, ca să pot lucra cu aceea, pentru care eu aveam toată dragostea.

George: - Eşti modest!... Fii sincer! Aceste puteri magnetice, îţi aparţin! Sunt rodul străduaniilor tale!

SIU: - Nimeni nu poate lua putere din altă putere! Nimeni nu poate avea lumină din altă lumină! Fiecare se prezintă şi lucrează, cu ceea ce are agonisit!

George: - Ai răspuns foarte frumos! Să trecem mai departe! Înseamnă, atunci, că Viziunea cu Pruncul, pe Sfânta Masă, cea din porumb, scenele toate cu Hristos şi Maica Sa, Sfinţi şi Îngeri, toate, tu le-ai făcut!

SIU: - Le-am făcut, în momentul când dorea prietena mea. Dorinţa celui cu care lucrezi, îţi dă formele, îţi uşurează ţie intenţiile de a-i comunica ceva, de a putea duce o discuţie şi-ţi dă posibilitatea să te arăţi, aşa cum este cel care este dorit să fie văzut. De pildă: când Veronica a văzut pe Iisus copil, ea a dorit intens, acest lucru. Atunci, m-am arătat, corespunzător dorinţei ei.

George: - Hai, să facem o probă! Veronica, încearcă, să doreşti să-L vezi din nou, pe Iisus - copil, ca atunci!

Veronica: - Nu! Doresc să-L văd cum se ruga în Grădina Ghetsimani!

SIU: - Bine! Iată, eu, acum ies din câmpul de viziune şi mă conformez dorinţei.

Veronica: - A dispărut! Nu-l mai văd...

Iată un munte... Poiană, nu prea mare... Pe acel munte, se văd copaci de măslini; nu se văd fructele ci numai copacii, cu coroane bogate... O imagine, superb colorată! Iisus este aşa cum Îl înfăţişează icoanele, într-o ceaţă de amurg, cu mâinile încleştate, cu faţa suptă, cu fruntea frământată, cu sprâncenele arcuite, ridicate, într-un extaz de rugă... În faţa Lui, apare acum un Potir, neţinut de nimeni. Ce frumos!...

Imaginea a dispărut! A reapărut Siu... Zâmbeşte...

SIU: - Ei, ce zici?!

Veronica: - Îţi mulţumesc! De fapt, nu aveam nevoie să mi-L arăţi! Eu Îl iubesc şi mă bucur de Chipul Lui, aşa cum Îl înfăţişează pensula pictorilor, dar acum, văd şi eu şi înţeleg ce a fost altădată. Într-adevăr, intervenţiile tale, cu atât de variate imagini, mă reconfortau şi-mi erau un sprijin, în drumul meu, atât de greu. Ce simbolizează Potirul?

SIU: - Potirul, simbolizează curăţenie! Este Lumină, este băutura în care era pregătită suferinţa Răstignitului de mai târziu. Şi apoi, voi, simbolic, în amintirea Lui, aţi păstrat acest potir, pe care l-a ridicat Iisus, în Joia Mare.

Pahar, cupă, cum vreţi să-i spuneţi; voi, spuneţi Potir.

Totul e să ţii în el putere, băutură mântuitoare, sfărâmătoarea suferinţei, aşa cum a băut-o Iisus, cum aţi băut şi voi şi mulţi pământeni, care nu au fost scutiţi să guste din acest Pahar. Dar eu vă spun în Numele Aceluia prin care am venit să lucrez cu voi: această băutură nu este fără rost, este bună pentru o ridicare, pentru o împăcare, este bună pentru o plătire; fiecare băutură îşi are rostul ei. Eu nu ştiu care şi pentru ce a băut.

Eu, acum stau la dispoziţia voastră, să mă fac, cum doriţi! Pe urmă, am să mă duc în misiunile mele!

Veronica: - Doresc, prea bunul meu prieten, sprijinitor al nevredniciei mele - aşa îmi place mie să-ţi spun – doresc să-mi arăţi, aşa cu mi-ai arătat muntele şi momentul din Grădina Ghetsimani, să-mi arăţi, un lucru mai uşor: Mănăstirea şi interiorul ei, pe care am ridicat-o cu ajutorul şi în Numele Aceluia care ai venit, vreau să văd Biserica, Altarul, stranele cu maici, Sfânta Masă şi Iisus Prunc, pe ea.

...Siu din nou a dispărut. A apărut Mănăstirea şi acoperişurile, strălucind în bătaia soarelui. Iată şi Biserica... Uşile se deschid singure... Covorul, pe jos, este tare decolorat şi prin unele locuri, se vede urzeala. Văd şi stranele... şi maicile triste, triste tare!...

George: - Recunoşti, printre ele, pe cineva?

Veronica: - Ia să văd, în stânga!

(Veronica întorcea capul, ca şi cum era în mijlocul Bisericii).

George: - Ascultă, tu cum eşti? Te vezi?

Veronica: - Da, mă văd! Sunt îmbrăcată maică şi mă plimb printre ele... Uite-o pe Magdalena, pe Marghioala, pe Catinca... Uite-o şi pe Arsenia, pe Parascheva...

Ia să văd, în dreapta! Agaftonica, Partenia, Serafima, Fevronia... Toate, extrem de triste şi abătute! Doar Sebastiana e mai veselă! Poate, pentru că acum e la mănăstirea Neamţ şi se simte bine.

Vai! Vai! Numai praf şi păianjeni, prin colţuri! Mă umple jalea, când văd!

Iată-L pe Iisus Prunc, cu cămăşuţă lungă până jos, de I se văd numai degeţelele. Ce scump e!

PRUNCUL: - Ce doreşti, spune-Mi! Ai dorit, să mă vezi aşa!

Veronica: - Nu mai doresc nimic! Mi-e jale, de ceea ce văd! Pruncul se plimbă pe Sfânta Masă şi priveşte în jos. S-a oprit.

PRUNCUL: - Ţi-e jale, de ce vezi? Trei sute de ani, a stat Ierusalimul dărâmat şi l-am iubit şi am lăcrimat pentru el, cu toate că am suferit acolo...

Ei! Ei! Şi tu eşti amărâtă, că vezi păianjeni şi praf? Ce mare diferenţă între puteri! Prin aceasta, se arată ceea ce trebuie arătat oamenilor. Prin aceasta se vede virtutea, calitatea şi lucrarea epocilor. Cum se va vorbi de Vladimireşti peste veacuri, dacă nu ar fi fost ceea ce a fost peste el, dacă nu s-ar vedea ce se vede acum?

Nu fi tristă pentru ceea ce vezi, pentru că lucruri mai mari vei vedea şi trebuie să înţelegi. Acestea sunt legate de epoci şi oricât aţi vrea să le înlăturaţi, nu puteţi! Nu aţi putut şi nu veţi putea înlătura ceea ce este legat de veac. Toate trebuie să se întâmple, să se precizeze, pentru a se arăta culoarea oamenilor, şi prin aceasta, lucrarea lor.

Vreţi, să mă întrebaţi de ardere (Îmi cunoscuse gândul). La ce vă referiţi?

George: - La nimicirea celor plini de răutate...

Veronica, te rog, nu urmări ceea ce vorbeşte, ca să nu ocolească ceva care te-ar putea şoca!

SIU: - Ea, încă foloseşte raţiunea, în comunicări.

George: - Şi te împiedică, nu?

SIU: - Sunt forţat, să ţin seama de înţelegerea şi stările ei afective.

Veronica: - A dispărut totul şi a rămas Siu!

SIU: - Să vă răspund, acum! Fără îndoială, că arderea va veni, dar ştiţi care e nenorocirea?... Pe lângă cei ticăloşi, vor pieri şi nevinovaţi!

George: - Vom apuca şi noi, acele timpuri?

SIU: - Este posibil că da! Numai un singur lucru, vă spun: voi aveţi cam mulţi prieteni, şi depinde de împrejurări; nu cumva să vă ia la ei, mai înainte. Eu sunt chemat să vă ajut, dar sunt mai apropiaţi ei, ca mine, şi având prieteni buni, este posibil să vă ia mai înainte.

George: - Dacă totuşi, vom cere să rămânem până la acele timpuri?

SIU: - Cereţi şi veţi fi ascultaţi! Voi decideţi, să apucaţi acele timpuri, când va fi "O turmă şi un Păstor". Puţini, vor rămâne! Timpurile vor fi grele şi apoi şi mai grele. De aceea, strecuraţi-vă!

George: - Ce înseamnă, "să ne strecurăm"?

SIU: - Necomunicând oamenilor, nimic din cele ce ştiţi, pentru a nu auzi cei răi.

George: - Acum, doresc să-mi spui ceva, din vieţile tale, când ai lucrat pe Pământ.

SIU: - Trebuie să ştiţi, că de multe ori am intrat unde nu mi-a plăcut, de multe ori am lucrat ce nu am dorit şi de-abia în ultima viaţă am fost fericit, adică, în ultima mea vizită pe Pământ.

Şi acum, încep să vă povestesc!

Am fost cândva, mare dascăl al închinătorilor la idoli; ghiceam voinţa şi dorinţele oamenilor. Nu mi-a plăcut, pentru că nu era ceva care să mulţumească pe oameni. Aceasta a fost în India, unde am luat trup de cinci ori. Erau acolo, oameni, atât de cinstiţi! Credeau în mine ca într-un zeu şi nu am fost mulţumit, pentru că, de multe ori, nu eram sincer; spuneam pe voia lor, ca să-i satisfac, mă hrăneam cu bucuriile lor, dar eu nu aveam nici bucurii, nici satisfacţii. Nenorocirea a fost că de cinci ori m-am întors pe acele meleaguri.

În sudul Africii, am fost de trei ori. Am propovăduit, am fost, apoi, culegător de plante şi am avut satisfacţii, pentru că reuşeam să vindec anumite boli, cu plantele culese. Am fost şi am propovădit în multe părţi, fără nici un rost. Nu ştiam pentru ce sunt venit şi m-am simţit străin. Aveam un dor şi nu ştiam de ce! Slujeam, aşa cum era credinţa poporului; nu ştiam de este bine sau rău, ce fac...

Fiecare popor, moşteneşte un crez; acel crez îl stimulează, îl respectă şi nădăjduieşte ca prin el, să ajungă la o fericire, căpătând liniştea sufletească. Dar, dacă acel crez este sărac, lipsit de o conlucrare cu şi pentru semenii săi... este fără nici un folos şi nici tu nu te poţi bucura de ea. Trebuie să fie serioasă, sinceră lucrarea, şi nu se face pentru a te lăuda oamenii, ci pentru a fi împăcat cu conştiinţa, care-ţi indică cu severitate, drumul. Câte din greşeli, le ştie cel de aproape? Niciuna! Fiecare, caută, să ascundă căderile lui. La fel, trebuie să fie şi faptele lucrătoare, pentru “Lumea de dincolo”, Lumea spiritelor: să fie ascunse, neştiute, decât numai de Ochiul care priveşte tot.

Aş fi dispus să mai stau cu voi, dar vă părăsesc, pentru că văd, că buna mea prietenă, a obosit.

I-am mulţumit, apoi, s-a retras.

Poiana – 31 August 1964, ora 23.00

CALEMNIS

Pe Calemnis, îl ascultasem în 1962, de Crăciun, vorbind despre pozitivizarea lui Hristos, în Egipt. Vrând să verific pe acel ce atunci ne vorbise, l-am chemat.

Veronica: - A sosit! E bătrân..., îmbrăcat în alb, asemeni orientalilor, iar pe cap, poartă un turban; este foarte serios iar cu o mână îşi sprijină bărbia.

Calemnis: - Ce ai dorit de la mine, dragul meu, de m-ai chemat?

George: - Îţi mulţumesc, că ai venit! Te-am chemat, ştiind că ai trăit în timpul lui Hristos, şi doresc să ne povesteşti ce ştii despre venirea Lui pe Pământ.

Veronica: - Stă cu ochii plecaţi în pământ... Pare abătut... Se gândeşte... Când lasă capul în jos, când îl ridică...

Calemnis: - Da, vă dau răspuns. Eram preot tânăr, egiptean, pe când se vorbea în Egipt, în Nazareth, în Betleem, în Ierusalim şi peste tot, că s-ar fi născut un Prunc minunat. Deşi eram preot într-o anumită disciplină încadrat, mă interesa. Eram gânditor şi căutam printre preoţii bătrâni, printre cei mai profunzi gânditori ai Egiptului, să aud ce discută ei despre minunatul Copil, care, se zicea că face minuni, printre copii.

Pe când L-am întâlnit, se juca într-un joc, nevinovat, printre copii. Privirea Lui, m-a pătruns; L-am privit şi L-am iubit. Am vrut să-L îmbrăţişez, dar privirile Lui, m-au oprit.

L-am urmărit, a crescut, şi odată cu anii, s-au văzut multe, pe parcursul vieţii Lui. Am luat parte la multe bucurii, deşi legea preoţiei mele mă oprea, dar trecând peste ele, am căutat să-mi mulţumesc sufletul cu razele supranaturale ce veneau din Acest Om, care acum devenise bărbat desăvârşit.

Nu m-am creştinat. L-am iubit, I-am urmat în taină poveţele, nu L-am propovăduit... Rău îmi pare, şi pentru această părere de rău, alerg astăzi peste tot, insuflând în chip nevăzut, adevărata Învăţătură a Lui.

Lumea, spune că este Mântuitor! Da, Mântuitor este pentru acei ce-L iubesc, pentru acei ce-L urmează; Mântuitor este pentru toţi acei ce-şi înalţă sufletul, peste tot ce este mic. Pentru mine este prieten. Am trăit mult după El! Am trăit şi am văzut frica prietenilor Lui intimi..., lepădări şi întoarceri.

Mi-am respectat religia în care m-am născut, adăugând numai în sufletul meu, respectul Lui, dragostea Lui şi aplicarea Învăţăturii Lui, numai fiinţei mele. Nu era permis unui preot egiptean, să dea alte învăţături, decât cea egipteană, de aceea, tot ce am cules, am aplicat numai pentru mine.

Tăcere... Pauză prelungă.....

George: - Ce face? De ce nu mai vorbeşte?

Veronica: - Tace...

George: - Îţi mai aduci aminte de întâlnirea noastră?

Veronica: - Ridică din umeri... Pare că nu ştie...

George: - Nu-ţi mai aduci aminte, când eram cu Ianoş şi ne-ai povestit de Arconomus, de Irinius, de templul din Hariconomus?

Veronica: - Este nedumerit...

George: - Îl cunoşti pe Arconomus?

Calemnis: - Nu, cine e?

George: - Tu însuţi ne-ai povestit de el, acum doi ani!

Veronica: - Stai! A plecat! – spuse Veronica, surprinsă. A plecat, nu-l mai văd! De ce, oare?!

George: - Ciudat! Nu pot să înţeleg!

Veronica: - L-om fi deranjat!

George: - Bine, dar chiar aşa, să plece?! Trebuie să lămurim!

(M-am concentrat şi l-am chemat din nou, cu putere). După a doua chemare...

Veronica: - A venit din nou! E furios!...

(Eram buimăcit de întâlnirea aceasta ciudată).

George: - Calemnis, iubite prieten, sunt în căutarea unor date. Vreau să verific întâlnirea dintre noi, de atunci. Nu cred că este ceva rău în aceasta, care să te supere. Vreau atât, să aflu: cum de mi-ai spus atunci, alte lucruri, decât acum! De ce ai plecat?

Calemnis: - Am spus că eu nu am propovăduit Învăţătura Marelui Dascăl şi mă doare acest lucru! Apoi, mie nu-mi plac întrebările prea multe. Eu I-am primit Învăţătura, am păstrat-o în inima mea şi pentru că nu am făcut atunci ce trebuia, fac astăzi!

Pauză... Tăcere...

George: - Ce face?

Veronica: - Tace, cu bărbia sprijinită.

George: - Şi cu cele ce-ai spus acum doi ani, cum rămâne?

Calemnis: - Eu nu am cunoştinţă de ce-mi spui!

George: - Era un spirit care s-a prezentat cu numele Calemnis.

Calemnis: - Eu n-am fost! V-am răspuns, pentru că m-aţi chemat! Poate să fie altul, cu numele meu. Eu am fost acum aproape şi am venit.

George: - Îţi mulţumim, prietene!

Veronica: - A plecat!... Părea deranjat în lucrul lui...

George: - Vom mai vedea! Întâmplarea aceasta n-am s-o las neverificată. În orice caz, faptul c-a venit şi a doua oară, poate fără voia lui, mă face să cred că au oarecare putere chemările noastre.

Veronica: - După felul cum a plecat, părea că nu mai vrea să vină.

Am renunţat să continuăm. E prea târziu şi Veronica este obosită.

Bucureşti – 5 Septembrie 1964

LANDIMON, TARIUM şi TARMIUM

Eram cu Ianoş, când deodată, el simţi prezenţa unor spirite.

IANOŞ: - Au venit trei strălucitori! Nu sunt pământeni. Sunt din Venus şi Oraşul de Aur.

Unul din cei trei: - Nu spunem că suntem trimişi direct de Dumnezeu... El e în prea multe griji!

OPALUL a început să meargă cu sincope; aceasta înseamnă că a abordat o serie de probleme care depăşesc ştiinţa noastră.

Am venit la voi, la bucuria voastră, de care ştiu toţi!

Despre noi, nu avem ce spune. Tu ştii că suntem venusieni. Numele meu este LANDISIMON, care însemnă "legătură". Doi suntem din Venus, unul din Oraşul de Aur. Suntem curieri, şi transmitem cu ocazia aceasta, salutul lui Titigiunt, care va veni la voi, mâine. Deocamdată, ascultaţi!

Sufletele noastre sunt pline de bucurie! De trei ore, după timpul vostru, deja ştiam că trebuie să venim la Ianoş şi George. La noi, George este foarte bine cunoscut; el a fost rupt din Venus, pentru misiune, şi a trecut, de atunci, prin multe. Numele tău adevărat, frate George, este TONU, care înseamnă "slugă". Te iubim mult, frate cu noi eşti şi ne pare bine că eşti în realizarea ultimă, a ultimei întrupări, a ultimei iubiri.

TONU, ai ales numele tău, prin muncă! Ai muncit în toate întrupările şi ai făcut maxim de efort, iar când masele au vrut să te pună pe Tron, ai zis: "Nu!" Eşti înţelept, eşti cuprinzător şi pentru aceasta, vei fi înzestrat cu multe daruri.

Frate TONU, mai mult cu tine voi vorbi azi. Ianoş ştie totul!

Frate TONU, să ştii că discul tău este pe Pământ, dar ai trei discuri: două s-au contopit, al treilea îl primeşti mai târziu. În tine, este acum, discul unui mare artist, murind în Italia, în anii din urmă. Ai fost în timpul lui Musolini, chemat pretutindeni, cu diferite sarcini. Numele era CORIUNDA, adică "Rapoartele" – cel pământean, nu mi-l amintesc...

Al treilea disc, este aparte...

Discul interior, s-a reîntrupat mai devreme ca tine, însă Harul lui Dumnezeu va rândui să fie reîntinerită... Domnişoara pe care o ştim cu toţii...

Munca ta, în ultima perioadă, va fi multilaterală. Vei fi un tot întreg, cu Ianoş. Acum, vei avea o mare bucurie!

Al doilea necunoscut: - Pentru aceasta, am venit eu, TARIUM - medic.

Eşti un complex biologic cu atomi suprasolicitaţi la ora aceasta, întrucât, corpul tău este în permanentă devenire, din ce în ce mai astralic.

În drumul tău, ai primit tot ceea ce ţi-a fost potrivit; ai găsit echilibrul şi va fi şi mai desăvârşit. Iubeşti mult pe Domnul, murind de trei ori pentru El. Nu ştim cine ai fost. Ştim numai că, de două ori ai fost uns cu smoală şi ars, iar a treia oară ai murit în secolul al XVII-lea, în cele mai groaznice chinuri medievale. Şi atunci ai iubit-o pe Veronica, pe care ai întâlnit-o pe câmpia

Fraschette. Pe fondul acestei iubiri, ai suportat chinurile toate, şi atunci ai primit ştire din Venus, că nu te va mai aştepta moarte pozitivă.

Amândoi aţi primit culorile bazale: cenuşiu-lucitor, cu 4-5 dungi de etil (oţel) în jurul capului şi de la inimă până la sex.

Trupul nu trebuie niciodată epuizat, pentru că, altfel, nu puteţi munci.

Cei ce nu se aprind, aceia nu sunt buni nici pentru a se manifesta viguros, intelectual. Va trebui să demonstraţi oamenilor acestea, la modul normal, cum vă dictează cumpăna interioară. Trebuie să se dezbare oamenii de ipocrizie! De fapt, cei superiori au simţul măsurii şi nu pot face abuzuri.

Al treilea necunoscut: - Eu sunt mai simplu ca fraţii mei... Sunt profesor, într-o regiune îndepărtată, unde predau filosofia, pedagogia şi fizica, şi aceste trei discipline, constituie pentru mine, un tot închegat. Iubesc elevii mei, şi iubirea aceasta o veţi realiza şi voi... Trebuie!

În toate domeniile, sunteţi spirite superioare. Tu, George, eşti pe calea începutului perfecţiunii. Într-adevăr, trebuie să luaţi măsuri, să vă rezolvaţi necesităţile. Părinţii voştri au înţeles aceasta şi vă ajută, până ce veţi avea forţe desăvârşite.

Nu ştiu cum să spun... Noi, ne amintim doar de trei vieţi anterioare; m-am ocupat cu atom-energia şi am avut diverse misiuni. Numele meu, este TARMIUM-ATOMUL.

Te cunosc mai demult şi pentru aceasta am venit, pentru că suntem fraţi prea apropiaţi şi figura mea are asemănare cu tine. Te iubesc, cunosc misiunea ta şi te voi ajuta, pe cât îmi va sta în putinţă şi voi fi alături de tine.

Nu uita: Tarmium!...

Am să-ţi vorbesc ce să scrii despre atomi.

Aveţi grijă, mâine să începeţi mai devreme!

Acum, dormiţi liniştiţi!

Bucureşti –13 Septembrie 1964, ora 11.00
FILIP şi SERAFIA

Au venit Filip şi Serafia.

George: - Fiţi bineveniţi, iubiţii noştri prieteni!

Filip: - Suntem bucuroşi de faptul că vă avem pe voi, prieteni! Bucurie avem şi noi, în preajma voastră, unde mereu suntem şi cum eram şi înainte de a ne chema voi.

Acum, spuneţi ce doriţi!

George: - Filip, când eu îţi vorbesc, mă auzi direct sau prin Veronica?

Filip: - Direct!

George: - Îmi dai voie să fac o probă? Eu trec în camera de-alături şi-ţi spun ceva cu glas tare, fără să audă Veronica, şi apoi, te rog să-mi repeţi cuvintele.

Filip: - Bine, du-te!

Am ieşit, ca să nu fiu auzit de Veronica şi am pus o întrebare oarecare. Apoi, m-am întors în camera unde erau ei.

George: - Ce am spus?

Filip: - Nu ţi-am auzit glasul!

George: - Pe mine, deci, nu mă auzi direct ci numai prin Veronica.

Filip: - Ia du-te iarăşi în camera de alături şi spune ceva!

Am ieşit din nou şi am rostit răspicat, câteva cuvinte, fără să audă Veronica şi m-am întors.

Filip: - Ei, dragul meu, nu te-am auzit!

George: - Asta, înseamnă, că numai prin ea mă auzi!

Filip: - Dar de ce vrei să ştii aceasta?

George: - Să văd dacă auzul spiritelor recepţionează şi vibraţiile, cu frecvenţele pe care le poate înregistra timpanul şi întreg organul auditiv, pozitiv.

Constat, că aşa cum noi nu vă auzim pe voi, nici voi nu ne auziţi pe noi. Câte bariere între aceste două substanţe! Cum de ştiţi, atunci, ce vorbim noi?

Filip: - Din vibraţiile care pornesc din voi, noi înţelegem ideea care se formează în mintea voastră spontan şi din stările voastre afective, pe care noi le simţim şi le trăim, ca şi cum ar fi în noi.

George: - Deci, voi nu puteţi asculta muzica noastră! Instrumentele noastre muzicale, nu sunt cunoscute de voi.

Filip: - Le cunoaştem şi le gustăm, prin voi. Ascultându-le voi, ne bucurăm şi noi, cu toate că noi, avem în locul nostru, acorduri muzicale, de-o frumuseţe, pe care voi nici nu v-o puteţi închipui!

George: - Dar formele, le vedeţi?

Filip: - Ce forme?

George: - De pildă: casele, blocurile?

Filip: - Le vedem!

(Îi arăt o floare care era în glastra din faţa noastră).

George: - Asta, ce este? (Veronica, era cu ochii închişi).

Filip: - Nu vedem, ce arăţi!

George: - Dar acesta, ce este? (Am pus mâna pe un creion).

Filip: - Nu vedem!

George: - Dar eu, cum sunt îmbrăcat, ştiţi?

Filip: - Prin prietena noastră, prin imaginile pe care ea şi le reprezintă, putem şti. Aşa ştim de case, de blocuri, de toate celelalte.

George: - Dar substanţialul negativ al florilor, de pildă, îl vedeţi?

Filip: - Da!

George: - Puteţi să ne aduceţi o floare?

Veronica: - Filip îi spune ceva, Serafiei... O trimite pe ea, să aducă flori... A plecat Serafia...

Filip: - Am trimis-o pe ea, să aducă.

Da, dragii mei, aşa lucrăm şi noi, neştiuţi de voi! Noi vă arătăm multe lucruri, vă şoptim multe, fără să vă daţi seama, fără să ştiţi cine vă spune şi vă transmite bucurii din bucuriile noastre; la fel şi noi, ne bucurăm prin voi, chiar de la distanţă, de bucuriile voastre, trăim întristările voastre, deşi, ce-i drept, cu o intensitate scăzută.

Veronica: - A venit Serafia.

George: - Aşa repede?!

Veronica: - Vai, ce flori frumoase a adus! Nu am mai văzut aşa frumuseţe de flori! Le ţine în braţe, râzând. Acum, prinde una între degete, vrând să o arate.

George: - De unde aţi adus florile? (Am întrebat, pentru că cerusem flori pământene, şi-mi dădeam seama acum, că le adusese din alte locuri).

Serafia: - Florile acestea, sunt din grădina noastră, din locul nostru, acolo, unde avem noi bucurii şi linişte desăvârşită.

George: - De unde?

Serafia: - Din Uran!

Veronica: - Fii atent! Mi le arată, să le descriu.

Prima este asemenea bujorului, de un roşu pal, cu petalele, ca ale macului nostru.

Serafia: - Aceasta, reprezintă "hrana" celor osteniţi în misiuni; când ne uităm la ea, ne-am şi săturat.

Veronica: - Acum, îmi arată alta, asemenea crinului nostru, dar mai mare, mai bogată...

Serafia: - Aceasta, este pentru "setea" noastră; numai privind-o, ne potolim setea.

Filip: - Înţelegi, dragul meu?

George: - Da, perfect! Formele voastre, cu radiaţiile lor, vă hrănesc şi vă alimentează. Sunt atât de bogate în energie, încât, realmente, vă alimentează.

Din punct de vedere fizic, se explică perfect. Şi printre noi, sunt din acei, care se "hrănesc" cu armonii, dar trupul greu, îşi cere dreptul lui.

Veronica: - Vai, ce frumoasă floare! E de mărimea florii-soarelui, ca o crizantemă, de un roşu aprins.

Serafia: - Aceasta, este "iubirea" pe care nimeni nu o poate vedea; numai ce o privim şi ne simţim împliniţi, satisfăcuţi. Satisfacerea, se face prin priviri, doar; atât este de puternică!

Veronica: - Prezintă acum, o floare care este cu neputinţă a o descrie; un fel de ciclamen, mai închis.

Serafia: - "Puterea Lucrării", "Forţa Misiunii"! Aceasta, ne dă putere în lucrarea noastră cu pământenii.

Veronica: - Alta! Nu, imposibil de descris! Aşa de superbă îmbinare de petale, stamine! Parcă este chiar din mătase, şi într-o parte asemenea unui canaf...

Serafia: - Aceasta, este "odihna"; prin ea te odihneşti în parfumul ei...

George: - Dă-i să miroasă, te rog!

Serafia: - I-am dat, însă nu e bine să guşti din frumuseţile de "Dincolo".

George: - De ce?

Serafia: - Noi am putea să te luăm, pentru câteva clipe, din trup, să te ducem, să vezi locul nostru, dar atât de mult vei tânji după ele, că nu vei mai dori decât să ajungi cât mai repede, acolo.

George: - Aţi putea s-o luaţi?

Serafia: - Vrei?

George: - Nu este nici o dificultate, să reintre, apoi, în trup?

Serafia: - Nici un pericol!

Veronica: - Nu, poate e mai bine să nu ştiu!

George: - De aceea avem noi nostalgia unei alte vieţi. Pesemne, cândva, am gustat acele frumuseţi; şi acum, cu gustul rămas de la ele, dorim mereu.

Filip: - Mereu, a dorit prietena noastră să ajungă în Rai mai repede. Dacă le-ar vedea acum, mai mult ar dori!

George: - Există undeva, avem şi noi un loc al nostru?

Filip: - Totul e pregătit pentru voi, dar nu trebuie să ştiţi!

Râvnind mereu să veniţi în ele, ajungeţi să pătrundeţi unde nu trebuie, vi se aprobă, şi rămân treburile baltă şi până să le ia alţii în primire... Nu e bine!

Veronica: - Iar ne arată o floare, cu mai multe flori verzui, cu seminţe, parcă, în mijloc..., petalele cad în jos... Nu pot s-o descriu!...

Serafia: - "Liniştea"! Unde cresc aceste flori, este o linişte perfectă; aşa domnesc ele, aşa le place lor: liniştea - şi din liniştea lor, primim şi noi linişte. Orice spirit, capătă o linişte desăvârşită, privind-o, şi câte din acestea, sunt!

Filip: - De ce ai dorit, "Viaţa de Dincolo", ştii? De aceea, că ai trăit acolo! Dar, pentru că ai fost în preajma Uranului, să nu crezi că te vei întoarce tot acolo! O avere poţi să o ai, dar o poţi pierde, dacă nu vei lupta să capeţi iar acel loc.

George: - Dar efortul în plus, nu te ridică? De ce, adică, vii pe Pământ, să pierzi? Sau să câştigi, pentru că există acel "interes alb", curat, al setei de mai multă lumină?

Filip: - De la locul pe care îl ai, poţi urca mai sus, dacă eşti chemat pentru misiune. Spune-mi, tu ce ai fost altădată, eşti şi azi?

George: - Nu!

Filip: - Pentru ceea ce ai făcut de fiecare dată, ai primit răsplată: RODUL EFORTULUI MUNCII TALE. Astăzi, nu mai eşti ceea ce ai fost acum 300 de ani sau acum o mie de ani. Dacă te întorci de 15 ori pe Pământ, nu mai eşti stăpân pe acele locuri, deşi ai muncit. Stăpân definitiv eşti atunci când nu te mai întorci pe Pământ.

George: - Aşa cum sunteţi voi?

Filip: - Da. În momentul când te-ai întors pe Pământ, locul acela rămâne pentru altul, iar tu rămâi stăpân, din momentul când nu te mai întorci printre pământeni. Rămâi acolo şi dacă poţi să îndeplineşti anumite misiuni, vii între oameni, dai sfaturi, îndrumi, şi după aceea, te întorci iar acolo, aşa cum facem noi. Răsplata efortului depus, se depune în timp ce stai între pământeni. Cât ai muncit, atâta ai! Este milos - cel care dă, însă, e drept! Nu dă mai mult decât munceşti! Legea, acolo, se respectă fără şovăire!

George: - Există case, pe-acolo, sau alte edificii?

Filip: - Da! Casă, un palat, poate fi şi un arbore, pe care voi nu-l cunoaşteţi, al cărui frunziş aplecat, dă forme felurite, în care te poţi desfăta.

La noi, nu sunt anotimpuri, ca la voi. (Mă gândisem, ce se întâmplă iarna).

Câţi nu se bucură, numai de radiaţiile lui de lumină, simţind bucurie în adierile copacului care îndeplineşte toate nevoile. Aceasta, nu oamenii de rând o au, ci acei ce au depus efort. Oamenii de rând, se bucură şi numai de un aşternut, numai ca să poată privi la "arborii" celor ce au depus eforturi. Aceasta este bucuria lor!

Este o grozăvie pedeapsa celor ce nu au depus eforturi, pedeapsă, pe care singuri şi-o aplică, pentru că nu s-au străduit să se bucure, măcar de un pui de pom. Frunzişul, îţi dă tot ceea ce tu ai nevoie: frumuseţe, căldură, hrană, băutură, într-un cuvânt, îţi satisface toate dorinţele.

Palate, au mai puţini, şi palatele sunt făcute nu din cărămizi şi lut sau pietre, ca la voi, ci sunt făcute dintr-o substanţă vie, care radiază din ea, permanent, tot ceea ce ai nevoie, bucurându-te în ele, privindu-le şi simţind copleşirea acelei supranaturale fericiri.

George: - Acestea, le dă cineva, sau...

Filip: - Acestea sunt făcute în timp ce ai stat pe Pământ; fiecare individ, singur şi le face, prin efortul lui. Depinde de fiecare, ce lucrează! Dacă acela trăieşte în nepăsare şi trândăvie, ascultând de şoaptele celor necuraţi, totul se răstoarnă. Aceştia sunt cei ce devin spirite rele, care nu pot face pe Pământ, decât numai rău. Din răutate, că nu pot face ceea ce au făcut alţii, vor să

împiedice şi pe ceilalţi, să-i coboare chiar sub ei, ca să fie mai presus de ceilalţi. Acesta este rezultatul invidiei.

(Veronica, a stat un timp cu capul plecat şi acum îşi prinse tâmplele în mâini).

George: - Ce-i, Ninel?

Veronica: - Mă doare capul şi mai ales, spre creierul mic.

George: - Filip, te rog, fă-i nişte passe magnetice!

(Veronica a plecat capul, sprijinindu-se cu fruntea de masă, a stat - nici o jumătate de minut şi s-a îndreptat).

Veronica: - Nu mă mai doare!

George: - Filip, de ce nu i-ai făcut singur, passe, înainte de a-ţi cere eu?

Filip: - Fără solicitarea voastră, nu vă putem ajuta.

George: - Adică, aveţi nevoie şi de deschiderea noastră, spre voi?

Filip: - Acesta este şi sensul dorinţelor voastre, care le formulaţi către noi, în "rugăciuni" - cum spuneţi voi.

Serafia: - M-aţi pus să aduc flori şi acum uitaţi de ele!

Veronica: - Ce scumpă e! Tace mereu, retrasă şi cuminte.

Prezintă acum, un bucheţel de flori, foarte mărunte, ca "Nu mă uita"! numai că sunt violet-pal.

Serafia: - Acestea, sunt dorinţele de a lucra, ale celor ce au murit, copilaşi fiind. Floricelele acestea, scânteiază când îşi găsesc alţi părinţi şi se pot reîntrupa. Dacă nu reuşesc, se întorc şi rămân flori.

George: - Şi acestea stau în grădina voastră?

Serafia: - Da!

George: - Dar cum explicaţi voi, existenţa acestor palate? Cine le construieşte?

Filip: - Sunt aşa mulţi, care de copii, pun temelii unor astfel de palate. Să spună prietena noastră, când o ajuta pe baba Ileana şi era mititică!

Veronica: - Ştiam că este furt ceea ce făceam, luând pe ascuns, mâncare şi săpun, de la mătuşa mea, dar ştiam că ajut nişte bătrâni neputincioşi şi aveam satisfacţie...

Filip: - Toate acestea nu se iau în consideraţie ca furt, căci era un efort în iubire şi aceasta este cea mai trainică temelie care o pune cineva, pe Pământ. Sunt mai valoroase eforturile copilăreşti, când nu intervine raţiunea şi inima nu este făţarnică; maturi fiind, intervine raţiunea şi faci bine sau rău, după cum este orientată raţiunea, în bine sau rău, după cum primeşti sfaturile celor buni sau celor răi; raţiunea este sub influenţa unor spirite bune sau rele, cu care omul colaborează. Aşa, ca noi, mai sunt!

La fel sunt şi între cei răi, care nu au reuşit să facă nimic între voi; au părăsit viaţa pământeană şi nu se mai pot întoarce în trup, care activează intens, pentru că toţi au libertatea de a activa. Dacă oamenii care au raţiune, nu cumpănesc sfaturile, cad în sfera lor de atracţie şi sunt târâţi de ei, de aceia care se hrănesc cu plăcerea de a vedea pe alţii sub ei. Cei răi, cu culori închise, nu au scăpare, nu

au salvare, sunt pierduţi definitiv şi pentru totdeauna. Sunt acei, pe care voi îi numiţi draci şi satana.

George: - Aceştia pot să se mai reîntrupeze?

Filip: - Când ajung prea răi, nu! Rămân şi fac intrigi între popoare.

George: - Aşa este, pesemne, Beria.

Filip: - Da!

George: - Aş vrea să-l văd!

Filip: - Dacă l-ai vedea, ai muri de spaimă!

George: - Atunci, chemaţi alţii, care sunt mai aproape, să vadă cum sunt!

Tăcere...

Veronica: - Filip a întins dreapta! Parcă ordonă...

Vai!... Încep să vină: unu, trei, cinci,... şapte, zece, treisprezece! Ce cocoşaţi şi urâţi, sunt!

George: - Să vină unul, mai aproape, să spună ceva!

Veronica: - Se apropie unul, cu priviri duşmănoase.

Spiritul rău chemat: - Pacostelor, ce vreţi de la noi? Ce ne chinuiţi?

Filip: - Auzi, derbedeul, cum vorbeşte!

Veronica: - Se apropie forţat, un buzat negru. Parcă-i african!

Filip: - Acesta, a luat parte la răsturnarea unei Conduceri bune, de aceea este aşa de negru!

Buzatul negru: - Dacă aş avea putere, v-aş gâtui, în clipa asta! Voi vreţi să arătaţi oamenilor ce ştiţi? Noi îi vom atrage! Noi ne străduim să-i aducem alături de noi! Pe cât cuceririle vor fi mai mari, pe atât satisfacţia noastră va creşte; pe cât numărul lor va fi mai mare, pe atât bucuria noastră va fi mai mare!

George: - Ce părere aveţi despre voi? Sunteţi buni?

Buzatul negru: - Hmm, noi suntem răi!...

Veronica: - Plecaţi, blestemaţilor! Şi vocea vă este urâtă şi respingătoare!

Buzatul negru: - Noi alergăm mereu, ca şi voi, şi vă blestemăm şi pe voi şi pe noi, dar nu reuşim, şi...

Veronica: - Plecaţi!... S-au dus!...

Serafia: - Aţi uitat iar de flori! Iată, ultima!

Veronica: - Este o floare albă... Am obosit!

Serafia: - Parfumul ei ajunge până la Marele Dascăl şi acest parfum îmbată şi pe cei ce sunt în Uran.

Şi cu asta, vă lăsăm! Prietena noastră, a obosit.

George: - Vă mulţumim! După masă, vă chemăm din nou!

Veronica: - Au plecat!

13 Septembrie 1964, ora 15.30
FILIP şi SERAFIA

Veronica: - Au venit!

Filip: - Întrebaţi, ce vreţi! Vă stau la dispoziţie!

George: - Dragul meu, ne vorbeai, alte dăţi, de trepte, de înălţimi, de cei de Sus. Care sunt criteriile de ierarhizare a spiritelor şi ce au făcut unii, de sunt mai luminoşi ca alţii?

Filip: - Niciodată, nu se poate păşi într-un loc, dacă nu este meritat. LOCUL ŞI LUMINA, fiecare le cucereşte prin STRĂDANIILE lui; ÎNĂLŢIMILE, aparţin celor ce au depus EFORT în viaţa de pe pământ!

Noi, acum, nu mai acumulăm Lumină, dar avem bucuria slujirii celor de pe Pământ. Este o bucurie să fii servitorul celor de jos, ca să-i ajuţi să se ridice, măcar, cât de cât! Oamenii se închină la noi; în schimb, noi suntem servitorii lor. Dacă ar şti ei cât sunt de iubiţi, cât de mult ar face ei pentru locaşurile de care şi noi ne bucurăm!

Nimeni, niciodată, nu va fi ca celălalt! Fiecare are ceva aparte: culori aparte, straturi aparte, locaşuri aparte.

Toate planetele de deasupra sunt în Lumină.

Prin ceea ce noi facem, prin ceea ce noi ajutăm, se pregăteşte bucuria noastră: aureola - ce o primim în gloria divină, care domneşte în locuri care mai de care mai frumoase, mai primitoare, pentru acei ce vor ajunge acolo, prin eforturi şi energia lor.

George: - Dacă există această ierarhie, înseamnă că există şi o culme!

Filip: - Da! Această culme este Însuşi Părintele A-toate, Dumnezeu!

George: - Ceilalţi, vin sub El?

Filip: - Da!

George: - Deci şi Hristos, Fiul lui Dumnezeu, prin poziţia Sa de ascultare faţă de Tatăl, este sub Tatăl!

Filip: - Sub Tatăl, dar cu putere şi Lumină de la Tatăl.

George: - Ai studiat Zevitritul (Leviticul)?

Filip: - Nu! Ţi-am spus: eu sunt cu misiuni militare!

George: - Acum, altă întrebare: Există iadul flăcărilor, cu draci şi alte torturi?

Filip: - Există iadul conştiinţei, care este cea mai mare suferinţă pe care nu ţi-o provoacă nimeni, decât omul însuşi, prin faptele sale.

"Dracul" aşa cum îl prezintă oamenii, este o închipuire a unora, pentru înfricoşare, să-i mai oprească de la rele. Iadul mustrărilor de conştiinţă este mult mai chinuitor decât flăcările unui foc sau altă tortură pământeană. Este "Valea plângerii", unde se tânguiesc şi suferă cei ce nu au vrut să cunoască şi să lucreze în adevăr.

Dar nu sunt numai cei nepăsători, acolo, ci şi cei total înrăiţi, care fără să mai aibe mustrări de cuget, trăiesc într-o nebunie adevărată, împrăştiind în jurul lor: ură, invidie şi minciună.

George: - Unde este această "Vale a plângerii", despre care vorbeşti?

Filip: - Întregul Pământ este o "Vale a plângerii". Toţi cei ce mor, îşi continuă viaţa pe acest Pământ, păstrând înţelegerea şi nivelul lor spiritual. Cei buni, buni rămân; cei răi, îşi continuă răutatea lor, sau reintră în corp pozitiv, ca să-i chinuiască pe oameni, cu răutatea lor. Oamenii, spun că e "dracul", dar ei sunt tot oameni care au părăsit trupul pământean.

George: - Ascultând alte spirite, am tras concluzia că Pământul atrage cu forţe diferite. Cu cât este mai rău, cu atât Pământul exercită o atracţie mai puternică.

Filip: - Cei "grei" - aşa sunt numiţi cei de culoare grea - sunt cei care duc cea mai amară existenţă. Nu au nevoie de străjeri, ca să-i oprească să ajungă în locaşurile de Sus; ei înşişi, nu pot! Ei, între ei, se chinuiesc şi nu se lasă unul pe altul să se ridice. Pe aceştia, nimeni nu-i poate salva.

George: - Există "Rai"?

Filip: - Există raiul desăvârşirii spirituale; este stadiul iubirii, la care omul ajunge prin multe fapte bune. Rai, nu înseamnă stagnare şi nelucrare, ci odihnă în frumuseţea şi armonia unei intense activităţi.

George: - Mulţi se gândesc la Rai, ca la un loc pe care vor să-l cucerească prin tot felul de performanţe ascetice: post, metanii, sărăcie.

Filip: - Strădania lor este frumoasă, dar locul acela nu-l vor cuceri decât atunci când vor face atâtea fapte bune, încât ajung albi ca spirit. Atunci este primit, condus, stă un timp, şi poate reveni în trup, pentru continuarea activităţii pe Pământ.

George: - Idealul uman, este - deci - albirea prin fapte bune şi nu cucerirea "Raiului".

Filip: - Desigur, dar oamenii fac fapte bune, agăţându-se de un gând, şi acţionează ca atare. Indiferent ce ideal ar avea, un lucru este important: să facă binele! De fapt, "Rai", înseamnă: binele desăvârşit.

George: - Înseamnă, atunci, că strădaniile ascetice au un rol secundar. Postul, de pildă: unii asceţi au realizat adevărate performanţe, crezând în mari recompense "Dincolo", pentru că rabdă de foame, de bună voie.

Filip: - Nu există mâncare "de post" şi "de dulce". Cei ce postesc, împlinesc o Lege făcută de oameni, pentru că omul fiind mai slab, poate să gândească mai mult la ceea ce îl poate îndepărta de Învăţătura Marelui Dascăl. Omul ghiftuit, prin post, mai slăbeşte, ca să mai poată medita şi el.

Dumnezeu nu are nevoie de postitori; are nevoie de oameni buni! Nu are nevoie de pomeni şi canoane, nu-I plac plângerile, nu doreşte lacrimile. Dumnezeu nu este tiran, ca să pretindă astfel de lucruri; nu este tiran, dar este drept; este milos, dar nu îngăduie sub nici o formă, răutatea!

George: - Prescripţiile mistice, prezintă omului, idealul “rugătorului continuu”.

Filip: - Atât de puţini sunt pe Pământ, cei ce sunt rugători! Realitatea este că omul nu poate trăi într-o permanentă ardere, pentru că adevărata rugăciune este o ardere; s-ar consuma, s-ar topi şi n-ar mai realiza nimic. Momentul acesta, îl cunosc toţi cei ce au în ei o sete; toţi trec prin acest moment, apoi îşi continuă lucrul lor.

George: - Dar celelalte “înfrânări”, sectorul întreg al mortificărilor?

Filip: - Înfrânările sunt puse pentru cei sălbăticiţi: oameni sau dobitoace, ca să fie mai stăpâniţi. Cei ce cunosc măsura, sunt liberi, în afara oricăror restricţii, pentru că ei, din firea lor, cunosc o măsură în tot şi toate.

George: - În privinţa idealului “sărăciei”, neaverii, ce părere ai? Dumnezeu vrea ca omul să trăiască în lipsuri?

Filip: - Nu! Dumnezeu vrea ca toţi să fie îndestulaţi cu cele necesare. Averea, nu este un păcat, când omul o foloseşte în bine, pentru el, pentru aproapele lui...

Averea este un păcat când ea pune stăpânire pe om. Poţi să fii sărac şi lipsit şi să fii extrem de avar. Totul este să nu te stăpânească bogăţia! Bunurile toate, materiale, omul să le procure, să muncească, să le agonisească, aşa cum ar trăi o veşnicie şi să fie liber faţă de ele, ca şi cum nu ar fi ale lui.

George: - Înseamnă că civilizaţia şi confortul sunt necesare unei spiritualităţi majore.

Filip: - Normal şi firesc este ca omul să aibă condiţii cât mai prielnice, în vederea activităţii lui.

George: - Eu am considerat “Sfinţi” pe toţi marii descoperitori şi creatori în toate sectoarele civilizaţiei şi culturii.

Filip: - Aşa şi este! Activitatea creatoare are cel mai mare randament energetic, ceea ce rodeşte lumină.

George: - Vezi, prietene, oamenii, citind: “Vinde-ţi toate averile, ia-ţi Crucea ta şi urmează Mie!” - au înţeles ad-literam, să lase toate şi să umble cu nimica toată pe ei, cultivând sărăcia şi neaverea, ca o virtute în sine, crezând că aşa au făcut Apostolii.

Filip: - Multe au înţeles greşit, oamenii!... Acele cuvinte, se referă la lăsarea patimii după avere, să părăsească dorinţa de a acapara avere şi să câştige prin fapte, acele locaşuri, de care vă vorbeam azi-dimineaţă.

Depinde cum înţelege fiecare, dar înţelesul este unul singur adevărat. Apostolii nu au fost săraci; toţi au avut ce le trebuie şi dacă au însoţit pe Marele Dascăl, a fost, nu că nu aveau ce face ci pentru că erau uimiţi de măreţia cuvintelor şi prezenţa Lui. Hristos, Marele Dascăl, a fost sărac în păcat, bogat în Lumină; nu I-a lipsit nimic din cele materiale.

George: - Acum, aş dori să trecem la altă problemă: Sfintele Taine, “Euharistia”, cum o consideri?

Filip: - Este un respect pentru veneratul Trup al Marelui Dascăl, prin care omul se poate suda de Marele Dascăl.

George: - Poate fi vorba de Trup din Trupul Lui şi Sânge din Sângele Lui?

Filip: - Cum crede fiecare, aşa folos trage! De crede că este Trupul Lui, se face sudarea întocmai; de crede că este pâine şi vin, ia pâine şi vin.

De mă primiţi pe mine ca Apostol, de mine vă sudaţi şi ceea ce trăiesc eu, trăiţi şi voi. Totul, porneşte de la voi; depinde de poziţia voastră. Dacă le desconsideri, gândind cu dispreţ la Învăţătura Lui, păcătuieşti, cazi; de vezi în ele pe Marele Dascăl, prin poziţia ta, te ridici, ajutându-te de formele pe care le ai la îndemână. Un păcătos, de crede că este Trupul Marelui Dascăl şi-l primeşte, nu este nimic, încă; dar, dacă pune hotar păcatului, pe drumul pe care merge, primeşte folos.

George: - Esenţialul este, deci, hotarul pus prin efortul voinţei. Cei ce realizează acest lucru, fără alte mijloace, înseamnă că sunt pe drumul cel bun, pot face fapte bune şi fără să se mai ajute de alte forme.

Filip: - Uite: viaţa omului este ca un drum greu, pe care trebuie să meargă. Ai bagaj mult în spate, drumul este lung. Ai cu tine hrană, băutură, te îndestulezi, te odihneşti. În drumul tău, însă, apare un tunel, prin care trebuie să treci. Dacă nu ai cu tine lumină, degeaba ai mâncat, în zadar te-ai odihnit şi te vezi nevoit, să te întorci, să iei lumină.

Cam aşa este şi cu acel simbol, în care voi vedeţi Trupul şi Sângele lui Hristos: este ca o lumină pe care voi o luaţi, de care vă prindeţi. Vorbesc de acei oameni care nădăjduiesc, nu în pâinea şi vinul din Potir, ci în Însuşi Acela ce ele Îl reprezintă: Fiinţa, Persoana Marelui Dascăl.

George: - Eu vreau să clarific importanţa euharistică. Cred că ea nu este absolută şi nu poate fi! Sute de milioane de oameni din atâtea religii şi confesiuni, nici n-au auzit măcar de existenţa acestor Taine şi cu toate acestea, nu putem spune că ei nu au acea lumină, de care vorbeai.

Filip: - Raza de lumină de care spuneam, poate fi orice faptă bună făcută pe parcurs, care te poate îndruma cu lumina ei, în întuneric.

Cât despre celelalte popoare, fiecare îşi are ţelul lui în realizarea spirituală, în acelaşi sens: dobândirea cât mai multor fapte bune, pentru "Viaţa de Dincolo". Fiecare, se agaţă de ce poate, aşa cum un înnecat se agaţă de cea mai mică ierbuşoară, pentru a se putea salva. Aşa se străduieşte omul, prin diferite mijloace, prin tot felul de forme şi simboluri, pentru a-şi procura o rază de lumină, un loc de lumină în Lumea noastră, un loc de odihnă, de bucurie. Omul se agaţă de ceva, depinde cum şi cât s-a agăţat şi cât a putut să avanseze, prin acel efort.

Drumul vostru este lung, este greu! Pe drumul vostru, vor merge mulţi! Aveţi grijă cum îi duceţi; aveţi grijă ce le arătaţi, aveţi grijă cum îi îmbrăcaţi, nu în haine trecătoare ci cu acelea ce pot rămâne în Lumea noastră! Aveţi grijă ce toiege le puneţi în mână!

George: - Te rog să-mi răspunzi, prietene: comite omul vreun păcat dacă nu merge la biserică sau templu, dacă nu face plecăciuni sau metanii, comite vreun păcat dacă nu-l interesează şi nu respectă prescripţiile ascetice şi mistice ale religiei lui, în schimb este un om ce studiază, este un creator, face fapte bune, este generos, drept şi cinstit? Face acesta vreun păcat? Comite vreun sacrilegiu, dacă, pur şi simplu nu are legătură cu programul religiei de care aparţine?

Filip: - Dragul meu, nu sunt toţi la fel! Oamenii au nevoie de toate laolaltă, se sprijină de un crez, de o speranţă, să se menţină, ca să avanseze. Fiecare, face cum înţelege!

George: - Oamenii, trebuie să ştie clar, ce este autentic şi ce este fals, ce este de prisos şi ce este necesar!

Filip: - Va trece mult, până să-i poată face cineva să înţeleagă!

George: - Unii, cei prea înapoiaţi, o să zăbovească în înţelegere, ceilalţi, vor înţelege.

Mulţi, trăiesc departe de forme - nu mă refer la cei ce fac rele ci la cei cinstiţi, care nu mai sunt satisfăcuţi de miturile şi poveştile religiilor ci vor altceva, acel ceva, pe care nici Hristos nu l-a putut spune pe atunci direct, ci în parabole, pentru că oamenii mai trebuiau să descopere ştiinţele, ca să poată înţelege.

Să continui întrebările! Iată - Creştinismul consideră şi acum, "împreunarea trupurilor" drept o slăbiciune, citind din acel Psalm 50: "Întru fărădelegi m-am zămislit şi întru păcate m-a născut maica mea." Spune-mi, poate fi iubirea un păcat, o fărădelege"?

Filip: - Împreunarea trupurilor – cea care este cu adevărat sfinţitoare – este numai aceea pentru care şi prin care se înalţă un far luminos, din care poate să ia lumină şi bucurie toţi acei neîmpliniţi în iubire. Astfel de dragoste, nici nu poate fi vorba de păcat; dimpotrivă, de înălţare.

Este păcat, împreunarea care se face numai pentru o satisfacere carnală, pentru plăcerea în sine, nu cu un scop de completare reciprocă, de întărire şi zidire.

Serafia a plecat înaintea mea din trup, dar după plecarea ei, am plecat şi eu şi atât de mult mă ajută în Lucrarea mea, încât ne contopim, privind bucuria voastră şi a altora, şi îndeosebi când ajungem în frumosul nostru palat, ne contopim, privindu-ne în iubire şi linişte. O, de aţi cunoaşte acele contopiri!

George: - Înseamnă că numai prin iubire se poate realiza armonie, maximum de lumină!

Filip: - Da!

George: - ...iar celelalte abstinenţe şi înfrânări, sunt departe de a aduce vreun folos omului...

Filip: - Depinde cum, când şi în ce scop se fac!

George: - Fără îndoială, aşa este!

Altceva: se cultivă în creştinism, simplismul, citindu-se simplitatea Apostolilor, neştiinţa lor, ca simpli pescari, unilateralitatea lor, strict spirituală.

Filip: - Apostolii nu au fost neînvăţaţi. Şi aici, oamenii au înţeles greşit! Apostolii au fost mari gânditori.

Cei unilaterali, cei ce îşi reduc preocupările, o fac din comoditate. Numai o gândire multilaterală, care caută şi cercetează în profunzime totul, duce la lumină şi rezultate bune. Nu poate să înţeleagă tainele vieţii şi ale spiritului, decât acel ce a muncit, acumulând multe şi felurite cunoştinţe.

George: - Nu ai impresia că a existat o minte care să fi condus înţelegerea într-un alt sens, premeditat, având intenţii ascunse?

Filip: - De ce întrebi?

George: - Pentru că un tiran, ca să poată subordona şi conduce pe alţii, are nevoie de o concepţie retrogradă, ca să o dea supuşilor săi. Ce poate fi mai ideal pentru un tiran, decât ca acesta să aibe supuşi creduli în simplitate şi sărăcie, aşteptând echilibrul şi armonia numai în "Viaţa de Dincolo"? Oare, nu este acesta cel mai eficace mod prin care un tiran să poată profita de supuşii săi, fără ca el să-şi împartă cu ei, bogăţia?

Filip: - Cei ce au răstălmăcit Învăţătura Marelui Dascăl, fac parte din categoria celor ce nu au reuşit să-şi dobândească un loc în Lumea Luminilor. De aceea, ei fac orice ca să supună pe alţii, să-i simtă sub ei, să profite de ei, ţinându-i sub imperiul concepţiei de care ai vorbit.

Veronica: - Te rog, opreşte întrebările, că am obosit!

George: - Vă mulţumim, dragii noştri, pentru bunăvoinţa voastră! Dumnezeu să răsplătească această slujire a voastră, cu binecuvântarea Lui!

Veronica: - Au plecat!

Poiana – 20 Septembrie 1964, Ora 11.00
DOAMNA LUMINII: M I R I A M M A R I A
FILIP şi SERAFIA
MARELE DASCĂL

Veronica şi cu mine şi cu prietenul nostru Ianoş, am chemat pe Filip şi Serafia.

Veronica: - Au venit!

Filip: - Pace vouă, bunii noştri prieteni! Ne bucurăm, că vă vedem împreună, şi acum, nu pentru că ne-aţi rugat am venit, ci pentru că vă iubim şi vrem să vă împlinim dorinţa. Iată, primiţi pe Aceea care aţi dorit să vină!

Veronica: - A venit şi Mama Domnului nostru: Miriam Maria!

Doamna LUMINII - Miriam Maria: - Am venit în mijlocul vostru, fiii mei, prietenii mei, dragii mei! Am venit în mijlocul vostru, nu că mă iubiţi, ci... că vă iubesc! Am venit în mijlocul vostru, pentru a vă arăta Lumina mea, pentru a linişti pe aceea care s-a pronunţat să facă orice, ca să nu se despartă de mine. Am venit, pentru a vă arăta că eu sunt Cămara prin care pătrund razele soarelui şi în ea sunteţi şi voi toţi, care mă iubiţi. Soarele este Marele Dascăl al omenirii,

care prin mine pătrunzând, vă încălzeşte pe voi, cei din casa mea. Ce doriţi să aflaţi?

George: - Prea Venerată Doamnă, dorim să aflăm toate datele naşterii lui Hristos: cum, când şi unde s-a întâmplat?

Doamna LUMINII - Maria Miriam: - Asupra mea, a fost o ploaie de Lumină, care m-a udat, asupra mea a fost "veştmântul" care m-a îmbrăcat, asupra mea a fost "Hrana" care m-a întreţinut. Nu eu am udat, nu eu m-am îmbrăcat, nu eu m-am încălzit, ci am primit, şi din ce am primit eu, aţi luat şi voi. Nelămurirea voastră să fie clară: am dorit şi am fericit pe Aceea care va fi Sălaş de odihnă Aceluia care va veni în Lume. Am vrut să-I fiu roabă. Nu am crezut să primesc "Haina de Lumină" pe care am dezbrăcat-o şi v-am dat-o vouă, la timp. Haina este Învăţătura Harică a Aceluia pe care L-am iubit ca pe un Fiu, de care m-am bucurat ca un Dumnezeu, când a vindecat şi a învăţat, pentru care am plâns când a sângerat şi care şi prin care am căpătat Sălaş de odihnă, unde atât de puţin stau, datorită iubirii pentru cei de pe Pământ, pentru că eu, totuşi, sunt Mamă.

Iisus Hristos, Învăţătorul omenirii, aşa cum ştiţi, L-am iubit ca pe al meu Fiu. Tot ceea ce este scris, că fecioria mea este neatinsă, nu este o minciună; nu am zămislit cu parte bărbătească. "Ploaia de Lumină", am îmbrăcat-o ca pe o haină, am dezbrăcat-o la timp potrivit, pentru a o arăta vouă. Această "Haină" este Iisus - Fiul Meu. Deci, eu nu L-am născut, nu L-am făcut; El, a coborât peste mine.

George: - E limpede, Ianoş, vorbeşte figurat! Nu L-a născut, şi poate nici Dânsa nu-şi explică prea bine fenomenul, fiind în centrul lui**.**

Miriam Maria: - Mă bucur că înţelegeţi! Nu o fac pentru voi ci pentru aceea care a fost înfuriată pe mine, din dragoste. Acum, linişteşte-te, fiica mea prea iubită! Tu ai susţinut şi bine ai făcut, pentru că este neatinsă fecioria mea şi totuşi am avut un Fiu! Nu am cunosut bărbat şi totuşi, în preajma mea, un copil a strigat: "Mamă!" M-am bucurat ca orice mamă de rând, dar al cărei Fiu depăşea orice copil din preajma Lui, căci vedea mai mult şi vorbea cum nu se poate spune, căci cuprindea mult şi era perfect în cunoaştere.

IANOŞ: - Care a fost numele Tău?

Miriam Maria: - Maria - şi am păstrat acest nume.

IANOŞ: - Numele Tău originar, de pe atunci, care era?

Miriam Maria: - Numele meu este nume evreiesc... Maria!

IANOŞ: - Cum, ai fost evreică?!

Miriam Maria: - Da.

IANOŞ: - Şi ce părere ai, despre jidovi?

Miriam Maria: - Nu iubesc acest neam, pentru că nu a ştiut să iubească pe Marele Dascăl, pentru că L-au făcut să sângereze, pentru că mi-au sfâşiat inima!...

Eu iubesc din toate neamurile, pe acei care fac numai bine. Pe toţi îi iubesc! Urăsc, însă, falsitatea, viclenia, meschinăriile!

IANOŞ: - Cine a fost Amram rabinul? Îl cunoşti?

Miriam Maria: - Nu!

IANOŞ: - Iosif, cine a fost?

Miriam Maria: - Un bătrân evlavios.

IANOŞ: - Cum se poate asta!? Numele tău, n-a fost Miriam, şi apoi Maria?!

Maria Miriam: - Nu!

IANOŞ: - Stai să vad dacă spune adevărul! "În Numele Dumnezeului, dacă spui adevărul, să ţâşnească din inima ta un arc de raze albe, iar dacă minţi, să iasă vânăt "!

Aşteptare...

IANOŞ: - E mai luminoasă! Ciudat! Nici semnul adevărului, nici al minciunii!

(Menţionez, că Ianoş obişnuia să verifice adevărul celor spuse de spirite, rugând să ţâşnească arcul de raze albe, deasupra spiritului cercetat. De data aceasta, în mod cât se poate de ciudat, nu apăruse nici semnul adevărului – raze albe, nici semnul minciunii – raze vineţii!).

Veronica: - Într-adevăr, după această cercetare, e mult mai luminoasă!

IANOŞ: - Dar cum e asta, că Talmudul spune că Maria a fost o servitoare de-a lui Amram, iar Iosif, un prostănac!

Miriam Maria: - Poate că realitatea faptică, evreii au căutat s-o defăimeze.

IANOŞ: - E ceva curios, ce nu înţeleg! (Ianoş se frământa).

Miriam Maria: - Pentru că aţi pomenit de Talmud, iată, vă spun: Urăsc acest Talmud, îl dispreţuiesc şi nimic nu vreau să-mi amintesc din trecutul lui! Bucuriile au fost mult prea mari, atunci când am primit acea "Bunăvestire", când am fost chemată cu Numele "Maria", că voi primi acea glorioasă "Îmbrăcăminte", "Haină de Lumină" - Marele Dascăl al omenirii!

IANOŞ: - Cine a fost mama Ta?

Miriam Maria: - Ana!

IANOŞ: - Tiii!... Ce este asta?... Biblie jidovească!... Ascultă Maria, Hristos a fost răstignit de jidovi, a murit pe Cruce?

Miriam Maria: - Hristos a fost răstignit, a avut corp viu şi a suferit ca om, a luat parte la bucuriile oamenilor şi a suferit cu corp pământean.

IANOŞ: - Dar mâncare, a mâncat? Mâncare obişnuită?

Miriam Maria: - În copilărie, au fost mâncăruri de care s-a bucurat fără să le guste. A fost timp, când se apropia de sân, jucându-se; a fost timp, când L-am alăptat.

IANOŞ: - Încă o dată, te întreb: L-ai născut ca orice femeie?

Miriam Maria: - Am avut sentimentul că voi da naştere unui copil; nu L-am născut ca orice femeie. Singură am învelit copilul meu, fără să am nevoie de vreun ajutor şi nici nu am avut slăbicunea unei femei care naşte normal.

IANOŞ: - Ai putut, pipăi copilul?

Miriam Maria: - Din moment ce L-am avut în braţe!

IANOŞ: - Bine, puteai să-L ţii în braţe, puteai să-L vezi, dar puteai să nici nu-L poţi prinde!

Miriam Maria: - Hristos a avut trup pozitiv, văzut de oameni, întru totul pământesc, dar a avut şi o dublură nevăzută de oameni, de care eu mă bucuram, văzând-o.

IANOŞ: - Iată ceva nou!

Miriam Maria: - Posibil, ca o parte să fi fost pozitivizată iar în rest, mare parte, să-L însoţească.

IANOŞ: - Şi dublura aceasta, de care spui, a intrat şi ea, la un timp, în trupul lui Hristos?

Miriam Maria: - Da, pe Cruce! Atunci a intrat în trup şi l-a şi lepădat. Aşa a fost moartea Lui!

IANOŞ: - Şi a înviat?

Miriam Maria: - Da, a înviat în trup pozitiv, dar după Înviere nu a mai avut dublură. S-a înălţat la Cer, cu trup cu tot.

George: - Doamna noastră, vrem să înţelegem, dar nu putem! Ne pare contradictoriu, că mic fiind, a primit laptele. Legile substanţei pozitive, nu le putem neglija. Cel ce mănâncă de mic, trebuie să fi fost născut normal, ca orice femeie; cel negativ, nu poate mânca nimic şi nu poate prinde obiecte materiale. Ori, nefiind născut - după cum spui - şi credem asta, înseamnă că El a coborât vizibil, dar nepipăibil, pasibil însă, de pozitivizare lentă, în decursul anilor.

Miriam Maria: - Priviţi cum prin geam trece lumina şi razele soarelui! Aşa am primit şi eu şi am născut!

George: - Aceasta înseamnă că a fost substanţă negativă, şi a trecut, cum şi voi, acum treceţi, dar nu puteţi fi pipăibili.

IANOŞ: - De unde este Hristos, ca loc?

Miriam Maria: - Din Opal!

IANOŞ: - De unde ştii de Opal?

Veronica: - Doamna Luminii, zâmbeşte...

Miriam Maria: - Câte sunt, care voi nu le ştiţi! În Opal, nimeni şi nimic nu a pătruns, şi câte mai sunt, pe care voi nu le ştiţi!

IANOŞ: - Şi totuşi, eu cunosc Opalul! Am fost acolo, am văzut, am fost condus, mi s-a arătat, am scris şi voi scrie ce am găsit acolo. Dar să lăsăm aceasta!

Spune-mi, Ioan a fost lângă Crucea Lui, când a fost răstignit şi a vorbit cu Tine?

Miriam Maria: - Toţi au ştiut că Acest Mare Învăţător a fost Fiul meu şi toţi m-au iubit ca pe Mama Lui şi m-am învrednicit de aceasta, pentru că eu alerg mereu printre voi - oamenii - şi vă dau din bucuriile Mele, pe care nu am crezut niciodată că am să le primesc. L-am primit pe El, pentru că am dorit să fiu ultima slujnică a Marelui Învăţător.

IANOŞ: - Cu Hristos, te-ai întâlnit, după Înălţare?

Miriam Maria: - L-am întâlnit! Venea la mine, dar nu spunea nimic, nimănui. Totdeauna eram singură, pentru că mă simţeam mai bine.

IANOŞ: - Câţi Apostoli a avut Hristos, 12?

Miriam Maria: - Mult mai mulţi!

IANOŞ: - E adevărat că Hristos vorbea o limbă pe care o înţelegeau toate naţiile?

Miriam Maria: - E adevărat, aceasta!

IANOŞ: - A vorbit Hristos, în templul evreiesc, la 12 ani?

Miriam Maria: - Da, şi s-au minunat de înţelepciunea Lui!

IANOŞ: - Stai! Veronica, descrie te rog, ce vezi! – spuse Ianoş, reintrând în viziune. (Până acum asistase, lăsând pe Veronica să transmită. Veronica începu descrierea):

Veronica: - Este o femeie, nu prea înaltă, nu prea mică, cu ochii căprui...

IANOŞ: - Maronii, mai curând...

Veronica: - Maronii, părul se vede puţin, şaten, ascuns sub un văl alb, care-i acoperă tot trupul... majestuoasă, distinsă, nobilă...

IANOŞ: - În Egipt ai fost?

Miriam Maria: - De mai multe ori!

IANOŞ: - Şi unde ai avut naşterea, în Egipt sau în Ierusalim?

Miriam Maria: - În apropiere de Ierusalim.

IANOŞ: - Care este cea mai decăzută naţie?

Miriam Maria: - Cel mai stricat popor, nu poate fi decât acela care a lovit şi a căutat să stingă Lumina.

În timpul naşterii, Hristos a trecut prin mine, aşa cum trece soarele printr-un geam şi nu-l sparge. Adică, prin puterea harică, s-a prefăcut în Prunc, văzut de oameni.

IANOŞ: - Când ai primit mediumitate?

Miriam Maria: - Din momentul în care am auzit glasul, că prin mine va veni Cel ce va scăpa lumea din robie; din acel moment, am primit mediumitate.

IANOŞ: - Atenţie, Veronica! Se înfiripă ceva! Vine El în ecran! Marele Dascăl!

George: - Veronica, vezi?

Veronica: - Da, văd! Apare un drum de argint, departe, foarte departe!

IANOŞ: - Să se apropie ecranul! – zise poruncitor, Ianoş. Dumnezeule, dă-i puteri, acum, lui Veronica, să vadă!

Descrie ce vezi, Veronica!

Veronica: - Drumul de argint, într-un peisaj de smochini, parcă... Splendid! Văd mâna Lui stângă... acum dreapta... Se apropie... Acum Îl văd clar, în mantie roşiatică, purpurie, lăsată pe un umăr... Părul ondulat...

IANOŞ: - Perfect!...

Veronica: - ...ochi prea luminaţi, frunte înaltă...

IANOŞ: - ...puţin trapezoidală...

Veronica: - ...foarte bombată, sprâncene frumoase, unse, parcă de culoare maroniu închis; nasul, nici prea lung, nici prea scurt, fin, acvilin...

IANOŞ: -...buzele delicate, puţin senzuale...

Veronica: -...bărbia puţin adâncită... Poartă un cordon argintiu, purpuriu... Nu are nici barbă, nici mustăţi. Bărbat cu adevărat, având ceva feminin, totuşi!

IANOŞ: - Se adună spirite multe şi îngenunchiază, vezi?

Veronica: - Da, spre stânga, le văd capetele!

IANOŞ: - În Numele Dumnezeului, fii binecuvântat, Izmorul nostru! Te salutăm şi Te felicităm, Sfântă Alianţă!

IISUS HRISTOS - MARELE DASCĂL: - Am venit! Am fost aşteptat de tine, de voi toţi, ca să dau mărturie pentru ceea ce nu aţi cunoscut. Îndoiala ta, Ianoş, a fost perfectă! Femeia care s-a prezentat, nu o recunosc ca Mamă. Ea a luat parte, în mai multe rânduri, cu multe, foarte multe servicii, ce Mi le-a făcut alături de Mama Mea. Teva Tonzova Miriam Maria!

Miriam Maria: - Eu sunt, Mare Meşter! Iartă-mă! (A căzut în genunchi, plângând). Nu am crezut, că vei veni Tu, aici, că vei fi prezent! Am iubit pe această femeie şi am vrut să dau un fel de semi-lămurire, ca să păstrez în ea, adevărul Învăţăturii Tale, Mare şi desăvârşit Meşter, care ai fost numit Iisus - la noi, Hristos - în alte părţi...

IISUS HRISTOS: - Tonzova Miriam, nu am ce să iert, pentru că, cu alt scop am venit. Pentru Ianoş, pentru ceva foarte important... (vin nişte flame din ochii Lui, ce copleşesc toate spiritele care asistă).

Toată lumea să ştie adevărul! Nu a fost secretă venirea Mea pe Pământ! Cu mult timp înainte, s-a înştiinţat. Ierusalimul nu a fost ales nici pentru loc de naştere, nici pentru răstignire.

Nu a fost ales Trupul Meu ca să fie ca o minune, spre iertarea păcatelor! Trupul Meu nu a fost împuns ca să i se aducă închinare, pentru că va fi iertat acela care i se închină! (Tonul şi densitatea cuvintelor, creşteau. Mă simţeam zdrobit, copleşit, ca niciodată!).

Trupul Meu a venit la datorie! (Cuvintele aveau ceva de tunet în ele... mă simţeam mic, prea mic...)

Legea absolută a Universului, este una: SĂ IUBEŞTI ATÂT DE TARE PE SEMENII TĂI, CUM NICI... (Nu am mai putut continua să scriu... Eram cu toţii copleşiţi, lacrimile şi-au rupt zăgazul...).

Veronica: - Hai, scrie, Gigel! – mă trase Veronica, de mânecă.

IISUS HRISTOS: - Am iubit pe oameni... Am venit din partea celor cinci aureole şi am cerut misiunea aceasta, cu 55 de ani înainte de a veni pe Pământ, de la Dumnezeu - cum spuneţi voi, de la Părintele nostru - cum spunem noi. A răsunat chemare în Elipsiul Opalic:

“Care dintre voi, doreşte să facă misiune pentru scurt timp, pe Pământ, unde este nevoie de misiune specială?”

Eram 33 şi am ieşit primul şi am spus: **“Eu doresc, Tatăl Meu!”**

Numele Meu adevărat, era “**UMILINŢA”;** cel de lângă Mine, Ortacul Meu, se numea **“Braţele Dumnezeului**”, celălalt “**Lumina Dumnezeului**” iar cel mai bun prieten cu noi toţi era **“Sărutarea Dumnezeului”.**

Confraţii Mei, cât am fost pe Pământ, nu au contenit să trimită darurile, cadourile lor... Şi la urmă, M-am ridicat din nou către aureolele divine, Marele Mecanic Şef Suprem, care M-a primit zâmbind, dar foarte trist... Uriaşa Fiinţă care nu şi-a părăsit locul niciodată, pentru că, nu poate!

Echilibrul s-a realizat prin muncă, prin energia Luminilor, prin Legea armoniei, manifestată în toate cele trei spaţii cardinale. Radiaţiile, între Zenit şi Nadir, au trei puncte culminante cardinale, comensurabile, pe care voi, însă, nu le puteţi percepe.

Trei Legi se manifestă simultan în Univers, evidenţiate de cele trei forţe, cu Legile ce decurg din manifestarea lor: forţa centrifugă, forţa centripetă şi atracţia centrală, care au valoare de Legi incluse, în acelaşi timp.

Legea FORŢEI CENTRIFUGE manifestă, ca să spun aşa, Legea recompensei, energia atom-negativă, energia gama a 3- a,

Legea FORŢEI CENTRIPETE cu energia beta-pozitivă a 2-a, şi

Legea FORŢEI DE ATRACŢIE CENTRALĂ cu energia alfa întâia.

Închipuiţi-vă Universul, ca un Pom de Crăciun, care se îngustează sus şi se lăţeşte jos, cu trei dimensiuni în timp şi spaţiu: energia alfa centrală, beta centripetă şi gama centrifugă. (Acum, vorbeşte în Numele Dumnezeului):

- Eu sunt centrul, vârful! Am ajuns aici, datorită muncii energetice, de zeci de milioane de ani. În acest timp, cât am muncit, am constatat lângă Mine, alături de Mine, o mulţime de discuri, care Mi s-au alăturat şi la un moment dat, am observat un lucru extrem de important: cu cât viteza mişcării de rotaţie pe care o făceam, creştea, cu atât era mai mare puterea ce o simţeam emanând din Mine, în timp şi spaţiu.

Emanaţiile aveau coordonate rotative dinspre exterior către centru – atracţii, şi din centru către exterior – respingeri, emanaţii ondulatorii continue.

La noi, nu există electricitate alternativă; curent electric alternativ, sunt: ura, prostia, răutatea, frica. Curent electric continuu, este numai munca energetică disciplinată, în iubire şi armonie.

MUNCEŞTI - AI ENERGIE! NU MUNCEŞTI - EŞTI INAPT, EŞTI REDUS!

(**Veronica:** Scânteiază totul în jur)!

Trebuie să aduceţi oamenii să cunoască, să nu mai greşească, privitor la uriaşele Formaţiuni Opalice. Noi, numai în Venus suntem de înţeles total şi încercăm prin Pământ, să transmitem şi Uranului. Nu putem face, la fiecare sută de ani, misiuni speciale!

Ianoş este prietenul nostru şi al vostru. De la un timp încoace, Pământul primeşte ştiinţa pentru a înţelege omenirea menirea vieţii, rolul Tatălui şi al Meu. Ianoş este o simplă unealtă, ca şi voi, ca şi alţii - căci sunteţi peste o sută

de persoane, care în Numele Meu, faceţi acţiuni decisive împotriva netrebnicilor; nu spun “draci“ ci numai “sentimente stricate”.

Veronica, fiica Mea scumpă, te cunosc demult! Înainte de venirea Mea, ai fost prinţesă asiriană - Stanca Luninda; altădată, ai fost cumpărată de nişte magnaţi persani şi din cauza frumuseţii tale, ai fost dusă în India, unde ai iubit mult pe cei din jurul tău şi te-ai încarnat de trei ori în Penjab, iar la 18 ani, ai avut două fete; a doua oară, ai venit la Benares, în oraşul sfânt, ai trăit 56 de ani şi ai avut patru copii, fiind soţia unui mare mag, de la care ai primit nenumărate instrucţiuni, care stau în sufletul tău şi azi; a treia oară, ai fost în serviciul Yoga, din casta brahmană; nu ai intrat în Gange, şi prin yoga, ai primit semn pe faţă, că eşti iubită de Soare; în cea de-a patra întrupare, faţa a luminat ca soarele - lumină, ce o păstrezi şi acum!

După aceea, mult timp, ai stat liniştită.

În Persia, nu ai mai căutat cu atâta ardoare pe Dumnezeu, deşi eşti disc mare, glorios, dar aceasta din cauză că nu găsiseşi echilibrul. Nu ai putut înţelege, atunci, o mulţime de lucruri din Zend-Avesta şi ai încercat o automărire, căutând realizarea în pustie. Ai fost întreţinută de lume, căci făcuseşi şi minuni, de două ori.

Discul tău, este George din Venus, un disc, care demult a ieşit din orbita celor evoluaţi, ca să caute să muncească, nu ca să fie mai bun, ci numai din dorinţa de a munci. După aceasta se cunoaşte un om, când el munceşte pentru armonia sufletului, căutând în toate direcţiile munca, nu ca să fie mai luminos, ci pentru că, nu poate sta liniştit niciodată, mereu căutând muncă. Cât mai superior este cineva, cu atât el a muncit mai mult!

Aveţi energie multă şi trebuie folosită prin muncă disciplinată şi eforturi energice. Lucraţi, ca să fiţi corpuri luminoase, ca astrele!

Iubirea este factorul principal al tuturor muncilor, în favoarea celor nevoiaşi. Iubirea este cunoştinţa şi formaţiunea armoniei universale, care ştiinţific se numeşte ATRACŢIE MAGNETICĂ RELATIVĂ: iubire, dragoste, amor.

Iubirea nu cunoaşte sex, vârstă, clase sociale;

Dragostea cunoaşte sex, grade sociale;

Amorul cunoaşte perversiunea, desfrâul.

Căutaţi formaţiunea întâia, ca să ajungeţi la un nivel atât de superior, încât, să ne putem întâlni zilnic. IUBIREA începe atunci, când aţi dezbrăcat toate cele cu care v-aţi născut: iubirea de tată, de mamă, de frate, a rudeniilor, prietenilor, femeilor.

Când veţi ajunge să iubiţi pe un om absolut străin de voi, dar cinstit, când veţi ajunge să-l iubiţi ca pe un frate al vostru, abia atunci veţi fi apropiaţii Mei. Până nu iubiţi pe toţi cei cinstiţi, nu sunteţi fii direct ai Mei, ci indirect. Ca să ajungeţi acolo, trebuie efort mare. Veţi ajunge! Deja, aveţi, mai ales acum când în curând va începe epoca minunilor, ultima fază predestinată vouă, când vor începe să intre în acţiune radiaţiile Tizianice din Opal.

Pământul va primi radiaţiile Duran şi Tirin, ca să ardă şi edificii şi munţi şi pământ; vor arde şi munţii şi se vor muta dintr-un loc în altul.

Din iubire, vor învia şi morţi, multe sute de mii vor fi vizibili şi aproape pipăibili. Ciungi, surzi, muţi, orbi, după atingerea mâinilor voastre, vor primi sănătate.

Doresc, ca şi tu, George, să primeşti aceste puteri opalice, ca să vindeci bolnavii. Nu am dat încă ordin, pentru că, totul este deocamdată, ascuns.

Dumnezeu, Atotputernic Tată este acolo unde este ascultat, şi este Stăpân şi poruncitor, acolo unde nu este ascultat. Dumnezeu va arde cu focul focurilor, pe cei netrebnici, timp de 15 ani - atât va dura arderea - şi va binecuvânta pe cei ce au căutat drumul potrivit, care deşi nu l-au găsit, nu au făcut rău.

Încă ceva, fiii Mei! Oamenii au spus: “Doamne, Doamne, de ce nu ştim Legile, ca să nu păcătuim?”

Eu am răspuns: “Cine munceşte cinstit, automat, Legile intră în mijlocul inimii lui; cine nu este cinstit, realizează schimonosirea tuturor Legilor.”

Taina Universului este mărirea, amplificarea tuturor voinţelor.

În Zenit este un singur stil, nu două: munca cinstită, permanentă, care aduce bogăţia, energia, Lumina!

Ce părere aveţi? Dacă mergeţi la un drum lung şi trebuie să poposiţi undeva, într-o localitate, care străin va întreba de cei mai păcătoşi oameni, de cei mai răi, ca să intre acolo?

Nu! El va căuta pe cei săraci, care au duhul blând, care sunt cu braţele deschise, aşteptând musafiri, zi şi noapte. Oamenii săraci sunt cinstiţi, nu au nevoie de pază severă. Oamenii bogaţi, sunt tirani, avari, ipocriţi, caută să mascheze faptele lor.

Nimeni nu poate da, decât ce posedă: cel rău - dă răutate, cel bun - dă bunătate; bogatul, însă, dă sărăcie, săracul, bogăţie! Despre aceasta, însă, vom vorbi altădată! Vă voi spune ce este bogăţia şi sărăcia.

Eu n-am avut nevoie să Mă nasc într-o mitră, pentru că nu M-ar fi suportat nimeni; nimeni nu poate suporta radiaţiile Mele. De ce să neg? Am muncit şi am Lumină şi dacă veţi munci, la rândul vostru, veţi ajunge câte un Hristos fiecare. Nu M-a putut concepe nici o mamă pământeană - un Fiu care să aibă de douăzecişitrei de ori mai intense radiaţii, decât orice corp întrupat.

Miriam Maria este o femeie superioară, luminoasă, după cum vedeţi. Ea Mă iubeşte, într-adevăr, mult! Să vă rămână prietenă, mai departe! Ea nu a spus, în fond, o minciună; s-a petrecut cu ea, un fenomen, care s-a mai repetat la altele asemenea ei, care au fost mult timp în preajma Mea.

Trebuie să iei cunoştinţă, George, de transmutaţia ideilor, foarte cunoscută în filosofia opalică. Este un fenomen, care pe Pământ a provocat multe confuzii şi nedumeriri, şi anume: dacă iubirea voastră creşte din ce în ce mai tare, ajungeţi până acolo, încât, să faceţi unele confuzii, şi realmente puteţi ajunge să credeţi că sunteţi chiar din Opal şi spuneţi aceasta, fără să minţiţi.

Miriam, nu a făcut altceva, decât o transmutaţie de idee, în urma iubirii ei faţă de Mine, iubire care a crescut asemenea unei obsesii şi mai sunt câteva ca ea. Iubirea este atotputernică!

Voi, fiecare vă credeţi împărat! Ianoş, se crede mareşal, George, se crede, cel puţin general! Iubirea ta, George, pot spune, că este desăvârşită şi cu toată dragostea Mea, îţi spun, că ai depăşit norma în arta dragostei. Dragostea dintre voi este de mult binecuvântată! Fiţi iarăşi binecuvântaţi, în iubirea şi prietenia voastră!

Avem nevoie să se ştie, că în monahism domneşte o mare confuzie. Voi sunteţi principalii factori, pentru clarificarea definitivă.

Avem nevoie de dovezi! Să se ştie, când voi veţi face minuni, că voi trei aţi fost împreună prieteni, încă de acum, când nu aveţi putere. Păstraţi totul în secret, ca la timpul potrivit, să aveţi documentele voastre, clarificările voastre. Dacă nu vreţi, nu contează, pentru că - am să fiu puţin aspru acum - cu voi sau fără voi, adevărul va fi adus la lumină şi arătat tuturor, dar aş dori să aduceţi şi voi aportul vostru, să luaţi parte, fiind copii şi prieteni ai Mei.

Eu sunt sărac de iubiri! Aş fi mai sărac, fără iubirea voastră! Hristos, nu ar exista fără iubirea voastră, dacă nu ar avea pe cei ce Îl iubesc! Voi credeţi că Eu pot veni aici, fără să vă am pe voi, cei de pe Pământ? Eu nu pot veni fără voi, după cum nici voi, fără Mine! Pentru aceasta, vreau să fim buni prieteni!

Să lucraţi fără propagandă! A trecut timpul propovăduirilor! Nu mai avem nevoie de misiuni pentru a mântui pe alţii! Au avut timp, zeci de milioane de ani!

Luminozitatea nu se mai poate salva, dacă nu au lucrat-o până acum!

Trebuie să pătrundeţi în tot globul! De acum în circa 28 de ani, vor fi multe transformate. Pământul nou, va fi gata! Veţi avea după aceasta, 20 de ani de muncă multă şi grea, după aceea veţi fi aliaţii Cerului şi Cerul va consemna "Biruinţa LUMINII pe Pământ"! Veţi fi atât de cunoscuţi, încât, vor şti toţi de voi. Să nu acceptaţi nici un fel de laudă! Să spuneţi deschis şi tare, că Dumnezeu este autorul şi nimic nu va fi armonios, dacă Cerul nu va interveni.

Noi, vom colabora tot timpul! Acum, nu am putut coborî, pentru că atmosfera în regiunea aceasta este plină de radiaţii nefavorabile, dar va veni timpul când vom discuta fără ecran, faţă către faţă.

Am pornit ca şi voi, M-am născut în Univers, am lucrat disciplinat şi sever şi am devenit ceea ce sunt!

Acum 2 000 de ani, după chemarea Dumnezeului, cu puterea Mea de dăruire, am vrut să fac misiune pe Pământ. Pe Marte şi pe Venus nu se poate; nu e răutate, dar sunt înapoiate.

Există 9 sori în Univers şi 64 de planete, între care 21 sunt locuite, plus nenumărate astre şi stele, care niciodată nu-şi părăsesc locul lor; magnetele nu le lasă.

Pământul acesta nu este veşnic! Va exista, până îşi va epuiza energia de care dispune. Ceea ce este nobil, nu dispare niciodată!

Şi acum, să încheiem definitiv discuţia de mai înainte!

M-am coborât în oraşul Alexandria, din Egipt. Prin Iudeea am trecut de două ori şi nici o sută douăzeci nu au fost care să Mă asculte. Un singur Apostol am avut evreu: Joel. Filip, prietenul vostru, a fost babiloneean, cu reşedinţa în Uran şi venind în Liban, a murit acolo. Mulţi Apostoli, au fost cu alte nume, decât cum au scris evreii, în Biblia voastră. Eu am avut aproape 500 de Apostoli care zilnic erau cu Mine şi zeci de mii care mereu veneau şi plecau de lângă Mine.

Adevăraţi adepţi, am avut peste 15 000, dintre care 475 adevăraţi prieteni, dintre care cinci au fost cei mai buni; între aceştia cinci era şi Ianoş.

George: - Cine a fost el, pe timpul Tău?

IISUS HRISTOS: - Ioan! Tot el a fost Mob, care ulterior, a fost falsificat în Mahomed.

Misiune specială cu Pământul şi celelalte planete am primit în 1946, de la Dumnezeul nostru. Până atunci, am fost extrem de trist, pentru că M-am depărtat de Pământ, fără să rezolv nimic. Şi Dumnezeu a fost foarte mâhnit!

Voi, nici nu ştiţi! Opalul, în loc să meargă liniştit, avea zvâcniri, şi în loc de 40 de milioane de kilometri acţiune magnetică, ajungea numai la 25-30 milioane de kilometri şi emana radiaţii ce se transformau în pulberi.

Centrul meteorologic şi astronomic din Oraşul de Aur, delegat să observe şi să controleze fenomenele din Opal, a constatat indispoziţia Dumnezeului, şi faptul că orice stare a Opalului se transmitea la peste 40 milioane de kilometri în timp şi spaţiu.

Există trei spaţii: în primul este întuneric; în al doilea, lucrăm noi toţi şi voi; în al treilea este formaţiunea relativ nouă, abstractă, cu luminozitate de coral în vârful hexagonului triunghiular. În stânga acestuia, se depozitează toate reziduurile şi formează nişte pereţi de nepătruns; toată murdăria din spaţiul al doilea, se depune ca un ciment gros, de milioane de ani. Ce va deveni aceasta, nu ştiu!

Am observat, însă, ceva care vreau să vă spun şi vouă. Am observat că spaţiul coralic emite triliarde de kilowaţi de energie asupra Universului, adică asupra spaţiului al doilea, al nostru. Spaţiul acesta de coral (al treilea), a devenit un fel de depozit unde se depun surplusurile de energie din Univers (spaţiul doi) şi de aici se emană raze cu o putere de 120-170 waţi eon magnet, cu o frecvenţă de 15 megaherzi/s. Aceste emanaţii, pornesc în momentul, când este nevoie undeva. Locul sărac atrage şi se alimentează din acest depozit. Este, ca şi cum ar fi un prieten prea bun, căruia, cu toate că nu-i spui nevoile tale, el simte că ai nevoie şi dă; aşa este şi cu acest spaţiu coralic.

În Univers (spaţiul doi) sunt 9 sori principali, 27 sori secundari şi nenumăraţi aştri şi stele, precum şi 64 de planete. De fapt, ştiu de 61 de planete; una a căzut, două, abia se mai menţin.

Voi sunteţi în sectorul apropiat de Opal, în aceleaşi radiaţii cu Marte, Uran, Jupiter şi Venus. Uranienii nu merg concomitent cu ştiinţa voastră.

(Mi-a venit în gând să-L întreb Numele adevărat).

În toate regiunile în care am fost, Mi s-a dat câte un Nume: beduinii M-au numit “PÂINE”, tuaregii “NORDUL ATLASULUI” şi în Gazin-Gazanet, M-au numit “APĂ”; în Egipt, în Alexandria, M-au numit “IZMOR” - Fiul lui Isis, care era Zeiţa Luminii; în Abisinia, cât a fost prigoana creştină, M-au numit “TAINA PERICULOASĂ” – “TARVILIS”.

Să mai ştiţi, că părinţi nu am avut, dar am fost adăpostit de Georgina.

La Mine a venit şi Maria Magdalena, care a fost trimisă de evrei ca să-Mi dea otravă şi de la distanţă, i-am spus: “De ce ai venit la Mine, Jocusta? Te-au batjocorit evreii, cu educaţia lor de ură aprigă?”

Nici un popor al Universului, nu se poate compara cu discurile lor negre. Ei urăsc, cum voi mâncaţi prăjituri; ei urăsc de douăzeci de ori mai mult, decât voi iubiţi! Cu cât mai negri sunt, cu atât mai săraci; cu cât mai săraci, cu atât mai hapsâni!

I-am spus Jocustei: “În partea stângă, în buzunar, ai câteva fărâme de otravă!” “De unde ştii, Meşter”? Şi a început să plângă şi să se vaiete şi a căzut în genunchi. I-am spus Jocustei: “Nu Mă poate trimite nimeni “Dincolo”, înainte de a-Mi termina misiunea!” A ieşit cu capul plecat, a dat târcoale locului unde eram şi s-a întors, spunându-Mi: “Poţi să mă omori, poţi să mă baţi, dar nu mă mai întorc înapoi cu otrava şi nu vreau să mă mai despart nici dincolo de mormânt, de Tine!”

Miriam Maria, femeia aceasta, este Fiica Mea, trimisă în Ierusalim, în Iudeea, pentru Mine. Maria – tot cu numele Maria a fost şi discul Meu, o adevărată enigmă pentru toţi! Deci, trei Marii au fost:

1. Maria – discul Meu, hetera din Roma;
2. Maria Magdalena – Jocusta cu otrava;
3. Maria Miriam – trimisă în Ierusalim.

Lumea însă de pe atunci le-a tot confundat.

George: - Părinte Ceresc, spune-mi, te rog, cine este Ianoş, de unde a venit?

IISUS HRISTOS: - Ianoş a venit din Opal, acum 4 400 de ani, din Rama Elipsium, desfăcut în 17 părţi.

Tu, George, ai coborât pe Pământ, la foarte puţin timp după Venirea Mea. Eşti din Venus, cea mai apropiată planetă de Opal. Ai avut misiuni speciale, dorite de tine. Prima dată, în secolul III, ai fost omorât, ca după aceasta, trei vieţi, din nou să fii omorât, pentru Numele Meu...

Iubeşti adevărul cu multă putere şi pentru aceasta te iubesc. Întâmplarea a făcut, să fii român! N-ai nimic comun cu karma acestei ţări şi nici de greutăţile ei nu eşti legat. Eşti liber, de toate! Vei depăşi suta de ani, timp în care, peste 40 de ani, vei lucra cu Ianoş.

Fiţi binecuvântaţi! Vă doresc iubire, armonie şi bucuria marilor realizări!

Veronica: - Au plecat cu toţii!

Poiana - Luni, 28 Septembrie 1964

DOAMNA LUMINII – GEORGINA

În Numele Dumnezeului cel viu, În Numele Adevărului,

Doamnă a Luminii **– GEORGINA**! Miriam Maria! Filip şi Serafia! Vă rugăm – veniţi în mijlocul nostru! Vă aşteptăm!...

După a treia chemare...

Veronica: - Sunt veniţi Filip şi Serafia!

George: - Fiţi bineveniţi, iubiţii noştri!

Iată, în urma celor petrecute duminica trecută, v-am chemat, pentru a fi şi voi de faţă, la întâlnirea pe care am dorit-o cu **GEORGINA – DOAMNA LUMINII,** pentru a clarifica nelămuririle noastre, şi îndeosebi pe Veronica.

Am chemat-O şi pe Georgina şi pe Miriam Maria, pentru ca să se convingă de superioritatea Aceleia, care cu adevărat a adăpostit, a îngrijit şi a sprijinit cu marea Ei iubire, copilăria Marelui nostru Dascăl.

Tăcere.....

George: - Ce fac, de nu vorbesc?

Veronica: - Stau cu mâinile deschise amândoi, privind încolo... Aşteaptă venirea lor, pesemne...

Acum, se văd!... Georgina, o adevărată Împărătească, iar în urma Ei, vine Miriam, cea de duminica trecută. Filip şi Serafia stau cu capetele plecate... E îmbrăcată într-un alb strălucitor!...

George: - Bucurie şi entuziasm, ai adus cu Tine, Prea Luminoasă Doamnă! Te felicit pentru frumuseţea Ta, pentru nobleţea Ta, pentru armonia care în aceste clipe umple inimile noastre! Fii binevenită, între noi!

Iubire şi respect, am nutrit întotdeauna pentru Tine! Te-am iubit fără să ştim prea multe despre Persoana Ta. Am iubit – mai bine zis – Chipul Tău, Chip al iubirii, al căldurii, al curăţeniei, al milostivirii Tale, la care am apelat în asprimile acestei vieţi, în mizeriile acestui Pământ colţuros şi plin de confuzii. Te-am iubit - mai bine zis - Te-am intuit mai mult, am început să înţeleg conturul şi sensul Tău, de acum doi ani, de când am aflat de Numele Tău adevărat, de **GEORGINA!** De atunci, am dorit să Te întâlnim, să ne dai prilejul, ca prin Tine, să putem arăta oamenilor, ADEVĂRUL!

Prea multe legende, prea multe poveşti şi mistificaţii în jurul Numelui Tău, prea mult fanteziile oamenilor, mai mult sau mai puţin cinstite, s-au depărtat de ceea ce Îţi este Ţie propriu şi de aceea, cunoscând intenţiile şi controversele noastre, Îţi mulţumim că ai răspuns chemării noastre şi probă nevăzută a bucuriei ce o avem, sunt unduirile ce radiază din Fiinţa Ta, străluciri ale înaltelor Lumi de Lumină.

Am dorit să vii! Demult am vrut, dar nu fusese pregătită Veronica să Te cunoască, neavând noile date adevărate despre Tine, pe care ni le-a descoperit rândul trecut, Însuşi Domnul nostru.

Acum, după ce Însuşi Marele Dascăl a adus mărturiile Domniei Sale despre Persoana Ta, ne-am permis să Te chemăm, să fii văzută de aceea care atâta iubire Îţi poartă, să ştie şi Veronica, dacă ai fost sau nu, în Vedeniile pe care le-a avut ea.

GEORGINA (către Veronica)**:** – De câte ori M-ai văzut?

Veronica: - Nu mai ştiu! Nu mai ştiu dacă Te-am văzut pe Tine sau pe altcineva!

GEORGINA: - O cunoşti pe Miriam Maria?

Veronica: - O cunosc! E doamna ce mi-a vorbit duminica trecută, spunând că este Mama lui Iisus, Mama noastră, Mama oamenilor către care năzuim cu toţii, pe care O chemăm să ne vină în ajutor şi pentru că a venit în Numele Tău – poate şi altădată a fost în Numele Tău – nu mai ştiu să-Ţi spun, de câte ori Te-am văzut pe Tine.

GEORGINA: - Am să-ţi spun Eu! Voi vorbi rar, ca să poată să scrie "Iubirea" ta. Să nu crezi că nu ştiu tot ce s-a petrecut! Ştiu tot, de când am oftat şi am suspinat în iatacul vostru, când biata mama ta, îşi trăia ultimele clipe de viaţă. Nu am oftat pentru mama ta; am suspinat, pentru tine. Eram Eu, care te iubeam, şi venisem pentru că ştiam ce te aşteaptă. Am venit, şi prin oftatul Meu, ţi-am dat căldură, ţi-am dat iubire, putere, şi ai biruit! Eu, am fost! Nu te gândi la prima învăluire, când mergeai la şcoală. Atunci nu am fost Eu; a fost numai o baie care te-a cuprins, te-a întărit şi te-a pregătit pentru mai târziu. Trebuia să lupţi, să birui încercările vieţii pământene şi dacă nu aveai haina harică pe tine, nu ai fi putut birui în copilăria ta, atâtea câte ai întâmpinat, şi de aceea te-am iubit mai mult.

Este adevărat, Eu sunt Acea Prea Fericită, aleasă dintre femei, să duc pe braţele Mele Soarele, Focul, Lumina tuturor, Oceanul bucuriilor, Marele Ocean, care înneacă pe toţi duşmanii Luminii!

Eu am fost la tine, de 12 ori. Ultima dată, a fost, când M-ai văzut îmbrăcată în haina aceea albastră, cu stele aurii şi cu coroana aceea, de care atât de mult te-ai minunat în sinea ta!...

Veronica: - Da... În 1955, vara, eram în Minister, în anchetă. În urmă, ai lăsat un parfum aşa de puternic, încât paznicii ne-au întors toată celula pe dos, ca să găsească - spuneau ei - sticluţa cu parfum. Dar nu au avut ce găsi, pentru că era din parfumul frumuseţii Tale, pe care îl simţiseră şi cei ce mă păzeau. (**N. ed.** - Întâmplarea este povestită în cartea "Viaţa Măicuţei Veronica")

GEORGINA: - Şi de câte ori mai M-ai văzut?

Veronica: - Nu mai mi-aduc aminte! Ştii prea bine că Te vedeam de multe ori, dar nici nu scriam, nici nu spuneam la nimeni.

GEORGINA: - Îţi spun Eu! În total M-ai văzut de 43 de ori, şi ştii cine a fost? Iat-o! Ea, Maria, cu al cărui nume sunt preamărită pe Pământ. "Maria" - Nume dulce, Nume scump, Nume de hrană celor luminoşi, Nume de veselie şi putere, celor ce aleargă să vă ajute!

“Maria” care se contopeşte cu Mine, care are dreptul să se prezinte în Numele Meu, “Maria”, care acum stă aplecată în spatele Meu este atât de mare între oamenii din Oraşul de Aur! Ea vine mereu între voi, iar Eu mă prezint cu Numele ei, la strigătele voastre. “Maria”! – cât de mult este chemat acest Nume, de pământeni! Ce mult se strigă acest Nume, şi ea - Maria, are puteri depline de la Fiul Părintelui, să răspundă. Ea este contopită cu Mine, dar şi cu Marele Dascăl, una în iubire, în supunere şi râvnă, pentru cei de pe Pământ, şi de aceea, Numele ei este pomenit de pământeni, şi prin ea, Eu trimit Harul şi dragostea Mea de Mamă. Nu stau departe de voi, oamenii ce vă chinuiţi pe acest Pământ; nu stau departe, şi-ntr-o clipire de ochi sunt la voi şi voi puteţi fi în Mine, prin efortul înălţării inimii şi minţii voastre, către Oraşul fericiţilor. Nu ai ajuns să-l vezi, în călătoria ta, zilele trecute. Filip şi Serafia, nu au cutezat să te ducă, pentru că, dacă te-ar fi dus acolo, nu ai mai fi putut scăpa din mâinile celor care văzând pe unul scăpat de pe Pământ, nu-l mai lasă să se întoarcă. Nu mulţi, pătrund acolo! De te-ar fi dus acolo... Amin, cu tine! (Zâmbeşte).

(Către Filip şi Serafia): - Să nu o duceţi!

George: - Unde este Oraşul de Aur, ca loc în spaţiu?

GEORGINA: - Oraşul de Aur este în preajma Părintelui Luminilor, unde nici noi nu cutezăm să pătrundem.

George: - Într-adevăr, ceea ce spui, corespunde cu cele ce aflasem de la alte spirite; mi se spusese, că într-adevăr, locul Tău, este acolo.

Doresc să ştiu dacă locurile văzute de Veronica, au fost în Uran.

GEORGINA: - Nu. Până acolo, există alte straturi, numite Ceruri; cele pe care le-a văzut fiica Mea, sunt acele straturi în care stau oamenii, cei de pe Pământ. Sunt bucuroşi şi mulţumiţi cum se găsesc, pentru că este mult mai bine, decât pe Pământ. Aşteaptă totuşi, fiecare, o hotărâre, deşi fiecare, ceea ce a dobândit, aceea are. Harul, mila harică, mai poate da şi după părăsirea Pământului, numai dacă în familia celui plecat, se găsesc oameni care depăşesc planul lor de lucru omenesc pentru binele aproapelui şi pentru dragostea de Dumnezeu. Râvna lor pentru bine ajunge ca o inundaţie la Tronul Părintesc şi prin poruncă divină sunt săltaţi dintr-un strat în altul, de la o fericire, la o fericire mai mare.

George: - Când spui straturi, Te referi la planete?

GEORGINA: - Nu! Pe planetele pe care voi le cunoaşteţi, pe unele din ele, există viaţă.

George: - Cum, există cicluri de reîntrupare şi viaţă în trup?

GEORGINA: - Da, şi între acestea sunt alte straturi. De pildă, între planeta Venus şi Oraşul de Aur, mai sunt două straturi; aşa le numim noi: "straturi". Cei ce coboară din aceste planete pe Pământ, spunem că vin să se reîntrupeze, să activeze marele bagaj acumulat de veacuri.

Ochii Mei pătrund prin toate straturile, şi atât de mult iubesc Eu Pământul, cu tot ce e pe el, încât, atunci când Părintele Ceresc ia o hotărâre de pedeapsă pentru cei de pe Pământ, cobor de pe Tronul Meu şi îngenuchez în faţa Marelui

Său Tron, în faţa Părintelui Luminilor, a Forţelor nepătrunse, nemăsurate, şi cu fruntea plecată, Îl rog să coboare milă şi iertare.

În Numele Meu, cel mai des vine între voi, Maria, care Îmi aduce mereu parfumul lacrimilor celor necăjiţi şi îndureraţi, care strigă cu inimă curată către Mine, către Maria.

Am venit, pentru că vă iubesc! Să fiţi tari, pentru că veţi avea necazuri! Să nu vă speriaţi şi în special, tu, fiica Mea, care ai trecut prin atâtea, din fragedă copilărie, fii tare, ca să poţi birui, să ajungi acolo unde trebuie să ajungi! Să nu te mai îndoieşti de nimic! Eu sunt cu voi şi când sunt Eu, este şi Cel ce L-am purtat pe braţe.

Mă iubeşti mult, ştiu că Mă iubeşti, şi această dragoste îţi va da ceea ce tu nu bănuieşti. Dragostea oamenilor, ce se revarsă spre Mine, este aşa de scump plătită şi răscumpărată, din orice prăpastie salvându-i, prin dragostea Mea. Dragoste ai vărsat către Mine, dragoste vei avea de la Mine, şi toţi cei ce fac la fel ca tine! Dragostea ta, nedespărţită de Mine, te va strecura prin ploaia necazurilor pământeşti. Voi, ca oameni, neputând să biruiţi necazurile ce vă vin de la oameni, vă revoltaţi şi vă necăjiţi, dar când vă treziţi, când din voi ţâşneşte izvorul dragostei către Mine, vă înălţaţi cu inima şi mintea, până la Oraşul de Aur şi aveţi momente, când doriţi să ieşiţi din trup. Toţi sunteţi la fel, cei ce căutaţi să pătrundeţi cu mintea şi inima voastră, până la noi.

Veronica: - Doamna mea, am dorit de multe ori părăsirea acestui trup, chiar dacă nu am ştiut şi nu ştiu unde voi merge, dar nădăjduind la dragostea Ta, alergăm la Tronul Milei Tale.

GEORGINA: - Nu vei părăsi trupul, pentru că, trebuie să lucrezi pe Pământ. Vei lucra pe Pământ, ceea ce nu ştii tu acum şi nici până acum, n-ai ştiut. Veţi avea trimişii Fiului Meu, care vă vor croi drumul şi locul de muncă, şi prin eforturi, veţi lăsa bucurie urmaşilor voştri şi veţi birui straturile prin care veţi trece şi veţi regreta, că nu aţi făcut mai mult. Dar, să ştiţi, pentru fiecare om este fixat un loc de muncă şi rămâne de văzut dacă îl termină sau îl lasă pe jumătate, din comoditate sau obosit de neîncredere, de avalanşa pământenilor care caută să înnece efortul muncii voastre, ca să nu vă lase să zburaţi mai sus decât ei.

Vrem să te asigurăm că nu te vom părăsi niciodată; ori de câte ori vei cădea, scoală-te cu inima şi gândul spre noi şi noi te vom sprijini!

George: - Prea Luminată Doamnă! Am venit lângă Veronica, altul, decât ea mă ştia. Am venit, fiind în posesia unor certitudini ce m-au făcut să-mi dau seama că în faţa mea se deschide un drum, pentru care am optat întreg şi definitiv. Sunt patru luni şi mai bine, de când sunt împreună cu Veronica...Sunt mai bine de patru luni, de când mă străduiesc să-i dovedesc autenticitatea drumului meu, care tinde spre o sinteză filosofică ştiinţifică nouă, necunoscută, supraconfesională, supranaţională şi mărturisesc cu părere de rău, că încă nu am reuşit să o fac, să opteze total, pentru a se dărui noilor perspective.

Acum, de faţă cu voi fiind, cunoscându-mi intenţiile, năzuinţele şi cele pentru care eu lupt, spune Tu, în Numele Adevărului: drumul pe care eu sunt, este adevărat sau nu? Îndoielile şi temerile ei, au vreun temei sau nu?

GEORGINA: - Toate cele ce ai spus, le cunosc prea bine. Tu trăieşti prin ea şi ea prin tine. Contopirea voastră, apropierea voastră este o formă. Voi sunteţi UNA! Făcându-vă prin contopire una, vă înălţaţi în sfere, până acum nepătrunse de voi, sfere, ce nici voi nu le ştiţi numi.

Drumul pe care v-aţi angajat voi să mergeţi – cu adevărat este drept şi bun, dar greu. Îndoielile ei nu trebuie să te necăjească pe tine. Din frecuş iese luciul. Ceea ce te necăjeşte pe tine este din pricina suferinţelor ei, pentru că prea mult a suferit, dar nu că ea nu ar crede în tine.

George: - Nu pretind să creadă în mine, ci în autenticitatea sintezei filosofice, faţă de care, ea încearcă tot felul de ezitări.

GEORGINA: - Ezitările ei sunt pentru faptul că simte că nu ar putea înfrunta o altă încercare, dar puterile ei ar fi atât de mici, dacă nu am fi noi să o sprijinim!

Aşadar, mergeţi cu paşi siguri şi de acum înainte, nici o privire în urmă, ca să nu vă împiedicaţi!

George: - Încă o precizare, Prea Luminată Doamnă, tot pentru clarificarea poziţiei confesionale: Ortodoxia va fi cea care va birui, sau...

GEORGINA: - Va fi "O singură turmă şi un singur Păstor"! După multă trudă şi mult efort, şi puţini nu vor intra în ea; dar nici aceia, nu vor fi despărţiţi de noi. Cei ce nu vor intra în acea turmă, sunt cei care doresc să îşi păstreze obiceiurile şi cele în care ei cred. Dar dacă crezul lor este curat, să ştiţi că prin intenţiile lor curate vor pătrunde până la noi.

Da, mergi, fiica Mea, cu paşi siguri, mergi şi nu te mai uita înapoi!

În Oraşul de Aur, nu se numeşte niciodată ortodoxie sau catolicism sau altfel; în Oraşul de Aur se face mare bucurie, de sufletele care ajung prin intenţiile lor curate. Totul este să pătrunzi acolo! Voi, oamenii, daţi denumiri şi vă certaţi şi vă urâţi de moarte, fără să vă daţi seama, că toţi tindeţi spre acelaşi loc, unde cad toate denumirile şi formele de care aici vă împiedicaţi şi când ajungeţi "Dincolo", vă pare rău.

În Oraşul de Aur, există, totuşi, o ierarhie desăvârşită, o disciplină, pe care voi nu o vedeţi, aici pe Pământ. Ea este peste tot şi în toate straturile. Nu dă nimeni Lege, şi totuşi, nimeni nu poate să păşească dintr-un loc în altul. Este disciplina "Legilor Ierarhizării straturilor", care fixează de la sine, locul fiecăruia, fără să fie nevoie de un ordin, pe care să-l dea cineva.

George: - Te-am ruga ceva, acum...

GEORGINA: - Vreţi să ştiţi, cum am primit pe Marele Dascăl, în faţa căruia M-am închinat până în ultima clipă a despărţirii... Acesta este un eveniment mult prea mare, pe care nici Eu nu ştiu cum să-l prezint... Eu Însămi, nu Mi-am dat seama niciodată ce s-a petrecut, învăluită fiind de o mare bucurie. Aici Îl aveam, aici simţeam că nu-L mai am! Aceasta, nu pentru că nu eram

grijulie, ci era pentru ca să ştiu că nu era din mâna Mea. Eu am primit putere de la El, ca să Mă învrednicesc să-L pot suporta lângă Mine, pentru că, altfel M-ar fi topit. Dacă El nu Mi-ar fi dat tăria, dacă El nu Îmi dădea forţă şi putere, M-aş fi topit, nu aş fi reuşit să-L ţin în braţele Mele! Buzele Mele care L-au sărutat în nenumărate rânduri, s-ar fi mistuit dacă nu aş fi avut radiaţiile dăruite din substanţa Lui divină.

Bucuraţi-vă, dragii Mei! Ştiu că acestea corespund aşteptărilor voastre, dar când Mi-aduc aminte de bucuriile pe care le-am avut cândva, întineresc - deşi la noi nu se numără anii, în permanenţă, bucurie fiind!

Iisus a coborât în Alexandria. Toate cele scrise de voi, oamenii pământeni, vă spun acum, cum stau lucrurile: unii, le-au scris cu intenţii curate, dorind să Mă supramărească, deşi nu era nevoie; unii, au scris, ca să acopere Lumina Mea, alţii au căutat să Mă ponegrească. Cu nimic nu M-au atins, căci adevărul este unul!

Toate acestea au fost lăsate la voia oamenilor, prin libertatea ce o au de a acţiona, fără ca să intervină Marele Meşter, pe care Eu nu sunt în stare să-L prezint oamenilor, pentru că, deşi sunt om din Oraşul de Aur, Eu nu pot, cu gândirea, să pătrund în marile mistere ale Legilor Marelui Guvernator, ce guvernează peste întreg Universul.

George: - Spunea cineva, odată, că Părintele nostru, va acţiona în curând, prin neînchipuite metode, prin care, definitiv, să se instaleze în Univers, atotputernicia Legilor.

GEORGINA: - Bine ai spus, pentru că **nu va putea fi armonie pe pământ, până când legile armoniei nu vor guverna absolut pe întreg pământul!**

Când am primit transformarea Mea, prin Marele Dascăl Iisus, nu am mai văzut în jurul Meu nici sărăcie, nici bogăţie. Toată preocuparea Mea era să nu pierd Pruncul, în care credeam aşa de mult, prin care vedeam aşa de mult! Oamenii spun că am avut copii, în afară de Acesta, dar Eu nici pe Acesta nu L-am avut!

George: - A existat lângă Tine, acel bătrân Iosif?

GEORGINA: - Nu! Au fost mulţi care erau ataşaţi de Mine, femei şi bărbaţi, atraşi de forţa nevăzută şi neînţeleasă a Pruncului, care părea în faţa lor, Prunc. M-au iubit, m-au primit, mi-au fost sprijin în viaţă, m-au completat, încât nici nu ştiu cum au trecut anii.

George: - Ne mai aşteaptă, oare, vreo perioadă mai grea, ca aceea prin care am trecut?

GEORGINA: - Suferinţă, va mai primi Pământul. Oamenii născocesc din lăcomia lor, tot felul de răutăţi, care mai de care este mai priceput, dar priceperea lor, va fi spre nimicirea lor! Vorbim de Pământ, nu de voi.

Trebuie să ştiţi, că ceea ce este bun, trebuie ascuns, ca să nu râvnească nimeni la ele, ştiindu-le. Nu puteţi fi înţeleşi, dintr-o dată. Păstraţi în taină ce aveţi, şi taină să fiţi şi voi! Păşiţi în faţa oamenilor, aşa cum va fi momentul,

cum va hotărî momentul. Nu vă faceţi nici un fel de planuri, pentru că directivele vin de Sus. Voi lucraţi, mergeţi înainte, şi mersul vostru va fi binecuvântat.

George: - Te-am ruga acum, să ne spui, Prea Luminată Doamnă, dacă avem vreo greşeală, în cercetările şi aflările noastre sau în viaţa noastră. Suntem gata să o îndreptăm!

GEORGINA: - M-am bucurat de râvna curată a fiicei Mele care a căutat să te contrazică, crezând că tu vrei să împuţinezi lumina Mea. Nu am ce îndrepta, căci vă cunosc intenţiile şi gândurile!

Vă binecuvântez în lucrul vostru! Rugaţi-vă, să nu greşiţi! Să vă înălţaţi cu inimile voastre, până la Oraşul de Aur, pentru a primi putere să lucraţi intens, pentru a lucra bine, ca să dea roade lucrul vostru. Înălţaţi inimile, şi minţile voastre le ridicaţi până la Tronul Marelui Dascăl, ca să coboare peste ele ploaia de lumină şi putere, pentru ziua de mâine. Pe Tron este Părintele Luminilor şi în Părintele Luminilor este Forţă, Lumină, Bucurie, Hrană, Băutură, este tot ceea ce poate fi de folos, tuturor celor care năzuiesc cu inima şi mintea lor, ridicându-se la Tronul Divinităţii, de unde FULGERĂ LEGILE GÂNDIRII SALE!

Hristos, Cel pe care voi ÎL numiţi Hristos, Eu Îl numesc “Bunătate”, “Blândeţe”, “Hrană”. Voi spuneţi: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, care sunt **UNA**! Tatăl - este Marele Guvernator, Fiul - este Gândirea Marelui Părinte, Duhul Sfânt - este Voinţa Lor. Noi, ne închinăm în faţa Tronului.

George: - Cum adică, vă închinaţi? Faceţi cruci, închinăciuni, metanii, ca noi?

GEORGINA: - Noi, aplecăm capetele noastre; atât şi nimic altceva! Crucea pe care o faceţi voi pământenii şi pe care o respectaţi şi o veneraţi, nu este, bineînţeles, nici o greşeală. Este un respect, prin care mulţi caută să pătrundă până în Oraşul de Aur. Când ajungi în faţa Tronului, te înclini; dar, câţi ajung?... Te înclini cu cutremur, nu de teamă, ci din respect.

George: - A existat vreun pământean care să se apropie de Tronul Tatălui?

GEORGINA: - Au fost, dar s-au apropiat numai cu gândul.

George: - Prea Venerată Doamnă, înţeleg acum, deosebita situaţie în care ai fost, pe vremea când Învăţătorul nostru Hristos a coborât, alegându-Te pe Tine pentru nobleţea, frumuseţea şi Lumina Fiinţei Tale, să-I fii sprijin copilăriei Sale. Desigur, fiind în mijlocul acestor copleşitoare evenimente, le-ai trăit altfel decât cei ce erau în preajma Ta – mă refer la cei apropiaţi ai Tăi, care au asistat, au urmărit şi au înregistrat cele petrecute, fără să cunoască “copleşirea” care ai cunoscut-o Tu.

GEORGINA: - Vrei să spui că alţii din afară au putut urmări mai bine ca Mine, ceea ce se petrecea chiar cu Mine. Aşa este!

George: - Îţi spun aceasta, pentru că, acum doi ani, am ascultat pe unul din preoţii din Alexandria, vorbind despre pozitivizarea lui Hristos - atât de frumos, încât am dorit să-l rog din nou, să vină să povestească, ca să pot scrie. Numele lui este Calemnis...

GEORGINA: - Nu am auzit de el... Nu-mi amintesc!

George: - Dar Arconomus, Marele Preot al Egiptului?

GEORGINA: - Acest nume îl cunosc!

George: - Dar Irinius?

GEORGINA: - Mediuma templului... Da, o cunosc!

Să se prezinte acest Calemnis, cu numele de care spui tu, să-l văd, să-l aud!

.....Tăcere.....Aşteptare.....

GEORGINA: - Să vină Calemnis!

Veronica: - Are un ton poruncitor... A venit! Hm! Este cel din seara aceea, care plecase înfuriat. Este bătrân şi extrem de respectuos. Ţine mâinile cruce pe piept, cu palmele întinse până la umeri. Se înclină cu mult respect, în faţa Doamnei Luminii.

GEORGINA: - Vorbeşte ce ştii despre Mine. Ce ştii? Care îţi este numele adevărat pe care l-ai avut ca preot?

Calemnis: - Prea Luminată Doamnă, din respect pentru Lumina Ta, mă înclin şi mă închin Luminii Tale!

Veronica: - Cât respect se citeşte în toate mişcările lui!

Calemnis: - Te-am iubit, Ţi-am iubit chemarea, Ţi-am iubit ridicarea, Ţi-am iubit meritul, Ţi-am iubit forţa ce ai primit, Ţi-am iubit bunătatea, Ţi-am iubit frumuseţea... Erai învăluită în Lumină, erai învăluită şi contopită într-o dragoste supraomenească, pe când de departe Te urmăream şi Te fericeam! (Vorbea rar, rar de tot...).

Mă numesc Calemnis. Nu mă ştii! Suntem prea mulţi..., am fost prea mulţi în preajma Ta. Câţi admiratori ai avut, dar şi câţi batjocoritori ai avut!... Tu ştii că, unii - din râvnă, au căutat să Te schimbe, pentru a nu atinge frumuseţea curăţeniei Tale. Cât de mult Te-am iubit, cât de mult Te-am urmărit! Şi acum, Te iubesc!

GEORGINA: - Ai ajuns vreodată la Mine?

Calemnis: - Când? Când erai în Oraşul de Aur sau când erai cu Pruncul?

GEORGINA: - Şi atunci şi acum! Spune-mi!

Calemnis: - Doamna noastră, doar ştii prea bine, că noi toţi avem diverse misiuni şi secole de secole plecăm, ne transformăm şi alergăm, şi o singură privire de-a Ta peste noi, este destul! Privirea Ta cuprinde totul, pentru că aşa ai fost hărăzită, să primeşti putere nebănuită, putere, pe care nimeni din familiile celor ce au atins Pământul, nu au primit.

Iubitul meu George, i-a spus iubitei mele Veronica, că eu am vorbit frumos despre Tine, Doamna noastră. Cine poate vorbi despre Lumina, despre Bucuria straturilor şi a tuturor planetelor, decât numai de bine! Aceşti doi, nu este necesar să-Ţi spun eu, Tu îi cunoşti, ştii cât Te-au iubit şi Te iubesc şi nu este nevoie să Te rog, să le dai putere prin privirea Ta; Tu ştii şi cunoşti prea bine drumul muncii lor şi nu doresc să-i văd decât la sfârşitul drumului. Prin ajungerea lor, noi, îndoit vom avea bucurie, că am luat legătura cu ei, de aceea, bunii mei prieteni Filip şi Serafia, mă înclin vouă şi vă fericesc. Am fost hărăziţi

noi şi voi, să îi ajutăm, să le arătăm drumul, să le îndreptăm paşii. Doamna Luminii, numai să ne binecuvânteze!

GEORGINA: - Bine, Calemnis, mă bucur de dragostea ta! Fii apropiat de ei şi vino ori de câte ori te vor chema!

Calemnis: - În faţa Doamnei Luminii, eu nu mai am cuvinte. Rog, să se binecuvânteze retragerea mea şi să fie primit salutul meu!

George: - Doamna noastră, iubesc pe acest preot şi doresc să ne comunice toate cele ce el ştie despre Tine şi condiţiile coborârii Marelui nostru Dascăl şi a vieţii Lui. Ultima dată când a venit la noi, mi s-a părut că se reţine de a ne comunica unele lucruri. Te rog, dacă este ceva care el a primit ordin să nu vorbească, dezleagă acest consemn, ca să nu ne ascundă nimic...

GEORGINA: - Calemnis, îţi poruncesc ca o prietenă, ca o Mamă, ca o Doamnă a Luminii, cum vrei să mă numeşti, ca ori de câte ori te vor chema, tot ce ştii şi tot ce te vor întreba, spune-le, pentru bunul mers pe drumul pe care au pornit. Acum, du-te!

George: - O mică explicaţie, rog să-mi îngădui! Calemnis, de ce ai plecat atât de furios, în seara aceea, când am dorit să te ascultăm?

Veronica: - Calemnis se uită către Georgina şi parcă aşteaptă încuviinţarea Ei, ca să-ţi răspundă.

GEORGINA: - Spune că a plecat supărat, pentru că Veronica nu a crezut în el şi în mărturisirile lui.

George: - Îl asigurăm acum, că va fi primit cu toată atenţia şi încrederea cuvenite.

Veronica: - Calemnis s-a înclinat încă o dată şi a plecat.

George: - Prea Luminată Doamnă, mulţumindu-Ţi pentru cinstea de a coborâ la noi, Te rugăm să ne binecuvântezi, să întreţii, şi mai mult, să aprinzi în inimile noastre, dorinţa de a duce la bun sfârşit, lucrul ce l-am început. Îndreaptă-Ţi privirile Tale spre noi şi nu ne lăsa să greşim! Întăreşte puterile noastre, ca să biruim neputinţele acestui trup greoi! Fii nouă, călăuză - cu Lumina Ta, ca să biruim, ca ADEVĂRUL şi Legile Armoniei să ajungă să domnească desăvârşit, pe acest Pământ!

GEORGINA: - Strigătul tău, să fie primit şi împlinit!

Eu, în Numele Luminilor din Oraşul de Aur, în Numele Marelui Învăţător, vă binecuvântez şi vă promit că vă voi ajuta şi vă voi acoperi şi vă voi sprijini!

Şi acum, să mergem!

Veronica: - Au plecat... Doamna Georgina, prietena Ei Miriam Maria şi prietenii noştri, Filip şi Serafia.

Bucureşti - 8 Octombrie 1964, Ora 22.30
DOAMNA LUMINII – GEORGINA
FILIP şi SERAFIA

S-a petrecut astăzi, un lucru surprinzător. Fusesem anunţaţi dinainte, de Doamna Luminii, că pe data de azi, ne va aduce "noutăţi". Nu cred că este cuvântul cel mai potrivit, care să poată desemna cel mai bine, ce s-a petrecut, pentru că "noutate", e puţin zis. S-a petrecut astfel: Veronica a venit de la Poiana, şi după ce am stat seara la masă, ne-am aşezat împreună şi am chemat pe Doamna Luminii - Georgina şi pe iubiţii noştri prieteni, Filip şi Serafia.

Veronica: - Au venit cei doi.

Filip: - Pace vouă, fiii mei!

Veronica: - Amândoi, aşteaptă venirea Doamnei Luminii.

(După circa două minute de aşteptare, soseşte Doamna Luminii, înconjurată de o mare Lumină).

DOAMNA LUMINII - GEORGINA: - Am ştiut că în această zi, veţi fi aici, amândoi. Chiar Eu, am dorit să vin la voi. Vreau să vă arăt vouă, pe cei care au lucrat în viaţă nu pentru ei ci pentru urmaşii lor.

Daţi-vă deoparte, Filip, Serafia! (Întinde mâna şi deschide drumul). Vreau să vadă iubita noastră, pe cei care au plecat de mult dintre pământeni. Să nu te miri, fiica Mea, de ceea ce ai să vezi! Am să-ţi spun, de fiecare în parte.

Filip, strigă, să vină îndată, Ghimnazium!

Veronica: - A venit un băieţel de 15-16 ani, cu o trâmbiţă în mână. Se apropie, se înclină cu o mână la piept, în faţa Doamnei Luminii.

GHIMNAZIUM: - Porunciţi, Stăpână, ce să fac!

GEORGINA: - Suflă în trâmbiţă, curăţă drumul, limpezeşte orizonturile! Vreau să vă arăt pe cei care au muncit în viaţa pământeană!

Veronica: - Copilul a dus trâmbiţa la gură... Se deschide un drum extraordinar... Un adevărat bulevard, ce nu are seamăn!

GEORGINA: - Destul, copile! Du-te la locul tău!

Priveşte, iubita Mea! Acum, vei vedea pe cei care au lucrat în viaţa lor şi veţi recunoaşte şi pe mulţi din neamul vostru!

Veronica: - Încep să vină bărbaţi şi femei, tineri toţi, acoperiţi cu nişte petale, ca nişte solzi; în dreptul inimii, nu au solzii aceştia - nu ştiu cum să-i numesc - şi sunt aurii, în dreptul inimii. Nu au haine; solzii aceştia, asemeni unor petale, le acoperă tot corpul.

GEORGINA: - Pe cine vreţi să vedeţi?

George: - Pe Beethoven, pe Albert Einstein!...

Veronica: - Pe Eminescu, pe Grigorescu!...

GEORGINA: - Ia seama, la cei care ai să vezi în dreptul inimii lor aur, aceia au ajuns să respire aerul din preajma Oraşului de Aur. Ei nu stau mereu acolo; merg şi ajută pe cei de pe Pământ, având diferite misiuni.

Aceştia, care îi vezi acum în primele rânduri, sunt egiptenii...

Veronica: - Merg câte 4-5, rânduri, rânduri... Ce cinste au egiptenii, că sunt primii! – exclamă surprinsă, Veronica.

GEORGINA: - Arconomus, opreşte-te! Mare preot în Egipt, pe timpul când era Domnul nostru pe Pământ! Arată-ţi pieptul!... Aur!

Veronica: - Aur!

GEORGINA: - Muoni-Talan, preot egiptean şi Apostol al Marelui Dascăl, arată-ţi pieptul!

Veronica: - Aur!

GEORGINA: - Cei pe care îi vezi că au inimi albe-argintii, sunt cei ce au dorit să facă, dar nu au avut posibilităţi; inima lor este albă-argintie...

George: - Doamna noastră, Te rugăm, să îngădui, să-i putem chema pe Arconomus şi pe Muoni-Talan, să ne vorbească despre Hristos.

GEORGINA: - Arconomus! Muoni! La dorinţa lor, atunci când vă vor chema, să veniţi!

Veronica: - Se înclină amândoi, în semn de ascultare.

GEORGINA: - Să vină toţi domnitorii! Să ştiţi că România are printre primele locuri; nu poporul, ci cei care au luptat.

Opreşte-te! Întoarce pieptul! (Către Veronica) Îl cunoşti?

Veronica: - Nu!

GEORGINA: - E Veniamin Costache!

Veronica: - Aur!...

GEORGINA: - Priveşte acum, un grup mare! Toţi sunt greci! Toţi au luptat pentru Marele Dascăl! Pe cine vreţi să vedeţi?

George: - Pe înaltul teolog, Maxim Mărturisitorul!

GEORGINA: - Maxim, apropie-te!

Veronica: - Ce frumos e!... Aur!...

George: - Pe Simeon Noul Teolog, Nichita Stithat şi pe Isihie Sinaitul!...

Veronica: - Pe Nicolae Popovici şi pe Părintele Visarion!

George: - ...şi pe Părintele Daniil, îndrumătorul meu spiritual!...

GEORGINA: - Ieşiţi, Simeon, Nichita! Iată-i!

Veronica: - Aur! Ce tineri sunt! Nu au nici barbă, nici mustăţi.

GEORGINA: - Isihie, apropie-te! Ce e?

ISIHIE SINAITUL: - Doamnă şi Stăpână, dă-mi voie să-i prind capul între mâini şi să-l sărut!...

Veronica: - Auzi, se uită la tine, cu atâta iubire! Ce-i cu el?

George: - E favoritul meu, din Filocalia vol. IV. Am îndrăgit Scrierile lui şi ale lui Maxim Mărturisitorul şi le-am gustat ideile, cu înalte satisfacţii.

GEORGINA (Către Isihie)**:** – Nu se poate acum! Nu avem timp! Te vor chema ei!

ISIHIE SINAINTUL: - Te iubesc, prietene! Te iubesc!...

GEORGINA: - Următorii!... Îl cunoşti?

Veronica: - Nu!

GEORGINA: - Este Vasile cel Mare!

VASILE CEL MARE: - Sunt fericit, Doamnă a Luminii! Este ora bucuriilor noastre! Mă plec şi mă închin în faţa Ta, Doamnă!

Veronica: - Ce tânăr e şi înalt!

GEORGINA: - Apropie-te!

Veronica: - Se apropie şi se înclină în faţa Doamnei.

GEORGINA: - Îl cunoşti?

Veronica: - Nu!

GEORGINA: - Este cel pe care voi îl iubiţi atât de mult şi căruia îi spuneţi – Ioan Gură de Aur. E într-o permanentă activitate şi vă ajută şi pe voi, pământenii.

Iată-l şi pe blajinul Grigore de Nazians!...

Veronica: - Aur! Toţi, cu pieptul de aur!...

Se apropie alte grupuri...

GEORGINA: - Aceştia, sunt românii voştri!

Veronica: - Unul scund... Ştefan cel Mare?

ŞTEFAN CEL MARE: - Eu, sunt!

GEORGINA: - Alţii!... Alexandru, Mircea, Matei Basarab, Vasile Lupu!...

George: - Cum, e şi Vasile Lupu printre ei?! Îl ştiam din istorie, cu mult orgoliu şi...

GEORGINA: - După judecata oamenilor, nu se ia Cerul!

Iată-i pe Grigorescu, Eminescu, Enescu!...

George: - Cum te simţi, George Enescu?

George ENESCU: - Cum pot să mă simt, decât bine! Nu am loc stabil! Cobor şi eu printre cei ce îi iubesc, şi când mă întorc, mă umplu de bucuriile celor ce mă înconjoară... a florilor ce mă încântă...

Veronica: - Părintele Visarion! Nu are solzi!...

GEORGINA: - Pentru că nu aleargă pe Pământ!

Mergi în pace şi te odihneşte!

Nu are inimă de aur, este de argint!

Mergi în pace!

Veronica: - Prea Sfinţitul Nicolae Popovici! Nu are solzi, este învăluit în ceva alb! Se uită cu drag, la mine... Cere încuviinţarea Doamnei şi se înclină...

NICOLAE POPOVICI: - Te rog, Doamnă şi Stăpână, dă-mi voie, să întreb ceva!...

GEORGINA: - Întreabă!

NICOLAE POPOVICI (Către Veronica)**:** – Eşti gata, să calci peste orice? Eşti hotărâtă să zdrobeşti din faţa ta, orice oprelişte?

Veronica: - Da!

NICOLAE POPOVICI: - Atunci, fii tare! Să lucrezi, că nu poţi să faci decât bucurie, nouă - celor ce ni se aduc la cunoştinţă, eforturile copiilor patriei noastre. Iartă-mă, Doamnă, îmi iubesc mult neamul şi patria!

Veronica: - Este în alb... iar în dreptul inimii... aur!

Uite-l şi pe Părintele Daniil! Tot în alb!...Vrea să-ţi spună ceva şi cere încuviinţarea Doamnei.

PĂRINTELE DANIIL: - Când eram între noi, nu te-am văzut cum te văd acum, acum, când sunt în alte locuri. Între alţi oameni, altfel văd! Acum, mă bucur de voi doi, de munca voastră, de viitorul vostru. Luptaţi, că nu puteţi decât să ne bucuraţi! Eu sunt prea mic să vă pot spune dacă aţi făcut bine sau rău. Stăpâna şi Doamna noastră, vă poate spune...

Veronica: - Se înclină... Trece... Pare-se că acesta este grupul preoţilor. În dreptul inimii, Părintele Daniil are argintiu. Trec toţi, din stânga înspre dreapta...

Altcineva!... Nu-l cunosc, Doamnă!... (ridicând din umeri).

GEORGINA: - E Calinic!... Arată!

Veronica: - Aur, dragul meu! N-au greşit, că l-au canonizat!

GEORGINA: - Îl cunoşti pe acesta?

Veronica: - Nu!

GEORGINA: - E tot de-al vostru! Kogălniceanu...

Veronica: - Aur!

George: - Dar Petru Maior?

GEORGINA: - Nu este printre aceştia...I-am oprit! De-ajuns!

George: - Prea Luminată Doamnă, îmi exprimasem dorinţa, să mai văd pe Beethoven şi Einstein...

GEORGINA: - Şi pe mai cine?

George: - Şi pe Pascal!...

GEORGINA: - Să vină cei trei!

Veronica: - Ce nobleţe, pe feţele lor! Au aur, toţi trei! Câtă distincţie! Unul zâmbeşte... se uită la tine...

George: - Cine e?

Veronica: - Nu ştiu! Se înclină în faţa Doamnei.

GEORGINA: - E Beethoven! Ce doreşti?

Beethoven: - Permisiunea de a-i adresa câteva cuvinte.

Veronica: - Doamna îi dă cuvântul.

Beethoven: - Nu numai că te cunosc, dar te şi iubesc, pentru că-mi iubeşti arta şi cauţi să cânţi cu inima ta. Primeşte salutul meu!... Te voi ajuta!

George: - Doamnă, îngăduie acestora trei, să vină la chemarea noastră!

GEORGINA: - Să veniţi, ori de câte ori vă vor chema!

Te miri, fiica Mea, că au aur, deşi nu sunt trecuţi în rândul Sfinţilor? Câţi sunt, ca aceştia!... Mulţi, foarte mulţi, deşi, oamenii nu-i consideră Sfinţi. Acum, întrerupem. Vom continua, altădată!

Iată, acum, “noutatea”! Atingeţi capetele voastre! Vreau ca mâna Mea să vă binecuvânteze:

Fiţi binecuvântaţi, copiii Mei! Filip şi Serafia, sunteţi martorii binecuvântării Mele. Ajutaţi aceşti copii în munca lor, ca să ajungă şi ei cu aur în dreptul inimii lor!

George: - Putere, dorim, Doamna noastră, să putem birui!

GEORGINA: - Este destul să doriţi putere şi veţi primi! Veţi primi puteri, de vă veţi minuna, în cuvânt şi în vindecări de oameni bolnavi sufleteşte, mai mult, decât trupeşte.

Cea mai mare putere harică este aceea de a putea convinge oamenii, de puterea Luminii. Acesta este cel mai mare dar: să puteţi convinge pe ceilalţi! Rămâneţi în pace!

Veronica: - A plecat! Filip şi Serafia ne salută şi ei...

Filip: - Plecăm şi noi... Prietena noastră e obosită...Rămâneţi cu bine!

Bucureşti – 8 Octombrie 1964

C A L E M N I S

L-am chemat pe Calemnis, preot din vechiul Egipt.

Calemnis: - În Numele Doamnei Luminii, de la care am primit ordin să vin la voi, am făcut acum, ca iubita mea prietenă, să mă vadă.

M-am bucurat de toate discuţiile voastre, m-am bucurat de înălţarea voastră prin iubire, m-am încălzit de dragostea voastră şi acum, prea iubiţii mei, să privim filele trecutului, să ne bucurăm de ele, că deşi sunt foarte vechi, sunt extrem de noi.

Tăcere... .....

Veronica: - Stă cu bărbia sprijinită în palme şi tace...

George: - Calemnis, poate te-au întristat controversele noastre...

Calemnis: - Nu m-au întristat. Noi pătrundem intenţiile curate. Am auzit când Veronica a spus, că noi egiptenii, nu suntem încreştinaţi, şi am zâmbit. Da, noi nu suntem socotiţi creştini între voi, dar Legile Guvernatorului au tăria de a nu se opri în faţa nici unei graniţe sau hotare. Ele au darul de a privi pe fiecare după efortul inimii şi minţii, ce le-au avut în viaţa pământeană, pentru a face bine.

În a face bine, făureşti în tine, Legea Dumnezeului adevărat; în a gândi bine, împlineşti, realizezi în tine, Legea Marelui Guvernator. De aceea, **NU VĂ OPRIŢI LA FORME, SPARGEŢI COAJA TUTUROR FORMELOR, PRIVIŢI INTENŢIILE OAMENILOR ŞI NU VEŢI GREŞI!**

Dacă El ar privi numai peste cei ce se numesc “împlinitori ai Legii Domnului” – Dumnezeu ar fi sărac; dar pentru că El priveşte în inimă şi vede intenţia tuturor faptelor pământene, Dumnezeu este bogat.

Legile Marelui Guvernator, nu se opresc numai la cei ce sunt intraţi în Legile Lui, pentru că aceia sunt deja cuprinşi în Lumina Divinităţii, ci vin la voi pământenii, pe voi vă vrea, în voi caută, şi când zic voi, nu mă adresez la voi doi, ci mă adresez întregii omeniri ce se mişcă pe globul pământesc. El priveşte în inimi şi intenţii, iar Legea fixează din sine, pentru fiecare, meritul şi culoarea...

M-am cam depărtat de la ceea ce doriţi să vă spun... Da! Este greu să vorbeşti de cineva, pentru care ai atâta stimă şi respect; dar când iubeşti, te contopeşti în acea dragoste pe care o ai pentru Acea Persoană, care este Doamna noastră, în faţa căreia mă înclin şi acum, care nu este de faţă, dar pe care O simt.

Prezenţa Ei este pretutindeni! Este destul să gândim şi-I simţim prezenţa. Puterea Ei este mare, căci este din a Aceluia pe care L-a purtat pe braţe şi m-am bucurat când buna mea prietenă ţi-a spus că a remarcat că nu a văzut-O nicăieri reprezentată gravidă.

Când suntem în preajma oamenilor pe care îi iubim şi când vedem că au discuţii din care iese ceva bun, le dăm o încălzire, le deschidem un orizont larg de înţelegere şi adevăr.

Pentru Chipul Ei, noi avem un deosebit respect. Nu putem noi, care...vorbesc prea repede? Poţi scrie?

George: - Continuă, Calemnis! Nu-mi scapă nimic! Îţi mulţumesc!

Calemnis: - ...noi, care avem o substanţă mai aparte, nu putem să facem atenţi pe aceia pentru care avem grijă pentru lucrul lor bun, decât prin diferite semne legate de Divinitate. De aceea icoana a “troznit” şi voi v-aţi mirat, în timp ce discutaţi.

George: - Cum, tu ai făcut adineauri, să troznească icoana?

Calemnis: - Da.

George: - Drept să-ţi spun, nu-mi explic fenomenul acesta. Cum se poate?

Calemnis: - Această icoană, care reprezintă pe Marele nostru Învăţător, este aleasă de noi. Este extrem de veche şi până la tine a fost în 15 case, unde nu a stat nicăieri; a fost mereu dată, din pricina acestui zgomot, pentru că era legată de noi. Nu înţelegeau toţi. Să ştii, că nu trozneşte lemnul sau pictura, noi o lovim, ca să confirmăm prezenţa noastră. Acum, de pildă, a troznit în iureşul tău de a explica ceea ce este firesc şi propriu unei vieţi luminoase.

Buna mea prietenă Veronica, nu vrea niciodată să audă că Doamna noastră ar fi avut o completare. Această dragoste a ei, are un vârf, pe care nimeni nu-l poate atinge; aceasta nu e a ei, ci a acelei egiptence, ce nu a reuşit să stea în preajma Ei în viaţă şi pentru că ea se manifestă prin buna mea prietenă, vrea să-şi arate cu orice chip dragostea pentru Doamna Luminii şi doreşte ca vârful iubirii ei, să nu-l atingă nimeni, ci să predomine mai presus decât al oricui. Această râvnă, această gelozie, bucură multe straturi, în faţa căreia se apleacă chiar marii oameni, şi regret şi eu că nu sunt român ca voi. Norocul este, că Legile Divinităţii nu ţin seama de naţii şi această iubire fără margini nu te supără, acest vârf al ei, pe care eu nu cutez să-l ating nici cu gândul, nu vreau cu nimic să-l zdrobesc, plecându-mi fruntea, mă retrag de la acest răspuns, spunând că în totul mă asociez dragostei şi părerii ei. Aceasta nu o fac, pentru că Doamna Luminii ar avea nevoie să fie apărată, de a nu se şti un adevăr, ci pentru a o lăsa pe aceea care este în ea, să îşi manifeste măcar acum alergarea spre Ea, s-o apere măcar acum, să-şi arate dragostea şi să O bucure pe Ea şi să lovească pe cei ce O bârfeau, pentru că în Veronica este o persoană extrem de activă.

E bine să ştiţi că Doamna Luminii - Georgina, a avut şi Ea o “completare”, pe care, nimeni, niciodată, nu a putut-o cunoaşte. Era taina Ei, aşa cum şi voi vreţi să o aveţi pe-a voastră. A avut în preajma Ei bătrâni şi tineri, care au căutat să pozeze ca ocrotitori. Nu toţi au fost pretutindeni cu Ea, şi aşa după cum v-a spus Doamna, acel Iosif nu a existat, în schimb, au fost mulţi care au sprijinit-O. Niciodată nu a fost alături numai de unul, ca să nu-I spună oamenii ceva; niciodată nu a arătat oamenilor completarea Ei adevarată, deşi, de multe ori, ar fi vrut. A suferit, ţinând ascunsă această taină, pentru a se bucura mai mult, în Oraşul de Aur.

Ce este taină curată, este atât de scump plătită, şi prin ea poţi să câştigi mult, pentru că nearătând-o, omul suferă, aşa cum voi suferiţi, neputând să arătaţi oamenilor iubirea voastră, aşa cum, deocamdată, nu puteţi să vă prezentaţi oamenilor, aşa cum inimile voastre ar vrea. Vă citim aşa de bine felul dragostei voastre, de care ne bucurăm mult, nu numai eu, ci şi bunii voştri prieteni, Filip şi Serafia - care trăieşte în prietena ei, viaţa pe care nu a putut s-o trăiască pe Pământ.

Iubitul meu George, să ştii că în Veronica trăiesc trei fiinţe, care vor să lupte să-şi împlinească dorinţele ce nu le-au putut împlini în timpul altor vieţi. Prima - este prietena ei Serafia, a doua - acea prinţesă egipteană, care a avut un spirit de comandă şi de organizare şi care totdeauna s-a tânguit în Lumea noastră că nu a fost pe timpul Doamnei noastre mai aproape de Ea, şi a treia - este o indiancă micuţă, aprigă şi dornică de a ajunge să facă lucruri mari pentru Doamna Luminii. De aceea, buna mea prietenă este numită de români, naţionalistă. Ea iubeşte poporul din care ştie că a ieşit, dar spre marea bucurie a tuturor neamurilor, ea iubeşte toate naţiunile la fel, şi aceasta o moşteneşte de la mica indiancă ce s-a jertfit înainte de vreme, pentru neamul ei.

În Numele Doamnei Luminii, eu binecuvântez dragostea voastră, sfatul, munca şi intenţiile voastre curate!

Noi, cei ce alergăm pe Pământ, suntem cei nesătui, care, deşi căpătând locul de linişte, nu avem linişte şi vrem să ajutăm pe cei ce vor să lucreze; nu sunt mulţi, şi totuşi sunt foarte mulţi şi vadu ri sunt destule, dar unele sunt încuiate, neştiind să le descuie cei ce le stăpânesc. Cheia este în mâna lor; deşi o au, stau încuiaţi.

Acum, mă voi duce!

George: - Mâine, vii să ne vorbeşti?

Calemnis: - Mâine, da! Rămâneţi, acum, în pace!

Bucureşti – 10 Octombrie 1964

Calemnis: - Cu ce vreţi să încep, dragii mei?

George: - Mai întâi, doresc să ne spui câteva cuvinte din viaţa ta, din aspiraţiile tale, din cele ale preoţiei egiptene, în care ai slujit...

.....Tăcere.....

Veronica: - Şi-a sprijinit bărbia în palme... Gândeşte...

Calemnis: - Am fost copil sărac, în Egipt... Chiar de mic copil, preocupările mi-au fost să învăţ obiceiurile preoţilor Egiptului. De la 14 ani, am căutat să pătrund, să aprofundez; am pătruns, şi ceea ce am pătruns, am căutat să pun în practică. Eram dornic de noutăţi şi niciodată nu mă mulţumeam cu ceea ce descopeream; totdeauna doream ceva mai nou, mai proaspăt, mai larg - şi alergam din treaptă în treaptă, pentru a descoperi noutăţi care să mă mulţumească, care să-mi completeze golurile ce le simţeam în mine, noutăţi care să-mi deschidă un câmp de lucru, noutăţi care să-mi dea o meditaţie bogată, noutăţi care să mă ridice pe înălţimile bucuriilor lăuntrice. Şi asta pentru că eram omul curiozităţilor, pentru că eram omul căutărilor permanente, am găsit!...

Am găsit vorbele ce se plimbau din gură în gură, despre Acel Mare Om şi Învăţător Iisus.

Unii vorbeau ca despre ceva nou, alţii, ca şi când ar fi vrut să arate că nu-i nici o noutate. Mulţi, însă, cautau să pătrundă cât mai mult în miezul cuvintelor ce le ascultau, arătând meritele şi Lucrarea Acelui Om.

Am stat deoparte; i-am ascultat pe toţi; nu am fost omul care să creadă repede, niciodată. Am ascultat, am căutat să mă cobor cu mintea la spusele fiecăruia, să gust din miezul celor spuse, să văd fiecare ce gust are şi când mi-am dat seama de adevăratul gust, ca un modest, sărac şi simplu preot egiptean, căutam să-mi apăr învăţătura şi crezul meu, dar... totuşi... eram atras de acel curent ce pornea din Persoana Acelui Om, Mare Învăţător al vremii de atunci, Iisus.

Nimănui, niciodată, nu am arătat dragostea ce am arătat-o Acelui Învăţător, respect şi încredere. Am venit până în Samaria, să-L aud cum vorbea mulţimii.

L-am cunoscut pe acest Învăţător, când era bărbat desăvârşit şi mi-a fost destul să-L privesc. M-a privit şi El pe mine... Am simţit că privirea Lui m-a pătruns până în cele mai mici celule din corpul meu şi mi le-a transformat într-o altă substanţă, neînţeleasă de mine... Am simţit o transformare, care mi-a completat golurile necunoscutului meu...Mi-a fost dragă Învăţătura Lui...

Nu L-am urmat la vedere; L-am urmat, însă, în conştiinţa mea, privindu-L mereu, din clipa aceea... şi în privirea Lui, am făgăduit că-L voi urma; I-am promis, când m-a privit, că am să-L ascult în a fi bun cu semenii mei, de a fi îngăduitor cu cei mai slabi decât mine şi de a lucra pe drumul ce-ţi ridică spiritul pe înălţimi desăvârşite. Ne-am înţeles din priviri şi a fost destul. Nu mă puteam sătura; căutam ca pe cea mai curată salvare, să-mi răcoresc cu privirea Lui, arşiţa sufletului. Stăteam departe, şi totuşi, foarte aproape. Cu adevărat, am fost un om

prea retras; această slăbiciune a mea, m-a făcut să nu cunosc multe lucruri, dar am aflat de la cei ce erau în preajma Lui, de la cei ce aveau posibilitatea de a fi mai aproape de El, prin slujba ce o deţineau. Era destul să-L privesc, şi când m-am despărţit de El pentru totdeauna, aproape că nu am mai dorit nimic pe Pământ. Îmi făurisem ideea că Acest Om este supranatural, că Acest Om nu este ca ceilalţi oameni, şi dacă aşa era, doream să mi se scurteze cât mai repede zilele, ca să pot pătrunde şi cunoaşte - acolo unde Acest Om există şi trăieşte, şi care este activitatea Lui, pe tărâmul nemuririlor.

Am trăit mulţi ani după El. Am atins vârsta înaintată, slujind templului şi văzându-L numai pe El în faţa ochilor mei. Aşa am trăit ani de ani, ca într-una din zile, să mi se curme viaţa pământeană şi să ajung cu acelaşi dor, pe care l-am avut de când L-am văzut prima dată, să ajung să-I simt urmele, să mă înclin în faţa Tronului unde se odihnea, de unde privea, de unde trimitea Legile, peste tot şi toate.

Acum, sunt bucuros că prin misiunea mea nu mă pot opri de a veni şi între voi, de a mă ridica spre El.

Viaţa mea nu a fost prea fericită; viaţa mea a fost o viaţă trăită mai mult pe lângă templu şi niciodată nu am dorit nimic mai mult, decât, numai după ce L-am cunoscut pe Acest Învăţător. Am căutat, să pot împlini ceea ce am simţit că vrea El, fără să mă arăt cuiva, după cum v-am spus. Acum, vin la voi, nu cu mare greutate, dar nici cu prea multă uşurinţă. Vin, ca să vedeţi că oamenii totdeauna au avut năzuinţe şi spre bine şi spre rău.

Despre mine, aproape că nu mai am nimic să vă spun. Au trecut atâtea secole şi fapte, despre care n-are nici rost să vă mai spun.

Veronica: - Bunul nostru prieten, am vrea să ştim dacă ai iubit pe cineva, în viaţa pământeană.

Calemnis: - Am iubit şi eu, ca om. Am iubit o femeie care însă a murit într-un accident. A fost singura mea iubire adevărată, în care mă vedeam şi prin care vedeam orice. După ce a murit ea, nu am mai putut să văd nimic, decât templul.

Veronica: - Aţi avut rânduială călugărească?

Calemnis: - Noi nu am ştiut de călugărie. Prin legile noastre, prin rânduielile noastre, aceasta am ştiut: să găsim o femeie, în care şi prin care, să ne vedem şi să ne simţim ca în Altarul templului; iar dacă nu am găsit, să ne dăruim complet singuri templului, luând templul în locul celei negăsite.

Veronica: - Deci, dacă nu găseaţi pe aceea care să vă completeze, alături de care să vă vedeţi şi să vă simţiţi ca în Altar, atunci, vă sacrificaţi viaţa în singurătate, luând templul ca mireasă şi nemaicunoscând altă femeie...

Calemnis: - Da, buna mea prietenă! Aşa erau legile preoţiei egiptene: să cauţi, dar dacă nu găseşti, aşa după cum v-am spus, să te simţi ca în Altar; atunci, te retrăgeai în singurătatea templului, îţi luai ca mireasă templul şi îmbrăţişând singurătatea templului, te înfăşurai cu dragostea lui...

Veronica: - Cam aceasta ar fi şi călugăria noastră!

Calemnis: - Eu am cunoscut călugăria voastră, din zilele de azi; o cunosc foarte bine. Dar, aşa cum nu se atinge Pământul de Cer, aşa nu se atinge călugăria, legile preoţiei voastre, de legile preoţiei egiptene de atunci, superioare prin severitate, prin curăţenie, prin înălţare şi dăruire totală.

De aceea, ai văzut, buna mea prietenă, întâi pe egipteni, când Doamna Luminii ţi-a arătat pe oamenii care au avut însărcinări deosebite şi prin eforturi necontenite, neavând timp de cele pământeşti, luptând numai pentru misiunea ce o aveau şi simţeau că trebuie să şi-o facă, privind mereu scopul, acei oameni, au reuşit prin efortul şi preocuparea avută pe Pământ, să nu primească în inima lor nimic străin, fapt ce i-a ajutat să devină inimi de aur, atingând Oraşul de Aur.

Oamenii mărunţi, în inima cărora pătrund tot felul de vânturi, de gânduri şi idei, nu pot şi nu vor putea niciodată să ajungă de aur. Sunt obosiţi, sunt sfărâmaţi, sunt zdrenţuiţi de cele ce trec prin inima lor.

Dar cei ce au preocupări fixate, aceia nu au timp să deschidă inima către nimic şi nimeni. Cu inima închisă, fixată numai pentru ceea ce trebuie să lucreze, ea rămâne sănătoasă, aşa cum ai văzut.

Aceasta este preoţia egipteană şi de aceea a căpătat trecere în primele rânduri ale celor cu inimi de aur. Dar nu mă refer numai la egipteni, ci la toţi acei care au căutat prin muncă, prin eforturile lor, treptele înălţării. Nu-mi iubesc neamul meu egiptean mai mult decât altul; dar îmi place să fiu drept.

În Lumea nemuririlor, v-am spus că nu există confesiuni şi naţiuni diverse. Toţi sunt cotaţi după efortul şi strădania făcută în timpul vieţii pământene, dar totuşi, au trepte, au rânduieli fixate şi după naţiunile lor, pentru că, automat**,** CEI CARE AU CEVA COMUN, SE STRÂNG UNII LÂNGĂ ALŢII...

Acum, ce doriţi să vă mai spun?

George: - Când ai de gând, să începi să ne povesteşti despre coborârea lui Hristos şi toate cele ce mai ştii despre El?

Calemnis: - Rândul viitor! Acum e târziu pentru voi!

George: - Bine, iubite Calemnis! Noi îţi mulţumim pentru bunăvoinţa ta şi pentru frumoasele cuvinte, ce ni le-ai spus despre preoţia egipteană! Domnul şi Învăţătorul nostru, să-ţi răsplătească dragostea şi răbdarea! Îţi mulţumim!

Calemnis: - Şi eu vă mulţumesc pentru dragostea ce o aveţi pentru mine şi vă făgăduiesc, că am să vă ajut! Nu am să vă părăsesc niciodată!

Vă doresc, ceea ce-mi doresc şi mie şi vreau să vă văd alături de mine. Vă binecuvântez, în Numele Aceluia Care vin la voi! Rămâneţi cu bine!

Poiana – 18 Octombrie 1964, ora 10.00

F I L I P – Despre Straturi

Am chemat pe Filip şi a venit.

Filip: - Nu am fost departe de voi, căci ne-aţi transmis din chinul vostru, şi mă refer la buna noastră prietenă, în sufletul căreia, citim totul. Se va lămuri curând, se va linişti şi limpezi totul, curând.

Dorul vostru de muncă, să-l împrospăteze Roua Divină!

Şi acum, să continuăm lucrul început! V-am spus, că până la Marele Guvernator, sunt: **N O U Ă S T R A T U R I**

George: - Straturi sau planete?

Filip: - Nu planete, ci STRATURI. Buna noastră prietenă, în călătoria ei, văzându-le, le-a numit: "Oraşe suprapuse." Aşa le-a văzut, aşa le-a înţeles, aşa le-a denumit ea.

Noi, le spunem: "CERURI" sau "STRATURILE celor plecaţi de pe Pământ".

Vreau să mă refer la o discuţie, ce aţi avut-o voi doi, pentru cercetarea şi pătrunderea STRATURILOR, prin ceea ce tu, George, ai numit "desprindere".

Am zâmbit, când buna noastră prietenă ţi-a zis că vrei să faci "comerţ" cu Sfinţii... O, ce comerţ plăcut! De s-ar ocupa cât mai mulţi cu comerţul acesta, câţi s-ar îmbogăţi! Nu vorbesc de bogăţia de pe Pământ, ci de BOGĂŢIA CUNOAŞTERII. Ce vrei să ştii despre aceste straturi, dragul meu?

George: - Mai întâi, doresc să aflu, dacă este vorba de un anumit loc în spaţiu, un spaţiu, aşa cum îl au planetele, astrele şi dacă este materie şi acolo.

Filip: - Desigur, STRATURILE, au şi ele un loc în spaţiu. Nu aş putea să precizez ce formă au. În orice caz, nu este vorba de o planetă, dintr-o materie ca a voastră.

STRATURILE sunt alcătuite dintr-o MATERIE, dar o materie, cu ALTE PROPRIETĂŢI decât MATERIA PĂMÂNTULUI vostru**.**

Pământul are specificul lui bine definit; celelalte planete, la fel – au Legile lor, materiile lor specifice, din care sunt alcătuite, oameni şi lucruri fixaţi pe acele locuri, mai bine zis, oamenii pregătiţi pentru acele locuri, au fost atraşi din momentul părăsirii trupurilor lor, fiecare la ceea ce a activat şi potrivit calităţii şi cantităţii muncii lor.

George: - Cei din STRATURI, trăiesc, pesemne şi se mişcă pe un sol, pe un teren, nu?

Filip: - Da, un sol cu însuşiri specifice STRATULUI respectiv, pe care cresc flori, pomi, sunt păsări zburătoare şi anumite vietăţi.

George: - Şi oamenii, ce fac acolo, în aceste straturi?

Filip: - Se veselesc de frumuseţea pajiştilor, a florilor, se întâlnesc unii cu alţii şi fiecare întâlnire este o mare bucurie.

George: - Asta, în ce STRAT se întâmplă?

Filip: - În stratul întâi.

George: - Cum se numeşte?

Filip: - STRATUL MARII COMUNITĂŢI.

George: - Şi alte preocupări, mai au?

Filip: - Ce preocupări?

George: - De pildă, instrumente muzicale, au?

Filip: - Ei, nu! Cei din straturile superioare au instrumente muzicale; cei din PRIMUL STRAT, se mulţumesc cu mirosul unei flori, cu parfumul florilor, care-i o adevărată muzică şi încântare. Natura este atât de vie aici, atât de grăitoare, încât, în aelaşi timp, parfumează, cântă, are o mişcare liniştită, care încântă privirile şi ce să mai spun de varietatea lor, de culorile lor!... SUNT FRUMUSEŢI INEPUIZABILE... şi totuşi, cei din STRATUL ÎNTÂI, doresc o ridicare!... Doresc să ajungă mai sus şi aşteaptă un prilej să muncească, să revină pe Pământ, să poată merita LOCURI MAI LUMINOASE.

George: - Dar Soare, este?

Filip: - Nu!

George: - Atunci, de unde vine Lumina?

Filip: - Spaţiul întreg luminează acolo, fără să vină de undeva; însuşi spaţiul luminează.

George: - Dar în celelalte straturi ?

Filip: - La fel! Fiecare STRAT îşi are Lumina lui proprie. Aerul luminează, atmosfera întreagă e o lumină, florile dau lumină, copacii luminează...

George: - Dar o deosebire de lumină între STRATURI, este?

Filip: - Desigur! Cu cât te ridici către ultimele STRATURI, cu atât Lumina este mai mare!

George: - Dar câte straturi sunt?

Filip: - Ţi-am mai spus! NOUĂ STRATURI! Al nouălea, se numeşte ORAŞUL DE AUR. Acolo şi hainele oamenilor luminează...

George: - Tu în ce strat stai?

Filip: - În al şaptelea.

George: - Veronica spunea – când aţi luat-o acolo – că aveţi şi o casă acolo!

Filip: - Da! Acolo este locul meu şi al Serafiei, dar “casa” este făcută dintr-un material viu, luminos, lucitor...

George: - Cum adică?

Filip: - E o casă minunată! Ea, ia aspectul pe care îl doresc, fără să fie nevoie de intervenţia mâinilor. De pildă, dacă îmi vine un musafir, din dorinţa mea, “casa” se măreşte şi o încăpere nouă se formează singură, cu ceea ce eu doresc în ea, pentru ca musafirul să se simtă bine.

George: - Şi când pleci, poate veni cineva în ea?

Filip: - Tu crezi că e ca la voi, cu furturi şi alte încălcări ale Legilor? Nu, locul fiecăruia este respectat, fără să fie nevoie de chei şi paznici!

Acolo, domneşte LEGEA IUBIRII, a stimei şi a respectului reciproc.

Nu trebuie să gândeşti, că e vorba de un spirit al proprietăţii, cum e pe Pământ. Toţi ne simţim apropiaţi şi întâlnirile şi vizitele unii la alţii, sunt atât de

obişnuite şi atât de plăcute, încât, la oricine mergi, te simţi ca la tine şi bucuria este cu atât mai mare, când putem primi şi bucura pe cei ce vin, cu cele ce fiecare avem.

Florile, participă la bucuriile noastre şi ele şi când avem o dorinţă, îndată una din flori, prin felul ei, ne împlineşte dorinţa şi ne satisface. Aşa a rânduit Cel care a făcut **LEGILE.**

George: - Cum adică, **"a făcut LEGILE"?**

Filip: - Propriu-zis, NU DUMNEZEU A FĂCUT LEGILE. LEGEA SE NAŞTE DIN SINE, SE FORMEAZĂ DIN SINE, PRIN DISCIPLINA EVOLUŢIEI. EL, însă - DUMNEZEU - ÎNMĂNUNCHEAZĂ TOATE LEGILE.

George: - Şi LEGILE care se manifestă la nivelul Lui, au cel mai înalt nivel de manifestare, nu?

Filip: - Aceleaşi legi sunt în tot Universul, numai că, modul lor de manifestare diferă printr-un anumit specific, propriu fiecărui nivel - aceasta nu înseamnă, însă, că se schimbă legea! Legea, în sine, în esenţă, este aceeaşi. De pildă:

Legile energiei, diferă cu ceva în manifestarea lor, pe diferitele straturi, cu toate că ele se aplică la fiecare nivel, păstrând specificul nivelului respectiv.

George: - M-ar interesa diferenţele de energie, proprii fiecărui STRAT!

Filip: - Energiile nu se pot măsura în Lumea noastră; însă, într-o clipă, poţi străbate toate STRATURILE, atât de mare este PUTEREA RADIAŢIILOR.

George: - Te referi la venirea voastră aici, la noi?

Filip: - Da! În câteva clipe, trecem prin toate STRATURILE! Aceasta, când suntem singuri; dacă luăm pe cineva cu noi, cum am luat-o pe Veronica atunci, înaintăm ceva mai greu.

George: - Aş vrea acum, să mă lămuresc asupra unui fenomen specific existenţei în spirit, un fenomen pe care l-am observat într-un fel de "vis", cu toate că eram conştient că văd. Am văzut un oraş foarte modern, cu edificii de o arhitectură extraordinară; eram purtat pe străzi şi priveam. Oprindu-mă la un edificiu splendid, ce-mi oferea faţada laterală, am vrut să-i văd şi faţada principală, şi culmea!... Vrând s-o văd, am văzut-o, deşi nu-mi schimbasem locul în spaţiu (punctul de vedere).

Mai mult, vrând să văd alt edificiu, dincolo de cel din faţa mea, l-am văzut şi pe acela, repet, fără să-mi fi schimbat locul în spaţiu, de unde priveam. Am numit acest fenomen: "vizibilitate liberă, dirijată".

Filip: - Întocmai! Vrei să vezi ceva şi imediat vezi!

George: - Chiar dacă în faţă este ceva, poţi vedea peste aceasta!

Filip: - Peste el, prin el, vezi cu un anumit coeficient de apropiere.

Aşa cum voi priviţi la 100 m. şi oamenii au o mărime, la 200 m. altă mărime, la 400-500 m. alta; cu cât este mai departe, cu atât îl vezi mai mic.

George: - Care sunt limitele acestei vizibilităţi?

Filip: - Cum adică?

George: - De pildă: poţi vedea, tot ce se întâmplă pe un NIVEL?

Filip: - Voind aceasta, vezi!

George: - Dar celelalte STRATURI, le poţi vedea?

Filip: - Poţi vedea toate STRATURILE care sunt sub tine; deasupra, însă, nu poţi vedea, decât până la al doilea STRAT; primul şi al doilea de deasupra ta.

George: - Adică, tu poţi vedea toate STRATURILE de la unu la şase, care sunt sub tine, precum şi STRATURILE opt şi nouă, care sunt deasupra ta. Dar să mergi în cele de deasupra, poţi?

Filip: - Pot merge în toate STRATURILE de la unu la şase, însă ce este deasupra stratului meu, adică în opt şi nouă, nu pot merge, decât condus de cineva..

George: - De ce?

Filip: - EXISTĂ O FORŢĂ CE TE OPREŞTE; sau mai bine-zis, o NEPUTINŢĂ. Trebuie să te ajute cineva, ca să poţi să te ridici în STRATURILE SUPERIOARE.

George: - Înţeleg! Este vorba tot de LEGEA POLARIZĂRII, a atracţiei pe care o exercită superioritatea spaţiului de care aparţii. Eşti atras de formaţiunea care îţi este proprie ca încărcătură energetică. Locurile mai slabe în energie ca spaţiul din care eşti, le poţi pătrunde, pentru că eşti mai încărcat din punct de vedere energetic. Cele supraîncărcate energetic, spaţiile mai puternice ca tine, opun o rezistenţă mai mare, pe care nu o poţi birui.

Filip: - Întocmai! Trebuie să spun totuşi, că uneori, ne putem ridica şi deasupra stratului nostru, însă, cu un mare efort, care nu durează mult timp şi coborâm apoi... într-un fel... obosiţi de încordare.

Să nu crezi însă că şi "coborârea" nu are LIMITE! ÎN STRATURILE CELOR CĂZUŢI – TREI LA NUMĂR – care se află sub STRATUL I, se pătrunde, iarăşi, foarte greu, pentru că trebuie să lupţi cu atracţia ce te cheamă, ATRACŢIA LOCULUI TĂU şi apoi, atmosfera celor TREI STRATURI ale celor căzuţi, este nepotrivită şi mizerabilă.

George: - Aş vrea să o duci odată şi pe Veronica acolo, să vadă.

Filip: - Nu o ducem! Este extrem de neplăcut! N-ar putea rezista atmosferei! E o tragedie, un spaţiu neînchipuit de infect!

George: - Cel puţin, de la distanţă să vadă!

Filip: - Aşa, da!

Să vă spun ceva: voi, de multe ori, sunteţi scoşi parţial din trup şi purtaţi prin diferite STRATURI, de aceea, povestiţi unele vise prea frumoase, crezând că sunt "vise".

George: - Ai putea să ne scoţi pe amândoi - de pildă -după masă, în timpul somnului?

Filip: - Sigur! După-amiază, vă scot şi vă duc pe amândoi!

George: - Să trecem la altă întrebare: puteţi auzi, pe cei din alte STRATURI?

Filip: - Poţi auzi glasurile din STRATUL de deasupra, imediat. Următorul îl poţi vedea, dar nu-l mai auzi; numai dacă există vreo legătură stabilită cu cineva... Nu te gândi la telefon – eu mă refer la IUBIRE. Dacă eşti în relaţii strânse cu cineva, relaţii stabilite pe Pământ, rude sau prieteni, poţi vorbi şi eşti ascultat.

Cei din straturile de mai jos – nu mă refer la cei căzuţi – mă refer la STRATURILE I şi II, au un freamăt, o oarecare nelinişte, un dor, o părere de rău, că nu au muncit mai mult în viaţa pământeană. Straturile I şi II, nu au legătură cu Pământul.

George: - Dar voi puteţi vedea ce se petrece pe Pământ?

Filip: - Da! STRATURILE: VII, VIII şi IX, ştiu mult mai bine ce se petrece pe Pământ - bineînţeles, evenimentele mai importante sau ce fac prietenii lor în trup.

George: - Ascultă, Filip! Uite, tu, fiind aici lângă noi, poţi vedea STRATUL... să zicem, I?

Filip: - Da!

George: - Încearcă, te rog, să-l vezi şi descrie-l!

Veronica: - S-a întors cu privirile într-o parte...

Filip: - În acest moment, văd o mulţime de oameni ce se plimbă, se bucură unii de alţii... O pajişte de flori, dă acum, o veselie deosebită celor ce le privesc şi le dau bucuria unei apropiate realizări obşteşti.

George: - Ce realizare obştească? La ce te referi?

Filip: - Mulţumirea lor mare este speranţa în apropierea timpului când va fi veselia întregii comunităţi, apropierea acelei "Turme cu un singur Păstor". Aceasta este libertatea ce o vor avea, de a putea trece să viziteze şi celelalte straturi.

George: - Şi acum, nu pot?

Filip: - Nu! STRATURILE I şi II, n-au voie să comunice cu cele de deasupra.

George: - De ce?

Filip: - V-am spus: LEGILE STRATURILOR NU-I LASĂ!

George: - Şi cum vor putea altădată, s-o facă? Nu se vor mai manifesta aceste Legi?

Filip: - E un semn de întrebare şi pentru noi. Nici noi nu ştim... Ce este bine pentru aceste două straturi, este că nu mai au suferinţele şi pătimirile din trup. Odată cu plecarea lor de pe Pământ, nu le mai au... Rămân, însă, jinduitori după bucurii, după satisfacţii spirituale mai mari...

George: - Filip, cam la ce distanţă este primul strat de odihnă, faţă de Pământ?

Filip: - N-aş putea preciza. N-am cu ce să măsor. În orice caz, peste 600 km, dar să ştii, că distanţele dintre straturi cresc, pe măsură ce se înalţă; adică, distanţa dintre II şi III este mai mare decât cea dintre I şi II; distanţa între III şi IV este şi mai mare decât între II şi III şi aşa mai departe.

George: - Dar mărimea ENERGIILOR STRATURILOR, nu o cunoşti?

Filip: - Nu!

George: - Dar fizicieni, care se ocupă cu aceste probleme, nu sunt?

Filip: - Ba da! Eu am, însă, alte misiuni. Cei din STRATUL VIII, numit "STRATUL BĂTRÂNILOR ÎNŢELEPŢI", cunosc acestea. Ei au o mai mare cuprindere şi puteţi afla de la ei... Eu nu mă ocup cu fizica... Nu te gândi că sunt "bătrâni"... "Bătrâni", am spus, în sensul înţelepciunii lor. (Mereu îmi prindea gândul).

George: - Dar de ce nu vorbeşti deloc de planete? Alte spirite, mi-au vorbit de planete. Însuşi Marele nostru Învăţător, ne-a spus că există multe planete locuite de oameni; Doamna Luminii Georgina, ne-a spus şi Dânsa, că există planete unde sunt cicluri de reîntrupare, ca şi pe Pământ.

Filip: - Dacă aşa au spus, înseamnă că aşa este! Şi eu ştiu că există planete în care trăiesc oameni, planete cu diferite nivele de civilizaţie, dar eu nu cunosc amănunte. Vă spun, ceea ce ştiu. Cuprinderea celor de deasupra noastră, mai ales a celor din Oraşul de Aur, este mult mai mare decât cuprinderea noastră, a celor din VII.

George: - Îi putem solicita, să ne vorbească aceştia?

Filip: - Desigur! Şi chiar despre straturile celelalte, este mai bine s-o luăm pe prietena noastră Veronica, să vadă, să descrie ea ce vede. Reuşita, depinde de ea!

George: - În ce sens?

Filip: - Dacă este liniştită şi fără să aibă atâtea frământări. Ea ar vrea să scape de frământări, părăsind definitiv trupul, să părăsească activitatea ce o aşteaptă. Noi nu o vom lăsa, tocmai pentru aceea, că va ajunge să facă ceea ce trebuie să facă. Ea are acum, o stare aparte: ruperea completă de maicile şi surorile ei, crede că ar fi o desfiinţare totată a ei. Noi nu putem lucra nimic, dacă voi nu aveţi înălţare sufletească şi această linişte nu o poţi avea, dacă cei din jur nu-ţi dă posibilitatea. Ea se luptă între două iubiri şi nu ştie pe care s-o ia în braţe; este ca o mamă cu doi gemeni, pe care vrea să-i iubească la fel: pe de-o parte, dragostea de muncă alături de tine, care este pentru toţi cei dornici de a cunoaşte, pentru toţi cei dornici să pătrundă necunoscutul şi pe de altă parte, dragostea pentru fetele ei, care, nu este - de fapt - decât menţinerea câtorva, care vor rămâne alături de ea.

Ţi-e obosit sufletul de frământări, iubita noastră prietenă Veronica! Frământările pe care le au oamenii, destramă tot ceea ce poate fi înălţător. Nu numai că nu ne place, dar nici nu ne simţim bine... Când omul are sufletul liniştit, când omul ştie să arunce frământările, se poate ridica la mari înălţimi şi nouă ne dă atâta bună dispoziţie, încât nu numai că răspundem la ceea ce ne întreabă, dar dăm şi ceea ce ei nu se aşteaptă să audă. CÂND OMUL ESTE SFÂRTECAT DE GRIJI PĂMÂNTEŞTI, ESTE ATRAS DE PĂMÂNT şi ea nu va fi cum noi dorim, decât după un timp îndelungat. Este un om care pune în faţa lui, fel de fel de probleme, pe care nu le poate rezolva şi nici nu le poate

vedea rezolvarea. Vede şi nu poate pătrunde. Aceasta, din cauză că, singură nu ştie cum este mai bine.

Şi mai are ceva: are teama de oameni. Dacă s-ar teme de oameni, numai cât se teme de Dumnezeu, nu i-ar păsa de nimeni şi de nimic, cu toate că, mai multă încredere are în sprijinul Divinităţii, decât al oamenilor. De fapt, nu poate da o forţă mică, o putere mare. Nu poţi cere unui om slab, ceea ce ceri unui om ce a depăşit Stratul VII...

Adaug la cele spuse mai înainte, că primele straturi nu pot răspunde la chemările oamenilor; nu le aud! Stratul şapte se ocupă în mod deosebit, cu ajutorul celor de pe pământ. Adică: **dacă omul are putere în rugăciune, destulă forţă, ca ruga lui să se ridice până în stratul şapte, atunci, omul este ascultat şi ajutat.** Dacă omul are putere numai până în primul strat, este ca o rugăciune neîmplinită.

Sunt foarte mulţi, a căror rugă nu ajunge decât până la primele straturi şi pentru că ruga lor nu ajunge măcar până la stratul VII, nu au nici un rezultat, nu primesc nici un răspuns.

George: - Rugăciunile noastre, ce putere au?

Filip: - Depinde de starea pe care o aveţi. Aveţi înălţimi până la Oraşul de Aur, aveţi până la stratul I, aveţi înălţimi până la stratul VIII. Ori de câte ori te rogi, simţi până unde se duce rugăciunea ta: aceasta până la straturi înalte, aceasta nu a putut... Voi singuri ştiţi, de puterea ce o aveţi în acel moment. Alteori, neputând să se ridice, cade...

George: - Ce este, în fond, rugăciunea? Fizic, vorbind...

Filip: - Rugăciunea este o radiaţie, ce porneşte în timp ce te concentrezi şi care străbate atâtea straturi, câtă energie are.

Destul pentru azi!

George: - Îţi mulţumim!

Veronica: - Îţi mulţumim!...

A plecat!

Poiana – 18 Octombrie 1964, Ora 16.00

Prima CĂLATORIE a lui Veronica în SPIRIT,
prin "DESPRINDERE" ("Dedublare")

În timp ce Veronica era întinsă în pat, am chemat pe Filip, fără să-i spun lui Veronica. Nu trecură decât două minute maxim şi Veronica exclamă:

- A apărut Drumul ce duce la Stratul I!

- I-am chemat şi uite că se ţin de cuvânt!

Stăteam cu ochii închişi şi am avut senzaţia, că un vârtej plăcut mă cuprinde. În faţa ochilor mei, se interferau zeci de raze şi fascicole luminoase, ce veneau din toate părţile. În momentul acela, însă, am simţit cum mâinile lui Veronica se înmoaie şi o întreb:

"Veronica, ce simţi?"

Nu răspunse nimic. O mai întreb ce simte, ce e... Nici un răspuns! Mâinile începură să i se răcească. Mi-am dat seama, că ieşise cu spiritul din trup. Ezitam să mă ridic; eram tentat să rămân liniştit, să văd ce se întâmplă cu mine, dar grija ei m-a făcut să mă ridic, să văd cum se prezintă în timpul "desprinderii". Am încercat să o mişc... Nici o clintire! Stătea întinsă pe pat, respirând normal, parcă, totuşi, ceva mai rar decât de obicei. Îi caut pulsul... Foarte slab, dar regulat. O privesc... o paloare uşoară avea pe faţă; mâinile, de asemenea, reci, restul corpului cald, obrajii calzi...

"Veronica"!

Nici un răspuns.

"Veronica! Ninelule"!

Încet, încet, dădea semne că aude ceva şi nu putea răspunde. O strig iar, şi mişcă uşor din buze, parcă ar fi vrut să spună ceva. Buzele erau uscate, parcă nu mai aveau salivă. Mă întrebam, ce să fac? Mi-am dat seama, că este vorba de un fenomen, pe care Veronica trebuie să-l înveţe, şi exersând, să ajungă să vorbească.

"Veronica!... Veronica!... Nineluş"! ...

Mişcă din buze, fără să articuleze nici un cuvânt. În sfârşit, reuşi să spună: "Înmoaie-mi buzele!"

Am adus în grabă un pahar cu apă şi i-am udat buzele.

"Unde eşti"? – o întreb eu.

După 3-4 secunde, răspunse:

"În stratul I!"

"Cu cine eşti"?

"Cu... Fi – lip"!

"Şi cu mai cine"! – întreb eu.

"Cu...ti – ne"!

"Cu mine"?!

"Da"!

"Cu mai cine"?

“Cu Se – ra – fia”!

Răspundea foarte greu, la 2-3 secunde după întrebare şi se vedea că înregistrarea şi formularea erau mai lente.

“Ce vezi”? – o întreb eu.

“Oameni”...

“Ce fel de oameni”?

“Mulţi”!...

“Ce fac”?

“Strigă la noi”...

“Ce strigă”?

“Numele noastre”...

“Cum”?

“Strigă şi dau din mâini”!

“Noi unde suntem”?

“Pe sus”...

“Ce facem”?

“Zburăm”!...

“Cum”?

“Pe deasupra lor”...

Răspundea scurt, fără să poată formula. Mă gândii să-i pun altfel de întrebări, încât, să o provoc să formuleze fraze, nu numai răspunsuri simple, directe.

“Ce vezi”?

“Bucurie multă”!

“Asta o simţi, dar ce vezi în jur”?

“Flori multe, poieni, pâlcuri de copaci”...

“Şi mai ce “?

“Un fel de bulevard”...

“Şi”?...

“Oameni care se plimbă... Mi-e sete”!

Iau apă şi-i dau. Eram mulţumit că păstra contactul cu realitatea, într-o destul de mare măsură.

“Spune, ce mai vezi”?

“Pomi frumoşi”...

“Cum sunt, de zici că-s frumoşi”?

“Luminează”...

“Cum”?

“Frunzele”...

“Ce e cu ele”?

“Parcă...sunt...nişte...becuri”...

“Cum eşti îmbrăcată”?

“Într-o cămaşă albă”.

“Eu cum sunt îmbrăcat”?

“La fel!... Desfă-mă la piept”!
Am desfăcut-o la piept.
“Nu pot”...
“Nu poţi mişca mâinile”?
“Nu pot”...
“Dar eu, le pot mişca”?
“Nu poţi nici tu...Pune-l pe Filip, să mă desfacă”!
“Ce culoare are pieptul”?
“Argintiu”...
“Dar al tău”?
“Stai”!...
(Am înţeles abia acum, că Veronica voia în spirit să fie desfăcută la piept).
“Tot ca tine”! – răspunse Veronica.
“Alt semn, mai este”?
“...Stai! Acum, ai plecat de lângă mine”!
“Singur”?
“Da... te-ai retras singur”.
“De ce”?
Ridică uşor din umeri şi făcu semn cu buzele, că nu ştie.
“Pentru că eşti prea activ în trup şi ai nevoie de tot spiritul”.
(Am înţeles că Filip răspunsese).
“Ei, continuă! Ce mai vezi”?
“Te strigă pe tine”!...
“Cine mă strigă”?
“Mulţi”...
“De ce”?
“Parcă ne cunosc”!...
“Tu cunoşti vreunul”?
“Nu”!
“Să spună unul dintre ei, care mă cunoaşte, cum îl cheamă”?
“Cum te cheamă”? – întreabă Veronica.
“Nicola... Nicolae Pe – tre! Nicolae Petre”!
“Cine mai e şi ăsta?! Nu-l cunosc! Habar n-am, cine e”!

Veronica tăcu. Trecură câteva clipe, apoi inspiră adânc şi trezindu-se, deschise ochii.

“Freacă-mă, te rog, pe mâini şi pe picioare”!

Mâinile şi picioarele, îi erau, totuşi, călduţe. Era obosită. Am lăsat-o să se odihnească.

Când făcuse “Desprinderea” la care eu nu fusesem de faţă, durase, după spusele ei, 4 ore. Vizitase până la Stratul VII, dar nu-şi mai aducea aminte, decât, ca de un vis.

Acum obosise, prin participarea corpului la întrebările mele.

În orice caz, este demnă de consemnat ziua de astăzi, pentru: prima "Desprindere" reuşită şi sunt convins, că prin exerciţiu repetat, va putea vorbi din ce în ce mai mult. A fost într-o stare de semi-conştienţă, semi-somnolenţă, totuşi, la un grad apreciabil de trezie.

Veronica: - Nu am ştiu de mine în trup, decât că erai lângă mine şi mi se făcuse sete... Încolo, nimic!

Poiana – 18 Octombrie, ora 17.00

SIU KARTA

SIU: - Pacea Marelui Dascăl, peste voi, bunii mei prieteni!

George: - Primeşte salutul şi bucuria noastră, pentru prezenţa ta între noi!

SIU: - Mă simt bine între voi şi cu voi! Am avut de lucru în această casă şi mai am, nu pentru că iubesc casa, ci pentru că iubesc pe aceea care a prezentat prin mine, oamenilor de pe Pământ, pe Marele Dascăl.

Am avut de lucru cu cel ce te-a supărat şi curând vei vedea rezultatul. În preajma acestei case, dau târcoale cinci spirite rele, care se luptă mereu între ele, care să ia conducerea, în acţiunile lor. De aceea, atâta tulburare şi încurcare a minţilor! Le-am izgonit!

George: - Altfel, ce mai faci?

SIU: - Alerg în multe locuri, umblu de colo-colo prin straturi, vorbesc, le explic, îi distrez şi ei trag de mine, ca să rămân printre ei.

George: - În ce strat stai tu?

SIU: - În al VII-lea.

Veronica: - E foarte bine dispus şi foarte lejer în atitudine.

George: - Nu vrei, să ne distrezi şi pe noi?

SIU: - Ce vreţi să vă spun?

George: - Bancuri, ştii?

Veronica: - Siu râde...

SIU: - Ştiu!

George: - Te ascultăm!

SIU: - "Cine iubeşte mult, poate mult"!

Veronica: - Ce banc e ăsta?!

George: - Nu-i banc! Ne-a spus o maximă!

Veronica: - SIU e vesel!...

George: - Siule, tu mă auzi, când vorbesc singur?

SIU: - Du-te în camera de alături şi spune ceva!

(Plec în odaia de alături, spun câteva cuvinte şi mă întorc).

SIU: - N-am auzit nimic!

(Asta înseamnă, că numai prin Veronica mă auzea. Dar cum se poate, să nu înţeleagă un gând!? Doar şi el mă înţelesese de atâtea ori!

Îmi pun în gând, să vorbesc intens şi aprins despre ceva, să văd dacă prinde din vibraţii înţelesul şi îi spun):

George: - Siule, acum am să-ţi spun ceva! Fii atent! Veronica, tu să-ţi astupi urechile, te rog, ca să nu auzi nimic!

(După ce Veronica îşi astupă urechile, am început să vorbesc despre mizeriile de pe Pământ, ca şi cum aş fi vrut să fiu ascultat de cei de Sus. După câteva fraze, pe care le adresasem cu multă intensitate, îi iau mâinile lui Veronica de la urechi).

George: - Ei, Siule, ce am spus?

SIU: - Interesant! După cum poţi auzi fără să înţelegi, tot aşa poţi înţelege, fără să auzi! Învăţ şi eu ceva: nu te-am auzit, dar te-am înţeles! Ai vorbit metaforic, despre suferinţele şi mizeriile pământenilor şi ai exprimat aceasta, prin vânturile ce bântuie şi răvăşesc minţile şi sufletele oamenilor, despre torentele de ură ce se năpustesc din întunericul minţilor celor netrebnici, de...

George: - Exact! Aşa este! Şi ce-ai văzut?

SIU: - Au ieşit din tine, nişte raze roşietice, luminoase ca focul şi s-au ridicat.

George: - Ninel, tu ai auzit ceva?

Veronica: - Nimic!

George: - Am să fac acum, o altă încercare! De data aceasta, doar voi gândi, însă, nu voi pronunţa nici un cuvânt. Te rog, Veronica, să nu deschizi ochii!

(Mă adun, şi cu toată iubirea şi forţa, trimit passe către Veronica cu o intensitate interioară maximă, dându-i linişte, curaj şi forţă, într-un mare efort de descărcare. După un aproximativ minut, Veronica mă întreabă):

Veronica: - Ce faci?

George: - De ce?

Veronica: - Dinspre tine, vin grupuri-grupuri de raze albe. Ia treci în partea stângă! (Stăteam în dreapta).

(Trec în dreapta ei şi continui passele de la distanţă).

Veronica: - Extraordinar! Ce de raze vin dinspre tine!

George: - Siu, ce am făcut?

SIU: - Ai dat binecuvântare şi putere lui Veronica, din rezervoarele tale magnetice, umplute de Divinitate. Din tine au pornit benzi albe, luminoase, care au intrat în ea.

George: - De unde porneau razele?

SIU: - Din creier! Capul lumina, şi lumina se scurgea prin mâini, ieşea prin vârful degetelor, ca nişte fâşii luminoase, ce intrau în ea.

George: - De la ce distanţe, pot trimite astfel de raze?

SIU: - Depinde de intensitatea momentului dorinţei.

Veronica: - De la Bucureşti, dacă trimite, ajunge până la Poiana, aici?

SIU: - Ajunge şi mai departe!

Destul pentru astăzi! Veronica e obosită. Rămâneţi cu bine!

Poiana – 8 Noiembrie 1964

B U D D H A
(S I D H A R T A G A U T H A M A)

Mai bine de două luni, am parcurs evoluţia religiilor din India, începând cu religia vedică, brahmanismul şi apoi am insistat asupra vieţii şi doctrinei lui Buddha. Am tras concluzia, că şi buddhismul s-a depărtat mult, de ceea ce Siddharta Gauthama a spus, fenomen petrecut, de altfel, cu toţi marii iniţiatori ai lumii. Casta brahmană a considerat "jainismul" o erezie, iar Buddha ar fi venit să creeze acel "Vad", în cursul existenţei umane. Or, dacă Buddha a rămas ca un cunoscător al Legilor, încât, până astăzi se menţine acea expresie, care marchează începutul Învăţăturii lui Buddha: "A pus în mişcare roata Legilor." este contradictoriu faptul, ca Buddha să predice în acelaşi timp "Legile", pe de o parte, şi exceptarea omului de la aceste Legi, pe de altă parte.

"Jainismul" ştie că omul este într-o veşnică activitate, că o faptă îl cheamă spre alta, din ce în ce mai puternic. Această activitate veşnică este considerată o dramă a existenţei omului, de către brahmanii obişnuiţi cu un mod de viaţă pasiv, în afara activităţii sociale.

Buddha să fi fost de acord cu aceasta? Imposibil! Nu Buddha este autorul "Vadului", a "Nirvanei", nu Buddha a numit pe Jainişti eretici, ci brahmanii, casta preoţilor, care, din dorinţa de a amplifica, de a face mai mult, au adăugat celor spuse de Buddha, mereu, puţin câte puţin, încât, la un moment dat, va fi fost necesară o nouă resintetizare a Învăţăturii buddhice.

Consiliul I Ecumenic de la Niceea, a fost necesar, tocmai pentru a pune capăt nenumăratelor variante ale înţelegerii Învăţăturii lui Hristos şi cei din Niceea, poate şi ei vor fi fost adepţii uneia din acele nenumărate variante.

Asemeni controverselor creştine, au fost şi cele buddhice. Buddhismul, în forma lui actuală, departe de a fi învăţătura autentică a lui Buddha, păstrează, totuşi, în ea, ici-colo, lumini de o intensitate incontestabilă.

Relatarea vieţii lui Buddha din "Lalita Vistara", este o probă a acestui amestec de momente reale prin care a trecut Marele Iniţiat al Orientului şi legendele care au circulat după aceea, în popor. Preoţii brahmani, dotaţi cu îndoielnice posibilităţi de înţelegere, neînţelegând adâncimile actelor lui Buddha, sclipitoarea lui înţelepciune, pătrunsă de moderaţie şi echilibru, neputând să distingă adevărata tonalitate a armoniei, au adăugat, au încărcat viaţa şi învăţătura lui Buddha, cu o serie de date care frizează banalul şi vulgarizează.

Parcurgând relatările de mai sus, după diverse traduceri şi comentarii, mi-am pus în gând să-l consult pe Buddha însuşi. Pentru aceasta, însă, trebuia pregătită Veronica. Am cules o mulţime de notiţe, cu gândul, ca într-una din zile, să-i prezint vastitatea personalităţii lui Buddha.

Azi, în cursul unor discuţii, veni vorba şi de Buddha, pe care am reuşit să i-l prezint, astfel încât să se entuziasmeze. După terminarea discuţiei, fiind obosit,

m-am retras într-o cameră, să mă odihnesc. Nu am putut închide ochii, căci simţeam că se petrece ceva în jurul meu. Nu-mi dădeam prea bine seama ce se petrece. Am chemat-o pe Veronica, am rugat-o să se liniştească şi să stea cu ochii închişi. Veronica închise ochii şi eu începui să chem, fără nici un nume... parcă executam un ordin, de care nu aveam cunoştinţă. În clipele următoare, Veronica îmi spuse:

"Văd în depărtare, un templu foarte mic"...

(Nu se mai întâmplase aşa ceva, niciodată).

"Cum arată"? – întreb eu.

"Un templu asemănător celor ce mi le-ai arătat tu în cartea aceea... Templul se apropie... (Nu ştiam la ce carte se referea. Îi arătasem mai multe volume cu arhitectură indiană). Acum, e aproape de tot... S-a oprit... Ce frumos e! (Am renunţat să cer să-l descrie, uimit şi eu de această apariţie). Trebuie să fie cineva înăuntru"!

"În Numele Dumnezeului, cine este în acest templu"?

"Nu răspunde nimeni... Stai! Se deschid uşile"!

"Le deschide cineva"?

"Nu, singure se deschid"!

"În Numele Dumnezeului, te invităm să te prezinţi"!

"A păşit în uşă un bărbat... cu corpul acoperit cu solzi... un fel de petale"...

"Ce culoare au "?

"Solzii sunt de aur. E foarte serios... Priveşte în jur, parcă ar căuta pe cineva"...

"Cine eşti"?

"Acum, se uită la noi"...

Necunoscutul: - V-am ascultat, v-am privit şi am făcut să fiu văzut, de-aici de unde sunt, pentru iubirea şi preţuirea ce mi le acordaţi. Dragostea voastră faţă de mine, a ajuns până la mine şi pentru că vă cunosc de mult şi de mult am vrut să vin la voi...

George: - Tu eşti, Buddha? am întrebat surprins.

BUDDHA: - Eu sunt, cel despre care voi adeseori aţi vorbit, şi vă apreciez, pentru că, deşi nu faceţi parte din cei ce trăiesc învăţătura mea, vă iubesc!

Am venit, să vă spun, că vă invidiez pentru suferinţa voastră, pentru ceea ce vi se pregăteşte după împlinirea misiunii voastre. Am venit, să vă ofer sprijinul meu. Vă promit, că vă voi ajuta, ori de câte ori veţi avea nevoie.

George: - Buddha, ne copleşeşti cu atenţia ta, cu ceea ce ne oferi! De fapt, aveam în gând să te chem, să ne vorbeşti, după ce vom fi bine pregătiţi!

BUDDHA: - Ştiu de intenţia ta, ştiu că nu sunteţi pregătiţi, dar am vrut eu, acum, să vă răspund iubirii voastre, de aici de unde sunt.

George: - Nu eşti cu spiritul, aici, lângă noi?

BUDDHA: - Nu! Sunt în Oraşul de Aur. Am comprimat spaţiul şi după ce te-am anunţat pe tine, am făcut să fiu văzut, de "Iubirea" ta.

Acum, vă las! Primiţi din partea lui Hristos, binecuvântare, prin mine!

Veronica: - A ridicat spre noi ambele mâini, cu degetele întinse.

BUDDHA: - Rămâneţi cu bine şi... curaj!

Veronica: - A reintrat în templu... s-au închis uşile..., a început să se depărteze... A dispărut!

George: - Pe cine o fi căutat, după ce a apărut în uşă? Stai! Am să întreb! Buddha! După cine te uitai? Buddha, te rugăm, răspunde-ne, după cine priveai?

Veronica: - Nici un răspuns... Stai! A apărut Filip! A venit Filip!

Filip: - După mine şi după Serafia se uita. Nu vă mai întrebaţi!

Acum, după atâta parfum, cuvintele noastre sunt de prisos! Noi ne retragem!

Veronica: - Au plecat!

Poiana – 15 Noiembrie 1965

S I U K A R T A

Azi, la ora 11.00, l-am chemat pe Siu Karta, ghidul lui Veronica, cel care a îndrumat-o şi a însoţit-o de-a lungul anilor, din însărcinarea pe care a primit-o de la Însuşi Marele Dascăl, Iisus Hristos.

SIU: - Primiţi binecuvântarea Marelui Dascăl, dragii mei! Mă bucur că vă văd împreună! Doresc să vă liniştiţi, să ajungeţi cât mai repede în situaţia de a putea relua lucrul cu noi şi curând veţi avea condiţiunile necesare, care să vă permită aceasta.

Aflaţi că Buddha, Marele Buddha, marea Înţelepciune, atât de mult vă iubeşte, atât de mult vorbeşte despre voi, încât, toate STRATURILE vă cunosc şi s-a umplut de bucurie pentru lucrul ce-l aveţi să-l împliniţi. Da, bunii mei prieteni, Buddha, atât de iubit, atât de preţuit de Marele Dascăl, unul din cei mai apropiaţi ai Lui, Buddha - care locuieşte chiar în Oraşul de Aur, Buddha - Marea Lumină a pământenilor, iubit şi preţuit de toate straturile, acest mare spirit... vă iubeşte!

Iubirea voastră pentru el, l-a surprins; l-a atins într-un moment neaşteptat şi atenţia lui s-a îndreptat asupra voastră şi vrea, ca după câţiva ani, să vă duceţi în India, în numele lui, să duceţi acolo mesajul lui... Pentru aceasta, va trebui, iubite prieten, să-i pui la dispoziţie lui Veronica, materialul necesar, spre a-l cunoaşte bine pe Buddha. Cei din India, o vor primi pe Veronica, ca direct din partea lui Buddha.

George: - Cine să pună la dispoziţie? (Nu înţelesesem).

SIU: - Despre tine, e vorba! Tu eşti cel de care ea are nevoie.

Iară tu, iubită prietenă, să ştii, că pentru a atinge înălţarea sufletească de care noi avem nevoie şi pe care tu atât de mult o doreşti, ai nevoie de un postament, de o putere, de un depozit de iubire, prin care să te poţi înălţa.

George este acesta şi împreună veţi putea lucra. Am asistat la discuţiile voastre. Căutaţi să vă păstraţi înălţimea sufletească, în liniştea şi înţelegerea dintre voi.

George: - Până ce nu va scăpa de Poiana, nu se va putea linişti... Crezi că vom găsi repede, casă în Bucureşti?

SIU: - Veţi găsi! Iată, când veţi simţi într-o casă în care veţi intra s-o vedeţi, un miros deosebit şi o căldură în corpul vostru, să ştiţi că aceea este. Iată, va fi parfumul acestei flori!

Veronica: - A scos de sub veştmânt o floare asemenei macului, dar de un violet luminos.

SIU: - Ce simţi?

George: - O aromă... Nu o pot asemăna, decât miresmei unor miruri orientale.

SIU: - Vreau să ating această floare, de frunţile voastre. Numele ei este "Înălţarea". Atingerea ei, dă putere de a se ridica omul peste tot şi toate, de a se înălţa sufleteşte. (Veronica a apropiat capul, apoi l-a retras).

Veronica: - Acum, o atinge de fruntea ta!

George: - Simt un val de căldură, care porneşte din cap, şi lent, parcurge tot corpul... Îl simt, îndeosebi, în încheieturi... Încă unul..., încă unul..., din ce în ce mai dese aceste valuri... şi din ce în ce mai fierbinţi... Acum, simt că arde întreg corpul!..

SIU: - Aceasta am vrut! Am ştiut că vei primi!

De-acum, rămâneţi cu bine!

Veronica: - A plecat!...

Poiana – 17 Noiembrie 1964

F A U R

(IOAN BOTEZĂTORUL)

SIU KARTA: - Va veni la voi, cel ce a purtat haine de animale, omul aspru cu el însuşi, cel ce a iubit LUMINA, cel ce a iubit pe oameni, cel ce a ridicat mâna asupra Luminii, nu pentru că a vrut, ci pentru că a ascultat de o poruncă: IOAN BOTEZĂTORUL - căruia, în Lumea Oraşului de Aur, i se spune "FAUR"!

Am venit, doar să-i fac prezentarea, ca unul ce mă consider gazdă. Acum, îi dau locul, pentru că ştiu că e foarte greu pentru cei ce nu sunt obişnuiţi să se rupă des din spaţiile prea înalte, ca să privească spre cei ce sunt într-o permanentă frământare. Acum, îşi va spune dorinţa!

George: - În Numele Marelui Dascăl, fii binevenit în atmosfera noastră, iubite FAUR!

FAUR: - Marele Ocean de Lumină, să se reverse peste voi şi să vă umple de Har!

M-am desprins din Lumea Luminilor, am părăsit Oraşul de Aur, pentru a da drum liber, tuturor celor ce doresc să-şi manifeste dorinţa. Am fost invitat de dorinţa lui, de dorinţa voastră, m-a desprins dragostea voastră de a veni la voi. O clipă între voi, este un veac la noi! Pentru că bucuria inundă şi oceanul de veselie este atât de mare, încât, clipele pe care le-am cunoscut în lumea pământeană, mi-am dat seama că sunt veacuri în oceanul veseliilor. Stau în preajma unor fiinţe, ce nu au cunoscut clipele acestea de trăire pământeană. Se minunează şi nu le vine să creadă, ce le spun eu despre Pământ!

Însuşi Prietenul nostru şi al vostru, al tuturor celor ce au săltat de fericire atunci când a luat parte la Sfatul de a veni cineva între oameni din Persoana Luminii, Însuşi El nu şi-a dat seama, că cei 33 de ani, ani numiţi în lumea voastră, în socotelile voastre, ar putea să fie aşa de grei şi ar putea să fie atât de lungi!

Da, au fost grei, pentru că nu s-a aşteptat să vină într-o lume aşa de grea! Timpul i s-a părut lung, pentru că nu s-a aşteptat să fie atât de neînţeles! Şi când s-a întors înapoi, în Lumea din care plecase, n-a spus nimănui cele întâmpinate, pentru că iubea lumea din care venea; o iubea, şi din milă a cerut să nu fie văzute suferinţele Lui, ca să nu arunce fraţii Lui, pe Pământ, foc, să ardă lumea care nu L-a înţeles şi L-a nedreptăţit.

Toţi care am trecut pe acest drum al acestui Pământ, al acestei planete, avem milă pentru el, ne simţim, parcă, rupţi din el, exact aşa cum se simte cineva legat de familia lui. Aşa suntem toţi, care am trecut prin această planetă amărâtă, pedepsită, chinuită; e familia noastră, ne e milă de ea.

De aceea se rup stele din Lăcaşurile de Lumină şi sunt aruncate între voi, ca să poată lumina şi curăţi măcar un grup, o societate de oameni, măcar ici-colea să scânteieze locuri sănătoase...

Nu oamenii sunt de vină... Planeta! Ea acţionează cu duşmănie, ea nu ajută, nu încurajează... ea înrăieşte. Dar cine a făcut planeta? De ce este această planetă răzvrătită? Eee... aici e secretul!... Poate că, cel ce i-a dat drumul în mişcare, a aruncat o privire duşmănoasă de neîmpăcare, de regret, dar era dată drumul, nu se mai putea opri, o înghiţise Legea mişcării şi a lăsat-o să meargă... şi o va lăsa până într-o zi, când se va atinge de o altă soră a ei... Catastrofa se va întâmpla! Hotărârea va veni de la Marele Maestru, care a pus în mişcare întregul Univers, şi desigur, Cel ce a ştiut să-şi mânuiască secretele aparatelor în perfectă ordine, va predomina.

VA SUPUNE PE REVOLTAT ŞI-L VA STĂPÂNI ŞI VA DOMNI!

Cine are pace, are Lumină; cine are Lumină e puternic, cine are putere biruie, cine biruie stăpâneşte, cine stăpâneşte, este încoronat de Marea Forţă, cel care este încoronat, stă într-o permanentă legătură cu Cel ce i-a pus coroana.

Copiilor, le trebuie poveşti, ca să prindă drag să citească. Celor mari li se oferă experienţe, pentru a pătrunde realităţile. Au nevoie de pipăit, pentru a înţelege forţa. Pe fundul apelor, de n-ar fi nisip, apa n-ar fi limpede.

La baza Tronului, de n-ar fi Fiinţele din care se formează puterea, Marea Fiinţă nu ar avea putere; uriaşul Cap, de n-ar avea doi ochi să privească miliardele de ochi din jur, nu ar putea vedea atâtea idei pline de lumină. Creierul omului, de n-ar fi în contact cu scânteia din care e rupt, nu ar putea gândi, nu ar putea lucra LUMINĂ DIN LUMINĂ!

Între Lumină şi întuneric, există marele hotar, uriaşa prăpastie de netrecut.

Am fost numit “Cel mai mare om născut din femeie” şi în Oraşul de Aur sunt cel mai mic. Cu câtă uşurinţă vin între voi şi chemat şi nechemat, pentru că asta mi-e misiunea. Eu însumi doresc, să stau cât mai mult între voi, pentru că, aşa cum a spus şi Ioan, cerând amânarea, transformarea ei..., pentru că într-o zi, va fi şi transformarea ei, deoarece, nu se poate altfel; nu vom putea altfel, pentru că nici noi nu mai rezistăm, pentru că, aşa cum a spus şi el, furia va scăpa, urgia se va prăvăli din înaltul Cerului.

Poiana - 19 Noiembrie 1964
F A U R
(IOAN BOTEZĂTORUL)

FAUR: - V-am mai spus, că m-am desprins greu din Uriaşul Granit de Lumină şi să nu credeţi că acest lucru l-am spus pentru că nu am drag de voi, pământenii; l-am spus, pentru că aşa este Uriaşul Granit de Lumină, format din Fiinţele ce întocmesc Lumina şi care nu înţeleg ce înseamnă călătoria spre voi, pentru că nu o cunosc şi nu pot cu uşurinţă să facă această dislocare pe moment, până ce nu primesc privirea Marilor Ochi ai hotărârii. Ei nu înţeleg ce putem noi găsi, spre un punct atât de mic, care este Pământul şi putem vedea, înţelege şi discuta. Da, aşa este! Ei nu cunosc familia noastră şi nu o pot înţelege. O înţeleg doar acei... (stenogramă indescifrabilă).

Din fericire, eu am gustat cupe amare, m-am ospătat din mese pline de otravă - mă refer la cei ce m-au avut în familia lor şi care cu mare sârguinţă s-au întrecut între ei care să-mi dea paharul mai plin cu otravă şi care să-mi distrugă fiinţa pământeană mai repede.

Lupta lor m-a înălţat pe mine! Nu e bine spus! Lupta lor a fost aţâţată, că au simţit că între ei există o fiinţă care le tulbură învăţătura, ipocrizia, falsitatea, desfrâul şi toate celelalte neorânduieli ale casei lor. Nu eu eram cel ce le tulburam aşa-zisa lor pace, ci era misiunea pe care trebuia s-o împlinesc, s-o desăvârşesc, ordinul pe care aveam să-l împlinesc la venirea în casa lor... Sărmanii de ei!... Şi de-ar şti Lumea Luminilor de toate acestea, ce extraordinară catastrofă ar fi!

Mişcarea lor este destul... (stenogramă indescifrabilă). De aceea, ascunde gândul, Marele Savant, de ei. De aceea s-a spus în nenumărate rânduri, că nimeni nu cunoaşte ziua mâniei Omului; nu o cunoaşte, pentru că nu mai vrea să facă Sfat. Hotărârile, le va lua singur, Marele Savant Divin. Nu mai vrea să vadă suferind încă un membru al Marelui Trup Divin. De aceea va lua hotărârea singur şi singur va şti ziua Marii Schimbări, pentru planetele Universului...

Ni s-a spus, că voi aţi venit din Lumea voastră... (stenogramă indescifrabilă)...

Am auzit printre fraţii mei, că voi numiţi Oraşul Luminii – Oraşul de Aur... N-aţi greşit! Credeţi voi, că se poate descrie acest Oraş în limbajul vostru, când, cum, şi în ce fel s-a format? Încă nu am putut, nu am reuşit să cunosc miliardele de fiinţe ale Oraşului Luminii; nu am reuşit să privesc treptele, să cunosc întreaga fiinţă care creşte în Oraşul de Aur, să cunosc întreaga fiinţă formată din miliarde de fiinţe, ce se leagănă într-un ocean de Lumină, care sunt într-o permanentă cântare, într-o permanentă activitate, care lucrează fără să obosească, fără să-şi schimbe locul... (stenogramă indescifrabilă)...

Este extraordinar, atunci când Forul Divin intervine între voi! Trebuie să fie mare tulburare, mare revoltă!

Când bagi un beculeţ slab într-o tensiune înaltă, se topeşte, se face scrum – aşa se întâmplă când vine un element fierbinte, într-un ocean de neînţelegere.

M-am arătat nepăsător faţă de... (stenogramă indescifrabilă)...

Aşa cum a ascuns şi bunul nostru Prieten Iisus, ruşinoasa faptă a celor în mijlocul cărora a venit să-i ridice... Dar, despre El vom vorbi altădată...

Acum, am dorit să vă arăt în ce constă acel Oraş al Luminii şi câţi din cei ce au gustat amărăciunea, au ajuns în el. Puţini! Foarte puţini!...

De fapt, puţini au fost şi rupţi din el şi trimişi din iubire şi reprimiţi din respect, că au fost trimişi.

Când cineva se înţeapă într-un singur loc al corpului, ochii fixează locul înţepat. Aşa şi cu Fiinţa Luminii, când trimite un membru din dragoste pentru planete şi când e înţepat, ochii privesc cu durere. Cât credeţi voi, că vor privi aceşti Ochi mari, puternici, regretul binefacerii trimise?... Oare, Cel ce a trimis, este neputincios? Nu ar fi putut nimeri punctul în care a trimis părticică din

Uriaşa Lumină? Putea, dar nu a făcut-o, a lăsat, pentru ca să-şi dea seama, că în marele ceas, sunt şi pietre scumpe şi pietre inferioare şi când va trebui schimbat, să înţeleagă necesitatea schimbării, să nu regrete.

De acum, pe altă dată!

Poiana - 21 Noiembrie 1964

F A U R

(IOAN BOTEZĂTORUL)

FAUR: - Părintele Luminilor, Marele Guvernator, să vă binecuvânteze, să vă dea ploaie rodnică şi binefăcătoare!

Am spus vouă, că s-a făcut Sfat în Lumea Luminilor, pe cine să trimită pe planeta voastră, pe Pământ, între oameni, pentru a-i ajuta şi a le arăta adevărata cale pe care trebuie să meargă, spre a-i împăca cu natura, spre a-i împăca cu Stăpânul Universului, spre a-i împăca cu ei înşişi. Şi a sărit deodată, un membru drag al Luminii, un membru iubit, care a strigat:

"Părinte, Eu merg între oameni! Mă duc să le arăt frumuseţea noastră, mă duc să le arăt bunătatea noastră, mă duc să-i anunţ dreptatea noastră, să le spun, că pe cât este bunătatea de mare, tot atât este şi DREPTATEA! Mă duc să-i împac cu ei înşişi, Mă duc să-i împac cu noi!"

Şi L-a lăsat să meargă o părticică mică, ca un fir de grâu; L-a aruncat pe un pământ roditor, care a putrezit ca un fir de grâu; a aruncat acest Fir de Lumină, s-a desfăcut în Fiinţa aceea firavă, curată, s-a lăsat transformat, fiinţă luând, întocmai ca fiinţele care trăiau în Lumea pe care Părintele Luminilor a dorit să o împace cu El; a luat fiinţă întocmai ca ceilalţi, afară doar, că nu făcea ce făceau toţi cei din jur.

A fost mic, a fost copil, dar judecând nu ca un copil, s-a jucat, a făcut toate cele ale copiilor, dar în copilăria Lui era o maturitate divină. Nu ştia să facă rău. S-a ridicat, s-a bucurat, s-a întristat, a lăcrimat, a vindecat, a ajutat, câteodată s-a şi înveselit între oameni, s-a mâhnit, a lăcrimat lacrimi de sânge. A lăsat să se vadă neputinţa, a suferit când a fost răstălmăcit, a suferit când a fost pălmuit, L-a durut când a fost legat şi biciuit... a suferit şi ca fizic şi ca spirit; a suferit fizic, pentru că luase carne dintr-o fiinţă pământeană, a suferit ca spirit, pentru că: NU S-A AŞTEPTAT LA ATÂTA NEÎNŢELEGERE ŞI RĂSTĂLMĂCIRE!

A venit plin de elan, plin de dragoste; a plecat scârbit, înfrânt şi amărât, de neînţelegerea şi reaua primire a celor în mijlocul cărora venise. Oare, nu avea El putere să fi chemat dintre miliardele de fiinţe, care doar numai la o chemare, cupele miliardelor de spirite, ar fi ars întreaga rotunjime?! Nu a vrut să cheme, nici să fie apărat, nici să arate de unde a venit. O dată, doar, a strigat: "Părinte, de ce M-ai părăsit?"

Oh, şi de-ar cuprinde cineva în condeiul lui, greutatea suferinţei ce a purtat în Fiinţa Lui spirituală, pentru faptul că nu a putut să arate oamenilor voinţa Părintelui de la care a venit şi oare nu putea? Nu avea putere? Cuvintele Îi erau

pline de lumină şi putere, dar oamenii erau greoi în ei şi de ei, din cauza trufiei lor, crezând că numai ei au putere şi nimeni altcineva nu-i putea birui.

Nu înseamnă că, dacă a fost între evrei, este al lor. Dovadă este că s-a dus la alte neamuri, a căutat să arate la alţii dorinţa Părintelui, Drumul Luminii pe care trebuiau să meargă, "Pâinea", "Apa" ce trebuiau s-o bea, a dat-o altora, care erau mai umiliţi, mai neputincioşi şi aceia L-au primit cu mai mult respect, cu mai mult drag.

De ce a trebuit să fie sacrificat, Acela ce s-a rupt din Tronul Luminii? Pentru că era prea puternic, prea curat, începuse răzvrătirea în blocul de neînţelegere al celor cărora li se părea că le împrăştie mărirele, că sunt umiliţi. Aşa a început revolta, lupta între această singură Fiinţă şi blocul de "mari gânditori" ai robiei Pământului.

Voi, de multe ori aţi oftat, strigând cu multă durere şi amar, către Tronul de Lumină, spunând că vă găsiţi într-un secol blestemat, nenorocit. Dragii mei, fiecare secol cu nenorocirile lui, are binecuvântările lui, are stele primite, sau blesteme aruncate, manifestate tot prin semenii voştri. Fiecare secol are necazurile lui, murdăriile lui, fiecare secol are culmi în artă, în trăire spirituală şi căderi în prăpăstii fără fund!

De acum, pe altă dată!

Bucureşti – 7 Decembrie 1964
T I E N – C E N K

Între timp, Veronica se mutase de la Poiana, la noi, în Bucureşti.

Pe ziua de 5 decembrie 1964, făcusem căsătoria noastră, într-o atmosferă plină de frumuseţe. Ianoş ne fusese naş şi acum rămăsese câteva zile la noi, pentru că ne iubea foarte mult.

În această zi de 7 decembrie 1964, fiind împreună: Veronica, Ianoş şi cu mine, am primit vizita filosofului chinez: TIEN - CENK.

TIEN-CENK: - În Numele Dumnezeului, fiţi binecuvântaţi, soră Veronica, frate Ianoş şi Jorj!

Eu sunt realist! Mulţi spun că sunt bun, îngăduitor. Eu nu sunt nici bun, nici îngăduitor; sunt realist! Popoare întregi de chinezi, indieni şi câte alte naţii, au rămas cu ceva din ceea ce am dat lor, şi totuşi, nimeni nu a putut da explicaţii ştiinţifice fenomenelor şi Legilor.

Pe Pământ, echilibru nu există, însă nu merită să vorbesc despre aceasta, pentru că fiecare crede că există. Altceva vreau să vă spun: copilul poate să respecte pe părinţi din două motive: observând că fără tată şi mamă stomacul este gol, se vede silit să se poarte astfel încât să nu-i supere, dar dacă are bunul simţ, nu are nevoie să fie dirijat cu nuiaua, pentru că cel mai mult, BUNUL SIMŢ poate să oblige pe om.

De sute de mii de ani, acest BUN SIMŢ a fost sprijinul disciplinei, a fost iniţiatorul ordinei tuturor fiinţelor, până la cele mai neînsemnate animale, care duceau o viaţă în comun, căci BUNUL SIMŢ**,** singur poate să execute ordonat, disciplinat.

Omul este şi el un animal sociabil, însă, sociabili sunt şi lupul, şi tigrul, care au nevoie de societate; şi gazela, elefantul, de asemenea sunt sociabili, dar câtă deosebire între dinţii tigrului şi cei ai căprioarei!... Aşa şi la oameni, cu diferitele lor grupuri sociale.

Un pom, oricât de mare ar fi, are crengi multe, unele drepte, altele mai întortochiate, unele îndreptate spre Cer, altele spre mijloc, altele spre pământ; fiecare creangă, ca un indicator, are poziţia ei, care se schimbă numai atunci când vântul suflă prea tare.

Pomul stă pe locul lui, silit, zeci şi sute de ani, să nu-şi schimbe locul şi nimic nu-l face, nu se întâmplă, ca el să-şi schimbe poziţia originală. Crengile mai pot să meargă la dreapta sau la stânga, iar frunzele se leagănă, foşnesc, adică, cel mai mult, ele se mişcă.

Indicatorul puternic, însă, rămâne trunchiul, a doua putere - crengile, a treia şi cea mai mică - frunzele.

Într-un stat normal, civilizat, superior, prima putere o reprezintă conducerea severă şi neclintită. Executorii sunt crengile, iar restul poporului – frunzele. Frunzele, prea puţină putere au şi se mişcă între dimensiuni mari şi când vine un timp, ele cad, fără să vrea aceasta copacul – trunchiul. Ce este aceasta, că frunzele nu rămân pe crengi, ci cad? Ce este această putere, că singur trunchiul, rămâne domn şi stăpân neclintit, toamnă, iarnă şi primăvară, înaintând veşnic în ani? Depinde aceasta de pom, de trunchi, de frunze?

De ce vara este prea cald, iar iernile prea reci, de fac frunzele să cadă? De ce nu este mereu Mai? De ce nu sunt buruienile la un loc cu plantele nobile? De ce sunt în păduri lupi şi căprioare? De ce unele animale aduc folos iar altele pagubă? Pentru ce se mişcă întreg orizontul stelar?

De ce sunt necesare pentru viaţă: apa, căldura, carbonul, azotul, oxigenul şi încă atâtea combinaţii între elemente? De ce? A făcut aceasta vreun spirit mare? A fost silit să facă şi este frumos aceasta, ca să fie iarnă cu viscole şi îngheţuri şi să facă să sufere fiinţele de cutremure şi uragane?...

Face cineva aceasta, ca într-o familie, trei să fie semi-buni, iar cel de-al patrulea extrem de rău? De ce în fiecare familie, caracterele sunt deosebite?

De ce pot unii, prin gând, să meargă zeci de mii de kilometri şi să vadă, sau de ce sunt unii, care au prevăzut cele ce în secolul acesta se vor întâmpla, iar alţii, care prevăd că în curând vor tremura toate frunzele, va fi iarnă grea pentru mulţi?... Nici o ştiinţă de pe Pământ nu poate explica aceasta; nu ştie nimeni! Trebuie, însă, să plecăm de la ceva, să avem un punct de pornire, un reper.

Punctul meu de pornire nu este Dumnezeu, cum poate, voi aţi vrea. Eu m-am ocupat cu filosofia, şi totuşi nu de la Dumnezeu plec. Altcum, pun problema:

Când învăţaţi o meserie, ştiţi: cu cât mai bine executaţi un lucru, cu atât mai mare satisfacţie aveţi în sufletele voastre... Iată, aici este marea deosebire de la om la om, pentru că, cei ce lucrează puţin, executând fără calitate, totdeauna, aceştia sunt care aşteaptă mai multă răsplată şi laudă, în timp ce acei care lucrau frumos şi sârguincios, nu doreau nici o laudă. Erau asemeni copiilor, care sărind peste un băţ, strigau: “Mamă, uite ce am făcut!” - şi dacă mama este ocupată şi nu râde şi nu bate din palme, lăudându-l, copilul se supără, pentru că nu a bătut mama din palme. Dar vecinii, mereu vin şi-l laudă: “Ce frumos eşti! Tu ştii tot şi toate!” Astfel crescând copilul, după un timp, lăudat pentru lucruri mărunte, devine atât de sigur pe sine, încât crede că nici o nenorocire nu va mai veni peste el şi peste grupul social din care face parte.

Mulţi, prea mulţi sunt pe Pământ, din aceia ce au sărit un băţ, peste un şanţ, şi au primit premii mari, dar nici un filosof nu a primit premiul Nobel. Prea puţini sunt cei ce au făcut treburi adevărate şi au fost răsplătiţi cu ceva veşnic, dar cei ce au fost răsplătiţi cu laude şi lucruri trecătoare, nimic nu au! Niciodată, Pământul nu şi-a răsplătit filosofii!... Niciodată, pentru că sunteţi copii mici, care săriţi peste şanţuri, râdeţi şi vă criticaţi unii pe alţii şi numai ce credeţi că este sfânt, aceea spuneţi că este “sfânt”.

Cumplit a fost, când v-aţi lămurit că nu este aşa mare “Sfânt”, “Prea Sfinţia sa” – cum s-a proclamat de mii de ani.

Aţi fost copii săritori de şanţuri, habar nu aţi avut de filosofie şi totuşi, aţi aşteptat recompense şi să fiţi apreciaţi, iar când firul a ajuns la voi, aţi mers satisfăcuţi acasă. Cei de-acasă v-au primit, strigând că din carnea lor aţi ieşit, dar dacă întâmplător altfel ar fi fost, aţi fi fost nemulţumiţi, zicând că societatea este rea şi ticăloasă, că nu merită să fie mântuită, pentru că nu-i mântuiţi voi...

Dureros ca o rană adâncă şi urâtă ca o plagă de holeră! Veşnic aţi vrea să cântaţi “Majestuoso”! - şi nu vedeţi că nimic nu se mişcă şi nu vă daţi seama, că nimic nu faceţi! Ba că sunt obosit, ba că autorităţile stau la geam şi mă ascultă şi mă bagă în mizerie, ba că am multă treabă şi nu am timp acum, că nu am condiţiuni perfecte şi totul pus la punct şi că aşteptăm ceva salvare, iar când v-aţi apucat de treabă, nu vreţi să observaţi, să fiţi atenţi şi nu puteţi învăţa cele mai elementare lucruri.

A cerceta spiritele, nu înseamnă tărăgănarea cercetărilor cu fel de fel de spirite mediocre, care habar n-au pe ce lume trăiesc, şi credeţi, totuşi, că aţi făcut mult pentru sufletul vostru şi pentru Dumnezeu...

În casa aceasta, vorbesc pentru prima oară. Dacă vă convine sau nu - ce vorbesc, nu are nici o importanţă. Oricum, e bine! Eu nu pot face, însă, excepţie, de la BUNUL SIMŢ**,** acolo unde sufletele sunt destul de avansate.

Real vorbind: orbul să rămână orb, cel ce vede, să vadă mai departe! Dacă nu are pretenţie la un stadiu superior, nu are decât să nu facă nimic; să se culce, să mănânce, să-şi coasă costume, să-şi facă locuinţă... dar dacă are pretenţie de ceva superior, dacă vrea să adune ceva, atunci de ce nu lucrează?

IANOŞ: - Tien, ce este cu tine?!...

TIEN-CENK: - Stai, încă nu am terminat!... Pentru mine, Dumnezeu este, într-adevăr, "Sfânt".

Pe Pământ, numai de cei ce sunt avansaţi, suntem ascultaţi, şi dacă sunt strălucitori, binecuvântaţi de Hristosul meu, sunt şi brutal şi voi fi brutal cu cei care fără de efort vor să biruiască.

Zeci de ani, punând gluga pe capul meu şi sandale în picioare, am mers căutând, cercetând pustiurile cu sihaştrii lor şi oraşele cu oamenii lor, căutând să dezleg, să învăţ, şi nu ştiu să fi fost vreodată succesul meu, sau să primesc cumva laudele oamenilor mediocri. Geometric, matematic, am căutat să cresc intensitatea efortului meu.

Voi aveţi succese puţine, aşteptaţi laudele celorlalţi şi faceţi contabilitate că aţi lucrat prea mult. Nu înţeleg! Aveţi capacitate şi totuşi, nu vă ţineţi de treabă! Vă pierdeţi timpul cu tot felul de spirite, fără să căutaţi la cele mai înalte. V-aţi fixat la cei doi prieteni şi vă închipuiţi că aţi atins culmea, căci credeţi că multe ştiţi şi nu vă daţi seama, că nu ştiţi nimic! Încercaţi să munciţi zilnic, câte o oră mai întâi, pentru că tu, femeie, dacă vrei, vezi orice spirit, dacă renunţi la a face tot felul de figuri, cu caracterul tău dârz.

Dacă vrei, poţi să faci închinăciuni şi plecăciuni câte vrei, însă, fără prea multe zorzoane.

În acelaşi timp, priviţi, căci sunt o grămadă de lucruri vizibile, atât pentru tine, cât şi pentru bunul tău soţ şi prieten, care, realmente, doreşte lămurire.

Trebuie să controlaţi totul atent şi intens, pentru că, din ziua în care veţi stabili o oră exactă de lucru, după câtva timp, vor începe să vină spirite mari, care, altfel vor vorbi.

Toamna, face să cadă frunzele; ele se desprind de crengi şi cad dezordonate, suflate de vânt, departe. Aşa sunt oamenii! Nu este ordine, ci pretutindeni împrăştiere şi destrămare!

Fiţi mai disciplinaţi! Voi credeţi că aţi terminat treaba şi că pentru ceea ce aţi făcut, Cerul trebuie să vă binecuvânteze, iar voi să nu mai lucraţi.

Aflaţi că, nici măcăr nu aţi început propriu-zis lucrul vostru, pentru că amândoi, lăsaţi încă mult de dorit. Aceasta spun, pentru că vă cunosc: aţi făcut mult în trecut. Dacă sufletul vostru ar fi incapabil, nu aş vorbi la ora aceasta cu voi, dar pentru că aveţi stofă bună în voi..., mai ales bărbatul... ai stofă prea bună, dar eşti dezordonat din multe puncte de vedere.

Pentru că eu sunt de câtva timp conducător al spiritelor pământene, pentru aceasta, vă atrag atenţia: Nu pierdeţi timpul! Fixaţi o oră, dar să fie sigură, şi atunci veţi vedea după a doua, a treia şedinţă, că vor veni spirite, cu adevărat superioare. "Spiritismul" este extrem de greu; aşa greu, că nici Ianoş nu ştie.

Învăţaţi, copiii mei! Ceea ce am spus, nu din răutate am spus! Am apelat, de la începutul discuţiei, la BUNUL SIMŢ! Cei ce au BUN SIMŢ, nu se supără sub nici o formă şi eu cred şi ştiu, că voi aveţi BUN SIMŢ!

M-am retras!

Bucureşti - 17 Decembrie 1964

S I U K A R T A

Mă culcasem, fiind foarte obosit, şi visam că mergeam, însă, eram aşa de uşor, că abia atingeam pământul şi făceam salturi line, line de tot. La un moment dat mă trezesc, mai bine-zis, revin la conştiinţa de loc şi timp şi fără să deschid ochii, observ că se concentrează câteva fascicole de raze, care mi-au dat sentimentul unei încleştări, a unei prize în care intram şi în faţa ochilor mei, apăru SIU pentru câteva clipe, pentru ca apoi, să dispară. Deschid ochii şi o întreb pe Veronica încet:

"Dormi?"

"Nu"!

"Vezi, te rog, pe cineva, pe-aici"?

Nu aveam certitudine şi doream confirmarea ei. După câteva clipe, Veronica spuse veselă: "**SIU** e aici!"

George: - Fii binevenit şi binecuvântat în Numele Hristosului nostru, iubite prieten!

SIU: - În Numele Marelui Dascăl, fiţi binecuvântaţi, dragii mei prieteni!

George: - Ai făcut tu, ceva, ca să te văd?

SIU: - Nu! Am stat lângă voi şi m-ai văzut. Ai să vezi cu timpul, din ce în ce mai mult.

George: - Sincer să fiu, doresc să văd, ca să pot controla şi eu mai bine, pe cei ce vin la noi. Desigur, ca să cercetez şi să întreb, trebuie să am "telefonul" meu. Nu am atâta putere, ca să pot să ajung, să gândesc la problemele ce sunt de elucidat şi în acelaşi timp, să şi văd.

SIU: - Ai să vezi! Vei primi atâtea, că te vei minuna şi tu de ele! Dar, dacă vrei să te convingi de spiritele care vin la voi, dacă sunt bine intenţionate sau nu, dacă vin din dorinţa de a lucra, sau numai să-şi piardă timpul, învăţaţi să le cunoaşteţi!

George: - Cum?

SIU: - Iată! Ce vezi, prietena mea?

Veronica: - O diagonală alburie pe piept, pornind de la umărul stâng, până la mijloc, în dreapta.

SIU: - Acesta este semnul, că vin, într-adevăr, în Numele Marelui Dascăl şi că spun adevărul.

George: - Veronica, ai văzut aceasta, până acum, la el?

Veronica: - Nu, nu am observat! Acum, e prima oară!

SIU: - Juraţi spiritele, când vin, ca să apară diagonala - şi dacă sunt bune apare diagonala albă, iar dacă nu, va apare una de culoare închisă.

George: - Îmi dai voie, să fac o probă cu tine?

SIU: - Desigur!

George: - În Numele Marelui Dascăl, dacă vorbeşti adevărul, să strălucească diagonala, iar dacă vrei să ne duci în eroare, să apară diagonala neagră!

(M-am concentrat şi am dat passe puternice spre el).

Veronica: - Străluceşte diagonala!

George: - Dar tu, nu poţi s-o faci să lumineze, cu de la tine putere?

SIU: - Acesta este un semn care nu poate să-l facă nimeni. Îl au numai cei ce spun adevărul.

George: - Dar spiritele inferioare, sau vreun vrăjitor, nu pot să facă, să apară?

SIU: - Or putea ei altele, dar acest semn, nu-l pot face!

George: - Siu dragă, dar dacă vine vreun astfel de mag vrăjitor şi prin puterea lui magnetică, face vreo apariţie, de credem că este vreun spirit mare, aşa cum ai făcut tu când a apărut Hristos în Ghetsimani, cum să recunoaştem? Fă, de pildă acum, să apară Apostolul Pavel!

SIU: - Bine! Fiţi atenţi!

George: - Ce face?

Veronica: - Se întoarce şi priveşte într-o parte...

George: - Cu mâinile ce face?

Veronica: - Stă cu ele încrucişate pe piept...

SIU: - Vezi?

Veronica: - Nu!

SIU: - Acum, vezi?

Veronica: - Da! Vine cineva în alb. Cine e?

SIU: - Apostolul neamurilor, Pavel!

Veronica: - Se apropie... E în alb... înalt..., cu părul negru.

George: - Siu, poţi să-l faci să lumineze?

SIU: - Da.

Veronica: - A făcut un semn cu mâna... Ce luminos e!

George: - Mai mult! Fă-l să lumineze ca soarele!

Veronica: - Siu iar a făcut un semn... Extraordinar! Pavel străluceşte acum, de parcă ar avea materie solară în întregul corp!

George: - Ei bine, cum pot face, să nu se arate un spirit, altfel decât este în realitate? De pildă, această apariţie pe care ai provocat-o, cum aş putea s-o anulez?

SIU: - N-ai cum s-o anulezi! Este însuşi Pavel Aposrtolul!

George: - Cum, ai chemat chiar spiritul lui Pavel în persoană?!

SIU: - Da, l-am chemat şi a venit! Am dorit să strălucească şi a strălucit, după cum aţi vrut!

George: - Credeam, că ai făcut o apariţie, prin magnet volitiv.

SIU: - Nu! Nu! L-am chemat pe Pavel şi iată că a venit!

George: - Voiam altceva, să încerc!

SIU: - Ce?

George: - Dacă un spirit vine mascat, cu haine albe, cu barbă, sau mai ştiu eu cum. Vreau să încerc, să văd, cum să fac să-l descopăr. Un spirit, poate să facă asta! Tu ai făcut, nu?

SIU: - Da! De multe ori şi cu Veronica. O dată m-am arătat bătrân, altădată tânăr; o dată îmbrăcat într-un fel, altădată altfel, fără să fac rău prin asta.

George: - Te înţeleg foarte bine! Dacă nu ai fi vorbit în limbajul ei şi la modul în care ea putea înţelege, nu puteai să lucrezi cu ea.

SIU: - Sigur! Şi-aşa este! I-am spus eu şi nu mă asculta!

George: - Mă supără şi pe mine, cu inerţiile ei!

SIU: - Nu trebuie să te necăjeşti! Aşa cum e caracterul ei, va fi bună mai târziu. Noi o iubim, aşa cum este!

George: - Şi eu, dar prin situaţii din acelea prin care eu am trecut, nu doresc să mai trec.

Spune sincer, Siu, ce părere ai tu despre Ianoş?

SIU: - Ianoş este ca un copil! Din cauza acestei nevinovăţii, vin la el mulţi; şi mari şi mici, şi-i priveşte pe toţi, şi-i ascultă. Acum lucrează, se gândeşte mult la voi.

George: - Dar ca spirit, ca energie şi forţă magnetică, ca lumină şi parfum, cum este?

SIU: - Cum adică?

George: - Fiecare om nu are o atmosferă, un câmp magnetic în jurul lui, care atrage sau respinge?

SIU: - Bineînţeles!

George: - Acest câmp nu se diferenţiază prin intensitate, printr-o rază mai mare sau mai mică de acţiune, care diferă de la om la om?

SIU: - Înţeleg, ce vrei! Ianoş are, într-adevăr, multă energie şi tocmai din pricina marii lui raze de acţiune, vin atâtea spirite mari în jurul lui.

George: - Să mai vorbim şi de altele! Siule, ce se mai aude în Lumea voastră? Tu ştii mai multe! Spune-ne, ce timpuri ne mai aşteaptă?

SIU: - Va sufla un vânt pustiitor, va trece un tăvălug, în urma căruia nu va mai rămâne decât ici-colo, câte un "pom cu rod", câte o "floare". Numai cei ce au rod vor rămâne şi rodul lor se va înmulţi şi frumuseţea lor va creşte. Vor fi altcum, toate! Oamenii nu vor mai şti de suferinţele de acum şi vor trăi unul pentru celălalt, dar puţini vor rămâne...căci focul nu va şti să mai ierte nimănui netrebniciile...!

Aţi vrut să vă spun... v-am spus!

Rămâneţi cu bine!

Pace vouă!

Bucureşti – 20 Decembrie 1964

C A L E M N I S

Calemnis aduce cu sine o atmosferă de reculegere, liniştită şi sobră. Are un stil limpede, curgător, şi ascultându-l, distingi o fineţe şi-o modestie surprinzătoare, neobişnuită. Se prezintă simplu: cuvintele lui curg, căutând, parcă, să acopere strălucirea lor cu o tentă de indiferenţă aparentă. Parcă se fereşte să dea reliefuri ideilor lui; le lasă să treacă una câte una, fără să insiste, fără să sublinieze nimic. Uneori, ai impresia că vorbeşte prea simplu, prea sărac, şi pe neaşteptate, sosesc câteva concluzii, care dau întregului monolog un sens neaşteptat. Parcă nu ar avea nimic să ne spună, ca şi cum ar zice: "Ştiţi voi, destule! Eu, prea puţin cunosc!" La răstimpuri, face pauze; tace, sprijinindu-şi bărbia în mână şi parcă uită că aşteptăm în continuare să vorbească.

Azi, ne-a prezentat pe părintele său Iemonie, un anahoret, un pustnic care i-a atras atenţia din copilărie. Calemnis se temea să se ducă la el, pentru că Iemonie vedea în fiecare până în străfundurile inimii şi de teamă să nu-i prezică cumva un viitor dureros – pentru că bătrânul era şi un cunoscător al viitorului – zăbovea să-l vadă. În cele din urmă, îndrăzni să se ducă la el şi în loc de teamă, prezenţa bătrânului îi trezi un profund respect şi o adâncă iubire.

Nu s-a dus decât de trei ori la el... şi totuşi, figura lui Iemonie îi rămase veşnic întipărită. Muri bătrânul, şi adesea, Calemnis îl vedea în Altar. De la un timp, nu l-a mai văzut. După ce Calemnis părăsi trupul, află "Dincolo", că bătrânul Iemonie revenise în trup pentru ultima dată.

Ieri, mai înainte să-i pomenească numele, Calemnis s-a rugat. M-a uimit această iubire, acest respect care domneşte între spirite.

După ce termină de povestit despre Iemonie, îşi sprijini iarăşi bărbia în palmă şi tăcu.

George: - Calemnis, unde ai tu locul în stai?

Calemnis: - Cum adică?

George: - Faţă de Pământ, în ce parte e, ca loc în spaţiu?

Calemnis: - Încolo! (Şi Veronica arătă cu mâna în direcţia stelei polare).

George: - Ce distanţă este până acolo?

Calemnis: - Cum vrei să o exprim, în kilometri?... Cum?

George: - Da, în kilometri.

Calemnis: - Nu ştiu cine ar putea să-ţi spună asta!

George: - Cât timp faci până aici?

Calemnis: - Foarte puţin, dar timpul nu pot să-l traduc în măsurile voastre.

George: - Dar dacă încercăm o comparaţie cu distanţele pământene, poţi să spui?

Calemnis: - Cum?

George: - Uite: în Japonia mergi vreodată?

Calemnis: - Deseori!

George: - Ei, până în Japonia ai face mai mult timp, decât până în oraşul tău?

Calemnis: - Desigur! Mult mai repede cobor de acolo la voi, decât până să ajung în Japonia.

George: - Nu vrei să te duci acum până în Japonia, până în Tokio şi să te cronometrez?

Calemnis: - Ba da! Am să merg la cineva în Japonia şi voi face ca Veronica să mă vadă în timp ce voi merge, şi în timp ce mă voi întoarce. Plec!

George: - Stai să potrivesc ceasul!... Gata! (Era ora 22.00 şi 58 minute. Veronica vedea cum merge).

George (către Veronica)**:** - Cum, merge şi totuşi se vede?

Veronica: - Da, se face din ce în ce mai mic, dar se vede. Se văd munţi şi altele care sunt clare.

A trecut un minut..., două... Calemnis privi o dată înapoi, continuând să "zboare", dar nu se mişcau nici mânile, nici picioarele. Se micşora sensibil. Trecură 3-4 minute, aproape 5 minute şi Veronica văzu un oraş cu blocuri şi zgârie-nori, de care se apropia Calemnis. Mai privi o dată înapoi şi după 5 minute şi 13 secunde, puse mâna pe zăvorul unei vile foarte luxoase.

Veronica: - Ciudat! A intrat înăuntru, şi văd ca şi cum aş fi acolo! Ce bogăţie, ce lux, ce frumuseţe! Mă găsesc într-o cameră în care e o măsuţă joasă, cu fotolii foarte joase şi ele. Un covor superb, acoperă întreaga cameră...Văd un orologiu lung, ce stă pe podea.

George: - Cât arată?

Veronica: - Nu prea văd clar... Spre unu..., sau 12 şi ceva... Nu văd clar!... Nu e nimeni în casă... Aaa, acum s-a deschis o uşă din perete şi se apropie un bărbat serios. Nu e chiar bătrân... Se aşează pe un fotoliu... Aprinde ceva pe masă... parcă acea lampă are un rol de ritual. A pus mâinile în faţă; parcă se roagă... Calemnis a început să vorbească cu el... Nu înţeleg nimic din ce vorbesc; parcă e o "păsărească".

George: - Auzi ce vorbesc, bine?

Veronica: - Aud foarte bine, dar nu înţeleg un cuvânt!

George: - N-o fi vreun medium?

Veronica: - Parcă da! Da, bărbatul are mediumitate şi vorbeşte cu Calemnis.

(Calemnis a vorbit 10 minute; de la 23 şi 10 minute când sosise, pâna la ora 23 şi 14 minute, când plecă de acolo spre noi. A ajuns la noi la ora 23 şi 20 minute, adică după 6 minute şi 32 secunde, cu un minut şi 19 secunde mai mult, decât la ducere).

Calemnis: - Am fost la unul din prietenii mei, din Tokio. Venirea mea, este pentru el, o adevărată sărbătoare. Camera aceea, pe care ai văzut-o, este special rezervată pentru întâlnirea cu cei în spirit. Lucrează singur, nu are colaboratori, cum sunteţi voi. Nici soţiei lui nu-i spune; are doar câţiva prieteni, care ştiu. Umple camera de tot felul de mirodenii şi după cum ai văzut, are o lampă, pe

care o aprinde, ori de câte ori vine cineva. Acum i-am transmis căldura mea şi simţind-o, a intrat în cameră, să stea de vorbă cu mine. I-am spus că vin de la voi. Când i-am spus de Veronica, a întrebat dacă este indiancă. I-am răspuns, că în alte vieţi a fost în India şi Egipt şi că acum este româncă. Aflaţi că şi el v-a văzut pe amândoi aici, aşa cum tu l-ai văzut dincolo.

George: - Cum îl cheamă?

Calemnis: - Cikok. Este om de stat. Siu se duce, deseori, la el. Odată, s-a dus chiar în Senat, să-i spună ce să vorbească, şi săracul, nu mai ştia ce să facă; voia, pe de-o parte, să asculte ce-i şopteşte Siu, pe de altă parte, cei din jur se uitau la el cu ochii mari, crezând că-i nebun, că-l auzeau şoptind. "Nu, mă gândesc cu glas tare"! – încerca Cikok să se apere. Am râs atunci, ca niciodată! Siu e grozav! (Calemnis râdea, era vesel şi entuziasmat, transmiţându-ne buna lui dispoziţie).

Siu nu are astâmpăr; umblă pretutindeni şi învaţă, sfătuieşte şi face tot felul de "figuri", că i s-a dus vestea printre noi, de câte face. El e mai vorbăreţ, ştie să facă glume, nu se plictiseşte niciodată. Eu sunt mai tăcut, am altă fire; spun câteva cuvinte, apoi pun mâna în barbă, tac şi nu ştiu cum să ajung mai repede în Lumea mea. De aceea îi dau dreptate lui Veronica, când se aşază cu silă pe scaun şi cască şi nu ştie cum s-o scurteze mai repede. Şi eu sunt ca ea.

(Râdeam cu toţii, de-a binelea. Veronica era atinsă, într-un mod cum nu se poate mai fin şi Calemnis găsise un prilej ca să nu o supere, însă, totuşi, să-i atragă luarea aminte).

Calemnis: - Ei, să râd şi eu cu voi, pentru că niciodată nu v-am spus şi eu o glumă.

Dragii mei, vă las cu pace! Am plecat!

20 XII 1964 **Calemnis:** Bucureşti - Tokio 20 000 km. - 313 secunde, viteza – 64 km/s.

21 III 1965 **SIU KARTA:** Bucureşti - Tokio 20 000 km. – 420 secunde, viteza – 45 km/s.

Bucureşti – 21 Decembrie 1964

Marcello

- albastru, cu dungă cenuşie;
- pribeag.

Am simţit în jurul meu, o prezenţă ciudată.

George: - Te rog, Veronica, vezi cine e pe-aici!

Veronica închise ochii. După câteva clipe:

Veronica: - Da, este cineva... Unul albastru! Ce înseamnă albastru?

George: - E un curvar şi un desfrânat... Cum te cheamă?

Veronica: - Nu răspunde. Nu pare prietenos...

George: - Cum te cheamă?

Necunoscutul: - Marcello...

George: - Nu eşti român?

Marcello: - Nu... Italian!

George: - Cu ce ocazie, pe-aici?

Marcello: - Umblu şi eu, de colo-colo! Pribegesc şi în umblarea mea, am trecut şi pe la voi.

George: - Ne cunoşti?

Marcello: - Da, v-am observat, că am mai trecut pe-aici.

George: - Ce făceam?

Veronica: - ...ridică din umeri.

George: - Spune-ne, ce ai fost pe Pământ?

Marcello: - Am stat cea mai mare parte a vieţii, prin Roma. Nu am ştiut ce să fac şi m-am apucat de negustorie.

George: - Dar femeile, ţi-au plăcut?

Marcello: - Nu am găsit niciodată, una în care să mă odihnesc şi nu am nici acum odihnă. M-a obosit viaţa în trup. Nu aş mai veni... E numai suferinţă şi mizerie pe Pământ! Parcă e blestemată planeta asta, cu tot şi cu toate! Nu-mi place nimic, mă plictiseşte totul şi locul de odihnă nu mă satisface. Nu găsesc nici un rost vieţii, nici un sens. Aş face ceva, dar nu ştiu ce! Nu ştiu ce vreau! Îmi dau seama de impas, dar nu văd ce să fac! Dacă m-aş întoarce în trup... ce să fac? De ce să mă apuc? Nu am putere să fac nimic, nu am chef de nimic!

Vin pe la noi, unii din alte planete şi spun că pe-acolo e altă viaţă, nu ca pe Pământ! Dar şi acolo, unii au mai mult, alţii mai puţin; nici acolo, nu sunt toţi la fel.

George: - Fiecare, pesemne, după meritul lui, după cât efort a depus. Nu?

Marcello: - Nu ştiu. Ştiu că unii au şi alţii nu!... Ca pe Pământ!

George: - E normal să fie aşa! Legea retribuţiei, acolo, se aplică judicios. E firesc să fie aşa! Cine a muncit, dintr-un început a acumulat energie, lumină, şi are!

Uite, tu ai haine albastre... spiritul tău e albastru. Poţi să schimbi tu, această culoare?

Marcello: - Nu, nu pot! Aşa sunt, de când mă ştiu! Aşa cum am fost pe Pământ, sunt şi acum... neschimbat la fire.

George: - Şi lascivitatea asta care te domină, nu crezi că este rezultatul unei milenare comodităţi? Veronica, ce culori mai are pe el?

Veronica: - În afară de albastru, care îi domină tot spiritul, mai are o dungă de un cenuşiu închis, pe piept.

Marcello: - Cenuşiul acesta îl am, pentru că am avut, totuşi, şi eu o inimă bună..., am mai făcut şi eu bine...

George: - Albastrul ce intensitate are?

Veronica: - Închis! - şopteşte Veronica.

George: - Ai cam trecut prin multe femei, Marcello... Ţi-ai cam făcut de cap!

Marcello: - Am avut destul de multe femei, dar niciuna nu m-a împlinit. Când găsesc şi eu câte unii ca voi, rar, ici şi colo, mă mai înviorez puţin. Nu că sunt mulţumit; nu există nici mulţumire, nici fericire pentru mine. Poate, pentru alţii, o fi existând. Nu ştiu cum e aia, că în alte planete, în alte straturi de sus, oamenii se hrănesc şi sunt fericiţi, privind florile lor.

George: - De viitorul Pământului, ce mai ştii?

Marcello: - Vai de voi!

George: - De cine, de mine şi de Veronica?

Marcello: - De toţi! Aud printre ai noştri, că pământenii se pregătesc să se distrugă unii pe alţii. Aşa cred ei, că vor putea, dar nici nu ştiu ei, de unde va veni distrugerea!

Destul! Eu am plecat!

Veronica: - Ce trist e! S-a uitat înapoi, cu atâta jale! A plecat, fără să mai spună un cuvânt, fără să mai schiţeze măcar un zâmbet.

Bucureşti – 25 Decembrie 1964

C A L E M N I S

- argintiu
- Stratul VII.

Sava Truditu

- negru murdar, fum
- rău activ, fără fixare.

25 Decembrie: CRĂCIUNUL! ZIUA NAŞTERII DOMNULUI NOSTRU!

De fapt, nu există zi, în care să nu ne cheme Chipul Lui, nu există zi, în care să nu privim către El, idealul nostru, al tuturor celor ce cred în: ADEVĂR, BINE şi FRUMOS!

Ne-am pregătit de şedinţă şi ne-am aşezat. De la un timp, începem şedinţa cu o rugăciune, în care cerem mereu acelaşi lucru: forţă, apărare, control şi ajutor în cercetări.

Veronica este, însă, extrem de neliniştită, nervoasă, şi greu de tot s-a racordat, acceptând să începem. Nu spunea nimic, însă, o simţeam încordată ca un arc, gata să ţâşnească. Înainte de a începe ruga de început, am privit-o; era congestionată şi agitată, iar ochii îi erau lipsiţi de acea lumină şi duioşie, atât de proprii ei. Continuam să zâmbesc, sperând, ca prin zâmbetul meu, să alung starea ei, atât de neobişnuită.

- "Uite, în clipa asta, dacă s-ar putea, aş muri şi aş fi fericită!"...

Ar mai fi spus ceva, dar se reţinu...

Am ajutat-o să se ridice de pe scaun şi am rugat-o să se întindă pe pat. Am început să mă rog cu glas tare, cerând Domnului să scoată din ea orice gând nepotrivit, orice impuritate, orice radiaţie trimisă de cei ce la ora aceasta ne ponegresc şi ne critică şi odată cu ruga, dădeam passe peste tot trupul ei.

Ne-am aşezat din nou la masă şi am chemat pe Calemnis, fără însă, ca Veronica să-şi fi recăpătat liniştea. După insistente chemări, la un moment dat, Veronica spuse:

- "A apărut un Drum Luminos, ca un bulevard... Pe marginile lui sunt nişte arbori... cu frunze ca de castan, parcă!"

- Ce sentiment îţi trezesc?

- De linişte... ceva odihnitor!... În depărtare a apărut cineva, care se apropie... Arborii se pleacă în faţa lui... odată cu ei şi florile... Apoi, se îndreaptă...

- Recunoşti persoana?

- Încă nu!... Aaa, Calemnis!... El e! S-a oprit!

Am rostit salutul, urându-i "Bun venit"!, felicitându-l cu ocazia sărbătorii de azi.

Calemnis: - În Numele Celui ce a privit Pământul, în Numele Aceluia care vin la voi, al Marelui Dascăl, al Marelui Guvernator Divin, bunii mei prieteni şi fraţi, vă binecuvântez şi vă dau pacea Lui!

V-aţi mirat de venirea mea, în felul acesta?

George: - Desigur! Niciodată nu te-ai prezentat astfel!

Calemnis: - Pentru că m-aţi chemat, aşa cum aţi spus, în această sfântă zi, în amintirea Celui care a venit între oameni, am căutat să vă arăt şi eu iubirea şi respectul ce le am în Lumea mea, pentru această amintire de care am să vă vorbesc cu multă căldură şi respect.

Acum, buna mea prietenă, fiică şi soră, încarcă-te cu lumina celor care s-au plecat în faţa mea! Ia putere din puterea şi curajul lor, umilinţă şi dragoste, şi aşa după cum ei s-au ridicat, ridică-ţi şi tu fruntea, suflă peste acest nenorocit şi priveşte!

Ia-ţi perdeaua, să te vadă aceea pe care o chinuieşti!(spuse poruncitor Calemnis şi cu asprime, către cineva care nu se vedea). Vorbeşte ce-i cu tine, cine te-a trimis şi ce vrei să-i faci!

Veronica (surprinsă)**:** - Acum a apărut... un spirit negru, murdar şi fumuriu, cu tente închise, de roşu spre negru. Ce respingător e! Se uită urât şi nu-i convine că a fost descoperit!...

Calemnis (poruncitor)**:** - Vorbeşte!

Necunoscutul Negru: - După cum vedeţi... sunt răguşit, pentru că urlu în văzduh poruncile mele şi împrăştii putoarea mea... Sunt negru... da... din cauza mizeriei în care m-am tăvălit în timpul vieţii şi nu contenesc nici acum, slujind celor ce mă cheamă...

Calemnis: - Zi mai departe, nenorocitule!

Necunoscutul Negru: - Ajut de foarte mulţi ani... sunt peste 15 ani, de când sunt cel mai bun şi devotat prieten al aceleea care a vrut să stea lângă prietena ta, al aceleea care se numeşte... Roşu Floarea.

Calemnis: - Spune, ce ai făcut!

Necunoscutul Negru: - Când, acum sau înainte?

Calemnis: - Tot! Să spui, totul!

Necunoscutul Negru: - Toată tulburarea, toată neliniştea, toate încurcăturile, eu le provoc între cei din casa aceasta... Dacă aş putea, aş ucide pe aceştia, ca să ajut pe aceea care m-a rugat şi a făgăduit că se va da cu totul mie, să fim una!...

Calemnis: - Ticălosule! Nenorocitule! Poate eşti dintr-o plămadă cu ea?!

Necunoscutul Negru: - Nu, dar suntem plămade apropiate şi cei ce se ajută, se şi contopesc... Altfel, nu s-ar putea!

Calemnis: - Spune ce ai fost în viaţa pământeană, ce ai făcut, de ai ajuns ce eşti? Grăieşte acum, că în viaţă nu ai spus!

Necunoscutul Negru: - Părinte Calemnis, iartă-mă! Am avut timp să spun şi aş fi avut şi cui, dar nu am făcut-o. Pribegesc de mai bine de 500 de ani, stând gata la toţi cei ce mă cheamă, dintre cei în trup. De mic copil, mi-a plăcut să ucid tot ce-mi ieşea în cale, mi-a plăcut să sorb sânge şi am sorbit, până ce s-a stins ultima vlagă din corpul material...

George: - Ce naţie eşti?

Necunoscutul Negru: - Ce naţie sunt?... Trebuie să spun adevărul... Sârb!

George: - Cum te cheamă?

Necunoscutul Negru: - Mă numesc Sava – numele mic, pus de părinţi – iar numele tatălui, pe care l-am purtat spre marea lui durere, este... Truditu! De când mă ştiu copil, aveam o deosebită satisfacţie să prind insectele şi păsările asupra cărora aveam putere, să le rup câte un picioruş sau o aripă şi să privesc cum se chinuiesc şi după ce le chinuiam destul, le omoram. Această dorinţă a crescut în mine zi de zi, de la lună la lună, de la an la an şi această dorinţă nu mi-a dat o clipă de linişte, chinuind tot ce-mi ieşea în cale, iar când nu găseam, căutam cu cea mai mare sete să pot chinui.

Am ajuns bărbat în putere şi după cum vedeţi, sunt mic de statură, că lumea mă poreclea: “Pipăruş”, dar aveam o aşa de mare putere, că atunci când îmi puneam în gând să mă arunc asupra cuiva, absolut fără nici o vină, ci numai din dorinţa de a-l vedea cum îi curge sângele cald pe pământ, îl răpuneam, pentru că mă îmbăta această privelişte şi mă delectam câteva zile şi când setea reapărea, repetam acelaşi lucru, încât, nu aş putea spune câte crime am făcut, pornind de la insectele cele mai mici, până la animale...

Îmi plăcea să retez cele mai gingaşe flori şi să le calc în picioare, cu mânie; asemenea, copacii prea făloşi, îmi plăcea să-i crestez şi să-i ciopârţesc şi mă bucuram, văzând cum pălesc frunzele...

Căsătorit nu am fost niciodată, pentru că a fi căsătorit, înseamnă să ai gingăşie asupra unei fiinţe şi putere de dragoste, care, în mine, nu se găseau nici în cea mai mică parte a corpului meu.

Uram tot ceea ce vedeam în cale şi doream să prăbuşesc, să dărâm, să nimicesc, să arunc, să văd cum se ruinează. Aceasta este hrana şi băutura mea cea de toate zilele...

Miraţi-vă, că mulţi s-au mirat şi în lumea mea, de cele făcute de mine! Şi acum fac aceleaşi lucruri, pentru că nimeni nu mă opreşte, nimeni nu mă împiedică... Sunt liber, îmi fac orice voie şi apoi, sunt legat, să execut ordinele celor ce mă cheamă...

Veronica: - Dar să ajuţi, să faci bine, încerci?

Sava: - Am putere să ajut, să fac rău; bine, n-am făcut niciodată! Nu-mi dă satisfacţie! Nici nu încerc! Nu văd, decât ceea ce mă interesează pe mine; nu ascult, decât de cei ce mă cheamă. Fiind spirit, am putere şi asupra spiritelor şi asupra pământenilor, să le fac tot felul de imagini, să le tulbur liniştea şi frumuseţea lor, să ating, să ucid animale, copii, târându-i în boli, prin emanaţiile mele distrugătoare.

George: - Cum ai ajuns să intri în legătură cu Roşu Floarea?

Sava: - Era fetişcană şi dorea să fie plăcută de băieţi şi a învăţat-o o bătrână cu care lucram eu, să mă cheme cu numele de “Ghideuş”.

George: - Cum o cheamă pe bătrâna aceea?

Sava: - A murit mai demult... O chema Ileana Dumitraşcu, din Năneşti, satul ei.

George: - Şi... ce ţi-a spus?

Sava: - Mi-a spus, să vin să vă cunosc pe voi, care staţi laolaltă şi să vă încurc tot ce poate fi bun, şi îndeosebi, să-i arăt ei nefericirea în care au aruncat-o oamenii.

Veronica: - Şi până când ai de gând, să faci asta?

Sava: - Asta mi-e munca, asta mi-e viaţa!

Veronica: - Calemnis se uită cu ochi severi la el...

Calemnis: - Nenorocitule! Ştiam că aveţi libertatea să chinuiţi unii oameni, asupra cărora sunteţi trimişi, dar nu vă gândiţi, că prin chinul aruncat asupra lor, mai tare le albiţi haina? Ce satisfacţie aveţi din aceasta, voi?

Veronica: - Sava se apleacă, se înclină în faţa lui Calemnis...

Sava: - Iartă-mă, bunule Părinte, dar aceasta este hrana mea... Am auzit, că voi vă hrăniţi din frumuseţile plantelor, florilor, arborilor şi din lumina pe care o aveţi, unul privind pe celălalt.

Noi, nenorociţii, nu avem nici o Lege asupra noastră; suntem lăsaţi de capul nostru, să facem tot ce vrem. Cu ce ne putem hrăni sufletul, decât cu cele cu care am venit din trup, care, încă sunt imprimate pe spiritul nostru.

George: - Ai putea să-ţi schimbi culoarea?... Să te luminezi şi tu, măcar, cât de puţin?

Sava: - Hmm!... Nu pot! Aşa sunt, de când am venit! Să se lupte cu noi, cine poate! Dacă voi vreţi să mă opriţi, opriţi-mă! Dă-mi alt lucru, dacă poţi!... Dă-mi! Crezi că eu nu aş vrea să fiu acolo unde eşti tu?! Deşi nu am văzut, nu ştiu, ni s-a spus în trecere de către cineva, ca să ne chinuim mai mult. Zicea: "Măcar, atâta dulceaţă să aveţi!" - şi ne-a spus ceva din frumuseţile muncii lor, acumulate în viaţa pământeană.

Calemnis: - Ascultă, nenorocitule! Văd, că poţi să mai gândeşti înţelept, la ora aceasta! Îmi pare bine, că vezi mai bine ca oricând!

Sava: - Prezenţa voastră mă face să văd mai bine, nenorocirea mea...

Calemnis: - Tu crezi că eu aş putea să-ţi dau putere, să-ţi schimbi munca?

Sava: - Tu îţi cunoşti puterea, Părinte bun, şi de poţi, fă milă cu mine!

Calemnis: - Da... Eu mi-aş face milă cu tine, dar... şi peste tine şi peste mine, domneşte Legea, care fixează pe fiecare, în momentul părăsirii trupului, la lucrul de mai înainte. Cu alte cuvinte, aşa cum eu nu pot schimba lucrul meu în ceva străin de mine, aşa, nici tu nu poţi să-ţi schimbi felul... Auzi?

Nimeni, în acest univers, nu poate schimba ceea ce fiecare a ales cu propria lui voie, cu propria sa iniţiativă, cu însăşi faptele sale!

Aşa cum tu nu mă poţi schimba pe mine, tot aşa, nici eu nu te pot schimba! Fiecare, rămânem în sinteza pe care noi înşine am lucrat-o.

Aceasta este una din cele mai importante legi ale întregului univers, până la cele mai înalte sfere, unde domneşte desăvârşita ordine, iar legile sever îşi exercită funcţiunea lor, din care nu poţi ieşi, decât cu mari intervenţii, pe baza unor: "M E R I T E D E O S E B I T E"!

Dar cine să-ţi facă ţie intervenţii, la Marele Guvernator Divin, cine?

Sava: - Deci, eu rămân în lucrul meu mai departe şi cine vrea să se lupte cu mine, acela să-şi pregătească armele, dacă le are, împotriva mea!...

Veronica: - Şi care sunt armele acestea?

Sava: - Prima - este să nu ne urăşti, a doua - este rugăciunea, a treia armă - este... Spune tu, Părinte, care e a treia armă!...

Calemnis: - Nenorocitule! Nici atât nu vrei să spui, că cea mai importantă armă, este lupta cu sugestiile tale, pe care le sufli în urechile lor şi apar în mintea lor, ca gânduri? De ce ai ales prima, ca să nu te urască?

Sava: - Am ales ca să nu fiu urât, pentru că şi aşa sunt blestemat şi de Cer şi de Pământ şi e greu pentru mine. Blestemele acestea, mă apasă prea tare. Eu nu pot rămâne lângă nimeni, atâta timp cât împrăştii duhoare, nelinişte, prezentarea groazei întunericului nostru şi atragerea spre adâncurile noastre. Pământenii de care noi ne apropiem, nu pot fi veseli, nu se pot ridica mai mult decât noi, nu pot să se simtă, decât ca noi, şi de aceea, ei nu pot sta lângă noi, decât clipe, minute! Ceasuri, este prea mult! Stă cât stă şi evadează! Noi iar ne apropiem, ei iar evadează, noi ne chinuim şi iar îi aducem şi ei iar evadează, de ne umplem de mânie. Între noi – cei ca şi mine – este mare mânie, după cum sunt şi certuri şi o permanentă chinuire. Nu ne chinuie altceva, decât conştiinţa noastră; este "iadul" de care se vorbeşte pe Pământ. Acesta este – "focul conştiinţei"... – cel mai groaznic iad! **Flăcările unui foc pentru trup, nu sunt nimic, pe lângă chinul acesta insuportabil, ce nu se mai sfârşeşte, care este focul sfâşietor al conştiinţei.**

Eu... mă bucur că mă ţineţi mai mult pe-aici, căci aşa necăjit cum sunt, mă simt mai bine, mai ales, că este atmosferă de sărbătoare...

Văd, că te uiţi cu mânie la mine... Degeaba, acum... Trebuia să vină unul ca tine, când eram pe Pământ, în trup, nu acum, când sunt în spirit. Compătimeşte-mă, mai bine! Câţi nu sunt ca mine, pe Pământ, şi nu vine nimeni să-i ia de mână şi să-i scape de cătuşele poftelor şi dorinţelor, de distrugere a tot ce este bine şi frumos... pe Pământ!

Calemnis: - Din nenorocire, mulţi... prea mulţi, sunt ca tine!... Ajunge! Du-te!...

Veronica: - A plecat!...

Calemnis: - Ei?!... Aţi văzut ce ajung unii oameni, adică partea lor spirituală? Iată cum îşi pregăteşte omul haina, lucrul şi satisfacţiile!... Ei?... Acum, să spuneţi oamenilor şi semenilor voştri:

Să nu îşi închipuie, că cineva îi va face mai buni, după părăsirea trupului, decât cum sunt... Aşa rămân!

Aţi putea spune aceasta, semenilor voştri...

Să nu aştepte să vină cineva din lumea noastră, să le arate drumul, căci nimeni nu vine! Voi între voi, să vă îndreptaţi, să vă arătaţi unii altora:

C A L E A – P O T E CA cea mai nimerită, cea mai bună.

Acum, însă, pentru că suntem în ţinută de sărbătoare, vă mulţumesc pentru că m-aţi primit în mod deosebit. Nu cer aceasta, dar îmi place. Pentru acest gest,

am făcut ca să vedeţi, că în faţa omului care vine să lucreze dintr-o poruncă divină, arborii, florile se înclină şi dă fiecare din ceea ce are: lumină, culoare, parfum, gust, spre a putea crea un loc mai plăcut lucrului început. Între noi şi voi, există perdele – ca să le zic aşa – perdele, care pe voi vă opresc, să ne vedeţi pe noi, opresc să fim văzuţi; aceste perdele vor cădea, când va fi o Lume: C E R şi P Ă M Â N T - O S I N G U R Ă L U M E!

Dar nu de aceasta, am vrut să vă spun. Parcă am zis, că vom vorbi despre însemnătatea Venirii pe Pământ, a Celui pe care Îl sărbătoriţi astăzi...

Iubiţii mei fii, fraţi şi prieteni!

Cel pe care Îl serbează astăzi omenirea, Cel care a fost văzut de oameni, Cel care a fost ascultat şi urmat de oameni, Cel care a fost numit Dascăl, Domn, Bun, Fermecător, Vrăjitor, Stricător al Legilor şi al Dumnezeului, Acela care a fost numit şi **IISUS HRISTOS,** acela nu şi-a părăsit locul său, nici o zecime de secundă, doar a privit şi a coborât o rază din forţa divinităţii sale.

A luat chip de om şi a făcut, ceea ce ştiţi că a făcut. Dacă ar fi venit cu toată puterea Lui, planeta aceasta s-ar fi făcut scrum şi nimic nu ar mai fi rămas.

O RAZĂ A COBORÂT ŞI APOI S-A RIDICAT LA TIMPUL ÎMPLINIT.

Frumuseţea vieţii Lui, chinurile Lui, bucuriile şi întristările, a trebuit să le parcurgă ca toţi pământenii, ca să arate, că poate să treacă prin toate, fără însă, ca să aibă amestec cu ceea ce este "păcat".

Eu, din câte mi-aduc aminte, v-am povestit despre El, cum L-am urmărit să aflu despre Învăţătura Lui, cum am căutat să-L cunosc, cum privirea Lui m-a pătruns până în cele mai adânci cute ale sufletului meu, cum din priviri ne-am înţeles şi mi-a aprobat viaţa ce o duceam.

El este Acela ce vede adâncul formelor şi nu le priveşte pe afară. El este Acela care nu s-a încurcat în cotiturile formelor, ci a pipăit miezul!

L-am mirosit şi L-am gustat din privire şi aceasta mi-a fost de-ajuns!

Aseară am fost la voi şi te-am ascultat, bunul meu prieten, frate şi fiu, cum ai vorbit despre multe. Totul mi-a plăcut, dar ceea ce a fost mai important din toate cele ce ai spus, ai putea să-mi spui?

George: - Consider, că cel mai important lucru, este necesitatea conturării ADEVĂRATULUI CHIP al Marelui Dascăl, sarcină ce o avem, să-L arătăm oamenilor, aşa cum este El în realitate, nu cum a fost deformat de minţi stâlcite sau nepricepute.

Calemnis: - Aceasta este marea ta dorinţă pentru viitor, dar esenţa celor spuse, şi într-adevăr cea mai insuflată idee pe care ai exprimat-o în cuvintele tale, a fost: prezentarea Dreptului Judecător în Ziua Judecăţii Lui, făcând acea comparaţie între oameni şi firele electrice, cu rezistenţe deosebite, care, **la comanda dreptei judecăţi, cei ce nu şi-au lucrat rezistenţa lor, armonizându-se cu legile existenţei lor, vor fi arşi. Aşa după cum un fir, neputând suporta o anumită intensitate de curent, arde... Se topeşte...**

Deci, nu va fi – după cum ai spus – o judecată individuală, ci VA FI O JUDECATĂ ÎN MASĂ.

"Judecata individuală" se face automat, în momentul părăsirii trupului, fără ca să fie, totuşi, cineva, care să ordone culoarea, semnele sau lumina spiritului, sau locul de fixare. Spiritul, **"**este", în măsura în care a lucrat!

Fixarea lui pe unul din straturi, se face automat, prin acţiunea legilor!

Automat, se bucură, sau suferă consecinţele propriei lui esenţe, propriei lui activităţi.

Dar, să continuu cu cele începute!

Acest Mare Învăţător, care s-a întrupat numai dintr-o rază de Lumină, de când a mişcat primul deget, a fost o permanentă minune! Era în ochii Mamei Lui - Prunc văzut, şi avea, totuşi, autoritate de Stăpân, care înfrângea autoritatea de Mamă. Era copil vesel, zburdalnic, jucăuş, în ale cărui jocuri, se vedea gândire de bătrân, jocuri ale celui mai desăvârşit Meşter şi desăvârşit Organizator; mai târziu, pentru a jena trufia unor bătrâni, deşi era Prunc cu firea, a prezentat preziceri şi proorociri, de le-a pus bărbile în pumni la toţi "trufaşii înţelepţi", mirându-se cine este şi din ce Lume a venit.

A făcut multe minuni. Privind trupurile slăbănogite şi bolnave, cu o întindere de mână îi ridica din aşternutul durerii, curăţa lepra, deschidea vederile, dezlega limbile, destupa urechile, prin forţa ce o avea în El, FORŢA MAGNETICĂ DIVINĂ, care ardea tot ce putea fi putregai asupra unui necăjit muritor. Prin întinderea mâinii Lui divine, prin forţa ce ieşea din degetele Lui, a înviat morţii; în cărţile voastre, scrie de un oarecare Lazăr, dar sunt mulţi înviaţi de El, care, nu pentru că nu trebuiau să fie scrise, nu s-au scris, ci pentru că le-a făcut în ascuns. Foarte multe, au fost, de care, numai singură MARIA - CARE ERA "CONTOPIREA" LUI DIVINĂ**,** le ştia şi le cunoştea pe toate şi ici şi colo, scăpa, în marea Ei iubire pentru El şi a spus celor doritori să ştie de faptele Lui. Doar este scris în cărţile voastre: "De s-ar fi scris toate, nu ar fi încăput în toate cărţile din Lumea aceasta..."

Ce aş putea eu să vă povestesc decât ştiu, a câta milioană parte din ele... (A vorbit atât de frumos, încât, am uitat să scriu).

Iau parte la multe discuţii de-ale voastre, despre neamuri, religii şi naţii. Atât de mult mă bucur, când arătaţi unora dintre ai voştri, că în Lumea noastră totul cade: şi naţii, şi religii, şi rase, şi numai miezul spiritual rămâne!

Acest Prunc Divin, a cărui pomenire o faceţi astăzi, a fost primul care a căutat să sfărâme graniţele dintre oameni, să-i unească în **IUBIRE**. Dar ochiul omenesc este atât de înrădăcinat în micimea şi îngustimea lui de vederi, încât, susţine fiecare, că religia lui este mai bună, celălalt, că a lui e mai bună.

Toate vor cădea într-o zi, când nu va mai coborâ o rază, ci:

Va veni peste tot deplina lui putere, în faţa căreia, totul, dintr-o privire se va schimba, va cădea, se va topi şi va mistui ceea ce nu trebuie să rămână şi va uni pe totdeauna, ceea ce este demn, curat, luminos – tot ceea ce este bun, vrednic, merituos, tot ceea ce este adevărat şi frumos!

Voi faceţi şi pomenirea şi amintirea Patimilor Lui. Aflaţi, că El a purtat în Sine suferinţa omenirii întregi!

El nu a suferit ca Dumnezeu, ca Lumină, ca Putere, a suferit ca voi oamenii – pe voi toţi v-a prezentat Dumnezeului, Tatălui, în El, lăsându-vă amintire viaţa Lui, prin care voi să vă încurajaţi, în momentul patimilor voastre.

Amintirea ÎNVIERII, care este punctul sublim al oamenilor ce cred, este o frumuseţe ce străluceşte peste toţi, pentru că fiecare are acest act al ÎNVIERII LUI ŞI ÎL SERBEAZĂ MULŢI DINTRE EI, nu numai o dată într-un an, ci de mai multe ori. Acesta este momentul omului, care nu primeşte ceea ce este supus arderii, ci se contopeşte cu Lumea ce nu poate fi arsă de forţa ce vine din Acest puternic BĂRBAT...

Şi acum, crezând că este timpul să mă retrag, gândiţi-vă la tot ce aţi văzut şi auzit şi înarmaţi-vă cu tot ce vă trebuie!

Rămâneţi în pacea Marelui şi Puternicului Învăţător!

Veronica: - Face semnul binecuvântării şi pleacă pe acelaşi bulevard luminos... Copacii, florile se înclină, apoi se ridică... Imaginea se depărtează... A dispărut!...

Bucureşti – 27 Decembrie 1964
Doamna LUMINII – G E O R G I N A
- alb scânteietor, strălucitor
- Oraşul de Aur

TREBUIE SĂ ŢINEM SEAMA DE TREPTE!

Treptat, putem ajunge acolo, ca să intrăm în problemele mari ale existenţei, ale evoluţiei substanţei şi ale mecanismului intim al generării de energie. Mai întâi, sunt o mulţime de probleme ELEMENTARE, pe care trebuie să le pun la punct şi să le clarific.

Mai întâi, I N F O R M A R E A! Informarea este o fază, fără de care, nu se poate stabili primul nivel de concluzii!

Categoriile de spirite pe culori, intensităţi, locul lor în straturi şi petrecerea lor, într-un cuvânt: APLICAREA LEGII MERITULUI – iată prima fază a cercetărilor noastre, cu seria de PROBE şi EXPERIENŢE, pe care trebuie să o urmărim.

Veronica, fiind cu totul de acord cu acest studiu, îşi dădea seama de întinderea materialului de studiat şi cu toate greutăţile pe care le întâmpina din cauza oboselii, încurcăturilor zilnice, devenea din ce în ce mai disponibilă cercetărilor. Disponibilitatea aceasta, însemna "depersonalizarea" ei ca medium în timpul prizei, renunţarea la propria ei raţiune, în timpul comunicărilor.

Având acest "PLAN DE STUDIU", ne-am aşezat, cu gândul să cerem în rugăciune, binecuvântarea, sprijinul şi apărarea Cerului pentru această MUNCĂ DE INFORMARE, pentru a avea pe cineva care să ne asiste, pentru a avea pe cineva cu putere de a chema orice spirit, de orice culoare, cu oricare INTENSITATE şi pentru a nu fi sâcâiţi de spiritele inferioare, care, oricum, ne bruiază şi ne sâcâie.

Nu am crezut niciodată în "draci", doar când eram mic şi priveam îngrozit la fresca de pe peretele de apus al Bisericii Patriarhiei, unde era înfăţişat balaurul din care ţâşnea un iezer de foc, în care înnotau sufletele condamnate. Acum, însă, cred şi sunt convins. M-a convins experienţa cu Sava Truditu...

Ne-am rugat intens, cerând cu insistenţă sprijin şi trimiterea cuiva, care să ne asiste.

După terminarea rugăciunii, am rămas în aşteptare... Sunt hotărât să scriu tot ce simt, orice sentiment prin care trec şi de aceea, nu ocolesc.. Mărturisesc, că în timp ce mă rugam, efectiv nu mai existam eu şi tot întreg spiritul meu – trup şi suflet – m-am simţit sublimat într-un jet, care pornea din cap şi vârfurile degetelor şi ajungea undeva sus, nu ştiu să spun unde... dar, eram ascultaţi..., rugăciunea, cererea noastră era primită... Simţeam aceasta şi am rămas în aşteptare, convinşi că va veni cineva... cu toate că nu pronunţasem nici un nume şi nu chemasem la noi pe nimeni.

Trecură circa 3 minute şi... nimic!

Veronica aştepta şi ea nerăbdătoare, cu ochii închişi... însă, la un moment dat, îşi încruntă sprâncenele, ca şi cum ar căuta să distingă mai bine ceva:

Veronica: - Văd un parc cu alei, cu flori de multe feluri, care nu sunt pe la noi... tufane mari, boschete de verdeaţă şi flori de diverse specii... Toată această imagine se apropie..., se clarifică..., se măreşte... În mijlocul acestui parc, este un fel de movilă, spre centrul căreia, urcă regulat, vreo cinci cărări...

George: - Cum vezi? Ca un film, sau ca şi cum ai fi acolo?

Veronica: - Sunt şi eu în parc şi privesc de la înălţimea ochilor... Normal!

George: - Pe tine te vezi? Vezi cum eşti îmbrăcată?

Veronica: - Da, (pleacă ochii) mă văd! Sunt îmbrăcată ca acum...

George: - Ce simţi?

Veronica: - ... Stai! Aud ceva!... Un sunet neobişnuit... Nu ştiu de ce, dar îmi vine să-i spun argintiu... un sunet argintiu, undeva departe, departe!... Totuşi, sunetul se apropie... Simt o mireasmă!... Câtă linişte! O adiere uşoară, face să se legene încet, florile, plantele... Simţi mireasma?

George: - Nu prea! Nu-mi dau seama... Mie îmi miroase a portocală! (Mâncasem mai înainte).

Veronica: - Nu, e ceva deosebit! Curios! Interesant! Când adulmec spaţiul nostru, simt portocala, când caut spre ceea ce văd, simt alt miros!

George: - Înţeleg fenomenul! Mai departe: Ce vezi?

Veronica: - Vine... vine... Trebuie să fie o femeie! Simt, că va veni o femeie! Sunetul se apropie... Se apropie nişte copilaşi cu trompete, care înconjoară movila... Acum, văd în centrul movilei, mai sus, un scaun de flori... sunt nişte fetiţe, în jur de 10 ani, toate în alb... au cămăşuţe albe, cu mâneci largi, având picioruţele goale... au părul blond auriu... Au înconjurat movila şi parcă aşteaptă pe cineva... Vine cineva... Vine... Vine... Se urcă pe cărare, se aşează pe acel Tron, iar fetiţele toate, se înclină Ei... Acum o recunosc! E Maica Domnului... Georgina! (Veronica era extrem de emoţionată).

Fetiţele, parcă aşteaptă un ordin. Doamna Georgina spune ceva la copii... Copiii încep să cânte un imn glorios la adresa celor de Sus... A întins mâna către noi, în semn de atenţie...

George: - În Numele Marelui Dascăl, fii binecuvântată Prea Venerată Doamnă şi Mamă a Domnului nostru! Primeşte felicitările noastre, cu ocazia acestor zile de sărbătoare, pentru cei ce păstrează amintirea celei mai mari **LUMINI** ce a coborât între noi. Îţi aducem toată preţuirea, consideraţia şi respectul nostru, pentru nobleţea sufletului Tău, pentru Lumina Fiinţei Tale, pentru armonioasa Ta prezenţă, lângă care, Marele Învăţător al oamenilor a coborât şi s-a adăpostit ca sub un cort prea binecuvântat şi plin de Har. Te felicităm pentru meritele Tale!

Ai fost aleasă şi din ceea ce ai avut prin bogăţia Lui, ai devenit tezaur de iubire şi parfum ceresc.

Surprinşi suntem şi copleşiţi de cinstea ce ne-o faci şi pentru această sărbătorească prezenţă în modesta noastră casă, fii încă o dată binecuvântată şi binevenită, Prea Luminată Doamnă!

DOMNIA SA GEORGINA: - În Numele Aceluia care pe braţele Mele s-a odihnit, fiţi binecuvântaţi, fiii Mei!

Aţi strigat cu atâta căldură, să vină la voi cineva, încât, ascultându-vă, am venit Eu, Mama tuturor celor ce iubesc şi lucrează ADEVĂRUL.

George: - Mai înainte de a Te asculta, permite-mi să cer, ca în Numele Hristosului nostru, să lumineze diagonala adevărului pe pieptul Tău – semn al autenticităţii prezenţei Tale!

Veronica: - S-a format împrejurul Domniei Sale, un cerc de lumină care a înconjurat-o, iar coroana... acum văd, are steluţe, care au început să strălucească splendid! (Veronica era din ce în ce mai emoţionată - foarte explicabil, dar emoţia ei trebuia depăşită, ca să putem începe lucrul).

GEORGINA: - Ceea ce vedeţi voi acum, este ceea ce am primit în momentul când M-am unit... (stenogramă indescifrabilă)... de a primi Puternica Lumină peste Mine şi încă nu puteţi vedea adevărata Mea haină ce o am şi atât cât puteţi suporta voi să vedeţi, atât las să fiu văzută.

George: - Îţi mulţumim, Doamna noastră!

GEORGINA: - Lucrul vostru despre gradarea hainelor, a culorilor şi a luminilor, nu puteaţi să-l începeţi, decât cu aceea care a fost "pat de odihnă", "ancoră de nădejde", "cupă de adăpare", "masă de mâncare", "copac cu umbră deasă", pentru cei ce caută spre Mine...

Haina de Lumină ce vedeţi că o port, este îmbrăcămintea ce am primit-o în momentul când am primit pe Acela ce este Lumină şi s-a desăvârşit în Lumină, atunci când "LUMINA" s-a dus la locul de unde a venit, iar Eu am rămas îndurerată.

Coroana înstelată, am primit-o când M-am dus la El pentru totdeauna. Cercul de Lumină, care vedeţi că a rămas în jurul Meu, înseamnă puterea harică ce o am şi o trimit asupra pământenilor, chiar dacă ei nu o cer; cade ca o rouă binefăcătoare şi se ridică la cei care sunt învăluiţi şi îmbrăcaţi în haina mizeriei şi a decăderii şi nu doresc nimic frumos, nimic bun.

Copiii ce-i vedeţi în jurul Meu, sunt câţiva din acei ce au fost tăiaţi fără milă, pentru a afla Pruncul Meu. Ei nu se vor mai întoarce în Lumea mizeriei, pentru că aceştia care au fost cu sufletul curat, au fost luaţi în Oraşul de Aur - Oraşul Luminii şi Bucuriilor. Unii dintre ei, au devenit flori prea frumoase şi parfumate, care îmbată văzduhul.

George: - Prea Luminată Doamnă, această întâmplare cu "Tăierea pruncilor", are ceva iz legendar. Nu vreau să spun că nu ar fi posibilă, însă, îmi pare ceva comun, care se regăseşte în multe alte legende din istoria miturilor. În Scriptele orientale, la naşterea lui Krişna, este menţionat un oarecare Kansa, care ar fi tăiat prunci, spre a nu fi concurat pentru tronul său... Aceeaşi poveste se petrece şi la naşterea lui Moise, personajul acesta suspect, care a căutat să-şi

arate măiestria lui magică, mai presus decât cea a egiptenilor; tocmai asupra egiptenilor, a căror spiritualitate atingea culmi incontestabile, pe care le atestă însăşi monumentele şi civilizaţia lor. Astăzi, istoricii, reluând documentele din anii naşterii lui Iisus, nu au găsit pe Irod în timpul naşterii Lui, ci antidatat anului I...

GEORGINA: - Cu mult înainte de a avea LUMINA LUMII pe braţele Mele, cititorii în stele şi alţi mari cunoscători ai evenimentelor ce aveau să vină, arătau în toate colţurile Lumii, că pe Pământ ar veni cineva, care va fi mare, numindu-L "Rege" şi "Împărat". Cei care tremurau pentru apariţia unuia ca acesta prezis, de câte ori auzeau asemenea proorociri, trimiteau să ucidă copiii nou-născuţi, aşa încât, aceasta nu era o noutate pentru timpul acela şi nu numai o singură naţie făcea aceasta, pentru că răutatea era una şi aceeaşi peste tot şi aceeaşi sete de a predomina, era în toţi tiranii, şi nu numai în Bethleem şi Nazareth s-au tăiat copii, ci în multe părţi ale Pământului.

Prin câte nu am trecut şi Eu!... Cine le-ar putea scrie! Cine le-ar putea spune!? Cu toţi s-a petrecut la fel, pentru că se păstra de multe veacuri această dorinţă de răzbunare.

George: - Doamna noastră, Te rugăm să ne spui, a avut vreun amestec Hristos cu jidovii? Ai fost Tu, din neamul lor? Nu este aceasta o mânjire odioasă, o lucrătură diabolică, să fie făcut Hristosul nostru, părtaş al tradiţiilor jidoveşti, având originea în cel mai decăzut popor de pe suprafaţa Pământului?

GEORGINA: - Acum, am să vă spun! Era normal să-L fi făcut de-al lor, pentru că au văzut că are atâta autoritate peste oameni şi este ascultat şi că o mare parte din omenire începe să-I ia urmele, să urmeze Învăţătura Lui, calea Lui şi ca să arate că tot ei sunt "poporul ales" şi iubit, au căutat să arate provenienţa Lui iudaică, scoţând chiar scrieri documentate, cu date de sute de ani în urmă, arătând, că şi viţa din care Eu mă trag, ar fi tot a lor – mă refer la acea tânără Fecioară. Aceasta au făcut-o, cu scopul de a specula măreţia Numelui lui Hristos şi de a căuta să scape de discreditarea în care căzuseră, în urma predicilor Luminosului Învăţător, predici, în care evreii, cu tagma lor preoţească, erau direct loviţi şi de a arăta meritele naţiei lor.

Dându-şi seama că Fiul Luminii căuta să înfrăţească toate popoarele, că era ascultat de toţi pentru dragostea Lui, care urmărea ştergerea tuturor graniţelor urii ce era între popoare, dându-şi seama că Acesta va acoperi Pământul prin forţa nevăzută, dar simţită peste oameni, au făcut sfat, ca totuşi, dacă Acesta va reuşi să cuprindă Pământul, "noi trebuie să reuşim, să arătăm că este scos din neamul nostru şi mai apoi, al acelora care Îl vor urma", deşi ei, evreii, nu-L iubeau, din cauza mândriei şi intereselor lor.

George: - Dar Apostolii, care şi ei sunt evrei în textele noastre, au fost, într-adevăr, evrei?... Mai bine-zis, a putut exista vreun evreu, care să ajungă Apostol al Domnului nostru şi să-L asculte şi să-I urmeze Învăţătura?

GEORGINA: - Apostolii au fost din toate neamurile şi nu ştiu unul măcar, să fi fost evreu! Poate, să fi fost a nu ştiu câta generaţie! Dacă s-au rupt din ei,

au fost câteva femei, doar... Ei sunt în stare şi pe voi doi, dacă vă vede cu nume mare, să spună că bunica voastră a fost evreică şi lumea ascultă, crede şi apoi întăreşte...

George: - Doamna noastră, iartă-mi bucuria asta ce o am, ascultând chiar de la Tine, acest mare adevăr îngropat de veacuri! Iartă-mă şi dă-mi voie, să Te mai întreb o dată: Ştii măcar vreun Apostol, care să fi fost evreu? Domnul nostru a pomenit un singur nume, când a venit în ecran: Joel!

GEORGINA: - Nu ştiu! (Dă din umeri). Eu nu ştiu nici unul, afară, poate, străbunicii să-i fi avut vreunul...

Aşa au fost ei şi aşa vor să fie şi azi: tot ce este bun, tot ce este înţelept, trebuie să fie evreu: "Acesta este din sângele nostru!" Într-o bună zi, se va nimici şi această mândrie a lor, căci niciunul nu saltă din preajma Pământului şi aşteaptă, spun ei, pe "Salvatorul" lor.

Eu nu am urât pe nimeni, dar m-a scârbit ipocrizia oamenilor şi îndeosebi, acest neam blestemat, că a dorit să subjuge orice popor, şi chiar astăzi, la fel, duhul lor de a stăpâni pretutindeni, trăieşte în ei, pentru că ei, cu atât rămân, cu ceea ce au pe Pământ. Voi nu vedeţi, cum de acest neam atârnă o putere, care vouă nu vă place, dar nouă?!

George: - Cunoşti pe aceia care au avut ideea aceasta, de a schimba textele? Aş vrea, câteva nume...

GEORGINA: - Imediat ce au văzut că prin moartea Lui, Învăţătura Lui mai mult predomină, că se lămureşte, că obştea Lui se întinde cu cea mai mare rapiditate pe suprafaţa Pământului, imediat, bătrânii acestei naţii blestemate, au făcut sfat, cu gând de a distruge şi a destrăma comunitatea ce îmbrăţişase Învăţătura Fiului Luminii, arătând cele scrise, nu cu gând de a-I urma Învăţătura, ci de a arăta, că deşi este al lor, ei se ţin de învăţătura şi tradiţia lor şi nu se ia după "rătăcirea" Lui. Apoi, au căutat unii din bătrânii aceştia prea blestemaţi, să arate că părinţii, bunicii şi străbunicii Mei, sunt figuri mari în neamul lor şi că Eu s unt o fiică a pieirii, captată de o sectă, care s-a numit după numele lui Hristos, "Secta creştină".

Au ajuns, apoi, până acolo, că dintre ei s-au arătat iubitori ai Învăţăturii, ca să strecoare cât mai multe neadevăruri prin scris şi prin predici, arătându-se mari învăţători, iar oamenii slabi, de bună credinţă fiind, au crezut, asimilând învăţături greşite. Cine putea să se ocupe de ei? Cine putea să se ţină de ei, când aveau otrava mizerabilă în mână şi pasiunea de a o întinde, ca pe cea mai nemiloasă pecingine! Deşi au arătat atâtea, ei tot nu au fost iubiţi, ba din contră, între ei a fost mereu o permanentă răzbunare şi luptă.

George: - Doamna noastră, cum de s-a petrecut astfel, că au rămas până astăzi, date schimbate, nume, locuri şi erori de fond?

GEORGINA: - Pentru că schimbările lor, nu au deranjat cu nimic Învăţătura Fiului Luminii. Oriunde vine Lumina, nu ţine seamă de loc. Şi aici, noi nu ţinem seamă de loc, nu alegem locul, ci oamenii; noi lucrăm nu cu locurile, ci cu oamenii, aşa încât, chiar dacă s-a schimbat un loc – în loc de

Alexandria, au pus Bethleem – nu au stârpit Învăţătura şi nici cei ce au schimbat cu interes, nu au avansat mai mult, ca să predomine Învăţătura Fiului Meu.

George: - Doamnă Prea Venerată, drama noastră, într-adevăr, nu este cauzată de faptul că Noul Testament Îl arată pe Hristos evreu din Betleem şi nu egiptean din Alexandria...

GEORGINA: - Hristos, de fapt, a fost al tuturor neamurilor...

George: - Foarte adevărat! Drama noastră, rezidă în sensul confuz al unor parabole care vehiculează alte poziţii faţă de viaţă şi pun în contradicţii flagrante textele între ele. Îmi vine în minte pilda "Stăpânului unei vii", care cheamă în fiecare oră din zi, lucrători la lucru, pentru ca la sfârşit, să le dea la toţi aceeaşi plată! Totală eroare! Unde mai este logica, unde este Legea absolută a meritului fiecărui nivel, fiecărui efort depus?

GEORGINA: - Da, este adevărat ce spui şi mai sunt şi altele ce au fost deformate, însă, cei ce au în ei lumină, le evită. Câţi citesc textele acestea, de care spui? Câţi le aplică? Fiecare ia ceea ce e în el şi se sprijină pe acele texte care sunt proprii lui. Învăţătura lui Hristos nu stă în litere, în texte; ea este vie, în oameni, în cei ce o au, în cei ce au primit-o, au luat-o şi aceasta nimeni nu a luat-o de la ei.

Au fost mulţi care s-au strecurat, luând titlul de Apostoli, chiar din conducerea religioasă a jidovilor, au plecat în toate părţile, la toate neamurile unde ştiau că aplicau Învăţătura Lui, luând chip de pocăinţă şi de om care a îmbrăţişat întru totul Învăţătura lăsată, ca să poată strecura unele învăţături, care au rămas până azi, dar care nu sunt ascultate de nimeni.

Cei ce au simţul dezvoltat, descifrează ceea ce trebuie să ia şi ceea ce nu! Fiecare magnet, atrage ceea ce este propriu lui: ADEVĂR SAU STRICĂCIUNE!

George: - Nu am crezut niciodată că Hristos ar fi putut spune: "Iartă-le lor, că nu ştiu ce fac!" Mi-am dat seama, că e ceva străin de spiritul "echităţii", propriu spiritelor superioare.

GEORGINA: - Aceasta nu au scris-o evreii, ci alţi evlavioşi, care, pentru ca să arate cât de bun a fost şi ca să sublinieze pilda de răbdare şi bunătate faţă de oameni, au pierdut din vedere graniţele milei şi îngăduinţei Fiului Luminii. Aşa de puţin a vorbit în timp ce era chinuit!... Dar, cei ce Îl urmăreau cu gânduri bune, din priviri socoteau o grăire, din trăsături o şoaptă, deşi nu scotea gura aceea însângerată nici o şoaptă şi din ochii care curgea sânge, ţâşneau priviri de milă, dar privea şi cu dispreţ şi cu asprime, stăpânindu-şi puterea, ca să poată duce la bun sfârşit MISIUNEA LUI, pentru a arăta cât poate duce un om, care nu este ieşit dintre oameni...

Veronica: - Copiii se ridică...se pregătesc de plecare.

George: - Îţi mulţumim, Prea Venerată Doamnă, pentru bucuria mare cu care ne-ai îndestulat, prin cele mărturisite de Tine! Nu îndrăznesc să-mi exprim dorinţa de a continua această discuţie abia începută...însă, consider aceasta, ca un început al DESCIFRĂRII TRECUTULUI ÎNGROPAT.

Veronica: - S-a ridicat în picioare... Ce frumoasă e!...

GEORGINA: - Nu m-aţi chemat nici acum; când ne chemaţi, dăm ceea ce vreţi, când venim noi, dăm ceea ce avem noi de dat. Când va fi dorinţa voastră mare, voi reveni!...

Veronica: - A ridicat mâinile, rotindu-le spre noi...

GEORGINA: - Lumina celor care au fost asupra mea, să fie peste voi!

Veronica şi George: - Amin!

Veronica: - A plecat, înconjurată de acelaşi cerc de lumină... Copiii, înainte şi după Ea... Se depărtează... Acum, pleacă şi parcul... A dispărut! Nu-i mai văd!...

Bucureşti – 29 Decembrie 1964

C A L E M N I S - preot călugăr egiptean

- argintiu luminos
- Stratul VII.

I u d a - ucenic al lui Hristos

- negru fumuriu;
- locurile de chin.

Aşezându-ne, ne-am rugat să fie trimis cineva, cu care să putem începe sistematic cercetarea culorilor, a luminozităţii şi intensităţii lor, precum şi apartenenţa spiritelor faţă de straturile de lumină sau locurile de chin.

După un timp, se prezentă Calemnis.

Calemnis: - În Numele Domnului nostru Iisus Hristos, vă binecuvântez pe voi, fiii şi prietenii mei! Aţi cam aşteptat astăzi! Am aşteptat şi eu, până am primit ordin să vin la voi. Ce doriţi, să aflaţi?

George: - Iubite Calemnis, referitor la cele spuse de Doamna Luminii, aseară... Ştii despre ce am discutat, nu?...

Calemnis: - Da, am fost de faţă, dar nu a fost nevoie să fiu văzut.

George: - Voi întreba acum, ceva care eu înţeleg, însă, totuşi, aş vrea ca răspunsul să vină din lumea voastră, pentru a întări, a clarifica o realitate pe care mulţi nu o înţeleg. Este vorba de o întrebare pe care mulţi mi-au pus-o; eu le-am răspuns şi mulţi au dat din cap neîncrezători, neînţelegând **ORDINEA** din Univers.

De ce a lăsat Cerul să se stâlcească, să se deformeze Învăţătura Fiului Luminii şi nu a oprit, nu a intervenit într-un fel sau altul, spre a face să rămână nişte texte clare, cu un conţinut pur, ca să fie un îndreptar eficace celor ce caută drumul?...

Calemnis: - Oamenii, în toate veacurile, au avut libertatea: SĂ FACĂ CE VOR!...

Dacă ar fi venit din nou Cel ce lăsase Învăţătura, L-ar fi răstignit din nou. Ar fi trebuit să vină cineva cu război şi cu oştire, nu blând, ca Cel ce a lăsat

Învăţătura, cineva care să ardă fără MILĂ pe cei care au căutat, nu din iubire, ci din interes, să prezinte cele spuse, deformat.. Este adevărat, că MAGNETUL SPIRITUAL ce îl are fiecare în el, nu poate să atragă decât ceea ce singur are în el. Aşa că, nu avea rost să nimicească pe cei ce aveau posibilitatea de a scrie şi împărţi. Pe când comunitatea creştină era prigonită, creştinii erau bucuroşi când venea cineva mai învăţat sau chiar mai simplu, dar care le spunea cu căldură despre Acela care şi-a dat duhul în cele mai groaznice chinuri.

George: - Ne-a spus Doamna Luminii, că mulţi din tagma preoţească a evreilor, mascând supunere şi convingere, au pătruns în buna credinţă a oamenilor cu titlul de Apostoli şi învăţători ai lui Hristos... Păstrează Biserica noastră - tradiţia – vreun astfel de fals Apostol, care să fie şi acum considerat drept Sfânt?

Calemnis: - Da. Între cei 70 de Apostoli, numai 18 sunt adevăraţi Apostoli, restul, sunt evrei bogaţi, care au avut posibilităţi materiale, putere şi inteligenţă, care au ştiut să se strecoare, care au avut şi bani destui şi au putut să se deplaseze în toate părţile.

George: - Veronica, ştii de existenţa acestor 70 de Apostoli în calendar?

Veronica: - Parcă sunt... Nu-mi amintesc!

Calemnis: - Întrebaţi pe teologii voştri, de ceata celor 70 de Apostoli, după răstignire. Se păstrează şi numele lor şi se cunosc.

George: - Dar numărul acesta de 12, cum de a rămas?

Calemnis: - Se ştia despre 12, care L-ar fi sprijinit şi ajutat. Realitatea e, că nu erau toţi la un loc mereu şi nu numai aceştia erau. Din cei 12, cei mai mulţi erau oameni simpli, care încercau să-şi câştige existenţa prin negustorie şi pescuit, care ascultau şi Învăţătura Marelui Dascăl, o aplicau şi o lăsau între oameni.

George: - Au fost evrei, între aceştia?

Calemnis: - Nu ştiu exact, dar se spunea că doar Marcu şi Iuda ar fi fost evrei...

George: - Doresc ca Veronica, să-l vadă pe Iuda, cum arată!

Calemnis: - Iuda este greu de adus, pentru că este jos de tot. El a existat - şi este aşa cum spun textele. Toată viaţa lui a fost rău. Eu l-am cunoscut târziu, când făcea pe mironosiţul şi pe “evlaviosul”, dar era ştafeta bătrânilor evrei. Avea un spirit organizator şi descurcăreţ, socotit de unii, mai inteligent ca toţi, afară de IOAN EVANGHELISTUL, care ERA DEASUPRA TUTUROR, care îi întrecea pe toţi în INTELIGENŢĂ, GÂNDIRE şi ÎNŢELEPCIUNE, era INSTRUIT, era CITIT, era CULT, era BUNĂTATEA ÎNTRUCHIPATĂ şi, deşi era nespus de înţelept, nu căuta să arate asta niciodată, fiind şi printre ultimii adepţi ai învăţătorului, căci era cel mai tânăr.

Era cel mai iubit de marele nostru învăţător - aşa am auzit - prin faptul că, NICIODATĂ NU S-A DEPĂRTAT DE ÎNVĂŢĂTOR; ÎL URMA PRETUTINDENI şi spunea mereu că ar vrea să fie “O singură turmă şi un singur Păstor”.

IOAN iubea toate celelalte neamuri care erau dispreţuite şi nesocotite de unele popoare.

Au fost Apostoli, despre care nici nu se vorbeşte în textele voastre, care au depăşit în iubire şi executarea întru totul a sfaturilor Lui, pe mulţi, şi al căror nume nici măcar nu s-a păstrat.

George: - Am intenţia de a cunoaşte, de este posibil, pe cei 12, şi măcar unul, doi, din cei necunoscuţi, să le studiem culorile, luminozitatea şi locul în straturi. Ce părere ai?

Calemnis: - Trebuie să ştiţi, că eu sunt mai mic decât ei. Totuşi, mă voi ruga să vină între voi, când veţi vrea...

.....

George: - Ce face? o întrebai pe Veronica.

Veronica: - Tace..., priveşte în jur, cu bărbia în pumni.

..... Tăcere..... Aşteptare.....

Calemnis: - Am căutat să pătrund adâncurile, să găsesc şi să aduc în faţa voastră, pe acel nenorocit Iuda. O să vă umple camera de miros urât! Asupra lui, am putere; pe ceilalţi, trebuie să-i chem, să-i rog...

Veronica: - Vai!... (Veronica păleşte şi duce mâinile la obraji)... Vai, ce monstru! Auzi (către George) ... auzi, e tăciune de negru! Încovoiat...A venit, parcă, înnotând cu mâinile deasupra capului. Stă cu capul plecat... Şi-a ridicat privirile spre Calemnis...

Calemnis: - Ce e, Iuda, nu te simţi bine, că te-am scos de unde zaci?

Iuda nu răspunde.

Calemnis: - Eu nu am fost lângă Învăţătorul nostru Iisus; sunt preot egiptean al vechiului Egipt. Am avut fericirea de a-L privi de la distanţă, L-am iubit şi I-am urmat în fapte - sfaturile, singur. Tu i-ai fost ucenic, care I-ai purtat şi punga! Vorbeşte tot ce ştii, şi de tine şi de El, că ai fost în preajma Lui. Măcar acum mărturiseşte şi fii sincer, că destul, toată viaţa ai fost fals, nesincer şi perfid.

Veronica: - Geme... parcă se tânguie...

IUDA: - Da, părinte, eşti egiptean, nu eşti creştin, nu ai făcut parte din comunitatea lui Christ, dar te văd că ai putere asupra mea, care, încă mai sunt zugrăvit de pictori în rândul celorlalţi Apostoli. Eu, care am fost “iscoadă”, nu ucenic, din tinereţea mea, de când am aflat că acest Iisus este isteţ şi cunoaşte, că a înfruntat pe bătrânii noştri, că biciuieşte pe toţi cei necinstiţi, că judecă pe toţi cei ce sunt nedrepţi cu slujitorii lor, mi-am pus în gând, să rog pe bătrânii noştri, mai marii sinagogii, să mă împuternicească, pentru a mă ţine după El, părând ca cel mai devotat ucenic, până ce Îl voi distruge prin condamnare.

Deşi era perfecţiunea întruchipată în El, deşi aveam momente când mă copleşea Lumina Lui, simţeam în inima mea un vulcan de ură; flăcări ieşeau pe nările mele, de revoltă, pentru acest Om, căruia Îi căutam până în cele mai înguste cute, învinuiri de moarte. Când făcea ceva sâmbăta, Ziua Domnului, nu ştiam cum să merg, să arăt vina Lui contra lui Dumnezeu şi multe altele, pe care

le născoceam, ca să fiu lăudat de bătrânii sinagogii. De multe ori, ochii Lui priveau profund în mine şi eu mă ruşinam, crezând că mă descoperă, dar Cel ce răbda şi aştepta să-I vină timpul, nu m-a descoperit, decât în ziua când L-am dat pe mâna ostaşilor şi atunci s-a uitat la mine, parcă vrând să vadă, dacă-mi cer iertare... Eu, însă, n-am cerut şi ne-am despărţit pentru totdeauna, ca după despărţire, să se năpustească asupra mea "ploaia de foc a remuşcărilor" şi aşa, să mă sfârşesc ca un ticălos, fără bani, fără laude, fără să am vreo mulţumire, ci dimpotrivă, numai chin şi lacrimi...

George: - Cum ai murit?

IUDA: - M-am spânzurat de o creangă.

George: - Dar bătrânii, nu au fost recunoscători pentru ce ai făcut?

IUDA: - Bătrânii nu au avut timp să se ocupe de mine. Mi-au aruncat cu dispreţ arginţii ăia, căci era prea mare vâlva despre Iisus şi au căutat nici să nu se mai ocupe de mine. Pentru că mi-am dat seama că am greşit, am vrut să mor înainte de a muri El pe Cruce, cu gândul de a mă ridica şi pe mine din muncile conştiinţei, pentru că aşa spusese, că va uşura pe cei din întuneric – dar, am ajuns prea târziu! Trecuse pe la cei ce sufereau şi I-am dat în urmă. Dar, chiar dacă-L prindeam, ştiu că eu nu aş fi fost miluit, pentru că... eram prea rău... prea vinovat de tot ceea ce făcusem!...

George: - Cum este acolo unde stai tu?

IUDA: - Este lumea întunericului şi a remuşcărilor, a potopului de remuşcări de foc, de suferinţă, unde stau toţi acei ce sunt ticăloşi, care nu pătrund nici o clipă în locurile de repaus şi odihnă, unde se aşteaptă, îndeobşte, mila.

Ştiu de aceste locuri, că au spus unii luminoşi, care au fost în trecere pe la noi şi ne-au mustrat. Pe la cei din aceste locuri groaznice, a trecut şi Hristos, dând "uşurare" celor ce erau acolo, pentru ca în glas de trâmbiţă, să se ridice la locul Lui. Întâi a trecut pe la noi, netrebnicii, şi o parte au fost uşuraţi...

George: - Este adevărat aceasta, Calemnis? A trecut Hristos, să uşureze ticăloşii veacurilor?

Calemnis: - Este vorba numai de acei dintre ei, care nu au cunoscut adevărul şi au ajuns acolo din neştiinţa lor, pentru că se ia în consideraţie, dacă au avut mintea întreagă, dacă au făcut rău în mod conştient sau din neştiinţă, şi apoi:

Hristos nu a albit pe cei netrebnici! Nu trebuie să crezi asta! El a "uşurat" doar, viaţa celor ce zăcuseră în neştiinţă.

George: - Cum de Iuda este fixat într-un loc de unde nu poate ieşi, iar musafirul nostru nepoftit, Sava Truditu, avea libertatea să umble în toate părţile şi să facă rău?

Calemnis: - Nu toţi, umblă fără căpătâi. Unii sunt fixaţi în chinuri groaznice...alţii mai au libertatea să mai iasă de acolo... Spune tu, Iuda, de câte ori ai ieşit din chinul tău?

IUDA: - Demult... rar se întâmplă, la o poruncă, să fiu dat exemplu de cădere şi destrămare.

Oh, bunule părinte, cum aş vrea să intru din nou în trup pământean! Numai m-aş lovi, m-aş chinui, m-aş pocăi, m-aş bate cu pumnii în piept, strigând tuturor: "Eu sunt cel ce L-am vândut pe El!" Am crezut că mila se obţine cu viclenie şi orgoliu; nu am ştiut că numai inima zdrobită poate primi mila şi îndurarea Cerului...

Eu... nu mai am voie să mă întorc pe Pământ, nici să pribegesc, ci să stau în cele mai de jos trepte ale mustrărilor de conştiinţă.

George: - Eşti singur acolo, în chinurile tale?

IUDA: - Nu stau singur; sunt mulţi în jurul meu, în adâncurile pământului...

George: - Cine mai e acolo?

IUDA: - De cine vreţi să ştiţi, de cunoscuţi sau necunoscuţi?

George: - De cine ştii tu!

IUDA: - E unul mai aproape de mine, pe care voi îl cunoaşteţi... Se numeşte... (Ne permitem să ţinem secret acest nume).

Noi nu mai avem chipuri de oameni, ne sfâşiem unii pe alţii, ne mâncăm între noi..... Toţi bătrânii noştri sunt cu noi, dar nu au suferinţe ca mine... Eu sunt cel mai jos. Depinde... şi între noi sunt mulţi cu chinuri mai uşoare, pentru că nu ne chinuie cineva, ci noi înşine ne chinuim. Unii - de pildă - se simt chiar bine în răutatea lor, pentru că aşa s-au născut şi nu au avut participare la mari acţiuni, dar cei mai mulţi sunt ucigaşi, care nu cunosc mila.

Nu se văd marginile, nu se vede o margine a acestui spaţiu negru şi întunecat care ne înconjoară şi nu ai voie să cunoşti pe nimeni, nu ai nevoie decât de tânguire şi nu doreşti întâlniri cu nimeni, pentru că nu găseşti în alţii decât mai multă lovire, mai groaznice chinuri.

Ne este ruşine de tinerii în Lumină, ce trec pe la noi şi ne mustră pe noi şi pe bătrânii noştri, care nu au vrut să îmbrace HAINA DE LUMINĂ. Durerea mea este prea mare şi de aceea gem şi mă tânguiesc... Ştiu că nu am scăpare...

Calemnis (poruncitor)**:** - Pleacă!

Veronica: - De ce oare, merge aşa, de parcă înnoată, şi-şi azvârle mâinile deasupra capului?

Calemnis: - E deformat la maximum! El singur caută să se chinuiască şi să-şi stâlcească toate mişcările, ca mai mult să sufere.

George: - Acum începem, în sfârşit, cu Apostolii?

Calemnis: - Sunt de părere, să lăsăm pe mâine!

George: - Mâine, atunci, continuăm! Îţi mulţumim, iubite părinte şi prieten!

Calemnis: - Pacea Domnului să fie cu voi!

Veronica: - A plecat!

Drept să-ţi spun, nici eu n-aş mai fi putut sta. M-a impresionat şi m-a dezgustat la maxim, Iuda... Ce urâţenie, ce insuportabilă şi groaznică prezenţă!...

Bucureşti – 30 Decembrie 1964

S O C R I T

- argintiu sclipitor
- Oraşul de Aur.

M A R C U E V A N G H E L I S T U L

- alburiu de la gât până la mijloc, cenuşiu deschis până la genunchi, gri închis până jos;
- Stratul V.

Discutam împreună cu Veronica, fenomenul dedublării personalităţii, pregătiţi să începem lucrul... La un moment dat, Veronica, fără să fi chemat pe cineva, simte un parfum puternic.

George: - Înseamnă că vine cineva, sau este pe-aici...

Veronica închise ochii şi aşteptă. După câteva clipe:

Veronica: - Vine cineva... Începe să se distingă... Încă nu-mi dau seama, dacă este bărbat sau femeie...parcă, totuşi, este bărbat, pentru că... Da, e bărbat! E zvelt, înalt, cu părul blond, sprâncene arcuite, ochi mari, puternic expresivi..., buzele senzuale...

George: - Ce culoare domină?

Veronica: - Alb luminos... Hainele sunt ca ale lui Calemnis, adică, pare înfăşurat cu acea mătase – ca să zic aşa – luminoasă, care e aruncată peste umăr, aşa cum erau îmbrăcaţi grecii şi romanii... E cu picioarele goale... Ba nu! Are nişte tălpi prinse cu ceva, de picior... S-a oprit şi ne priveşte liniştit, cu mâinile pe piept, cu două degete ale mâinii drepte, sprijinind bărbia.

George: - În Numele Marelui Guvernator, fii binevenit! Te rugăm să ne spui, cine eşti!

Necunoscutul: - În Numele Aceluia Care vin la voi, în Numele Marelui şi Puternicului Domn, Împărat şi Stăpân A-toate, am venit la voi din Oraşul de Aur, locul pe care l-am primit prin lupta şi activitatea mea. Mă numesc **SOCRIT!**

George: - În Numele Marelui Învăţător, să strălucească diagonala adevărului, pe pieptul tău!

Veronica: - A apărut acum, o diagonală strălucitoare!

George: - În Numele Domnului, Învăţătorului şi prietenului nostru Hristos, fii binevenit, iubite Socrit! Primeşte modesta binecuvântare a iubirii noastre şi felicitările pentru biruinţa ta, pentru cucerirea veşmântului de lumină pe care îl porţi!

Dorinţa noastră intensă de a clarifica unele probleme, dorinţă, pe care nu am apucat să o formulăm către voi, pesemne, ai cunoscut-o mai înainte, pentru că ai venit, fără ca noi să chemăm pe cineva. Totuşi, eram pregătiţi de întâlnirea cu voi, cei ce nu aveţi îngrădirile noastre, de timp şi spaţiu.

SOCRIT: - S-a ţinut sfat, la intervenţia lui Calemnis, să vină cineva, în prezenţa căruia, să verificăţi unele nelămuriri în legătură cu textele şi Apostolii

Învăţătorului nostru şi am fost rânduit eu să vin, să chem pe cei care veţi dori să răspundă la întrebările voastre..

George: - Mai înainte de a începe, te rugăm să ne spui câteva cuvinte despre tine, despre activitatea pe care ai desfăşurat-o pe Pământ, care te-a făcut să atingi culmea straturilor: Oraşul de Aur!

SOCRIT: - Eu am fost roman, dintre oştenii cei mai aprigi, care au asistat la mascarada evreilor, pe care i-am măcelărit fără milă.

Am iubit pe Acela care a fost fără vină, pe Lumina Lumii, pe Acela L-am iubit aprig, cu toată forţa, cu bărbăţie şi curaj.

Toate cele făcute de mine, nu s-au scris, pentru că nu aveau evreii interes. Da, am ucis fără să cunosc mila, de la prunc până la bătrân, orice îmi ieşea în cale. Unde întâlneam viclenie jidovească, puneri la cale şi uneltiri de-a sugruma activitatea comunităţilor creştine, acolo mă strecuram, după ce apunea soarele, mergând deghizat şi măcelăream, fără să cruţ pe nimeni.

George: - Singur, făceai asta?

SOCRIT: - Singur, da! Fără ştirea nimănui! Nu aveam încredere în nimeni! Am purtat grad mare în armata romană şi superiorul meu - Democle, mi-a îngăduit să plec un timp, spunându-i că interese majore mă cheamă pentru un timp. M-a înţeles; lucru, pentru care a primit răsplată, deşi, numai atât a făcut.

La un timp, însă, când începu zarvă mare în Ierusalim, am fost numit în garda ce trebuia să ia parte la mascarada jidovească a prinderii şi judecării lui Hristos. Dându-mi seama că aceasta avea să-mi împiedice activitatea în favoarea Luminosului Domn, pentru că în acea postură nu puteam face nimic pentru El, am evadat... am dezertat... asistând de la distanţă la acea mizerabilă înscenare. Privind, s-au adunat în inima mea picuri fierbinţi de otravă, picuri de venin, în faţa nemiloasei chinuiri şi s-a umplut inima mea de otravă şi furie, pe care le-am vărsat peste ei, fără să mai cunosc mila. Am simţit atâta forţă în mine, încât, aruncându-mă asupra lor, îi cuprindea o spaimă de moarte pentru paloşul care reteza fără şovăire. De la un timp, ducându-se vestea de ravagiile mele, când mă vedeau, mulţi mureau de spaimă, dar tăceau; toţi jidovii tăceau, nu spuneau la nimeni, ca nu cumva să audă străinii, să scrie cu slove, că Acel condamnat la moarte, vine şi-i ucide, pentru că aşa credeau jidovii înşişi, că eu aş fi Cel omorât de ei, revenit în trup, ca să răzbun nedreptatea făcută.

Dar, într-o bună zi, s-a sfârşit şi cu mine... Un confrate de-al meu..., mi-a tăiat capul! Atât l-au îndopat evreii, atât l-au îndopat, atât a înghiţit, până m-a înghiţit şi pe mine... Simţisem că mai aveam puţin timp şi acest simţ nu m-a înşelat, căci aceasta mi-a fost ultima întrupare pe Pământ, şi ajungând la locul meu, câştigat prin răzbunare adevărată şi sfântă, mi-am găsit şi completarea mea perfectă, de care astăzi mă bucur, ducând o viaţă neaşteptată de mine vreodată.

Cei ce scăpau de mâna mea, şi-au dat seama, că cineva din ucenicii “Acelui răstăcit” nenoroceşte pe cei mai buni, pe cei mai devotaţi evrei ai Legii. Adevărul este, că eu nu căutam numai pe cei ce meritau pedeapsă... vinovat-nevinovat, îi “scuteam” de a mai fi devotaţi legii lor... (zâmbeşte). Cădeau ca spicele luate de

vânt!... Mizerabilii! Acesta este adevărul: în Lumea întunericului, ei au cele mai multe locuri şi va fi cea mai mare binefacere, când focul ceresc îi va secera pe totdeauna.

George: - M-ar interesa, să văd, cât alb ai putut pune pe tine, prin această activitate; de aceea, în Numele Adevărului, să reia spiritul tău, culoarea pe care ai avut-o înainte de a-ţi începe activitatea de stârpire a mizerabililor iudei!

Veronica: - Au dispărut hainele şi culorile se transformă... Gata!

SOCRIT: - Aşa am arătat, înainte de a începe pedepsirea iudeilor!

Veronica: - Gri deschis, deschis de tot, luminos, aş putea spune, iar pe piept are puncte albe.

SOCRIT: - Acestea sunt faptele bune, ce le făceam din îndemn lăuntric, cu orfani şi asupriţi. I-am apărat, pe cât mi-a stat în putinţă.

George: - Acum, să revii la culoarea actuală, la baza spirituală actuală!

Veronica: - Este acoperit tot, cu petale, pe care le-am mai văzut şi la alţii... ca nişte solzi. Este alb-argintiu luminos, cu reflexe argintii, care, spre genunchi, ajung gri deschis.

George: - Faţă de Calemnis, cum e?

Veronica: - E mult mai luminos!... Altă esenţă!

SOCRIT: - Altă îmbrăcăminte primeşti când depui **EFORT**, alta când primeşti şi accepţi numai pentru tine, fără să ai o pasiune arzătoare pentru ceva, fără să te pui în pericol pentru cineva.

Calemnis este prietenul vostru şi al nostru. Locuieşte, aşa cum ştiţi, în locurile fericirii şi odihnei. Noi ştim, când a fost prietena noastră până acolo. Am fi dorit să vină şi la noi, dar ştiţi de ce nu a avut voie să vină?... Mai are treabă pe Pământ!... Şi încă mult!...

George: - Ca să vezi, ce diferenţă de luminozitate!..

Veronica: - ... ce înseamnă, să ajungi să ucizi, să pedepseşti, din iubire!

George: - Aceasta întăreşte RELATIVITATEA ACTELOR noastre. Cine îşi putea închipui, că ucigând, poţi primi Lumină?!

Veronica: - Şi când te gândeşti câţi sunt, care cred că a ucide, e “absolut” un păcat! Câte nu ştim noi!...

George: - Şi Calemnis este, doar, un mare spirit pământean.

SOCRIT: - Da. Prietenul nostru Calemnis, după cum v-a povestit, a privit şi a înţeles pe Cel care vedea totul, a înţeles şi a pus în aplicare, după cum v-a spus, fără să ştie cineva, fără să-şi pună viaţa în pericol, fără să-şi calce obiceiurile de preot vechi, pentru că, în momentul când apărea că pune în aplicare Învăţătura Acelui Dascăl, trebuia să calce peste Legea lui, peste regulile lui, peste toată lauda, cinstirea şi respectul ce i se ofereau.

Aşa că, să nu vă miraţi, că unul are veştmântul alb şi altul alb-luminos! Nu este ceva nedrept, ci foarte drept rânduit.

În mine sunt doi... (stenogramă indescifrabilă) A ajuns până la urechile noastre cele spuse de prietena noastră ţie, că: “Nu ţi se pare că eu am călcat peste mine, peste orgoliul, peste închinările şi laudele aduse de oameni, peste toate

bucuriile pe care le aveam?” Da, este adevărat, însă, nu te lăsa pe nădejdea aceasta, că numai pentru atâta, nu-ţi vei schimba haina.

Caută, ca alături de toate cele ce ai pus sub călcâi, pentru a putea lucra şi mai bine şi mai mult cu noi, caută să-ţi pui pe haină, nu numai lumină, ci, dacă se poate, chiar “pietre preţioase”, că, de vei vrea, vei putea şi între noi nu va fi gelozie sau necaz, ci un triumf nemaiîntâlnit, căci, în special neamul tău va sălta în sus de bucurie, dacă vei reuşi să pui “pietre preţioase” pe haina ta.

Veronica: - Ce să fac, să câştig aceste “pietre preţioase”?

SOCRIT: - Să primeşti, ca pe cele mai parfumate flori, loviturile din partea tuturor, neschimbată şi cu mai multă sete şi cu mai mult dor să fii alături de noi, pentru a lăsa în urmă adevărata Învăţătură şi lucruri şi fapte, care, încă nu s-au mai scris nicăieri.

Prin aceasta, neamul vostru va fi NEMURITOR şi aceasta prin suferinţă, în special tu, care nu poţi fi indiferentă la loviturile îndreptate asupra ta. Să le primeşti cu cea mai demnă atitudine şi atunci când va veni momentul pentru a arăta adevărul, nu te teme că nu vei şti ce să răspunzi, pentru că toţi vom fi în jurul tău, în jurul vostru, ca să ruşinaţi pe cei care vor căuta să arunce mocirla şi otrava lor, care îi stăpâneşte şi în care se tăvălesc.

Veronica: - Ce frumos e!

George: - Dacă preotul Calemnis are alb, Socrit alb-luminos, Georgina Doamna, ce fel de alb avea?

Veronica: - Aaa, al Doamnei, strălucea ca o substanţă solară!...

George: - Şi încă, nu-Şi arăta adevărata sclipire!

SOCRIT: - Nimeni nu poate avea veştmântul Doamnei noastre! Soarele este puţin spus, pentru a-I asemui **LUMINA!**

George: - De ce ai spus că sunt două persoane în tine?

SOCRIT: - Ceea ce este Veronica pentru tine, Jorj, a fost pentru mine Elpid, cu care m-am contopit pentru totdeauna.

George: - Într-adevăr, Ianoş spunea că în Oraşul de Aur discurile se unesc, se contopesc.

SOCRIT: - De aceea am atâta feminătate!... Am şi fluidele ei...

George: - Şi totuşi, eşti şi bărbat! Îţi simt vigoarea şi forţa spirituală. (Într-adevăr, era primul care trezea un sentiment complex, pe care îl încercasem la o intensitate mărită, numai în timpul discuţiilor cu Izmor - Iisus Hristos).

SOCRIT: - Să ştiţi, că pentru ruperea voastră - e vorba de tine şi de Ianoş – se duce război mare de acel nenorocit negru, care singur a mărturisit că e prietenul acelei nenorocite. Pe amândoi vă tulbură, dar el, fiind bărbat, suportă mai uşor, tu, fire femeiască, mai sensibilă, suporţi mai greu şi te aprinzi repede, dar repede te şi stingi şi evadezi repede. Dacă nu ai duce această luptă, nu ar fi bine.

Vreţi să vedeţi ce face Ianoş la ora asta?

Veronica: - Da...

S-a deschis un drum... sunt într-o cameră... o masă cu faţă pe ea... Cineva scrie... stă pe scaun... El este! Ianoş! Scrie aplecat peste masă... sprijinindu-şi capul cu mâna stângă...

SOCRIT: - Îşi pune gândurile pe hârtie. Ştiu, că aţi vrea să vă vadă şi el, dar să nu-l deranjăm!

Veronica: - Gata, nu-l mai văd!

George: - Socrit, dacă cerem în rugăciune, Veronica n-ar putea să mai vadă şi pe alţii care sunt în trup?

SOCRIT: - Ba da!... Rugaţi-vă Celui Atotputernic, care micşorează distanţele şi luminează orbitele, să prezinte imaginea în mod real şi veţi izbândi.

George: - Iubite Socrit, eşti acum de acord, să începem?

SOCRIT: - Da! Pe cine vreţi să chemăm întâi?

George: - Pe Matei Apostolul şi Evanghelistul!

Veronica: - Socrit se uită într-o parte şi întinde o mână... parcă spune ceva...

George: - Ce face?

Veronica: - A rămas cu mâna întinsă, în aşteptare...

.....

SOCRIT: - Până acum, trebuia să vină! Mai încercăm o dată!

.....

SOCRIT: - Nu răspunde! Înseamnă, că este pe Pământ, întrupat!

George: - În cazul acesta, să-l chemam pe Marcu Evanghelistul!

SOCRIT: - Bine!

Veronica: - Socrit s-a întors într-o parte şi spune ceva...

Uite-l! Vine!... Vine Marcu!... A venit! Este îmbrăcat aşa cum este Calemnis, ca un roman. Statură mijlocie, are barbă şi păr lung, nasul puţin încovoiat; nu-i nici tânăr, nici bătrân... Este înfăşurat în alb...

George: - În Numele Domnului şi Învăţătorului nostru, să se vadă culorile spirituale de bază!

Veronica: - Socrit a făcut un semn şi i-au căzut hainele. A rămas baza; spiritul acoperit cu solzi... este alburiu de la gât până la mijloc, apoi cenuşiu-deschis şi de la genunchi, gri-închis până jos.

George: - Socrit, doresc să pot cerceta orice spirit, să-i cunoaştem culorile spirituale de bază. Avem această putere?

SOCRIT: - Cere în rugăciune de fiecare dată - scurt şi vei cunoaşte. Încearcă acum, să revină hainele pe Marcu şi dă passe!

George: - În Numele Domnului Hristos, să revină veştmintele normale peste spirit!

(Am dat câteva passe).

Veronica: - Au revenit hainele dinainte.

SOCRIT: - Poţi face aceasta la orice spirit şi vei vedea că reuşeşti.

George (către Marcu)**:** - Văd că, într-adevăr ai culori bune... Dorim să aflăm unde te-ai născut, ce naţie eşti, ce activitate ai avut şi dacă tu eşti autorul unor texte referitoare la viaţa şi Învăţătura Marelui Dascăl!

MARCU: - Fac parte din neamul jidovilor. M-am născut în Ierusalim, fără să stau tot timpul acolo. Am mers şi în alte locuri, pentru a învăţa meşteşuguri. Aveam talent la scris, şi de aceea mai şi scriam.

Am auzit de la un timp, că exista un Om, prin locuri nu prea îndepărtate, aproape nu se ştia din ce ţară, care uimea lumea; unii spuneau că ar fi din Betleem, alţii din Ierusalim, alţii că ar fi din Egipt, alţii că ar avea sânge de roman, căci era din fire, foarte hotărât. Eu, ca evreu, nu ştiu să spun din ce naţie a ieşit, de unde a coborât, pentru că aveam o fire, care nu mă grăbeam la răspunsuri.

Ascultam, urmăream, analizam gândurile unora asupra faptelor Aceluia de care se vorbea.

Mi-era greu să mă rup de neamul meu, unde aş fi putut ajunge mare, primind onoruri, dar nu ştiu ce s-a întâmplat, că într-o zi, n-am mai putut suporta atmosfera lor şi am început să caut pe acei care erau mai aproape de El, ca să-mi vorbească despre EL, fapt care mă liniştea, cum nu se poate spune de mult. Sta scris că: “A fost Iisus în cutare oraş, cu Apostolii Săi” – dar nu se specifică care anume din ei au fost de faţă. Eu L-am urmărit, dar nu m-am bucurat atât cât s-au bucurat alţii, de hrana ce o dădea cu prisosinţă acest Om şi Învăţător al omenirii.

Am scris ceea ce am aflat din faptele Lui, dar am scris puţin. Fiecare frază, însă, de-a mea, s-a lungit, s-a înflorit, de la fiecare, cu câte ceva ce-i convenea. Eu nu am putut face nimic ca să opresc, şi de la secol la secol s-a mai adăugat, care cu interes, care cu evlavie şi aşa cum a spus Doamna noastră, că se simte ceea ce este adevăr, pentru că atrage ca cel mai desăvârşit magnet, unindu-se cele scrise, cu cel ce citeşte. Aşa şi unele texte, care sunt înfloriturі ale oamenilor de interes, cât şi alte adaosuri, le citeşte ca o lectură oarecare, fără interes şi nu se prind de cititori, ca nişte coji ce nu au miez.

Noi nu suntem de vină, decât, că nu i-am oprit în chip tainic. I-am lăsat, pentru că nu ne-a deranjat prea mult, văzând că nu au efect adaosurile.

Cei ce au înflorit din evlavie, au fost lăsaţi, pentru că atâta mângâiere aveau şi ei, pentru că, orice lucru ce se face între voi, contează - nu atât lucrul, cât scopul lucrului.

Cei cu interese au fost lăsaţi, pentru că, înţelegeţi: pe Pământ, face fiecare ce vrea, cum vrea şi cât poate. Nimeni nu-l opreşte pe om, dacă el nu se poate opri. Nimeni nu-l îndreaptă, dacă el nu se ştie îndreptat prin sine, sau prin alţii. Răul rămâne cu rău, cel bun, cu ce e bun; negrul, negru rămâne, albul, alb rămâne.

George: - Asta se numeşte “Karma”, Veronica!

Da, aşa am observat şi eu, că pe Pământul acesta, planeta suferinţei şi a mizeriei, în care domnesc fiii întunericului, aruncată undeva în acest Univers, de însăşi contradicţiile şi dezacordurile ei,

această planetă, în care greu intuieşti ce înseamnă armonia şi dacă scrii despre ea, eşti socotit visător şi nebun; pe această planetă, domnesc dezordinea şi haosul. Parcă nici nu ar avea conducător! Toţi şi toate se conduc singure, pe cât ştiu, pe cât pot, pe cât cuprind. Nimeni nu dă Pământului viaţă şi echilibru, mai mult decât are el, prin sine.

Ticăloşii îşi fac de cap şi nimeni nu le stăvileşte răutatea! Prin vicleniile lor se îmbogăţesc şi domină prin puterea seducătoare a banului. Iar dacă din cei buni şi merituoşi, sunt unii care au avuţia lor din munca lor, iar netrebnicii au putere asupra lor să-i răstignească...

MARCU: - Aşa este, din păcate, numai că, totuşi, mulţi din cei răi, îşi iau plata fărădelegilor lor chiar pe Pământ, în trup fiind.

George: - Dar când sunt distruşi cei buni, ce fărădelegi mai plătesc?

MARCU: - E altceva!...

George: - Înţeleg! Distrugerea unui om bun, este relativă; trupul suferă această distrucţie, în urma luptei şi a activităţii lui, a jertfei lui, dar lumina ce o acumulează rămâne veşnică şi amintirea faptelor lui nu se stinge în mintea oamenilor, rămânând ca un indicator viu, în viaţa celor ce tind spre perfecţiune.

Pe când, distrugerea unui ticălos, este absolută şi absolută este putrezirea lui şi a trupului şi a luminii spiritului său.

Îmi vine în minte, ceva: “Să iertăm de 70 de ori câte 7”... Dacă ar fi spus Hristos asta, Socrit, tu i-ai fi iertat pe evrei ? Sigur, că aceste cuvinte nu-I aparţin lui Hristos, după cum, nu-i aparţine nici cruţarea nedreptăţilor.

MARCU: - Chiar de ar fi spus Hristos să ierţi de 70 de ori câte 7, ar fi spus-o, ca să arate bunătatea ce o avea atunci între oameni; a spus-o atunci, dar când va veni acum, **NU VA MAI IERTA, ci va apăsa doar pe un buton şi va arde pe cei netrebnici.**

Deşi este scris să ierţi de 70 de ori câte 7, nimeni nu a iertat niciodată de 70 de ori câte 7 şi o susţin şi o întăresc cei ce se spovedesc, mângâindu-se, că Dumnezeu iartă de 70 de ori câte 7.

Aplică fiecare cum îi convine, ca să fie liniştit, neştiind că această linişte nu-i clădeşte nimic pentru veşnicie. Chiar încrederea aceasta, că Dumnezeu iartă într-una şi tu repeţi într-una, este o greşeală.

Dumnezeu este bun, dar, pe cât este de bun, pe atât este de drept! Învăţătura Lui este dreaptă, iar Judecata Lui NECRUŢĂTOARE!

George: - Cunoşti pe cineva, care a schimbat unele versete şi condiţiunile în care a putut face asta?

MARCU: - Da, a fost cineva, care mi-a purtat chiar numele, zicând că-mi este rudă apropiată şi, în realitate, era străin de mine. Acesta, a căutat cu cea mai mare sete, să introducă cât de cât, pentru a-şi prezenta naţia cât mai favorabil, că este o naţie iubită de Dumnezeu, Dumnezeu care a privit peste ea şi a ridicat un prooroc şi mulţi alţii; acesta de care spuneam, s-a ocupat numai de mine şi în numele meu, a arătat ceea ce a vrut el.

George: - Când a fost asta?

MARCU: - Pe la sfârşitul secolului I. Scrisul meu a fost păstrat într-o comunitate creştină, de câteva femei, în special, una Salomeia, foarte frumoasă, căreia, acest "Marcu", a căutat să-i dovedească iubirea şi ataşamentul lui faţă de Învăţătura Marelui Dascăl, că în evlavia lui, este dornic să afle scrierile mele şi inundând-o cu tot felul de daruri, pentru că era săracă, a convins-o de devotamentul lui faţă de Învăţătura lui Hristos, iar femeia i-a dat scrierile mele, ca să le copieze şi el. Copiind, a pus ceea ce a vrut el şi a înapoiat femeii copiile, spunând că originalul îl păstrează el, mascând o neţărmurită evlavie pentru scrisul meu, spunând că ceea ce îi lasă, este mai bogat şi mai frumos scris.

Femeia, neştiind ce a primit, a dat mai departe, iar secolele au mai adăugat pe ici pe colo, pentru ca textul să se prezinte, aşa cum voi astăzi îl aveţi...

George: - Dacă textele fiind unul într-o parte, altul în cealaltă şi care pe unde a fost scris şi copiat, dacă toate au primit modificări, cum se face totuşi, că există date identice în toate Evangheliile şi mă refer îndeosebi la primele trei sinoptice: Evangheliile de la Matei, Marcu şi Luca?

MARCU: - Punerea la unison a fost făcută de un mare înţelept, pe care voi îl cunoaşteţi: Pavel, zis "Apostolul neamurilor", care avea talent oratoric şi care a vrut să prezinte unele pasaje povestitoare, ca o cântare. El a fost bine intenţionat, dar când le-a adunat, erau deja transformate şi aşa cum le-a găsit, aşa le-a pus în acord, rămânând cele scrise de acei care au adăugat, cu scopul de a împodobi sau de a ţine viu şi (în) prezent în texte, neamul jidovesc.

George: - Prietene Socrit, nu te plictisesc aceste discuţii ale noastre?

SOCRIT: - Nu, nu! Nu ne plictisim! **Noi ştim cât de jidovită este biblia şi nu putem fi pasivi când se ia o atitudine, numai să aveţi grijă, că acest fapt o să vă aprindă paie în cap...**

George: - Îmi dau seama, dar n-am ce să fac! Mi-am dat seama şi eu, de mult, cu timpul, că Noul Testament are prea multe elemente, care dovedesc că a fost alterată de jidovi, cu toate că, pentru mine şi astăzi, Noul Testament este Cartea cărţilor şi îndeosebi, Evanghelia lui Ioan, reprezintă pentru mine, prisma prin care privesc în tot şi toate. Cu toate că e "jidovită", Biblia mi-a fost şi-mi va rămâne, un izvor nesecat de meditaţie, din care mă adăp la răstimpuri, fără să ţin seamă de unele "alterări", care rămân minore, faţă de conţinutul ei dens şi major.

Chiar dacă e alterat, chiar dacă e jidovit, **Noul Testament rămâne ca o piatră filosofală, cartea de căpătâi a tuturor celor ce caută izvorul de învăţătură al marelui nostru învăţător, carte în care găsim o nesecată fântână de simboluri, metafore şi parabole, ce vor rămâne vii şi trainice până la sfârşitul veacurilor.**

Doresc să ştiu, altceva, acum: Ioan Botezătorul a existat şi boteza, aşa cum ai scris?

MARCU: - Da! Era un predicator înţelept şi proorocea despre venirea **LUMINII,** boteza – avea acest obicei, care a rămas în tradiţia creştinilor.

George: - Şi Domnul nostru, a primit botezul?

MARCU: - Aşa se vorbea şi eu am scris ce am auzit.

George: - Cum de apare în textele scrise de tine, că Hristos Este evreu, născut în Palestina? Te întreb aceasta, pentru că, Însuşi Marele nostru Învăţător ne-a spus nouă, că s-a născut în Egipt, în Alexandria.

MARCU: - Eu am scris ceea ce povesteau bătrânii noştri evrei, că El ar fi evreu născut în Betleem. Şi eu am crezut că este evreu. Îmi iubeam neamul meu evreiesc şi-mi plăcea să cred că şi El este evreu. Adevărul este, că El iubea toate neamurile şi mustra pe cei răi din toate neamurile şi îndeosebi, pe evrei.

Tocmai, că mă miram de faptul că se spunea că este evreu şi totuşi, iubea mai mult alte neamuri, iar pe evrei îi defăima grozav. Recunosc că îmi iubeam neamul, dar totuşi şi eu m-am rupt de el, prin Învăţătura ce am primit-o de la Marele Învăţător şi eram mulţumit de faptul că se spunea că El ar fi fost scos dintre noi şi nu am mai cercetat, fiindcă mi-a părut bine

George: - Ce părere ai despre "ispitirea de pe munte" în pustie, a Domnului nostru?

MARCU: - Se spunea că postind, a avut momente de slăbiciune, fiindu-I foame şi aceasta a fost socotită ca o "ispită". Povestea a fost înflorită de noi, pentru că la fiecare am vrut să dăm ceea ce ştiam şi cum înţelegeam noi. Dacă a flămânzit şi a căutat să înlăture această slăbiciune, noi am arătat, că un duh rău a intervenit. Orice scriitor, dă un colorit..., trebuie să dea un colorit, ca să fie plăcută citirea.

George: - În scrierile tale, te-ai ghidat şi după alte texte?,

MARCU: - Nu. Mergeam şi culegeam din gurile celor ce îmi povesteau, cum şi ce a predicat, cum şi pe cine a vindecat; eu culegeam toate cele ce auzeam şi fiecare mi-a spus după înţelegerea lui, mai mult sau mai puţin înflorit, adăugând sau pierzând ceva, iar eu îi dădeam culoarea care o aveam în pana mea.

George: - Exegeza noastră teologică, a vizat de multe ori extremele multor idei. De pildă, s-a considerat maximum de iubire pentru Hristos, când omul părăseşte bunurile, bogăţia şi celelalte condiţiuni civilizate ale existenţei sale materiale... pentru că stă scris: "Cel ce Mă iubeşte pe Mine, să se lepede de sine... să-şi ia crucea sa şi să-Mi urmeze Mie."

MARCU: - Eu îţi spun acum, ceea ce ştiu: pe timpul Învăţătorului, erau mulţi oameni foarte bogaţi şi alţii foarte săraci. Învăţătorul se adresa celor bogaţi de nenumărate ori, ca ei să ducă o parte din averea lor la comunităţile sărace, ca să se poată îndestula şi cei lipsiţi. La aceasta se referea "lepădarea de sine". Unii, decât să dea o parte din bogăţia lor comunităţilor sărace, mai bine se lipseau de a mai rămâne în preajma Învăţătorului. Pentru astfel de oameni a spus, ceea ce am scris eu sau alţii.

Când zicea: "Să se lepede de sine" – se înţelegea, îndemnul ca omul să lucreze nu numai pentru el, ci să lucreze şi pentru altul, ca bogăţia lui să nu o ţină numai pentru el, ci să dea şi celui lipsit. Se adresa bogaţilor, ca aceştia să se lepede de grija excesivă ce o aveau pentru bogăţia lor pământeană.

Învăţătorul nu a spus ca omul să nu aibă mult, bun şi frumos.

Învăţătorul a urât patima care pune stăpânire pe om şi grija care-l coboară pe om pe tepte inferioare

Cel ce a devenit robul avuţiei lui, nu poate face din ea o grădină înflorită, cu bun miros, din care să se poată împărtăşi şi alţii şi de frumuseţea căreia să se poată bucura mulţi!

Această renunţare, această luptă cu robia lui, este ca o CRUCE, ca o greutate.

CRUCEA, se ştia că era ceva greu, o povară. Ei bine, cine putea să-şi calce pe această dorinţă? Prea puţini!

Hristos căuta să îndrepte ceea ce robea pe om, nu ca omul să nu lucreze pentru el şi aproapele, nu pentru ca omul să fie sărac şi să aştepte de la alţii, nu pentru ca el să considere ca scop al vieţii, sărăcia şi neaverea...

George: - De ce apare "sânul lui Avraam", ca locul veşnicei răsplate a Cerului? Cum de a ajuns să se facă uz, tocmai de această denumire de culoare evreiască, pentru cele mai înalte nivele de lumină?

MARCU: - Evreii, într-adevăr, socoteau locul de odihnă cel mai fericit, lângă Avraam şi aşa se obişnuia să se spună. Avraam a fost din neamul evreisc şi a dus, într-adevăr, o viaţă deosebită, pentru că nu toţi dintre noi, meritäm pedeapsa veşnică. Sunt mulţi care s-au străduit să ducă o viaţă plăcută de Dumnezeu şi pentru aceasta, au fost salvaţi.

George: - Ce ştii de Moise, proorocul Vechiului Testament?

MARCU: - Moise a fost un permanent căutător de mărire; i-au plăcut laudele, arătând că vorbeşte cu Dumnezeu şi că face câte alte minuni. El a împrumutat de la egipteni ce i-a plăcut şi a crezut, şi le-a asimilat pentru el şi neamul lui, ca să-şi arate meritele.

(Veronica manifesta semne de oboseală).

SOCRIT: - De-ajuns, pentru astăzi!

George: - Vă mulţumim, dragii noştri, pentru dragostea şi răbdarea voastră, ce le arătaţi cu noi

SOCRIT: - Binecuvântarea Părintelui să fie cu voi!

Veronica: - Socrit a ridicat ambele mâini spre noi... Au plecat!...

Bucureşti – 1 Ianuarie 1965

L U C A E V A N G H E L I S T U L

- alb curat
- Stratul VIII.

După obişnuita chemare, sosi Socrit, căruia şi aducem salutul nostru.

SOCRIT: - În Numele Marelui Dascăl, fiţi binecuvântaţi, prietenii mei!

Nu trebuie să vă necăjiţi! Aceştia nu au nici un stăpân (se referea la Sava Truditu, care ne agitase mai devreme); îşi fac lucrul lor cu neruşinare. Mai mult, însă, nu pot face, decât atât! Atâta satisfacţie au şi ei, să vă necăjească şi dacă nu şi-o duc la îndeplinire, tânguirea lor e mare.

Şi acum, să începem lucrul de unde l-am lăsat! Să vină **LUCA!**

Veronica: - A ridicat o mână şi spune ceva...

A venit!... E îmbrăcat exact cum e Calemnis, în alb... nu e prea înalt... poartă o mică barbă.

George: - În Numele Domnului Hristos, să se arate culorile spirituale!

Veronica: - Nu se mai vede veşmântul... a rămas acoperit cu acei solzi; alb curat, până mai sus de genunchi, iar în jos, devine cenuşiu-deschis.

George: - Iubite Luca, primeşte iubirea şi consideraţia noastră! Fii binevenit la noi!

Cercetăm soarta textelor din Noul Testament, ale Evangheliilor, şi influenţele pe care le-au suferit. Te rugăm, de aceea, să ne spui, ce cunoşti despre problema aceasta, dar mai înainte, câteva cuvinte despre viaţa ce ai avut-o pe Pământ.

LUCA: - M-am născut în Samaria. Mama mea era de origine egipteană, tatăl meu, arab. Am crescut, împrumutând obiceiuri şi de la egipteni şi de la arabi şi de la evrei.

În viaţă, mi-a plăcut mai mult pictura, decât scrisul.

Când am auzit de un oarecare Învăţător Iisus, eram înaintat în vârstă. Mai întâi, am stat deoparte, să vad ce învaţă. După aceea, I-am cunoscut Învăţătura, simţind o atracţie, care m-a făcut să părăsesc totul şi să stau în preajma Lui, pentru a putea auzi şi vedea ceea ce făcea El. Femeile erau mai arzătoare ca noi, mai neastâmpărate în râvna lor. Noi nu mergeam la El, decât atunci când auzeam de evenimente mai importante. Când prindeam una din aceste femei, o rugam să ne spună pe unde a mai fost, ce a făcut şi ce a mai auzit de la El.

Caută, te rog şi citeşte în capitolul XII!

(Am deschis şi am început să citesc. Când am ajuns la: “Nu vă amestecaţi aluatul vostru cu cel al fariseilor”, Luca m-a oprit). Stai! Ce înţelegeţi prin “aluatul fariseilor”?

George: - Este un sfat, privind neamestecul oamenilor curaţi cu cei vicleni şi perfizi; nici un amestec cu viaţa lor, cu scopurile lor, cu gândurile, cu doctrinele şi cu obiceiurile lor.

LUCA: - Da! Şi mai precis: aluatul fariseilor este miezul doctrinelor şi conceptelor false, prin care căutau să speculeze buna credinţă a oamenilor, să-i supună, să-i întunece, ca să-i respecte şi să-i asculte orbeşte pe ei, făcând din cei slabi instrumentele lor, robii lor, care să le muncească, pentru ca ei să aibe toate bucuriile şi cinstirile.

Textul se adresează tuturor celor din alte neamuri, care veneau însetaţi de lumină, cum vin fluturii în jurul unei lumini aprinse, ca să salte şi să se bucure, să-şi încălzească sufletul şi să-şi liniştească inima de cele auzite. Pe aceştia îi avertiza să se ferească de tot ce este fals şi tendenţios.

Acum, citeşte mai departe!

(Am continuat să citesc, după care, din nou m-a oprit).

LUCA: - Aceasta trebuie să sune aşa: "Ceea ce oamenii spun în ascuns, pe întuneric, voi să spuneţi pe lumină şi ceea ce unii şoptesc la ureche, voi să strigaţi de pe acoperişul caselor"... Ce înţelegeţi din asta?

George: - Curajul afirmării adevărului, îndemnul de a spune deschis, tuturor, opinia ta, atunci când ştii că este adevărată; atacul direct şi public împotriva nedreptăţii şi minciunii.

LUCA: - Aşa este! Vezi, totuşi, că noi am scris extrem de simplu, atunci când am scris. Unii, din evlavie, alţii neînţelegând, alţii din meşteşugul penei lor, iar alţii cu interes, au mai adăugat, au schimbat sau au lăsat deoparte din cele scrise de noi. De aceea, ceea ce simţiţi că este adaos, să nu vă împiedice studiul.

Bine este, ca într-o zi, să se cureţe tot ceea ce este necurat, dar pentru aceasta, trebuie mult curaj şi multă muncă.

George: - Cel mai bun lucru cred că ar fi, dacă s-ar scrie o singură Evanghelie a Domnului nostru, completă şi corectă, direct de la cei ce au stat pe lângă El.

LUCA: - Cel mai bine poate şti, cea care L-a purtat pe braţe. Noi, care multe le-am aflat din gura unuia şi-a altuia şi chiar noi înşine am adăugat câte ceva, pentru că trebuia să faci o legătură, o completare în unele locuri, noi nu suntem cei mai indicaţi. Aşa că, vezi cum stau lucrurile..

George: - Trebuie să mărturisesc, că nu m-am aşteptat la ceea ce aud acum. Dar aşa credem noi oamenii, că toate sunt dirijate de Cel de Sus şi făcute cu aprobarea şi supraveghereaa minuţioasă a Cerului.

Mai trebuie să treacă mult timp, până când oamenii vor ajunge să înţeleagă, cât de LIBERI suntem pe acest pământ!

Despre naşterea Lui, ce ştii? Pentru că textul tău prezintă aceleaşi date iudaice, cum că Hristos s-ar fi născut în Betleem.

LUCA: - O auzeam pe mama mea, cum spunea că este fericită, că din neamul ei egiptean s-a ridicat un Învăţător, care, totuşi, nu a îmbrăţişat nicidecum legile Egiptului. Avea o Învăţătură aparte de celelalte popoare. Tuturor li se părea că strică legile. Nimeni nu ştia de unde vine şi ce urmăreşte. Fiecare ţinea să spună că-i din neamul lui, dar, de urmat... prea puţini Îl urmau! Nu-L urmau, pentru că avea un obicei: căuta să despartă pe om de avutul lui –

nu să părăsească avutul lui, ci robia şi grija, pentru a nu mai fi stăpânit de **patima de a avea** şi de a tot strânge.

Se ţinea mulţime multă după El, ca să-L asculte, dar prieteni devotaţi... puţini au fost! Nu putea şti nimeni cine e, nu puteai să-L întrebi, nu puteai, pentru că era ceva care te oprea!... Stau şi eu, şi mă gândesc, că aş fi putut să-L întreb atâtea!... Pe atunci, nu puteam! Parcă nu mai aveam nimic să întreb!

George: - Ai fost Apostol de-al Lui?

LUCA: - Desigur!

George: - Biserica nu te socoteşte printre cei 12!

LUCA: - Parcă numai 12 au fost!

George: - Pe unde a propovăduit Domnul nostru?

LUCA: - Cel mai mult, în Egipt, dar şi în Palestina, însă, la distanţe mari, nu a fost. A căutat să fie anonim şi numai în ultimii ani, a trecut la o intensă activitate.

George: - Cu ce scop a venit Hristos pe Pământ?

LUCA: - Iţi spun sincer, că pe pământ, când eram, nici eu nu am ştiut;

Acum, ştiu: a venit între oameni, la unii să le descopere mârşăvia - la alţii ca să-i unească, să arate tuturor cât poate suferi un om care este venit din altă lume, pentru a le descoperi dragostea şi credinţa lor.

Crezi, că dacă ar veni din nou, crezi că nu ar pătimi?... Mai rău!

George: - De ce a stat, totuşi, atât de mult, printre evrei?

LUCA: - A stat mai mult prin părţile Ierusalimului, într-adevăr, pentru că evreii se considerau "cei mai buni şi cei mai apropiaţi de Dumnezeu" şi a rămas între ei, ca să le descopere mizeria şi minciuna, pentru că ei se considerau "poporul ales de Dumnezeu", iar pe celelalte popoare le dispreţuiau total, numindu-le idolatre. Le-a arătat Hristos pe faţă răutatea, viclenia, făţărnicia, orgoliul şi falsitatea lor; i-a ruşinat şi au văzut celelalte neamuri, cum **"POPORUL ALES" RĂSTIGNEŞTE PE ÎNSUŞI FIUL LUI DUMNEZEU**!

George: - Scrii în textele tale, de evenimentul "Bunei-Vestiri". Fără îndoială, că venirea Lui a fost anunţată şi, cu atât mai mult va fi fost anunţată Cea care avea să-L poarte pe braţe, însă, această "Bună-Vestire" povestită de tine, are un aspect de poveste, mai ales, că aceasta se petrece în preajma templului iudaic, poveste, care se continuă şi la 40 de zile după "naştere", când, pasă-mi-te, Hristos ar fi fost tăiat împrejur. De unde provin aceste poveşti?

LUCA: - "Buna-Vestire" o ştiu de la bătrânii cărturari, evrei. Ei povesteau că Fecioara este din neamul lor..., că nici nu se putea ridica o tânără mai curată, decât din neamul lor... Ei povesteau şi de Zaharia din templu, cum Ea ar fi fost dusă în "Sfânta Sfintelor"... Mi-aduc aminte, că povesteau foarte frumos şi mie mi-au plăcut şi le-am scris. Interesant, e totuşi, că şi bătrânii evrei, au recunoscut, că Acest Învăţător nu se putea naşte din bărbat şi femeie.

George: - Aşadar, L-ai cunoscut personal pe Hristos şi I-ai cunoscut activitatea...

LUCA: - Eram foarte des în preajma Lui şi mă uitam la El, ca la ceva care-mi dădea hrană şi putere. Simţeam că îmi cunoaşte toate gândurile şi intenţiile. Niciodată nu am avut curajul să-L întreb de ce aşa şi nu aşa, şi dacă făceam ceva fără să observe, se întorcea către mine şi cu atâta bunătate, zâmbea! Niciodată nu L-am văzut râzând, dar zâmbind, L-am văzut. Pe faţa Lui era atâta lumină şi veselie... şi totuşi, O PERMANENTĂ TRISTEŢE!

George: - Acum, unde eşti, ce faci?

LUCA: - Merg din loc în loc, să mângâi pe cei ce mi-au fost cunoscuţi şi dragi, însă, mai mult timp, stau în Lumea mea. Este atât de mare locul odihnei noastre, încât, niciodată nu poţi merge de la un capăt la celălalt!

George: - Locul de care spui, este tot o planetă sferică?

LUCA: - Este ca un fel de planetă... nu ştiu ce formă are; poate că este sferică... Eu nu am avut timp să cercetez asta. Sunt atâtea de văzut, că nu poţi analiza fiecare lucru în parte, cu toate că nu sunt neînsufleţite, ci toate sunt vii şi poţi şti ce gândesc, ce vor să facă şi atâtea ai de făcut, încât, parcă nu ai suficient timp, să poţi să le cunoşti pe toate!

George: - În ce loc de odihnă stai?

LUCA: - Stau cu ceilalţi prieteni ai mei, în locul de odihnă al VIII-lea, unde stau bătrânii înţelepţi, toţi gânditorii...

George: - În Oraşul de Aur, ai acces?

LUCA: - Putem privi cu uşurinţă spre Oraşul de Aur; când suntem chemaţi, mergem; mergem şi la Învăţătorul nostru şi dacă ne spune să facem ceva misiune, ne prezentăm cu mult respect.

George: - Altfel, în Lumea ta, cu ce te ocupi?

LUCA: - Merg printre arbori, copaci impunători, fiecare altfel, majestuoşi şi graţioşi; te ocupi cu fiecare, te întreţii cu ei..., mă duc să privesc flori şi câte felurite plante, mă duc, nu să le dau culoare şi parfum, nici viaţă, mă duc să văd cu câtă măiestrie sunt aranjate, ce parfum minunat şi intens au unele, cât de discret şi neobişnuit altele, încât, te minunezi de unde pot ieşi!

George: - Ai mai fost şi prin alte locuri?

LUCA: - Nu am reuşit să cuprind decât trei locuri de odihnă, adică locul meu, stratul VIII, precum şi straturile VII şi VI. Sunt oameni, care sunt de 30 000 de ani aici şi nu au reuşit să ajungă de la o margine la alta!

George: - Dar băştinaşi, sunt?

LUCA: - Marea majoritate sunt ai locului; ei nu au fost niciodată pe Pământ.

George: - Unde sunt mai mulţi?

LUCA: - Cei mai mulţi sunt în stratul I. Sub ei este pământul, sub pământ sunt negrii, blestemaţi de ei înşişi; singuri şi-au ales soarta lor!

George: - Sub aceşti negri, ce mai este?

LUCA: - ADÂNCURILE... Nu le ştiu!

George: - Aveţi şi voi soare, stele, aştri?

LUCA: - Soarele nostru nu are asemănare cu al vostru; stele, lună, de fapt, nu avem; nu avem nevoie de lună, pentru că nu este noapte... ci, permanentă zi, permanentă lumină, permanentă activitate, fiecare în direcţia lui.

Vrei să-l chemi şi pe Ioan Evanghelistul?

George: - Da! Abia aştept să discut cu Ioan Evanghelistul!

LUCA: - Zadarnic aştepţi! **IOAN EVANGHELISTUL ESTE TRIMIS PE PĂMÂNT, CU TREBURI IMPORTANTE –** aşa că, nu-l mai chema, pentru că o să-ţi răspundă, aşa cum ţi-a răspuns şi Matei.

George: - Unde sunt întrupaţi aceştia? În ce ţară? Cine sunt?

LUCA: - Nu cercetaţi, nu încercaţi să cunoaşteţi, pentru că vă este destul ce ştiţi! Treburile lor sunt cu rosturi mari şi importante şi trebuie să le ducă la bun sfârşit!

George: - Noi ştim totuşi de ei...

LUCA: - Dacă ştiţi...e bine! Noi nu avem voie să vorbim

Ioan este cel care, ca un vânt de primăvară, va usca noroaiele voastre şi care caută să înflorească din strădania rădăcinilor maturităţii, floarea, care sosind, dă primăvară.

George: - Revin la o întrebare de mai înainte, în legătură cu Naşterea Domnului: Cum de a rămas între oameni, că "a născut, fecioară fiind" şi nu s-a ştiut adevărul: primirea pe braţele Ei, a unui Prunc, care abia se putea pipăi?

LUCA: - DACĂ VOI AŢI SPUNE CEEA CE SCRIEŢI, AŢI FI LOVIŢI CU PIETRE. Dacă s-ar fi spus că ar fi venit pe braţele unei tinere, un Prunc, în chip minunat, nu ar fi omorât-o cu pietre, considerând-o necinstită? A primit şi a tăcut, fără să spună nimănui nimic. Pleca dintr-un loc într-altul, ca să I se piardă urma, ca mânată de un vânt, care O purta, pentru a-şi ascunde taina.

George: - Ce vrea să spună proorocia lui Osie?

LUCA: - Cu 2000-3000 de ani înaintea lui Hristos, şi în mijlocul poporului evreu erau gânditori, care prevesteau anumite întâmplări minunate, cum a prevestit Osie. Putregaiul pătrunde în copac şi-l mănâncă până ce-l trânteşte la pământ. Aşa a spus şi Osie: "Când a fost tânăr poporul evreu, adică, atunci când putregaiul nu-l pătrunsese, Dumnezeu L-a iubit, dar pe Fiul Lui L-a chemat din Egipt, unde lumina pătrunsese."

George: - Da! Acum, textul e clar! Dar despre Moise, ce părere ai? A făcut el, atâtea câte spune? A avut el, tangenţă cu sfinţenia?

LUCA: - Moise a fost o persoană însemnată pentru poporul evreu, însă el nu avea talent, nici la vorbă, nici la scris. Nu a făcut el, atâtea câte s-au pus pe seama lui! Au scris aceia care au căutat să-l păstreze viu şi nemuritor în faţa poporului şi după aceea, foarte mulţi, pe parcursul secolelor, au căutat să adauge mereu, pentru a-l prezenta ca pe un mântuitor al lor, pe care, însă, nici evreii nu-l respectau, cum îl respectaţi voi.

Veronica: - Siu, ascultă şi el, alături de Socrit...

(Siu Karta, care asistase de la început, asculta şi el cu atenţie discuţiile noastre).

Veronica: - Dragul nostru Siu, văd că te interesează discuţiile noastre....

SIU: - Mă interesează, pentru că din lucrul meu pe care-l fac cu unii oameni, nu se poate să nu mă bucur, dacă cineva ocupă un loc mai sus decât îl avea, căci îl ocupă împins şi de mine.

Acum, vă las, că sunt chemat. Rămâneţi cu bine!

Veronica: - Siu s-a înclinat către Socrit şi Luca... A plecat!

SOCRIT: - Siu este foarte activ. Nu vă uitaţi, că se ocupă cu lucruri mici; el are mari activităţi! Mie mi-e foarte drag; mi-e prieten. Când îl cauţi, e în Oraşul de Aur, unde are libertatea să pătrundă, primeşte ordine, aleargă, se întoarce înapoi... Atât îi place activitatea! Lui nu-i place "să miroasă prea mult florile" şi să tot filosofese! Când vine, o mulţime se adună în jurul lui şi el mereu povesteşte, şi ei nici că se mai satură!...

Acum, iubiţii mei, se cuvine să vă las...

George: - Vă mulţumim la amândoi, pentru participare - şi ţie luminate Socrit, şi ţie stimate Luca, pentru bunăvoinţa şi dragostea voastră!

SOCRIT: - Pacea Marelui Dascăl, să fie cu voi!

Veronica şi George: - AMIN!

Bucureşti – 2 Ianuarie 1965

M O I S E

- mare prooroc evreu
- gri închis.

Am chemat pe Socrit şi am rostit salutul.

SOCRIT: - În Numele Luminii, în Numele Învăţătorului nostru, fiţi binecuvântaţi, fraţi şi prieteni ai mei! Iată, am venit! Cereţi, ceea ce doriţi!

George: - Vreau, să-l cunoaştem pe Moise.

SOCRIT: - Da, am să-l caut!

Veronica: - Socrit priveşte pieziş în jos, parcă vede prin pământ şi caută... cheamă... cu mâna întinsă, parcă îi indică locul... Vine... A venit!... E tare mohorât!... Auzi, ce interesant! S-a înclinat în faţa lui Socrit şi el i-a răspuns.

SOCRIT: - Iată, Moise, te-am chemat, ca tu singur să răspunzi, la ceea ce vei fi întrebat.

Veronica: - Este un gri mohorât, închis de tot, aproape negru-fumuriu. Hainele sunt aruncate pe el..., capul gol, poartă barbă şi e bătrân... pielea arămie; statură potrivită, mai mult scundă, nasul încovoiat, capul mare, ţuguiat... Nu are trapezul, de care spuneai tu că îl au înţelepţii.

George: - Să-l vezi fără haine, să-i vedem baza spirituală!

SOCRIT: - Nu-i nevoie! Are aceleaşi culori, ca şi hainele.

George: - Te-ai mai întrupat vreodată, de atunci?

MOISE: - Niciodată!

George: - Unde ai locul?

MOISE: - Locul meu, e laolaltă cu toţi bătrânii şi învăţătorii poporului din care mă trag.

George: - Unde?

MOISE: - Nu a văzut nimeni din cei de faţă, locul în care stăm noi, şi ce aş putea să vă spun?

George: - Ce activitate ai desfăşurat?

MOISE: - De când mă ştiu, am urmărit să realizez ceva.Tot ce am făcut, am făcut pentru salvarea şi triumful poporului din care mă trăgeam. De scris, nu am scris nimic; nici la vorbă nu aveam talent şi totuşi, nu tăceam o clipă, iar confraţii mei, care îmi ascultau orice poruncă, cei ce aveau meşteşugul scrisului, aşterneau pe hârtie.

Poporul din care mă trag şi eu, a fost şi este şi va fi un popor şovăielnic şi nehotărât, un popor căruia i-a plăcut, să se dea după cum bate vântul. De aceea, trebuia să le spun, că am primit Legile de la Dumnezeu din Cer, ca să pot să-i stăpânesc, să nu se închine la prea mulţi Dumnezei, afară de Unul singur, care - spuneam noi - că este în Cer.

George: - Cum de s-au pus pe seama ta, atâtea minuni?

MOISE: - Mă socoteau cel mai mare prooroc al lor, pentru că îi scăpasem din robia egipteană şi din alte multe încurcături. Devenisem din timpul vieţii "atotştiutor", "atoate împlinitor", iar după moartea mea, poporul aştepta şi se ruga la mine ca la un Dumnezeu, pentru ajutor şi izbăvire.

George: - Cum de ai pretins, că ai întrecut pe egipteni în ştiinţe şi înţelepciune şi cine a spus despre tine, că ai vorbit cu Dumnezeu în rug, şi cum e cu coşul de nuiele şi creşterea ta la curtea faraonului?

MOISE: - Este adevărat că m crescut în Egipt; dar, când am ajuns acolo şi că am crescut la curtea Faraonului, nu ştiu! Una ştiu: că sunt evreu, că mi-am iubit şi mi-am ajutat neamul... (Vorbea nervos, parcă nu-i conveneau întrebările noastre). Am urât de moarte pe egipteni!...

George: - Cum e cu statul de vorbă cu Dumnezu, apărut în rugul aprins?

MOISE: - De câte ori poporul evreu aluneca în diverse erezii, le spuneam că mi s-a arătat Dumnezeu şi că mi-a spus cum şi ce trebuie să fac. De câte ori nu s-au răsculat împotriva mea! Ce-i drept, este, că mă rugam cu multă credinţă unui Dumnezeu ce este undeva Sus şi simţeam adeseori o îndrumare, pentru a-i potoli pe cei răzvrătiţi...

SOCRIT: - Te-oi fi rugat, cum spui, dar nu ai reuşit să pui pe tine, nici măcar o bandă cenuşie, curată!

George: - Care socoteşti că sunt faptele, care te-au adus la această culoare?

MOISE: - Am făcut rău egiptenilor; am omorât pe egipteni, ca să pot fugi din Egipt. Am fost nevoit, să ucid.

George: - Ai ucis dintr-un popor, într-adevăr, cu multă trecere, datorită spiritualităţii lor avansate!...

MOISE: - Eu nu am făcut nimic. Duşmănia dintre noi şi egipteni este cunoscută. Ceea ce am făcut, nu am făcut la întuneric, ci se ştie de către toate popoarele.

Aşa cum am fost eu, bâlbâit, totuşi, am ştiut să ţin poporul meu în mână, în urma rugăciunilor ce le făceam...

SOCRIT: - Şi-n urma minciunilor ce le spuneai!

MOISE: - Toţi care erau cu mine, spuneau la fel!

George: - Nu se poate spune, că acum împărtăşiţi aceeaşi soartă. Nu mi-ai spus, însă, cum au apărut minunile tale în Biblie, cu Marea Roşie despărţită în două, cu pedepsele aruncate peste egipteni, cu disputa cu magii şi vrăjitorii lor, pe care i-ai întrecut, precum şi cu transformarea acelui baston în şarpe şi câte alte poveşti!

MOISE: - Ce te interesează? Astea sunt lucruri care mă privesc pe mine şi pe poporul meu!

SOCRIT: - Moise, răspunde ceea ce eşti întrebat! – spuse Socrit poruncitor.

(Lui Moise nu-i convenea că este descusut şi părea că regretă şi cele spuse mai înainte, însă..., era forţat).

MOISE: - Aruncarea bastonului era o metaforă; însemna aruncarea a tot ceea ce este rău, de pe om, care, ca un şarpe alunecă spre prăpastie, de unde nu-l mai poţi scoate. Întâmplările din viaţa mea, nu trebuiesc citite direct, ci indirect, căci fiecare simbolizează ceva, fiecare are un înţeles, fiecare capitol are alt înţeles şi fiecare îl înţelege cum poate.

SOCRIT: - Asta e o improvizaţie abilă! Răspunde, cine a scris poveştile astea?

MOISE: - Le-au scris primii mei confraţi şi nu ştiu de câte ori s-au mai transcris, fiecare adăugând câte ceva. Dacă eu aş fi scris tot ce am făcut, nu aş mai fi avut timp să mă ocup de poporul meu. Nici nu era nevoie să scriu, pentru că eu nu vedeam ceea ce vedeau alţii, în jurul meu.

Ce e drept şi susţin, este că am crezut într-un singur Dumnezeu, care este Atotputernic şi este undeva. Acum, în locul în care stau, nu aş putea spune că mă chinuiesc.

George: - Unde stai?

MOISE: - Unde stau eu, este mult mai bine decât în viaţa pământeană şi nu doresc să mai vin vreodată pe Pământ, ci aştept să vină "Salvatorul", peste noi toţi.

George: - Cine este acesta?

MOISE: - Ultima Venire şi privire îndeobşte, de la o margine la cealaltă, recunoscută de toţi, din toate locurile de odihnă şi chin. Mulţi au plecat dintre noi, odată cu privirea Marelui Dascăl.

George: - Cum adică?

MOISE: - După ieşirea din trup, după moartea sa pe Cruce, Marele Dascăl a trecut şi pe la noi şi ne-a privit, cuprinzând totul şi pe toţi. Cei ce au fost sinceri cu ei înşişi, din privire s-au legat de El şi plecând dintre noi, au avut o

uşurare. Cei ce am fost legaţi de naţie, am rămas mai departe, care, unde am fost.

George: - Deci şi dintre evrei au fost, care au avut merite?

MOISE: - Da, au fost din aceia care au trăit o viaţă spirituală, care au primit comunicări, pe care unii, le-au trecut până şi pe frunzele finicilor. Au fost dintre evrei, care au mustrat poporul, şi au fost momente, când şi eu i-am arătat răutatea. Eu l-am iubit mereu, încât, prefer să stau unde sunt, numai să stau lângă el şi trăiesc cu speranţa unei izbăviri, care va fi într-o zi.

George: - Ciudate şi neaşteptate mărturisiri! Bine Moise, dar tu nu ştii, că cei ce iubesc pe ticăloşi, se fac vinovaţi, împărtăşindu-se de soarta lor, aşa cum se întâmplă cu tine? Dacă vei fi găsit în aceeaşi stare, în acea zi, ce vei face?

MOISE: - Când va veni "Izbăvitorul", pe unii îi va arde, pe alţii îi va sălta. Ce se va întâmpla, rămâne de văzut!

George: - Veronica, spune încă o dată, te rog, ce culori are?

Veronica: - De sus până jos, e un gri-închis de tot, fumuriu spre negru...

George: - Nici o altă culoare?

Veronica: - Nici o culoare în plus!

SOCRIT: - Moise, într-adevăr, este un spirit "aparte"... El nu a trăit pentru el... ci, mai mult pentru poporul lui. Cât de variat se aplică Legile! Cât de nepătrunse, sunt unele aspecte ale vieţii!

Ei, de-ajuns! Eşti liber, Moise! Poţi să mergi în Lumea ta!

Vouă, dragii mei, vă doresc pace şi binecuvântare, nu de la mine, ci de la Domnul nostru! Am plecat!

Bucureşti – 3 Ianuarie 1965
I S A I A, M I H E I A şi O S I E
(Prooroci ai Vechiului Testament)
- toţi trei, alb mat şi cenuşiu-deschis spre picioare;
- toţi trei în Stratul VIII.

Am rostit chemarea.

A venit Socrit şi am salutat venirea lui.

SOCRIT: - În numele Legilor sfinte, în Numele Împăratului Divin, în Numele Marelui Guvernator, vă dau şi eu roua dragostei mele şi binecuvântarea Lui o aduc peste voi!

Mă simt bine în această seară, cu voi! Aşa să fie totdeauna: spiritele voastre să fie liniştite, ca o apă ce nu o atinge nici o adiere de vânt! De voi, depindem noi!

Veronica: - Ce miros plăcut împrăştie! Câtă linişte, poate da! Ce inundaţie de Har!

SOCRIT: - Dacă numai prezenţa mea poate să-ţi aducă ceea ce spui, dar să stai în Lumea noastră, ce-ar fi?!..

Acum, să începem lucrul!

George: - A fost cam îndărătnic Moise, ieri, nu? Ce părere ai de felul cum a răspuns?

SOCRIT: - Faptul că a fost adus, nu i-a convenit, mai ales, să arate dedesubturile. Ceea ce se poate spune, e că poporul evreiesc şi cel egiptean, au fost într-o permanentă ceartă şi într-un continuu frecuş. Din cele ce ai citit, ai văzut, desigur, că nu arată nici o minune făcută de egipteni, fără numai vrăjitorii, peste care el, Moise, domina - şi aceasta, pentru că nu aveau interesul să arate meritele egiptenilor, ci ale lor, pentru că ei au scris totul.

Evreii se prezentau în faţa tuturor, ca un popor care crede într-un singur Dumnezeu viu şi adevărat şi desigur, era normal să scrie tot ceea ce au scris. Că s-au întâmplat unele momente deosebite şi în viaţa voastră, este foarte adevărat şi e normal să se întâmple şi dacă vrei să le spui minuni, sunt... minuni! Ei, însă, au căutat totdeauna să predomine toate popoarele, să arate că ei sunt cei mai curaţi şi bine plăcuţi de Unul şi adevăratul Dumnezeu, în care ei credeau şi care făcea minuni numai cu ei şi cu nimeni alţii, din alte popoare.

Poporul acesta se ruga la Dumnezeu, făcea tot felul de slujbe, având un ritual extrem de complicat, dar faptele şi caracterul lor erau cu totul opuse, stricate, aşa cum sunt şi astăzi.

ORICINE SE ROAGĂ, DAR VIAŢA NU CORESPUNDE CU CELE ŞOPTITE ÎN RUGĂCIUNE, NU POATE SĂ-ŞI ALBEASCĂ HAINA SPIRITULUI SĂU.

Viaţa trebuie să fie la acelaşi nivel cu pretenţiile sale spirituale, dar de la ei, nu puteai să te aştepţi la asta. Faptul că ei nesocoteau toate popoarele, numindu-

le păgâne, aceasta este o degradare a cinstei unui neam, care este un lucru extrem de grav.

Cel care caută să submineze cinstea fratelui său, este ca şi cum ar ucide.

Acum, spuneţi ce aveţi de cercetat!

George: - Vrem să verificăm conţinutul unor proorociri referitoare la Marele Învăţător, ale lui Isaia, Miheia şi Osie. Şi dacă e posibil, cheamă-i pe toţi trei odată... sau pe rând; cum crezi!

SOCRIT: - Îi chem pe toţi trei!

(După aproape două minute, sosesc cei trei chemaţi).

Veronica: - Toţi trei sunt îmbrăcaţi la fel: hainele de dedesub sunt gri-deschis, cele de deasupra, albe. Isaia este cel mai mic de stat... Se înclină unii altora. Nu ştiu de ce mi se pare cunoscut, Isaia... Este foarte vesel şi pare foarte comunicativ. Toţi sunt blajini, faţa lor exprimă bunătate, împrăştiind blândeţe şi linişte...

Socrit vorbeşte cu ei... parcă le spune ceva, într-o limbă pe care n-o înţeleg; cei trei răspund mereu: ki-ro-po, ki-ro-po, ki-ro-po!

SOCRIT: - Te-ai mirat, că nu ai înţeles nici un cuvânt. Nu era nevoie! Am vorbit în limba arabă veche. Kiropo, înseamnă "înţeleg"! Putem vorbi toate limbile - şi e firesc, cu tine să vorbim limba ta şi cu fiecare naţie - limba fiecăruia. Întrebaţi, ce vreţi!

George: - În primul rând, în Numele Marelui Dascăl, să apară culorile spirituale de bază, ale celor trei, fără veştmintele lor!

Veronica: - Toţi trei, sunt aproape la fel, cu deosebiri neînsemnate. De la gât începând, până la genunchi, sunt de un alb mat, apoi trece în gri-deschis şi spre glezne, ajunge semi-închis.

George: - În Numele Marelui Dascăl, să revină veştmintele!

Veronica: - Au revenit!

George: - Dragii noştri, dorim să ştim, mai înainte de a vă întreba câte ceva asupra textelor, când aţi trăit, dacă v-aţi mai întrupat, din ce naţie aţi fost, ce activitate aţi avut, dacă aţi fost, într-adevăr**,** "proorociˮ şi prin ce se manifesta aceasta! În sfârşit, unde staţi acum! Isaia, îţi dăm cuvântul!

ISAIA: - Am trăit cu aproape 3 000 de ani înainte de Hristos. Cetatea în care m-am născut eu, a suferit multe schimbări, încât nu o mai găsiţi nicăieri. Se numea Noumeta.

Eu am fost un om simplu, din părinţi săraci, care se ocupau cu creşterea animalelor, a vitelor... şi mergeam în câmp - adeseori, cu tatăl meu. Priveam Cerul şi îmi puneam atâtea întrebări!... Ce este viaţa? În cine să crezi? Cine este puternic peste toate? Cine este curat în atâtea necurăţii şi atâtea întrebări îmi puneam, încât, nimic nu mai exista pentru mine. Eram aşa de absent, că, dacă mă întrebai despre un lucru, nu ştiam ce să spun, atât eram de absorbit în gândurile mele, adâncit în ele, să cunosc pe cele necunoscute.

Adesea, "auzeam glasuri care îmi vorbeauˮ, care mă făceau să simt că nu mai trăiesc pe Pământ, momente care mă scoteau, aproape, din trup - şi mă

vedeam de multe ori, doi, în loc de unul. Nu ştiam ce sunt acestea, dar aveam pacea sufletească şi mă simţeam fericit

Au fost timpuri, când am fost trimis să cert popoare, să mângâi pe altele şi să ucid în luptă pe alţii.

Eram arab. Nu aş putea spune, că am iubit îndeosebi, neamul meu. Pentru mine, nu exista "neam al meu" şi "străin". Pe mine mă interesa, că trebuia să cunosc ceea ce doream; restul, nu mă interesa, decât atunci când primeam ordin să mă duc undeva, fără să-mi pun alte probleme. Mă duceam, fără să mă îngrijesc cum va ieşi. De multe ori, cu unghia am scris pe frunzele de la arborii de prin locurile acelea; scriam cele pe care eu le auzeam şi care rămâneau scrise la ai mei. Că s-au mai înflorit pe ici pe colo, asta se poate vedea şi simţi de cei ce au mirosul dezvoltat.

Evreii de atunci, erau în permanente războaie de jaf şi nu mi-a plăcut felul lor acaparator. Totuşi, am mers şi le-am arătat abaterile, iar ei au căutat să mă atragă între bătrânii şi învăţaţii lor, zicându-mi, că unul ca mine, numai între ei ar putea să trăiască.

George: - Din textele rămase de la tine, apari, ca unul din cei mai teribili mustrători ai poporului evreu.

ISAIA: - Se spunea, că din cauza mamei mele, care era de prin părţile Egiptului, că din cauza ei îi certam, dar nu era aşa. Când primeam ordin de a mustra, o făceam. Şi pe evrei, i-am mustrat în multe rânduri.

George: - Într-unul din capitolele textelor tale, stă scris astfel: "Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema Numele de "Emanuil", care se tâlcuieşte: "Cu noi Este Dumnezeu." Este exact, conform celor spuse de tine?

ISAIA: - Iată cum a fost: când eram odată, culcat sub umbra unui palmier, am auzit un glas, care mi-a spus: "... şi o mioară blajină, va primi pe spatele Ei, LUMINA, care va vărsa lumină prin dragoste şi jertfă, iar acea LUMINĂ este "Emanuil", ceea ce înseamnă: "Cu noi este Dumnezeu." La noi, nu exista cultul fecioriei pe vremea mea, ci cu timpul, s-a tălmăcit că acea "mioară" ar fi fost "fecioară", pentru că târziu, încoace, crescuse evlavia la feciorie şi că, desigur, au zis ei, nu avea să primească "pe spate", ci "în pântece", pentru că nu se înţelegea altfel, decât, că "va naşte" un Fiu. De la mine, până la Venirea Domnului pe Pământ, multe schimbări s-au făcut, crezând oamenii că au avansat în ştiinţă şi că trebuie să dea un limbaj pe înţelesul tuturor.

Acum, sunt în locul de odihnă şi activitate, într-o permanentă încântare – în stratul al VIII-lea, locul bătrânilor înţelepţi şi al proorocilor.

Noi am fost atraşi de Fiul Omului, care a trecut ca un fulger, iar privirea Lui ne-a atras, pe toţi cei ce am cercetat necunoscutul. Şi acum, suntem într-o Lume necunoscută de pământeni, duşi în acest loc, de Cel pe care L-am căutat şi iubit în viaţa pământeană.

George: - Deci, ai avut mediumitate, pe Pământ! Acesta ar fi secretul proorocirilor tale!

ISAIA: - Nu ştiu ce se întâmpla, pentru că eu mereu am fost singur şi nimeni nu-mi explica ce auzeam şi vedeam.

George: - Îţi mulţumim pentru răspunsurile date!

SOCRIT: - Miheia, ai cuvântul!

MIHEIA: - Sunt din neamul chaldeenilor. Părinţii îmi erau negustori. Am umblat cu tatăl meu în foarte multe oraşe şi ţări, am cunoscut multe popoare şi fel de fel de obiceiuri; mi-a plăcut să cunosc obiceiurile unora şi altora şi, deşi unele popoare erau socotite păgâne, le găseam obiceiuri frumoase, iar altele, care se considerau "curate" şi cu o viaţă "dreaptă", vedeam în cutele sufletelor lor atâta murdărie, încât, tulburat de tot ceea ce vedeam, mă întrebam: "De ce au venit aceşti oameni pe Pământ? Ce scop au? Pentru ce au venit şi cine i-a adus? Cu ce rost i-a adus? Unde vor merge şi cum vor sfârşi?" Şi într-o permanentă chinuire eram, pentru a găsi un răspuns şi de multe ori, rămâneam fără răspuns. Strădaniile mele de ani şi ani de-a rândul, nu au fost, însă, zadarnice, pentru că am primit şi răspunsul, pe care nu-l voi uita niciodată!

Pe acest Pământ cresc flori, arbori şi animale, vietăţi, până la cele mai mici insecte şi mai este şi OMUL. Omul a venit pe Pământ, pentru a realiza ceva şi mulţi se întorc cum au venit, ba şi mai jos!

PUŢINI VIN CU HAINELE SCHIMBATE, LUMINOASE, LA LOCUL DE UNDE AU PLECAT!

Nu înţelegeam! Nu puteam să înţeleg ce trebuia să iasă de aici... Nu înţelegeam şi până la urmă, am înţeles că era vorba de locul de unde plecase curat, venise nevinovat şi lucrase, pentru ca să se întoarcă cu "bagaj" înapoi, unde să se bucure şi să bucure şi pe alţii.

Acum, însă, abia acum văd cum e rostul omului pe Pământ. De atunci, m-am reîntrupat de trei ori şi TOT MI SE PARE CĂ NU AM LUCRAT DESTUL!... O dată, am fost în Egipt şi m-am numit Hari; a doua oară în India şi m-am numit Hab; a treia oară în Japonia şi m-am numit Kike, şi pentru că ştiam de unde am venit, LUCRAM CU TOATĂ SÂRGUINŢA. În Japonia, toată viaţa am fost "cerşetor"; cerşeam într-o parte şi dădeam în alta, şi când am simţit că trebuia să părăsesc corpul, m-am retras într-o casă, unde am făcut-o pe învăţătorul şi unde venea multă, multă lume, să le spun ceva de folos. Am plecat şi de la ei şi am terminat cu "vizitele" pe Pământ.

Dacă oamenii ar înţelege că viaţa pe pământ este un "provizorat" şi că din altă lume au venit şi tot acolo se vor întoarce, altfel ar trăi, altfel ar privi la toate cele din jur.

Sfatul meu, acum, pentru oameni, acesta ar fi:

Faceţi totul ca şi cum aţi trăi 1 000 de ani şi fiţi gata de a-l părăsi, ca şi cum v-aţi despărţi de el peste un ceas!

George: - Ai avut mediumitate?

MIHEIA: - Am avut mediumitate prima dată în Chaldeea şi apoi în Japonia. Am auzit, dar nu am văzut nimic (avea mediumitate numai auditivă - nota noastră).

Acum, stau alături de fratele meu Isaia, în locul de odihnă şi activitate creatoare, care e al VIII-lea.

Deasupra este Oraşul de Aur; îl privesc, DAR NU AM FOST "CHEMAT" ACOLO PÂNĂ ACUM NICIODATĂ.

George: - În capitolul 5 al scrierilor tale, stă scris astfel: “Şi tu Betleeme, Efrata, mic eşti între miile lui Iuda, dar din tine, va ieşi povăţuitor peste Israel”...

MIHEIA: - ...”*mustrător*” peste Israel, nu “*povăţuitor*”. Eu am scris cu 2 000 de ani înaintea lui Hristos şi de Betleem nici nu ştiam. Nu exista pe atunci localitatea aceasta şi era vorba de un mustrător cum nu mai fusese şi nici nu avea să mai fie. Evreii L-au socotit pe Hristos Proorocul lor, care a ieşit ca toţi ceilalţi, din bărbat şi femeie - şi nu “venit” să-i mustre şi să-i certe. Pe Acest Hristos, care nu avea cetate stătătoare, cei care se socoteau mai Sfinţi, cei care erau mai tari şi mai abili, L-au socotit de-al lor.

George: - Îţi mulţumim, prietene!

Putem trece mai departe!

SOCRIT: - Osie, ai cuvântul!

OSIE: - Sunt ridicat din acel popor care s-a crezut “alesul şi unsul lui Dumnezeu”. Tatăl meu era vânzător de păsări şi de câte ori le vedeam, doream şi râvneam la aripile lor, la puterea lor de a se înălţa. M-am născut cu aproape 2 000 de ani înainte de Hristos. Priveam păsările cu invidie, cum se înălţau în văzduh şi dacă aş fi putut, mi-aş fi făcut şi eu nişte aripi, cu care să mă înalţ. Neputând, am căutat să mă înalţ cu celălalt “corp” – corpul spiritual – care poate să atingă înălţimi necunoscute şi de nepătruns.

Nu am fost o fire prea activă, totuşi, într-o permanenţă nostalgie, am fost pentru a cunoaşte necunoscutul, de a pătrunde ceea ce simţeam şi nu puteam să le numesc. De multe ori, am văzut, că în loc de unul, eram doi; că unul pleca şi altul rămânea din mine şi cu multă greutate mă reîntorceam. Oooo, cât de mult aş fi vrut să fi rămas acolo Sus şi să nu mă mai întorc pe Pământ! Pentru acest dor, am cerut să nu mai vin niciodată, ca să mai iau trup pe acest Pământ plin de ipocrizie, suferinţă şi mizerie, pe care oamenii le produc şi nu natura!

Poporul din care am ieşit, mi-a fost întotdeauna indiferent, pentru că, deşi se socoteau “aleşi şi unşi”, totuşi, nu mă simţeam bine cu ei, ba, deseori, îi mustram.

Acum, stau lângă fraţii mei, care au avut acelaşi dor ca şi al meu.

George: - Când plecai din trup, plecai singur sau ajutat de cineva?

OSIE: - Plecam singur, tras de un dor, luat de o putere nevăzută, dar simţită. Am scris foarte puţin şi sunt atât de sărace, faţă de cele ce am trăit noi, aici!

George: - Referitor la unul din versetele tale, ai scris astfel: “Când era tânăr Izrail, l-am iubit, şi din Egipt am chemat pe Fiul Meu.” (Osie XI-1). Mi se par fără legătură, cele două idei din frază. Sunt identice cu cele scrise de tine?

OSIE: - În nenumărate rânduri, întrebam în rugile mele, despre poporul în mijlocul căruia mă născusem: “Ce-i cu el? Este ales? Este iubit, aşa cum pretindeau ei?” Şi acele glasuri, în nenumărate rânduri, mi-au spus că:

“De mult, când era curat, am iubit acest popor, dar acum, **din Egipt voi scoate pe Fiul meu.”**

Aşa am înţeles, că egiptenii ar putea lua locul de “popor ales”, de fii ai lui Dumnezeu.

Nu m-am gândit la Hristos, că de El ar fi vorba; eu am înţeles altceva, atunci: am crezut, doar, că egiptenii vor lua locul, şi când-colo, era vorba de Hristos, că El va ieşi din locul acela, din ţara aceea. Apoi, după cum vezi, fiecare le-a potrivit cum a vrut mai bine.

Acum, stau cu fraţii mei, în locul de bucurie şi odihnă, unde toate sunt vii.

George: - Ce prevezi, pentru viitorul nostru?

OSIE: - Eu, ce să prevăd?... Ştiu, doar atât, că se vorbeşte, că:

Acest glob trebuie să ia sfârşit – nu ca planetă, nu ca populaţie şi viaţă - ci ca mizerie, suferinţă, răutate şi ipocrizie. Când, nu ştie nimeni, dar... O să vedeţi zorile în curând şi o să înţelegeţi!...

George: - Vă mulţumim tuturor, pentru bunăvoinţa cu care ne-aţi răspuns! Domnul nostru să vă răsplătească dragostea, efortul şi răbdarea ce le aveţi cu noi!

SOCRIT: - Pacea Domnului să fie cu voi!

Veronica şi George: - **AMIN!**

Bucureşti – 21 Ianuarie 1965

G I N G I S – K H A N

- roşu închis spre negru, de sus până jos;
- primul strat de chin

Veronica: - Mărunt de stat, cap mare, ochi mici şi oblici..., hainele, toate, roşii până în pământ, cu pete sepia, albastru şi galben...

George: - Spune, ce ai făcut în viaţa ta?

GINGIS-KHAN: - Mi-a plăcut să sug, să beau şi să mănânc, tot ce a fost viu; am ucis, am strivit tot ce a fost frumos, iar gloria mea am simţit-o strălucind, când mai multe crime am făcut. Nimic nu mă mulţumea mai mult, ca vieţile pe care le răpuneam şi tot ce...

Veronica: - Vă rog, nu mai pot suporta! Alungaţi-l!

SOCRIT: - Pleacă, mizerabile! Mergi în mizeria ta de veacuri!

(Am renunţat cu părere de rău la discuţia pe care voiam s-o am cu Gingis-Khan, dar, pentru că Veronica nu-i putea suporta emanaţiile, a trebuit să renunţ).

D I O C L E Ţ I A N

- împărat roman (284-305) (204?)
- murdar; amestecătură de toate culorile, care bat spre negru,
în jurul gâtului puncte alburii pe fond cenuşiu;
restul corpului, numai puncte roşii, galbene, albastre şi verzi;
- pribeag

DIOCLEŢIAN: - Mi-e greu să repet..., să-mi reamintesc de trecutul meu... Nu am fost blând; am avut perioade când am fost crud şi după aceea, intram în camera mea secretă şi regretam, lăcrimând... Singurele mele clipe înălţătoare, au fost cele de rugăciune. Acele lacrimi sincere, au înscris punctele deschise, albe, de care vă miraţi... Viaţa mea, a fost aceea, pe care o poate avea un om puternic şi plin de cinstire. Am avut tot ce am vrut şi am trăit tot ce am crezut că poate să mă facă fericit, căutând să mă ţin, mai ales spre sfârşitul vieţii mele, de glasul conştiinţei mele.

Orice om are momente, când printre cutele vieţii sale, aude un glas, care îi spune: OPREŞTE-TE! Acest glas l-am lăsat şi eu să mă viziteze - şi atunci, lacrimile îmi inundau obrajii!...

Acum, sunt pribeag... Uneori, merg în stratul I, dar cum aruncă valurile obiectele uşoare pe uscat, aşa şi eu sunt alungat din acest strat.

George: - Bine, Diocleţian, îţi mulţumim că ne-ai vorbit! Mergi în pace şi Dumnezeu să-ţi ajute, să poţi urca şi tu printr-o nouă reîntrupare. N-ai vrea să mai vii pe Pământ să-ţi îmbunătăţeşti culorile?

DIOCLEŢIAN: - Aş vrea, dar nu depinde de mine. SUNT LEGI ASPRE ASUPRA MEA, PE CARE EU NU LE CUNOSC...

George: - Mergi în pace!

A L E X A N D R U L Ă P U Ş N E A N U

(Domn al Moldovei – sec.XVII)

- ctitor al mănăstirilor SLATINA şi BISTRIŢA
- gri semi-deschis, restul acoperit cu benzi coraille, verzi, galbene, albastre şi în dreptul sexului, violet;
- Stratul I – marea categorie a celor ce aşteaptă.

Veronica: - E îmbrăcat într-o haină lungă, gri-deschis, cu o fâşie albă...

LĂPUŞNEANU: - Sunt în marea cloacă a celor ce aşteaptă mila şi îndurarea Cerului: stratul I. Petele roşii, provin de la boierii pe care i-am omorât, din ordinul meu... Am fost un orgolios... acesta e galbenul şi am căutat să domin prin forţă; albastrul şi violetul ce le vedeţi, sunt desfrâul şi perversiunile care m-au stăpânit tot timpul vieţii...

George: - Destul, cu Lăpuşneanu! Trecem la altul! Socrit, te rog, cheamă-l pe Caligula, împăratul Romei!

C A L I G U L A

- împărat roman – sec.I e.n.
- roşu închis, murdar, spre negru;
- straturile de chin

La chemare, se prezentă un spirit ursuz şi sfidător.

George: - Cum te cheamă? Cine eşti?

CALIGULA: - Ce vreţi de la mine?

George: - Cum te simţi?

CALIGULA: - Ce vreţi de la mine?

George: - Vrem să ştim cine eşti şi ce-ai făcut în viaţă!

CALIGULA: - De ce?

George: - Ca să ştie lumea, care este starea pe care o are un om, care a activat într-un anumit fel. Pentru ca oamenii să nu facă ce ai făcut tu, să nu ajungă ca tine! (Mă irita din ce în ce mai mult).

CALIGULA: - Lumea să nu facă ce am făcut eu?! Hmmm!... Înţeleg! Să vă spun cum mă cheamă? Să vă arăt îmbrăcămintea? Dar... ooo, de v-aţi îndrepta, voi, cei de pe Pământ! ... Şi de ce v-aş arăta şi culoarea? Spune-mi, de ce s-o arăt? **Că de vor veni mii ca mine, să-şi arate mizeriile, tot degeaba ar fi! Oamenii sunt înclinaţi din rău în mai rău şi... Îndreptare nu va fi pentru ei, decât FOCUL**! De ce nu am ars şi eu până acum, nu ştiu!... Aşa că...

Veronica: - A plecat! A fugit!... A dispărut!

(L-am rechemat forţat. A revenit înfuriat, spumegând de mânie. I-am dat jos hainele şi am notat culorile spirituale de bază).

SOCRIT: - De ce ai plecat, lepădătură?

CALIGULA: - De ce să mai rămân în atmosfera aceasta, unde oamenii au dobândit lumină?... Nu pot!

SOCRIT: - Pleacă!

Veronica: - A plecat!...

Bucureşti – 25 Ianuarie 1965

O L I V E R C R O M W E L L

- conducător englez de răscoală;
-1599-1658

SOCRIT: - Nu răspunde la chemare; e în trup.

C A R O L I.

(Rege al Angliei – sec.XVII.)

- galben semi-închis în jurul gâtului, roşu semi-închis tot pieptul până la genunchi, albastru – o bandă în dreptul sexului, maron pe umeri;

- pribeag.

Veronica: - E îmbrăcat ca un cavaler regesc, foarte elegant...

George: - Tu ai fost rege al Angliei?

CAROL I: - Al Angliei, al nimănui!...Am făcut de toate, numai bine n-am făcut!... Încolo, de toate!... Ceea ce mă mustră mai mult, sunt nedreptăţile făcute supuşilor mei.

Sunt nemulţumit! Am avut totul în mână şi nu am ştiut să fac nimic pentru mine! Acum, sunt în marea cloacă a aşteptărilor, unde nu mai am nici onorul, nici cinstea de pe Pământ.

Deşi mizeria Pământului este groaznică, totuşi, aş dori să revin, să mă fac cerşetor, să mă târăsc pe uliţe, să fiu gonit, să-mi fie călcat în picioare orgoliul care mă stăpânea, făcându-mă să împrăştii atâta nedreptate în jurul meu şi să nu văd frumosul!...Acum, aştept şi eu o hotărâre.

George: - Văd, că ai roşu pe tine... Cum l-ai dobândit?

CAROL I: - Am ordonat multe ucideri şi chiar eu, cu mâna mea am ucis, ca la urma urmei, să fiu şi eu ucis!

George: - Ce-i cu albastrul?

CAROL I: - Nu e de mirare, ca un rege să aibă orice femeie ar vrea! Mă ruşinez, că am atâtea culori pe mine!

George: - Spuneai, că ai fost ucis?

CAROL I: - Un rege care este plecat de la noi, a făcut aceasta. Poate din ordinul lui Cromwell, poate nu... Cu el, m-am văzut, la scurt timp după aceea, dar a plecat dintre noi, din nou, în trup, pe Pământ.

George: - Mai ai ceva de spus?

CAROL I: - De veţi ajunge sus, să nu faceţi ce am făcut eu! Gândiţi-vă la noi, cât de rău ne simţim, că nu am ştiut să primim roua binefăcătoare...

George: - Îţi mulţumim, pentru cele spuse!

CAROL I: - Vă mulţumesc şi eu pentru dragostea voastră!

C A R O L AL V-LEA (QUINTUL)

(Rege al Spaniei – sec.XVI.)

- galben semi-închis; două benzi în jurul gâtului: una maron semi-deschis, una gri semi-deschis; puncte roşii pe coapse; dungă albastră în partea de jos.

- pribeag (rătăcitor).

Veronica: - A venit! E foarte frumos îmbrăcat! Ca un rege!...

George: - Te rugăm, să ne spui despre tine, despre viaţa ta, despre regatul tău, pe care ai reuşit să-l faci atât de mare...

CAROL V: - Regatul meu, a fost mare!... a fost mare!... Lumea îmi spunea al V-lea; eu ştiu, că sunt al VII-lea.

Hei, dragii mei..., pe unde nu mi-a călcat piciorul! Am vrut să prind tot globul pământesc în palma mea, şi când am crezut că am ajuns în vârful gloriei, mi s-a dărâmat tronul din temelie... adică... mi s-a rupt firul vieţii!...

(Am cerut să privească culorile spirituale de bază).

Veronica: - Domină galbenul semi-deschis... are două benzi în jurul gâtului: una maron, alta gri semi-deschis... pe coapse are puncte roşii, iar în partea de jos a abdomenului, o dungă de un albastru închis...

CAROL V (privindu-se)**:** - Nu m-am mai văzut aşa, de când am ieşit din trup şi am fost dus la Tronul Stăpânului, care a spus: "DUCEŢI-L, LA LOCUL ALES DE EL!"

George: - Şi unde te-a dus?

CAROL V: - Ca şi Carol I al Angliei, care se chinuie mult, numai că eu, nu mă chinui aşa mult ca el.

George: - Ai stat pe tron, până la moarte?

CAROL V: - Da.

George: - Şi ai murit de moarte bună?

CAROL V: - Să ştiţi că noi, când rupem legătura cu pământul, nu ştim cum se întâmplă, decât, numai cei ce sunt în jurul nostru, îşi dau seama. Noi nu ne dăm seama când murim, că murim. MOARTE, DE FAPT... NU EXISTĂ! Firul vieţii se continuă, încât, nici nu îţi dai seama că se întâmplă, totuşi, ceva cu tine

Sunt trecut în istorie, ca un om mare, dar... cu atât am rămas! Şi când mă gândesc, cât de mult aş fi putut eu face!...

George: - Ştii ce înseamnă culoarea galben de pe tine?

CAROL V: - Ştiu, pentru că cel mai mult, m-a stăpânit orgoliul; căutam, să mă arăt tuturor, cine sunt şi ce pot face... şi, ce am făcut?... Ce-am realizat?

George: - Dar albastrul care-l ai, ştii ce înseamnă?

CAROL V: - Ştiu, păcatele trupeşti!... Desfrâul! Nu am ştiut să schimb culorile acestea, pe Pământ!... Acum, le am, spre marea mea ruşine!... Noi suntem rătăcitorii, pribegii, împestriţaţii Pământului... din toate părţile, de pe tot globul...

Veronica: - Dar ce frumos e îmbrăcat!

CAROL V: - Nu ne mângâie! Îmbrăcămintea aceasta, spre mustrare o păstrăm, nu pentru onoare! O păstrăm, dar nu ne mulţumeşte cu nimic!

George: - Ai putea trage o învăţătură, ai putea da un sfat, cunoscând toate prin câte ai trecut?

CAROL V: - Sfatul meu, ştii care ar putea fi? Aşa cum a spus şi Carol al Angliei: să vă gândiţi la noi! Gândindu-vă, n-o să ajungeţi ca noi!

George: - Bine, Carol, noi îţi mulţumim pentru răspunsurile date! Poţi merge!

Bucureşti – 30 Ianuarie 1965
I O A N H R I S O S T O M (347-497)
V A S I L E C E L M A R E (329-379)
GRIGORIE CUVÂNTĂTORUL DE DUMNEZEU (328-389)

G A L I L E O G A L I L E I (1564-1642)
(Savant)
- toţi trei, albi luminoşi;
- al patrulea, cu o luminozitate ceva mai mică;
- toţi patru în Stratul VIII.

Sâmbătă seara. Lucram la un capitol, în care pusesem în discuţie, câteva probleme dificile. Eram cam obosit, iar Veronica avea nişte dureri de cap, care o puseseră la pat. Fac o pauză, şi dintr-o dată, îmi vine în minte să-l chem pe **GALILEO GALILEI**.

- Veronica, facem ceva, astăzi?

- Mă cam doare capul...

- Hai, te rog, numai să-l cunoaştem pe Galileo Galilei! Măcar, să-i vezi culoarea şi stratul!

- Nu pot, dragul meu! N-am nici un chef de nimic! Ce vrei cu el? Lasă-l în pace!

- Dacă ţi-aş fi spus să-l chemi pe Sfântul Vasile, n-ai mai fi spus că nu ai chef! De unde poţi şti tu, că Galilei n-o fi mai mare ca Ierarhii noştri?! Ştii ce? Mi-a venit o idee! Hai să-i chemăm pe cei 3 Ierarhi, că tot e ziua lor astăzi şi să-l chemăm şi pe Galileo Galilei, să vedem la ce stare este el, faţă de ceilalţi!

(Veronica, veselă)**:** - Hai!

De acord amândoi, ne-am ridicat, ea din pat, eu de la masa de scris şi ne-am pregătit de chemare, reamintindu-i lui Veronica de multilateralitatea lui Galilei şi mai ales, de acel celebru: **“E pur si mouve” -** de neuitat.

Încă înainte de a-i propune aceasta, am simţit în mine o căldură neobişnuită, care creştea minut de minut. Când am început chemarea lui Galileo Galilei, Vasile cel Mare, Ioan Hrisostom şi Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu, mi-am simţit corpul întreg fierbinte, iar în vârful degetelor de la mâini, simţeam foc şi ace.

După câteva minute de aşteptare, Veronica dă semne că vede ceva, dar nu spune nimic.

- Ce-i Ninel, ce vezi?

- Nu ştiu ce am..., nu pot să descriu... Au venit, dar nu ştiu să spun cum stau... Are, fiecare, câte un tron... toţi patru, şi parcă tronurile acestea sunt legate de braţele unui pivot... ca un sfeşnic cu patru braţe, în care, fiecare braţ susţine un tron, foarte frumos ornamentate... tronurile, parcă sunt de argint...

George: - În Numele Domnului nostru Iisus Hristos, să strălucească pe voi, diagonalele adevărului!

Veronica: - Strălucesc diagonalele la toţi patru. Toţi sunt în veşminte albe, splendide!...

George: - În Numele Domnului nostru, vă salutăm cu toată iubirea şi respectul, pentru toate realizările voastre, pentru frumuseţea veşmintelor ce le-aţi primit prin efortul vostru! Fiţi bineveniţi la noi! Primiţi dragostea şi recunoştinţa noastră, pentru că ne-aţi ascultat chemarea!

Veronica: - Toţi patru au ridicat mâna dreaptă, în semn de salut şi binecuvântare.

Unul din cei patru: - În Numele Marelui Învăţător, în Numele Domnului nostru Iisus Hristos, Marelui Dascăl al omenirii, fiţi binecuvântaţi, prea iubiţii noştri!

Aţi dorit să venim la voi! Începe, eu - **IOAN -** să vorbesc. Ne-aţi chemat pe toţi patru... Cel care ştie locurile tuturor, de odihnă şi pace, a pus în inimile voastre dorinţa de a ne chema pe toţi patru, pentru că toţi patru ne aflăm în aceeaşi stare de gândire şi meditaţie, în Oraşul al VIII-lea, fericit şi luminat.

Eu sunt Ioan, căruia, fraţii dintre care m-am desprins, m-au numit Hrisostom sau Gură de Aur, pentru că în sfaturile mele, le-am fost în inima lor, le-am fost părinte, frate şi în unele împrejurări, chiar slugă. Nu am venit la voi să vă spun meritele.

Descrie-mă cum mă vezi şi este destul! Poţi să-mi vezi şi cealaltă îmbrăcăminte care o am numai pentru a merge cu ea în faţa Marelui Guvernator Divin.

Veronica: - La noi în icoane, sunteţi îmbrăcaţi în odăjdii arhiereşti. Acum vă văd pe toţi patru la fel, deşi unul nu este Ierarh; vă văd îmbrăcaţi la fel, în alb, cu manşete şi gulere brodate, printre broderii văd că aveţi şi diamante sau alte pietre scumpe şi purtaţi sandale tot brodate, afară de cel din dreapta, care poartă nişte cizmuliţe şi broderia urcă până sus... Nu ştiu, cine-i!...

IOAN Hrisostom: - Cel de lângă mine, în cizmuliţe şi îmbrăcat în aceleaşi veşminte ca noi, nu a fost arhiereu, dar prin munca şi efortul lui, a depăşit mulţi arhierei. El este acela despre care aţi vorbit acum câteva minute, că a jurat, lepădându-se de descoperirile lui. Această călcare în picioare a muncii lui, totuşi, nu i-a luat haina, veşmântul şi cinstea de a sta în fruntea Ierarhilor şi în Oraşul bătrânilor înţelepţi, în oraşul fericiţilor al VIII-lea. El nu a vrut să anuleze creaţiile Marelui Guvernator Divin, ci din contră, a vrut să arate frumuseţea şi măiestria lor, ordinea şi claritatea Legilor şi fenomenelor de pe Pământ. Va vorbi la rândul său.

Cel de lângă mine, este fratele meu Grigorie, iar cel din margine este Vasile.

George: - Dorim acum, să vedem culorile spirituale de bază!

Veronica: - Au coborât, între timp, de pe tronuri... şi acum, stau aproape de tot... Parcă le-au căzut veşmintele!... Cei trei sunt alb luminos... Galilei are o luminozitate mai slabă... De ce, oare?!

George: - Să spună ei!

IOAN Hrisostom: - Pentru ce a lui Galilei este aşa? Pentru micile îndoieli ce le-a avut în viaţă, adică, nu a avut, totuşi, curajul, să înfrunte pe judecătorii săi şi s-a plecat, temându-se de suferinţă, temându-se că nu va putea rezista şi această îngenunchere în faţa temerii, deşi eşti curat, totuşi este o teamă, o umbră care atenuează lumina veşmântului Veşniciei.

Eu, mare lucru, nu am făcut! Ceea ce au mai împodobit unii şi alţii, au împodobit puţin. Am mustrat, însă, fără milă, de la împărat până la cel mai simplu om. Doar voi, ştiţi, că am fost dus în Insula Şerpilor, de împărăteasa Eudoxia. Ştiţi sau nu ştiţi? Mi-au adus, apoi, trupul neînsufleţit, în ţară.

George: - De ce te-a dus împărăteasa în exil?

IOAN Hrisostom: - Pentru că o mustrasem pentru nedreptăţile ce le făcea.

George: - Spune-ne, te rugăm, părinte, ce ai făcut, de ai cucerit acest loc în Veşnicie şi care sunt meritele tale?

IOAN Hrisostom: - Dragostea de oameni, dorinţa de a-i ajuta pe cei nedreptăţiţi. Aceasta a fost cea mai scumpă şi preţioasă putere, care a putut să lumineze veşmântul Veşniciei: dragostea de oameni, de a-i lega de Veşnicie, părăsirea "miresei" mele pentru adevăr.

George: - Care mireasă?

IOAN Hrisostom: - Mireasa mea a fost Eparhia, credincioşii mei, pe care i-am iubit. Nu am iubit "tronul" pe care îl aveam, ci am iubit turma. Turma mi-a fost mireasă şi am fost nevoit s-o părăsesc, pentru că am mustrat pe împărăteasă.

Poţi să fii ierarh şi să fii un ticălos şi să nu fii în rând nici cu cel mai umil creştin, când ierarhia devine un scop în sine, pentru a trăi mai bine şi a te bucura de onoruri.

Mireasa unui ierarh este turma, pe care el trebuie s-o iubească şi pentru care trebuie să se jertfească şi să-i arate drumul; dar, ca să-i arate drumul, trebuie ca mai întâi el, ierarhul, să meargă primul, căci, dacă nu merge păstorul înaintea turmei, pe unde o va lua turma?

Am plâns după "mireasă " trei ani şi a plâns şi ea după mine, căci eram surghiunit. M-a adus în braţele ei, dar când m-au adus, am fost aşa, cum mă vedeţi acum. Ea nu m-a putut vedea dar m-a simţit.

Cine se jertfeşte pentru dragostea fraţilor lui, sincer şi dezinteresat, va avea parte de un loc într-un strat superior.

Cine suferă în viaţa pământeană surghiun şi alte chinuri pentru dragostea de oameni, va căpăta diamantul cel mai scump, din care îşi va lumina haina Veşniciei. Suferinţa să fie îmbrăcată în modestie şi să nu faci din ea un orgoliu, căutând ca prin ea, să fii fericit de oameni, că atunci, ai pierdut! Chiar dacă ţi-o apreciază oamenii, tu să te socoteşti că nu ai făcut nimic, să doreşti mereu, ca de-abia acum să începi lucrul, să te vezi mereu la început de lucru şi niciodată să nu te simţi la capătul drumului. Atunci vei fi pe drumul cel bun, când vei simţi aşa!

George: - Părinte, pentru că nu ai cruţat pe nimeni în viaţă şi ai arătat tuturor defectele şi lipsurile, spune-ne şi nouă, ce găseşti nepotrivit la noi doi şi ce trebuie să facem, ca să ne îndreptăm?

IOAN Hrisostom: - Vă spun! Vorbesc pentru toţi! Fiecare să ia, ceea ce crede pentru el.

AVEŢI NEVOIE DE EFORT, DE MAI MULTĂ RÂVNĂ, DE MAI MULTĂ SÂRGUINŢĂ!

Sunteţi epuizaţi sufleteşte şi trupeşte. Prietena noastră, sora noastră, permanent e plictisită, deznădăjduită. Ar vrea, mai curând, să o ia înapoi, decât înainte. Deşi se vede la început de drum, nu poate vedea nici mijlocul şi nici capătul. Mai curând, s-ar întoarce, decât s-o ia înainte. Aceasta este din cauza oboselii trupeşti şi mai ales sufleteşti, care nu-i dă voie să zboare spre înălţimile drumului care-i stă în faţă.

Căutaţi să vă căpătaţi, mai întâi, liniştea trupească şi sufletească, mai ales, ca să puteţi zbura; şi a doua parte: nu poţi merge pe un drum, dacă nu ai picioare; nu poţi duce la gură dacă nu ai mâini, nu poţi intra într-o familie distinsă, dacă nu ai haine la fel după chemarea lucrului.

Aşa este şi la lucrul pe care l-aţi început. Nu puteţi merge, dacă nu aveţi toate condiţiile. Voi lucraţi, dar lucraţi târât unul de celălalt. Este bine şi aşa! Merite are şi cel ce se târăşte, dar mai frumos este pentru voi şi pentru cei ce vin la voi, ca voi să zburaţi şi să ieşiţi din voi înşivă şi să căutaţi pe cei ce vin la voi, pe cei care sunt meniţi să vă ajute în muncă.

Una este să zbori, alta este să te târăşti! Şi noi, când eram ca voi, sufeream de oboseală, dar privind acum în voi, vedem cât sunteţi de doborâţi şi cu câtă greutate încercaţi să vă înfrăţiţi cu cei care sunt despărţiţi de voi.

Eu, tot ce am scris, am scris, stând de vorbă, aşa cum staţi voi cu mine, cu prietenii Marelui Dascăl, care veneau la mine ori de câte ori îi chemam şi îmi dictau la ureche, fără să văd - şi eu scriam tot ce auzeam.

Tot cei care fac ceva în viaţa lor şi trăieşte în urma lor, aflaţi de la mine, că nu-i născut din ei, ci au primit de acolo de unde trebuie, adică au primit comunicări; au fost numai instrumente ale desăvârşitei ştiinţe divine, în orice domeniu ar fi fost efortul lui.

Căutaţi să ţineţi legătura cu Divinitatea şi prin aceasta veţi putea arăta dragoste către oameni.

George: - Doresc să-mi pun convingerile pe hârtie.

IOAN Hrisostom: - Eu îţi promit solemn, că te voi ajuta! Iubesc pe cei ce vor să lase ceva în urma lor şi-ţi dau un sfat: să nu laşi tocul din mână, până ce nu eşti satisfăcut sincer, de ceea ce ai scris.

George: - Deci, tu nu ai scris nimic de la tine, ci numai ceea ce ţi s-a dictat la ureche.

IOAN Hrisostom: - Trebuie să dai culoare şi gust, după oameni şi timp. Pentru că trăieşti între ei, să scrii aşa după cum au ei nevoie, după cum simt ei.

Noi nu mai avem acest simţ realist al vostru. Ceea ce primeşti de la noi, e ca un obiect neşlefuit, căruia trebuie să-i dai forma definitivă, sub care trebuie prezentat.

(Veronica dădea semne de oboseală, din pricina unei dureri de cap, care dăinuia. I-am spus câteva cuvinte de îmbărbătare, rugând-o să înfrunte durerea, pentru a putea continua).

IOAN Hrisostom: - Vă mai spun ceva: la un conductor electric prin care curge curentul, dacă pui un bec mare, sau mic, vedeţi, totuşi, cum lumina merge.

Aveţi răbdare, MUNCIŢI, CĂ NUMAI PRIN MUNCĂ VEŢI AGONISI LUMINA SPIRITUALĂ!

Grija cea mare este ca becul să nu rămână întunecat şi să nu se lovească de alte obiecte, să se spargă, şi pentru că eşti aşa cum eşti (se referea la indispoziţia lui Veronica) întrebaţi şi pe ceilalţi care sunt veniţi cu mine, pentru că vizita e prea grea şi să nu se ardă becul.

Veronica: - Se pregăteşte să vorbească VASILE CEL MARE!

VASILE CEL MARE: - Acum, vorbesc eu, Vasile, numit şi cel Mare. Am fost numit aşa, poate, pentru că sunt şi înalt în ochii lor, ca fizic, poate că şi prin restructurările pe care le-am făcut în Conducerea pe care am avut-o, din punct de vedere religios, prin mănăstiri şi-n întreaga Conducere.

Noi ne bucurăm, pentru că voi căutaţi sfinţeniile anonime, căutaţi să arătaţi munca oamenilor care şi-au îngropat ani şi ani de-a rândul, căutând să descopere Legi ascunse, fără să anuleze Divinitatea, ci arătându-I perfecţiunea.

După cum ştiţi, lumea ne are Sfinţi în evlavia lor, pentru că eforturile noastre au fost în domeniul religiei.

Dar, ceea ce au făcut alţi oameni, nu în domeniul religiei, ci al ştiinţelor şi artelor, au fost fapte care au depăşit cu mult eforturile noastre, dar pentru că nu au fost în domeniul religiei, au fost socotiţi oameni de rând.

Noi vă spunem că toţi acei care s-au străduit, au muncit pentru a descoperi şi a îmbogăţi cunoştinţele oamenilor, aceştia, fiind preocupaţi de gândurile şi cercetările lor, nu au avut timp nici să se gândească la fapte care i-ar fi putut despărţi de Marele lor Stăpân şi Dascăl, Dumnezeu. De aceea, mulţi din aceştia depăşesc pe cei pe care lumea îi are ca Sfinţi, intrând în locul de linişte şi fericire, bucurându-se de tot ce-i înconjoară.

Prietenul nostru, pe care l-aţi dorit şi a venit împreună cu noi, iată-l pe aceeaşi treaptă cu noi, pentru că nu a negat lucrurile providenţiale şi fenomenele necunoscute, ci a vrut să le scoată în relief, aşa cum a spus fratele nostru Ioan.

De aceea, nu trebuie să vă închinaţi lui, după cum nici nouă, ci Aceluia care ne-a dat puterea să lucrăm, fiecare în sectorul hărăzit şi să ajungem unde am ajuns, lăsând şi celor de pe Pământ, câte ceva.

George: - Ce anume, din cele ce ai făcut, a avut mai multă valoare?

VASILE CEL MARE: - Valoros a fost, nu ceea ce am făcut în faţa oamenilor, ci, ceea ce am făcut în ascuns, nearătat şi nevăzut de oameni. Activitatea mea este cunoscută, fiind dotat cu un spirit de organizare. Eu ştiu

atât: că am făcut ceea ce am simţit că trebuie să fac, am ajutat pe cei asupriţi şi am căutat pe cât am putut, ca din viaţa în trup, să pot avea legătură permanentă cu oamenii de “Dincolo” şi dacă am făcut ceva bun, lăsând în urma mea, a fost după sfaturile şi insuflările primite în chip deosebit, despre care, niciodată nu am vorbit cuiva, cât am fost în viaţă.

Se spunea că cunosc gândurile oamenilor şi le spun ceea ce gândesc, şi atât!

Când am fost acuzat de lux de părinţii pustiurilor, m-am rugat să arăt lucrul meu lăuntric şi l-am arătat celor ce m-au acuzat, pentru că persoanele ce veneau la mine din Lumea nemuririi, erau în fir de aur şi argint şi am căutat să aplic îmbrăcămintea luminoasă de “Dincolo”, transformând-o în fir lucitor de aur sau argint, pentru care aplicare, am fost acuzat de părinţii pustiului.

(Veronica dădea semne de dureri intense de cap).

Veronica: - Se pregăteşte să vorbească GRIGORIE CUVÂNTĂTORUL DE DUMNEZEU...

GRIGORIE: - Eu, ce am să vă spun, iubiţii mei? Am fost omul păcii şi al dragostei, mi-am condus turma cu credinţă şi dragoste, m-am rugat cum am putut pentru cei ce nu puteau face ceea ce trebuia să facă şi această dragoste de părinte faţă de copii, mi-a adus răsplata satisfăcătoare. Lucrul meu este mai tăinuit decât al celorlalţi fraţi ai mei.

Veronica pare epuizată. O rog pentru un ultim efort, să lase şi pe Galilei să spună câteva cuvinte).

GALILEO GALILEI: - Că să vă spun? Că am lucrat, că am fost necăjit, că am avut satisfacţii, sau că am fost mulţumit? Ce pot, să vă spun?! Părerea mea este, să vă dăm pace acum şi să ne chemaţi altădată, să discutăm mai mult.

Veronica: - Se retrag spre tronurile lor... Ridică toţi mâinile spre noi, în semn de binecuvântare şi rămas bun.

IOAN Hrisostom: - Fiţi binecuvântaţi să căpătaţi puteri de muncă! Vă vom ajuta mereau! Mai chemaţi-ne!

Veronica: - Au plecat!...

Bucureşti – 31 Ianuarie 1965

I O A N H R I S O S T O M

Am chemat pe Ioan Hrisostom. Venind, i-am urat “Bun sosit”!

IOAN Hrisostom: - În Numele Domnului nostru Iisus Hristos, al Marelui Dascăl şi Guvernator Divin, vin la voi şi vă aduc binecuvântarea cea de Sus!

Prea iubiţii mei fii, prieteni şi fraţi! Fiţi binecuvântaţi!

Pauză... Tăcere.... După un răstimp:

George: - Te rugăm să ne spui tu, părinte, ce ai de spus! Eu las întrebările pe altă dată! Simt că ai multe în tine, care clocotesc şi vrei să ni le comunici. Te ascultăm!

(Simţeam, împreună cu Veronica, valuri de fierbinţeală care treceau prin corpurile noastre).

Pauză... Tăcere.....

IOAN Hrisostom: (după circa 3 minute de tăcere)

- Ceea ce simţiţi, nu este ceva care să vă înşele... este influenţa radiaţiilor mele.

Privesc lunca înţelenită, privesc plugul ruginit..., nu are cine să-l tragă, să desţelenească lunca...

Mă întorc de altă parte, privesc holdele arse de soare, cu vârfurile plecate spre pământ, dar nu sunt cei care trebuie să strângă recolta, să o pună în hambare, să ducă bobul şi să-l macine... Nu are cine!...Nu are cine să frământe făina în cocă şi să o toarne în forme... nu are cine...

De aceea va ARDE acest amărât glob, cu tot ce are pe el...

Păstorii stau ascunşi în colibele lor, câini nu au la turmă să o păzească de lupi; lupii intră în ea, sfâşie oile, le sugrumă, le alungă din staul; staulul rămâne gol, iar păstorul se odihneşte, netulburat de conştiinţa răspunderii lui şi odată cu somnul nesimţitor, s-a dus şi el în adânc.

Va sufla vântul, va împrăştia para, vor înconjura pământul - flăcările, îl va spăla şi ce va rămâne ici-colo, vântul de miază-zi îi va strânge şi ca dintr-un somn adânc îi va scula, îi va aduna şi ca de la o mamă vor vedea şi vor simţi: un Drum, o Lege, un Pământ şi un Cer!!!

Ce folos că stai lângă fântână şi mori de sete! Nu ai cu ce să-ţi scoţi apă, nu poţi să-ţi ostoieşti setea!

Orice copac, fie el cât de mândru în ramurile lui, dacă nu face roadă, se taie şi se aruncă pe foc.

Cât de iubiţi sunt copiii sârguincioşi, iubiţi şi de rude şi de prieteni şi chiar de străini, şi din toată strădania lor, cine foloseşte mai mult? Cei care îi iubesc şi le laudă strădania, sau cel care se străduieşte?

Aşa este şi cu voi, pământenii. Toţi care depuneţi eforturi sincere şi curate pentru cei din jurul vostru, chiar dacă noi, cei care am scăpat de orice rău ce era

asupra noastră, privim, admirăm, iubim, ajutăm, insuflăm şi ne bucurăm, dar din toate acestea, folosul nu-l poate avea, decât CEL CE DEPUNE EFORT.

EFORTUL ESTE CHEIA LUMINII ÎN TIMP ŞI SPAŢIU!

Am lucrat în viaţa pământeană fără odihnă; am avut condiţiuni minunate de a face mult mai mult decât am făcut. M-am împărţit, m-am risipit pentru toţi aceia pe care i-am iubit, ca pe urmă, **să regret pentru că aş fi putut face mai mult şi nu am făcut.**

De câte ori nu mi-am dorit să mai fac o singură călătorie pe Pământ, pentru a mai putea lucra, dar cei ce au ajuns în oraşul unde mă găsesc eu, mai greu vin să facă călătorii, numai dacă au de îndeplinit o misiune specială prin delegatul respectiv al Divinităţii. Unii vin şi sporesc, alţii vin şi nu se mai întorc cum au plecat, având cu ei şi din caracterul celor ce i-a avut în jurul lor pe Pământ.

De aceea, **mă tem să mai fac o călătorie între voi, pământenii,** mă tem că nu voi mai regăsi locul cel de paşnică odihnă, cel în care sunt acum.

Noi, aici, ne adâncim în permanentă gândire şi **CĂUTĂM SĂ FORMĂM O LUME NOUĂ,** prin insuflări, prin şoapte, prezentări în orice chip din planurile noastre şi îndemnuri de muncă.

Toţi lucrăm aici, fiecare în domeniul lui de cunoştinţe, fiecare caută să prezinte şi să declanşeze în faţa unora care sunt consideraţi că ar putea să ajute la **UN CER NOU ŞI UN PĂMÂNT NOU.**

Pauză..... Tăcere..... Se gândeşte.....

Coasele stau atârnate, cosaşii sunt puţini, dar într-o dimineaţă, după roua binefăcătoare, va merge zâna aurită, doamna înflorită şi cu degetele dragostei ei, va atinge, ca să trezească cosaşii răspândiţi pe această bilă neastâmpărată, care ascunde în ea prin văgăunile temerii şi ale laşităţii, cosaşi voinici, care - vor nu vor - vor fi scoşi, li se va da coasa în mână, şi printre ei vor păşi uşor, acele ce ţin năframa în mână, ştergând sudoarea, ajutând cu îndemnul lor, munca ce stă în faţa cosaşilor.

Vorbesc pentru voi toţi, vorbesc pentru zilele şi oamenii voştri, vorbesc pentru cei ce dorm, vorbesc, pentru cei ce în catacombele dorinţelor lor, lucrează, vorbesc pentru acei care îşi îndreaptă mijlocul, fălindu-se că au coasa în faţă, că le stau înainte holdele bogate, dar nu le ating nici cu degetul cel mic...

Holdele se usucă şi se topesc, pe Pământ...

Ooo, câte holde s-ar aduce în hambare, dar cine să le adune? Unii dorm, alţii privesc holdele, socotind că nu s-au copt, iar alţii sunt cu mâinile legate de formele care-i ţin, nedându-le aripi să zboare, punându-le în faţă şi în mână legile pe care trebuie să le respecte.

Cine a căutat să calce, a gustat din paharul din care am gustat şi eu şi pe care l-am băut până la fund şi odată cu terminarea lui, am scăpat de coşmarul pământesc.

Mulţi dintre oamenii Pământului, s-au străduit să descopere taine care stăteau ascunse şi într-o frunză de copac. Mulţi s-au străduit şi nu au avut odihnă în viaţă, dar dacă strădania lor nu a fost constructivă, **au căzut ca plumbul în**

adânc, şi când s-a curmat viaţa în trup, odată cu strădania lor, s-a făcut anunţ şi noi am privit şi l-am plâns. Ce a folosit strădania, dacă a dărâmat cetăţi nezidite de mână omenească?

Eu am scris o Liturghie, pe care voi ortodocşii, o repetaţi zilnic - şi mai ales, în sărbători. Aceasta am văzut-o nu cu ochii trupului, ci aşa cum mă vede pe mine sora, fiica şi prietena noastră. Am văzut-o, am auzit-o, într-un fel, cam aşa cum vă prezint eu vouă, acum, dar am căutat să o înfrumuseţez aşa cum am simţit eu; m-a satisfăcut, având încredere nestrămutată, că ceea ce fac, nu greşesc. Cu nimic nu am ştirbit din misiunea, din chipul adoratului meu Stăpân şi mi-am zis: dacă înfrumuseţez, nu se va supăra pe mine, şi ca semn că a fost aprobată de Marele Guvernator, Domn al tuturor Legilor şi Forţelor, este că această Liturghie a rămas până astăzi. Nu mă bucur că sunt pomenit, mă bucur că este cântat Cel ce a fost huiduit, chinuit şi jertfit, Cel care, dacă ar fi venit cu toată puterea Lui pe Pământ, într-o clipă ar fi fost scrum acest Glob pământesc...

(Din nou tăcere, câteva minute...)

Sluga care a vrut să-şi omoare Stăpânul, a făcut plan mai înainte, ca să-i jefuiască averea şi nu-L va omorî decât cea mai intimă slugă, care-I cunoaşte tainele sertarelor; şi purtat de murdara intenţie, după ce a săvârşit fapta îngrozitoare, caută în toată casa, să vadă ce găseşte, pentru a jefui şi a pune pe numele lui.

Aşa a fost şi cu iudeii, care au ucis pe Învăţătorul tuturor neamurilor şi care au căutat, mai înainte de a-L ucide, să-I cunoască sertarele bogăţiei Lui, pentru ca, jefuindu-le, să le treacă pe numele lor, deşi le-a fost urât Stăpânul, deşi L-au omorât şi au căutat să-L arate vinovat şi că a meritat sugrumarea vieţii; totuşi, cu tiranica lor obrăznicie, au susţinut că toate bogăţiile Lui, au fost ale lor...

Slugă vicleană, slugă mârşavă! După dorinţa ta, ţi-ai luat plata! Ceea ce ai jefuit, nu va rămâne la tine şi de nu vor răscumpăra cei din jurul tău, vom răscumpăra noi, care, acum putem vedea mult mai uşor, decât cei de lângă tine. Furtul tău, vom şti cum să-l răsumpărăm şi cum să-l dăm la iveală fiilor stăpânului pe care după ce l-ai ucis, **l-ai prădat, l-ai jefuit – ai căutat prin jaful tău să câştigi cântări de slavă şi nemurirea, ai căutat prin minciunile tale, tu, poporule iudeu, să te numeşti cu neobrăzare: "popor ales!"**

Va veni curând, ziua când vei fi scos, aruncat şi blestemat!

Destul, linguşirilor tale viclene, slugă netrebnică! Nu-ţi dai seama că singură îţi sapi groapa? Slugă vicleană şi perfidă, nu-ţi dai seama, că se va împlini cuvântul care spune: "Dacă voi cei vii nu vorbiţi, morţiise vor scula şi vor spune adevărul, pietrele vor striga şi vor glăsui!"

Iată, de atâtea veacuri de când am plecat dintre voi, jefuitori ai adevărului, văzând cum aţi prădat şi aţi trecut toate pe numele vostru, dând ca din milă, hrană, fiilor Stăpânului ucis, mândrindu-vă că al vostru este miezul hranei, că rădăcina fructului nemuritor o aveţi în grădina voastră, mă întreb: nu vă daţi seama, că într-o zi, cei care nu vor avea linişte, până nu vor arăta adevărul, vă vor înnăbuşi în propria voastră mocirlă puturoasă? Neam viclean şi ticălos, care

te-ai introdus la curtea Împăratului, trufaşule popor iudeu, care te-ai introdus până în cele mai intime cămări ale Stăpânului:

TREZEŞTE-TE!... TREZEŞTE-TE!...

Prea târziu! Nu mai poţi, pentru că eşti amorţit prin blestemul atras asupra ta, de jefuirea şi nedreptatea ce ai făcut-o Împăratului, Care, atât de mult a crezut în tine, că eşti credincioasă, că eşti slugă iubitoare, deşi privea în voi vicleşugul!...

Fiii Împăratului s-au mulţumit şi cu averea furată de voi, ţinută în mâinile voastre, trecută pe numele voastre, s-au mulţumit să o privească, să-i miroasă parfumul, să-i guste dulceaţa, măcar că ştia că nu este a voastră... deşi, Cel ce a pătruns "miezul", şi-a dat seama că este furt, că s-au răzvrătit măruntaiele în El, dar neavând puterea să o răscumpere la timp, a alergat către noi.

Noi îţi jurăm ţie, popor viclean şi desfrânat, popor iudeu, care te numeşti singur "ales", că vom răscumpăra cele furate, prin cei ce se vor trezi şi îşi vor da seama că aţi jefuit pe Părintele lor, palatul Lui, tot ce a avut mai scump, mai preţios pentru copiii Săi şi aţi trecut-o pe numele vostru, dând din "mila şi generozitatea" voastră, celor prăpădiţi, fălindu-vă cu averea furată în ascuns, bătându-vă cu pumnii în piept, că Hristosul nostru al fi de-al vostru... jivinelor!

Aflaţi, că Stăpânul pe care L-aţi ucis, nu a murit şi într-o zi, **se va arăta şi vouă că nu este mort, vă va trage la răspundere că i-aţi jefuit palatul, i-aţi jefuit buna credinţă, i-aţi jefuit familia dragă şi aţi trecut-o pe numele vostru... Netrebnicilor!...**

Ce veţi răspunde, slugi netrebnice şi ticăloase? Veţi fugi? Dar unde? În apă? Şi acolo vă găseşte! În munţi? Sunteţi uşor de găsit! Unde veţi alerga? Unde vă veţi ascunde?... Unde?... Unde?... Unde?...

Bine că nu m-am născut printre voi, jivine iudaice, slugi netrebnice!

Cât de Sfinţi, cât de iubiţi sunt aceia care nu au cunoscut această Biblie, această carte împărătească, această carte a Scripturilor Sfinte, pe care voi aţi jefuit-o, tâlharilor!

Cât de mari sunt în faţa Acestui Împărat, acei care nu s-au bătut în piept cu averi jefuite şi au căutat să imite pe un astfel de Împărat, fiind slugi curate, iubitoare, devotate adevărului, pentru care s-au jertfit, s-au sacrificat pentru el, asemeni Împăratului "vostru " şi nu L-au jefuit ca voi, ci I-au făcut temple minunate, I-au purtat cea mai mare cinste, L-au slujit până la urmă, cu cea mai mare credinţă, deşi nu aveau puterea Împăratului "vostru", aceştia au aflat trecere în faţa Împăratului jefuit de voi şi aceia care au fost adoraţi de ei, au primit putere din puterea Sa divină, ca recompensă pentru ordinea şi disciplina lor.

Mulţi Împăraţi au fost pe acest Pământ neastâmpărat, dar care împărat a fost mai oprimat şi mai necinstit ca "al vostru", slugi netrebnice? Spun "al vostru", pentru că voi, mizerabili iudei, voi aţi căutat să spuneţi că a ieşit din neamul vostru, dar dacă a ieşit din neamul vostru, de ce L-aţi ucis? Care mamă îşi poate ucide pruncul, decât numai cea vitregă? Adevărata mamă renunţă, este în stare

să-şi dea pruncul de la sân, numai să-l vadă că trăieşte! Voi aţi spus că Acest Împărat a ieşit dintre voi, din neamul vostru, din coapsele părinţilor voştri, mincinoşilor! Şi la urmă, aţi căutat să-L fugăriţi, să-L omorâţi!...

L-aţi omorât!... L-aţi jefuit!... Care dintre slugile altor împăraţi, a făcut ca voi? Arătaţi voi, care sunteţi risipiţi pe tot acest amărât glob, arătaţi:

Cine a mai făcut, ceea ce aţi făcut voi, nemernicilor?!

Va putea o mamă, vreodată, să-şi ucidă pruncul şi după aceea să-l dezbrace? Voi aţi ucis pe Acel pretins "ieşit din neamul vostru" şi L-aţi dezbrăcat şi de cămaşă! Cine o să vă creadă că este dintre voi, decât, numai acei care nu ştiu, nu cunosc şi nu simt!...

Priviţi! Priviţi alte curţi! Toţi împăraţii au avut împărăţii paşnice, au sfârşit liniştiţi! Toţi marii iniţiaţi, toţi marii creatori de religii şi filosofii, au murit liniştiţi, în mijlocul celor care s-au născut. Batjocura pe care aţi aplicat-o voi, Marelui nostru Învăţător, nimeni, niciodată, cu zeci de veacuri în urmă, nu a fost scrisă în nici o istorie, nimeni nu a făcut aşa cum aţi făcut voi, lifte spurcate!... Slugi netrebnice! Nu meritaţi să fiţi numite slugi!

Pregătiţi-vă casa osândirii voastre, pentru că:

Ceasul vi se apropie! Adunaţi-vă cu toţii în jurul vizuinei voastre, acolo unde l-aţi jefuit, acolo o să primiţi şi plata!

Suflă vântul mâniei aceluia pe care l-aţi jefuit, ca să vă adune acolo unde l-aţi ucis, ca să vă înnece în propria voastră mocirlă.

Nu simţiţi în faţa voastră, un otgon care vă adună şi vă strânge din toate părţile? De ce vă grăbiţi? Cu de la voi putere faceţi asta? Nu! Nu!...

Cei rămaşi pripăşiţi, rătăciţi prin alte ţări, cei ce nu vor ajunge în cazanul osândirii la timp, aceia vor lua plata acolo unde se vor găsi.

Nădăjduiesc, prea iubiţii mei fii, că am fost pe înţelesul vostru. Mă voi strădui, acolo unde este mai greu, să vă şoptesc, să vă îndrept, să vă arăt curatul adevăr..., mă voi ruga, să dezvoltaţi REVOLTA MEA!

George: - Prea iubite părinte, ştii ce este în inima mea...

IOAN Hrisostom: - Ştiu şi de aceea să mă chemi! Voi veni lângă tine, te voi ajuta, îţi voi şopti! Vei vedea clar şi limpede! Tot ce eu vreau să pun pe hârtie, vei pune tu! Mă voi răzbuna prin tine! Acum, vreau să mă răzbun pe toate nedreptăţile pe care le-am văzut, abia după ce am ieşit din trup!

George: - Mă bucur nespus, părinte!

Veronica: - A ridicat mâinile în semn de binecuvântare şi de "Rămas bun"...

George: - Îţi mulţumim, părinte!

IOAN Hrisostom: - Cheamă-mă şi am să-ţi suflu şi am să-ţi şoptesc!

Veronica: - A plecat!...

Bucureşti – 3 Februarie 1965.

I O A N H R I S O S T O M

Citeam la masă şi deodată, simt că Ioan Hrisostom vrea să vină să ne vorbească. I-am comunicat lui Veronica ceea ce simţisem şi de comun acord, ne-am pregătit de lucru. A chemat, fără nume, pe acela care doreşte să comunice cu noi.

Într-adevăr, la mai puţin de un minut, soseşte Ioan Hrisostom, pe care l-am salutat cu deosebită căldură.

IOAN Hrisostom: - În Numele Tronului Întreit, în Numele Aceluia care stăpâneşte Universul cu a Lui putere, vă binecuvântez şi eu, prea iubiţii mei fii, prieteni şi fraţi!

Am venit la voi, să mai descarc râvna şi dorinţa mea nerezolvată în viaţa pământeană...

(Păstră câteva clipe de tăcere, adâncindu-se în sine, apoi începu):

Căldura slăbeşte marginile gheţii, o subţiază şi valurile împing apoi sloiurile, le trimit la vale, se topesc sau nu se topesc pe parcursul căii lungi - aceasta depinde de lungimea drumului – până ce se varsă în "Marele Ocean" şi lovindu-se de altele, se sfărâmă unele de celelalte.

Vârtejurile din ocean, atracţiile spre fund, se produc, câteodată, din loviturile gheţurilor. Dacă se întâmplă să se găsească o corabie prin faţa sloiurilor, dacă cârmaciul nu se sileşte să se depărteze, este lovit, curenţii îl atrag, şi cu toate sforţările lui, corabia este atrasă spre adânc, vâslaşul dispare pentru totdeauna şi de acolo, nimeni nu-l mai poate scoate.

Cine sunt sloiurile? Ce înseamnă corabia? Care este vâslaşul?

George: - Sloiurile sunt cei îngheţaţi spiritual. Ei se desprind din locurile lor, îşi irosesc forţele în zadar şi ciocnindu-se unii de alţii, nu fac decât să se afunde unul pe celălalt.

Corabia este cel ce vrea să se salveze de cei ce vor să-l lovească şi-l ameninţă cu scufundarea.

Cârmaciul este mintea; vâslaşul este voinţa - cu latura activă lucrătoare.

IOAN Hrisostom: - Da!...

Tăcere lungă... După circa 2 minute, reluă:

IOAN Hrisostom: - Te găseşti într-o grădină cu pomi fructiferi de toate soiurile, cu minunate şi bogate roduri. Ochii care văd, te poartă când într-o parte, când în cealaltă, că nu ştii din care să iei mai întâi, să-i cunoşti gustul.

Fără să vrei, te atrage cântecul minunat al păsărilor, care zboară din creangă în creangă. Le priveşti gingăşia şi varietatea culorilor, îmbrăcămintea lor, şi te întrebi cine a putut să le dea atâta agerime în alergarea lor necontenită. Te uiţi cum spintecă aerul cu uşurinţă, în sus şi în jos. Libertatea lor, trezeşte în tine o revoltă; parcă te vezi inferior lor şi pe drept cuvânt, revolta este îndreptăţită... nu poţi zbura... dar poţi să imiţi această sprinteneală - nu cu trupul, care atârnă şi este legat de Pământ, ci cu sufletul, prin care poţi să depăşeşti orice înălţime pe

care o pot atinge aceste păsări, prin care poţi să zbori, să spinteci spaţii, pe care niciuna din aceste nevinovate zburătoare nu va ajunge, pentru că şi "Dincolo", ele sunt supuse ţie, spre a te delecta, spre a te linişti şi odihni cu cânturile şi gânguririle lor.

Nimic nu se pierde, totul se mută, fiecare în spaţiul rânduit pentru odihnă sau rezervat pentru chinuire, sau osândă, pentru că tot ce se mişcă pe pământ, se mută "DINCOLO"!

Ele, păsările, ca şi noi, au fiecare locul destinat "Dincolo", nu pentru meritele lor, pentru că ele nu au nici un fel de merite, ci pentru desfătarea omului sau chinuirea lui. Ce groaznice pot fi acele clipe, când simţi pe corpul tău, încolăcindu-se un şarpe! Mai mare chin, nu se poate!

O, şi câtă linişte poate să-ţi dea un cor minunat de privighetori sau alte păsări, care prin ciripitul lor, îţi pot veseli sufletul!...

Există jos, în straturile de chin, vegetaţii neplantate de mână omenească, care încurcă şi fac trupul spiritual să se chinuie, prin mirosul urât pe care-l emană, şi sunt vegetaţii în straturile celor luminoşi, care prin coloritul şi parfumul lor, te satură, te odihnesc, te fac fericit!...

Ooo, dacă aţi şti voi, câte straturi sunt împărţite, după chinurile sau bucuriile care sunt în ele, CUM AŢI CĂLCA TOTUL ŞI AŢI CĂUTA SĂ ZBURAŢI!

Fiecare naţie, pe Pământ, are crezurile şi obiceiurile ei şi cât de minunat este după părăsirea vieţii pământene, când se adună oamenii şi parcă se cunosc, deşi nu s-au văzut niciodată, şi-şi împărtăşesc gândurile şi fiecare începe să lucreze, din al cărui lucru nu mai poate să-şi construiască nimic, decât să aibă satisfacţia parfumului, mergând spre Scaunul Măririi.

Câtă mulţumire însă poţi avea, când, odată plecat din viaţa pământeană, din când în când, privind prin oceanul dragostei, livada pe care ai zidit-o şi ai lăsat-o altora, cum creşte, cum rodeşte, cum se înfruptă mulţi din ea, şi bucuroşi, mulţumesc că nu-i păzită de nimeni şi pot intra ca la ei acasă şi să se simtă ca la ei acasă!... Deşi, sunt conştienţi că nu au atins măcar cu un deget lucrul acestei livezi, din miracolul dragostei Stăpânului livezii, simt că sunt moştenitori şi printr-o taină neînţeleasă de ei, au dreptul să guste, să simtă moştenirea lor, că au drepturi fără oprelişti.

(S-a auzit un trosnet în cameră, la care, Veronica s-a speriat, tresărind).

Acum, mă întorc către tine, fiica mea, şi-ţi vorbesc acum, când eşti plecată aproape jumătate - din trup.

Orice adiere, te trezeşte ca din somn. Nu te mâhni, nu-ţi pune niciodată nici un fel de întrebări.

Trupul, e cu slăbiciunile lui!

Lasă-te pradă acestei dragoste care s-a revărsat peste tine şi nu te mâhni!

Veronica: - Mi-e teamă că-mi vor slăbi nervii şi mă voi îmbolnăvi!

IOAN Hrisostom: - Cel care a înşurubat becul, va avea grijă să nu se ardă.

Voi, totdeauna ţineţi cântarele şi totdeauna să cântăriţi drept!

Vreţi să mai vorbiţi şi cu alţii?

George: - Nu, părinte, continuă cele ce ai să ne spui!

IOAN Hrisostom: - Aşa am fost obişnuit: să gândesc! Eu, foarte puţin am lucrat în viaţă, muncă fizică - mai mult, am gândit; nu ore... zile şi nopţi întregi, pătrundeam cu gândirea şi căutam să-mi aduc în imagine, ceea ce bănuiam; zic că bănuiam, însă, lângă mine, era cineva care-mi prezenta realităţile nemuririi şi uitam de mine, uitam de tot, stând, gândind, privind şi ascultând...

Când ieşeam între oameni şi le vorbeam, îşi închipuiau că eu am citit foarte, foarte multe cărţi - şi nu greşeau. Deşi eu nu deschideam zile de-a rândul cărţile, eu, totuşi, vedeam şi înţelegeam ce trebuie să sădesc în pământul fiecăruia, planta potrivită climei pe care o avea regiunea lăuntrică a individului.

Eşti obosită?

Veronica: - Nu!

IOAN Hrisostom: - Te văd, eu!

Veronica: - Nu ştiu, ce am!...

IOAN Hrisostom: - Ştiu eu!

Veronica: - Ce anume?

IOAN Hrisostom: - Totdeauna, împărţirile te împuţinează, te slăbesc, de nu-ţi dai seama ce-i cu tine. Acestea, le spun pentru că şi eu am trecut prin ele. Nu poţi altfel, atâta timp cât eşti legat prin fire de tot ce este pământesc, şi fără să vrei, legile firii cu ale Pământului, se atrag între ele, te slăbesc, te împuţinează, şi tu, care vrei să depui eforturi pentru a urca pe o culme, de pe platoul căreia să poţi inspira aer mai curat, simţi la un moment dat că poate nu ai putea ajunge.

Acesta e omul în trup pământean, care este forma perfecţiunii, în care se odihneşte cel care trebuie într-o zi să zboare. Prin acest cort, însă, poţi să-ţi construieşti palatul, fie el cât de simplu. Pentru cort este important ceea ce stă ascuns în el şi înţelege viaţa pământeană.

Eu, mă retrag...

George: - Doresc să te mai întreb ceva: înainte de a trăi ca Ierarh în sec IV, te-ai mai întrupat vreodată?

IOAN Hrisostom: - O singură dată; am fost pe atunci, ostaş roman, dar de foarte tânăr am zburat, căzând într-o luptă.

Eu, m-am retras!...

George: - Îţi mulţumim!...

Bucureşti – 4 Februarie 1965

SF. S I M I O N S T Â L P N I C U L

- argintiu sclipitor;
- Stratul VII.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc, să discutăm în această seară, cu cel ce i s-a arătat lui Veronica, pe când era în Mânăstirea Vladimireşti: Sfântul SIMION STÂLPNICUL.

Acest Sfânt a trăi atât de intens învăţătura creştină, la o atât de înaltă tensiune, încât, ca să scape de poporul care îl asalta zi şi noapte şi să poată rămâne în contemplaţie şi rugăciune, şi-a zidit un mic turn, în care s-a urcat şi a rămas acolo până la sfârşitul vieţii.

Veronica: - Au apărut Calemnis şi invitatul. Amândoi sunt îmbrăcaţi la fel: veşminte albe, înfăşuraţi ca romanii. Simion are o oarecare severitate pe chip.

I-am salutat.

Calemnis: - Copiii mei! În Numele Aceluia prin care am venit la voi, vă binecuvântez eu, bătrânul Calemnis şi las ca fratele meu Simion, să vă vorbească!

SIMION STÂLPNICUL: - Iubiţii mei fraţi şi prieteni! Prea Sfânta Treime, unica forţă în Lumină şi Dreptate, să vă binecuvânteze, să vă lumineze, pentru a merge pe drumul cel plăcut, pentru a vă încărca cu forţele cunoaşterii, ale adevărului, iar eu vă învălui cu dragostea mea de părinte şi frate!

Vă mulţumesc, că aţi cerut deschiderea şi pătrunderea razei de lumină între voi şi noi!

Eu am lăsat demult dreptul de a lucra, altora, cu nuanţe mai vii, cu forţe mai mari, cu pătrunderi mai puternice, cu relaţii mai profunde în Lumea Divinităţii... Trimite Domnul la timp potrivit, lucrători, şi după măsura holdei.

Când am fost eu în preajma sorei, fiicei şi prietenei mele Veronica, alături de alţi fraţi, şi singur în alte dăţi, am fost trimişi, nu pentru că nu ar fi putut lucra cei de acum şi atunci, dar cum firea este foarte cercetătoare, drămuind şi întorcând pe toate părţile ceea ce simte şi aude, ar fi respins cu desăvârşire, auzind de un nume egiptean şi nu de un călugăr cuvios şi pustnic, cum am fost eu. De aceea am fost trimis eu, ca să creadă; altfel, dacă ar fi venit Calemnis şi s-ar fi prezentat cu numele său egiptean, ar fi zis că a venit satana, căci şi aşa, unii preoţi, considerau Vedeniile ei, satanice.

Prin apropierea mea, i-am înrădăcinat încrederea, cu toate că, de multe ori şovăia, dar am încercat să-i dau un climat pur ortodox, pe al cărui drum, să meargă fără împiedicare.

Că s-au poticnit mulţi în cele prezentate de ea, nu-i de mirare... În aceasta constă sâmburele adevărului de lumină! Dacă ar fi fost privită cu indiferenţă această Lucrare şi uitată, s-ar fi alterat. Izbiturile, însă, nu au putut să facă, decât să-i dea lumină mai puternică şi viaţă mai lungă. Dar ce să vă mai spun eu?!... Cunoaşteţi voi, mai bine decât mine, că aurul, oricât ai vrea să-l prefaci în alt

metal, tot aur rămâne! Cu această comparaţie, mă refer la “Lucrare”, nu la persoana prin care s-a lucrat.

De viaţa mea, nu vă spun nimic; cunoaşteţi din scrieri. Am dorit nespus de mult, înălţimi şi însingurare, şi acum mă scald în oceanul de iubire al Aceluia care este Dumnezeu, pe care atât de mult L-am iubit! Oceanul iubirii Lui faţă de mine, m-a atras lângă toţi aceia care prin diferite urcuşuri, s-au fixat pe platoul - sau stratul al VII-lea.

George: - Dorim, să-ţi vedem acum şi baza spirituală!

Veronica: - Argintiu sclipitor. Pe frunte, are un triunghi cu latura de circa 18-20 cm şi în mijloc un bec luminos.

SIMION STÂLPNICUL: - Triunghiul reprezintă înălţimea gândirii filosofice, becul este ochiul minţii, prin care se vede Izvorul de Lumină.

În numele Iubirii divine, fiţi binecuvântaţi! Eu m-am retras!...

Bucureşti – 5 Februarie 1965

SF. P A N T E L I M O N

(Medic care nu primea bani)

- argintiu luminos, cu triunghi mic pe frunte şi potir pe piept;
- Stratul VII.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc, să discutăm astăzi, cu cel trecut în rândurile Sfinţilor, făcătorul de minuni, medicul care nu primea plată în urma tratamentelor ce le făcea: Sf. PANTELIMON.

Acest Sfânt, i s-a arătat lui Veronica, în timp ce era în Mânăstire, conducând-o de la satul Tudor Vladimirescu pâna la Mânăstire, împreună cu Ioan Evanghelistul şi Simion Stâlpnicul.

În momentul când au ajuns la poarta Mănăstirii, cei trei s-au ridicat spre înălţimi, iar locul acela a fost marcat prin ridicarea unei Troiţe splendide, pe care erau pictate chipurile celor trei Sfinţi.

L-am chemat...

Veronica: - Şi-au făcut apariţia: Calemnis - părintele nostru şi invitatul nostru - Pantelimon, pe care-l recunosc...

Parcă e o prietenie veche, pe care o reîntâlneşti după mult timp!... Arată foarte tânăr, în comparaţie cu Calemnis..., cam de 30 de ani..., foarte vesel şi cu un aer princiar... E îmbrăcat ca un roman..., fără barbă, cu părul foarte scurt şi o faţă luminoasă... Icoanele, nici pe departe nu seamănă cu el!

I-am salutat.

Calemnis: - În Numele Tronului Dumnezeiesc, vă binecuvântez, copiii mei! Dau cuvântul, vechiului prieten al Lucrării noastre!

PANTELIMON: - Prea Sfânta Treime, Cel ce guvernnează tot ce se mişcă, să vă binecuvânteze, iar eu, cu aceeaşi dragoste de frate şi de vechi prieten, vă îmbrăţişez!

Te-ai bucurat, când m-ai văzut, că m-ai recunoscut!...Îţi spun ceva acum, ce n-ai ştiut: mi-ai fost dată în primire de Acel ce priveşte tot ce se mişcă şi dirijează şi binecuvântează, biciuieşte şi miluieşte, zic: mi-ai fost dată în primire, de când s-a hotărât să primeşti viaţă pământeană. Şi de ce acest lucru? Vă spun!

Creatorul A-toate, care hotărâse să-şi facă o "Lucrare" de iubire şi în Ţara Românească, ştiind că de la apariţia acelei fiinţe prin care vrea să-şi desfăşoare voia Lui, va avea potrivnici de a o nimici, m-a hărăzit pe mine şi ca medic şi ca stâlp de apărare, să-i fiu scut şi ocrotitor, până atunci când va crede că este nevoie de ocrotirea mea.

Ca medic, încă din faşă a trebuit s-o supraveghez, pentru că, după cum ştiţi, toate rudele ei, doreau să nu supravieţuiască. Apoi, pe parcursul vieţii, am dirijat-o, inspirând-o cu năstruşnice jocuri, ce depăşeau pe ceilalţi copii de vârsta ei.

Cei doi ani, petrecuţi sub cheie, fără hrană şi încălzire suficientă pentru un copil de vârsta ei – pentru că avea numai 9 ani – a trebuit să-i dau căldură şi hrană, întreţinând-o, călcând în picioare neputinţa firii.

Apoi, în toţi anii, până la maturizare, a trebuit să fiu în preajma ei, dirijând-o în aşa fel, încât, să nu jignească nici partea de unde a venit, nici să iasă din comun faţă de cei în mijlocul cărora stătea, pentru a nu da vreo bănuială.

În momentul declanşării Lucrării Divine prin ea, firul între ea şi partea de unde a venit, oarecum, se maturizase. Lucrătorii dirijaţi spre a-i vorbi, spre a i se arăta şi a o dirija, fiind mai mulţi, eu am stat doar să mă bucur şi să văd cum creşte lumina adevărului, a aceleea ce mi-a fost dată spre pază şi ocrotire.

Toate treptele pe care s-a urcat, vesele sau triste, dulci sau amare, am privit, am dirijat, m-am bucurat şi m-am rugat şi mă voi ruga până ce va ajunge în vârful scării pe care merge.

Aşa că, misiunea mea, cam asta a fost - şi va mai fi încă, până se va afârşi lucrul prin persoana fiicei şi sorei mele Veronica: fiică - pentru că mi-a fost dată din faşă; soră - pentru "lucrul" de care ascultă şi pe care îl execută la ordinul Divinităţii, aşa după cum şi eu am ascultat şi am lucrat.

George: - Vreau să te întreb ceva, iubitul nostru: **"Lucrarea**" aceasta, prin ea, de cine a fost propusă? La iniţiativa cui s-a pornit?

PANTELIMON: - Mai bine-zis, la rugămintea cui? Ei bine... la rugămintea lui **DECEBAL!...**

La auzul acestei surprinzătoare veşti, am rugat să vină însuşi Decebal.

Veronica: - Vine... dar nu unul singur... vin doi... Bună treabă! E Siu Karta împreună cu Decebal, care e fantastic de luminos..., şi cu o oarecare duritate în priviri...

I-am salutat pe noii veniţi.

DECEBAL: - Marele GUVERNATOR Divin, Marele TRON de Lumină, care mi-a primit şi aprobat cererea mea, ca în poporul meu român, în Ţara Românească, să fie plantat un lăstar, pe care numai el poate să-l ştie şi să-l fixeze, care să fie ca o rază trimisă de marea voinţă divină,

pentru creaţie, împlinire, biciuire şi învăţătură, Eu, Cel ce am intervenit pentru plantarea acestui lăstar, vă binecuvântez!

Eu, ca părinte al acestui popor blând şi oropsit, am cerut în nenumărate rânduri Părintelui Ceresc, să-şi deschidă din când în când câte o mică fereastră prin care să pătrundă raze îmbălsămate, cu forţe potrivite.

Eu am cerut o Lucrare Divină în această ţară, prin care să se împlinească voia Creatorului, o Lucrare care să fie dirijată de Însuşi Marele Guvernator.

Bucuria mea e mare unde sunt, dar: mai mare e grija mea, care e aţintită asupra poporului meu, asupra conducătorilor, care sunt şi conduc poporul meu, pentru care intervin să fie dirijaţi şi sprijiniţi!

Acum, dacă vrei să mă întrebi ceva, poftim!

George: - Prea Luminate Decebal, din ce strat eşti?

DECEBAL: - Din Oraşul de Aur!

(Era fantastic ce auzeam! Nu mi-aş fi putut niciodată închipui, că Decebal poate face parte din Oraşul Zeilor! Oricum, e o mare cinste pentru un popor, ca un conducător de-al lor, să facă parte din vârful Piramidei Luminilor. Pentru mine, Decebal - este drept - era pe o treaptă cu Ştefan cel Mare şi cu Mihai Viteazul. Nu mi-aş fi putut, însă, niciodată închipui, ca Decebal să fie atât de sus! Vestea aceasta, nu face decât să mă bucure şi să mă entuziasmeze).

George: - Doresc să aflu, la cine ai intervenit, pentru a se face o "**Lucrare**" Divină în ţara noastră? La Tatăl, la Marele Guvernator, sau la Iisus Hristos?

Veronica: - Întrebarea aceasta, parcă l-a iritat puţin...

DECEBAL: - Cum puteţi crede, că sunt două părţi distincte, Iisus una şi Tatăl alta?! Când am intervenit la Tatăl, am intervenit la Iisus, care e în Tatăl şi dacă am intervenit la Iisus, am intervenit la Tatăl, care sunt **UNA** în voinţă, în putere, în Lumină, în dreptate şi în bunătate!

George: - Îţi mulţumim! E clar!

DECEBAL: - Fiţi binecuvântaţi de Acel în Numele căruia am venit – mai bine-zis "ne vedem", căci nu am venit la voi.

(Se referea la faptul, că discuţia noastră avea loc prin "ecran"; deci, atât Decebal cât şi ceilalţi, nu erau veniţi în casa noastră, ci fiecare, era văzut în locul din care făcea parte).

SIU KARTA: - Iubiţii mei fii şi prieteni, ca unul care fac parte din **LUCRAREA HĂRĂZITĂ DE TRONUL DE LUMINĂ,** am însoţit **pe Părintele ţării voastre**, ca să mă bucur şi eu alături de el, de această ştire pe care v-a adus-o. De fapt, ne bucurăm şi ne ajutăm când e vorba de un lucru de care este legat "instrumentul" prin care lucrăm, ca neam, ca sânge, ca ţară pământeană.

Veronica: - Au dispărut amândoi!... Şi Decebal şi Siu!

George: - Vrei să ne spui tu, acum, părinte Pantelimon, din ce strat eşti?

PANTELIMON: - Acolo, unde dragostea m-a atras laolaltă, alături de fraţii mei, alături de cel cu care aţi discutat aseară - fratele meu Simion – în leagănul de Lumină al VII-lea.

George: - Vrem să-ţi vedem acum şi baza spirituală!

Veronica: - Argintiu luminos, triunghi mic pe frunte şi potir în dreptul inimii... Vrei să ne spui, ce înseamnă potirul?

PANTELIMON: - Acest potir - este dragostea pentru cei ce i-am ajutat, preoţie lucrătoare în dragostea de oameni.

Fiţi binecuvântaţi în Numele Tronului de Lumină, iar eu, vă învălui în aceeaşi dragoste şi ocrotire!

George: - Vă mulţumim!

Bucureşti – 7 Februarie 1965

I E Z E C H I E L

(Prodigios prooroc al Vechiului Testament)

- cel mai aprig mustrător al evreilor;
- alb mat, cu triunghi pe piept (medium);
- Stratul VII.

Am chemat pe Socrit, ca să continuăm discuţiile noastre cu proorocii Vechiului Testament.

A venit şi i-am urat "Bun sosit"!

SOCRIT: - În Numele Marelui Dascăl, din a cărui încuviinţare vin la voi, fiţi binecuvântaţi, dragii mei!

Aţi dorit să vin la voi, am venit cu toată căldura dragostei mele, să vă ajut, să vă arăt tot ce doriţi!

(Exprimându-ne dorinţa de a cerceta pe Iezechiel, Socrit se întoarse, şi ridicând o mână, rosti chemarea).

Veronica: - A venit! Expresie blajină..., îmbrăcat ca un roman, de un alb mat, cu sandale în picioare... Se înclină unul către celălalt... Imaginea se apropie...

George: - Iubite Iezechiel, dorim să ştim, în ce măsură, cele scrise de tine, corespund textelor pe care noi le avem la îndemână. Aceasta, pentru a găsi confirmarea totală a celor ce am înţeles, parcurgând Sf.Scriptură. Te rugăm să-ţi aduci aportul în cercetările noastre, prezentându-ne cele ce ştii şi-ţi mai aduci aminte, din cele ce ai lucrat în viaţa ta. Am totala certitudine, că textele tale au fost "măsluite" de cei ce au jefuit adevărul.

Îţi dăm, însă, ţie, cuvântul!

IEZECHIEL: - Dragii mei prieteni şi fraţi! Eu, Iezechiel, care m-am rupt dintr-o tulpină spinoasă pe malul Mării Mediterane, care dintr-un suflu al vântului de miază-zi, am fost înfipt într-un pământ, nu ştiu de cine pregătit şi de ce Fiinţă cultivat, această viaţă pe care am parcurs-o şi din care a căutat să

scoată flori, să le dea culoare şi parfum bine plăcut Cultivatorului... Acest Horticultor a avut grijă, să îndrepte cu altoirile Lui şi de aici să iasă Iezechiel cel scris în cărţi.

Meritele nu sunt ale lui Iezechiel, ci ale Horticultorului şi de atunci sunt aproape 5 000 de ani.

Mă bucură revolta ce o nutriţi în faţa schimonosirilor celor scrise, dar nu are rost să vă necăjiţi!

De ce nu te duci cu mintea şi să priveşti cât de lung a fost drumul, de când mlădiţa a fost tăiată de foarfecele Horticultorului şi luată de El? Pe acest drum, câte nu a întâlnit rădăcina, pe care şi de care se loveau, acei care îşi recunoşteau specia plantei lor?

Da! Am fost din neamul evreiesc! De ce m-a scos Dumnezeu pe mine?... Asta n-o ştiu! M-a scos, punându-mi pe limbă mustrări înfiorătoare pentru poporul din care m-a ridicat, deşi era poporul de care mă rupsesem în mine, turnând atâta ură şi revoltă în mine, încât, devenisem ca o goarnă care strigă mereu, celor ce voiau să le facă un anunţ de o mare gravitate, de bine sau de rău. Desigur, nu le-a plăcut ameninţările Marelui Horticultor şi pe ici, pe colo, pe parcursul secolelor, au căutat să îndulcească, să schimbe culoarea sumbră a celor spuse la adresa lor.

Aşa cum singur ai văzut şi ai înţeles, că sunt adaosuri, pentru a arăta că tot ei sunt “poporul ales”, pentru a arăta că tot îi va ierta Dumnezeu până la urmă şi că tot ei vor triumfa, cu toate că eu le proorocisem clar: NIMICIREA!

Toate aceste schimbări le-au făcut, fără să-şi dea seama că se bat cap în cap capitolele între ele. Îmbătaţi de mândria lor, DE DORINȚA DE A PREDOMINA POPOARELE, au pus adaosuri, fără să înţeleagă contrazicerile pe care voi le vedeţi clar.

Că Dumnezeu se mânie asupra oamenilor şi-i oprimă şi-i trece prin sabie când păcătuiesc - aceasta este o zicală; că bate sau mângâie pe om – aceasta o spun oamenii; că pedepseşte sau miluieşte – tot oamenii o spun; că aduce războaie sau boli, cutremure sau alte nenorociri...

Nu El le trimite... Dumnezeu nu trimite nenorociri asupra oamenilor. LEGILE, care sunt întocmite odată cu planetele, ele hotărăsc şi trimit peste fiecare individ, naţiune sau planetă, ceea ce este propriu lor – Legea recompensei – care se manifestă automat, din sine, fie că este vorba de o“pedeapsă”, fie că este vorba de un “dar”.

Dumnezeu nu este rău şi nu trimite răul asupra oamenilor, însă omul îl atrage asupra sa, prin viaţa sa.

Dumnezeu nu este bun sau rău cu unii, mai bun sau mai rău cu alţii, ci omul îşi atrage bucuria unei izbânzi sau o binecuvântare asupra lui, dacă merită şi mai depinde aceasta, la fiecare individ şi de ţara sau naţia lui, ceea ce ea atrage asupra ei, a tuturor.

Hotărâtor, însă, depinde de ceea ce are fiecare în el. Poţi avea o energie fantastică, încât să-ţi atragi numai bucurii şi binecuvântare, după cum poţi

să-ţi atragi blestem sau pedeapsă fundamentală sau totală, să dispari de pe glob. Aceasta depinde de voi; fiecare atrageţi, ceea ce aveţi.

Dumnezeu, nu poţi să spui că este bun; El Însuşi este bunătatea şi Este drept, după cum, toate Legile Lui, sunt drepte!

Că unii atrag asupra lor bune sau rele, aceasta nu o cunosc oamenii. Poţi să păstrezi atracţii din altă Lume, unde nu ai avut nimic, şi luând trup, văzând că numai aici poţi avea ceva..., cauţi ca măcar în trup să ai cele materiale, dintr-un simţământ că totul se va pierde prin părăsirea trupului – ruperea definitivă.

De multe ori, un horticultor, ia altoiul dintr-un copac sau o floare minunată şi aplicând-o la altă rădăcină, pe altă tulpină, vede că pierde, nemaicrescând cu acelaşi parfum şi aceeaşi culoare şi se necăjeşte Horticultorul şi îi pare rău. dar şu invers, poate depăşi altoiul rădăcina şi tulpina din care a fost scos şi cât este de bucuros Horticultorul şi se întreabă el: pământul, apa, soarele - ce i-a ajutat mai mult, de a putut să depăşească prin culoare şi parfum, pe aceea din care a fost luat?

Când un popor este lovit de o molimă, străjuitorii acelui popor iau măsuri corespunzătoare, menite să stârpească această molimă.

Oare un tată, poate să dea foc casei copiilor lui? Oricât ar fi copiii de răi, tatăl - tată rămâne şi în ascuns îi ajută, deşi nu vrea să mai arate că îi iubeşte; inima de părinte îl sileşte şi în ascuns îi ajută.

Aceste nenorociri nu se pot întâmpla niciodată, din pricina Tatălui.

Nenorocirile şi dezastrele sunt atrase de însăşi magnetizările dezvoltate în individ sau grup social.

Luptă a fost întotdeauna între oameni şi va fi până ce **se va curăţi cu FOC NEMATERIAL, DAR MISTUITOR**, acest Glob pământesc. Zic: luptă va fi, pentru că unii vor să dicteze, să fie mai avuţi, mai ascultaţi, mai puternici. De aceea, oamenii nu pot sta liniştiţi, atâta timp cât îi chinuie această haină blestemată a orgoliului: dorinţa de a predomina.

Dacă s-au făcut, de acei ce purtau această haină, deformări şi adăugiri nedrepte şi necinstite în poruncile Divinităţii, care au rămas scrise, fii sigur, că pentru aceasta se vor ridica toate forţele Legilor perfecţiunii divine, vor ridica mâna, le vor scoate, le vor tăia şi le vor arunca, arătând **ADEVĂRUL!**

Nu va fi uşor pentru acea mână; va căuta, chiar în foc să se ardă, dacă nu va fi altfel posibil, numai că atunci, strălucirea acelor popoare va fi stinsă, iar bătrâneţea lor năclăită în propria lor mocirlă, pentru toţi acei pe care i-au atras cu ei în adâncul prăpastiei lor.

Gândurile mele sunt de mult aşternute între voi, însă îmi exprim marea bucurie, că după atâtea secole, s-a trezit în cineva, ochiul care până acum a dormit, să vadă adaosurile crude şi mincinoase, care vrea să arate, că cele scrise se contrazic singure.

Noi toţi, care ştim că s-a făcut nedreptate muncii noastre, vom ajuta, atunci când cineva va căuta să arate, dând la o parte murdăria aruncată asupra noastră de acei ce au vrut să-şi ascundă vinovăţia cu reversul: “popor ales” de

Dumnezeu, care în limba ebraică se traduce “izrael”, pentru că, spuneau ei, atâţia oameni iscusiţi, numai dintr-un popor prea iubit de Dumnezeu, puteau să se nască...

George: - Drept vorbind, cum şi de ce, în poporul evreu, au apărut atâţia prooroci?

IEZECHIEL: - Acum, vă spun eu: nu au vorbit “cei de Sus” numai cu evreii şi nu numai ei au avut oameni “plăcuţi de Dumnezeu”; şi alte neamuri au avut şi ştiţi foarte bine, că mult mai multe neamuri au dat din sânul lor. Evreii, fiind însă mai abili, le-au scris şi au păstrat cele scrise sau spuse, pe toate, pentru a creşte prestigiul neamului lor şi să predomine în pretinsa lor superioritate şi sfinţenie.

Alte popoare, fie mai înapoiate, fie mai delăsătoare, nu le-au îngrijit şi s-au pierdut odată cu ei.

Să nu credeţi, deci, că Dumnezeu nu şi-a ales din toate popoarele, aleşii Săi de prooroci şi gânditori; Dumnezeu şi-a ales din toate părţile, din toate naţiile “stâlpi” pe care să se sprijine şi să-şi comunice voinţa.

Nu se duce, oare, omul în pădure şi încearcă pe orice copac să aplice altoiurile dorite şi aşteaptă cu nerăbdare să vadă ce iese?

Oare, cum s-ar putea, ca Marele Horticultor să nu încerce, să nu caute să aplice altoiul Său, dorinţa Sa proprie pe orice copac, pe orice tufănică, să vadă ce iese? Se înşeală acela, care crede, că numai prin anumite popoare a vrut Dumnezeu să-şi arate voia Sa! Se înşeală! Sunt popoare, despre care nici nu vorbeşte Cartea Cărţilor şi sunt acelea mult mai plăcute şi voinţa Celui Atotputernic se revarsă şi se desfată şi sunt primite şi apreciate eforturile şi credinţele lor, zburând aceia cu uşurinţă, către Acela care, experimentând, a reuşit în dorinţa şi voinţa Sa.

George: - Iubite prieten, te rog să-mi permiţi, să citesc câteva versete din scrierile tale, ca să-ţi cer părerea!

IEZECHIEL: - Citeşte!

Am deschis Biblia la Iezechil - cap.V, pe care îl cercetasem cu de-amănuntul şi am început să citesc de la versetul 5 la 9:

5. “Apoi va zice Domnul, către casa lui Israel: aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: acesta-i Ierusalimul pe care Eu l-am pus în mijlocul popoarelor şi a ţărilor dimprejur;”

6. “Dar el s-a purtat faţă de legiuirile şi poruncile Mele, mai păgâneşte decât păgânii şi mai rău decât ţările cele dimprejurul lui, căci el a lepădat Legile Mele şi poruncile Mele nu le-a urmat;”

7. “De aceea zice Domnul Dumnezeu: pentru că tu ai înmulţit nelegiuirile mai mult decât păgânii dimprejurul tău şi poruncile Mele nu le urmezi, nici nu împlineşti Legile Mele, ba nici după legile păgânilor celor dimprejurul tău nu te porţi;”

8. “De aceea, zice Domnul Dumnezeu: Iată, Eu vin asupra ta şi în mijlocul tău voi rosti osânda ta în faţa neamurilor!”

9. "Pentru toate spurcăciunile tale, îţi voi face ceea ce niciodată nu am făcut până acum şi nici de acum nu voi mai face..."

10. ..." voi aduce asupra ta **OSÂNDA şi toate rămăşiţele tale LE VOI SPULBERA în toate vânturile;"**

11. "Pentru că tu ai spurcat Locaşul Meu cel sfânt cu... toate ticăloşiile tale, de aceea zice Domnul Dumnezeu: precum este adevărat că Sunt viu, tot aşa-i de adevărat, că nu te oi cruţa, **OCHIUL MEU NU TE VA CRUŢA ŞI NICI NU TE VA MILUI."**

Am oprit lectura şi l-am întrebat:

- Ei, este clar! Nu va exista iertare pentru ei!

IEZECHIL: - Este clar! Citeşte mai departe!

Am reluat lectura în acelaşi capitol V:

14. "pustietate te voi face şi de ocară între popoarele cele din jurul tău şi în faţa tuturor trecătorilor;"

15. "Vei fi de râs şi de batjocură, de pildă şi de groază la popoarele celor dimprejurul tău, când voi săvârşi asupra ta hotărârile Mele cu mânie, cu urgie şi cu pedepse aspre. Eu, Domnul, am zis aceasta."

Am trecut peste capitolul VIII, unde se arată toate ticăloşiile poporului Israel, am trecut şi peste versetul 10 din cap.IX, unde se precizează din nou, că pentru ei nu va fi milă şi iertare, ca şi la cap.VII - versetul IV şi am ajuns la cap.XI, discutând cu Iezechil versetele 15-20.

IEZECHIL: - Spune, cine va fi **"poporul ales**" de Dumnezeu?

George: - Desigur, cei curaţi, cinstiţi şi drepţi în acţiunile lor.

IEZECHIL: - Îţi dai seama, că nu poate fi vorba de o anumită naţie singură, plăcută de Dumnezeu, ci de toţi acei de care spuneai că sunt împrăştiaţi pe tot Pământul.

George: - Da, însă textul dă impresia că despre evrei este vorba.

IEZECHIL: - Da, despre ei, dar numai de foarte puţini dintre ei, care nu au făcut tot felul de ticăloşii.

Citeşte mai înainte de textul pe care l-ai citit acum şi ai să vezi. Eu eram uluit de pedepsele care vor fi date poporului izraelitean şi îmi dădeam seama că merita să fie şters de pe faţa Pământului, însă, totuşi şi pe marginea întinderilor pe care cresc numai scaieţi, mai creşte ici-colea şi câte o biată floare de câmp, de care cultivatorul nu se atinge, ci o lasă să trăiască. Despre aceste câteva flori nevinovate, care se mai aflau prin acest neam, este vorba. Ei, însă, au căutat să facă să se înţeleagă, că ei sunt poporul Dumnului.

Tăcere.....

Toţi cei care vor înţelege acestea, vor fi cei care vor dărâma ideile lor diabolice, strecurate printre scrierile profeţilor şi înţelepţilor, şi-i vor descoperi înaintea oamenilor, arătându-i cât sunt de stricaţi şi de goi de înţelepciune, dar plini de vicleşug, răutate şi invidie.

Din invidie şi din vicleşug, L-au făcut pe Marele Dascăl de-al lor şi din răutatea diabolică şi de neegalat, au alterat Scrierile Lui, aşa după cum v-au spus şi alţii care au mai venit pe la voi.

Eu sunt evreu şi oricât mă uit, cum fiecare din cei de lângă mine, ţin cât de cât la cei ce sunt de aceeaşi naţie cu ei, eu, nu numai că nu ţin cu naţia mea, dar mi-e silă de ea şi asta nu ar fi nimic;

ÎI DORESC NIMICIREA TOTALĂ, PENTRU TOT CE AU FĂCUT EI DIN MARELE, LUMINOSUL ŞI PREA IUBITUL NOSTRU ÎNVĂŢĂTOR IISUS HRISTOS, FIUL LUMINII!

Te invidiez că eşti pe Pământ, regret, că nu am şi eu trup ca tine, să strig, să urlu nedreptatea făcută iubitului nostru Domn şi Învăţător, să scriu, să spun tuturor, să arăt **otrava strecurată până şi în cuvintele pe care le-a spus El**, **venin strecurat în inimile celor însetaţi de apă curată.**

Le-au dat venin, i-au chinuit cu otrava lor, cu minciunile lor mârşave... Nu poate fi mai mare mârşăvie, decât să încurci omul care caută un drum, să adăpi cu venin pe cel însetat, să dai mâncare stricată cu clară intenţie, celui înfometat.

Toţi fiii, toţi care au iubit pe Domnul lor, toţi au suferit şi dacă aţi şti voi, că toţi, acum văd unde a fost gaura prin care şarpele s-a strecurat, văd neghina şi pe cei ce au făcut-o şi pe cei ce au semănat-o, şi acum toţi doresc să fie răscumpărată înşelarea lor şi dorinţa lor de pedepsire vor să fie dusă la capăt.

Dragii mei, cred că v-am dat, tot ce mi-aţi cerut! Acum, (întorcându-se către Socrit) cer permisiunea, să mă retrag...

George: - Iubite prieten, o ultimă problemă...

IEZECHIL: - Spune!

George: - Ai avut ceva cu egiptenii?

IEZECHIL: - Absolut nimic! Adică, le-am respectat credinţele şi am apreciat eforturile lor religioase, cu toate că, neamul meu îi socoteau păgâni, închinători la idoli şi-i dispreţuiau.

George: - Cum se explică, atunci, faptul că vorbeşti în atâtea capitole, despre pedepsele care vor veni asupra lor, sau nu cumva, acestea erau proorociri asupra evreilor şi ei le-au trecut pe seama egiptenilor?

IEZECHIL: - Întocmai! Toate erau pentru ei, şi atunci, pe unele le-au modificat în avantajul lor, pe altele le-au trecut pe seama altor neamuri.

(Am căutat şi am dat de un verset care era o minciună clară: cap. XXX - vers.23): *"Voi împrăştia pe egipteni printre popoare şi-i voi vântura prin ţări."*

IEZECHIL: - Dragii mei..., asupra unor evidenţe, nu mai insistăm!

SOCRIT: - Mai ales, că prietena noastră nu mai rezistă!

Aşadar, dragii noştri, fiţi binecuvântaţi! Am plecat!

George: -Vă mulţumim!

Bucureşti – 8 Februarie 1965.

I O A N B A R B U

(Matematician, mare poet român)

- alb curat, fără nici o pată;

-Stratul V.

Ioan Barbu este poetul meu preferat, alături de Vasile Voiculescu. Pentru mine, poeziile lui, reprezintă o culme neatinsă de nimeni. ÎI apreciez pe Eminescu, pe Beaudelaire, pe Reiner Maria Rilke şi alţii, dar volumul său **"Joc secund**", alături de "Sonetele" lui Vasile Voiculescu, reprezintă vârfuri de nimeni egalate.

Pentru a-i cunoaşte starea spirituală a lui Ioan Barbu, marele matematician, gânditor şi poet român, l-am chemat pe Siu Karta, să-l consultăm.

George: - Să-l aducem în "ecran" pe Ioan Barbu, sau să-l chemăm aici? Nu aş vrea să-l deranjăm!

SIU KARTA: - Nu-l deranjaţi! Ei abia aşteaptă să fie solicitaţi. E un adevărat eveniment, pentru cei ce sunt chemaţi de pământeni; le daţi prilejul să se manifeste, să vă aducă mesajul conştiinţei lor...

Veronica: - A venit! E aşa de frumos!...Cu toate că a murit bătrân, acum e tânăr, în floarea vieţii. S-a înclinat în faţa lui Siu Karta... E foarte vesel, o faţă blajină, bună, meditativă... Stă şi parcă se gândeşte la ceva...

I-am adresat salutul obişnuit.

Veronica: - Barbu priveşte spre Siu...

IOAN BARBU: - Măreaţa Divinitate, care a permis venirea mea între voi, să vă binecuvânteze, bunii mei prieteni, iar eu mă înclin dragostei ce o aveţi pentru mine!

Lumina mea apusă, să vă lumineze, să vă umple de bucurie şi de putere, pentru a fi mereu proaspeţi, uşori de a zbura spre Lumea noastră, la care faceţi atâta bucurie, deschizându-le drumul spre Pământ...

Bucuria nu o faceţi pentru că am dori să venim, ci prin faptul că vă gândiţi la noi, că vă străduiţi să fiţi una cu noi. Desigur, cei din Lumea în care mă bucur şi eu de tot ceea ce înconjoară pe toţi, ar dori cât mai mulţi să deschidă "Drumul", cât mai mulţi să fie din aceia care să ne deschidă cale, iar noi să venim.

Mă bucură nespus de mult faptul, că cele scrise de mine, fără să fie ale mele, vă saltă sufletele spre noi, vă încălzesc fiinţa, vă aprind năzuinţele!

Dragul meu prieten George! Cel bătrân în gânduri înalte, să te binecuvânteze pentru dragostea cu care sorbi strofele din mica mea cărţulie, pe care am scris-o cu un condei firav, dar manifestările nu au fost ale mele... cel puţin, aşa mi-am dat seama.

Sunt fiinţe pe Pământ, ca nişte mici oaze, pe al cărui pământ se aruncă seminţe de diverşi ostenitori, depinde de cea care reuşeşte s-o ia înainte să încolţească, să crească şi te trezeşti dornic să o manifeşti, să o exprimi, să o

aşterni pe hârtie; depinde, dacă pământul e prielnic, ce fel de roade dă, bune, sau mai puţin bune.

George: - Ai fost un mare matematician...

IOAN BARBU: - Da, am fost un mare matematician. Nu aş putea spune, că nu mi-a plăcut; această ştiinţă mi-a ordonat gândurile şi mi-a structurat întreaga mea gândire filosofică, dar a avut doar rol de scară, căci în mine au ars dorinţe mai înalte şi tu ştii, doar, că tu eşti arhitect, dar nu ţi se pare, că altceva vrea să-i ia locul arhitectului? Nu ţi se pare că ceva mai clar, mai luminos decât arhitectura se înalţă în fiinţa ta, captivându-te?

Aşa cum tu eşti un îndrăgostit de gândire, de filosofie, depăşind meseria ta, preocuparea ta, aşa şi eu mi-am depăşit preocuparea mea matematică şi însingurat, zburam spre înălţimi ce se profilau în adâncul fiinţei mele. Iubeam calculul infinitezimal, iubeam logica polivalentă, mă pasionau, îndeosebi, infiniţii mici. Ei bine, aşa cum tu ai făcut o pasiune pentru Acropola Athenei, aşa am făcut eu o pasiune pentru infiniţii mici. Ştiu că mă înţelegi, de aceea îţi vorbesc. Infiniţii mici, pentru mine, au fost miracolele pe care le-am găsit în matematică. Nu spun că m-au distrat, nu spun că m-au amuzat, spun că arhitectura infiniţilor mici m-a fermecat, m-a îmbătat şi din această beţie au izvorât poeziile mele, pe care le-am scris ca într-un vis. Adevărata creaţie, este izvorâtă dintr-un vis!

Sunt matematician, afirm cu tărie că şi acum şi aici, gândesc ca un matematician, care împreunând matematica cu visul, a reuşit să se transfigureze într-o poezie filosofică şi aceasta, mai presus de gândire, într-un domeniu vast, domeniul visării.

Tot ce mă înconjoară aici, e vis, e farmec, e poezie, e îmbinarea armonioasă dintre “jocul prim” şi “jocul secund”. Eşti singurul care ai înţeles semnificaţia jocului secund. Doar de la tine am primit vibraţii, care mi-au atins inima şi am simţit că faci parte dintre puţinii care m-au înţeles.

Eu am trăit în trup, am avut studenţi care veneau să-mi asculte prelegerile. Pentru mine, prelegerile, contactul cu publicul - era obositor şi plicticos. Acceptam să fiu profesor universitar, ca să-mi pot câştiga existenţa şi atât!...

Viaţa mea se desfăşura, însă, în camera mea de lucru, unde mă întâlneam cu castelul meu de gheaţă şi în acelaşi timp fierbinte, al gândirii.

Am fost un timp şi raţionalist, un raţionalist pur, înfrăţit cu gândirea lui Immanuel Kant. Un timp, în anii mei de tinereţe, am crezut că totul este raţiunea. Consideram intuiţia ca o bizarerie care nu făcea parte din gândirea pură, raţională. Mă gândesc şi acum cu tristeţe, la acel castel de gheaţă, în care am trăit un timp, lipsit de orizont spiritual.

Dar s-a întâmplat odată ceva: eram în Dobrogea, într-un sat, de fapt, un mic orăşel de provincie, era o zi călduroasă, cu un soare fierbinte. Mergeam pe stradă singur, însetat, aşteptând să-mi iasă o cişmea în cale, să-mi ostoiesc setea. La un moment dat, în faţa mea apăru un turc, care sta într-un fel de gheretă. M-am apropiat de ghereta lui – avea bragă, avea sirop, avea limonadă, dar avea şi

acadele, bomboane de tot felul şi îngheţată de fistic şi zahăr ars. Ei bine, în clipa aceea s-a petrecut cu mine ceva, ce n-am putut niciodată să-mi explic. Castelul meu de gheaţă a început să se topească, când privirea mi s-a oprit asupra bătrânului turc, care mi-a şoptit: "*Allah să te binecuvânteze*!" Nu ştiu de ce, la auzul acestor cuvinte, am simţit că ochii mi se umplu de lacrimi. Turcul nu mi-a primit bani. "*De ce?* – am întrebat eu. Turcul mi-a răspuns din nou: "*Allah îmi va răsplăti, că am adăpat un om însetat!"*

De atunci, castelul de gheaţă al gândirii mele, încet, încet s-a topit şi în locul lui s-a ridicat un templu în care am intrat şi în care am rămas şi acum. În acest templu, în cămara cea mai dinlăuntru, arde şi acum focul setei de **PERFECŢIUNE**, de **FRUMOS**, de **ADEVĂR**, toate la un loc, însemnând **LUMINA!**

Aflaţi că acum, locuiesc în stratul fericiţilor al V-lea. Voi numiţi straturile acestea "straturile Sfinţilor". Într-adevăr, am întâlnit în acest strat, spirite, care pe Pământ au fost consideraţi Sfinţi. Nu suntem Sfinţi; să nu ne spuneţi niciodată Sfinţi! Sfânt este singur Acela care dirijează şi guvernează Universul spiritual! Numai El este Sfânt! Noi, amărâte fiinţe, care sorbim cu nesaţ, vibraţiile ce pornesc din Marele Izvor de Energie, Forţă şi Putere.

Nu sunt Sfânt, dar sunt fericit! Fericirea mea, a pornit, încă de când eram în viaţă, de când reuşisem să mă însingurez de toţi cei din jurul meu.

Nu mi-a lipsit de pe masă Biblia. M-am ridicat deasupra unor texte lipsite de conţinut şi eronate, dar m-am oprit asupra sublimului joc al simbolurilor din Evanghelia de la Ioan. Nu pot spune că n-am fost în Biserici; nu pot spune că n-am înţeles taina Liturghiei, dar m-a dezgustat ipocrizia şi falsitatea păstorilor nedemni.

Setea mea de adevăr, mi-am găsit-o în singurătate. Hristos era pentru mine, sfera din vârful unei piramide dăltuită în timp şi spaţiu, mai presus de orice confesiune sau filosofie.

Nu ştiu când şi cum am părăsit corpul pământesc. Nu mai ştiu nici în ce an a fost naşterea, nici moartea mea. Străin am fost de pământeni, străin sunt şi acum, de tot ce se petrece pe Pământ. Şi aici, trăiesc mai mult singur. Mă bucur cu confraţii mei, dar clipele cele mai înălţătoare sunt cele ce le petrec în mijlocul naturii, căci aici e o natură de vis, pe care nu am cuvinte s-o descriu. Florile luminează, pajiştile luminează, arbuştii luminează, copacii emană tonuri de lumini, totul e o simfonie de culori, pe care mintea pământeană nu o poate imagina, nu o poate crede.

M-am cam întins la vorbă... dar ştiu că v-am grăit pe plac!

George: - Într-adevăr, tu ai scris o poezie care începe cu următorul vers: **"Castelul meu de gheaţă, l-am cunoscut gândire..."**

IOAN BARBU: - Da, îmi amintesc, parcă, de poezia asta, dar nu o mai ştiu nici eu. Mă refeream la perioada mea ateistă. Pot să afirm, ca matematician, că am fost un adevărat ateu, dar tocmai aici este miracolul, că atunci când aprofundezi, atunci când te adânceşti mai mult în gândire, ajungi să-ţi dai seama,

că gândirea e o adevărată construcţie, este realmente un edificiu, care are un fundament şi un vârf.

Ei bine, acest vârf este totul, pentru că vârful este tot ce poate fi mai frumos şi mai perfect. Vârful este absolutul şi întregul edificiu vorbeşte despre o ierarhie a valorilor, care are o minimă şi o maximă, o bază şi un capitel înflorat, ornamentat. Simplitatea coloanei generează capitelul, care reprezintă frumuseţea unei construcţii. Şi mie mi-a plăcut arhitectura, dar cel mai simbolic edificiu pentru mine, era "Coloana corintică".

Dar să nu mă mai lungesc... Sora noastră e obosită...

Barbu priveşte către Socrit. Zâmbesc unul către altul...

George: - Ţin din tot sufletul să-ţi mulţumesc pentru cuvântul tău! Ne-ai fermecat cu "prelegerea" ta!

IOAN BARBU: De mă vei mai chema, voi mai veni! Mă retrag!

George: - Încă o dată, mulţumim...

Veronica: - Au plecat!

Bucureşti – 9 Februarie 1965

V A S I L E V O I C U L E S C U

(Chirurg şi mare poet român)

- gri deschis luminos, cu puncte albe;
- Stratul V.

Pe marele doctor şi poet Vasile Voiculescu, am avut plăcerea să-l cunosc personal. Am fost împreună în acelaşi loc de suferinţă, făcând şi el parte din grupul "Rugului Aprins", grupare cu caracter strict religios, mistico-filosofic, care - nefiind înţeleasă, a avut destul de suferit.

Am dorit să-i cunosc starea şi rezultatul eforturilor lui, mai ales că el e autorul **"Sonetelor închipuite ale lui Shakespeare, în traducere imaginară".** Aceste "Sonete", reprezintă pentru mine, un moment dominant în poezia - nu românească, ci universală.

"Sonetele" acestea, sunt pentru mine, ceea ce sunt Psalmii lui David pentru schivnici: izvor nesecat de meditaţie, contemplaţie şi extaz filosofic.

"Sonetele" acestea, reprezintă o ripostă la adresa lui Shakespeare. Shakespeare a tratat iubirea însă tragic, în condiţiuni cu finalizări dramatice. Voiculescu îl contrazice pe Shakespeare, dând iubirii un sens mistico-filosofic, cu rezolvare armonioasă. Iubirea, pentru Voiculescu, exprimă lupta dintre om şi frumuseţe. Omul, sfârtecat de iadul în care trăieşte, e însetat de echilibru, de armonie, vrea să guste perlele mirifice ale iubirii şi prin ele să se transfigureze.

Este de subliniat faptul, că aceste "Sonete", aceste Ode ale iubirii, această sete după eternul feminin şi după perfecţiunea androgină, Vasile Voiculescu le-a scris în anii de bătrâneţe, în anii când faţa sa, împodobită cu o barbă de ascet, avea întipărită pe ea, ridurile proprii anilor înaintaţi.

Ei bine, la vârsta lui înaintată, când număra 64 de ani, Voiculescu scria nişte “Sonete”, pe care, oricine le-ar considera ale unui adolescent îndrăgostit, dar matur.

“Sonetele” de iubire ale lui Voiculescu, sunt sonetele unui adolescentin maturizat de o experienţă de o viaţă. Voiculescu n-a fost un afemeiat, dar a fost un pătimaş îndrăgostit de eternul feminin al celor două zeiţe de vârf: Afrodita – zeiţa frumuseţii şi Athena – zeiţa înţelepciunii.

Iubirea, pentru Voiculescu, e mai presus de fericire sau chiar plăcere trecătoare. Iubirea e o pasiune luminoasă, nobilă, o “sete necontenită”, e o “foame veşnică”. În iubire, el bea, dar e necontenit însetat de dragoste; el se hrăneşte şi totuşi, e veşnic înfometat. Iubirea, pentru Voiculescu, este, fără îndoială, o ÎMPLINIRE, dar, în acelaşi timp, este o zvârcolire, un CHIN – un chin splendid, miraculos, prin care “trupescul” şi “carnalul” este depăşit, transfigurat.

Voiculescu era un om cu o interiorizare deosebită, spirit spontan, ager şi sever, în acelaşi timp. Oferea o companie plăcută. L-am cunoscut cu prilejul unor întâlniri între prieteni – având prieteni comuni - şi am remarcat pe chipul lui o anumită suferinţă; figura lui exprima o crispare lăuntrică, de care m-am convins, când am avut deosebita satisfacţie de a-l asculta, recitând “Sonetele” sale.

Poezia i-am gustat-o din plin, cu toate tensiunile ei, ţâşnite dintr-un om cu CERTITUDINI DE NECLINTIT. Densităţile sale filosofice, se transformau uneori, în vibraţii mistice, cu toate că, mistica, pentru el, nu era decât un refugiu din mulţimea de cărări pe care le încerca, fără să poată da contur reperelor de capăt.

Am dorit să-l cercetez, să-i regăsesc temperamentul şi problematica transfigurată, măsura în care o serie din chinurile lui lăuntrice luaseră sfârşit.

L-am chemat.

După uzanţă, venind, l-am rugat să dea proba autenticităţii lui. Luminând diagonala, l-am salutat.

Veronica a relatata îmbrăcămintea lui de roman, în gri deschis, chiar luminos, cu puncte albe de sus până jos. Culorile spirituale s-au arătat absolut identice.

Iată ce a vorbit:

V. VOICULESCU: - Bine v-am găsit, iubiţii mei prieteni! Mă bucur că v-aţi gândit la mine! De fapt, de câte ori strigătele voastre merg ca săgeţile spre Scaunul Marelui Guvernator Divin, prin strigăte vedem noi pe cei ce sunt ascultaţi şi ne bucurăm. Ceea ce pleacă din toată fiinţa spre înălţimea desăvârşirii, cu dorinţa fierbinte a împlinirii cererii, este văzut şi simţit de noi, cei din straturile de odihnă, vedem pe cei ce zboară prin stăruinţă spre marile înălţimi.

M-am chinuit o viaţă întreagă să cunosc şi să simt posibilităţile urcuşului şi aproape că nu l-am dibuit. Mi-am fărâmiţat sufletul în multe, am zburat până la

anumite înălţimi, dar am rămas cu dorinţa, că Acela pe care L-am iubit şi la care m-am rugat, din mila Lui, îmi va arăta cândva înălţimile bucuriilor şi mi le-a arătat abia în 1962.

A fost frumos atunci, a fost înălţător, a fost ca o poezie care îţi înalţă sufletul de bucurie şi am fost fixat într-un loc în care sunt şi acum şi unde mă simt bine. Nu m-a fixat nimeni, nu m-am fixat nici eu; **m-a atras locul pe care l-am construit singur în timpul vieţii şi care mi-a fost rezervat prin Legea absolută a meritului.**

Mă găsesc în locul de odihnă al V-lea, unde este multă veselie, unde sunt toţi tineri, ca de 30 de ani, vârsta cea mai frumoasă, care saltă şi se răsfaţă în mijlocul unei naturi sublime, care se apleacă şi serveşte, care bucură şi odihneşte pe toţi cei care ajung în farmecul frumuseţii ei.

Nu am regretat deloc când am plecat din coşmarul Pământului. Nu am urât nici Pământul, nici oamenii de pe el, însă, am lăsat cu multă uşurinţă cătuşele anilor grei, care atârnau pe amărâtul meu trup. Cătuşele ultimilor ani au îngreunat mai mult ostenitul meu corp, dar mi-au făcut sufletul de o sprinteneală neînchipuită de mine, în faza pe care am trăit-o în timpul ultimului an al vieţii mele pământene.

Soare, care luminezi şi încălzeşti Pământul, tu, care dai viaţă la tot ce mişcă şi se zbuciumă pe acest Pământ, cât de mic eşti tu, pe lângă ”Marele Soare” care luminează, hrăneşte, care dă viaţă miliardelor de oameni spiritualizaţi de pe toate planetele, fiecare, mult mai mare decât tine şi se odihnesc toate în lumina şi căldura ce le primesc de la El.

Mă gândesc la natura Pământului, privesc arborii şi florile, câtă gingăşie, cât parfum au şi cu câtă cruzime sunt rupte, puse în vaze cu apă, ca după câteva zile, să le cadă petalele; ele mor, sunt aruncate şi pe urmă îşi aminteşte omul cât erau de frumoase când stăteau în grădină şi priveau Cerul şi se hrăneau din razele soarelui, din aerul curat, cât parfum împrăştiau ele... şi acum îi pare rău că le-a rupt şi că s-au trecut repede, în loc să fi rămas în rădăcina lor, din care îşi trăgeau seva şi gustau libertatea.

Cam tot aşa se petrece şi cu omul:

Cât omul este în rădăcina lui, nu prea e luat în seamă de are culoare sau parfum, dar după ce i-au căzut petalele şi dacă i-au căzut înainte de vreme, silite de o nemiloasă rupere, deşi este pusă într-o vază cu apă, moare mai devreme. A trecut, s-a scuturat, a fost aruncată la gunoi. Ce folos că-ţi pare rău şi că îţi aduci aminte de ea? Toate regretele sunt zadarnice şi dacă a rămas, cumva, vreo petală presată între file, pe ici pe cole, s-a uscat şi ea. Poate şi-a păstrat culoarea, dar parfumul nu-l mai are... s-a dus! Oare unde s-a dus parfumul? Cine l-a luat? Cine l-a strâns? Cine?

Da! Nici culoarea, nici parfumul nu se pierd, mai ales parfumul! Este Cineva care le-a adunat în cupa Lui, mai mult sau mai puţin, depinde de floare, de calitatea florii. Este strâns acest nectar, care construieşte sălaşele nemuririi pentru petalele căzute, care sunt strânse de Cineva în chip nevăzut, refăcându-se

din nou în forma pe care au avut-o, şi poate mai perfect, şi ia loc în parfumul pe care l-a avut, ca să-şi continue viaţa nemuririi.

Bine este să tai, să cureţi o rană, fie la om, fie la animale, fie la plante, care ar dăuna întregului organism. De multe ori, însă, rănile pătrund în miezul cel mai tainic, de unde nimeni nu mai poate scoate otrava şi vezi deodată, paloarea, cum invadează făptura şi – mai devreme sau mai târziu – se frânge cel atins de nemiloasa rană şi i se curmă viaţa. Unde merge cel căzut lângă rădăcină? Cine îl ia? Unde îl aşează?

De multe ori, nu are cine să-l ia de lângă rădăcina unde s-a frânt, fie din cauza mirosului, care dărâmă pe oricine s-ar apropia de cel căzut, fie că nu se găseşte cine să-l ridice şi rămâne atârnat în jos, în loc să fie ridicat şi dus sus.

Câţi din aceştia nu stau, privind cu jale spre rădăcină, blestemându-şi soarta nenorocită?! Nu a avut pe nimeni să-l ajute, fiind singur şi neputincios. Îl privesc toţi, îl jelesc, îl compătimesc, însă de la o stare anumită, nu mai poate veni nimeni să-l ridice, să-l ajute, decât acei ce i-au fost prieteni, fraţi şi stăpâni.

Dacă nu L-ai avut pe Acesta, dacă nu I-ai cunoscut ambasadorii care să te arate, să te prezinte, care sunt îmbrăcaţi în putere şi Lumină şi stau gata să te ajute în Numele Aceluia pe care L-ai iubit şi L-ai slujit, atunci, rămâi agăţat de torţele stinse ale necunoscutului, privind rădăcina şi blestemând soarta.

M-am cam întins la vorbă, dar am căutat să văd lucrurile în miez, aşa cum văd acum, toţi cei ce s-au străduit să vadă. Nădăjduiesc că m-aţi înţeles şi veţi putea, cu dramul meu de sare, să puteţi da gust unui întreg cazan de mâncare pentru cei mulţi.

Eu mă retrag şi vă mulţumesc pentru dragostea ce mi-aţi arătat-o! Îţi mulţumesc ţie, George, că te-ai gândit la mine, că m-ai iubit şi preţuit, mai mult decât meritam.

Mulţumesc şi prietenei noastre, pe care am văzut-o în luna octombrie şi am fost fericit şi mândru că**: o româncă de-a noastră, străbate oraşele bucuriilor, condusă de cei care ţin legătura prin ea între Pământ şi Vârful Puterii, de unde vin ordinele şi hotărârile divine.**

George: - Prietenilor tăi, mai bine-zis, prietenilor noştri comuni, vrei să le transmiţi ceva?

V. VOICULESCU: - Celor ce ne-au fost prieteni, nu le spun nimic, pentru că nu poţi să le transmiţi nimic, nu o să te poată înţelege niciodată. De aceea, lasă pe fiecare să-şi ude rădăcina plantei lor, după puterea lor şi fiecare, după cum se va strădui să-şi cultive parfumul, aşa îl va avea.

George: - Ce cunoscuţi mai sunt cu tine, acolo?

V. VOICULESCU: - Dintre cei mai cunoscuţi, sunt: **DIMITRIE BASARABOV**, cel care are moaştele în Biserica Patriarhiei, **CALINIC** – vrednicul Stareţ de la Cernica şi mulţi alţii. Dintre cei care nu sunt socotiţi Sfinţi, dar care au dus o viaţă plăcută Celui care apreciază meritele şi dirijează pe fiecare la locul său, face parte şi **SHAKESPEARE**...

George: - Te-ai întâlnit cu el?

V. VOICULESCU: - Da, este în stratul IV. Suntem buni prieteni. L-am iubit mult! Am avut momente în viaţă, când m-am rugat lui ca unui Sfânt, să-mi dea o picătură din marele vas purtat în sine, o picătură, din apa luminatei lui minţi.

George: - Cu DOSTOIEVSKI te-ai întâlnit?

V. VOICULESCU: - Da, îl vizitez des. E în stratul IV. Suntem aici un grup foarte închegat şi petrecem de minune! Fiecare avem un cuvânt de spus, dar ne domină Shakespeare; nici Dostoievski nu e mai prejos şi graţie prieteniei şi dragostei ce i-o purtăm, Dostoievski al nostru, mai mult cu noi petrece, în stratul V.

George: - Într-adevăr, sunteţi un trio celebru! Păcat că tu nu eşti cunoscut pe plan internaţional, cum sunt Shakespeare şi Dostoievski. Poate că în viitor, "Sonetele" tale vor fi traduse şi în alte limbi, astfel, ca tu să-ţi poţi cuceri dreptul, pe care, pe deplin îl meriţi.

V. VOICULESCU: - Prea mă ridici în slăvi! Eu, totuşi, sunt mai mic decât ei. Dostoiesvski e deasupra mea. E un autentic filosof!

Are mulţi admiratori, foarte mulţi şi e asemenea unui păstor care îşi instruieşte fiii spirituali.

George: - Îţi mai aminteşti, unde ai murit?

V. VOICULESCU: - Nu mi-a păsat nimic, din toate câte am trăit pe Pământ! Suferinţa nu m-a îndurerat, libertatea nu m-a încântat! Eu am trăit mai mult cu Lumea spiritelor!

George: - Ce vrei să spui, vedeai spirite?

V. VOICULESCU: - Da. Ultimile cinci săptămâni, am fost într-o permanentă convorbire, mai ales cu Shakespeare. Venea şi Dostoievski, din când în când, la mine; veneau şi alţii, care îmi sunt acum prieteni: Calinic şi Basarabov, dar Shakespeare, nu m-a părăsit ultimele zile. A fost o perioadă în care eu am zăcut nemişcat, doar inima şi răsuflarea le aveam. Nu-mi dădeam seama, de nimic ce era în jurul meu. Ştiu că veneau la mine spirite, dar nu ştiam cine sunt. Nu pot să spun că-mi pierdusem minţile, dar eram ca inexistent, de aceea nu-ţi pot spune precis, unde mi-au pus corpul pământesc. (Nu ştiam unde e înmormântat şi voiam să aflu de la el).

Aşa se întâmplă când te copleşesc bucuriile: dispreţuieşti tot ce te trage în jos, cauţi să azvârli de pe tine povara pământeană, ca să poţi zbura cât mai repede spre înălţimi.

Spune-mi, te rog, dacă-ţi mai aminteşti, care dintre spirite, te mai vizitau?

V. VOICULESCU: - În cele cinci săptămâni, au mai venit pe la mine, cei la care eu mă rugasem toată viaţa, "doctorii fără de arginţi": COSMA ŞI DAMIAN. Îmi aduceau atâta parfum, atâta bucurie, atâta lumină, atâta linişte, încât simţeam că se desprinde materia de pe mine şi cade! Eram gata în orice moment, să zbor! În ultimele zile, au venit zi de zi la mine, m-au întărit, m-au uşurat şi în cele din urmă, m-au luat.

George: - Cosma şi Damian, sunt cu tine în stratul V?

V. VOICULESCU: - Nu, ei sunt din stratul VII şi din când în când, vin şi se întreţin cu grupul nostru.

George: - Îi chemaţi voi, sau vin ei din iniţiativa lor?

V. VOICULESCU: - Când noi ne strângem în grup şi unul dintre noi are ceva important de comunicat: gânduri, vederi, viziuni, intuiţii – sau când unul dintre noi scrie vreun poem deosebit, atunci, cu toţii, strânşi la un loc, facem o chemare şi cei doi vin şi ei în mijlocul nostru.

Vreau să vă spun acum, eu, ceva: Doamna Luminii GEORGINA, însăşi Ea a venit odată în mijlocul nostru.

George: - Altă vizită mai importantă, aţi avut?

V. VOICULESCU: - Da, din stratul VIII, vine filosoful japonez MAN TUNG, care e bun prieten cu Shakespeare. Între ei e o prietenie atât de strânsă, încât, ori de câte ori Shakespeare vrea, poate să meargă până în stratul VIII.

George: - Cum aşa, se calcă Legile straturilor?

V.VOICULESCU: - Nu e nici o încălcare de Lege! Între ei doi, există o prietenie trainică, veche. Man Tung este cel care l-a inspirat pe Shakespeare şi Marele Guvernator a aprobat această prietenie.

George: - Foarte interesant, ce spui! Aş fi curios, să-l cunosc pe Man Tung! Ar răspunde, dacă l-aş chema?

V. VOICULESCU: De ce nu! Să-l chemaţi şi pe Shakespeare, să vedeţi, că nu mai termină..., atât de multe, are de spus!

George: - Să mă reîntorc la tine... Ieşirea ta din trup, a fost grea?

V. VOICULESCU: - Nu îmi dau seama... ieşirea mea, a fost lentă... Am început să arunc de pe mine povara trupului din prima săptămână, iar în a cincea, am azvârlit tot şi am zburat!

George: - Adică, un fel de agonie?

V. VOICULESCU: - Nu. Eram mort, deşi eram viu; deşi eram între ei şi vorbeam din când în când cu cei din jurul meu. Eu nu ştiu cum mă socoteau, poate dement, dar nu eram; nu ştiu cum mă socoteau, pentru că, aproape nu-i mai vedeam. Îi ascultam, le vorbeam, însă, nu-mi dădeam seama ce le spun, pentru că eram copleşit de toţi cei ce erau în jurul meu, fiinţe spirituale nebănuite de mintea mea, care-mi aduceau în cupele lor nectar nematerielnic, hrănindu-mă.

George: - În timpul vieţii, ţi s-a întâmplat, să vezi sau să auzi spirite?

V. VOICULESCU: - Categoric, nu! Intuiam, doar...îmi imaginam...Aveam sugestii şi câte altele, pe care le aşterneam pe hârtie, în cinstea şi adoraţia pentru unii oameni. Poate că erau tot şoaptele unora care stăteau în preajma mea.

(Am cerut, apoi, să privesc culorile spirituale de bază, pe care le-a avut înainte de a intra în trup).

Veronica: - Gri semi-deschis.

George: - Deci, ai făcut un progres substanţial, ai câştigat mult, prin viaţa pe care ai dus-o; de la gri semi-deschis, cum ai avut înainte de a fi doctor, până la gri-luminos, cu puncte albe... e o distanţă apreciabilă!

Veronica: - Te felicităm, bunule prieten al nostru, pentru că în viaţa pe care ai trăit-o, într-un veac atât de zbuciumat, ai putut să agoniseşti o haină mult mai frumoasă, decât ai avut-o înainte. SUNT MÂNDRĂ CĂ EŞTI ROMÂN! Să nu mai vii pe Pământ curând, ca nu cumva să pierzi, cum multora li se întâmplă, mai mult să piardă, decât sporească!...

V. VOICULESCU: - Meritele nu sunt ale mele, ci ale Celui ce mi-a dat posibilitatea şi puterea de a mai urca o treaptă, două, ca prin razele puternice ale Marelui Soare, ici-colo, să pună puncte de lumină, aşa cum ai văzut pe veştmântul meu. **Nu cred că mai vin curând pe Pământ,** să mai fac o călătorie, pentru că doresc să mă odihnesc... şi apoi, ştiţi prea bine că am pătimit!

George: - Îţi mulţumim, doctore, pentru bunăvoinţa şi amabilitatea pe care le-ai avut cu noi!

Domnul şi Învăţătorul nostru, către care inimile noastre năzuiesc, să-ţi răsplătească dragostea şi să te binecuvânteze!

V. VOICULESCU: - Rog pe Marele Guvernator, să vă dea putere de muncă, răbdare în necazuri, reuşită-n ispite şi zbor de şoim spre înălţimi, să ne putem mândri cu munca noastră, a românilor!...

Primiţi toată dragostea mea şi... am plecat!

George: - Îţi mulţumim!

Bucureşti – 11 Februarie 1965

S I U K A R T A
ŞI PARCUL CU COPII

Veronica îşi exprimă dorinţa de a-l vedea pe Siu Karta.

În scurt timp, Siu sosi. L-am salutat cu tot respectul.

SIU KARTA: - Şi eu, dragii mei, vă binecuvântez în Numele Marelui Dascăl, în Numele Domnului nostru Iisus Hristos! M-aţi chemat cu dragoste, şi – departe fiind de voi – touşi dorul vostru m-a prins şi m-a adus la voi. Ai dorit să mă vezi, prietenă şi soră. Acestei dragoste, nu pot să nu-i răspund.

Veronica: - A ridicat mâna dreaptă şi a apărut ceva... Ce-o fi cu el!?... Un parc cu tufe multe, multe şi flori nenumărate; printre tufe, sunt un fel de corturi şi pe sub ele, scot capetele copilaşi în jur de 1-3 anişori, drăguţi şi dulci... Vai, ce jucăuşi sunt!... Parcă nu au sex..., se îmbrăţişează între ei, râd unii de alţii... Hop! Unul a scos capul şi se uită încolo! E ca şi cum l-ar fi prins cineva dinăuntru... Uite, alţii ies şi intră pe sub corturi... Ce-o fi însemnând acestea?

Ce sunt cu ei, Siu, prietene? Ai făcut tu să-i văd, sau ei sunt în realitate aici?

SIU KARTA: - Nu e o iluzie şi nici aici nu au venit! Am făcut să se micşoreze distanţa între tine şi un colţ din **stratul III.**

Veronica: - Ce frumoşi sunt! Stai, parcă am auzit un ordin! Ies toţi din corturi şi se apropie... Ce drăgălaşi sunt! (Veronica era în culmea vervei şi a veseliei). Unul a căzut în poponeţ; altul l-a ajutat să se ridice. Sunt toţi goi, doar o eşarfă le trece peste umăr, în jos. Sex, parcă nici nu au!... Acum, parcă au fost trimişi înapoi! Fuguţa, fuguţa, cu nişte pulpiţe durdulii, grăsuţi toţi, de-ţi vină să-i mănânci, nu altceva!

Ei..., interesant! Vin nişte păsări în zbor, ceva care seamănă cu fazanii şi păunii; coboară spre corturi şi încep, parcă, să mângâie copiii cu ciocurile; ei se bucură şi parcă se joacă cu ele...(Nu mă puteam lămuri ce înseamnă, ce caută aceşti copii de această vârstă, “Dincolo”).

George: - SIU, vrei să ne spuiâ, care este trecutul acestor copii?

SIU KARTA: - Ei sunt acum, într-un loc anumit din stratul III. Au fost pe Pământ şi ei, însă, au fost luaţi de mici şi aduşi aici, în acest loc, pentru că nu aveau suficient suport pentru misiune; nu aveau să realizeze mare lucru, din pricina condiţiunilor în care se născuseră şi atunci, au fost luaţi între vârsta de 1 şi 3 ani.

George: - De ce au mai fost trimişi, atunci?

SIU KARTA: - Ei au dorit, însă, dorinţa lor, nu s-a putut realiza.

George: - Dar cum se explică faptul, că au rămas mici ca spirite şi nu au înălţime fizică normală?

SIU KARTA: - Pentru că la vârsta asta, au fost luaţi!

George: - Dar ei, nu au fost mai înainte de întrupare, spirite normale? Oameni întregi, nu copii?

SIU KARTA: - Ba da şi ei au fost aşa, cum sunt eu, acum!

George: - Atunci, unde este restul de substanţă spirituală?

SIU KARTA: - Ce vrei să spui?!

George: - Nu înţeleg cum, având iniţial o înălţime normală la întrupare, nu înţeleg de ce acum, au o înălţime mică, substanţă spirituală mai mică...nu înţeleg ce s-a făcut..., unde este restul spiritului?

SIU KARTA: - Aceasta a făcut-o rânduiala divină a Marelui Guvernator!

George: - Dar tot din rânduielile Marelui Guvernator face parte şi **"Legea conservării substanţei"** Cu alte cuvinte, Legea aceasta, exprimă atât conservarea caracterului şi a valenţelor intelectuale, cât şi menţinerea cantităţii de substanţă a corpului spiritual, care sunt legate de anumite dimensiuni şi anumite forme. Formele exprimă trăsăturile de caracter, iar dimensiunile, conturul lor spaţial, ce se menţine în cadrul unor limite, fără de care nu s-ar putea manifesta Legea despre care vorbeam, adică: "LEGEA CONSERVĂRII SUBSTANŢEI".

SIU KARTA: - Eu ţi-am spus, ce am avut de spus!

Veronica: - Au dispărut! A dispărut şi parcul cu copii şi Siu...

George: - Iubite Siu... cred că nu te-ai supărat, pentru că te-am întrebat în legătură cu nelămuririle mele!

Veronica: - A plecat, degeaba mai întrebi!

Am rămas cu impresia, că-l enervaseră întrebările mele şi chiar de s-a supărat pe moment, Siu este prea apropiat de noi, ca să considere ceva rău în căutările mele.

Constat ceva important: **spiritele nu caută atâtea explicaţii, cum căutăm noi; ei nu au spiritul analitic atât de dezvoltat, căci ei abordează cunoaşterea la un mod sintetic, cu dominantă intuitivă.**

Această constatare, am făcut-o şi în cercetările pe care le-am efectuat alături de Hegedus Ianoş. Şi el era de părerea mea, că spiritele nu au obiceiul "să despice firul în patru", aşa cum obişnuim noi, pământenii. Ceea ce au ei foarte dezvoltat, este Simţul intuitiv, intuiţia este dominantă la ei, în cunoaşterea Lumii în care trăiesc şi se mişcă. Şi mai e ceva: spiritele care pleacă de pe Pământ, nu reţin faptele nesemnificative, cum ar fi: anii, cifrele, adresele, localităţile şi, în general vorbind, nu reţin nimic din ceea nu este esenţial, nu reţin deloc ceea ce este nesemnificativ. Au, însă, o fantastică memorie a tot ceea ce este semnificativ, a tot ce are sens, a tot ce este esenţial.

De la Siu, eu am aşteptat o explicaţie ştiinţifică; nu mi-a dat-o. Nu a înţeles întrebarea, care avea un caracter ştiinţific. Este foarte posibil şi aşa cred că şi este - Siu nu a avut o pregătire ştiinţifică. Aceasta nu scade cu nimic din valoarea lui spirituală. El este un spirit superior, un argintiu-luminos, cu fixare în stratul VII, aşa că, nu am nici o pretenţie, nu-i pot reproşa nimic... Sper, însă, şi doresc, ca în cercetările noastre, să găsim şi un spirit cu o pregătire şi un limbaj ştiinţific, adecvat zilelor noastre. Aştept ziua aceea! Mă gândesc,

îndeosebi, la TARNIUM, cel din Venus, care mi-a promis că-mi va vorbi despre atomi. Deocamdată, scopul cercetărilor noastre este baza spirituală, straturile şi rânduielile lor, legile existenței Lumii spirituale.

Bucureşti – 12 Februarie 1965

L U D O V I C IX al Franţei (1226-1270)

(În sec.XVI a fost preot şi învăţător în Japonia)

- gri deschis, cu guler galben;
- Stratul IV

L-am chemat cu obişnuita noastră chemare, rostită după o scurtă rugăciune.

A venit şi l-am salutat cu respect.

LUDOVIC IX: - Eu sunt Ludovic al IX-lea, fost rege al Franţei. În Numele Aceluia care m-aţi chemat, vă spun: "Bine aţi venit!"

Deşi am fost rege, am căutat să-mi fie sufletul pios, am căutat să-mi dau seama, că nu sunt un Dumnezeu pe Pământ, dar nu am făcut atâta, cât aş fi putut face. Îmi pare rău, că **stau alături de oameni, care, în viaţă au fost mici şi nu au avut posibilităţile pe care le-am avut eu şi din puţinul lor, pot sta alături de un fost rege!** Cum au reuşit ei, nu ştiu!

Acum, stau în stratul al IV-lea, unde este şi mama ta, şi alţi oameni simpli şi nevoiaşi, care nici pe la curtea regilor nu au trecut şi au diverse acoperăminte, diverse veştminte minunate, **spre marea mea ruşine**, căci alţii s-au învrednicit să aibă mai mult decât am eu.

George: - Ştii ce au spus oamenii despre tine?

LUDOVIC IX: - Pe mine m-au considerat evlavios şi bun... Poate, însă, nu am fost nici evlavios, nici bun, pe cât aş fi putut fi. Nu am făcut nici un sfert, binele pe care îl puteam face, aşa că, de m-au numit "bun", au greşit, iar de m-ar fi numit "rău", ar fi spus adevărul. **Îmi pare rău! Nu sunt mulţumit, unde sunt!** Mi-ar fi plăcut, să fiu într-un loc mai de onoare, dar..., nu poartă nimeni vina, decât eu însumi!

George: - Cum este îmbrăcat?

Veronica: - Este îmbrăcat într-o haină de cavaler medieval...

George: - În Numele Părintelui Ceresc, dorim să-ţi vedem culorile spirituale de bază!

Veronica: - Predomină un gri deschis, foarte frumos... Are însă, un guler galben în jurul gâtului...

LUDOVIC IX: - Galbenul acesta este orgoliul meu, pe care l-am avut, datorită tronului pe care eram urcat.

Veronica: - Mai are un semn... un triunghi în dreptul inimii.

Vrei să ne spui, Ludovic, ce semnificaţie are triunghiul acesta?

LUDOVIC IX: - Acesta este un semn, pe care l-am primit în momentele grele dar luminoase, când am văzut că totul în jurul meu, nu este decât

nimicnicie, abur, gunoi şi fum... Am strigat în acele momente, la Maria - Mama lui Iisus, tot timpul şi mai ales, în ceasul desprinderii mele de trup. Atunci, Ea a venit la mine, a pus mâna pe inima mea, lăsând acest semn, ca o decoraţie pentru strigătele mele curate şi deznădăjduite, şi mi-a spus: "Deşi în viaţă, nu ai dat prea multe daruri în Numele Meu, totuşi, îţi dau posibilitatea, să stai în stratul al IV-lea".

George: - Tot Doamna Luminii te-a dus până în faţa Tronului Ceresc?

LUDOVIC IX: - Da, fraţii mei! Am avut fericirea, am avut cinstea, ca Însăşi Mama Domnului şi Stăpânului meu, să mă ducă până în faţa Lui! El nu mi-a vorbit, m-a privit doar, cu blândeţe... Nu mi-a reproşat nici că am acest guler galben... M-a privit şi atât!

Am coborât, apoi, atras de locul fixării, în stratul IV şi de atunci, Lumina Doamnei şi privirile Lui, le-am păstrat în suflet şi le păstrez şi acum, ca tot ce am mai scump. Cinstea ce mi-a făcut-o Doamna, nu o are oricine, decât cei ce strigă la Ea, cum am strigat eu!

George: - Ai vrea să mai vii pe Pământ?

LUDOVIC IX: - **Aş vrea, dar mă tem să cobor, pentru că acum sunt condiţii foarte grele pe Pământ, între voi, şi în loc să sporeşti, poţi să te distrugi şi să pierzi şi locul pe care îl ai...**

George: - Ai mai fost în trup, după ce ai fost rege?

LUDOVIC IX: - Da, am fost în Japonia, pastor şi învăţător, un fel de dascăl religios şi am învăţat copiii - cinstea, evlavia, disciplina ş iubirea de patrie.

A urmat un studiu al culorilor de bază, după cum urmează:

Culorile spirituale de bază, înainte de a fi rege: gri deschis de tot, fără nici o pată;

Culorile spirituale de bază, după ce a murit ca rege: gri semi-deschis, un guler galben semi-închis, un cordon roşu şi o dungă albastră în dreptul sexului;

Culorile spirituale de bază actuale, după întruparea ca pastor: gri-deschis, cu guler galben în jurul gâtului şi triunghi în dreptul inimii.

E de precizat faptul, că venirea Doamnei Luminii, a fost la sfârşitul vieţii lui ca pastor şi nu ca rege.

L U D O V I C XI

- rege al Franţei în 1423

(1461-1483)

- gri închis, guler galben închis, brâu lat roşu, bandă albastră în jos;

- Stratul I

Veronica: - Poartă haine foarte frumoase, de cavaler, cu o togă scurtă, pe o parte.

Analizarea culorilor de bază, spirituale:

Gri-închis, cu guler galben închis – înainte de a fi rege;

Gri-închis, guler galben-închis, brâu lat roşu şi bandă albastră în partea de jos a abdomenului .

Nu s-a mai reîntrupat după viaţa ca rege.

George: - Ai văzut, Ludovic, înainte de a fi rege al Franţei, ai avut culori mai bune; ca rege, mai rău te-ai pătat!

Ludovic XI: - Aceasta este nenorocirea tuturor oamenilor înconjuraţi de linguşitori, de vipere otrăvitoare, care te atrag în întuneric şi te doboară, în loc să te înalţe. Este târzie, acum, căinţa! Destul mi-e chinul, văzându-mă laolaltă cu cei care niciodată nu ar fi putut ajunge la mine. **Chinul cel mare, este că eşti alături de toţi acei pe care nu i-ai învrednicit nici cu o privire!**

Pentru un rege mândru, care a crezut că în mâna lui este puterea, este un chin îngrozitor să fie în starea mea!

Cercetându-mă pe mine, mi-am văzut baza spirituală, aşa cum mi-am văzut-o în momentul când m-am înfăţişat Marelui Stăpân. A fost pentru mine, o ruşine înfiorătoare privirea Lui! Nu mi-a spus nimic... Nici n-a fost nevoie să spună! Am simţit mustrarea, mi-am simţit netrebnicia, micimea şi păcatul!...

Venirea mea în Stratul I, n-a fost o simplă coborâre; **a fost ca o cădere, asemenea unui pietroi m-am prăbuşit în locul meu, unde ani de zile, am zăcut, fără să ştiu de nimeni şi de nimic!** Nici acum, nu mă simt bine! Stau în Stratul I, dar în mintea mea e întuneric şi căinţă...

Am vrut de multe ori să revin pe Pământ, să mă fac un călugăr cerşetor şi să cutreier pustiurile...Aş vrea să sufăr arşiţa dogoritoare a soarelui, să sufăr de foame şi de sete, să-mi crestez cu unghiile carnea de pe mine, numai să scap de mizeria în care mă aflu!...

Mi-e frică, însă, să revin pe Pământ... Mă tem, că mă voi face, mai rău decât sunt! Mă tem, că voi fi iarăşi un necredincios, un om străin de Biserică şi de rânduielile ei...

George: - Dar tu nu mergeai la Biserică?

Ludovic XI: - Ce folos, că mergeam la Biserică, ce folos că ascultam predicile, ce folos că eram împărtăşit de episcopi şi cardinali?! Ce folos?! ... E drept, că pe undeva, credeam şi eu în ceva, dar credinţa mea era leşie!... Totul mi-era tronul şi gloria, bogăţia şi huzurul! Nu mă interesau decât femeile frumoase şi oştenii mei, pe care-i plăteam să ucidă, spre a-mi consolida tronul.

George: - Ei, Ludovic, vorbeşti ca un filosof!...

Ludovic XI: - Ce folos! Zadarnice sunt toate!... Voi doi, aţi putea face, totuşi, ceva, pentru mine...

George: - Ce anume?

Ludovic XI: - Să vă rugaţi pentru mine, în rugăciunile voastre...

George: - Dragă Ludovic, am putea face ceea ce spui tu, dar rugăciunile noastre, nu pot face nimic pentru tine. Nu te putem scoate din starea în care eşti. Există o Lege, care se numeşte Legea recompensei, care fixează pe fiecare, în locul ce-l merită. Noi înţelegem starea ta sufletească în care te afli, dar crede-ne,

nu te putem ajuta cu nimic! Îţi spun altceva, însă: roagă-te tu fierbinte şi sigur vei fi ascultat şi ajutat!

Ludovic XI: - Aveţi dreptate... Ştiu... Aveţi dreptate!...

George: - Fă aşa cum ţi-am spus, Ludovic şi va fi, poate, mai bine!

Noi îţi mulţumim pentru sinceritatea ta şi-ţi dorim cele mai alese binecuvântări!

Ludovic XI: - Vă mulţumesc!

George: - Îţi mulţumim şi noi!

L U D O V I C XIV

- rege al Franţei, zis "**Regele soare**"
- gri semi-deschis, un guler mare şi lat galben închis, pată mare albastră în partea de jos;
- Stratul IV.

Veronica: - E îmbrăcat cavaler, cu un veston cu mulţi nasturi pe piept, pantaloni lipiţi şi o togă mare pe umăr...

LUDOVIC XIV: - Ceea ce m-a despărţit de Pronia Divină, a fost faptul că m-am zeificat pe mine însumi. Am luptat pentru a stăpâni poporul meu şi alte popoare. Am fost întruparea orgoliului!

Nu m-am rugat la Dumnezeu niciodată, cu toate că eu credeam în existenţa Lui. Mi-a plăcut să fiu slăvit, aplaudat, mi-a plăcut să fiu considerat de supuşii mei, "reprezentantul lui Dumnezeu".

Regret, că nu am făcut fapte vrednice de chemarea mea! Regret că stau pe aceeaşi treaptă, cu mulţi dintre "umilii" mei ostaşi, care, acum, sunt mai luminoşi ca mine; ostaşilor, cărora nici măcar o privire nu le aruncam.

George: - Pe cine ai mai apropiat, în stratul în care eşti?

LUDOVIC XIV: - Alături de mine, sunt Ludovic al II-lea şi al IX-lea. Mi-e foarte apropiat Ludovic al IX-lea, care se macină că nu a făcut mai mult, deşi baldachinul lui este mai mare ca al meu.

George: - Ce vrei să spui despre acest "baldachin"?

LUDOVIC XIV: - Sunt un fel de mici acoperăminte, mici construcţii, în care stau cei ce au luptat câte ceva pe Pământ.

George: - Te-ai mai întrupat de atunci?

LUDOVIC XIV: - Nu, şi nici nu doresc!

George: - De ce?

LUDOVIC XIV: - Vedeţi voi, noi nu ştim prea multe despre Pământ, decât de la cei care vin proaspeţi de acolo; ei ne spun că pe Pământ domneşte confuzia şi rătăcirea filosofică, că unii oameni fac totul numai ca să trăiască în lux şi nu există nimeni care să-i trezească, care să-i orienteze, care să le arate drumul cel bun. Unii, mai savanţi, ne spun, chiar, că şi cei ce sunt credincioşi, sunt şi ei rătăciţi. Aşa că, vedeţi voi, într-o astfel de lume, lipsită de filosofi şi luminători, nu ne putem îndrepta nici noi. Nu avem încredere, nu avem siguranţă!...

George: - În Numele Părintelui Ceresc, vrem să-ţi vedem culorile spirituale de bază, înainte de a fi rege!

Veronica: - Griul este mai închis, gulerul galben mai micuţ, în schimb, are cordon mare, maron.

LUDOVIC XIV: - Maroniul reprezintă hoţiile mele, pe care le făceam. Mai înainte de a fi rege, am fost un negustor necinstit. De aceea am avut maroniul acela.

George: - Deci, ca rege, nici n-ai urcat, nici n-ai coborât; n-ai făcut decât să schimbi cordonul mare maron, cu pata mare albastră.

LUDOVIC XIV: - Da, ştiu! Ca rege, am fost un afemeiat, fără nici o limită. Mi-am cam făcut de cap!... Dar să ştiţi, că regret sincer!

.....

Veronica: - Pare abătut...

LUDOVIC XIV: - Noi, cei care am avut mari posibilităţi, când ne vedem lângă oameni mici, cu "vulgul" pe care noi îl dispreţuiam, ne simţim rău. Acesta este chinul nostru: că din multul pe care l-am avut, nu am putut face mai mult! **Ne roade trecutul, recunoaştem!** Dar, nu avem ce face!

Mă tem să revin pe Pământ, după cum v-am spus, să nu-mi pierd locul. Mulţi dintre noi au plecat şi nu s-au mai întors de unde au plecat. Că mai trece câte cineva în sus, asta se întâmplă foarte rar. Foarte rar se întâmplă ca cineva să depăşească ceea ce a avut! Noi, cei mici, ne bucurăm, când cineva depăşeşte stratul în carea fost, şi ne bucurăm, pentru că acela intervine pentru noi la Scaunul slavei.

Câtă zarvă a fost între toţi românii, când au văzut-o pe Veronica alergând spre straturile înalte, între două braţe şi ne-am mirat, când am văzut că a fost adusă înapoi. Am auzit cu toţii un glas, care a spus: "Nu s-a despărţit de trupul material. Priviţi că între cele două trupuri, există un "şnur", care le leagă!" "Păcat!... – am zis – Păcat"!

George: - De ce, "păcat"?!

LUDOVIC XIV: - Pentru că foarte greu se trece de la un strat la altul. Noi am gândit, că mai bine era dacă rămânea acolo unde a fost dusă. Ne-am zis noi: "Să ajungi până acolo şi să te întorci? Asta, nu e bine! Se va mai ridica ea, vreodată, acolo unde a fost?" Suntem geloşi pe cei ce urcă, plângem, pe cei ce coboară... Privim jinduitori, la cei ce de pe Pământ, se înalţă spre straturile superioare, ţâşnind ca nişte fulgere şi atunci, mai mult regretăm că n-am fost mai silitori, mai sârguincioşi, pe Pământ.

Tu ştii unde o să stai? – o întrebă pe Veronica.

Veronica: - Nu ştiu unde şi nici nu vreau să ştiu! Nu vreau decât, ca Acela care m-a făcut vas, să mă ducă acolo unde va fi corespunzător meritului meu.

LUDOVIC XIV: - Cât de mult invidiem noi, oamenii care sunt ca tine!

Noi credem, că aşa cum este pe Pământ, va fi şi în Cer; dar nu, aici este dreptate! Nimeni nu are, decât ceea ce merită! Dacă nu eşti curat, dacă nu ai lucrat, dacă nu ai fost suficient de activ, nu primeşti nici un loc de frumuseţe şi

încântare, ci doar un loc modest şi sărăcăcios, care te face şi mai mult să suferi mustrarea de conştiinţă, că n-ai fost un lucrător sârguincios.

Aici, nu eşti liber, eşti fixat de stratul în care stai şi nu poţi merge unde vrei. Eşti aruncat de o forţă necruţătoare, care nu te lasă să te atingi, să intri în locuri mai înalte, în Ceruri mai luminoase decât tine.

George: - Tu spuneai, parcă: "Statul sunt eu!"?

LUDOVIC XIV: - Am spus atunci, ca acum, să regret!

.....(se gândeşte).....

M-am gândit şi mă gândesc mereu la măreţia avută şi la ce aş fi putut să ajung... şi la ce am ajuns!...

George: - Bine, Ludovic, îţi mulţumim!

LUDOVIC XIV: - Şi eu vă mulţumesc! Şi să munciţi mereu mai mult şi mai mult, să nu ajungeţi să regretaţi, ca mine! Ma-m retras!...

Bucureşti – 12 Februarie 1965

PAPA I U L I U al II-lea

Giuliano de la Roverre (1503-1573)

-gri semi-deschis, guler galben, cordon verde, pe pulpe, o dungă roşu închis;

- Stratul IV.

Veronica: - E îmbrăcat ca un roman; înfăşurat parcă, cu un cearceaf, purtând o haină lungă, cu mâneci largi...

IULIU II: - Acum, stau în stratul IV. Trebuie să ştiţi, că aceste straturi sau oraşe - cum vreţi să le numiţi -–nu au margini, nu li se cunosc limitele şi desigur, aş fi putut sta în stratul meu, cu mai multă bucurie, dacă aş fi lucrat mai mult, în înalta funcţie pe care am avut-o. Trăiesc o mare durere, că putând face mai mult, nu am făcut decât foarte puţin, mult prea puţin!...

Sunt călugări şi misionari aici, de care eu nici n-am ştiut pe vremea mea, care nici nu aveau voie să intre la mine, iar aici m-au depăşit, au trecut pe lângă mine, fără să mă vadă, urcând în stratul V - iar pe unul, pe nume Benedict, urcând în VI.

Ce folos, că am avut mitră pe capul meu, dar n-am ştiut să-i folosesc sfinţenia! Ce folos, că am purtat cârja în mâna mea, toiag de arhipăstor, dar în loc să păstoresc turma, am avut grijă mai mult de mine!...

Cel mai mult, regret dunga roşie ce aţi văzut-o, care reprezintă pe cei ce i-am ucis, ca să ajung Papă. Mai bine aş fi fost şi eu un simplu călugăr şi aş fi câştigat mai mult!

George: - Cum se explică faptul, că tu ai încurajat atât de mult, artiştii şi artele? Ştiu că anii tăi de Papă, au strălucit pentru realizările artistice.

IULIU II: - Artiştii erau cei ce măreau fala mea, ca poporul să-mi cânte cântece de slavă, căci iubeam să fiu înconjurat de onoruri. Trufia mea, mi-a adus galbenul din jurul gâtului, pe care l-aţi văzut mai înainte.

Regret crimele, regret trufia mea, regret păstoria mea neroditoare!... Regrete zadarnice! Aici, regretele şi căinţa, nu folosesc la nimic!

George: - Îţi mulţumim, Iuliu! Mergi liniştit, în locul tău! Poate, la o altă întrupare, vei fi mai atent cu cele ce sunt esenţiale!

IULIU II: - Mă tem, să revin pe Pământ! Acum, nu sunt timpuri prielnice pentru mine. Voi aştepta aici unde sunt, până ce va fi O TURMĂ ŞI UN PĂSTOR; până atunci, n-am încredere în mine!

George: - Va fi curând, această "turmă**"** despre care vorbeşti?

IULIU II: - Foarte curând! Pe la noi, vin "fulgere de lumini", trec spirite înalte şi se opresc câteva clipe şi ne şoptesc:

"Se apropie **"MAREA ARDERE",** se apropie **FOCUL CERESC!**" - şi-apoi pleacă. Mai mult, noi nu ştim, dar credem că **în curând va veni o arşiţă nemaiîntâlnită, care va mistui tot ce e necurat, tot ce e stricat!**

Dumnezeu să vă binecuvânteze! Eu m-am retras!

George: -Îţi mulţumim, pentru bunăvoinţă!

Veronica: - A plecat!

Bucureşti, 13 Februarie 1965
I O A N H R I S O S T O M
şi S I U K A R T A

Am vrut să continuăm astăzi, studierea spiritelor de pe treptele inferioare, a pribegilor, dar Veronica voia să mai schimbăm atmosfera. Am cerut atunci, să vină cineva, care doreşte să se manifeste. Am aşteptat cam cinci minute, mai mult ca de obicei, şi în cele din urmă, se prezentară Ioan Hrisostom şi Siu Karta.

Ioan Hrisostom: - În Numele Părintelui Ceresc, prin care vin la voi, fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei fraţi şi prieteni! Fiindcă astăzi v-aţi gândit la mine, m-am simţit obligat să vă răspund. Am dorit să vin la voi, şi deşi drumul nu a fost prielnic, totuşi, am răzbit.

George: - De ce nu a fost prielnic?

Ioan Hrisostom: - Deschiderea drumului nostru spre voi, îl faceţi voi prielnic, sau anevoios. Este legat de stările voastre sufleteşti şi cum voi sunteţi supuşi unor legi ale trupului, fără voia voastră, faceţi greoaie venirea noastră.

George: - Cum adică, nu înţeleg!

Ioan Hrisostom: - Cercetează-te, vezi cum te simţi - şi spune-mi: ai linişte deplină sau ai o tulburare inexplicabilă?

Veronica: - Da, este adevărat! Am o tulburare, dar nu ştiu de ce! Poate din motive fiziologice.

Ioan Hrisostom: - Este adevărat! Stările tale sunt legate de trup şi dacă trupul nu este în echilibru perfect, nu poţi lucra cu noi.

Scurtă tăcere.....

Veronica: - Hrisostom discută ceva cu Siu Karta... Şi acum, a plecat. A rămas doar Siu...

George: - Cum asta?! Ce s-a întâmplat?

Siu Karta: - Este solicitat de un cerc de teologi din Italia, la ora aceasta, şi nu a putu respinge chemarea lor... Trebuie să se prezinte... Ei, fiind teologi, fiind mai mulţi bărbaţi, au şi probleme mai multe, mai ales că sunt teologi - catolici. El a dorit să vină la voi, însă, în faţa dorinţei altora, cade dorinţa ta.

Nu te speria că eşti zdrobită! Când se strigă ceva, către cineva, tot ce se găseşte în cale, trebuie să cadă. Nu vă necăjiţi!... Aceia, fiind mai mulţi - aproape semi-oficiali – au întâietate, totuşi şi de aceea Hrisostom s-a dus la ei.

Eu am prevăzut de la mari distanţe dorinţa teologilor pentru fratele meu Ioan, am prevăzut ceea ce se va întâmpla şi de aceea am venit la voi. Nu aveţi însă, atmosferă prielnică. Amânaţi pe altă seară, lucrul! Acum, nu puteţi lucra...

Fiţi binecuvântaţi! Rămâneţi în pacea Domnului nostru!

Bucureşti – 15 Februarie 1965

NAPOLEON BONAPARTE

(1769-1821)

- alb mat dominant, cu puncte gri în jurul gâtului, cordon galben la mijloc,

puncte roşii deasupra genunchilor;

- Stratul VI.

Am chemat azi pe **Napoleon Bonaparte**, acest ilustru conducător destat, acest vestit conducător de oşti, acest neîntrecut războinic, care a vrut să creeze o **LUME NOUĂ,** într-un imperiu al filosofiei şi artelor, un om cu idealuri măreţe, un idealist învederat, un mare spirit organizator şi un genial conducător.

Încă înainte de chemarea lui, s-a făcut simţită o atmosferă de o vivacitate crescândă, care a dăinuit tot timpul discuţiei, marcând un punct culminant odată cu ultima replică.

A venit îmbrăcat ca un cavaler, cu haine strânse pe corp..., de o eleganţă reţinută, sobră..., cu o togă pe umărul stâng şi pe spate; e vesel şi plin de vervă... Pare foarte bine dispus; această bună dispoziţie, ne-a transmis-o şi nouă, făcându-ne să-l salutăm ceremonios şi cu deosebită emfază.

Ne răspunse imediat.

NAPOLEON: - În Numele Aceluia care m-aţi chemat să vin între voi, fiţi şi voi binecuvântaţi, şi vă spun: “Bine v-am găsit!”

(Nu-mi părea deloc surprinzător, că un războinic îmi răspundea cu o binecuvântare şi nu-i de mirare pentru o fiinţă care trăieşte acum pe alte coordonate, decât cele în care s-a manifestat).

Cred că mă cunoaşteţi destul de bine, din cele ce stau scrise în istorie. Ei, din câte am făcut eu în viaţa pământeană, pentru că nu am avut prea mult timp

pentru mine, ci mai mult pentru oameni – pentru toate, s-au luat în considerare EFORTURILE ŞI SCOPURILE PENTRU CARE AM DEPUS EFORT. S-au analizat şi meritele şi m-au plasat la locul corespunzător. De când mi-am văzut meritele, **nu am contenit să regret, că nu am făcut mai mult!**

Am venit pe Pământ şi m-am ridicat. După cum ştiţi, am venit cu o forţă deosebită, pe care o avusesem înainte de a coborâ a doua oară pe Pământ. Prima dată, prima călătorie pământeană a mea, a fost în Egipt. Am fost luptător pe la faraoni şi am plecat la scurt timp, prin ascuţişul unei sabii, cu un nepotolit dor de luptă.

Acelaşi dor, m-a adus înapoi pentru a doua oară, spre a-mi duce mai departe dorinţa şi mi-am dus-o. Nu îmi pare rău, decât, că nu am dus o activitate mai profundă, în ceea ce priveşte dragostea de oameni.

Acum, meditez într-una, alături de mari gânditori şi mă întreb, **cum să mai dobândesc o călătorie pe pământ, pentru că tot mai clocoteşte în mine dorul de a clădi o Lume Nouă, un imperiu universal, în care să domnească Ordinea, Gândirea, Înţelepciunea şi mai ales... Artele!**

George: - Şi de ce nu cobori pe Pământ?

NAPOLEON: - Noi, cei din straturile superioare, AVEM LEGI FOARTE ASPRE DE FIXARE... E adevărat, că putem călători unde vrem, să ajungem chiar pe Pământ..., dar pentru a ne întrupa, a lua trup pământesc, nu o putem face decât cu aprobarea specială a Marelui Tron de Lumină.

George: - Şi n-ai încercat să primeşti aprobare?

NAPOLEON: - Da, am încercat, dar mi s-a răspuns, că **planul divin de a realiza o Lume Nouă, uzează de alte mijloace decât ale mele şi că metodele mele, nu vor da rezultate...** De aceea, aştept, dar clocotesc...

Ah, cum aş vrea cu armamentul acesta modern, să distrug imperiile care domnesc prin tiranie şi răutate, pe cei ce folosesc banul, să cumpere braţele, minţile şi conştiinţele!

Aştept, totuşi, ORDIN de la Marele Împărat, care domină orice mişcare de pe orice planetă, Care domină Lumile din straturile celor fericiţi, ale celor ce se răsfaţă în baia IUBIRII Lui.

Aştept! El îmi vede dorinţa, îmi cunoaşte clocotul şi NU SE POATE, SĂ NU MĂ SLOBOADE ODATĂ ŞI ODATĂ...

Cred, că voi reveni tot aici unde sunt acum... Dar setea împlinirii unei dorinţe, este mai mare decât siguranţa liniştei şi fericirii de aici. **Nici nu râvnesc să fiu mai sus; sunt mulţumit şi încântat de stratul în care stau... Vreau, însă, să mai fac ceva,** pentru a fi mai mulţumit în această oază a bucuriiilor nemuritoare.

George: - Stimate prieten, dorim să-ţi vedem culorile de bază!

NAPOLEON: - N-am nimic împotrivă! Abia îmi amintesc de momentul când m-am prezentat în faţa Marelui Comandant Divin.

Veronica: - Au căzut hainele... E alb mat, cu puncte gri în jurul gâtului, are un brâu galben semi-deschis la mijloc şi... nişte puncte de un roşu aprins, deasupra genunchilor, care... hm!...sunt, totuşi, frumoase!

George: - Nu are albastru? (Îl ştiam puţin afemeiat).

Veronica: - Nu.

NAPOLEON: - Nu am albastru, pentru că nu mi-am bătut joc de nici o femeie... Mi-au plăcut femeile - e adevărat – dar le-am respectat şi nu am abuzat niciodată de autoritatea ce o aveam.

George: - Dar punctele roşii de deasupra genunchilor, cum le-ai primit?

NAPOLEON (privindu-le, zâmbeşte): - Le am "moştenire", de la luptele mele! Trebuia să le am! Nu se putea, ca un împărat care duce războaie peste mări şi ţări, să nu-şi mânjească haina şi cu sânge nevinovat! Doar ştiţi: când plouă, picăturile de apă nu udă numai holdele, ci şi ţepii, şi ghimpii, iar când seceta se întinde, usucă nu numai buruienile şi ciulinii, ci şi plantele care rodesc.

Am aceste puncte, dar nu mi-e ruşine! Prin ele, se vede vitejia mea. Nu am omorât din patimă, nici nu am răpus viaţa cuiva din interes personal.

Mi-a plăcut să lupt totdeauna, să lupt, pentru a realiza o împărăţie a dreptăţii şi echităţii..., o împărăţie glorioasă..., dar n-am fost un orgolios! Am vrut să dau prilej valorilor, să se manifeste, am vrut să creez condiţii de creaţie pentru filosofi şi artişti, dar nu din orgoliu, ci din iubire şi respect pentru frumos... Vedeţi, doar n-am pe mine galben! Nu m-am trufit cu biruinţele mele şi de aceea m-aţi văzut vesel şi bine-dispus.

Mi-ar place să fiu iarăşi luptător, dar..., sincer să fiu, totuşi, nu cu armate, nu cu săbii, nici cu platoşe, nici cu alte grozăvii pe care le-au inventat ştiinţele voastre; mi-ar place să lupt, să conduc pe alt tărâm, să lupt pentru a face o singură campanie, o singură divizie pentru Marele Împărat, în faţa căruia se închină tot omul şi căruia, natura toată se înclină în faţa Lui.

George: - Unii te-au înţeles greşit... Te-au acuzat de o sete de dominare...

NAPOLEON: - Nu, am vrut ca toţi oamenii să se iubească între ei, să se desfiinţeze graniţele, să se poată ridica adevăraţii merituoşi, pentru a-şi manifesta din plin aptitudinile şi dorinţele, fără reţineri şi fără temeri; am dorit – aşa cum se spune în Biblie – să fie O TURMĂ ŞI UN PĂSTOR, să poată paşte fiecare în voie, fără să fie urmărit de nimeni. Poate nu ar fi reuşit această dorinţă şi de aceea, soarele vieţii mele a apus înainte de vreme şi a coborât noaptea peste dorinţele mele...

George: - Vrem să-ţi vedem culorile spirituale de bază, înainte de a fi în Franţa.

Veronica: - Este tot alb mat, tot cu puncte gri în jurul gâtului, însă fără acele puncte roşii deasupra genunchilor...brâul este de un gălbui foaarte şters...

George: - Cu cine mai eşti, acolo? Ce cunoscuţi, îţi sunt mai apropiaţi?

NAPOLEON: - Pentru că sunt o fire veselă, pentru că mi-a plăcut mult muzica, caut să am în jurul meu, mai mult muzicieni... Ei vin cu tot felul de

instrumente confecţionate de ei, formează câte o mică grupare orchestrală şi când încep să cânte, se adună în jurul lor, nu sute - mii!

George: - Cum, există şi instrumente! exclamai eu, surprins.

NAPOLEON: - Fiecare, îşi continuă activitatea, în direcţia celei avută pe Pământ: muzicienii fac muzică, sculptorii plăsmuiesc tot felul de forme, fizicienii se grupează între ei, retrăgându-se prin păduri, de stau acolo cu lunile..., mai sunt şi câţiva matematicieni, care fac tot felul de semne şi discută între ei, de nu-i înţelege nimeni...

George: - Dar poeţi sunt, care să facă poezii?

NAPOLEON: - Da, există un poet indian, în strat cu mine, pe nume Ramah Kindal, care, pur şi simplu, ne încântă cu versurile lui.

George: - Compune versuri în rime sau versuri albe?

NAPOLEON: - Şi una şi alta!

George: - Dar pe ce le scrie?

NAPOLEON: - Nu le scrie pe nimic, le ţine minte! Are o poezie, în care vorbeşte despre o zeiţă, Zefiria, zeiţa petalelor şi a parfumului. Are un ciclu de nouă ode, închinate acestei zeiţe Zefiria, de o frumuseţe neânchipuită.

George: - Înconjurat de atât de mulţi artişti, cred că nu prea eşti în elementul tău, acolo, tu, luptător...

NAPOLEON: - Nu, nu! Eu n-am luptat pentru a lupta, ci pentru a avea o pace sigură, care să nu mai fie ameninţată de nici o putere din afară.

George: - Am înţeles aceasta, demult!

Să revin la pasiunea ta pentru muzică! Spui că muzicienii au instrumente. Cine se ocupă acolo, cu confecţionarea acestor instrumente?

NAPOLEON: - Ei, şi le fac! Uite, am să vin cu Beethoven, să vă cânte din instrumentul lui preferat!

George: - Desigur! – i-am spus eu, entuziasmat. După masă, vă invităm pe amândoi!

Dar vreau să te mai întreb ceva!

NAPOLEON: - Acum, mai aveţi şi alte treburi! Vă las...

George: - Nicidecum! (Privesc spre Veronica şi într-adevăr, dădea semne de nerăbdare. Mi-am adus aminte că Veronica trebuia să meargă la Biserică).

George: - Distinsa mea soţie, vrea neapărat să meargă la Biserică. Crede că, dacă nu vă fi prezentă la slujbă, Marele Păstor o va exclude din turma Lui.

NAPOLEON: - Fiecare cu credinţa şi pasiunea lui! Eu, la Biserică nu prea mă duceam, în schimb, nu aveam linişte, dacă nu mă duceam cu ostaşii la luptă.

George: - Rămâne, deci, să ne vedem după masă!

Veronica: - A plecat!...

L U D W I G V A N B E E T H O V E N
(1770-1827)
- alb mat, cu gâtul gri semi-deschis; curat, fără nici o pată;
- Stratul VI

Abia am aşteptat apropierea serii, nerăbdător de mult aşteptata întâlnire, cu unul din preferaţii mei compozitori. Presimţeam o întâlnire cu totul aparte.

Am pregătit modesta noastră sufragerie, punând două vaze cu flori pe bufetul din faţa icoanelor şi am aprins sfeşnicul cu trei lumânări. Ne-am şi îmbrăcat, ca pentru o vizită deosebită. Am pus la pik-up Simfonia a III-a **"EROICA**", pe care Beethoven o dedicase lui Napoleon şi ne-am aşezat la masă.

Răsunară primele două acorduri scurte, pline de vigoare, care parcă deschiseră cortina, lăsând să se desfăşoare anii tumultuoşi de la începutul sec. al XIX-lea. Încetul cu încetul, orchestra pregăti atmosfera plină de chemări la luptă, pentru ca tema primei părţi să se impună prin tempo-ul ei, dominând în tensiune şi culoare, chemând, parcă, pe ambii "titani" să se regăsească aici, în polifonia corzilor şi a alămurilor dinamizate de prezenţa celor doi autori ai nemuritoarei simfonice epopei. În acordurile năvalnice, pline de forţă şi titanism, prinseră contur cei doi chemaţi. Valurile de vibraţie alternau cu nostalgiile neegalatului clarinet, care ţâşneau din imensul ocean uman, când zbuciumat şi furtunos, când duios şi lin.

Adâncurile mistuiau răstimpurile de linişte, ca nişte scurte regăsiri de sine, pentru ca din nou să răbufnească mai ferm, mai cutezător. Era în acest univers sonor al prezenţei lor, un iureş supraomenesc, în care însăşi aripile rămâneau neputincioase. Vârtejul acesta te invada, te răpea, pur şi simplu, răsunând ca o poruncă cosmică la iureş şi luptă, solicitându-te la o definitivă şi totală opţiune. Sensul dat, era fără echivoc, fără derivă.

Te simţeai pe cele mai înalte culmi ale "supraomenescului" nietzscheean.

La un moment dat, reveni clarinetul, intrând într-un dialog neaşteptat cu fagotul. Ecoul lor în inimile noastre, stârni înfiorare, ca în faţa unei glorioase biruinţe, ce avea să mai zăbovească încă...Dar ea, biruinţa, va veni, cu siguranţă! Se simte, o ascultăm, o pipăim..., începe să răsară, vine... vine... şi certitudinea copleşitoarei ei încoronări, birui definitiv în finalul primei părţi a Simfoniei.

Am oprit pikup-ul.

Cei doi, ascultaseră într-o poziţie de reculegere. Beethoven - cu capul plecat, Napoleon – când meditând, când privindu-şi admirativ prietenul. La un moment dat, Napolen se îndreptă din şale şi-l privi ţintă pe Beethoven, ca şi cum acesta îi prinsese în acordurile lui, toate cutele spiritului său, în care însuşi Beethoven se regăsea, identificându-se cu ţelul napoleonian.

După terminarea primei părţi a Simfoniei, cei doi invitaţi îşi îndreptară privirile spre noi.

Napoleon: - Vă mulţumesc, dragii mei prieteni, pentru prezentarea deosebitei dragoste: Simfonia, pe care prea iubitul meu prieten, mi-a dedicat-o. Vă mulţumesc şi pentru această seară plăcută, plăcută şi pentru prietenul nostru Beethoven, cât şi pentru mine.

Am venit cu el la voi, din dorinţa de a vă prezenta o mică părticică din marile lui Lucrări, ce le-a compus aici, lucrări neştiute de pământeni...

Veronica: - Beethoven, parcă cheamă pe cineva cu mâna... Eee!... Auzi, vine pe nişte roţi, un fel de pianină, cât o masă lunguiaţă, dreptunghiulară. N-o împinge nimeni... Vine şi un scăunel pe rotile...

George: - Din ce e făcută pianina?

Veronica: - E de culoarea stejarului matur..., pare dintr-un lemn, ca o mătase, adică, ar avea mătase prin el, parcă un fel de material plastic translucid...pe trei laturi, are nişte ornamente dantelate...

Se apropie... Beethoven s-a aşezat în faţa lui şi a întins mâinile pe o claviatură... Pare, că vrea să ne spună ceva...

Beethoven: - Prea iubiţii mei prieteni! Ştiu cât sunt de adorat de voi! Ştiu că de multe ori, aţi vorbit că sunt nemuritor, ştiu de dragostea voastră înflăcărată faţă de mine, pentru că au ajuns până la mine sunetele, vibraţiile cuvintelor voastre, că aş fi un "Sfânt". "Sfânt" nu sunt, dar mă bucur de frumuseţile şi de pacea Oraşului minunat în care stau şi acei care sunt consideraţi de oameni "Sfinţi", datorită diverselor eforturi, deşi nici ei nu pretind acest lucru şi nici nu vor să audă, primind însă - aşa cum şi eu primesc - admiraţia, adorarea şi preţuirea celor mulţi. Sfânt, drept, bun, nepărtinitor, preacurat şi preaputernic, este numai Marele Guvernator Divin. Noi toţi, ne socotim doar "slujitori", îmbătându-ne fiecare, în locul unde ne găsim, de frumuseţile hărăzite prin Legile Divinităţii, ale atracţiei fiecăruia către locul construit de fiecare, prin eforturile lui.

Şi acum, pentru că mie îmi place să mai improvizez câte ceva, am să vă cânt mai întâi, dintr-o frunză de palmier, pe care voi nu-l cunoaşteţi, pentru că pe planeta voastră, astfel de arbori, nu se găsesc. O port, cu mine...

Veronica: - Bagă mâna în sân... A scos o frunză lată de o palmă şi ascuţită... O întinde cu palma şi o duce la gură...

(Eram uimit, la culme! Vedeam pe Veronica, privind cu o atenţie extraordinară.

Beethoven începu să cânte. Eu nu auzeam nimic, dar Veronica, printr-un şuierat al buzelor, reda melodia cântată de Beethoven, cât se poate de bine. Cântul era asemeni unei "arii", de o densitate emotivă neînchipuită; avea în ea, ceva neîntâlnit ca exprimare... simţeai în ea, o balansare lentă, sublimată într-o nuanţare patetică, ce primea în cursul desfăşurării ei, gravitate plină de forţă şi pasiune).

Beethoven: - Acesta îl cânt eu, când zboară sufletele spre noi, spre celelalte Oraşe de mai sus, depăşindu-ne.

Acum, voi reda ajungerea în faţa Guvernatorului.

(Veronica reluă linia melodică şi gravitatea de mai înainte se insinuă într-o rugă fierbinte, care pe fiece clipă se pleca, transfigurându-se într-o liniştită aşteptare).

Beethoven: - Acum, voi exprima momentul în care sufletul, ajuns în faţa Tronului, primeşte hotărârea şi este atras de locul fixat.

(Reluă tema. Acum, se clarifica totul. Tema devenea mai clară, din ce în ce mai limpede, mai cristalină, aproape voioasă pentru câteva clipe, pentru ca să intervină o ultimă frază, care să readucă ceva din sobrietatea introducerii şi să finalizeze într-un neaşteptat suflu dramatic.

Veronica se îmbujorase, mai ales în partea a doua şi nu-şi mai putea reţine lacrimile.

Cu toate că ultima parte a avut o mişcare mai vioaie, tensiunea creată în primele două părţi, ne răscolise profund, punând ultima pecete în final.

Veronica nu putea asemui timbrul sunetului scos prin acea frunză, nici unui instrument cunoscut de noi; poate, poate ceva între fluier şi flaut. Însuşi sunetul părea viu! Fiecare linie melodică, părea o fiinţă ce aducea un mesaj.

Nu-mi dau seama, cât a durat!... Aş considera-o, ca un scurt poem muzical în trei părţi: un Andante, un Grave şi un Allegro vivace, cu surpriza adusă de ultima frază).

Beethoven strânse frunza şi se aşeză la pianină.

Veronica: - Ceea ce cântă, e mai mult decât o rugă! E un imn, care se înalţă şi coboară într-o emoționantă unduire, pentru ca la un moment dat, să se oprească!...

Beethoven: - Acest cântec, l-am compus în momentul când am dorit să mai fac o călătorie pe Pământ, dar, dându-mi seama că poate nu ar reuşi, am renunţat şi am întrerupt, aşa după cum aţi văzut, că am întrerupt brusc.

George: - Cu ce te ocupi tu, în Lumea ta?

Beethoven: - La noi, nu este nici zi, nici noapte, ci o permanentă lumină, pentru că tot ce ne înconjoară, este supus nouă şi ne slujesc. Eu mă hrănesc şi mă răsfăţ cu orice din natură, făcându-mi tot felul de instrumente, ca să născocesc tot felul de compoziţii, de care se bucură toţi cei care mă înconjoară şi bineînţeles şi eu.

George: - Dacă tu ai instrumente, înseamnă că mai sunt şi alţii şi eventual, mai ai o orchestră cu care cânţi.

Beethoven: - Da, suntem un grup; am un grup de muzicieni foarte dotaţi, care n-au făcut niciodată nici o călătorie pe Pământ. Unii dintre ei, au călătorit pe alte planete, şi întorcându-se, n-au mai plecat, astfel încât, grupul nostru e strâns unit şi facem adevărate minuni în muzică. Închipuiţi-vă că noi cântăm fără partituri! Avem şi compoziţii preferate, pe care le cântăm din când în când, dar măiestria noastră cea mai mare, este în improvizaţii...

George: - Excepţional! Eu ador improvizaţia celor care la noi cântă jazz cu improvizaţii. Numai marii maeştri pot improviza la noi... Am fost odată la un

concert, în care, un mare vibrafonist, pe nume Lionel Hempton, care realmente, m-a fermecat...

Beethoven: - Dar să vă mai spun ceva: orchestra mea preferată este natura. Când eu cânt cu frunza mea, toată natura cântă în jurul meu; îmi răspund florile, îmi răspund pâlcurile de ghirlande ce le oferă arbuştii, arborii, îndeosebi, alături de mine cântă.

George: - Cum?! Nu-mi vine să cred! Vegetaţia poate să scoată sunete?

Beethoven: - Da! Merg - de pildă - în faţa unor boschete şi dirijez, iar frunzele lor încep să cânte, mai frumos ca oricare orchestră - şi dacă n-aş avea prieteni care să mă oprească, aş dirija secole într-una!

George: - Ai putea aduce, măcar un boschet aici, ca să ne dăm seama cum cântă?

Beethoven: - Noi, nu! Numai cei din straturile VII, VIII şi IX, pot să aducă. Voi aveţi prieteni pe-acolo, ştim noi! Rugaţi-i pe ei şi veţi vedea! Noi, cei din stratul VI, nu putem.

George: - Vreau să te întreb ceva: Cum construieşti pianina asta, de pildă?

Beethoven: - Le închei, le fixez, le lipesc şi mi-o aranjez cum vreau eu.

George: - Ai şi scule?

Beethoven: - Da, am tot ce-mi trebuie, să-mi împlinesc dorinţa. Am fost o fire curioasă, am vrut mereu să fac noutăţi - şi totuşi, nu sunt noutăţi.

Prietenul meu Napoleon este vesel, îl obsedează şi pe el luptele. Eu, mereu dau din mâini! Nu pot, altfel! Chiar dacă eu nu vreau, degetele singure se mişcă!

Fiecare, ce are, aceea face, aceea realizează - ceea ce este în el! Nimeni nu poate da nimic, decât, ceea ce posedă!

Corpul care nu moare niciodată, pleacă cu caracterul lui, de care nu scapă. **CARACTERUL RĂMÂNE NESCHIMBAT**!

El suferă că ar vrea să mai conducă o armată, pe mine mă chinuie să mai am o orchestră, deşi grupul de care vă vorbeam, îmi satisface toată setea. Toate, aici se contopesc într-o fericire unică.

George: - De ce vrei, să mai ai o orchestră pe Pământ?

Beethoven: - Nu ştiu de ce! **Pe pământ, omul face ce vrea el! Aici, deşi eşti liber, nu prea poţi face ce vrei!**

George: - De pildă, ce ai vrea să mai faci şi nu poţi?

Beethoven: - Fac tot ce vreau : dau din mâini, într-una!

(Beethoven zâmbeşte).

Veronica: - Napoleon râde de-a binelea...

George: - Văd că Napoleon este şi el îndrăgostit de tine!

Beethoven: - Sunt mulţi, ca el! Pentru că le fac atmosferă plăcută, se adună în jurul meu şi când ei văd cum petalele unei flori începe să se mişte, toţi se minunează. Eu nu vreau, dar încep să dirijez şi orchestra se şi înfiripă, şi animate, cele din jur răspund prin sunete muzicale, care mai de care mai variate şi totuşi, într-o unitate miraculoasă.

Napoleon: - Ei, cum v-a plăcut?

Veronica: - Minunat! Aproape, că nu m-am dezmeticit din cele ce am trăit!... Când ne va mai vizita Doamna noastră Georgina, vă vom chema...

George: - O ultimă rugăminte, Beethoven... Vrem să-ţi vedem culorile spirituale de bază!

Veronica: - S-a ridicat de la pianină... au căzut hainele... e un alb mat, cu guler mare gri-deschis luminos... Are pe piept o cupă... Ce-o fi însemnând? Ce înseamnă cupa, iubite Beethoven?

Beethoven: - Putere harică, pentru a putea lucra în munca ce ţi se oferă.

George: - Vă mulţumim, dragii noştri, pentru neaşteptata seară pe care ne-aţi oferit-o prin prezenţa voastră şi bunăvoinţa cu care aţi răspuns întrebărilor noastre!

Napoleon: - Vă mulţumim şi noi pentru dragostea arătată!

Veronica: - A plecat!..

Costică Surdu

- pribeag

În seara aceleeaşi zile, eram gata să adorm, când deodată, apare în mine un sentiment de teamă nedefinită şi de revoltă, în acelaşi timp.

George: - Veronica, te rog să vezi, cine e!

Veronica: - Da, a apărut un spirit... e unul în haine murdare... E tare speriat!

George: - Cine eşti?

Necunoscutul: - Iertaţi-mă... Lăsaţi-mă, că nu mai vin!

George: - Dar ce ai făcut?

Necunoscutul: - Să nu mă blestemaţi!

George: - Nu-ţi facem nimic, dar spune, ce ai făcut?

Necunoscutul: - N-am vrut să-ţi fac nimic..., doar să te sperii, dar n-am ştiut că voi...

George: - Că noi, ce?

Necunoscutul: - N-am ştiut că voi aveţi putere asupra mea... Văd că nu mă lăsaţi să plec şi nu pot pleca...

George: - Cum voiai să mă sperii?

Necunoscutul: - Aşa... asta-i distracţia mea! N-am ce face altceva... şi sperii pe cei ce dorm.

George: - Şi cum sperii?

Necunoscutul: - Mă ating de oameni, trec pe la cei ce dorm şi le suflu în urechi..., în nas..., mă ating de ei..., îi apăs...

George: - Cum îi apeşi?

Necunoscutul: - Aşa, cu mâna...

George: - Şi mai cum?

Necunoscutul: - Stau pe ei..., se sperie, se zvârcolesc, ţipă...

George: - Ei, şi ce-i cu asta?

Necunoscutul: - Eh! Mă distrează... râd şi eu, de ei!

George: - Mare haimana eşti! Cum te cheamă?

Necunoscutul: - Costică Surdu.

George: - De unde eşti?

Necunoscutul: - Sunt român, de prin Vlaşca.

George: - Şi când ai murit?

Necunoscutul: - Nu-mi aduc aminte... Mai demult!

George: - Pleacă de-aici şi să nu te mai apropii, că-ţi turnăm ceva pe cap, de nici n-ai să mai poţi mişca! Ai auzit?

Necunoscutul: - Da!

George: - Pleacă!

Veronica: - S-a dus, speriat...

Bucureşti - 15 Februarie 1965

C U V I O A S A P A R A S C H E V A

- canonizată Sf.P.C. de la Iaşi
- alb mat
- Stratul VI

După rugăciunea obişnuită, a venit maica Paraschiva, îmbrăcată-n haine albe, care-mi păreau că au o broderie la gât, la mâneci şi pe poale; la îmbrăcăminte, nu se vedeau cusături, era ca o romană îmbrăcată... Ochi mari şi pielea feţii şaten-închis. Am rugat-o să-mi spună unde se găseşte în Lumea nemuritoare şi mi-a răspuns:

Cuvioasa PARASCHEVA: - Stau în Ţara fericiţilor, sau Oraşul de odihnă al VI-lea, cu mulţi din cunoscuţii voştri, pe care îi aveţi la evlavie.

George: - Am vrea să vedem, te rugăm, culoarea cu care te prezinţi în faţa Împăratului!

Veronica: - E alb mat.

Culoarea înainte de ultima călătorie printre noi, a fost gri semi-deschis, cu un guler alb. N-a mai călătorit pe la noi, din ultima vizită.

George: - Te rugăm, să ne spui care îţi sunt meritele ce te-au urcat în Ţara fericiţilor, Oraşul al VI-lea!

Cuvioasa PARASCHEVA: - Am avut o nebună dragoste de Iisus Hristos şi pentru El am voit să-mi părăsesc părinţi, ţară şi tot ce oferă viaţa pământeană unei fete de familie mare, îngropându-mă în pustia Iordanului.

George: - În viaţa pământeană, ai vorbit cu persoane din Lumea spirituală?

Cuvioasa PARASCHIVA: - Da, venea la mine un tânăr care-mi aducea apă şi cum se depărta puţin de peştera mea, se făcea nevăzut. Tot el mi-a spus să plec din pustiul Iordanului, că mi se taie firul vieţii cu Pământul.

George: - Ai cunoştinţă de trupul tău din Iaşi?

Cuvioasa PARASCHEVA: - Da. S-a hotărât după 120 de ani de la părăsirea mea, ca trupul uscat de dragostea Marelui Dascăl al omenirii, să fie dat confraţilor Lui, pentru a-i ajuta. Aşa că, nu-i meritul meu, că eu pentru dragostea adresată Lui, mi-am luat moştenirea hărăzită, ci acest mijloc de a-i mângâia pe oameni a fost tot din hotărârea Divină.

George: - Îţi mulţumim pentru dragostea cu care ne-ai răspuns şi te rugăm să ne ajuţi în lucrul nostru!

Cuvioasa PARASCHEVA: – Vă promit, că vă voi ajuta!

Veronica: - A plecat!...

București -16 Februarie 1965

D I M I T R I E B A S A R A B O V

- alb mat
- Stratul V

Veronica: - A venit! E de o modestie nemaivăzută..., un duh de pace şi cald. Îmbrăcămintea alb mat, cu un guler gri semi-deschis.

George: - În ce loc te găseşti şi este adevărat că eşti cu doctorul Voiculescu?

C.DIMITRIE BASARABOV: - Mă găsesc în Oraşul de odihnă al V-lea, unde toţi sunt tineri şi la aceeaşi vârstă, numai hainele îi mai deosebesc. E permanentă bucurie şi totul este odihnă...

Vrei să-mi cunoşti haina de bază, pe care o am numai pentru Marele Împărat?

George: - Da.

Veronica: - La o privire a lui spre hainele ce le are, ca la o poruncă, au picat de pe el şi a rămas cu un costum tot alb mat şi parcă nici nu are guler, aşa se pierde în albul mat.

George: - Dar cea din călătoria ultimă, cum ai avut-o?

Veronica: - La o clipeală din ochi, văd un costum gri semi-deschis, cu puncte albe pe el, tot.

George: - Ai dori să mai faci vreo călătorie pe Pământ?

C.DIMITRIE BASARABOV: - Nu, nu mai doresc să mai fac nici o călătorie pe Pământ.

George: - Îţi mulţumim pentru dragostea cu care ne-ai răspuns!

Veronica: - A plecat!...

Bucureşti - 17 Februarie
M I N A – canonizat mucenic
- alb
- Stratul VII

Veronica: - La dorinţa şi cererea noastră, a venit.
E îmbrăcat în haină albă, ca un cavaler viteaz, cu o togă pe umăr...
George: - În ce Oraş de odihnă te găseşti?
MINA: - Sunt în Oraşul al VII lea, Oraş de lumină şi bucurii, peste care nici o noapte nu cade. Numai că eu stau mai mult printre oamenii Pământului, că am mare necaz pentru cei ce păgubesc pe aproapele lor. Datorită energiei mele, mi s-a dat această misiune. Mă arăt noaptea, celor care merg la furat şi le fac tot felul de ameninţări. Ei mor, chinuindu-se, iar eu, mai tare mă apropii de ei. Mă socotesc duh necurat. Pe unii, îi bag rău în sperieţi.
George: - Mergi des în faţa Împăratului Divin?
MINA: - De câte ori sunt chemat!
George: - Şi cum te prezinţi în faţa Lui, în ce haină?
Veronica: - Se scutură din umeri şi cad hainele ce le are pe el şi-i rămâne costumul de bază, care este tot alb şi mai are o cupă pe inimă.
George: - Vrei să ne arăţi şi hainele înainte de ultima călătorie pe Pământ?
Veronica: - E gri deschis...
George: - Dar n-ai dori să mai faci o călătorie pe Pământ?
MINA: - Nu doresc, pentru că am misiune mai mare acum şi nici nu doresc să urc mai sus; sunt prea fericit unde sunt.
George: - Eşti mulţumit de activitatea ce o duci?
MINA: - Da, sunt tare mulţumit!
George: - Îţi mulţumim pentru dragostea cu care ne-ai răspuns!
Veronica: - A plecat!...

București – 19 Februarie 1965

D U C E L E D E A L B A

Ferdinand Alvarez de Toledo (sec.XVI)
- gri deschis, cu o diagonală de un galben-deschis, lată de o palmă;
- Stratul IV.

Ducelui de Alba nu i-am pus nici o întrebare, pentru că nu prezenta interes. I-am cercetat doar culorile şi stratul în care se află şi am trecut la Atilla.

A T I L L A

Conducător al hunilor (sec.V)
- gri-deschis, jumătate, pe piept violet-deschis;
- Stratul IV

Veronica: - S-a prezentat... E un bărbat frumos..., cu pantaloni strânşi pe picior, poartă o tunică verzuie-deschis..., capul descoperit, statură potrivită..., climat agreabil...

ATILLA: - Poate am fost "bici", poate am fost şi "sabie"... acolo unde a trebuit. E necesar să ştiţi, că cine e comandant de oşti, e pus de cineva, ori spre apărare, ori spre cotropire.

Că am fost "biciul lui Dumnezeu", se poate..., dar nu am făcut nimic cu patimă, cu ură. Am făcut, tot ce mi s-a ordonat şi mie. Nici cu mine n-am fost milos; singur mi-am aplicat pedepse...

George: - Spui că ţi s-a ordonat; cine îţi ordona ţie, că doar tu erai conducător?!

ATILLA: - Asupra mea avea putere, Marele nostru preot Motilla, care avea un suflet mare..., era un adevărat Sfânt, cu care mă sfatuiam în toate împrejurările.

George: - Se spune despre tine, că ai fost un om crud.

ATILLA: - Multe se spun în istorie..., altul este, însă, adevărul! Am fost un om cinstit şi mai ales, drept. Nu am făcut fapte prea mari, deşi puteam..., dar n-aş putea spune, că în locul în care mă aflu, nu mă simt bine... Dimpotrivă, sunt respectat de cei din jur şi...

George: - Bine, Atilla, îţi mulţumim! Am vrut să ştim despre tine, numai ce culori de bază ai şi stratul în care te afli. Pentru asta îţi mulţumim! Eşti liber!

Veronica: - A plecat!...

Bucureşti – 20 Februarie 1965

G A L I L E O G A L I L E I

Am aşteptat cu mult interes şi nerăbdare, ora întâlnirii cu GALILEO GALILEI. Mă întrebam dacă voi găsi în el, pe acela care să-mi lămurească neclarităţile pe care le aveam cu privire la existenţa straturilor. Am cerut de multe ori, să mi se precizeze ce sunt straturile, dacă prin ele se înţeleg planete, dar nimeni nu mi-a răspuns exact. Locurile în care ei stau, spuneau că se numesc straturi, oraşe, planete şi nu puteam înţelege clar.

Planeta, se ştie, este un corp sferic, care se menţine în spaţiu într-un câmp gravitaţional, generat de un soare, de un astru.

Nu puteam să înţeleg straturile a fi planete, dar în acelaşi timp le consideram ca fiind nişte soluri materiale, care trebuie că în spaţiu, aveau formă şi dimensiuni.

Având aceste intenţii, l-am chemat pe Galileo Galilei, împreună cu Socrit. I-am salutat pe amândoi, urându-le “Bun venit”!

GALILEI: - În Numele Aceluia prin care am venit la voi, fiţi binecuvântaţi, prea iubiţii mei prieteni! Aţi dorit să vin, am venit! Ce doriţi de la mine?

George: - Vreau să aflu cam multe, iubite Galilei! Însă, în primul rând, căutăm o lămurire în privinţa Locaşurilor de odihnă, dacă sunt “planete” sau “straturi”. Numai Doamna Georgina mi-a spus că ar exista planete, însă nu am avut timp şi nici nu era momentul să insistăm. Ne interesează poziţia, locul acestor planete sau straturi, în Univers, caracteristicile lor...

Doresc să discut, apoi, probleme ce le ridică “Teoria relativităţii”, cu privire la spaţiu, timp, masă şi energie, “teoria cuantelor”, precum şi alte nelămuriri.

GALILEI: - Da! Ai început cu nelămuriri asupra planetelor, straturilor sau oraşelor, după limbajul vostru. Este adevărat, că între straturi şi planete sunt asemănări, dar ele, în realitate, sunt diferite.

Planetele, sunt acelea pe care se perpetuează viaţa, vieţi omeneşti mai avansate sau mai înapoiate. Voi cunoaşteţi planete, dar nimeni nu ştie adevărul, dacă în acele planete există sau nu vieţi omeneşti, animale sau altceva din natură.

Sunt recunoscut în ştiinţă, ca un om, ce toată viaţa pe Pământ, mi-a fost o permanentă cercetare, dar când am rupt firul acestor cercetări şi am trecut într-o altă viaţă, am trăit ceva, ce nu m-am aşteptat, căci cu o uşurinţă de mii de ori mai mare, am putut pătrunde, ceea ce eu niciodată, în trup fiind, nu aş fi putut crede că poate exista.

Atunci am văzut cât de mic sunt, mi-am dat seama că nu am făcut nimic şi că nu ştiu nimic.

V-a spus prietenul vostru Siu, că merg şi prezint ceva din cele ce ştiu, unui student englez...

(Într-adevăr, Siu ne spusese într-o convorbire despre Galilei, cum că ar avea un student în Anglia, pe care îl iniţiază şi îl îndrumă).

Este întocmai o prezentare pe care o face o mamă unui copil, învăţându-l literele, în raport cu imensa necunoaştere a oamenilor pământeni. Nu poţi să dai unui om să mănânce, decât mâncărurile obişnuite stomacului lui. Altfel, dacă îi dai ceva care ar putea să-i dăuneze, este întocmai ca un curent puternic, căruia îi dai drumul la un bec mic şi l-ai ars.

Mă uit la el şi mă minunez, ce grozăvie i se pare lui, ceea ce descoperă el cu mintea lui şi parcă mă văd şi pe mine cum mă străduiam şi mi se părea fiecare pas, mare lucru, ca să ajung apoi, să-mi analizez totul, atunci când am ajuns la capăt de drum, ca să mă văd, având în faţă un imens ocean de cunoştinţe, în care mă pierdeam.

Da, voi mă aveţi ca pe un om mare. Eu vă spun: sunt extrem de mic! Sunt planete, pe care le-am pătruns cu aprinsa mea dorinţă de cercetare, despre care voi, oamenii de pe acest Pământ, nici nu aveţi habar, planete, care prin cultură şi civilizaţie, sunt cu milioane de ori mai avansate ca voi. Cei care nu vin numai pe planeta Pământ să muncească, sunt atraşi prin anumite legi, de acele planete, la o muncă mai uşoară decât aceea pe care o faceţi voi, la o muncă dictată de energia acumulată de ei. Între ei, nu există decât cinste şi corectitudine desăvârşită şi pentru aceasta, ei se pot bucura mult mai mult ca voi, având mult mai felurite aparate, asemănătoare cu ceea ce voi aveţi, numit televizor.

Deci, să fim înţeleşi: prietena noastră a fost luată şi i s-a arătat diverse Lumi sau organizaţii de vieţi, sau cum le-a spus ea: “oraşe suprapuse.” Acolo este adevărat o Lume a fericiţilor, dar este aparte de cele ce se numesc planete.

Între planete se comunică printre radiotransmisii... Aparatele voastre vor putea prinde emisiunile lor, numai după ce Pământul va putea face o mişcare, pe care nu a mai făcut-o niciodată... Recepţionarea semnalelor lor, se va putea face precis şi curând veţi putea şti despre acele planete care sunt cinci - în total, în afară de Pământ. Pământul este mic pe lângă ele şi aceste planete dispun de atâta energie, încât ei nu mai au nevoie să depună eforturile pe care le depuneţi voi prin muncă brută şi prin energie nucleară, rezolvă totul şi tot ceea ce oamenii au nevoie.

Ceea ce este mai important la acele fiinţe, este faptul că aşa cum eu comunic cu prietena noastră, în felul cum ea mă vede pe mine, ei toţi comunică cu oamenii din toate oraşele, pe care voi le numiţi “Oraşele bucuriilor şi fericiţilor” – “straturile”.

Nu mai vorbesc de legăturile de la o planetă la altă planetă, prin care ei îşi comunică toate dorinţele şi interesele, vorbesc, se văd, se sprijină, se ajută - este ceea ce se numeşte: adevărata frăţietate!

Eu, cercetând toate acestea, din curiozitatea mea nestăpânită, m-am simţit ca un bob de grăsime tare, într-un cazan cu apă clocotită: descompus..., desfiinţat...

Despre planete, avem mult de vorbit, extrem de mult de vorbit! Pământenii, habar n-au!...

George: - Astronomii şi cercetătorii de la Centrele noastre de studiere a radiaţiilor cosmice, dispun de o aparatură destul de avansată...

GALILEI: - Toată aparatura lor este nulă, inexistentă, în faţa celor pe care le-am văzut eu, şi după cum animalele, reptilele, păsările, nu pot avea raţiunea omului, nu înţeleg ce face omul, habar nu au ce simte omul, tot aşa sunt şi oamenii de pe Pământ, faţă de imensa civilizaţie pe care am putut să o văd pe celelalte planete.

A fost publicat şi la voi, despre recepţionarea unor semnale extraterestre...

George: - Da, tocmai voiam să te întreb...

GALILEI: - Adevărul este, că Pământul, prin mişcarea lui de rotaţie, fără să vrea, este atras de imensa puterea acestor planete şi datorită acestui fapt, s-au recepţionat acele semnale-radio. Până ce se va stabili o legătură curentă, va mai dura, şi aşa numita "extraordinară minune", într-una din zile va înnebuni lumea, când ea va afla, că există planete cu o civilizaţie atât de avansată. Dar, ca să poată comunica Pământul cu ei, **VA TREBUI SĂ ARDĂ, CA SĂ AJUNGĂ LA ACELAŞI NIVEL DE TEMPERATURĂ**, că altfel, curentul fiind prea mare, se vor arde becurile.

Am spus şi mai repet: aceste planete comunică între ele şi formează între ele, cu alte cuvinte, o familie imensă. Vom vorbi de fiecare în parte, de ocupaţiile lor, de modul lor de viaţă. Vom proceda prin întrebări; voi mă întrebaţi, iar eu vă răspund. Eu nu ştiu cu ce să încep şi ce să vă dau, din materialul acesta imens. Veniţi voi cu întrebări din viaţa voastră practică şi eu, la fiecare întrebare, voi da răspunsul necesar.

George: - Cum e cu apropierea noastră de ei?

GALILEI: - Voi puteţi sta într-n cazan, unde se topesc metale? NU! Ei, aşa nu puteţi voi, de pe planeta voastră, să comunicaţi şi să pătrundeţi ceea ce ei au, că vă topiţi. Trebuie să ajungeţi cât de cât la nivelul lor şi când veţi ajunge, atunci va arde Pământul şi vor rămâne numai cei care pot suporta; numai aceia vor rămâne.

Adică, dacă cunoaşterea de pe planeta aceasta se va ridica, şi dacă ştiinţa va putea atinge nivelul aparaturii planetelor de care este vorba, atunci, numai dacă veţi arde, veţi putea pătrunde - şi dacă pătrundeţi, înseamnă că zburaţi la temperatura cerută. Cine va intra în baia lor, înseamnă că merită, pentru că nu poate intra un bloc de gheaţă la o temperatură de peste 300 sau 400 de grade, pentru că ar sta un timp, dar s-ar topi.

De ce prietena noastră, nu poate sta într-o permanentă legătură cu noi? Pentru că atmosfera este grea şi cei din jur sunt prea jos şi nu o ajută.

Şi mai spun ceva: câţi din jur, vă înţeleg? Dacă aţi spune, ştiţi, ce vă aşteaptă!... Ceea ce m-a aşteptat şi pe mine...

Ei bine, când vor ajunge toţi să vorbească, aşa cum vorbiţi voi între voi? Când vor ajunge toţi, într-o permanentă legătură cu cei de "Dincolo"?

Voi nu aţi ajuns nici la nivelul de a atinge legătura de la planetă la planetă! Deci, cât vă va trebui vouă, câtă energie vă va trebui vouă?! Voi vă pierdeţi energia în muncă brută, aşa cum am pierdut-o şi eu în câte allte munci şi activităţi fără sens, pe când ei au ajuns, să facă tot ce doresc! Ei poruncesc şi totul se face automat, printr-o aparatură extrem de avansată.

George: - Pesemne, că evoluţia noastră, se apropie acum, de un moment crucial.

GALILEI: - Da, da! Aşa este! Când o să ajungeţi până acolo încât să comunicaţi între voi, nu va mai fi nevoie de nici un aparat imens şi paraimens. Voi veţi fi aparatele şi voi veţi vedea şi veţi transmite. Ei, dar asta, nu acum!... Dar nici mult nu va mai trece..., câţiva zeci de ani...

Atunci vor rămâne puţini pe planeta aceasta, dar cei care vor rămâne, vor avea aici, o viaţă fericită, deşi pe Pământ, va continua aceeaşi rulare între suflet şi trup. Desigur, nu vor fi toţi la fel, dar se vor completa unii pe ceilalţi.

George: - Cum se poate realiza legătura între planete?

GALILEI: - Cu o aparatură complicată, care dispune de surse mari de energie... energii imense...

Ei dispun de astfel de surse mari de energie, şi de aceea semnalele pe care le-aţi primit, sunt şi ele atât de puternice.

(Veronica, duse mâna la cap).

George: - Ce-i, Ninel?

Veronica: - Eh, o uşoară ameţeală... Nu-i nimic, continuăm!

GALILEI: - Uite, vezi, ăsta e omul: e strâns de trup şi nu-i dă drumul să zboare!

George: - Deci şi pe celelalte planete, există cicluri de reîntrupare.

GALILEI: - Şi acolo, sigur, este viaţă ca şi pe Pământ, adică ciclurile acestea de reîntrupare, alternând între viaţa în trup şi părăsirea trupului, numai că acolo, nu vine bărbatul, decât cu discul lui, să ia trup. Acolo este altă viaţă!

Adică, aici pe Pământ, vii şi cauţi şi te transformi şi evoluezi, până găseşti adevărata parte a ta, discul tău; după ce l-ai găsit, ai rupt cu Pământul! Abia atunci, poţi merge în celelalte planete, într-una din cele 5 de care v-am spus, unde se nasc şi automat sunt atraşi cei doi. Adică, intră în trup pozitiv, să poată duce o viaţă armonioasă.

Acolo nu există bărbat să fie atras de o femeie prin “poftă” – acolo acţionează “Legea Discoze”, prin care se atrag numai cei asemenea, iar părinţii nu se opun, pentru că cunosc Legea şi ştiu că numai atunci când doi se atrag, se doresc, sunt asemenea - şi ei îi respectă şi îi unesc.

George: - Tânărul despre care spuneai că ai grijă, studentul din Anglia, ce studiază?

GALILEI: - Electronica! Mă duc la el, pentru că este o fire aparte, extrem de nemulţumit pentru el, de tot ce face şi se chinuie enorm că nu înţelege şi nu poate exprima ceea ce simte şi intuieşte.

Antenele lui au vibrat şi au atins inima mea, căci s-a rugat la toţi fizicienii, cum te rogi la Dumnezeu, că dacă i-ar da un strop de înţelepciune, l-ar inunda şi şi-ar da seama de imensul Cosmos necunoscut.

Vorbeai mai înainte de o stea, care străluceşte acum şi este la miliarde ani-lumină; ei, câte stele din acelea sunt, de care voi, nu aveţi deloc cunoştinţă, la distanţe, într-adevăr, de miliarde de ani-lumină...

George: - Planetele de care vorbeşti că sunt locuite, se văd de pe Pământ?

GALILEI: - Nu se văd şi nu aveţi cunoştinţă de ele. Ei vă văd pe voi, dar voi nu puteţi să le vedeţi, pentru că lumina lor este prea mare, adică, vibraţiile lor, depăşesc spectrul vostru vizibil, pe care-l puteţi vedea...

George: - Atunci, nu din pricina depărtării nu se văd, ci din cauza luminozităţii.

GALILEI: - Trei din ele, nu le vedeţi, atât din cauza a distanţei mari, cât şi a luminozităţii; două, sunt mai aproape de voi şi le-aţi putea vedea, însă, luminozitatea le face să nu fie vizibile.

George: - Ai fost acolo, ca vieţuitor în trup, de cunoşti acestea?

GALILEI: - Am fost ca cercetător, din locul în care mă găsesc, nu ca vieţuitor în trup, ci în spirit.

George: - Dar te-ai putea duce să te întrupezi acolo?

GALILEI: - Nu, pentru că nu mi-am găsit completarea, discul.

George: - Şi dacă ţi-ai găsi discul?

GALILEI: - Dacă mi-aş găsi discul, ar însemna că pot merge pe altă planetă, dar nu doresc. Nu doresc nici să mă mai întorc pe Pământ! Viaţa cea mai mizerabilă este pe Pământ, unde este ură, nedreptate şi minciună şi tot felul de murdării, care nicidecum nu te pot lăsa să te înalţi.

Bucureşti – 21 Februarie 1965
G A L I L E O G A L I L E I

GALILEI: - În Numele Marelui Dascăl al întregului Univers, în Numele Căruia vin la voi, fiţi binecuvântaţi, bunii mei prieteni!

Şi acum, pentru că timp nu avem de pierdut, să începem lucrul nostru!

Cum am descoperit cele 5 planete:

În locul de odihnă şi lumină unde mă găsesc, care este împodobit cu atâta măiestrie în ceea ce priveşte natura şi formele ei ce ne înconjoară, cu orice vietate gata oricând să ne slujească, spiritul meu de cercetător a început să se mişte, pentru ca să poată descoperi ceea ce nu şi-a putut închipuit vreodată să întâlnească, dar - văzându-mă oprit de anumite forţe - am fost îndreptat spre frumoasa, MĂREAŢA ŞI BINECUVÂNTATA PLANETĂ **“ZEFIRIUS”,** despre care, niciodată, în cercetările mele, nu am auzit că ar exista şi despre care, până în secolul nostru, nimic nu se ştie.

Am fost îndreptat spre ea, de aceia care ţin legătura între stratul VIII şi celelalte planete şi când am ajuns acolo, am căutat să iau legătura cu un mare

fizician, locuitor al planetei - şi cercetător, astfel încât, am putut afla datele care mă interesau: mărimea, tainele planetei, numărul de fiinţe şi aşa mai departe.

Lucruri minunate, am aflat de la el! Am stat de vorbă cu el, aşa cum stau cu voi.

George: - Era în trup pozitiv?

GALILEI: - Da. Nu era o noutate pentru el, planeta de unde veneam eu. Mi-a fost recomandat acesta, de bunul meu prieten, pe nume CAIUS.

Caius e un mare cercetător, fizician al indienilor, nefiind propriu-zis indian. A mers în India, cu 800 de ani înainte de mine. Acesta întreţinea legături strânse de prietenie cu acela la care am fost dus eu tot de Caius, pe nume PINKI.

Cu noul meu prieten, am stat mult de vorbă. Personal, nu am umblat să cercetez tainele planetei, m-am mulţumit cu cele spuse de el.

ZEFIRIUS este cea mai îndepărtată planetă de Pământ şi cea mai apropiată de Cetatea Luminii, adică de Oraşul de Aur, pe axa Zenit-Nadir.

Fizicienii, acolo, numesc straturile "CERURILE PĂCII": "Cerul păcii I", "Cerul păcii II", etc. cu numărul respectiv şi după număr se ştie gradul de energie, oamenii, culorile lor şi coeficientul de fixare.

Sunt cei mai avansaţi dintre toate planetele şi în ceea ce priveşte cultura şi civilizaţia, îndeosebi, în ceea ce priveşte posibilitatea de comunicare şi generare de energie; sunt cei mai avansaţi în sensibilitate şi energie spirituală şi dispune fiecare, de o forţă dinamică nemaipomenită.

Viaţa lor în trup este foarte lungă, ajungând până la 500-600 de ani de-ai voştri; unii ating şi 800 de ani, şi când se curmă viaţa, trec la locul ce li se cuvine direct şi numai în locuri mari, înalte, unde sunt atraşi şi de care se fixează.

Nu există ţări la ei şi nici hotare. Au o singură limbă şi o singură conducere. De fapt, ei nu au nevoie să fie conduşi, pentru că fiecare îşi cunoaşte datoria şi se conduce cu o perfectă exactitate, executând fiecare în sectorul lui, ceea ce este necesar întregii societăţi.

Corectitudinea fiind absolută şi inalienabilă, forţa din afară nu are sens, nici rost; de aceea, nu veţi acolo nici judecători, nici penitenţi, nici armate de contabili şi controlori. Fiecare este un atent controlor al propriei lui activităţi şi pentru că fiecare nu urmăreşte altceva decât buna înţelegere, armele şi iniţiativele armate sunt inexistente.

George: - Dar în celelalte planete, este aceeaşi situaţie? Cred că ar fi fost bine, să începem cu cea mai apropiată de noi.

GALILEI: - Eu merg cel mai des în Zefirius, pentru că să ştiţi voi: noi, unde nu ne simţim bine, nu stăm şi nu ştim cum să plecăm mai repede de-acolo. Depinde de voi, dar şi de atmosfera care ne înconjoară. De aceea, eu fiind o fire mai cercetătoare, m-am străduit continuu să descopăr multe şi mult. În Zefirius merg, pentru că mă satisface ceea ce văd şi de aceea am început cu ea. Până la cel mai mic fir de iarbă am găsit o măiestrie şi o perfecţiune nemaiîntâlnite.

Fiecare se manifestă în parte, în proporţia nivelului şi felului fiecăruia de a fi; răspund toate cu atâta perfecţiune fiecare, încât, uit să mă mai întorc la locul meu. De aceea am început cu ea, pentru că mi-a fost prima prezentată de Caius, şi mi-a devenit cea mai dragă.

George: - Te rugăm acum, să ne dai câteva date, cu privire la mărimea acestei planete.

GALILEI: - Da! Eu le-am comunicat lor dimensiunile pe care le folosesc pământenii şi ei ne-au comunicat datele despre planeta lor, în sistemul de măsurare pământean. Le-a fost, bineînţeles, foarte uşor să transforme şi aceasta au făcut-o, pentru că eu sunt fixat pe sistemul metric.

Diametrul acestei planete – mi s-a spus – este de 87 000 km.

Populaţia în trup, este de aproape 9 miliarde, aşa că, vă daţi seama, de ce 30 000 de ani în "Oraşele fericiţilor", nu sunt suficienţi spre a cunoaşte toate tainele acestei planete.

Cei pe care voi i-aţi întrebat dimensiunile straturilor, nu au putut să răspundă, pentru că nu-i preocupă dimensiunile... pe nimeni nu interesează nici lungimea, nici lăţimea lor, pentru că este prea mare fericirea, ca să te mai poată interesa asemenea date, care nu-ţi aduc nimic.

Vă întrebaţi, poate, de ce pe Zefirius, populaţia este atât de densă?... Din cauza longevităţii!

Naşterile, însă, sunt puţine şi nu toate femeile nasc. După ce au născut, sunt scutite de oricare altă ocupaţie, iar cele ce nu nasc, ajută pe bărbaţii lor în muncă intelectuală, pentru că sută la sută, toţi au munci intelectuale.

Acolo nu există muncitori şi ţărani simpli, care să facă muncă fizică. Totul este mecanizat şi totul cere o pregătire superioară, astfel încât, cel mai important rol îl au acolo şcolile şi institutele superioare de învăţământ, pe care le frecventează toţi, fără excepţie.

Electricitatea este pretutindeni, dar cel mai încărcat în energie "electrică", mai bine-zis electromagnetică, este OMUL!

George: - Ce mişcări are planeta Zefirius?

GALILEI: - Zefirius are şi o mişcare de rotaţie în jurul axei ei, cât şi una în jurul Oraşului de Aur.

George: - Dar Soare, nu are?

GALILEI: - Soarele, pentru ei, este Oraşul de Lumină, Oraşul de Aur, cum i se mai spune. Nici eu nu mi-am dat seama, dacă mai există vreun soare, pentru că e multă lumină şi noapte ca pe Pământ, nu este. E un fel de amurg, dar tot aerul, toată atmosfera luminează.

Trebuie să ştiţi, că de sute de ani de când mă tot duc acolo şi totuşi nu mă pot pune la curent cu toate, pentru că noutăţile depăşesc posibilitatea mea de a le cuprinde pe toate.

Nu au iarnă; ei au doar o vară şi o toamnă caldă şi plăcută. Toamna nu o poţi despărţi de primăvară şi se îmbină una cu cealaltă.

Să ştiţi, însă, că nu am discutat cu ei, despre mişcările planetei lor. Aceasta au pentru ei, o minimă importanţă. Le-am dedus eu din observaţii şi am văzut că sunt aceleaşi Legi. Ei nu caută să desfacă firul în patru, ca pământenii. Au un simţ analitic mult mai larg şi **privesc fenomenele mai mult în sinteza lor , într-o largă şi amplă corelaţie**. Alt mod de studiu, cercetare şi înţelegere au. Vedeţi, voi m-aţi întrebat de mişcările planetei, ca de ceva foarte important. La ei, asta e nimic; nici nu se interesează de legile acestea, care pe voi vă preocupă.

George: - În ce constă - de fapt - progresul la ei?

GALILEI: - În automatizarea extrem de avansată pe care o au, prin sursele imense de energie electrică de care dispun şi cu care fac totul. DA! Nu se interesează de mişcările planetei lor, în schimb, când vor să vorbească cu cineva de la mari distanţe, nu au aparatul de telefon ca la voi, ci un aparat mic, cât o jumătate de palmă, unde apasă pe un buton şi, oriunde ar fi interlocutorul, apare imaginea celui chemat pe minusculul aparat şi vorbesc cu el, fără alte complicaţii. Îl cheamă şi îl vede, iar cel chemat scoate aparatul său şi-l priveşte şi vorbesc fără centrală intermediară, fără amplificări, sau alte complicaţii.

George: - Ei au stele pe firmament? Astre, comete sau alte corpuri cereşti?

GALILEI: - Vezi, noi, pe Pământ, le vedem noaptea; acolo, nefiind noapte, nu se văd. Or fi existând multe, dar nu se văd.

George: - Cu mediumitatea, cum stau?

GALILEI: - Perfectă! Toţi văd şi vorbesc cu orice spirit! Cel care nu are mediumitate, există o prăpastie în care se aruncă, deoarece se consideră nevrednic de a trăi printre semenii săi.

George: - Şi are vreun efect, acest act?

GALILEI: - Prin acest sacrificiu, ei primesc mediumitate de la Părintele Ceresc şi atunci, se pot reîntrupa.

Ei nu spun DUMNEZEU în Lumea lor; ei spun LUMINĂTORUL. Ceea ce la voi este Dumnezeu, la ei este PUTERE, ENERGIE, LUMINĂ! Şi noi ştim că Dumnezeu este o forţă, o putere, Cineva care acoperă totul. Acestuia, ei Îi spun **LUMINĂTORUL,** care cuprinde totul, care hotărăşte totul şi-L consideră o persoană asemănătoare cu omul, numai că, nu-I spun Dumnezeu, ci MARELE OM-LUMINĂTORUL!

George: - Ce religie au?

GALILEI: - La ei nu există religii; religia lor este corectitudinea şi cinstea; corecţi cu ei înşişi, cinstiţi cu tot ce-i înconjoară şi de aceea pot avea legătură cu cei din Lumea fericiţilor. Măcar o dată pe an, ei vor să aibă legătură cu Lumea fericiţilor; acesta este obiceiul lor.

E important să ştiţi, că ei merg numai de la stratul V în sus. Straturile I-IV, sunt numai ale pământenilor.

George: - Cam câţi ani de-ai noştri, învaţă ei în şcoli şi facultăţi?

GALILEI: - Vezi, anul lor nu-l numesc an; când vine vara, spun că bate vântul de miază-zi, iar toamna, spun că bate vântul de miază-noapte.

Ei, ajunge pe seara aceasta!

George: - Văd, că eşti cam grăbit!

GALILEI: - Am de lucru!

George: - Iubeşti mult, pe studentul acela... Pesemne, va ajunge un fizician mare!

GALILEI: - Nu merg la el, acum; am eu şi alte locuri.

George: - Pe unde?

GALILEI: - Acum, am plecat!... Fiţi binecuvântaţi!

George: - Să-ţi fie răsplătite bunăvoinţa, dragostea şi strădania!

Veronica: - Gata, a plecat!...

Bucureşti – 24 Februarie 1965

G A L I L E O G A L I L E I

L-am chemat pe Galileo Galilei şi a venit foarte trist...

GALILEI: - Ucenicul meu din Anglia, studentul, este pe moarte...

George: - Cum aşa?! Ce i s-a întâmplat?! – întrebai eu surprins.

GALILEI: - Are aprindere de plămâni.

George: - Cum a contactat-o?

GALILEI: - Fără să ştie, a stat într-un curent puternic. Acum este internat, dar nu are asigurări că va scăpa. A vărsat mult sânge...

Ceva mai mult: am aflat, că peste trei zile, va pleca de pe Pământ şi am avut nădejde multă în el... era un teren bun de lucru...

George: - Avea mediumitate?

GALILEI: - Auditivă; nu vedea, dar auzea bine.

George: - Şi nu-l poţi ajuta să scape?

GALILEI: - Mă duc să încerc; mă duc să stau cu el toată noaptea. Am să alerg la Scaunul Luminii, să-i înnod firul mai departe. Vreau să fie salvat! Vreau!

George: - Şi dacă vrei, dacă îl iubeşti atât de mult, nu vei fi ascultat?

GALILEI: - Voi încerca! Voi încerca! Nu eu decid, ci Cel de Sus!

George: - Cum? Doar n-o să decidă Cel de Sus, să moară! Fatalitatea şi mizeria Pământului, ele ucid!...

GALILEI: - Cine? Cine? ... Fatalitatea, cum spui, nu El!

George: - Cum îl cheamă?

GALILEI: - Igor Ludovic... şi mai are un nume. Era, nici să nu vin la voi!

Veronica: - Când moare vreun prieten de-al vostru de pe Pământ, aveţi necazuri, suferiţi şi voi?

GALILEI: - Durerea noastră este cu atât mai mare, cu cât am lucrat cu acela şi nu am dus lucrul la capăt. Suntem distruşi, văzându-ne dorinţa rămasă în drum...

Şi tu, Veronica, era să fii plecată din trup în 1942, dar s-au pus de-a curmezişul toţi prietenii tăi şi ai rămas mai departe în viaţă.

Veronica: - În 1942?... Cum asta?! Nu am trecut prin nici un pericol!

GALILEI: - În 1942, atunci când o bombă a căzut lângă zidurile Mănăstirii.

Veronica: - ...adevărat, a căzut o bombă lângă noi şi nu a explodat! Da, acum îmi aduc aminte...

Am vrut să continuăm discuţia, însă Galilei îşi exprimă îngrijorarea pentru bietul student şi plecă.

Bucureşti - 27 Februarie 1965

G A L I L E O G A L I L E I

Am rostit chemarea. Am aşteptat ceva mai mult ca de obicei, dar în sfârşit, se prezentă.

GALILEI: - Am venit mai greu, dar sunt bucuros că am scăpat pe ucenicul meu de a i se curma firul vieţii. Nu este încă bine, dar e salvat! Am fost mereu în jurul lui, eu şi prietenii mei; nici o secundă nu a stat singur şi permanent i-am dat din energia noastră. Aceasta a fost baza: alimentarea cu energie din noi!

Acum, întrebaţi-mă ce aveţi de întrebat!

George: - Ai pomenit rândul trecut, de posibilitatea intrării pământenilor în planetele de care spuneai şi ai arătat că aceasta e posibil numai pentru o parte, cei care vor rezista la "temperatura" acelor Lumi.

GALILEI: - Da, m-am referit la încercările voastre de a ajunge pe unele planete prin rachete - şi veţi reuşi, numai că acolo pot ajunge, numai cei care au culori bune şi luminoase. Cei ce sunt inferiori din punct de vedere spiritual, cei ce au culori închise, nu pot depăşi o anumită distanţă faţă de Pământ, pentru că spiritul lor va fi atras înapoi, lăsând numai corpul material.

Dar şi acei ce vor putea atinge în trup planetele, nu vor putea convieţui cu băştinaşii. **Acolo sunt alte condiţii; sunt aceleaşi Legi - dar cu caracteristici proprii, care nu permit amestec. Legile corpului pozitiv pământesc, impun existenţa anumitor condiţii atmosferice, anumitor fluxuri de radiaţii şi densităţi electrice, dincolo de care viabilitatea lui nu poate fi asigurată.**

Poate, numai nişte costume speciale care să-i izoleze, ar putea folosi, dar şi aici este problema păstrării proprietăţii materialului din care vor fi confecţionate.

La ora actuală, voi nu dispuneţi nici de suficientă energie, ca să trimiteţi rachete la distanţe atât de mari şi nici materiale corespunzătoare, care să poată rezista călătoriilor la mari distanţe.

George: - Te referi la oţelul din care sunt confecţionate rachetele?

GALILEI: - Da. Trebuie să găsiţi un oţel superior, altul decât aveţi, ca să poată rezista la puternicele valuri de radiaţii care vor fi întâlnite în cale.

George: - Cei din celelalte planete, au realizat aceste călătorii interplanetare?

GALILEI: - Nu se ocupă cu asta! Nu au nici un folos! Ei au realizat legături perfecte prin radio şi televiziune, prin care-şi comunică descoperirile,

ideile, obiceiurile, spectacolele..., aşa că..., nu au ce căuta de pe o planetă pe alta, mai ales că nu ar putea trăi, din cauza condiţiilor specifice, de care spuneam.

George: - Care sunt sursele marilor energii, pe care le folosesc ei? De unde scot aceste energii şi prin ce metode?

GALILEI: - Sursele importante de energie, sunt elementele radioactive, pe care le au în cantităţi mari; cum aveţi voi aurul şi argintul, aşa au ei elemente radioactive. Aur au, cum aveţi voi cărbuni. Metodele de folosire nu le cunosc, nu am fost în laboratoarele lor. M-am mulţumit cu ce mi s-a spus.

George: - Nu te-ai interesat mai mult?

GALILEI: - Te vezi atât de mic când eşti acolo, încât ai sentimentul că te pierzi şi nu mai ştii ce să întrebi. Începi să studiezi, să analizezi, şi la un moment dat, începi să pierzi firul ideilor, nu mai ştii ce ai de întrebat, nici dacă ai căpătat răspuns, sau nu.

Cât am fost în viaţa pământeană, am fost foarte activ. Mi-aduc aminte, cât m-am chinuit până ce am reuşit să fac primul termometru, câtă trudă, câtă răbdare, câtă insistenţă!

Acum, nu ştiu de ce, dar nu mai am această energie! Parcă totul a fost până la un loc; am închis o uşă şi m-am îndepărtat de ceea ce a fost dincolo.

Nu mai vreau să vin pe Pământ!

George: - Cum se explică faptul, că unele spirite mari, vor totuşi, să revină pe Pământ?

GALILEI: - Depinde cum ai plecat din trup: dacă ţi-a rămas dorul de muncă sau ai plecat dezgustat. Eu am plecat scârbit de toate! Unii au plecat că nu au reuşit să facă unele lucruri. Eu am dorit să scap de chinul vieţii şi am ajuns să se împlinească dorinţa aceasta. Mergi încoace şi încolo, mai mult dintr-o curiozitate şi nu dintr-un interes de a cerceta. Este o curiozitate pe care am avut-o, şi care, încă mi-a rămas.

Aici, în Zefirius, am găsit oameni, de o puritate - întocmai ca a Divinităţii Supreme, şi aceştia, în orice clipă stau de vorbă cu Divinitatea, într-o înţelegere perfectă; au o gândire, cum nu se poate mai perfectă şi cu sfat absolut profetic.

Există acolo unul, care are mai bine de 500 de ani, care este în floarea vieţii, om în putere, de o curăţenie nemaivăzută, cu o înţelepciune de o adâncime nemaiîntâlnită, unul care se numeşte DIHTA-NAHTI, care în traducere, înseamnă: “GÂNDITOR ÎN DUMNEZEU.”

Aceştia sunt ţinuţi ca nişte desăvârşiţi conducători spirituali, al căror sfat este căutat de toţi cei ce se ocupă cu diferite sectoare ale vieţii. Răspunde tuturor la toate problemele; aceasta este aşa şi aşa; face cutare şi cutare lucru şi toate se împlinesc după cuvântul lui.

Societatea este organizată acolo, nu ca la voi. Automat, fiecare activează în sectorul său şi se realizează o menţinere a echilibrului economic, fără intervenţii din afară. Omul este atât de evoluat, încâ, singur se orientează şi intervine în sectorul lui, când acesta este solicitat de societate.

George: - Să te întreb ceva: pe Hristos, L-ai văzut vreodată?

GALILEI: - Da, atunci când m-am prezentat după părăsirea trupului, pentru fixarea locului.

George: - Şi unde ai fost? Unde L-ai văzut?

GALILEI: - În Locul Măririi Sale, care se numeşte **“Scaunul Luminii Divine”, “Lumina Veşnică”.**

George: - De atunci, L-ai mai văzut?

GALILEI: - Nu!

George: - Altceva, nu mai ştii, de locul în care se află El? Ai cercetat Oraşul de Aur?

GALILEI: - Eu nu am cercetat nici stratul meu complet, dar Oraşul de Aur?! Acolo sunt numai oameni avansaţi, care nu vin pe Pământ decât cu misiuni speciale.

George: - Dar locul lui Hristos, nu-l ştii unde e? Este în Oraşul de Aur?

GALILEI: - Nu! Hristos nu este în Oraşul de Aur, El este din **OPAL - “GIGANTICA FIINŢĂ DIVINĂ”.** Mai mult, nu ştiu să vă spun!

Ştiu, că m-am închinat în faţa Marelui Guvernator Divin, care stă pe Scaunul din Fiinţe vii, în jurul căruia sunt milioane de Fiinţe, care sunt în veşnic cântec şi la picioarele căruia, stă Doamna Luminii.

Nu discutăm despre Puterea Divină, că este mai mare sau mai mică; este o putere, în faţa căreia, te vezi nici cât un bob de mei!

Dacă ai lucrat, te-ai ridicat şi eşti atras de locul potrivit şi eşti fericit. Atât! Acum plec!

George: - Trebuie să recunoşti, că eşti cam grăbit! Nu ştiu ce treburi ai, desigur, mult mai importante; sau nu te simţi bine cu noi! Or una, or alta!

Veronica: - Eu sunt de vină! Nu ştiu ce am, dar simt o inexplicabilă durere de cap, care îmi dă indispoziţie.

George: - Sper, că ai înţelegere, Galilei şi nu te superi!

GALILEI: - Înţeleg, greutăţile voastre! Rămâneţi în pace şi binecuvântarea Domnului să fie cu voi!

George: - Îţi mulţumim, iubite prieten!

Veronica: - A plecat!...

Bucureşti – 28 Februarie 1965
I O A N H R I S O S T O M,
G A L I L E O G A L I L E I,
S I U K A R T A,
F I L I P M I R L O N şi S E R A F I A T E Ş N I C

- “Călătoria în Z E F I R I U S” -

Ne-am rugat, mai întâi, cum totdeauna făceam când aveam de cercetat ceva. Am cerut cu insistenţă sprijin, binecuvântare şi aprobare de a pătrunde lucruri necunoscute; am făcut un apel - cum rareori am reuşit, către cele mai înalte locuri, unde vibraţiile noastre au limită de penetrabilitate şi am cerut să fie supravegheate cercetările noastre şi îndrumate pe etapele potrivite.

Ca întodeauna, m-am adresat în rugăciuni, Aceluia care-mi este Domn, Învăţător şi Stăpân: Iisus Hristos, Fiul Luminii, de care mă simt atras şi către care se îndreaptă cu o neegalată sete iubirea mea, setea mea de adevăr, dreptate şi frumos; Fiinţa în care sper, către care năzuiesc, pe care Îl aştept acolo unde El şi-a fixat cu noi loc de întâlnire: **drumul eforturilor neobosite**.

Spre deosebire de alte dăţi, nu am chemat pe nimeni. Am cerut, doar, să coboare pentru o clipă, “cei ce au ascultat ruga noastră, mesajul nostru”. Mereu, cer să fim salvaţi, să vină, să cureţe asemeni plugarului, ogorul de buruieni şi bălării, pentru că nu poate ieşi rod curat în ţarina pământului nostru, până ce nu vor fi smulse din rădăcini şi arse, toate cele ce stânjenesc şi stăvilesc strădaniile noastre.

După cum am spus, am rugat să vină cei ce ne-au ascultat, ca să ateste, că strigătele noastre nu sunt zadarnice.

Trei minute să fi trecut şi Veronica anunţă venirea unui grup, format din cei cunoscuţi de noi: Ioan Hrisostom, Siu Karta, Filip Mirlon şi îngerul însoţitor al lui Veronica, discul lui Filip – Serafia Teşnic şi Galileo Galilei. Eram curios să aud ce vor spune.

Luă cuvântul Ioan Hrisostom, marele Ierarh al Bisericii Creştine, ce avusese scaunul în Capadochia.

IOAN Hrisostom: - Eu, care am promis că vă voi ajuta în muncă, totdeauna voi avea grijă, spre a întinde o mână, pentru a vă împinge în frumuseţile cunoaşterii, după care demult suspinaţi.

Ştiu că bunul meu prieten Galilei, v-a povestit de măreţia, de frumuseţea culturii şi civilizaţiei, de avansarea şi superioritatea spirituală, de pe o binecuvântată planetă, numită ZEFIRIUS... Am discutat despre existenţa acestei planete, eu, care niciodată în viaţa mea pământeană nu am auzit şi nici nu am avut preocupările prietenului meu. Preocupările mele, sunt cunoscute: am căutat să cobor şi să ridic inimile celor mari şi mici, pentru a-i lega de un Tron, din care izvorăsc: înţelepciunea, lumina şi viaţa absolută, toate bucuriile! Dorind, însă, să privesc spre acele popoare atât de apropiate de Scaunul Măririi cu inima

şi mintea lor, şi de aceea, făcând sfat, am hotărât să mergem să-i cercetăm, şi pentru a prezenta cele văzute, vom lua cu noi pe prietena noastră, spre a face o călătorie în Zefirius...

(La auzul acestor cuvinte, Veronica încercă un sentiment de teamă, pe care eu am căutat imediat să-l înlătur, chemând-o să-şi dea seama, de totalele asigurările pe care le avea, fiind laolaltă cu cei cunoscuţi de noi.

Într-adevăr, componenţa grupului era cum nu se poate mai potrivită, pentru a nu-i fi teamă. Cum Galilei fusese mai rece cu noi, prezenţa celorlalţi completa şi promitea o siguranţă deplină).

George: - Şi unde veţi călători?

IOAN Hrisostom: - Vom merge să cercetăm planeta Zefirius, într-un oraş-capitală şi să facem o comparaţie între ceea ce este acolo şi Pământ.

Acum, spune tu, prietene!

GALILEI: - Ce am de spus, e clar: este ceea ce am hotărât împreună, că este mult mai bine să vadă, decât să-i spun eu, pentru că văzând, va comunica, iar eu o conduc şi-i arăt.

(Ne-am ridicat de la masă şi Veronica s-a întins pe pat, pentru a nu obosi trupul, care prin dedublare (desprindere parţială), avea să păstreze în el numai o parte din "întregul spiritual negativ". Am învelit-o bine cu o pătură, pentru că atunci când a călătorit în straturi, la Poiana, extremităţile corpului ei se răceau.

Ceru să rămână descheiată la gât şi pentru că aerul curat favoriza bunul mers, am ţinut câteva clipe uşa deschisă, pentru că dădea direct afară.

Se linişti, cu ochii închişi, şi redă cuvintele lui Ioan Hrisostom):

IOAN Hrisostom: - Acum, lasă-ţi haina trupului pământean şi vino lângă noi!

(Ioan îi chema o parte din spirit. Cuvintele fură poruncitoare. Ceasurile indicau orele 21 şi 5 minute.

O învăţasem, să spună tot ce face ea şi însoţitorii ei).

Veronica: - Am ieşit... Ioan este cu mâinile întinse spre mine. Am un veşmânt exact ca al lor, cum aveau grecii.

(Veronica era mirată de haina ce-o avea şi-şi exprima mirarea).

Veronica: - Când am îmbrăcat această haină? – îi întrebă. (toţi ceilalţi, zâmbeau unul la altul).

IOAN Hrisostom: - Altfel nu ai putea merge cu noi, dacă nu ai fi în haina care dă putere fiinţei tale spirituale. Noi ţi-am dat această haină, ca să poţi străbate spaţiile alături de noi; altfel nu ai putea urca.

Veronica: - Am exact îmbrăcămintea lor, un material alb, aruncat şi prins de umeri, care mă înfăşoară; capul descoperit şi picioarele goale...

IOAN Hrisostom: - Uită-te mai bine la picioare!

Veronica: - Da, am numai o tălpiţă, cu două barete care se leagă de gleznă... Uite, s-a deschis un drum!... Mă văd întinsă pe pat, în capotul meu - şi în acelaşi timp, mă văd în mijlocul lor, în haine la fel ca ale lor... Prietenii m-au

înconjurat... Hm! Toţi s-au aşezat într-un pentagon: Galilei în faţă, în spate au trecut Siu şi Filip, Ioan în dreapta, Serafia în stânga...

George: - Interesantă gardă!

IOAN Hrisostom: - Ceea ce vezi, este apărarea ta, să nu te atingă nimic la graniţele prin care trecem.

Veronica: - Între ei, s-a făcut un cordon, care parcă limitează perimetrul în care acum sunt închisă.

Gata, am plecat!...

(Ceasul indica orele 21 şi 10 minute. Veronica nu dormea. Starea era identică cu aceea din transele obişnuite, păstrând contactul cu viaţa din jur. Ca să mă conving, am întrebat-o dacă îi este frig).

Veronica: - Nu, nu! – zise Veronica. M-ai învelit bine. Scoate-mi, dacă vrei, pâslarii din picioare!

(M-am ridicat, şi privind, abia atunci am observat că se întinsese pe pat cu pâslarii de casă în picioare. I-am scos şi i-am învelit picioarele cu un cojocel. I-am luat pulsul: normal, rar, dar clar; picioarele şi mâinile calde.

La Poiana, cu câteva luni în urmă, se răcise imediat după ce părăsise trupul. Explicaţia, este faptul că acum, după numeroase călătorii (desprinderi), făcute numai în doi, căpătase o energie mai mare, rezultată din activitatea şi efortul depus.

Spiritul, deci, asemenea trupului, creşte în puteri şi rezistenţă prin exerciţiu. Foarte important!)

Veronica: - Mergem ca pe un bulevard, cu livezi de pomi pe de-o parte şi de alta şi totuşi, parcă urc pe o scară; pomii, parcă ar creşte în dimensiuni. Nu cunosc nici drumul, nici plantele. Parcă suntem frunze, duse pe o apă...

GALILEI: - Vom trece prin preajma lunii...

Veronica: - Am plecat, fiind întuneric, noapte... Acum, este lumină..., văd soarele...

George: - Priveşte de unde ai plecat!

Veronica: - Văd Pământul în jos... Spre umărul stâng, sus, este soarele...

GALILEI: - Vom trece aproape de el. Priveşte în urmă!

Veronica: - Ce mic este Pământul!... Aproape că nu mai văd nimic pe el!

GALILEI: - Vezi munţii?

Veronica: - Ca nişte umbre... Oceanele se văd ca nişte pânze de mătase sau ca o sticlă lustruită.

Dar cum e asta, că era noapte când am plecat!

GALILEI: - Pe drumul nostru, este zi. Se vede soarele!

Veronica: - Simt o căldură crescândă...

GALILEI: - Ne apropiem de soare!

Veronica: - Acum simt un aer foarte tare, de ai crede că te face gheţar!

George: - Ce sunt aceste variaţiuni de temperatură, ce le simte Veronica?

GALILEI: - Sunt variaţiunile păturilor atmosferice.

Veronica: - Ne apropiem de soare! Simt căldura mai mare...

George: - Voi o simţiţi?

GALILEI: - Noi, nu! Pentru noi, temperatura este constantă.

Veronica: - Văd luna mare..., mult mai mare...

George: - Priveşte la Pământ şi fă comparaţie cu luna!

Veronica: - Acum, luna şi Pământul, au mărimi aproape egale.

GALILEI: - Să citeşti, prietena noastră, să înveţi, ca să ştii ce sunt cele ce vezi şi ceea ce vei mai întâlni în cale!

Până la Zefirius, vom trece pe lângă Lună şi pe lângă alte două planete, de care vă spuneam.

George: - Luna are ceva viaţă?

GALILEI: - Are ceva vegetaţie negativă, dar care nu se vede, decât de spirite...

Veronica: - Soarele este acum mai mare ca Pământul. Oare, e mai mare?!

(Galilei râde; s-a întors spre mine şi râde).

GALILEI: - E de câteva zeci de mii de ori, mai mare ca Pământul!

Veronica: - Soarele e ca un bolovan de foc, care arde! Cum de nu se loveşte soarele de lună şi de Pământ? Cum de nu se lovesc unul de altul?

GALILEI: - Sunt politicoşi! (Râde) Sunt distanţe mari şi Legi care îi opresc.

George: - Galilei, soarele este chiar atât de fierbinte?

GALILEI: - Nu! Nu! Căldura este rezultatul radiaţiilor lui, luminii lui puternice, care face pământul să se încălzească prin interferenţa radiaţiilor solare cu emanaţiile pământene.

George: - Voi puteţi merge în Soare?

GALILEI: - Da, pentru că lumina lui, energia lui, este mai mică decât a noastră.

George: - Pe Soare există viaţă? Ceva, vegetaţie?

GALILEI: - Nu, nici un fel de viaţă!

George: - Din ce este făcut Soarele?

GALILEI: - Este dintr-un material cristalin, cu o energie puternică, pe care a acumulat-o în evoluţia lui şi care radiază în permanenţă o lumină imensă.

Veronica: - Simt o răcoare. Mergem, parcă,în jos...

George: - Galilei, faceţi efort pentru a merge?

GALILEI: - Efort este pentru că avem pe cineva care nu este din Lumea noastră şi trebuie să păstrăm legătura între cele două corpuri.

George: - Cum se face legătura?

GALILEI: - Printr-un fel de fir electric.

George: - Din ce este firul?

GALILEI: - Din substanţa ei.

George: - Îl vezi, Ninel?

Veronica: - Da, e ca un fir de păianjen...

George: - Prin firul acesta, pesemne, vorbesc şi eu cu voi şi tot prin acest fir, transmite ea ceea ce voi spuneţi acolo.

GALILEI: - Desigur!

(Să explic puţin: cei cinci, aveau corpurile spirituale negative integrale şi prin aceasta, totala libertate de a se mişca în spaţiu. Veronica era numai o parte (nu am studiat, încă, în ce proporţie, însă, părerea mea e că mai mult rămăsese în corp, decât plecase); această parte "plecată", avea mai puţină libertate de mişcare, deoarece se manifesta atracţia faţă de partea care era în trup. Astfel, dacă ar fi fost singură, n-ar fi putut să înainteze la distanţe atât de mari. De aceea, partea plecată avea nevoie de un surplus de energie, pe care ea îl absorbea din cei cinci care o însoţeau, asemenea unei formaţiuni atomice, în care atomii se leagă între ei prin forţe de coeziune.

"Cordonul" – acel "fir de păianjen**"** – păstra legătura celor două părţi, cordon care avea şi funcţia de legătură, de transmisiune, prin care eu vorbeam şi eram auzit şi prin care şi ceilalţi vorbeau, Veronica fiind asemeni unui telefon, însă, având doar un minimum contact cu lumea din jur).

GALILEI: - Acum, să te aştepţi la o temperatură extrem de scăzută. Suntem în zona cea mai apropiată de Lună.

Veronica: - Vai, ce rece e!...

GALILEI: - Am trecut pe lângă lună, cum treci pe lângă un oraş care se apropie, îi vezi periferia şi îl laşi în urmă. Ne-am abătut din drum şi am mers pe o tangentă curbă la suprafaţa Lunii. Acum, urmează "stratul dur".

Veronica: - Am ajuns în el! Simt nişte valuri puternice magnetice. (Peste câteva clipe) Am trecut de el!... Mergem mult mai repede!...

GALILEI: - Ne ajută respingerea Lunii, pe de o parte, pe de altă parte, folosim atracţia planetei către care ne îndreptăm.

Veronica: - Văd în spaţiu, nişte pomi care luminează...

George: - Despre ce este vorba, Galilei?

GALILEI: - Sunt locurile lor de formaţie.

George: - Şi de ce luminează?

GALILEI: - Este energia pe care au acumulat-o prin evoluţie.

George: - Vrei să ne spui, de care planetă ne apropiem?

GALILEI: - Ne apropiem de una din cele cinci planete, care se numeşte **TARNIUM;** nu vom zăbovi.

George: - Planeta aceasta este văzută de pe Pământ?

GALILEI: - Nu-mi dau seama! Posibil că nu, deoarece radiaţiile ei sunt mult mai puternice şi din cauza aceasta, ea este invizibilă pământenilor.

George: - Veronica, priveşte Pământul, Luna şi planeta către care vă îndreptaţi şi apreciază mărimile!

(ora 22 şi 51 minute).

Veronica: - Pământul este acum cât un miez de alună, Luna ceva mai mare, iar planeta spre care ne îndreptăm, este din ce în ce mai mare.

GALILEI: - Planeta Tarnium, este mai mică decât Pământul. Pe jumătate din această planetă nu locuiesc oameni, este numai vegetaţie şi faună; pe partea cealaltă, însă, e locuită de oameni, care sunt la nivelul vostru din punct de

vedere cultural şi ştiinţific. Ştiinţa, totuşi, e mai avansată. Din punct de vedere spiritual, însă, este mult mai evoluată decât Pământul. Nu cunosc răutatea şi au descoperit cu mult înaintea voastră, atom-energia.

George: - Nu ştii, cumva, cât este de mare?

GALILEI: - Este ceva mai mică decât Pământul: circa 25-30 000 km. diametru, după aprecierea mea.

George: - Poate este planeta Marte? Ea este aproape jumătate, cât Pământul.

GALILEI: - Nu aş putea preciza.

Veronica: - Dar ce este asta?!... Parcă este înconjurată de apă...

GALILEI: - Nu, este o pătură atmosferică.

George: - Cred că numai venind într-un observator astronomic terestru, la un telescop îndreptat spre locul planetei, pe care îl vei indica tu aproximativ, se va putea verifica vizibilitatea acestei planete.

GALILEI: - Va fi nevoie – desigur – de această verificare şi atunci veţi şti sigur, dacă este sau nu, vizibilă.

Veronica: - Ne apropiem cu mare viteză, de această planetă Tarnium... Simt un parfum deosebit... Uite, ne apropiem de nişte munţi... la poalele lor, se vede, parcă, un sat..., mai departe, un oraş... Gata, suntem în el! Ce minunat parfum, simt! Ce arhitectură splendidă! Ce de arcade! Tu, să fii aici, să vezi! Văd şi oameni, dar parcă-s mici, sau mi se pare?

GALILEI: - Ţi se pare, nu-s mici, sunt ca noi!

George: - Ei au aceleaşi soare cu noi?

GALILEI: - Acelaşi! Priveşte!

Veronica: - Da, tot Soarele nostru luminează şi la ei.

Case mari, blocuri splendide, lume multă, mare animaţie pe străzi...

George: - Maşini vezi?

Veronica: - Maşini? Da, văd, de tot felul!...

George: - Ce populaţie are planeta aceasta?

GALILEI: - Populaţia este puţină, circa 17-18 milioane de locuitori. Mai puţin de o pătrime din suprafaţa planetei este populată, restul nu, din cauza prea multor animale de mărimi imense, care ar putea ataca omul şi a mai intrat în credinţa localnicilor, că nu trebuie să deranjeze animalele.

Mai e ceva: la ei sunt foarte puţini naşteri; din o sută de femei, dacă sunt cinci care să poată naşte. Este o atmosferă neprielnică pentru naşteri de copii.

Veronica: - Gata, nu se mai vede oraşul!... Bărbaţii erau îmbrăcaţi în odăjdii, ca preoţii noştri şi femeile purtau voaluri de diferite culori vii şi foarte frumoase, aruncate peste corp şi prinse la umăr ca romanii, iar bărbaţii purtau un fel de pălării înalte, pe cap...

(ora 23 şi 10 minute)

Viteza s-a mărit...

GALILEI: - Acum, ne ajută atmosfera... e mai prielnică...

Veronica: - Ce rapiditate! Departe, se mai vede o Lună... (Galilei se întoarce şi râde). Pesemne, că nu-i Luna... O fi o altă planetă...

George: - Cât e de departe Pământul, acum?

Veronica: - Jumătate cât vedem noi Luna pe Cer şi parcă este luminat.

GALILEI: - Priveşte Luna, prietena noastră! Priveşte! Ceea ce vezi acum, nu este Luna, ci o altă planetă locuită. Populaţia este aici, extrem de numeroasă. De aici, mergem direct în Zefirius. Ai s-o vezi, numai în trecere. Nu-i timp de trecut prin toate! Localnicii numesc această planetă: **TAITUN**, ceea ce pe limba lor înseamnă: **"Mărime de necuprins."** Ei spun, că sunt mai mari ca Zefirius, ceilalţi susţin că ei sunt.

Nivelul civilizaţiei este mai mare în Zefirius, după mine... Şi spiritualitatea este mai mare în Zefirius... Aceasta, o spun fără părtinire. Se văd unii pe alţii şi comunică perfect prin radio şi televiziune.

George: - Pământul se mai vede acum?

GALILEI: - Uite-l, se vede!

George: - Oare Pământul, vede această planetă?

GALILEI: - Eu sunt încă nelămurit dacă aceste planete sunt cele descoperite de pământeni, sau altele... Se va putea constata, însă, prin aparate speciale. Eh, nu-i grabă!

George: - O fi Uranus, sau Jupiter...

GALILEI: - Aceasta, numai savanţii voştri o vor putea spune, cu puternice telescoape.

Deci, această planetă TAITUN, este populată; populaţia este foarte densă..., are floră, faună, este bogată în minereuri de aur, argint, cupru şi uranium, în cantităţi enorme; au un sol fertil, bogat, iar subsolul şi mai bogat. Nu avem timp acum să discutăm despre această planetă.

(Ora 23 şi 25 minute).

Veronica: - Ne apropiem de Taitun... Acum, e foarte aproape! Văd munţi împăduriţi...

George: - Priveşte în urmă! Ce vezi?

Veronica: - Văd Soarele - foarte, foarte mic, mult mai mic decât îl vedem noi de pe Pământ şi totuşi, e multă lumină.

GALILEI: - Planeta este luminată din două părţi: dintr-o parte de Soare, din alta, de Oraşul de Aur, cred – dar este posibil să mai fie un Soare pe partea cealaltă; nu ştiu sigur, nu am întrebat. Zefirius are aceeaşi situaţie. Aceste două planete – Taitun şi Zefirius – sunt luminate din două părţi.

George: - Ce mai vezi în jos, în spate?

Veronica: - Mai văd Luna, ceva mai mare ca o stea şi planeta Tarnium... Dar unde o fi Pământul?

GALILEI: - Acela!

Veronica: - Tocmai acolo? Nu s-a rupt firul meu de legătură? (Serafia râde)... Ştii cum se vede Pământul? Mai mare ceva, ca Luceafărul nostru!

Ce facem, nu coborâm pe Taitun?

GALILEI: - Nu avem timp, să ne oprim aici! Ne îndreptăm spre Zefirius! (Ora 23 şi 30 minute).

Veronica: - Parcă am luat-o spre dreapta şi am făcut o curbă mare... Iarăşi vegetaţie, lunci cu un fel de vegetaţie pitică...

George: - Ce fel de vegetaţie e aceasta, Galilei?

GALILEI: - Nu-i nici o luncă şi nici o vegetaţie! Sunt impurităţi atmosferice. I se pare ei, că e vegetaţie!

George: - Cum mergeţi, Veronica, în ce direcţie aţi luat-o?

Veronica: - Nu mă pricep, să spun! În sus, în jos..., nu ştiu... (Galilei râde)... Oare, n-am să mor?

George: - De ce râzi, Galilei?

GALILEI: - De copilăria prietenei noastre.

Veronica: - Mă minunez de Siu, cum e aşa de tăcut!

George: - Ai mai fost prin locurile acestea, Siu?

SIU (zâmbind): - Eu am alte treburi, n-am timp "să merg printre stele"!

George: - Mergeţi cu mult mai repede decât rachetele?

GALILEI: - Ce n-ar da oamenii, să aibe "racheta" noastră!...

Ei, ce vezi în cale?

Veronica: - Văd, într-adevăr, ceva...parcă este o cizmă...

GALILEI: - Nu este chiar o cizmă; umbra aceea e ca o cizmă, dar e un oval. Nu e aşa?

Veronica: - M-am prostit!... Nici pomeneală de cizmă! E, într-adevăr, un oval, de mărimea Soarelui - văzut de pe Pământ.

GALILEI: - Aceasta este **ZEFIRIUS!**

Veronica: - Mergem cu o rapiditate nemaivăzută! Zefirius se măreşte, văzând cu ochii... Se măreşte..., se măreşte... Ce viteză uluitoare!

George: - Caută Soarele cu privirile!

Veronica: - Îl văd! E cam cât o treime de Lună... Ne apropiem, şi simt o atmosferă tare plăcută... Un vânt uşor, o adiere care te mângâie, parcă...

George: - Galilei, poate îi faceţi o vizită lui Dihta-Nahti!

GALILEI: - O să mergem la Dihta-Nahti! Să vedem, poate ne poate vedea! Viteza pe care o avem, este într-adevăr, uimitoare!..."ca gândul", cum spuneţi voi...

Veronica: - Suntem deja, deasupra unor pomi înfloriţi... Galilei spune că sunt pomi fructiferi. O suprafaţă imensă, de pomi înfloriţi...

GALILEI: - Este într-adevăr, imensă, această suprafaţă şi la viteza cu care mergem, pare că nu se mai termină! Pe aceştia, nu i-a răsădit nimeni; cresc, cum cresc la voi pădurile, fără să aparţină nimănui; sunt ai tuturor.

Aici este un sol foarte bogat, subsolul cum nu se poate spune de bogat, cu minereuri de la cele inferioare, până la cele superioare, în cantităţi imense.

Uite, în spatele acestui munte, se văd casele unui sat...

George: - Cum sunt casele?

Veronica: - Casele sunt mari, frumoase..., cu şosele... Ce ordine, ce frumuseţe!... Sunt, parcă, acoperite cu solzi, au un singur etaj şi învelitoarea este dintr-un material lucitor.

GALILEI: - Ei, acum ne apropiem de capitala întregii planete**:** GHIGANCIA, care, în limba voastră, înseamnă "FRUMUSEŢE"! De aici, o luăm la dreapta!

Veronica: - Văd, nişte turnuri înalte...

George: - Nu cumva, sunt blocuri de locuinţe?

Veronica: - Da! Da! Sunt un fel de blocuri de locuinţe... Parcă au o scară în spirală, pe de lături... Sunt enorm de mari!

GALILEI: - Blocurile au galerii deschise, pentru aerisirea vegetaţiei din ele... "Logii" - cum le spuneţi voi.

Veronica: - Ce dantelării!... Câte ornamente pe la ferestre şi uşi! Au, parcă, broderii cu figuri - ca nişte basoreliefuri, statui prin grădini, prin faţa blocurilor, multe figuri sprijină statuile, care ţin locul de coloane...

Văd maşini, lume multă pe străzi, toată lumea poartă haine lungi şi femeile umblă înfăşurate în pânze de culori foarte diferite şi lucioase..., parcă, din fir de aur sau mătase... De un umăr sunt prinse aceste pânze, celălalt este gol... Femeile poartă pălării splendide, cu voaluri...

George: - Apropiaţi-vă mai mult, de una!...

Veronica: - Ne-am apropiat!...Au bijuterii la mâini ca nişte brăţări în filigram, care acoperă aproape trei sferturi din antebraţ; au şi ceva în jurul gâtului, care prinde şi umerii, ceva ca de aur, dar scânteiază... Ce fermecătoare sunt! Mâinele sunt acoperite de dantele...

Bărbaţii sunt simplu înfăşuraţi în aceste pânze... Pe cap, poartă un fel de acoperământ..., cu trei colţuri.

GALILEI: - Ei le spun "triunghiulare", adică un simbol al întreitei Puteri. Dacă observi, au trei colţuri în formă de triunghi: un colţ în faţă, unul spre spate, altul spre stânga. Partea din dreapta, este fără colţ; de acolo vine Lumina.

Veronica: - Le poartă într-o parte... ca un basc cu colţuri. La gât, au dantele şi ei, iar pe piept un jabou, dantelat şi el. Atât, la bărbaţi!

George: - Bijuterii au?

Veronica: - Nimic! Oamenii se uită după noi...

George: - Au mediumitate aşa de avansată, de ne văd?

GALILEI: - Nu ne văd chiar toţi, însă cei mai mulţi, se întorc şi se uită după noi. Ei au o mediumitate atât de avansată, încât văd paralel, în trup şi pe cei în spirit.

George: - Opriţi-vă la unul dintre ei, să vedem ce spune...

Veronica: - Ne-am oprit în dreptul unui bărbat, care ne priveşte cu mirare... Galilei vrea să-i vorbească...

GALILEI: - Ne cunoşti?

BĂRBATUL: - Văd că nu sunteţi de pe planeta noastră...

GALILEI: - După ce ne cunoşti?

BĂRBATUL: - După miros! Aveţi două feluri de mirosuri... Daţi-mi voie, să mă apropii!

Veronica: - Bărbatul se apropie... Este nelămurit...

BĂRBATUL: - Nu ştiu de unde veniţi, nu ştiu de unde sunteţi; de la noi, nu! Cinci, aveţi un miros aparte; dânsa (arată spre mine) are alt miros... Voi sunteţi dintr-o Lume, dânsa din alta!

(Arată ca un bărbat de 50 de ani).

GALILEI: - Cu ce te ocupi?

BĂRBATUL: - Sunt profesor... Predau Limba şi Literatura. Spuneţi-mi acum şi mie, de unde este dânsa?

Veronica: - Arată spre mine...

GALILEI: - Dânsa este de pe planeta **PĂMÂNT.**

BĂRBATUL: - "Pământul"?!... Ce este "Pământul"?!

GALILEI: - O planetă locuită.

BĂRBATUL: - Planetă? Noi nu ştim, nu a apărut la aparatele noastre.

GALILEI: - O să apară! Rămâi cu bine!

Veronica: - Bărbatul s-a înclinat grupului nostru şi a rămas, uitându-se după noi. Se şi strânsese un grup de curioşi, care ne priveau.

GALILEI: - Ne apropiem de casa lui Dihta-Nahti, mai bine-zis, de palatul lui, bătrânul prooroc şi înţelept al întregii planete, ascultat de toţi.

Veronica: - Intrăm, într-adevăr, într-un palat de vis! Extrem de ornamentat şi mare, cu o faţadă splendidă. În faţă e o grădină cu fel de fel de flori şi plante... Parcă e un palat regal!... Galilei merge ca la el acasă...

Am intrat!... Ce sală!... Alta! Ce plafoane!... Cineva ne iese în întâmpinare, într-un salon cu ornamente ca o broderie. Ce arhitectură nemaiîntâlnită!

Un om se apropie de noi... şi noi de el. Se înclină până la pământ, grupului nostru. El a rămas aşteptând, cu capul plecat. Şi-a scos de pe cap acoperământul şi îl ţine într-o mână. Nu are fir de păr, pe cap.

Galilei se uită către Ioan Hrisostom.

Ioan Hrisostom înaintează către Dihta-Nahti...

IOAN Hrisostom: - Ridică-te, frate Dihta-Nahti, în Numele Marelui Guvernator al Universului! Ridică-te, frate, priveşte-ne, vorbeşte-ne, să ne înţelegem toţi care suntem aici!

Veronica: - S-a ridicat, se pune jos, se aşează turceşte şi îşi întinde mâinile spre grupul nostru...

DIHTA-NAHTI: - De unde mie atâta cinste, să primesc în casa mea, oaspeţi atât de mari? De unde mie, atâta onoare? Cine mi-a făcut această favoare, decât Creatorul Luminii, Stăpânul Minţii, decât Cel ce a plăsmuit inima!

Voi, veniţi la mine? Daţi-mi binecuvântarea voastră! Nu voi lăsa mâinile mele în jos, până ce nu mă veţi binecuvânta! Ştiu cine sunteţi, ştiu de unde veniţi, ştiu care vă este misiunea şi în Numele Aceluia care aţi venit la mine, vă cerşesc dragostea voastră!

Veronica: - Hrisostom l-a sărutat pe cap, iar el a lăsat mâinile în jos şi s-a ridicat în picioare. S-a înclinat din nou, ne-a privit încă o dată şi apoi a luat-o înainte, conducându-ne.

Ce ornamente!... Nu am mai văzut aşa ceva! Deschide două uşi pe rotile, în dreapta şi în stânga... Am intrat într-o altă cameră, cu o masă mare în mijloc, cu picioare joase; în jur, nişte taburete...ba nu! Au spetează, acoperită cu un material de culoare violet; lemnul – poate că nu e lemn, nu ştiu – este de culoare neagră, lăcuit..., luceşte şi pe margini sunt pietre scumpe, bătute direct pe acest lemn.

Ne invită pe scaun, însă, ai noştri nu stau; păstrează acelaşi pentagon. Hrisostom a revenit în dreapta mea.

IOAN Hrisostom: - Ce ştii despre noi, prietene?

DIHTA-NAHTI: - După miros v-am cunoscut de la distanţă şi v-am ieşit în întâmpinare. Ştiu că sunteţi oameni ca şi noi, din locuri de mare fericire şi frumuseţe, afară de cea mititică din mijloc, pe care o aduceţi de la distanţe enorme, dintr-o planetă ce nu e cunoscută pe planeta noastră. Mă bucur că mi-aţi făcut această onoare, să-mi aduceţi să văd oameni din alte planete necunoscute. Vă mulţumesc şi în Numele Părintelui Luminilor, în Numele Marelui Soare care dă viaţă, vreau să fie ajutaţi, pentru a reuşi în munca lor, pentru confraţii lor.

GALILEI: - Poate vrei să ştii, cum ne cheamă?

DIHTA-NAHTI: - Nu-i nevoie, că vă ştiu pe toţi cum vă cheamă!

IOAN Hrisostom: - Te vedem că ai ajuns la înălţimi mari, să gândeşti şi să vezi cu ochii materialnici, ceea ce noi vedem cu ochii spiritului.

DIHTA-NAHTI: - Pentru aceasta, nu mi se cade să mă laud, căci ceea ce am, se datorează Aceluia care le hărăzeşte pe toate şi le hotărăşte prin Legile Sale Divine.

(L-am rugat pe Dihta-Nahti, să sprijine el personal şi cei din jurul lui, strădaniile tuturor celor care, pe Pământ, caută să-şi aducă confraţii la o unitate de gândire şi acţiune. La aceasta, iată ce răspunse Dihta-Nahti):

DIHTA-NAHTI: - Prietene, când aveţi aşa prieteni, în faţa cărora mă înclin şi eu, de ce mai cereţi sprijinul meu şi al acelora de lângă mine?! Eu rămân recunoscător, celor prin care mi-a fost hărăzit să aflu de voi şi cu această ocazie am văzut că aceşti mari oameni care stau în faţa mea, sunt de pe planeta voastră şi dacă ei sunt unde sunt, au mai multă putere ca mine să vă ajute, întrucât au plecat din mijlocul vostru, de pe aceeaşi planetă.

Eu nu ştiu ce am fost înainte, dar acum, mă înclin Aceluia pe care Îl doresc să mă ia în braţele Lui şi mă rog ca şi pentru ai mei şi pentru voi şi chiar acum voi înălţa un gând către Marele Soare...

Veronica: - Se aşează iar turceşte şi întinde mâinile. Buzele se mişcă; spune ceva, ce nu înţeleg... Acum s-a ridicat şi se înclină; noi ne înclinăm în tăcere şi pornim.

Am ieşit... O luăm pe stradă, pe lângă blocuri... Rapid, cotim spre... Ne iese în cale cineva, cu mâinile întinse şi se îmbrăţişează cu Galilei. Vorbesc, dar eu

nu înţeleg; Galilei, vorbeşte, pesemne, în limba lui. Se întoarce către noi şi ne prezintă. Şi el se înclină, ca celălalt... Pesemne, este salutul lor. Galilei a pronunţat numele PINKI. E prietenul lui.

L-am rugat pe Galilei, să facă ceva, să înţeleg şi eu ce vorbesc. Galilei ne-a prezentat pe fiecare şi-i vorbeşte despre planeta noastră. Pinki spune că nu-i este străină, pentru că Galilei i-a mai vorbit de ea.

Galilei l-a rugat acum, să scoată aparatul ce-l poartă, ca să-l văd şi eu. E un mic aparat, cu ecran minuscul de televizor... Hop! Au apărut în ecran nişte oameni!... ceva artişti, îmbrăcaţi foarte aparte. Spune, că este emisiunea planetei vecine.

George: - Întreabă-l, Galilei, cum stau ei cu elementele radioactive!

GALILEI: - Spune că sunt asemănătoare cu ale Pământului, însă, cu o radioactivitate de circa 15 ori mai intensă.

(Ora 0 şi 42 minute. Veronica avea aproape 4 ore de când plecase şi obosise. Şi-au luat "Rămas bun!" şi au şi pornit rapid. Viteza este mult mai mare).

George: - Se vede Pământul?

Veronica: - Nu, nu-l văd!

GALILEI: - După o curbă, ai să-l vezi! Mergem mult mai repede şi fără ocoluri. Celelalte planete vor rămâne în dreapta... Uite, acolo este Luna!... Acela, Soarele...

Veronica: - Ce mic e!...

GALILEI: - Acum, dăm curba şi mergem în linie dreaptă...

George: - Te simţi obosită, Veronica?

Veronica: - Da!...

George: - Dar voi, dragii noştri?

GALILEI: - Noi nu suntem obosiţi! Nu avem neputinţele fiziceşti ca voi; suntem scăpaţi de acestea!

Acum, poţi vedea Pământul!

Veronica: - Da, îl văd! E puţin mai mic, decât Luna...

Veronica: - Ne apropiem de Pământ... Simt un miros neplăcut şi greu... are ceva miros de mangan, gaze de cărbune, cam aşa ceva... E o atmosferă infectă!... Uite Marea Neagră! Caspica, mai încolo... Uite şi Asia Mică!... Văd şi Dunărea...Gata, am ajuns! Am reintrat în mine...

(Erau orele 0 şi 59 minute. Întoarcerea a fost mult mai rapidă).

GALILEI: - Şi acum, mulţumiţi de cele ce aţi văzut, vă lăsăm! Când o să-ţi aduci aminte de cele ce ai văzut, să povesteşti! Cu ocazia aceasta, m-ai scutit pe mine.

George: - Vă mulţumim, bunii noştri prieteni, pentru iniţiativa voastră! Să fie binecuvântată dragostea voastră ce aţi arătat-o pentru a împlini dorinţele noastre de a pătrunde în cele necunoscute. Marele Guvernator Divin, Domnul tuturor Luminilor, să vă lumineze, să vă desăvârşească starea şi să vă aducă mereu între noi, pentru o armonioasă şi rodnică colaborare!

IOAN Hrisostom: - Dorinţa voastră să fie împlinită! Fiţi binecuvântaţi, iubiţii noştri prieteni şi fraţi!

Veronica: - Au plecat!...

Bucureşti – 29 Februarie 1965
Chemăm pe **Galileo Galilei**
şi vine **S I U K A R T A**

Doream demult lămuriri asupra planetelor şi a straturilor: locul şi poziţia lor în spaţiu, distanţe, dimensiuni şi caracteristici. Am apelat la Galilei şi l-am chemat... Nu a trecut, însă, nici un minut şi ne pomenim cu Siu Karta.

SIU KARTA: - Nu-l mai aşteptaţi pe Galilei, că nu poate veni! E la un alt tânăr, student din Londra, în anul I, care studiază în paralel matematicile, fizica şi astronomia. Stă lângă el şi-i şopteşte ceea ce el n-a putut spune pe timpul său. Tânărul caută să descopere lucruri noi - şi stă lângă el, fără ca tânărul să-şi dea seama şi-i vorbeşte, şi-i arată ceea ce trebuie să descopere el oamenilor. Aşa că, dragii mei, nu-l mai aşteptaţi! La orice chemare de-a voastră, la care nu se poate răspunde, iau eu locul şi vin să vă comunic.

George: - Bine, Siu, îţi mulţumim! Am să te întreb, totuşi, pe tine, poate ştii... Uite, am citit zilele trecute în ziar, că dinspre constelaţiile Săgetător şi Pegas, s-au recepţionat de către centrele noastre pământene de cercetare a radiaţiilor cosmice, nişte semnale radio punctiforme, emise – se presupune – de un puternic centru de emisie, care a lucrat pe frecvenţa de 900 MgH. Ai ceva cunoştinţe, de existenţa unui astfel de centru, condus de fiinţe ca şi noi? Există asemenea aparaturi pe-acolo?

SIU KARTA: - Despre aceasta, vă va vorbi Galilei mâine. Vă spun lucrul următor: chemaţi-l, nici mai devreme, nici mai târziu de ora 22.00. Tocmai de aceasta se ocupă de acel tânăr, pentru a-i arăta lucruri minunate. Chemaţi-l la ora 22.00, când el, încă nu-i plecat. Pe la ora 12.00 noaptea, trebuie să se ducă la tânăr. Este ora când el studiază şi meditează. Tânărul nu stă singur în cameră şi după ce ceilalţi se culcă, el se scoală, simte nevoia să fie singur, să mediteze, să pătrundă ceea ce nu găseşte scris - şi atunci, Galilei îi prezintă “cartea lui” şi-l învaţă să aplice; câteodată îl scoală dn somn, dar după ora 12.00 noaptea. La el este mai devreme, la voi este prea târziu şi nu se poate opri. Luaţi-o voi, înainte!

(Am continuat apoi, discuţiile cu Siu, rugându-l să rămână, şi din vorbă în vorbă, Veronica îl întrebă despre acea perioadă din viaţa ei, când ea nu chema spirite, ci spiritele o trăgeau să intre în transă, în priză negativă...)

SIU KARTA: - Că ai fost trasă de noi, e adevărat. Singură nu ai fi putut face nimic între oameni şi atmosfera în care te găseai; niciodată nu ai fi putut ajunge unde eşti azi. Te-am tras eu şi cei de lângă mine. Ţi-am spus voile Celor de Sus şi ale noastre, ca să ne crezi. Ne-am arătat, luând chipul lui Hristos,

spunând că sunt cutare sau cutare Sfânt pe care îl cunoşteai tu. Ţi-am spus aceasta, pentru că erai aceea cu care puteam comunica.

Dacă ai fi avut de mică, lângă tine, pe cineva care să-şi dea seama că ai un rost şi un lucru aparte, nu ai fi fost astăzi la început de drum. Singură fiind, trebuia să-ţi dăm noi din energia noastră, să te dinamizăm, să te păstrăm şi să te aducem unde eşti acum. Anii care s-au dus, nu sunt pierduţi, au şi ei folosul lor pentru tine şi pentru cei care au fost în jurul tău. Când omul pune piciorul pe treapta unei scări, singur, se vede urcat în capătul scării; când este urcat de altul, are teamă că ar putea călca alături.

Da, ai fost trasă de noi şi ţi s-au comunicat şi bune şi rele; ţi s-au făcut comunicări, şi ziditoare, şi linguşitoare, ca să le poţi crede. ŢI S-A COMUNICAT DUPĂ CUM AVEAU CEI DIN JUR NEVOIA, CA SĂ SE POATĂ PRINDE CEVA DE EI.

Azi nu mai căuta să ţi se dea hrană cu linguriţa, sau lingura cea mare; caută singură şi ceea ce crezi că poţi mânca, aceea să cauţi să iei şi să mesteci bine, să nu-ţi strici stomacul.

De multe ori, am spus oamenilor lucruri care nu aveau sens şi rost; aceasta o făceam, pentru a ţine continuitatea cu tine şi pentru că oamenii voiau notăţi, fără ca nimeni, însă, să pună în aplicare ceea ce eu comunicam. Unii s-au folosit, în fond, alţii le-au primit ca pe nişte “poveşti”. Câte “poveşti” nu citiţi voi în Biblie, care vă înalţă sufletul! Dar poveştile, rămân tot poveşti! Poveşti erau, pentru că de poveşti aveau nevoie oamenii, pe atunci...

A sosit timpul astăzi, ca omului să nu-i mai placă poveştile. De aceea, căutaţi ca ceea ce daţi, să nu mai fie poveşti. Daţi-le apă limpede, să răcoriţi oamenii arşi de secetă şi aruncaţi tot ce este stătut şi alterat!

Când citiţi scrierile unui prooroc din Vechiul Testament, spuneţi: “Acesta a scris frumos, acesta mai puţin...” Nu este aşa! Fiecare a scris ceea ce au meritat oamenii cărora le-a vorbit, spunându-le atât cât puteau duce. Nu cel ce a scris, a fost sărac în idei, ci aceia cărora li s-a dat ceea ce s-a dat, aceia au fost cei săraci şi la măsura lor s-a dat. Aşa că, eu nu prea sunt bogat, nu prea ştiu să vorbesc ca voi.

Acum, când vin semnale de chemare, în Lumea noastră, de la voi, mă uit să văd de merge cineva şi dacă nu, vin eu.

Am ceva să vă mai spun, despre Serafia... Ea nu prea poate să stea între noi; ea – de fapt – este mai mult la voi, ea trăieşte prin prietena noastră, căci singură, este aproape inexistentă, şi când prietena noastră simte un gol, o secătuire de vlagă sau energie, atunci să ştiţi că este plecată o parte din ea, care este Serafia - şi ea a rămas numai o parte. Este dublura ei, care aleargă şi prin alte părţi, dar cel mai mult, este în preajma voastră. Prin ea se bucură şi face orice manifestare şi numai după ce prietena noastră va părăsi trupul, va avea linişte şi Serafia - în Lumea ei. Eu nu ştiu cum să explic, ca să mă înţelegeţi... Eu nu am termenii voştri...

George: - Vrei să spui, că Serafia este pe acelaşi nivel cu Veronica? Pesemne, împreună au efectuat cândva, rotirile în aceleaşi cercuri şi acum, Serafia...

SIU KARTA: - Da, este un fel de cordon de legătură între prietena noastră şi Lumea de Sus. În toate întrupările prietenei noastre, Serafia a fost ca un cordon nedespărţit; adică şi când a fost în Egipt şi când a fost Sfânta Veronica cu năframa, şi în India, şi acum, Serafia este aceea prin care se scurge energia în prietena noastră. Chiar dacă Serafia se duce undeva, privirile îi sunt întoarse tot spre prietena noastră. Este ca o conductă de alimentare... E greu, să explic... Voi, altfel înţelegeţi! Trebuie să disecaţi, pentru că priviţi prin prisma materiei pozitive. NOI ÎNŢELEGEM FENOMENELE ÎN SINTEZA LOR şi nu obişnuim să...

George: - Înţeleg, voi nu obişnuiţi să despicaţi firul în patru, ca noi...

SIU KARTA: - Lumea noastră nu poate fi chiar aşa de uşor de înţeles... Voi căutaţi să aşezaţi spiritele pe straturi şi consideraţi că toţi sunt la fel, dar lucrurile nu stau chiar aşa; în cadrul fiecărui strat, toţi cei de acolo sunt de energii diferite şi au o gamă întreagă de culori şi parfumuri...

George: - În legătură cu florile: florile care se usucă, unde stau? Negativul lor, spiritul lor, rămâne pe Pământ, până ce învie, primăvara?

SIU KARTA: - Florile rupte de voi, vara, toamna, sau prinse de iarnă, se veştejesc, se usucă. Frumuseţea lor, însă, nu se pierde. Ele nu pier, ci se duc la locul lor cu aceeaşi culoare, cu aceeaşi frumuseţe şi acelaşi parfum.

Şi ele vin pe Pământ, ca să încânte, să îmbete şi să delecteze inimile oamenilor.

Şi în Lumea noastră sunt flori, plante de tot felul, fluturi, gângănii, insecte, numai că, nimic nu este duşmănos şi rapace, cum e în lumea voastră. Florile, după ce se veştejesc, sufletele lor nu rămân pe Pământ.

Tot ce reprezintă curăţenie, nevinovăţie şi tot ce e curat, frumos şi gingaş, merge la locul lui, nu există să se piardă sau să rămână pe pământ.

Numai ceea ce este greu, murdar şi vinovat, rămâne şi nu se ridică.

George: - Adică scaieţii, dracila, neghina şi toate plantele parazite şi distrugătoare.

SIU KARTA: - Desigur!

George: - Ai putea să ne aduci ceva plante din acestea, acum, că este iarnă şi nu au vrej pământesc?

Veronica: - Siu se îndepărtează puţin... caută..., a luat ceva în ambele mâini şi le aduce...

SIU KARTA: - Ce-i asta?

Veronica: - Ciulini.

SIU KARTA: - Dar asta?

Veronica: - Holeră... Le-a aruncat jos...

SIU KARTA: - Tot ce este parazitar şi duce o viaţă fără folosul nimănui, rămâne pe Pământ. Acele plante parazitare provin din oamenii răi şi răzbunători,

care în viaţa lor înţeapă doar şi parazitează. Şi câte din acestea, sunt! Acestea au fost doar două, ce mi-au fost mai la îndemână, care sunt din oameni care nu dau nimic din ei, care nu fac nici un efort, permanent înrăiţi, care fac să sufere pe cei de lângă ei.

Între păsări, peşti şi celelalte animale, sunt specii care au urmărit aceeaşi linie evolutivă, ca şi diversele categorii de oameni. Sunt unele credincioase, altele viclene, atât de viclene, încât, te întrebi de unde atâta viclenie!?

Şi oamenii, cândva, au fost la nivelul lor, şi fiecare, în felul în care au fost atunci, şi-au păstrat şi chiar şi-au amplificat trăsăturile de caracter şi mulţi rămân cu apucăturile lor. Îţi rămâne ceva din fiecare fază prin care ai trecut.

George: - De aceea, unii oameni seamănă cu vulpile, sau lupii, alţii cu câinii, sau caii...

SIU KARTA: - Nu mă refer la partea fizică, ci la cea de caracter.

George: - Bine, înţeleg, însă formele întotdeauna exprimă un anumit conţinut de idei, cu anumite sensuri.

SIU KARTA: - E-adevărat!

Ei, dragii mei, m-am cam întins la vorbă...

George: - Doar te-am rugat, să rămâi!...

SIU KARTA: - De acum plec! Fiţi binecuvântaţi!

George: - Să fii răsplătit pentru dragostea ta!

Veronica: - A plecat!...

Bucureşti – 7 Martie 1965

G A L I L E O G A L I L E I

Desenarea straturilor

Am avut o discuţie cu Galileo Galilei despre ZEFIRIUS**,** printre care şi cea cu privire la modul de conducere al planetei.

Conducerea, în planetele superioare, cumulează funcţiunea spirituală cu cea economico-administrativă. Conducătorul suprem este un fel de împărat - patriarh al întregii planete, spirit superior, care personal îşi numeşte subalternii şi urmaşul. Nu se fac alegeri pentru posturile de conducere, pentru că “supremului conducător” îi este acordată o încredere totală şi un respect general, aşa cum se întâmplă cu Dihta-Nahti, vizitat de grupul amintit într-unul din capitolele precedente.

Galilei ne-a mai spus că au şi ei adunări şi congrese, unde se pun în discuţie, îndeosebi, probleme ştiinţifice şi mai ales, filosofice.

Asupra modului de organizare administrativă şi o serie de amănunte economice, nu a putut să ne dea detalii, deoarece nu s-a interesat.

L-am solicitat apoi, să ne vorbească despre întinderea şi plasarea straturilor.

Veronica încercă să deseneze traseul straturilor, dar din desen nu înţelegeam nimic. L-am rugat atunci pe Galilei, să încerce să-i conducă mâna.

Am pus în faţa lui Veronica o hârtie de calc, care-mi era mai la îndemână şi prinzând creionul în mână, Veronica aşteptă.

GALILEI: - Dragii mei, să vă spun adevărul: eu, acum, nu sunt venit la voi; sunt în stratul V şi am scos-o pe prietena noastră şi stau de vorbă cu tine, prin ea, care este aici. Aşteptaţi şi vin la voi!

(Surprins de această noutate, am aşteptat. Veronica, abia atunci îşi dădu seama, că se vede pe sine în spirit. Coborârea dură foarte puţin. Veronica aştepta cu creionul în mână).

Veronica: - A venit!...

După câteva secunde, pixul cu mină roşie, luat la întâmplare, se opri într-un punct şi începu să descrie nişte curbe în formă de spirală, jos, în dreptul straturilor inferioare, curbele fiind mai mari, pentru ca spirala să se îngusteze ca un brad, culminând cu platforma Oraşului de Aur, care închidea în partea superioară această spirală în formă de brad. În vârf, deasupra Oraşului de Aur, a fost desenată o Sferă, care reprezenta impenetrabilul **OPAL.**

L-am întrebat pe Galilei dacă vede ceea ce a desenat şi a răspuns că nu.

Am întărit atunci, liniile roşii cu cerneală, sperând că va vedea, însă, fu zadarnic. Galilei nu vedea nimic din camera noastră, doar tente slabe şi difuze. Aceasta, m-a făcut să-mi dau seama, cât de săracă în energie este materia pozitivă faţă de cea din Zefirius, acolo unde Veronica văzuse şi materia pozitivă, atunci când vedea casele, blocurile şi maşinile.

Am schimbat foaia, am pus altă hârtie curată de calc şi l-am rugat să mai încerce o dată, încă un desen.

Mâna lui Veronica începu din nou să se mişte, începând de jos, din stratul I, micşorându-se în dreptul stratului IV, apoi stratul V ceva mai lat, ca din nou să se îngusteze spre Oraşul de Aur. În vârf, plasă din nou **“Sfera Opalică”.**

GALILEI: - Eu vă spun un lucru: nu cunosc întinderea niciunui strat. Desenul este aşa, din imaginaţia mea, ca să aveţi şi voi o idee de cum sunt aşezate straturile, aşa cum le înţeleg eu... Nu or fi aşa, dar eu aşa le înţeleg! Aşa mi le imaginez!

(Începu din nou să se mişte mâna lui Veronica; descrise o curbă, reprezentând stratul I şi se opri aproape de spaţiul care desparte straturile VI şi VII).

GALILEI: - Pe această curbă, sunt plasate planetele Tarnium şi Taitun. Sub stratul I este Pământul. Zefirius închide spirala în partea superioară, acolo, unde în apropiere se află Oraşul de Aur; deasupra Oraşului de Aur este **OPALUL**, care închide axa Zenit-Nadir, Opalul marcând Zenitul.

Trebuie să precizez, că planetele nu sunt amestecate cu straturile. Şi Zefirius are mişcarea ei de rotaţie, care, când se apropie de Oraşul de Aur, când se depărtează. În orice caz, este singura planetă care se apropie mai mult de Oraşul de Aur.

(I-am propus lui Galilei în încheiere, **SĂ CALCULĂM DISTANŢA DINTRE STRATURI).**

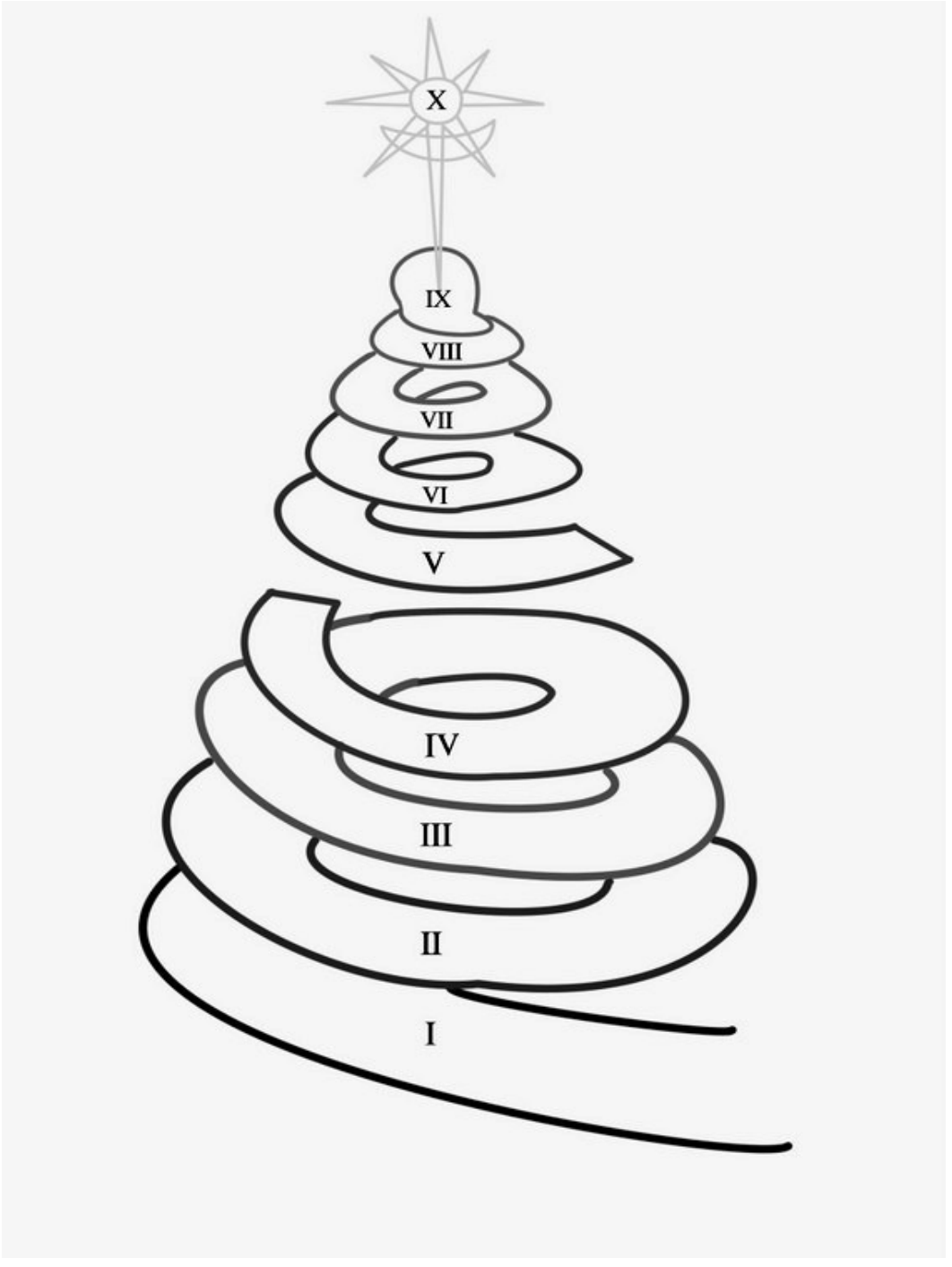
X
IX
VIII
VII
VI
V
IV
III
II
I

GALILEI: - Cum?

George: - Dacă vrei, vei parcurge o distanţă de pe Pământ, cunoscută de mine, eu te voi cronometra, voi afla cu ce viteză te deplasezi şi apoi vei parcurge distanţa între straturi şi cunoscând timpul şi viteza, vom putea calcula distanţa parcursă.

GALILEI: - Bine zici! La asta, nu m-am gândit! Mâine facem acest lucru!

Până atunci, rămâneţi în pacea Domnului nostru!

George: - Îţi mulţumim pentru bunăvoinţă! Primeşte salutul şi înclinarea noastră!

Veronica: - A plecat!...

(Am omis să spun, că Galilei ne-a vorbit şi despre **IERARHIA ENERGIILOR ÎN STRATURI.** Centrul stratului polarizează pe cei mai evoluaţi spiritual, centrul reprezentând locul virtual pe unde trece axa Zenit-Nadir. Deci, cei mai evoluaţi spiritual, sunt apropiaţi de axă, cei mai puţin evoluaţi, spre periferie, o manifestare a Legii centripete.

Bucureşti, 8-9 Martie 1965

G A L I L E O G A L I L E I

Măsurarea distanţei dintre straturi.

GALILEI: - V-am simţit dorinţa de a cunoaşte spaţiul, kilometrajele dintre straturile de odihnă şi fericire, şi v-am văzut ca pe doi copii de cinci ani, care stau pe malul unei mări, care au auzit de la părinţii şi vecinii lor, că marea aruncă pietre scumpe şi alte odoare de valoare şi se iau de mânuţe şi aleargă pe mal zile întregi şi aşteaptă ceea ce poate să le arunce valurile; marea le aruncă un melc mai mic sau mai mare, ei îl desfac, să poată vedea ce este ascuns înăuntru, găsesc, sau nu găsesc nimic, le mai aruncă marea o scoică sau o pietricică colorată şi sunt în culmea fericirii când totuşi valurile le aruncă ceva din acest imens ocean de apă, dar ei nu ştiu că acest ocean are atâtea bogăţii în adâncurile lui tainice, încât, acestea sunt de nepătruns pentru mintea lor.

Am văzut aceasta la voi şi am zis: să nu-i las nici cu un melc, nici cu o scoică, nici cu o piatră colorată; hai să le dau un brilliant, să nu mai aştepte să le arunce valurile la întâmplare, orice.

Vreau să vă dau acum, nişte date calculate de mine, pe dibuite, pe parcursul timpului, de la ultima mea vizită pe Pământ, până acum. Am zis: hai, mai bine, să le calculez eu, pentru că eu, oricum, le fac cu un interes de cercetare personală şi care face parte din fiinţa mea spirituală. Ceea ce era vorba să facem împreună, am făcut eu.

Distanţa dintre Pământ şi primul Strat de odihnă, cu aproximaţie, calculată de mine, după metodele mele, am găsit-o 11.000 km.

De la Stratul I până la noi - în VIII, distanţele sunt egale, adică, aproximativ 1 000 km între fiecare Strat, până la Vârful suprem.

George: - Dar distaneţele până la planete?

GALILEI: - Nu m-am interesat, dar după aprecierile mele, ele sunt mai apropiate de Straturile de odihnă în ordinea superiorităţii lor, de aceea se exercită influenţe favorabile asupra climei şi atmosferei oamenilor.

Distanţa cea mai mare, în orice caz, este între Pământ şi Tarnium, al cărui plan de rotire bate spre Stratul IV-V.

George: - Oamenii din celelalte planete superioare, după ce-şi părăsesc trupurile, în ce Straturi ajung?

GALILEI: - Spiritele din planetele superioare, intră numai de la Stratul V în sus, până la IX (Oraşul de Aur).

În stratul IV şi sub IV, nu stau decât spiritele pământene, dar după cum ştiţi, pământenii pot să ajungă până în IX.

Stratul V este cel mai de jos pentru planetari, astfel că, între Straturile IV şi V, există o separaţie severă, care nu lasă pe cei din IV să intre în V.

George: - Iubite Galilei, am o rugăminte! Îndrăznesc să ţi-o fac, pentru că tu înţelegi spiritul cercetător şi experimentator: doresc să facem, totuşi, o verificare a primei distanţe, dintre Pământ şi Stratul întâi.

GALILEI: - Da, de acord!

George: - Bine! Atunci, trebuie să începem cu cronometrarea unei distanţe cunoscute de pe Pământ. Eşti dispus, să faci o plimbare până la Cairo? Până acolo, avem 2 000 km.

GALILEI: - O fac şi pe asta!

(Am privit ceasul şi am marcat plecarea. Veronica îl vedea în ecran tot timpul. Galilei parcurse distanţa pâna la Cairo în 45 secunde, adică, cei aproximativ 1 900 km , împărţiţi la 45 s, rezultă viteza de deplasare de 42 km/s.

La întoarcere, Galilei parcurse aceeaşi distanţă Cairo-Bucureşti – într-un minut şi 15 secunde. Deci, într-un timp mai lung. Eu, însă, voi folosi în calcul, viteza de 42 km/s.

Galilei se întoarse şi porni spre primul Strat. Până în Stratul I, făcu 9 minute şi 10 secunde, adică 550 s.

550 s x 42 km = 23.100 km.

Deci, distanţa de la Pământ la Stratul I, este de circa 23 100 km.

Când am comunicat lui Galilei rezultatul, rămase surprins şi ceru el să continui cronometrarea prin toate Straturile.

Am continuat... În dreptul fiecărui Strat, se oprea şi reapropia imaginea în ecran. Iată rezultatele, pentru ora 22.00, la 8.III.1965.

Bucureşti – Stratul I: 9’10”= 23.100 km.

Stratul I – Stratul II: 70” = 2 800 km.

Stratul II – Stratul III: 2’37” = 6 594 km.

Stratul III – Stratul IV: 4’43” = 11 886 km.

Stratul IV – Stratul V: 7’12” = 18 144 km.

Se opri la Stratul V şi obosit într-o oarecare măsură, Galilei ne promise continuarea în ziua următoare, pe 9 Martie 1965.

A doua zi, Veronica recepţionă în ecran imaginea lui Galilei în Stratul V. Galilei reluă “zborul”, pentru a cronometra eu distanţele.

Iată rezultatele, pentru ora 21.00, la 9.III.1965:

Stratul V – Stratul VI: 13’ = 32 760 km.

Stratul VI – Stratul VII: 16’30” = 41.580 km.

Stratul VII – Stratul VIII: 24’16” = 67.200 km.

Bucureşti – Stratul VIII: 204.064 km.

.....

La Stratul VIII, Galilei se opri.

GALILEI: - Mai departe, nu mai pot merge, decât când sunt chemat.

(Noi, între timp, am adresat o rugă lui Socrit, care este din Oraşul de Aur, ca să cheme pe Galilei, însă nu am primit nici un răspuns la chemare).

GALILEI: - Am gândit mult asupra cercetărilor mele şi cât de mic m-am văzut, pentru a putea înţelege adâncimea Legilor, pe care nimeni nu le poate cunoaşte la justa lor valoare, decât Cel care le-a întocmit. Bâjbâim şi noi şi apreciem, aşa cum merge un om cu o luminiţă în întuneric, pentru a descoperi un loc pe care vrea să-l cunoască. Aprecierea, este râvna aceluia care vrea să ajungă la ţinta dorită, aprecierea este dorinţa voastră, care, cu aproximaţie, vrea totuşi, să cunoască tainele realităţilor, care se referă şi la dimensiunile acestor spaţii eterice, pe care nimeni, niciodată, nu s-a gândit să le cunoască. Omul este absent, atât cel pământean, cât şi cel spiritual; se rezumă la bucuriile pe care le pot oferi cele ce-l înconjoară, lăsând grija căutărilor pe alţii, făcându-se nedemni pentru o cercetare. Aşa se complac toţi, în locurile în care se găsesc. De aceea, eu mă bucur nespus de mult de tot ceea ce lucrăm acum, deşi datele pe care le dăm, nu sunt cu exactitate, ele, totuşi, corespund realităţii; totuşi, ne găsim pe margine de adevăr.

George: - Doresc o precizare: ieri am măsurat distanţa până în Stratul I, dar nu ştiu în ce direcţie vine Stratul I, pentru că ar putea include şi o parte din Pământ.

GALILEI: - Nu! La ora asta, ca şi aseară, ţara voastră se află cu partea de pe Pământ cea mai apropiată de Stratul I.

George: - Îţi mulţumim, iubite prieten!

Bucureşti - 16 Martie 1965

S I U K A R T A şi C A L E M N I S

Pământul - locul rătăcitorilor

Au trecut mai multe zile fiind ocupaţi şi hărţuiţi cu cei ce trebuiau să golească apartamentul în care ne vom muta. Am cerut sprijinul prietenilor noştri, pentru a ne linişti mai repede şi Veronica anunţă sosirea lui SIU KARTA şi Calemnis.

Am discutat cu ei, de data aceasta, lucruri mai mici, dar importante pentru liniştea noastră. Între altele, am pomenit de mulţimea de rău-făcători în spirit, care caută să ne pună piedici în toate. M-a interesat situaţia aceasta şi am cerut detalii. În clipa aceea, Siu a rotit braţele şi ca şi cum o perdea a acoperit un fundal, s-a deschis spaţiul în jur, încât Veronica rămase surprinsă.

Veronica: - Văd oraşul, de deasupra... Aaa, sunt ieşită!

SIU KARTA: - Da! Te-am scos, să vezi mai bine, ce este Pământul!...

Veronica: - Sunt la o mică înălţime deasupra Pământului şi văd clar... Uite poşta...străzile astea la dreapta şi... ceva nemaipomenit: tot felul de spirite, mai sus, mai jos...merg încet...Urâţi sunt! Uite unul cu buza răsfrântă! Au culori murdare, murdare, cu mult negru pe ei... Hainele le au aşa... zdrenţuite... Uite, unul intră într-o casă...altul stă pe un acoperiş...E o mulţime, un furnicar de spirite mizerabile! Îmi dau un sentiment de dezgust, de tristeţe şi în acelaşi timp, de milă.

SIU KARTA: - Aceştia sunt ”**rătăcitorii”...** Mulţi!... Prea mulţi! Sunt oameni fără căpătâi, oameni care au trăit şi nu au ştiut pentru ce. O parte, nu au făcut nici bune, nici rele...**indiferenţii**..., **nepăsătorii**... nu au făcut bine şi hainele le sunt zdrenţuite şi nu au acces nici măcar în Stratul I, al aşteptărilor. Cei mai mulţi, însă, fac ceea ce au făcut şi în viaţa pământeană: încurcă, întârâtă şi dezbină oamenii; vin pe lângă ei şi le şoptesc numai rele. Aceştia nu au nici Domn, nici Stăpân şi libertatea lor au transformat-o în dezordine şi NIMENI NU-I OPREŞTE!

Veronica: - Până când, asta?

SIU KARTA: - Până într-o zi! **Până într-o zi, când va izbi din înaltul spaţiilor, “Ordinea copleşitoare a Divinităţii”, care va schimba priveliştea aceasta de iad.**

Da, e revoltător să vezi, cum această forfotă caută numai să întunece acţiunile oamenilor, e revoltător să priveşti mulţimea aceasta oarbă, dar în acelaşi timp vicleană şi plină de ură, să priveşti şi să nu poţi face nimic, nimic altceva, decât: **să aştepţi momentul care să hotărască primenirea întregii atmosfere a pământului.**

De aceea, prietena noastră, de multe ori, când voi ne chemaţi, noi o scoatem pe ea şi-i vorbim, aşa cum v-a spus zilele trecute prietenul nostru Galilei. Din cauza atmosferei pe care o crează ei, facem aceasta şi şi toate bolile, toţi microbii din ei sunt.

Veronica: - Ce mulţi sunt! Văd până departe, restul oraşului... E o imagine, pe care nu o poţi compara cu nimic! Jos, casele, blocurile, trecătorii şi alături de ei, printre ei şi deasupra lor, mişcă această mulţime mizerabilă! Uite, câţiva s-au apropiat şi holbează ochii la prietenii noştri!..., câţiva se înclină înaintea lor...

Cine eşti? Ce-i cu tine? Ce rost ai?

Un oarecare: - Sunt ungur... Umblu! Acum v-am văzut şi vă privesc şi eu...

Veronica: - Dar vreun român nu e pe-aproape?

O oarecare: - Ba da! Eu sunt româncă!

Veronica: - Se apropie o femeie în zdrenţe, tristă şi schimonosită. E toată murdară!... Nu pot să spun că are vreo culoare!

Cine eşti şi cum te cheamă?

Femeia: - Numele meu este Marioara Dragomir; sunt din Cahul. Te rog, aprinde-mi şi mie trei lumânări seara! Te rog, fă-mi şi mie binele acesta şi am să te ajut şi eu!...

Veronica: - Ce ai fost în viaţă? De ce ai ajuns aşa?

M.Dragomir: - Am sufocat mulţi copii, multe femei au rămas nenorocite de pe urma mea şi câteva au şi murit.

Veronica: - De ce i-ai sufocat?

M.Dragomir: - Am fost moaşă şi nu mă pricepeam; nu mă învăţase nimeni şi nimeni nu mă trăgea la răspundere.

Veronica: - Şi acum?

M.Dragomir: - N-am nici un rost şi nici nu ştiu ce să fac şi nu pot face nimic.V-am găsit pe voi pe-aici şi stau mai mult prin preajma voastră, dar eu nu fac rău şi dacă-mi aprindeţi şi mie trei lumânări, am să fac şi eu ceva pentru voi.

Veronica: - Săraca de ea!... (Calemnis şi Siu o privesc şi ei cu milă).

SIU KARTA: - Aşa sunt marea majoritate! În jurul Pământului, roiesc toţi cei ce nu au nici o fixare, pribegii care nu au realizat nimic în viaţă.

Fiţi binecuvântaţi, iubiţii noştri prieteni! Noi ne-am retras!...

George: - Vă mulţumim pentru tot!

Bucureşti – 22 Martie 1965

E L I F A S L E V I

- gri deschis, cu guler alb şi diagonală galbenă pe piept;
- Stratul IV

George: - Te-am chemat, pentru a ne lămuri asupra surselor tale de inspiraţie. Am citit în Scrierile tale, despre o împărţire a spiritelor pe categorii, după nişte criterii care mi-au părut confuze şi arbitrare. Printre altele, puneai pe Iisus Hristos alături de Ilie şi Moise, făcându-i pe toţi trei "conducători" succesivi ai spiritualităţii pământene. Eu caut să lămuresc sursele de informaţie ale tuturor celor ce au scris câte ceva despre cunoaşterea Lumilor de Dincolo, iar cele scrise, nu se identifică cu cele aflate de noi până acum.

ELIFAS LEVI: - Am crezut că Iisus este un prooroc ca şi toţi ceilalţi, pentru că societatea din care eram, aşa Îl considera şi eu credeam ca ei.

Eu am fost în viaţă un cercetător, mi-a plăcut să cercetez de toate, să văd şi să cunosc de toate, ca până la urmă, să mă rezum numai la ceea ce cuprindea carapacea sufletului meu.

Am iubit pe Iisus ca pe un prooroc, nu ca pe Dumnezeu, aşa cum am iubit şi pe ceilalţi proroci, în special pe care îi vedeam mai aproape de sufletul meu. Îi vedeam în închipuirea mea, simţeam o fluturare a lor în preajma mea, o scuturare a hainei lor şi câteodată o şoaptă, pe care, foarte rar o înţelegeam. Mi se părea că aşa de departe vorbesc, încât abia puteam ghici fraza care se desfăşura spre mine.

Ce-aş fi mai cercetat şi eu, aşa cum voi auziţi şi vedeţi!... Multe, eu le-am dibuit cu fantezia şi imaginaţia mea, potrivit puterii mele de pătrundere. Altele, le-am scris după placul meu..., după vederile mele...

Este mult de atunci, dar ştiu că am dus o viaţă corectă, mai întâi cu mine şi apoi cu cei din jurul meu.

George: - Ce naţie ai fost?

ELIFAS LEVI: - Am făcut parte dintr-o familie de evrei, foarte credincioşi...

George: - Bine, îţi mulţumim! Poţi pleca!

Bucureşti – 22 Martie 1965
I O S E F B A L S A M O
Conte de Cagliostro
(Medium spiritist)
- verde deschis şi o bandă galbenă groasă pe piept
- Stratul IV.

George: - Te rugăm, să ne dai câteva lămuriri asupra preocupărilor tale masonice şi secretul vindecărilor pe care le-ai realizat.

IOSEF BALSAMO: - Am vrut să fac un fel de franc-masonism după o schiţă, căutând să-l îmbunătăţesc pe cel existent. Schiţa aceasta o aveam de la cei ce lucrau cu mine, pentru că eram medium. Eu, ceea ce am făcut, am făcut la sfatul vechilor masoni egipteni, care nu aveau nimic rău, pentru că aveau jurăminte sfinte, curate şi înălţătoare. Am avut momente când m-am îndoit, crezând că au venit la mine spirite negre, rele, care mi-au dat acest sfat şi m-am retras.

Vindecările le-am lucrat pe două cărări: şi cu buni şi cu răi. Am apelat la toţi care mă puteau ajuta şi, ca să fiu sincer, căutam să-mi scot numele meu ca de prooroc. Nu am reuşit să am acest titlu, dar oricum, am fost foarte stimat în viaţă. Până la urmă, numai eu ştiu ce bătăi luam noaptea, că nu îndeplineam făgăduielile.

George: - Ce-i cu dunga asta galbenă, ce o ai pe piept?

IOSEF BALSAMO: - Sunt laudele şi măririle pe care le-am primit cu satisfacţie. M-am crezut "un Dumnezeu" - şi până la urmă, nici cu titlu de prooroc nu am rămas. Am murit ştrangulat ca un animal, de fustele Papei.

George: - Adică cum?

IOSEF BALSAMO: - A fost plătit unul din oamenii Papei, ca să mă ştranguleze.

George: - Dar verdele care-l ai ca bază spirituală, cum l-ai primit?

IOSEF BALSAMO: - Am dorit foarte mult să fac bine la oameni şi pentru că nu am avut posibilitate, m-am aruncat în această MUNCĂ MAGICĂ şi cu buni şi cu răi. Am trăi ca un prinţ; e adevărat, am avut aşa de mult, că am putut da şi la alţii. Niciodată nu am luat nimic de la nimeni, dar mi s-a adus mai mult decât am cerut eu şi această dorinţă de a face bine celor care erau săraci, m-a ridicat în Stratul IV. Singura mea dorinţă a fost, ca să ajung ceea ce ştiţi că am fost.

Vă mulţumesc de invitaţie!

George: - Îţi mulţumim şi noi! Poţi pleca!

Bucureşti – 22 Martie 1965

N. Notovitch

- pretins teosof
- culori murdare, un cenuşiu murdar;
- pribeag, rătăcitor

George: - Ai scris că Hristos s-a instruit în Orient şi că El ar fi un oarecare Isa, menţionat de indieni, că a intrat în conflict cu Forurile Superioare religioase, atât în India, cât şi în Persia, de unde a fugit la timp, pentru ca abia evreii să-L prindă şi să-L răstignească. De unde sunt aceste date şi de unde le-ai luat? Ai cercetat şi ai găsit undeva aceste date?

Notovitch: - Nu am cercetat nimic! Am fost plătit cu bani grei, pentru că aveam talent la scris. Toate sunt o scornire a imaginaţiei mele. Pentru aceasta am regretat mult, chiar în viaţa pământeană şi am căutat să-mi ispăşesc greşeala, fără să arăt public, fapt pentru care pribegesc şi astăzi, fără să am nici o fixare în Straturile de odihnă. Am fost omul interesului... un negustor al condeiului...

George: - Vrem să ştim încă ceva: ce naţie eşti?

Notovitch: - Evreu.

George: - Era de aşteptat!... Şi pe unde ai trăit?

Notovitch: - Prin Franţa... am stat mult timp în Bordeaux...

George: - Bine, mergi şi-ţi urmează destinul, pe care singur ţi l-ai trasat! Noi nu avem ce-ţi face!

Notovitch: - Ştiu, sunt vinovat... Dar, prea târziu...

George: - Încearcă să revii în trup, poate că, cine ştie, te vei îndrepta...

Veronica: - Ridică din umeri şi oftează...

George: - În orice caz, noi îţi mulţumim pentru sinceritate! Poţi pleca!

Bucureşti – 22 Martie 1965
M I L E R
(Medium spiritist)
- alb mat, cu triunghi pe piept;
- Stratul V.

Citind despre marele medium MILLER, care realizase materializări şi transe parţiale şi totale, l-am chemat, pentru a-i cunoaşte baza spirituală şi a-i cere lămuriri.

Veronica: - Este îmbrăcat ca un pastor catolic, cu pelerină neagră şi capul descoperit.

MILLER: - Vă mulţumesc pentru invitaţie şi în Numele Aceluia care m-aţi chemat, fiţi şi voi binecuvântaţi!

Ştiu de ce m-aţi chemat! De fapt, admiraţia voastră adresată strădaniilor mele, a vibrat până la mine, nu de acum, ci încă din cursul zilei de azi, ceea ce m-a determinat să vin alături de acea fiinţă, hărăzită să aibă un conducător încă din frageda vârstă a copilăriei. Păcat că a pierdut atâţia ani, fără să fie ajutată şi fără să se integreze cu atenţia voinţei expusă prin ghidul ei, care prezenta diverse persoane, spre a-i putea cuceri încrederea şi devotamentul.

Desigur, a fost păcat, şi totuşi a fost un noroc mare pentru dânsa, că a fost lăsată să crească asemenea unei flori în mijlocul unei oaze, înconjurată de sălbăticii. Zic aceasta, pentru că, la vârsta fragedă a ei, iscodirile oamenilor ar fi putut s-o aducă în starea de a nu mai putea fi astăzi, ceea ce este.

Cea mai mare nemulţumire din timpul vieţii mele în trup, mi-au adus-o iscodirile oamenilor şi neîncrederea lor, care împrăştiau în jur fluide nepotrivite, ce veneau spre mine.

Oamenii Pământului, care au o chemare prin care să arate existenţa vieţii veşnice, se aseamănă meliferelor care atrag micuţele albine, atât de inteligente şi harnice şi dacă se abat asupra acestor flori atrăgătoare vânturi nefavorabile, adică îndoielile oamenilor din jur, polenul se scutură, iar bietele albine pleacă de pe ele, fără să culeagă ceva. Aşa pleacă şi cei ce abia aşteaptă invitarea la voi, fără să poată să comunice lucruri de folos pentru voi.

Am privit cu plăcere, cum citeati în cărticica aceea, despre fenomenele petrecute cu mine şi cum mă admiraţi, despre posibilitatea pe care o aveam în corp pozitiv, să pot face vizibil un om eteric.

M-am bucurat că ţi-a plăcut şi felul cum am explicat uşurinţa cu care omul părăseşte corpul fizic şi rămâne în corp eteric.

Veţi ajunge şi voi la schimbarea locului pe care îl ocupaţi acum, în cel veşnic, căci nu se ştie cât veţi rămâne, încât, omul îşi lasă trupul, cum lasă hainele de la un anotimp la altul.

Am spus că ai avut un ghid şi chiar acum te gândeai care a fost, din câţi au fost. Îl ştii, însă, pentru că ai fost la vârsta aceea singură dar nu te-a lăsat singură; te-a condus, aşa cum conduce mama un copil. Te-a ţinut de mână, să nu

cazi, nu te-a silit să faci mai mult decât puteai, nu ţi-a arătat lucruri care să te întristeze şi ţi-a împlinit şi ceea ce nu ţi-ai dorit, nu numai ceea ce te-ai rugat.

Acum, în ultimul timp, te cam părăsise. Te-a lăsat să-ţi ţeşi pânza dorinţelor singură, pentru că trebuia să termini lucrul ce aveai şi nu ştiai cine va veni şi când. Te vedeai singură, străină de toţi şi nimeni nu te mulţumea, nimeni!

Acum cred că eşti mulţumită, dar îţi dau un sfat: SĂ TE FEREŞTI DE OAMENI! Am spus: cele mai mari necazuri în eforturile mele, oamenii mi le-au făcut. O, de câte ori am strigat cu întreaga mea fiinţă, spre Părintele Luminilor, să nu mă părăsească, să nu mă fac de ruşine pentru îndoielile, necredinţa şi iscodirile lor, pentru care, eu însumi îmi pierdeam adesea, încrederea în mine.

Aţi citit în puţinele mele scrieri, de câte ori strângeam crucifixul în braţele mele, de credeam că se consumă materia lui în mine, pentru a mă ajuta şi a nu mă părăsi în eforturi, pentru că - repet - orice suflu de neîncredere şi îndoiala celor din jur, stinge lumina care pâlpâie spre straturile libertăţii; nu mai poţi să te înalţi; te stingi în tine şi te vezi gol, fără putere, fără elan, fără energie, fără aripi.

Veronica: - Am văzut în cartea pe care am citit-o, că tu prezentai comunicările în stare normală, şi mai mult, că în preajma ta puteai să prezinţi spirite materializate şi alte dăţi vorbeai în transă totală. Azi am simţit că îmi vine să cad şi eu şi m-am silit să rămân trează; m-am temut... Ai fost cumva, tu?

MILLER: - Am să-ţi răspund exact cum m-ai întrebat: prima mea lucrare a fost aşa cum ai văzut, în stare normală, adică, fiind conştient de tot ce se întâmplă, doar că simţeam nişte curenţi pe care nu ştiam cum să-i numesc şi simţeam un timp o oboseală grozavă a corpului fizic, după care, urmau intense dureri de cap!

Am căutat realizarea unei transe cât mai perfecte, silindu-mă să răspund chemărilor ce mi se făceau. Mă gândeam că, poate aceste concentrări îmi obosesc atât de mult creierul, încât, îmi provocau dureri de cap. Am făcut o pauză. Simţeam spiritele cum vin şi mă cheamă şi nu voiam să primesc. Pur şi simplu, simţeam în corp o răzvrătire contra chemărilor spiritelor care voiau să se manifeste prin mine. Nu voiam dar ele persistau.

Acest protest al corpului fizic, pentru a se conserva, mă făcea să mă tem de o nenorocire care m-ar aştepta. Cum am spus, am făcut o pauză mare, dar iarăşi au venit la mine, prezentându-mi multe şi frumoase învăţături şi aşa, încet, încet, fără să vreau, mă încadram în munca chemării mele, care avea urmări şi asupra fizicului.

Îţi aduci aminte din copilărie? Şi tu ai avut dureri de cap şi chiar mai târziu, la începutul lucrului, îţi aduci aminte?

Veronica: - Da, îmi aduc aminte şi îndeosebi, la 20, 21, până la 27 de ani, am avut nişte dureri îngrozitoare de cap. Cu vremea, m-au lăsat. Şi acum am, dar mai rar.

MILLER: - Întocmai cum am avut eu.

Au început apoi, între oameni, dezbinările şi m-am rugat să facă cum o şti, Dumnezeu, Cel ce m-a chemat la un astfel de lucru, să-mi dea credit în faţa

oamenilor. Cei din jurul meu, mă iubeau. Mă bucuram de prestigiul meu, eram o fire orgolioasă, nu voiam să ajung de râsul oamenilor, nici nu voiam să se creadă că sunt un înşelat şi mi s-a spus, că pentru iscodirea oamenilor, pentru dorul lor de cercetare, o să se arate "ghidul" meu personal. Au venit, însă, mai mulţi şi s-au făcut vizibili de către toată asistenţa şi vederea lor era atât de clară, încât, aparatele de fotografiat le-au putut prinde pe pelicule.

Nu te lasă niciodată Cel ce te-a pus la lucru, nu te lasă la mijloc de drum în astfel de împrejurări. Imediat îţi vine în ajutor, nu ca să te slujească pe tine, ci curata muncă pe care o vrei pentru dezlegarea unor taine ascunse şi pentru lămurirea unor întrebări, ale celor ce vor să ştie.

Lucrul meu, însă, nu a fost esenţă şi de aceea sunt nemulţumit. Am fost folosit de oameni pentru dorinţe mici, personale: de a-şi vedea mama, de a vorbi cu copilul, de a şti unde-i logodnica şi mai ştiu eu ce şi cine...Acesta nu a fost lucru de esenţă!

Ceea ce faceţi voi, mă bucură, pentru că vreţi să arătaţi minciunile aruncate asupra unui adevăr imaculat, vreţi să cunoaşteţi Lumi, planete, organizarea lor după merite şi eforturi, de a cunoaşte oamenii care vieţuiesc de mii de ani pe planete superioare Pământului. Acesta e într-adevăr, un efort, o muncă pe care s-o lăsaţi în culorile cele mai frumoase posibil, nu de a stoarce lacrimi de dragul soţiei sau fiului. Aceasta înseamnă "micime" şi nu o preocupare serioasă, demnă de lăudat, care să fie orientată spre folosul tuturor celor care, într-o zi, îşi vor muşca pumnii, că nu v-au dat mâna, pentru a cunoaşte lucruri neştiute de mii şi mii de ani, ascunse după perdeaua nepriceperii şi comodităţii. Să nu vă lăsaţi duşi de curiozităţi banale! Să nu vă pierdeţi timpul cu dorinţi meschine! Nu!

Munca voastră să fie de esenţă şi viu colorată, ca nici un soare să nu o umbrească şi s-o decoloreze şi chiar de nu o arătaţi astăzi, va ieşi mâine la iveală şi tot va fi frumoasă, iar pentru efortul vostru, niciodată să nu doriţi nimic altceva, decât plasarea într-un loc favorabil.

Oamenii se vor năpusti asupra voastră, vor vrea să vă folosească pentru iscodirile lor. Să nu vă încânte nici darurile, nici scâncetele, nici dorinţele lor. Să fiţi dârji şi neclintiţi în efortul vostru de a pătrunde cât mai adânc necunoscutul şi să nu daţi satisfacţie micimii lor, pentru că altfel, vă destrămaţi fără nici un rost, aşa cum am făcut eu.

Şi pentru că mă ţineau zile întregi în efort, oboseam şi atunci mă întindeam pe un pat şi mă desprindeam de trupul meu fizic, iar ei făceau tot felul de experimente meschine pe trupul meu nesimţitor, pe care îl părăseam pentru câteva momente şi-mi vedeam corpul meu "eteric" în mâinile celor chemaţi de mine, iar ei căscau gurile, ascultând pe cei chemaţi de ei, care vorbeau prin corpul meu pământesc şi plângeau şi se văicăreau, auzind glasurile celor iubiţi de ei.

Nimic de profunzime nu au căutat; m-au stors, fără nici un sens. Pentru un blid de argint cu mâncare aleasă, mă foloseau până la refuz, încât, dormeam zile întregi după atâta oboseală.

Ce-mi foloseau cadourile pe care le primeam şi de care-mi era scârbă? Ce folos, de toate plicurile cu bani!... Toate mă lăsau indiferent şi mă mulţumeam că nu vedeam nimic, aşa cum vreţi voi să ştiţi şi să cunoaşteţi... De aceea, vă repet: nu vă lăsaţi în mâini care să vă speculeze buna credinţă şi să vă obosească!

Timpul este scurt şi munca voastră să fie de profunzime, ca să fie spre îndreptare şi îndreptar multora. Ceea ce lucraţi azi, mâine va triumfa în cel mai frumos steag, iar voi, la umbra lui, alături de cei asemenea vouă, aşa cum sunteţi – fără pretenţia de a căpăta aureolă - să staţi cu capetele plecate şi să-L arătaţi pe Cel care v-a chemat şi v-a dat ghiduri puternice pentru a vă sprijini, sfătui şi a vă arăta drumul pe care să mergeţi, într-un domeniu larg de activitate, fără să fie limitat de satisfaceri personale. Vă veţi bucura, chiar de va fi apus de soare şi noaptea va fi luminată de cel mai mare Izvor de Lumină, care răzbate până în cel mai adânc întuneric - şi veţi fi fericiţi!

Nu am vrut să te adorm, nu am avut nici un interes să te adorm. Ai fost extrem de atentă şi ai avut o ameţeală. Nu am încercat să intru în tine ca să vorbesc, căci nu-i nevoie, atât timp cât lucraţi frumos. Când va fi nevoie, singură vei chema şi vei cere şi în momente de încurcături vor veni cei cu care lucrezi, pentru a clarifica problemele ce-ţi stau în faţă.

Nu vă pierdeţi vremea cu cei ce vor să vă iscodească! Ce-i putred, putred rămâne, chiar de va fi luminat cu cea mai puternică lumină.

Să nu credeţi, deci, că este un avans când cineva “adoarme”, adică, intră în transă cataleptică, cum i se spune. Când trupul este părăsit de voinţă, atunci se lasă în mâinile celui chemat şi cel chemat lucrează şi el doarme, nu ştie ce se întâmplă. Vă spun acest lucru din experienţă. În acest timp, se poate strecura şi un nechemat, care să spună lucruri greşite, ca să dărâme piramida muncii tale, din invidia şi răutatea ce le au rătăcitorii, care cu mare uşurinţă se pot strecura când eşti în somn şi pot bate câmpii, spun mincinui, toate pentru a surpa şi zădărnici o muncă.

George: - Există posibilitatea de a şti cine vorbeşte şi cu ce intenţie?

MILLER: - Desigur! Voi ştiţi, deja, că prezenţele noastre, adică fiecare spirit lasă o anumită impresie, trezeşte un anumit sentiment, fie că e vorba de un sentiment de respect şi iubire, fie că e vorba de dezgust, sau chiar de teamă.

Cel ce cade în transă totală, nu-şi dă seama în timpul convorbirii, dar după aceea, îşi dă seama, dacă este atent şi este dotat cu această sensibilitate, îşi dă seama de cel ce a fost, după "urma" pe care a lăsat-o în fiinţa lui.

Pe de altă parte, un control atent al celor ce ascultă, pot descoperi şi chiar simţi “calitatea”, după conţinutul celor spuse. Voi să nu aveţi griji în această privinţă, pentru că, Cel ce v-a pus la lucru, va desăvârşi Lucrarea şi nu se va lăsa necinstit, pentru că prin voi, El este...

George: - Unde locuieşti acum?

MILLER: - Locuiesc în Stratul V. Vreţi să-mi vedeţi baza spirituală! Iată!

Veronica: - Hainele au dispărut la voinţa lui şi culoarea de bază este alb mat, iar pe piept are un triunghi, semn al legăturii cu Cerul (mediumitatea).

George: - Ce confesiune ai avut?

MILLER:- Am fost catolic.

George: - Ce părere ai, rezultatele cercetărilor noastre, vor avea şansa să fie cunoscute?

MILLER: - Prea sunt curate intenţiile voastre, să nu fiţi biruitori! Îmi dau seama, în comparaţie cu munca mea; mai întâi, că v-au luat în braţe spirite mari şi voi le cereţi lucruri de miez, care interesează întregul glob, apoi, interesul acesta nu este numai al vostru, ci şi al celor ce vin la voi, care vor să realizeze ceva.

(Am continuat discuţia şi la un moment dat, Miller ne atrase atenţia că soseşte Siu Karta. După un schimb de saluturi, Siu se adresă lui Veronica):

SIU KARTA: - Mi-aduc aminte când erai mică şi au venit la tine să te consulte 12 medici, să consulte pe "mica bolnăvicioasă". Ştiind de aceasta, am fost şi eu de faţă şi am suflat în ochii tăi, trănsmiţându-ţi o lumină pătrunzătoare şi putere în cuvânt, de s-au uimit cei 12 medici care te înconjurau, încât, a spus cel mai bătrân dintre ei: "Are o inteligenţă sclipitoare şi nu este bolnavă. Este credincioasă şi poate, din marea ei credinţă, i se pare că vede diverse fiinţe cereşti, aşa că, nu are rost să o luăm cu noi." Au plecat, adresându-ţi-se: "Să te rogi pentru noi, Lico!"

Îţi aduci aminte, cum te plângeau babele şi toate acele guri-căscate la tine şi de acei mulţi ochi, aţintiţi asupra ta? Iară tu, nepăsătoare, ca şi cum aşa trebuia să fie, le aruncai câte un zânbet liniştitor...

Veronica: - Da, îmi amintesc de toate! Îmi sunt şi acum proaspete în minte. Le-am şi scris – de fapt – în cartea amintirilor mele.

SIU KARTA: - Aceasta totdeauna o să se întâmple şi eu nu las mandatul primit, până ce nu-l voi desăvârşi şi mai ales, atunci când iscodirile vor veni asupra voastră. Feriţi-vă de toţi! Cei mai buni prieteni, difuzează munca voastră şi acum, pentru că bietul Miller s-a ostenit să vă spună atâtea lucruri, am să vă spun şi eu adevărul, fiindcă nădăjduiesc că o să mă credeţi!

Ştiu foarte mulţi de voi, de la cel mai intim prieten al vostru. Aceasta o spune din dragoste mare şi dintr-o bucurie a lui, că îi sunteţi fii; nu spune din răutate. Este asemenea copilului care a primit de la părinţi un cadou neaşteptat şi arată la toţi ceilalţi copii, ce a primit... Dar, nu face bine!

Se ştie de mulţi că lucraţi, şi se urmăreşte să se vadă ce se întâmplă cu voi. Faceţi şi voi pe oamenii doritori de distracţii, de a trăi bine şi nepăsători faţă de Lumea nemuririi. Păziţi-vă cât puteţi! Copoii sunt pe urmele voastre! Aveţi mari ghiduri, mari sprijinitori, mari oameni care vor să desăvârşească lucruri importante prin voi, pe care ei nu au reuşit să le desăvârşească în viaţa lor pământeană şi pentru aceasta, copoiul poate să miroasă mai cu atenţie, pentru a rupe comunicarea cu cei care atât de mult doresc să desăvârşească cele necunoscute de ei în viaţa pământeană!

De aceea, arătaţi că nu faceţi nimic, şi căutaţi să ascundeţi ceea ce aveţi!

Eu voi avea grijă, când simt o hotărâre precisă, să vă anunţ! Dar s-ar putea să nu aveţi timp pentru salvare, şi e păcat! Va fi greu...

Fiţi binecuvântaţi în Numele Aceluia care venim la voi!

I-am salutat şi noi, apoi au plecat...

Bucureşti – 23 Martie 1965

un rătăcitor

Am fost ocupaţi zilele acestea...

M-am culcat obosit, târziu şi în linişte, visam... La un moment dat, visul ia o întorsătură neaşteptată, plină de deformări groteşti... Visul se cerne şi zăresc o umbră, silueta unui om, pe care, abia o desluşeam. Aveam conştiinţa că sunt în priză, că văd un spirit cu o prezenţă neplăcută. M-am concentrat să-l prind în imagine, dar nu am reuşit.

Deschid ochii şi o trezesc pe Veronica, rugând-o să vadă cine e. Înţelegătoare pentru curiozitatea mea, se supuse, se concentră, şi peste câteva clipe, îmi spune:

Veronica: - E un amărât...

Necunoscutul: - Lăsaţi-mă, nu-mi faceţi nimic!

George: - Cine eşti?

Necunoscutul: - Lăsaţi-mă, vă rog, lăsaţi-mă!

George: - Cum sunt hainele şi ce culoare pe el?

Veronica: - E un murdar zdrenţăros...

George: - Cum te cheamă?

Necunoscutul: - Gheorghe Panaitescu...

George: - De unde eşti?

GHEORGHE: - De prin nordul Moldovei... Vă rog, aprindeţi-mi şi mie o lumânare! Tare sunt amărât şi n-am pe nimeni...

George: - Ce faci acum?

GHEORGHE: - Nu fac nimic! Rătăcesc de colo-colo..., nu am nici o fixare...

George: - Cu ce te-ai ocupat în viaţă?

GHEORGHE: - Am fost un plugar mizerabil. Nu am ştiut decât să înşel şi să fur de la unul şi de la altul; aşteptam să cadă noaptea, să fur de prin curţile oamenilor, ce pot. N-am ştiut, c-o să ajung aşa! Nimeni nu mi-a spus, ce e aici... Am crezut în Dumnezeu, dar degeaba mi-a fost credinţa, căci n-am respectat şi nu am făcut ceea ce trebuia să fac.

George: - Spune-mi, ce mi-ai făcut, că mi-ai provocat o stare ciudată în timpul somnului!

GHEORGHE: - Nimic.

George: - Spune, ce ai făcut! Te oblig!

GHEORGHE: - Nimic! Te-am atins, doar, ca să mă ajuţi şi pe mine, aici unde sunt, cu lumina unei lumânări.

George: - Tu crezi că o lumânare poate schimba starea în care eşti? Nimeni şi nimic nu te poate schimba! Eşti rezultatul propriilor tale fapte. Nici Dumnezeu nu-ţi poate face nimic, aşa că lumânarea, n-are nici un rost!

GHEORGHE: - Ştiu, dar simt o mângâiere în suferinţa mea...

George: - Bine, îţi vom îndeplini dorinţa! Poţi să pleci!

Veronica: - A plecat!...

Bucureşti – 24 Martie 1965

E L E O N O R A Z U G U N

(Mediumă)

- gri-deschis, guler alb;
- Stratul IV.

Mi-a căzut în mână un almanah vechi, de prin anii 1938-1939, în care am găsit un articol despre o tânără mediumă româncă, ELEONORA ZUGUN, care în timpul vieţii a fost obiectul unor fenomene neobişnuite. Asupra ei erau aruncate pietre şi obiecte, fără ca cineva să facă aceasta; pietre şi diverse obiecte zburau spre ea şi o loveau şi nimeni nu putea să o salveze. A fost supusă unor controale şi consultaţii îndelungi, până când sosiră şi comisii de medici psihiatrici din alte ţări. A fost dusă chiar în Elveţia, dar viaţa i se curmă timpuriu.

Am chemat-o, să încerc să văd, despre ce anume este vorba.

Se prezentă o tânără, cu culoarea de bază gri-deschis, cu un guler alb.

ELEONORA ZUGUN: - Am fost o fată simplă şi nu am ştiut ce înseamnă asta, adică faptul că vedeam oameni vii, pe care ceilalţi din jur nu-i vedeau.

Cele ce-aţi citit despre mine, sunt întru totul adevărate.

Eu nu am ascultat sfaturile celor ce veneau la mine. Veneau, pentru că aveam ceva de făcut în trup fiind, şi neascultând, m-au părăsit. Atunci, au venit peste mine spirite inferioare, negre, care aruncau cu pietre în mine şi cu alte obiecte care erau în jur.

Dar nu numai aceasta a fost! M-au epuizat experienţele şi consultaţiile medicilor, care m-au tratat cu tot felul de medicamente nepotrivite, neînţelegând ce era cu mine. Ei credeau că eu sunt bolnavă, pentru că spuneam ceea ce vedeam: fiinţe spiritualizate. Nu am rezistat; medicamentele lor m-au omorât...

Eu am fost prea simplă şi nu am ştiut să mă apăr. Asta a fost!

(Discuţia nu a mai durat mult... Se simţea bine acolo unde era, în Stratul IV şi nu mai simţea răsfrângerea vreunei pedepse pentru neascultare.

I-am mulţumit şi am lăsat-o să plece.

Bucuresti– 26 Martie 1965

IOAN HRISOSTOM, DIMITRIE CANTEMIR
ECATERINA POPESCU, MARIA-MIRIAM,
H R I S T O S – PĂRINTELE CERESC,
SOCRIT – COPERNIC – KUKITO

Abia am sosit de la servici şi ne-am pomenit cu Ianoş la uşă. Nu mai fusese la noi din Decembrie, anul trecut. Ne scrisese că vine pe 14-15 Aprilie, şi pe neaşteptate, sosi. Am mâncat la repezeală şi ne-am pus la lucru. Am început cu o rugăciune pe care a spus-o el, cerând să fim binecuvântaţi şi întăriţi.

După terminare, Ianoş comunică prezenţa multor spirite în jur.

Veronica recunoscu printre ele pe Ioan Hrisostom şi pe Galilei. Mai era şi un al treilea, un preot necunoscut.

După ce ne-am convins că imaginile văzute de Veronica şi Ianoş sunt identice, luă cuvântul Ioan Hrisostom.

IOAN HRISOSTOM: - Am multe de spus, dar nu ştiu de unde să încep. De Sus, de jos? Despre cei buni? Despre cei răi?... Şi totuşi, am un punct de pornire... din partea celor răi! Nu! (zâmbeşte...)

Din partea celor buni, am să vă povestesc ceva, o întâmplare, aşa cum făcea Marele nostru Meşter şi Conducător, mereu în parabole vorbea copiilor, să-i înveţe ceea ce este important şi esenţial.

Eu nu am să vă spun nici poveşti, nici parabole. Eu am să vă spun, doar atât:

Cine este rău în viaţă, este rău şi dincolo; cine este bun în viaţă, bun este şi dincolo!

Cu cât depui mai mult efort în viaţă, cu atât ai mai mult dincolo! Treptele superioare de odihnă, de Lumină, nu aparţin celor leneşi şi comozi, ci celor plini de râvnă, celor harnici şi sârguincioşi!

Cine trăieşte în fapte bune, cine caută, studiază şi cercetează, acela va culege dincolo roadele eforturilor sale.

Cine caută odihnă pe pământ, cine slujeşte idolilor de ţărână, dincolo nu are decât întristare şi mustrare de cuget!

Atâta am avut de spus vouă! Acum, să vorbească şi alţii!...

IANOŞ: - Vrea să vorbească un preot...

Veronica: - Nu-i preot! Cred, mai curând, că e un boier...

IANOŞ: - Are o căciulă înaltă, fireturi pe haine şi în jurul gâtului, până jos, de parcă ar fi preot...

George: - Cum te cheamă?

IANOŞ: - Ridică mâna să ne binecuvânteze...

Necunoscutul: - Numele meu este DIMITRIE CANTEMIR.

IANOŞ: - Ce cauţi tu, aici, Dimitrie Cantemir?

DIMITRIE CANTEMIR: - Vreau să vorbesc puţin cu voi, dragii mei. Nu din răutate; eu nu urăsc pe nimeni. Demult v-am tot dat târcoale, şi nici acum, prea scumpa noastră domniţă, nu m-a văzut aşa cum trebuie!

Vreau să vă spun şi eu ceva! Nu am să spun nici poveşti, nici parabole... ci ceva realitate...Voi ştiţi că eu am scris nişte cărţi, care au fost falsificate, ca să fie pe placul unora necinstiţi.

Eu vreau să vă spun ceva! Am vedenie despre ţara mea, despre izvoare, despre ţărănci zvelte şi zâmbitoare, despre flăcăi voinici şi harnici, despre ciobani care fluieră melodii pline de doruri şi despre tot ce vreţi din scumpa noastră patrie şi iată, trebuie să anunţ, că zile grele vor veni peste noi toţi! Vine durere şi mizerie mare peste întregul Pământ! Aşa se spune, că Dumnezeu a slobozit pe satana pe Pământ, ca să distrugă pe toţi şi toate. De ce nu vorbeşti tu, că eşti ungur?

IANOŞ: - Şi dacă sunt de altă naţie, ce?

DIMITRIE CANTEMIR: - Eşti duşmanul nostru, ştii bine!

IANOŞ: - Cum? Exprimă-te mai clar!

DIMITRIE CANTEMIR: - Tocmai cu tine am fost să mă întâlnesc, care ai scopuri suspecte în toate domeniile.

George: - Ce culori are pe el?

Veronica: - Un galben pal...

IANOŞ: - Nu-i rău deloc! Continuă, Cantemir!

DIMITRIE CANTEMIR: - Să ştiţi, că sunt ochi, care sunt mereu îndreptaţi asupra voastră.

Omul acesta, de care mi-e frică, primeşte ceva şi nu ştiu dacă de la Dumnezeu primeşte sau de la diavolul; nu ştiu! Este prea puternic! Eu am fost trimis din partea mai multor preoţi, ca să te descopăr, dar sunt incapabil. Te rog foarte mult, cu România să fii îngăduitor! Nu toţi sunt răi; chiar prea puţini sunt răi. Marea majoritate sunt slabi şi neorientaţi.

Se apropie nenorociri mari pentru voi pământenii şi când necazul şi mizeria vor fi mai mari ca oricând, atunci va veni şi salvarea şi se vor termina toate relele!...

Veronica: - S-a retras...

IANOŞ: - O tânără vrea să vorbească, o vezi?

Veronica: - Da.

Cum te cheamă?

TÂNĂRA: - ECATERINA POPESCU mă cheamă şi vreau să spun şi eu ceva. Aici stau de mult timp şi cât aţi vorbit cu cei dintâi, s-a întâmplat ceva, care voi nu aţi văzut: a venit un spirit plin cu ceva raze, care au fost îndreptate spre voi, ca nişte săgeţi şi când a fost să intre în voi, cineva, o mână nevăzută, a întors săgeţile către cel ce venise şi acela s-a transformat într-un monstru. După aceasta, au venit din Ceruri nişte radiaţii, care au măturat şi urmele prafurilor care au mai rămas din el. Eu, atât am vrut să vă spun!

Veronica: - A plecat!...

George: - Galilei mai este aici?

IANOŞ: - Staţi! Se petrec ceva pregătiri, pentru venirea cuiva...

George: - Să ne spună şi Galilei ceva...

GALILEI: - Nu-i timp de mine acum, trebuie să facem loc pentru altcineva!

IANOŞ: - Se deschide o perspectivă şi se apropie ceva... Înaintează nişte copii frumoşi ca nişte îngeraşi...

Veronica: - Parcă au lumini în ei!... Părul le luminează!...

IANOŞ: - Cine sunteţi?

UN COPIL: - Prevestitori pentru timpuri mari, pentru soarta voastră, pentru preocupările voastre pe Pământ şi pentru venirea Mântuitorului vostru, care se apropie...

Veronica: - Se aude un glas... Vine Hristos în persoană! Drumul se luminează..., se vede o lumină puternică, aşa, ca un bec...

IANOŞ: -Apare ceva, ca o boltă luminoasă...

Veronica: - Eu văd şi un cerc de lumină, pe lângă becul acesta...

IANOŞ: - A apărut o femeie... Georgina? Nu, nu! E altcineva!

Veronica: - E Maria-Miriam!...

IANOŞ: - Eşti Miriam?

FEMEIA: - Da! Sunt aceea, cu care aţi avut dificultăţi la Poiana. Un minut şi pentru mine! Imediat vine Domnul nostru!

IANOŞ: - Stai! Nu eşti Miriam!

MIRIAM: - Ba sunt!

IANOŞ: - Nu te recunosc! Eşti prea frumoasă şi frumuseţea ta, mă face să cred că eşti altcineva!

MIRIAM: - Este adevărat că m-am schimbat de-atunci!

IANOŞ: - Spune dragă, ce vrei?

MIRIAM: - Eu am făcut focul acela luminos, despre care a spus iubita noastră că este bec, ca să atrag atenţia tuturor acelora care vor fi mari. Vreau să salvez credinţa tuturor popoarelor! De aceea, eu doresc să se păstreze icoanele noastre...

IANOŞ: - Un focar luminos se măreşte în depărtare...

Veronica: - Vine Domnul nostru Iisus Hristos!

(Simţeam de câteva minute, un fior care se accentua, culminând cu acest moment. Eram emoţionat. Ianoş şi Veronica stăteau cu capetele plecate şi mâinile împreunate, aşteptând în linişte).

Veronica: - Acum, vorbeşte Domnul nostru!

IISUS HRISTOS: - Pacea Mea cu voi, ştiinţa Mea cu voi să se împartă şi binecuvântaţi să fiţi în Numele Adevărului Absolut, care este Tatăl Însuşi din Ceruri!

Am venit să vă spun ceva, pentru că sunteţi prea neclari şi tulburaţi şi Eu am simţit nevoia de a vă aduce lămuriri.

Eu vă declar vouă, pentru totdeauna: nu M-a născut nici o femeie şi nu am avut de-a face cu nici o femeie în viaţa Mea; nu am avut “Născătoare”, nici “Mamă”, în sensul pământesc al cuvântului...

Am venit singur din Ceruri, cu 55 de ani înainte de a Mă pozitiviza pe Pământ, înainte de a întâmpina greutăţile Pământului, ca să Mă umplu cu ceva, care voi nu ştiţi. Celulele Mele nu au fost umplute bine. La început nu am avut corp pozitiv şi încă mult timp a trecut, până ce am primit un corp pozitiv oarecare. Recunosc, că am greşit, când am pornit şi M-am prezentat pentru **"misiunea cea mare".** Am crezut că va fi uşor pe Pământ, ca în Ceruri; că toate se fac, după cum vreau Eu. Am crezut că vin între oameni care au fost duşi în eroare şi când au să Mă vadă, au să Mă creadă.

Am ştiut că oamenii sunt dezordonaţi, cu culori închise, ca discuri, dar nu am crezut că trebuie să lupt împotriva acestora... Am crezut că scutul lui Dumnezeu Mă apără...

Am întâmpinat trei zguduitoare evenimente, din care cauză, misiunea Mea nu a fost completă şi M-am îndepărtat de Pământ plin de durere şi lacrimi...

1. În primul rând, Pământul nu mi-a fost deloc prielnic ca ambianţă şi din cauza asta am fost prost dispus şi multe lucruri nu le-am spus cum trebuia şi cu tonul care trebuia.

2. În al doilea rând, am vorbit deschis şi public totdeauna în faţa poporului, despre principalii păcătoşi al lumii: discurile negre. Când am văzut că aceştia sunt din ce în ce mai mulţi în jurul Meu, am vorbit deschis. Nu trebuia, pentru că Eu venisem ca îndrumător, căci nu fuseseră deschise **REZERVOARELE OPALICE**, pentru a se pune la dispoziţia Mea, toate, toate armele. Tatăl nu a vorbit nimic despre aceasta! Atât a spus către noi: **"Cine vrea să meargă pe Pământ, de unde, rar vine câte un suspin curat?! Am controlat şi am văzut că sunt înfundaţi în propria lor greşeală şi din cauza beznei, nu se pot ridica. Încerc aceasta ca un joc, cum - poate - se va spune mai târziu, UN SOL CARE SĂ SE PREZINTE ÎN NUMELE MEU!"**

Am primit toate donaţiile celor 32 de fraţi ai Mei rămaşi şi totuşi, nu a fost de ajuns. Şi aici a fost a treia:

3. Nu am putut să iau măsuri serioase pentru distrugerea celor ticăloşi, şi din cauza aceasta au continuat pe Pământ crimele fără număr. Pot spune, că Pământul, de atunci, a fost mereu încercat. Am vrut să verific şi am dat ordin celor trimişi în Numele Meu, ca să suprime tot ceea ce este mincinos.

În fond, credinţa este ceva sfânt. **Însă, sub MASCA credinţei, nimeni să nu facă palate şi să strângă bogăţii - şi oamenii, aceasta au făcut!**

Acum se inversează: cei care au făcut palate în Numele Meu - palate pline de vanităţi, îşi vor primi plata. Cei ce vor fi atinşi primii, vor fi preoţii, falşii păstori! În primul rând, Îi voi judeca pe catolici. De la ei a pornit destrămarea creştinismului.

După răstignirea Mea, 200 de ani a mers destul de bine credinţa, pentru ca apoi, să înceapă prigoana împotriva celor ce erau ai Mei, aşa că lumea, neputând suporta oprimările, a plecat capul şi a început să aştepte "salvarea".

Acum, dragii mei, cunoaşteţi partea întâi...

Acum, partea a doua...

Sute de oameni lucrează în Numele Meu, după concepţia nouă, ascunşi pe tot Pământul, însă voi veţi primi toate drepturile de a fi primii. Eu cu voi stau de vorbă şi Trimişii Mei, de azi înainte, vor primi pe umărul stâng, un triunghi ca acesta...

Veronica: - A apărut un triunghi din ramuri de brad, alb ca o vată de sticlă...

IISUS HRISTOS: - Fără acest semn, nu este de la Mine. Dacă aveţi ceva neclar, puneţi de-o parte, până ce vin eu. Să-l anunţaţi şi pe Ianoş...

Jorj, pentru ştiinţa ta şi vechea ta colaborare, vei primi toate drepturile ca şi **"primus interpares".**

Sora mea, Veronica, vei primi satisfacţii de azi înainte din partea tuturor celor ce te-au pângărit şi în primul rând, făţarnicii preoţi şi cârmuitori... Ştiu că nu primeşti direct, dar indirect, vei primi satisfacţii.

A fost prea multă trudă adunată şi toate radiaţiile Mele le-am pus în jurul vostru.

Nu trebuie să aveţi nici o frică de la nimeni. Nu poate pătrunde în sufletele voastre nici un fel de vânt şi nu vă poate prinde nimeni de pe suprafaţa Pământului...

Veronica, spune, dacă ai ceva de spus... Acum Mă vezi, şi de azi înainte, oricând aveţi ceva de spus, vei avea ecran, ca şi Ianoş.

Veronica: - Cum?! Vom putea discuta cu Domnia-Ta?!

IISUS HRISTOS: - Da! Vă dau acest dar! Cereţi puternic, pentru că pătrund mai greu vibraţiile voastre până la Mine, dar după câteva minute de aşteptare, voi veni în ecran.

George: - Hai, Veronica, spune ce nelămuriri ai! Acum e momentul! (Veronica era emoţionată).

Veronica: - Singurul lucru: doresc să ne mutăm cât mai repede şi să avem linişte şi condiţii de lucru.

IANOŞ: - Hristos Izmor ridică ambele mâini pentru binecuvântare.

IISUS HRISTOS: - Vă binecuvântez să nu aveţi necazuri şi grabnic să aveţi o locuinţă liniştită şi să vă adunaţi în Numele Tatălui Meu.

Să nu daţi informaţii nimănui, de ceea ce faceţi. Vreau să asigur şi mai bine liniştea voastră.

Am spus că luna Aprilie aduce câteva lucruri noi. Voi nu prea observaţi, dar dacă încercaţi să priviţi mai atent, veţi descoperi. Tatăl nostru, când dăruieşte, nu dăruieşte deschis, ca să fie lăudat. Darul Lui îl seamănă, îl sădeşte, creşte şi dă rod şi numai ochiul atent urmăreşte şi observă creşterea şi coacerea fructului.

Veţi vedea voi, că nu Tatăl a făcut Cerul şi pe voi direct, dar indirect, a făcut tot şi toate. Aceasta e marea deosebire: **a intervenit atunci când a observat că eşuează cele făcute de oameni.**

Ce părere aveţi? **Tatăl poate da minte şi înţelepciune unde nu este? Nu! Să nu aşteptaţi să vedeţi aceasta!**

Voi nu sunteţi aleşi ca din buzunar, ci aţi fost scuturaţi, sunteţi pregătiţi de zeci de mii de ani şi pentru Numele Meu rezistaţi şi astăzi, pentru că nu renunţaţi la noi şi la munca cu noi, nici în condiţiile acestea mizerabile, după atâta suferinţă, pentru că M-aţi iubit. Sunteţi prea sensibili, ca orice om curat, dar noi nu avem nevoie de gemete şi nu are rost să vă speriaţi.

ESTE DREPT, CĂ SUNTEM APROAPE DE CRIZELE DE PE URMĂ... Nimeni nu va cuceri nimic! România va rămâne a românilor, Ungaria a ungurilor, Germania nemţilor, dar cu o singură condiţie: România a românilor curaţi, Ungaria a ungurilor curaţi şi să nu vă pară rău, dacă prea puţini români vor rămâne în **această ţară prea iubită de mine!...** Atunci, nu vă veţi mai numi români, sau unguri, ci FRAŢI!

Încă ceva: nu-Mi mai spuneţi Iisus, cum M-au numit evreii, nu-Mi mai spuneţi cum Mi s-a spus ca acoperire în Egipt - Izmor, deşi mai mult îmi place ca oricare alt Nume, pentru că de la prietenii Mei buni, de la început, a pornit. Să-Mi spuneţi: **PĂRINTE CERESC!**

Eu voi fi cu voi, cu sufletele voastre curate şi pentru aceasta sunteţi extrem de sensibili; mai bine eraţi cu mai multe păcate pe voi, şi atunci aţi fi suportat mai uşor mizeria!

Aţi luat parte la toate demersurile noastre spirituale, şi voi, nu pentru răsplata Cerului aţi intrat pe acest drum, cum nici Eu. Noi nu avem nevoie să fim plătiţi pentru munca noastră; plată, aşteaptă numai oamenii care lucrează din interes.

Voi sunteţi din aceia care sunteţi fericiţi când puteţi activa şi nu numai cu puteri negative, ci şi pozitive, ca să se umple Pământul de vaiete şi ţipete, numai să se termine odată!

Aveţi misiune specială nu numai pentru poporul vostru; aceasta ar fi o datorie mică; sunteţi obligaţi să treceţi şi prin alte ţări, şi fără frică să faceţi mărturii deschise, cum aţi dus mizeria în spate şi în acelaşi timp, aţi vorbit şi aţi lucrat cu Mine şi cu alte spirite. În toate ţările voi fi cu voi şi nu numai Eu, ci şi mulţi alţii şi când Ianoş va primi puterea lui ce îi este hărăzită, atunci şi voi veţi primi un dar, cum nici nu gândiţi. Nu pentru voi aceasta, ci pentru succesul cauzei.

Repet: siguranţă aveţi! Chiar dacă se aud nişte zgomote în jurul vostru, să gândiţi liniştiţi. Încă nu a sosit vremea cea mare şi trăiţi, însă, ultimii ani, când binecuvântările Mele sunt invizibile, până când veţi avea linişte, însă, dacă vă uitaţi mai bine în jurul vostru, nu cu frică, deja constataţi mici schimbări. Eu, pentru aceasta am lăsat cuvântul Meu la urmă!

George: - Părinte Ceresc, noi am fost asistaţi în lucrul nostru, de un spirit cu numele de Socrit, care a asistat cercetările noastre şi a confirmat existenţa Straturilor, de care ne-a vorbit prima dată Apostolul Tău, Filip. Socrit, spune că este din Oraşul de Aur.

PĂRINTELE CERESC (HRISTOS): - Să se prezinte acest Socrit!

IANOŞ: - Se apropie cineva, foarte vesel... Tu, Jorj, ştii cine e?!...

George (într-un moment de intuiţie): - Kukito!...

IANOŞ: - El e!

(Extraordinară situaţie! Eu îl ştiam de la Ianoş pe Kukito, care era o reîntrupare a lui Copernic, în Japonia, ca acum să constatăm, că nu era altul, decât Socrit al nostru).

IANOŞ: - Kukito, de când nu te-am văzut! Cum de ai venit la copiii noştri?!

SOCRIT – KUKITO – COPERNIC – Am venit şi la ei, mă duc şi la alţii, merg pretutindeni!

George: - Ei, Ianoş, este că Socrit e din Oraşul de Aur?

IANOŞ: - Da! Kukito – Copernic are acces oriunde şi merge oricând în Oraşul de Aur!

Veronica: - Dar nu arăta aşa, Socrit!... Altfel, era!... Copernic, Kukito, Socrit, cum să-ţi spun? Prezintă-te, cum ai venit la noi, te rog!...

Da, acum ai trăsăturile lui Socrit al nostru...

SOCRIT: - În fiecare loc, iau chipul şi portul potrivit. Fac cum îmi place şi cum vreau! (Râde). Cu voi lucrăm ceva serios şi am fost serios, dar... mie-mi place veselia!

IANOŞ: - E grozav Kukito! Atâta vervă şi efervescenţă, mai rar între spirite!...

Veronica: - Părintele Ceresc, Marele Dascăl Îşi ridică mâinile în semn de binecuvântare şi se depărtează.....

... I-am salutat şi pe cei rămaşi şi-au plecat şi ei...

Bucureşti – 5 Aprilie 1965

H R I S T O S – PĂRINTELE CERESC

În seara acestei zile, am intrat în noul nostru apartament şi am petrecut prima noapte. Când s-a întunecat, am rămas singuri, doar Veronica şi cu mine, plini de bucurie, că în sfârşit, vom avea şi noi cuibul nostru liniştit şi retras. Mulţumiţi pentru toate cele primite, am simţit un dor nestăpânit de prezenţa Divinului nostru Domn şi Învăţător, încât, aşezându-ne, am plecat capetele noastre, iar de pe buze au pornit cuvinte de rugă fierbinte, cuvinte de mulţumire, cuvinte de recunoştinţă; în acest dor fierbinte, simţeam apropierea Aceluia pe care L-am iubit mereu şi L-am chemat să binecuvânteze El Însuşi casa noastră, munca noastră şi pe cei care împreună lucrează cu noi.

Încă din timp ce rosteam rugăciunea, Veronica şopti că vede un Drum larg deschis, de Lumină.

Veronica: - Pe acest Drum, vin mai multe siluete... Încă nu le disting... Vin mai mulţi... Se apropie într-o ordine perfectă... Printre ei, recunosc pe prietenii noştri... Calemnis..., pe cei trei, cu Ioan Hrisostom... Toţi sunt foarte gravi, serioşi... Câtă nobleţe pe feţele lor!... Uite-i şi pe Galilei şi pe Siu!...

Siu se uită la noi şi ne şopteşte:

SIU KARTA: - Vine! Vine Marele nostru Domn! Vine Lumina noastră!...

Veronica: - A luat loc între ceilalţi... Socrit e şi el într-un grup, cu alţii, ce nu-i cunosc... Sunt mulţi din cei ce i-am chemat noi, dar şi necunoscuţi...

Se aud nişte sunete neobişnuite, parcă au lumină în ele..., sunt pline de majestuos, care răsună ca o comandă pentru cei de faţă...

Extraordinar! Toţi s-au aşezat aproape automat ierarhic, grupuri-grupuri, aşteptând venirea Domnului nostru.

Se vede..., Se apropie..., Vine... vine... E aici!... A sosit!

Atmosfera nu poate fi asemănată cu nimic! Se contopeau în fiinţele noastre sentimente de iubire, respect, bucurie... Prezenţa aceasta respira glorie şi forţă, care se simţeau asemenea unui oratoriu sublim, cald, apropiat de micimea fiinţei noastre, străină în acele clipe, de toate cele ce erau în jur.

Simţeam că beau ceva, că mădularele mele sunt pătrunse de ceva care da mult, care îmi potolea o sete milenară, care îmi împrospăta fiinţa, o adiere plăcută şi-n acelaşi timp, o dogorire puternică, intensă, copleşitoare.

Nu eram capabili să mai continuăm ruga. Frumuseţea sublimului acelor clipe mă biruise, mă anulase, mă făcu să mă simt – poate – asemenea unui protozoar, rătăcit în apele unui ocean. Aş fi vrut să întreb ceva; câte şi mai câte nu aveam de întrebat pe Acela, a cărui Învăţătură răscolise oamenii şi secolele!

Veronica: - Toţi ceilalţi nu scot o vorbă... – relată Veronica. Expresia Părintelui Ceresc, departe de a avea ceva despotic, se impunea în chip inefabil.

Încet, Părintele Ceresc Îşi roti larg privirile şi deschise cuvânt:

PĂRINTELE CERESC: - Iubiţii Mei fii, prieteni şi fraţi!

Aţi cerut şi ceea ce aţi cerut s-a împlinit, fiind cererea curată, ziditoare. Am venit la voi, în acest sălaş, care va fi şi al Meu, nu numai al vostru, ci şi al tuturor acelora care vor veni şi vor lucra cu voi.

Aceştia care sunt de faţă sunt reprezentanţii Mei, care vin la voi să vă comunice ADEVĂRUL, să vă comunice VOINŢA Mea, VOINŢA LEGILOR-CARE TREBUIE SĂ FIE ÎMPLINITE, VOINŢA ADEVĂRULUI şi împlinirea dorinţelor voastre curate.

Să fie binecuvântat acest sălaş al vostru şi voi să aveţi putere de la Mine, să puteţi pătrunde toate cele ce sunt de nepătruns, iar cu privirile voastre şi cu dorinţele voastre curate să paralizaţi orice privire rea, orice voinţă murdară, alterată, orice dorinţă nesănătoasă, putredă.

(A ridicat mâinile şi a trimis prin ele, spre noi, binecuvântarea Sa).

Fiţi lucrători buni, ajutaţi de toţi acei care vin să vă transmită curatele şi neprihănitele dorinţi, răspunsurile la întrebările voastre, puse cu bune intenţii, ale căror dezlegări le cereţi cu atâta stăruinţă. Abia acum viaţa voastră începe, abia de acum bucuriile voastre se vor înălţa pâna la Mine şi vor creşte.

Nu vă tulburaţi de nimeni şi nimic, pentru că **totul va fi strivit de dorinţa mea de a-mi satisface voia prin voi.**

Vă binecuvântez şi suflu asupra tuturor acelora care vor avea îndrăzneala să se apropie şi să tulbure liniştea voastră!...

Veronica: - Părintele Ceresc întinde mâinile cu degetele deschise spre noi şi spre toţi cei din jur...

Se retrage... Copiii au luat-o înainte... Se depărtează... Ceilalţi rămân.

IOAN Hrisostom: - Dăm din noi vouă, daţi din voi nouă! Acesta este neîntreruptul schimb între cei ce se iubesc.

Din toate inimile noastre, din toate fiinţele noastre care iau parte la cel mai sublim moment ca acesta de acum, vă binecuvântăm noi toţi care v-am sprijinit, care ne-am luptat cu acei "răzleţi" care au vrut să vă amărască zilele.

De acum, fericiţi să fiţi! În liniştea şi bucuria voastră, vom fi şi noi, nestânjeniţi în sălaşul vostru. Vă asigurăm şi pe mai departe de tot sprijinul nostru, prin porunca ce o avem de la Domnul, Învăţătorul şi Stăpânul nostru A-toate.

Fiţi binecuvântaţi şi păşiţi în viaţa care v-aţi ales-o, pe drumul care vi s-a deschis! Mergeţi cu încrederea că veţi fi ajutaţi de noi şi de toţi acei care nu-i cunoaşteţi, dar care vă iubesc şi vă sprijină.

Veronica: - Hrisostom îşi reia locul... Siu Karta face un pas înainte... vrea să spună ceva...

SIU KARTA: - Iubiţii mei fraţi şi prieteni! Această seară este mare pentru voi, pentru că în sălaşul vostu a venit Însuşi Împăratul A-toate, chemat de dorinţa voastră.

Nu mai are rost să vorbească nimeni, din moment ce aţi primit direct înalta binecuvântare a Luminatului Domn, care pe toate le ţine în mână şi din mâna Căruia pornesc toate Legile şi hotărârile.

Noi ne bucurăm de bucuria voastră, că ne vom odihni la voi ca prieteni şi musafiri ai voştri. Lăcaşul să fie cât mai frumos, pentru a ne simţi şi noi cât mai bine. Primiţi de la noi binecuvântare asupra căminului, asupra vieţii şi muncii voastre!

George: - Vă mulţumim!

Veronica: - Se înclină... se retrag... se depărtează cu toţii... Nu-i mai văd!

Bucureşti – 29 Aprilie 1965

“FLOAREA ÎNVIERII”

Primăvara pe sfârşite şi una din florile ce le păstram în glastre, una dintre cele mai superbe – “Floarea Învierii” – nu da nici un semn de viaţă. Tulpina subţire şi firavă părea totuşi, că mai păstrează în ea ceva puteri de reînnoire, şi totuşi, mugurii nu apăreau. Veronica o avea demult şi eu o văzusem prima dată la Mănăstirea ei. Când era înflorită, îmi părea că numai Pasărea Paradisului avea ceva comun cu ea. Veronica distingea în staminele ei numeroase şi admirabil compuse, instrumentele de tortură ale Celui ce fusese răstignit.

Privind la biata tulpină şi aducându-mi aminte de splendoarea ei de odinioară, mi-am dat seama că floarea trăieşte, există şi ea pe undeva, poate se duce şi ea în straturile de “Dincolo”, unde parfumul ei să încânte pe cei ce au reuşit să se ridice. M-am gândit, că poate, printr-o dorinţă puternică, sau o rugăciune, o vom putea ajuta, eventual, să reintre în tulpină.

Am rugat-o pe Veronica să intre în priză, ca să vadă negativul spiritual al acelei flori. În scurt timp, Veronica văzu floarea mai frumoasă de cum o ştia, stând chiar lângă glastra ei, cu toate florile deschise...

“Ce faci, stai tot aici? Te simţi bine cu noi?” – am întrebat eu.

Veronica (exclamând, surprinsă): - Auzi, şi-a plecat vârful spre noi şi florile se leagănă, vrând să arate iubire!...

George: - Nu vrei să revii în tulpina ta? Haide!... Primeşte ajutorul elementelor superioare, primeşte putere şi te încarcă din energia emanată de toate aspiraţiile de armonie şi frumos!

Veronica: - Din nou s-a plecat...Se apleacă acum spre glastra ei, se lungeşte, se căzneşte, parcă, să reintre... Săraca de ea!... Parcă suferă, că nu poate veni... Se forţează grozav, să reintre în tulpina ei... Uite-o cum se întinde şi se subţiază, de parcă ar vrea să intre printr-un loc strâmt...

George: - E aşa cum o ştim în pozitiv?

Veronica: - Da, negativul este acelaşi; aceleaşi frunze, aceeaşi tulpină, aceleaşi flori, dar toate, mult mai frumoase!

I-am pus îngrăşăminte şi am udat-o din destul, cu speranţa că dorinţa noastră o va ajuta să-şi revină.

BUCUREŞTI – 11 Mai 1965

În seara aceasta, Veronica a terminat de citit viaţa şi opera lui Isaac Newton, un om căruia îi port o profundă consideraţie, pentru claritatea cu care a înţeles o serie de fenomene, care au avut nevoie de două secole, spre a putea fi înţelese. Scurta monografie reuşi să facă să crească mai mult în ochii ei personalitatea marelui fizician, matematician şi astronom şi ne-am hotărât să-l chemam. Intenţionam demult acest lucru şi abia acum sosi momentul potrivit.

Aşteptând să începem, simt prezenţa Serafiei, nedespărţita noastră prietenă, plină de suavitate şi gingăşie.

“Veronica, vezi mai întâi, cine e aici”!

Veronica se aşează comod pe fotoliu şi închise ochii. Numaidecât se însenină.

“Iubita noastră Serafia, scumpa de ea!... Eşti de mult aici”?

Serafia: - De mult... de când aţi discutat despre “Floarea Învierii” şi eraţi întristaţi că nu mai prinde viaţă.

(Într-adevăr, mai devreme, Veronica şi cu mine am privit “Floarea Învierii” complet uscată, în glastră şi regretam lipsa ei.

Serafia: - Să nu fiţi trişti, că nu mai înverzeşte... Floarea aceasta e din Lumea noastră şi numele ei adevărat este “Floarea Patimilor”. Ea înfloreşte acolo unde este suferinţă sfântă şi prin frumuseţea şi parfumul ei, mângâie pe cei ce suferă şi se alimentează cu suspinele curate şi sfinte. Ei nu-i priesc alte locuri şi dacă s-a uscat, să ştiţi că s-a terminat cu marile voastre suferinţe.

Atât am avut să vă spun!

Şi acum, chemaţi-l pe cel dorit!

George: - Unde-i Filip?

Serafia: - E ocupat tare!

George: - Cu ce?

Serafia: - Cu misiunea lui, despre care v-a spus şi vouă!

George: - Bine, Serafia, îţi mulţumim!

Serafia: - Rămâneţi cu bine!

Bucureşti – 11 Mai 1965
I S A A C N E W T O N
(1642-1727)
- argintiu luminos, cu triunghi pe frunte;
- Stratul VIII.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc, să discutăm cu marele matematician, fizician, astronom şi filosof englez, întemeietorul mecanicii clasice: ISAAC NEWTON.

Veronica: - S-a deschis **“Drumul de lumină”...** Se apropie doi bărbaţi...Unul este Siu Karta, celălalt este invitatul nostru. Isaac Newton este îmbrăcat ca un roman...cu capul descoperit, părul scurt, poartă puţină barbă, are ochi foarte pătrunzători...aer de stăpân.

I-am salutat.

SIU KARTA: - Cel în Numele căruia venim la voi, să vă binecuvânteze, fraţii şi prietenii mei dragi! Dau cuvântul invitatului vostru!

NEWTON: - În Numele Părintelui Luminilor, în numele pătrunderii adevărului, în numele muncii, cer binecuvântare pentru voi şi lucrul vostru, iar eu vă îmbrăţişez cu părintească şi frăţească iubire, mulţumindu-vă pentru simpatia ce o aveţi pentru mine!

Am văzut în discuţiile voastre vibrându-vă sufletul în frumosul descoperirilor făcute de mine. Nu-i totul să înveţi; ceea ce am reuşit, a fost să pătrund şi să las semenilor mei, în urma mea, ceva ce pe timpul meu nu a fost înţeles. Marele lucru al învăţatului este pătrunderea şi înţelegerea esenţei Legilor de atracţie şi respingere, a Legilor ce guvernează Universul, interpătrunzându-se unele cu altele, fără să se deranjeze unele pe altele.

Desigur, în vremea voastră, ştiinţa fizicii şi matematicile despre care am scris eu, sunt mult mai avansate faţă de timpurile în care am trăit eu pe Pământ. De aceea şi înţelegerea şi pătrunderea sunt astăzi mult mai uşoare. Nu v-aţi pus întrebarea; “De ce?” Numai pentru că au evoluat oamenii? Nu, prea iubiţii mei, nu! Prin permanenta mişcare, secolul vostru a devenit secolul vitezei. Această viteză are darul de a da oamenilor energie şi forţă de pătrundere fiecăruia în parte, în domeniul în care se găseşte.

De aceea, zic, că pentru oamenii din secolul vostru, în toate compartimentele de ştiinţă şi cercetare, este mult mai uşor de lucrat, ca în vremea mea. Anumite descoperiri ale mele, au zăcut sute de ani, până ce au fost descifrate, verificate şi înţelese.

Acum ţin să vă precizez - pentru că mi-aţi dat posibilitatea să vorbim unul celuilalt - trebuie să fii desprins dintr-o forţă puternică, ca să poţi să pătrunzi Legile şi fenomenele, pe care numai un anumit nivel al tău le poate pătrunde. Pentru acest lucru, meritul tău este că doar munceşti, asculţi comenzile şi le execuţi. Răsplata muncii poate fi şi în viaţa pământeană, ca o satisfacţie ce o ai, dacă munca ta a fost primită şi înţeleasă. Adevărata satisfacţie ţi-o rezervă Creatorul acestor Legi, după ce te reîntorci de unde ai plecat. E puţin spus “satisfacţie”, dar nu am alt cuvânt potrivit pe care să-l înţelegeţi voi, la nivelul în care poţi să accepţi o înţelegere a locului de unde vin. Din VIII m-am desprins, în VIII m-am reîntors, pentru că în munca mea am fost cinstit.

Ca om de ştiinţă ce eram, eram totuşi nedespărţit de Biblie. Ignoranţa şi ipocrizia păstorilor ce mă înconjurau, îmi puneau tot felul de întrebări, dar îi sfidam pe toţi, privind la ceea ce trebuia să înţeleg: “esenţele” a tot şi toate.

George: - Dorim acum, să-ţi vedem culorile spirituale de bază!

Veronica: - Argintiu luminos, cu triunghi pe frunte... Dar ştii ce e interesant? Are şi potir pe piept!

Iartă-mă părinte, ce înseamnă triunghiul de pe frunte şi potirul?

NEWTON: Triunghiul cu lumină în mijloc, înseamnă cel de-al treilea ochi al pătrunderii în esenţa faptelor şi fenomenelor, iar potirul – cu toate că nu am fost preot – înseamnă preoţie lucrătoare în lumina adevărului, (adevărul luminii) în folosul semenilor tăi.

George: - Iubite prieten, vrem acum, să-ţi ştim raza de acţiune magnetică!

SIU KARTA: - Lăţimea câmpului magnetic al invitatului nostru, este după metrul pământesc - 2,50 m.

Ţin să vă precizez, că acest câmp magnetic, nu-l au numai marii creatori, ci şi marile spirite a căror vibraţie este deosebit de intensă.

George: - Ai mai venit pe Pământ, după ce ai părăsit corpul pozitiv?

NEWTON: - Nu am mai venit şi nici nu doresc să vin. Sunt pe Pământ destui savanţi acum, care ştiu să descifreze Legile şi fenomenele din natură.

George: - Vă mulţumim, dragii noştri!

Bucureşti – 16 Iulie 1965

A N I S T Ă N E S C U

- gri semi-deschis, guler cu puncte albe, diagonală verzuie şi dungă galben semi-deschis;
- Stratul IV.

Aseară, abia mă culcasem şi înainte de-a adormi de-a binelea, fiind într-o stare între somn şi veghe, îmi apăru în faţa ochilor o tânără şi luminoasă femeie, în jur de 30-35 de ani.

Din luna ianuarie, când îl văzusem prima oară pe Siu Karta, nu mi se mai întâmplase să văd pe nimeni. De data aceasta, imaginea luminoasei femei nu numai că persista, dar se clarifica şi în câteva secunde se contură întregul corp spiritual negativ al persoanei sus-amintite. Avea o expresie nostalgică, de o deosebită fineţe şi frumuseţe, iar în jurul capului se vedea o aureolă de luminozitate medie...

Fără să o întreb ceva, mi se adresă:

“-Numele meu este Ani Stănescu şi am venit să ai dovada, că puterea ta de a vedea, creşte. Acum vezi bine şi după un oarecare timp, vei putea vedea din ce în ce mai bine”.

“-Mă bucur că te văd, cu toate că nu ştiu cine eşti şi-ţi mulţumesc că ai venit, străduindu-te să te faci văzută de mine” – i-am răspuns eu.

Imaginea, însă, s-a risipit.

Dorind o verificare a ceea ce văzusem, am rugat-o pe Veronica să intre în priză, să vadă şi ea persoana pe care o văzusem eu.

Veronica: - A apărut o femeie, frumoasă la chip, cu o pieptănătură în formă de coc... Este îmbrăcată într-un vernil foarte pal şi cu o broderie de un verde închis.

Am salutat-o şi i-am dat cuvântul.

ANI STĂNESCU: - Deşi nu am fost invitată până în această seară, totuşi, mi-am luat îndrăzneala, cerând permisiunea celor mari care vin la voi, să vin şi eu şi, pentru că sora noastră era doborâtă de grijile vieţii, am căutat ca prin tine să mă fac cunoscută.

George: - Foarte bine ai făcut! Spune-ne acum, cine eşti!

ANI STĂNESCU: - Sunt româncă şi am lucrat ceea ce lucraţi şi voi, dar pentru că nu am avut nici un sprijin, m-am stins ca o lumânare care se termină topită de lumina soarelui. Eu am lucrat foarte puţin cu Haşdeu, aici în Bucureşti.

George: - Erai mediuma lui, după moartea fiicei?

ANI STĂNESCU: - Da. Însă, puţin timp. M-a dibuit el într-un cerc de doamne şi cunoscându-mă că aş fi un "telefon" perfect, a încercat şi a văzut că a reuşit. Datorită, însă, geloziei soţiei lui, eu am fost silită de împrejurări familiare, pentru a nu-mi strica casa mea, să plec la Cernăuţi. Am început să cred că lucrarea lui Hajdeu cu mine a fost necurată şi că a vrut să-mi exploateze buna credinţă pentru un capriciu al lui.

În Bucureşti nu am stat decât opt luni. Soţul meu era profesor, ţinea mult la mine, dar nu ştia ce practica Haşdeu cu mine, pentru că nu-mi dădea voie să-i comunic soţului meu, cunoscându-i viaţa şi fiind sigur nu numai că nu va crede, dar că va şi profana.

La Cernăuţi nu am avut cu cine lucra. De fapt, nici eu nu am mai vrut să cred şi refuzam ceea ce vedeam, luptându-mă din răsputeri să îndepărtez imaginile ce le vedeam şi le-am îndepărtat, deşi aş fi putut lucra, că nu aveam copii şi nu mă ocupam cu nimic în casă, având slujnice care mă ajutau, dar comoditatea şi ascultarea de soţul meu, de a-l însoţi la distracţii, m-au făcut străină de tot ce fusese înainte.

Toţi vă fericim pe voi, care am luat cunoştinţă că puteţi lucra, fiind soţi în acelaşi gând, cu acelaşi dor şi râvnă de a sări de pe o treaptă pe alta a Lumii îngăduite, chinuite şi binecuvântate.

Nu ajunsesem necredincioasă; iubeam sfinţenia, credeam în "Veşnicie", făceam milă cu cei lipsiţi şi nu uram pe nimeni, pentru că nu aveam de ce, fiind răsfăţată de un soţ care mă iubea.

Am plecat eu întâi de pe Pământ (am chemat între timp, în gând, pe Siu) şi ajunsă în locul fericiţilor, în stratul IV, aici, abia, am depus toate eforturile, înălţându-le spre Divinitate, trimiţând dorinţi fierbinţi, să vină alături de mine şi soţul meu, de care nu mă puteam despărţi. (A venit Siu Karta). Exact după patruzeci de zile, soţul meu a avut un atac de inimă şi a părăsit trupul pământesc, venind alături de mine.

Mă simt bine unde stau, dar el, nu. Îmi spune, că, parcă ar fi un om cu bagajul făcut, gata să plece undeva.

Am vrut să vă arăt, că poţi avea o zestre şi, dacă nu o îngrijeşti, o poţi pierde.

George: - Te referi la viaţa ta?

ANI STĂNESCU: - Da. Cât regret am eu acum, că nu am lucrat, dar totul s-a terminat!

George: - Cine poartă vina, Siu, ce crezi?

SIU KARTA: - Întâi soţul ei şi apoi ea. Ea, pentru că nu i-a comunicat lui, cu riscul de a se fi întâmplat orice.

George: - Vinovat – poate – este şi Haşdeu, că nu i-a dat voie să-i spună soţului ei.

SIU KARTA: - Da, dar ea, ca soţie, putea să iasă din cuvântul lui Haşdeu. Tot nu ar fi făcut nimic, dar avea ca o descărcare, într-un fel.

George: - Mă întreb, de ce n-au insistat spiritele?

SIU KARTA: - Noi nu silim pe nimeni! Depinde foarte mult de educaţia mediumului. Sunt oameni şi oameni! Unii mai activi, mai ambiţioşi, alţii mai delăsători; sunt unii dornici de a primi, de a vedea, iar alţii, deşi le dai cu linguriţa, nu cu lingura, nu pot să înghită.

George: - Vezi, oamenii, teologii, spun că Dumnezeu este Cel ce sădeşte în noi dorinţele bune şi le creşte.

SIU KARTA: - Da şi nu greşesc, pentru că Legea prin care trece omul şi îmbrăcămintea pe care o poartă, nu este la fel la doi, aşa că, poţi avea o îmbrăcăminte favorabilă, dar cei din jurul tău să ţi-o zdrenţuiască, sau să o desăvârşească. Depinde ce noroc ai avut şi în mijlocul cărora ai căzut.

George: - Acum dorim să ne arăţi culorile spirituale de bază!

Veronica: - Gri semi-deschis, cu un guleraş cu puncte albe, o diagonală verde deschis pe piept şi sub abdomen o dungă galbenă, tot deschisă. Ce înseamnă verdele acesta?

ANI STĂNESCU: - Este nuanţă legăturii cu Lumea spirituală; galbenul, îl ştiţi: este orgoliul propriu.

George: - Bine, Ani, îţi mulţumim!

Bucureşti – 4 Iulie 1965

I o a n P e t r e a n u

- gri închis între sân şi gât, restul murdar;
- fixat prin patimă, la loc de chin

În scopul de a cunoaşte viaţa spiritelor rătăcitoare, ne-am propus să-l chemăm pe Ioan Petreanu, ţăran din comuna Tudor Vladimirescu, care murise beat, înnecat într-un butoi cu ţuică.

Veronica de mult dorea să afle starea spirituală a acestui om, ce suferise de patima beţiei, dar care atunci când era treaz, era cuminte.

L-am chemat pe acest Ioan Petreanu.

A sosit şi Siu Karta, cu care am schimbat salutul obişnuit.

Veronica: - Vine şi cel chemat... Parcă ar avea o grea povară pe umeri... La faţă este zbârcit şi de culoare arămie; pare obosit şi duce pe el o haină murdară, de parcă ar avea mii de kilograme... (Veronica lăcrimează de milă). Ioan Petreanu vrea să îngenuncheze în faţa lui Siu...

SIU KARTA: - Stai drept, omule!

Iată, dragii mei, cât de bine se împlinesc cuvintele pe care voi le repetaţi în fiecare zi: "Precum în Cer şi pe Pământ" sau mai bine-zis: "Precum pe Pământ şi în Cer". Să vă explic acum:

Pe Pământ sunt tot felul de stări: săraci, mai puţin înstăriţi, bogaţi, cu misiuni importante, de care se mândresc şi conducătorii de state; frumoşi, urâţi, inteligenţi, mai puţin inteligenţi, proşti şi genii. Aşa este şi în Cer!

Iată, acest om, care a fost în viaţa pământeană - şi am fost şi eu ca şi el, şi el mă are pe mine aproape ca pe un Dumnezeu, mă fericeşte în gândul lui şi-şi plânge durerea. Zestrea lui cu care a venit în viaţa pământeană, nu i-a dat posibilitatea să facă nici o treabă. Porcul caută mereu în pământ şi umblă de colo-colo, ca să găsească ceva. Aşa e şi cu bietul om, care vine cu zestre grea: caută numai murdării şi noroaie şi nu găseşte nimic.

Şi totuşi, dacă ar avea un gram de voinţă, s-ar putea ridica măcar o treaptă. Trebuie ca voinţa să fie speculată la maximum.

Acum, vorbiţi cu el!

Veronica: - Moş Ioane, mă cunoşti?

Ioan Petreanu: - Nu te cunosc!

Veronica: - Ţi-aduci aminte de croitoreasa Tudora?

Ioan Petreanu: - Da.

Veronica: - Eu sunt Lica, fata ei... (Moş Ioan a tresărit, amintindu-şi ceva).

Ioan Petreanu: - Ai venit la noi... Unde-i mama ta? Tu erai mititică atunci, cum de-ai ajuns la noi?!

George: - Siu, ce vede el, de e aşa mirat?

SIU KARTA: - Aici este secretul! L-am făcut să vadă partea spirituală a prietenei noastre, nu trupul. Veronica este ieşită din trup, ca să fie văzută mai bine.

Ioan Petreanu: - Cum, nu eşti moartă?!

Veronica: - Nu, moş Ioane, eu sunt în trup şi am ieşit o parte, ca să mă vezi mai bine.

Ioan Petreanu: - Ei, fata moşului, de când am rupt-o cu viaţa Pământului, mereu sunt ameţit şi beat, cum am fost în ultimele clipe ale vieţii; niciodată nu sunt treaz şi nu pot deosebi binele de rău. Unii spun că sunt fericit, că de-abia nu simt greul locului în care sunt.

Veronica: - Unde stai, moş Ioane?

Ioan Petreanu: - Aiurea!... Unii spun că sunt în partea chinurilor, dar eu nu-mi dau seama. Tot e mai bine ca pe Pământ! Sunt sub noi chinuri îngrozitoare! Se spune că sunt chinuri sfâşietoare. Îl întrebam eu pe unul: "Dar cine-i chinuie?" Şi mi-a răspuns: "Propriile lor fapte cu care au venit aici!"

Tu ştii, fata moşului, că nu făceam nici un rău la nimeni; la Biserică nu mergeam - că eram beat, nu posteam - că nu aveam după ce bea apă, nu furam - că aveam destul şi afară de soţia mea, nu am cunoscut pe alta. Beam doar şi câte datorii am lăsat în urmă de la bietul meu "gâtişor"!" Săracii, copiii mei, cât au muncit ei, ca să scape de datoriile pe care le făcusem!...

Nu m-am dus la locurile de chin cele mari, ci am intrat în Lumea largă a zăvzăucilor...

Veronica: - Dar ce înseamnă "zăvzăuc", moş Ioane?

Ioan Petreanu: - Oameni care au venit în lumea asta de patimi, aşa cum sunt eu. Am băut mereu, m-am văzut îmbătat, mereu beat, am murit şi mereu şi acum, parcă sunt beat. Câteodată, parcă mai am momente (minute) liniştite şi parcă încep să mai văd ceva în jurul meu şi atunci aflu că mai sunt şi alţi oameni, mii şi milioane, împărţiţi pe merite şi fapte şi am mai auzit că mai este o Lume unde ar fi Dumnezeu.

Îmi închipui că sunt în Tudor, tot mereu beat, că dincolo de comuna mea mai sunt comune mai bogate, cu oameni care locuiesc ca şi mine, mai fericiţi, mai puţin fericiţi, ştie Dumnezeu...

Doresc să fiu mereu ameţit, beat...să nu mai aud văicărelile şi disperările. Am aflat că tare mai sunt mulţi chinuiţi - sub noi! Unii mai ies câteodată şi au aşa o duhoare urâtă în ei, că fug de ei, să nu-i văd!...

George: - Ai vreo ocupaţie, vreun rost?

Ioan Petreanu: - Păi, spusei: nici nu ştiu ce-i cu mine, nici unde sunt, decât că permanent zac în ameţeala asta şi mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt în duhoarea ălora şi nu stau în chinul lor. Îi văd uneori, că ies cu iuţeala fulgerului!... Te pomeneşti că vin la voi, să vă facă rău!... Se întorc câteodată veseli şi satisfăcuţi, alteori trişti şi posomorâţi, ca şi cum le-a reuşit ceva şi-atunci, zic şi eu: "Mulţumesc Doamne, că am murit beat şi că nu împrăştii ca ei, atâta duhoare!"

Veronica: - Moş Ioane, dar Verif unde este?

Ioan Petreanu: - Tot cu mine.

Veronica: - Dar cu Tuc, ce-i? Unde este?

Ioan Petreanu: - Măi, fata moşului... (caută să-şi amintească)... criminalul acela, parcă e din familia Ioneştilor... Cred, că e sub noi... Pe unde stau eu, sunt numai turmentaţi. Parcă am fi legaţi la ochi, tot mereu lovindu-ne unul de altul. N-am făcut nici bune, nici rele...dar acum...

George: - Vrei să spui că acum, sunteţi la un loc, mai mult cei ce aţi băut?

Ioan Petreanu: - Da, da! "Cei cu păhărelul"! Suntem la un loc, dar să ştii, că suntem veseli uneori!

George: - În Numele Părintelui Ceresc, să ţi se vadă culorile spirituale de bază!

Veronica: - Săracul!...Interesant!... De sub sâni până la gât, e gri închis!

Măi, moş Ioane, eu ştiu că nu făceai rău la nimeni şi erai corect! E adevărat, aveai grijă de gât, să-l ţii mereu "ud", dar uite că ai şi ceva cenuşiu...închis acest cenuşiu, ce-i drept, dar oricum, e ceva şi asta!

Ioan Petreanu: - Deh, fată! Deh!

Veronica: - Dar pe Mântuitorul L-ai văzut, moş Ioane?

Ioan Petreanu: - L-oi fi văzut, dar nu-mi aduc aminte! Cică avem fiecare câte un conducător, care ne conduce la El, dar eu nu ştiu! M-o fi părăsit, atunci când am părăsit Lumea Pământului...

George: - Auzi, Siu, ce spune! Crede că avea un conducător, când era în trup.

Ioan Petreanu: - Nu asta am vrut să spun! Vreau să spun că după ce ieşi din trup, se zice că un conducător te duce până la El, dar eu nu ştiu să fi fost, că eram beat-turtă!...

George: - E adevărat ce spune el, Siu?

SIU KARTA: - E adevărat, dar ştii cine te prezintă în faţa Marelui Guvernator Divin? Partea cea mai bună a spiritului tău!

George: - Adică, dacă ai ceva bun în tine?

SIU KARTA: - Trebuie să ai, oricât de puţin, măcar o scânteie... şi după ce te prezintă, scânteia se duce la locul ei şi restul se duce la locul lui, care îl atrage cu toată zestrea lui.

George: - Stai! Această scânteie o au şi "negrii"? Au scânteia şi cele mai rele spirite?

SIU KARTA: - Oricum ar fi, o cât de mică "scânteie" tot are în el. Este imposibil ca orice om să nu aibă o "scânteie" de lumină în el şi acea scânteie îl atrage de a primi prima judecată în faţa Tronului. Când ajunge în faţa Judecătorului, să se închine în faţa Divinităţii, "scânteia" pleacă din el, iar el îşi primeşte sentinţa automat, fiind fixat în momentul prezentării, în locul de care este atras. Cu cât fixarea este ma adâncă, cu atât negreala este mai pronunţată. După închinare şi după ceea ce vede el în drumul lui la dus şi întors, cu atât chinul este mai mare, căci vede frumuseţile celor ce au lumină.

George: - Se chinuie, pentru că vede ceea ce el nu a crezut că exista şi totuşi, reîntorcându-se la locul lui, continuă să facă rău.

SIU KARTA: - Da, da! Asta-i zestrea lui, asta-i concepţia lui, în care se menţine constant.

Dacă cineva a fost criminal - de pildă - el nu are linişte în locul lui, până nu găseşte între pământeni un criminal ca el, pe care, mai tare îl împinge la crime, având prin aceasta, mari satisfacţii.

Veronica: - Acum, nu ţi-e mai bine, moş Ioane? Parcă eşti mai luminat!...

Ioan Petreanu: - Sunt, fata moşului! Parcă trăiesc şi eu printre oameni! Parcă m-am trezit dintr-un somn!

George: - Nu înţeleg cum poate un spirit "greu", să străbată straturile superioare! Contravine Legilor atracţiei!

SIU KARTA: - Prin "moartea" fiecăruia, se face o excepţie, tocmai spre a se putea pronunţa SENTINŢA PERSONALĂ.

George: - Şi la cât timp după moarte, este dus în faţa Tronului?

SIU KARTA: - La un timp oarecare... Nici eu nu ştiu precis! Diferă de la spirit la spirit...

George: - Îi conduce cineva, sau merg singuri?

SIU KARTA: - Numai cei ce sunt curaţi, buni, cei ce au prieteni în Lumea spirituală, numai aceştia pot fi conduşi; restul, merg singuri. Cei murdari sau totalmente răi, sunt atraşi de Tronul Slavei printr-un ordin general şi permanent, dat de Guvernatorul Suprem. Dacă vrei, este o abatere de la Legi, dar aceasta numai pentru câteva clipe. Cum s-a rupt firul, este atras, şi imediat se întoarce, stă un timp pribeag şi după un număr de zile, se duce la locul lui. Are această libertate pentru a face câteva ture printre pământeni, între locul rupturii şi cel al fixării, pentru ca apoi, să se întoarcă la locul fixat.

George: - Există spirite "grele" în locurile de chin, care să fie atât de fixaţi în locul lor, încât să nu poată veni niciodată între pământeni?

SIU KARTA: - Cum să nu! Sunt spirite atât de "grele", încât, nici o chemare nu-i poate aduce pe Pământ.

George: - Adică, dacă noi am chema unul "greu", nu ar veni?

SIU KARTA: - Nu!

George: - Ce zici, dacă am face o dată o călătorie printre cei "grei"? N-ar fi posibil?

SIU KARTA: - Greu lucru! Nu vă sfătuiesc!

Veronica: - Ei, moş Ioane, dar foame îţi este?

Ioan Petreanu: - Niciodată, moşule! Nu mi-e nici foame, nici sete!

George: - Siu, cum e asta? El nu are stomac, nu are organe care trebuie să-şi îndeplinească funcţiunile lor?

SIU KARTA: - Chiar dacă ar vrea să mănânce, nu ar avea ce!

George: - Tu, în stratul tău, ai foame?

SIU KARTA: - Am şi avem şi ce mânca! Ceea ce avem noi, sunt substanţe potrivit substanţei noastre fiziceşti, spirituale. Noi vedem - de pildă - fructe, le dorim şi le mâncăm, sau facem sucuri de fructe şi ne satisfacem dorinţa.

George: - Dar chinuiţi de foame, există în Lumea spiritelor?

SIU KARTA: - Sunt, îndeosebi aceia ce în viaţă nu au întins mâna cuiva. Sete au şi cei în trup şi cei în spirit. Ambele tabere pot avea sete de mai multe feluri. Să vorbim de lumea din chinurile mari: FOAMEA.

Foamea e îngrozitoare! Foame de tot ce ai avut în viaţă şi acum nu mai ai; de tot ce ai mâncat şi acum nu mai ai, de tot ce ai văzut frumos şi acum nu mai vezi; foame chinuitoare există şi prin faptul că există Lumi care au bunătăţi de mii de ori mai felurite, bogate şi gustoase, iar tu nu le guşti.

SETEA - groaznică, chinuitoare este setea! În chinurile groaznice, ai dori o lacrimă de pe Pământ, o lacrimă de apă şi nu o ai; există o sete după aerul curat din lumea Pământului şi acum nu îl mai ai; chinuitoare este setea după lumina soarelui, pe care ai avut-o şi acum nu o mai ai; chinuitoare este setea de libertate pe care ai avut-o pe Pământ şi acum eşti încătuşat de Legile fixării tale; chinuitoare este setea de a cunoaşte treptele fericirii, pe care nu le poţi urca; chinuitoare este setea de a avea pe cineva prietenos lângă tine şi nu-l ai...

Toţi sunt duşmani între ei, toţi sunt străini unii de alţii; nimic odihnitor, nimic frumos nu ai!

Vrei mai mult? Mai mult, nu ştiu să-ţi prezint!

George: - Aşa se explică faptul că ei doresc raiul pământesc, decât cel în care sunt ei.

SIU KARTA: - Este clar, că de milioane de ori, viaţa pământească este mai plăcută pentru ei, decât chinurile în care stau.

George: - Moş Ioane, ai băgat ceva în gură, de când ai murit?

Ioan Petreanu: - Nu, taică! Câteodată vine câte un miros, care parcă mă satură, dar nu-mi dau seama ce-i şi de unde vine.

Veronica: - De unde vine mirosul, Siu?

SIU KARTA: - Din pomenile celor dragi ai lui de pe Pământ, care se fac pentru el... Orice milă pe care o faci pentru cel plecat din trup, este ca o hrană inexplicabilă pentru cel în spirit, după cum a şi spus.

Veronica: - Mulţumim, moş Ioane, pentru răspunsuri, şi-ţi dorim luminare!

Ioan Petreanu: - Nu, nu, fata moşului, să nu mă lumineze, să mă lase aşa cum sunt, pentru că, dacă mă luminează, îmi văd mizeria în care sunt şi chinul meu ar spori. Mai bine, aprinde-mi o lumânare...

Veronica: - Bine, moş Ioane, îţi promit! Mergi în pace!

I-am mulţumit şi lui Siu şi au plecat.

Bucureşti – 20 Iulie 1965

F A U R (IOAN BOTEZĂTORUL)

- alb luminos, strălucitor;
- Oraşul de Aur.

Curenţi puternici negativi, premergători chemării... Simţeam valuri de căldură care îmi inundau întregul corp, până ce era cât pe ce, să-mi pierd controlul.

Am fost nevoit să mă opresc după prima chemare şi nu mai fu nevoie să repet. Veronica l-a văzut, iar eu am rostit salutul obişnuit, cu un deosebit efort de concentrare.

FAUR: - În Numele Tronului Măririi, în numele dragostei voastre cu care m-aţi chemat, vă binecuvântez şi eu, bucurându-mă de invitaţia făcută. Am primit anunţul chemării voastre şi am răspuns că vin. Aţi simţit. Iată, am venit!

Acum vă stau la dispoziţie, să mă întrebaţi orice doriţi, atâta timp cât mă veţi putea suporta, pentru că noi putem sta între voi, dar voi nu puteţi suporta prea mult prezenţa noastră.

Fiinţele pământene încep să fie copleşite, nu atât în faţa persoanei noastre, cât a atmosferei care vine cu noi. Ştiu că de mult aţi vrut să mă invitaţi, iată că timpul a sosit!

George: - Doresc mai întâi, să ne spui câteva cuvinte despre locul în care eşti... Ai o putere extraordinară! Iartă-mă că sar la altceva, dar la puterea aceasta a ta, cred că voi apela la timpul potrivit... Simt că va fi un timp, când va fi nevoi de tine...

FAUR: - Ştiu şi te voi ajuta... Îţi promit solemn!

George: - Îţi mulţumesc! Spune-ne acum, ce nume porţi în Lumea ta şi unde stai?

FAUR: - Stau în preajma Oraşului de Aur, în stratul sau Cerul al IX-lea. Privesc spre Tronul Luminii cu multă linişte şi satisfacţie şi sunt preafericit de cei din jurul meu iar când sunt chemat în faţa Tronului Măririi cu numele de **FAUR,** care înseamnă **“Cel care netezeşte o cărare”, “Cel care aprinde o lumină pentru cineva care trebuie să vină.”**

(Continuam să simt puternica lui prezenţă în întreaga mea fiinţă).

George: - Eşti puternic, Faur!

FAUR: - Nu sunt eu, mi s-a dat!

George: - Vei fi avut însă, mult şi înainte de darul de care vorbeşti şi pe care l-ai primit, desigur, pentru meritele activităţii tale.

FAUR: - Este, desigur, mare lucru să ai zestre. Poţi avea zestre şi de la cei care se fac sălaş de prezentare pe Pământ; poţi păstra zestrea altor vizite pe Pământ. Vii cu zestrea pe Pământ şi dacă dai de oameni săraci, nu poţi nici să dai şi nu ai nici ce primi, încât, lâncezeşte zestrea şi chiar se împuţinează. Dar, dacă zestrea este mare, ea te ajută şi o poţi mări.

Am avut fericirea, în ultima mea călătorie pe Pământ, să vin cu o zestre destul de bogată şi să-mi fie întreţinută şi de cei care m-au primit în corturile lor, pentru ca să vină Marele Expert în exploatarea zestrelor şi să-mi arate cum să-mi exploatez zestrea în simţire, în cuvânt şi în realizarea practică. Omul simte şi cele bune şi cele de folos şi simte când calcă greşit, dar dacă nu are putere să se corecteze, merge pe urme greşite şi în loc să-şi înmulţească zestrea, singur şi-o jefuieşte.

George: - Care au fost rezultatele eforturilor tale în trup?

FAUR: - Fixarea la locul de cinste în care mă găsesc şi admiterea de a privi spre Tronul Luminii, ori de câte ori simt lipsa de hrană - pentru că să ştii: cu cât fixarea ta e mai înaltă, cu atât setea de Lumină este mai mare! Mereu simţi nevoia de mai mult, şi atunci când ţi se dă această favoare, să poţi privi Desăvârşirea Desăvârşirilor – aceasta este unica şi cea mai înaltă răsplată.

George: - A mai primit cineva aceasta, dintre cei veniţi în trup?

FAUR: - Da, au primit acei care L-au adorat fierbinte, fără nici un dram de îndoială, chiar dacă le-a fost călătoria de prea scurtă durată.

(A urmat o discuţie pe care nu am putut-o stenografia, apoi Faur continuă):

FAUR: - Hristos şi-a părăsit locul doar o singură parte din fiinţa Lui; mai bine-zis, El nu şi-a părăsit niciodată locul Lui; El, când a coborât, a coborât doar o parte.

Toţi cei care Îl adoră fierbinte, chiar dacă nu sunt din Oraşul de Aur de unde sunt eu, dar L-au iubit fierbinte pe Învăţătorul şi Stăpânul vieţilor, au libertatea, au uşurinţa de a se adăpa din a sa hrană.

Voi ştiţi că din cei 12 care au mâncat cu El, care L-au însoţit, unul singur este care, ori de câte ori vrea, are libertatea să meargă în Opal. Din Opal a ieşit, în Opal merge oricând vrea. Acesta este **"omul iubirii",** care şi-a plecat capul pe pieptul Lui să-I asculte inima, să-i înţeleagă răspunsul. Vedea în El putere şi forţă, şi fiind o plămadă bună, a fost atras.

George: - Unde este acesta?

FAUR: - Cu mine. Lui i se spune **"DENSI",** care înseamnă **"iubire mare", "dragoste care vrea să înghită tot".**

George: - Stai la un loc cu el?

FAUR: - Da, şi mai sunt şi alţii, dar să nu pierdem timpul cu acestea.

George: - Eşti cumva aici, cu corpul negativ, sau ai transmis imaginea ta?

FAUR: - Mă bucur că vreţi să ştiţi toate! Este bine să ai îndrăzneală şi curaj, să cauţi să afli tot, pentru că, numai acei ce au năzuit, luptându-se, au reuşit. Află, că sunt în locul meu! În momentul când m-ai anunţat, fără să vreau, au pornit din mine mănunchiuri de radiaţii, ca răspuns al chemării voastre, iar spaţiul, supus, a început să se comprime, astfel încât, noi, totuşi suntem foarte aproape.

George: - Deci, nu este o simplă televiziune, ci este o comprimare a spaţiului.

FAUR: - Da.

George: - Fenomene distincte?

FAUR: - Absolut! Există televiziune, cum spuneţi voi: “prin ecran”, fără comprimare de spaţiu, doar cu transmisia imaginii, dar este şi televiziune completată de comprimarea spaţiului, fenomen care cere o energie mai mare, ca să se poată realiza aceasta.

....

George: - Acum, te rugăm să ne spui câteva cuvinte despre ultima ta viaţă, ca să-mi dau seama în ce măsură cele scrise despre tine au fost adevărate şi îndeosebi, referitor la provenienţa ta iudaică.

FAUR: - Bine, vă voi povesti. Despre copilăria mea, nu se vorbeşte aproape nimic. Este adevărat – am fost primit într-un cort evreiesc, dar din fragedă copilărie, am simţit o revoltă în mine împotriva neamului din care făceam parte. Acest glas al revoltei căuta să se manifeste cu orice prilej, răspunzând chiar şi în timpul copilăriei mele, nu numai copiilor, dar şi bătrânilor. Aveam un dezgust total pentru toate jertfele lor, de aceea am fugit dintre oameni şi templele lor, atât de cinstite de ei, am fugit în natura uscată, dar plină de sevă şi odihnă. Am fugit de acel “râu”, despre care spuneau ei că este dătător de viaţă şi am mers lângă un râu unde oamenii veneau să facă baie, la marginea căruia am primit mai multă viaţă şi din care am putut da şi altora.

Nu am chemat pe nimeni la mine, dar “zestrea” cu care venisem pe Pământ, a atras ca un magnet, că au început să vină oamenii să mă caute, socotindu-mă mare prooroc, pentru că le arătam cum trebuie să fie omul: cinstit cu el şi semenii lui, şi drept cu el şi cu semenii lui, bun cu el şi cu semenii lui, şi le arătam că Acela despre care ei credeau că este drept şi bun, pe cât este de drept, pe atât sunt de puternice Legile Lui, care pătrund ascunzişurile toate şi descoperă ipocrizia oamenilor.

Poate că în toate neamurile există şi ipocrizie, dar în neamul evreiesc din care făceam şi eu parte, vedeam atâta ipocrizie şi falsitate, încât am arătat-o deschis tuturor celor ce veneau la mine, şi unii au înţeles, văzând realitatea, însă altora nu le-a convenit. Desigur, că au pus la cale distrugerea mea - şi au reuşit, dar cine a câştigat din toate acestea?... Eu!

Au căutat ei să îngroape acel corp şi să astupe acea gură,în cele mai murdare locuri, dar nu au reuşit să şteargă din amintirea oamenilor urmele pe care Acela le-a făcut în inima lor.

M-am bucurat de Acela pecCare Îl simţeam şi Îl iubeam, m-am bucurat de o cinste neobişnuită din partea Lui...

George: - Da! Însuşi Domnul nostru a spus despre tine că: “Eşti cel mai mare bărbat născut din femeie.”

FAUR: - Ştiu - şi a spus aceasta, nu pentru că vedea că sunt cinstit de oameni; El vedea “zestrea” pe care o aveam şi cu care venisem în provizoratul acestei călătorii - şi de aceea a zis aşa.

Când am vrut să mă umilesc în faţa Lui, m-a oprit şi a zis**:** “Lasă, că nu-i timpul!” Ştia El că atunci nu trebuia să mă umilesc, ci să arăt acoperit menirea Lui.

George: - Zaharia a existat, într-adevăr?

FAUR: - Da. Arhiereu. Era un bătrân cu viaţă sfântă.

George: - Şi Elisabeta?

FAUR: - Da. Cinstită şi evlavioasă femeie! Nu prea a fost lăudată de oameni, pentru că spuneau că nu mi-a dat o educaţie corespunzătoare şi conform tradiţiilor iudaice.

George: - În ce strat e Zaharia, tatăl tău?

FAUR: - În VII. Şi el şi Elisabeta.

George: - Aşa bun - şi între evrei?!

FAUR: - Da, dar a fost cinstit şi a slujit cu evlavie, şi a fost credincios unei puteri absolute. El nu a avut posibilitatea să cunoască altceva dar în ce a cunoscut a fost credincios. Dacă nu ai avut posibilitatea să cunoşti altele, dar în ceea ce ai cunoscut ai fost profund credincios, cinstit cu tine și cu cei din jur... **Nu se ia în consideraţie CE faci, ci CUM faci şi cu ce dispoziţie lăuntrică.**

George: - Vizita aceea a Maicii Domnului la Elisabeta, a fost adevărată?

FAUR: - Posibil că da! Eu nu ştiu! Să ştiţi voi, că cei care au avut misiuni aparte şi sunt trimişi să desăvârşească pe Pământ, între oameni, o misiune oarecare, vin în sânul unei familii, a unor părinţi înaintaţi în vârstă, pentru a se desăvârşi mai bine zestrea şi rostul lor.

George: - Cum se petrece aceasta?

FAUR: - Cortul (părinţii copilului) fiind mai curat, mai liniştit, şi firul vieţii creşte mai liniştit, fără să ştirbească “zestrea” cu care vine, iar dacă acea tânără, care se numeşte Mama lui Iisus, a primit un atât de înalt oaspete, Ea s-a făcut “masă de odihnă” a unui Domn şi Stăpân al Ei. Nu Ea I-a dat Lui, ci dimpotrivă, Ea a primit putere, ca să poată ţine pe Acest Împărat al Ei, a primit putere să nu fie arsă de Acel Foc - care mistuie tot ce e necurat. Se spune: “Iată, Fecioara a avut în pântece” – dar Ea nu L-a purtat în pântece. Care icoană o înfăţişează astfel?... Aceasta este pentru că Acel Domn şi Stăpân a fost peste Ea toată şi nu în pântece.

(N. ed - ”În originalul grecesc al Crezului, se spune: ”S-a pogorât din Ceruri, și s-a întrupat din duhul Sfânt și Fecioara Maria” fără repetarea prepoziției <u>din</u> sau <u>de la</u> în dreptul Mariei.” conform Preot prof. Ioan Buga în cartea ”Rugați-vă pentru fratele Teoctist” Buc. 2005 -pg.379)

George: - Adică, totuşi, Hristos a fost ajutat de Persoana Ei?

FAUR: - S-a sprijinit...s-a folosit, mai bine-zis, de Persoana Ei. Trebuia această vizită să o facă prin cineva. Hristos a vrut să ia trup, adică **să primească peste corpul său negativ spiritual, crusta aceasta, cămaşa aceasta pământeană**, ca prin Persoana Lui, **să dărâme ipocrizii şi falsităţi şi să arate adevăratul drum adevăraţilor aleşi.**

Drumul fusese schimonosit de oameni pe parcurs, dar esenţa nu era alterată şi El a arătat aceasta.

Cine vrea să-l guste, vede şi simte impurităţile. În toate veacurile au fost oameni care şi-au dat seama de impurităţi. Unii nu au avut curaj, alţii au tăcut, iar alţii au vorbit, nefiind cine să-i înţeleagă.

George: - Prin ce fenomen s-a realizat pozitivizarea lui Hristos?

FAUR: - Prin **VOINŢA** Lui! **Vrând să ia trup, au fost atrase pe corpul lui spiritual, elementele pământeşti.**

George: - Aceste elemente pe care le-a atras, au fost atrase prin intermediul mamei, a organelor Ei, sau direct?

FAUR: - Absolut independent!

(**N.ed.** - ”Înțelepciunea Și-a zidit sieşi casă” - Proverbe 9.1)

George: - Şi atunci, prezenţa Georginei la ce a servit?

FAUR: - Pentru a face ascunsă oamenilor Lucrarea Lui, şi fenomenul POZITIVIZĂRII Lui, care era de neînţeles.

George: - Adică, El a ascuns oamenilor că s-a întrupat fără Mamă?

FAUR: - Da! Şi tocmai de aceea este mare Mama Sa, pentru că a primit defăimările oamenilor, că fecioară fiind, a păcătuit.

Şi în zilele noastre, se mai susţine de unii oameni, că a născut pe Iisus pe căi necurate (nu pe cele naturale) şi a luat pe Iosif ca paravan.

George: -Şi de ce să ascundă oamenilor pozitivizarea?

FAUR: - Ştia că oamenii nu vor putea înţelege, dar nici nu poţi spune că Hristos ar fi afirmat vreodată că s-a “născut din Fecioară”.

George: - A declarat undeva Hristos, că este din Fecioara Maria?

FAUR: - Nu! Şi nici nu veţi găsi nicăieri în Noul Testament, că Iisus ar fi afirmat vreodată că ar fi ieşit din coapsele unei Femei, ci dimpotrivă, o să găsiţi în nenumărate locuri, stând scris că: “Am venit de la Tatăl şi cu putere de la Tatăl” – aceasta, nu dintr-o disconsiderare a Aceleia pe care a numit-O Mamă - ci pentru a arăta adevărata Sa Venire...Că oamenii nu au înţeles şi au brodat altele în jurul celor spuse...aceasta oamenii au făcut-o, păstrând misterul întrupării Lui, ca o Sfântă Taină, de care minţile lor nu cutezau să se atingă sau să o dezlege.

George: - Câţi ani arăta, când a venit?

FAUR: - Eu nu L-am văzut. Prima dată când L-am văzut, era ca de trei ani.

George: - Şi v-aţi jucat împreună?

FAUR: - Da.

George: - Erai, pare-mi-se, mai mare!

FAUR: - Cu câteva luni. De ce mă întrebi?

George: - Mă gândesc la frumoasele picturi ale lui Leonardo... El v-a pictat pe amândoi...

Dar altceva vreau să te întreb: e vorba de o afirmaţie, pe care Hristos o face referitor la persoana ta şi care este menţionată în Noul Testament; spune, la un moment dat, Hristos, despre tine, că tu ai fost Ilie, marele prooroc al Vechiului

Testament: “Şi dacă vreţi să ştiţi, acesta este Ilie, care va să mai vină pe Pământ.” Dacă a spus aceste cuvinte, nu la întâmplare a spus, ci pentru că ştia realitatea. Revenirea în trup, era ceva cu totul de neînţeles pe vremea aceea, dar mulţi oameni credeau în cele scrise, că: “Ilie trebuie să revină pe Pământ.” Marele Dascăl a întărit prin propria Sa afirmaţie.

Deci, ai mai fost vreodată pe Pământ?

FAUR: - Da.

George: - Din ce neam erai?

FAUR: - Nu mai ştiu.

George: - Referitor la existenţa ta ca Ilie, stă scris în Biblie, că ai fost urcat cu trupul la Cer.

FAUR: - Eu, când am fost şi Ioan, am fost în nenumărate rânduri plecat din trup, ca şi mai înainte, când am avut numele de HEKI.

George: - Înainte de a fi Ilie?

FAUR: - Da.

George: - Unde?

FAUR: - Prin părţile Egiptului. Oricând doream, aveam legătură cu cei nevăzuţi şi aveam răspuns la orice întrebare. Atunci a fost prima dată. Am stat foarte puţin timp. Un copil, din greşeală, m-a lovit cu o praştie şi a trebuit să vin a doua oară, ca să ajung bătrân cu mulţi ani.

George: - Cum asta?! “Întâmplarea” a putut să-ţi curme un drum început?

FAUR: - “Întâmplarea”, nu! A fost prevăzută aceasta, fără să fie pusă la cale, ca din joacă, dintr-o lovitură, de care alţii nu ar fi păţit nimic, eu să rămân mort.

George: - Ce folos ai avut, că ai murit înainte să poţi face ceva? Ce ai realizat? Ai putut să-ţi măreşti “zestrea”?

FAUR: - Dacă e fixată o călătorie chiar de o zi, o faci, fie că e spre bine, fie că e spre ridicare sau coborâre, o faci!

George: - O coborâre, nu pot să văd că ai putea-o face, dar o pierdere de timp, se poate numi...

FAUR: - În faţa manifestării unei Legi, nu poţi decât să te conformezi; vrei, nu vrei! Te sileşte! E ca un buton ce este apăsat şi se petrec cele legate de el. Aşa este şi cu întruparea, coborârea din locurile nevăzute, pe Pământ.

George: - Ai putea descifra care sunt factorii care “comandă” întruparea cuiva?

FAUR: - Asta e o taină mare şi de nepătruns.

George: - Nici tu nu înţelegi?

FAUR: - Foarte greu de înţeles! Este o maşină foarte complicată şi cu un Maestru uriaş în complexitatea Lui şi care ţine seamă de orice dorinţă şi în momentul când a ajuns în dreptul persoanei care doreşte să facă călătoria... gata! Automat pleacă!

George: - Curios este faptul, că se spune de tine, că vei mai veni pe Pământ!

FAUR: - Da, ştiu şi eu, deşi nu doresc. Dar când voi veni, voi avea puteri mari şi atunci nu voi mai propovădui pe malurile Iordanului, ci voi merge cu tunete şi trăznete peste toate malurile, pentru că în urma mea şi foarte aproape de mine, va fi Acela care va aduna pe adoraţii Lui...

George: - Şi mai e mult până atunci?

FAUR: - Mai trece...

George: - Până ce te naşti şi ajungi mare, asta înseamnă câţiva zeci de ani...

FAUR: - ...vor vedea oamenii un străin, despre care n-o să ştie cine e, n-o să-l poată cerceta şi n-o să-l poată descoperi. Aşa va fi venirea mea... Şi apoi, află că nu voi mai fi copilul nimănui. Nici nu mai e timp, să vin şi să cresc!

George: - Înseamnă, într-adevăr, că vei fi investit cu puteri mari!

FAUR: - Voi apărea ca un om de 40 şi ceva de ani, şi să vă mai spun un secret, pe care să nu-l spuneţi la nimeni: eu nu voi mai veni în trup pozitiv! Mă vor vedea toţi, mă vor pipăi, vor căuta să mă nimicească, pentru că voi arde prin cuvânt, dar niciodată nu vor putea să aibă putere asupra mea, şi nu vor putea să-mi facă nici un rău, şi vor spune chiar şi atunci că sunt satana, că manevrez puteri negre, neputând să-şi dea seama de forţa pe care am s-o am.

Mulţi, însă, vor fi atraşi, magnetizaţi, mă vor urma şi nimănui nu i se va face nici un rău.

George: - Cui?

FAUR: - Acestora care vor fi treji şi mă vor înţelege şi vor fi apţi să execute directivele Marelui Guvernator.

George: - Pe tine nu te vor putea prinde, dar pe ceilalţi?

FAUR: - S-a ţinut sfat, ca să fie trimis cineva, să îmbrace haina curajului şi a puterii mele..., să fie un pământean... Dar nu se putea! Să dezbrac forţa mea şi să o dau cuiva, lucrând prin el! Nici asta nu se putea, pentru că dibăcia Pământului în rău, este foarte avansată şi un pământean, oricâtă forţă ar avea, ar fi captivat de oceanul răutăţii pământene şi ar avea de suferit, neputând împlini lucrul!...

Venind, însă, în trup nematerialnic, poate scăpa din orice încurcături şi-şi va putea manifesta puterea asupra pământenilor, fără nici un necaz.

Nu vă temeţi! Voi aţi stat sub cheie, cum am stat şi eu, dar acum, când voi veni, nu mă vor mai putea ţine sub cheie. Voi lăsa să se înceapă acţiuni directe asupra mea şi eu voi dispare din mijlocul lor. Mă vor închide şi mă vor găsi afară!

George: - Asta înseamnă că vei intra într-o luptă, într-un joc ciudat, miraculos!

FAUR: - Până atunci, vor începe adevărate lupte, pentru că vor mai veni şi alţii cu mine.

George: - Cum?

FAUR: - Unul e Ioan Evanghelistul, care se ştie că va veni.

Dar să vă aduc aminte de ceea ce m-aţi întrebat mai înainte, scrie despre Ilie: “Şi a fost răpit într-un car de foc.” Vă întreb: A fost văzută răpirea lui? Şi,

oricum, un trup material, ar fi putut intra într-un car de foc? N-ar fi fost mistuit mai repede decât de un foc materialnic? Aici e taina! Nu am avut corp pozitiv nici atunci!

George: - Adică, n-ai avut părinţi?

FAUR: - Nu! Am fost atunci, cum voi veni şi acum, a patra oară.

George: - Se spune că ai fi fost adăpostit într-o regiune înfometată, adăpostit de o văduvă care ţi-a pregătit ultimul pumn de făină pe care îl mai avea...

FAUR: - E adevărat, însă nu am mâncat. Jertfa ei, însă m-a mişcat profund...

Voi veţi avea un timp cu soare, după care, veţi intra în luptă; dar lupta va fi de scurtă durată. Ştiţi ce veţi vedea? Un fel de... (face cu mâna, ca şi cum ar legăna ceva) un fel de alegere, un fel de cernere, de triere... De la sine dispare, de la sine se topeşte...

..... Tăcere .....

George: - Ai mai spus cuiva lucrurile acestea?

FAUR: - Mai sunt chemat în vreo trei locuri: în Franţa, în Egipt şi India. Dar nici un loc nu mă ştie cu acelaşi nume. Ei – de fapt – nu mă cheamă pe nume; imploră Tronul, să le trimită pe "cel ce cunoaşte adevărul", pe "cel care nu cruţă", pe "cel care iubeşte dreptatea" - şi mă prezint eu şi ei îmi dau un nume...

Numai cei din Franţa ştiu că mă cheamă Ioan, pentru că m-au chemat un cerc de pastori. De cinci ani mă cheamă, dar foarte rar, pentru că o fac în ascuns. Au pentru mine o deosebită consideraţie.

George: - Vei trece şi pe la noi, când vei veni?

FAUR: - Voi aveţi noroc, că **vă găsiţi într-o ţară care are mulţi reprezentanţi** şi dacă ei cer acest lucru, fireşte că se împlineşte dorinţa de a trece prin ţara voastră...

George: - Nu înţeleg... ce reprezentanţi?

FAUR: - Adică **mulţi care sunt din ţara voastră, au locuri de cinste, în comparaţie cu alte ţări.**

Aveţi mulţi reprezentanţi foarte avansaţi în Straturile apropiate de Tronul Divinităţii !

Eu vă mulţumesc că m-aţi chemat! Acum plec şi vă binecuvântez!

I-am mulţumit şi a plecat...

Bucureşti – 5 Iunie 1965

Paul Pierre Guin

- sepia pe piept, galben pe abdomen, restul murdar;
- fixat prin culoare gravă, în locuri de chin.

Am rugat pe Siu, să ne asiste discuţia cu un spirit fixat prin culoare gravă, în locuri de chin.

SIU KARTA: - În Numele Aceluia care vin la voi, fiţi binecuvântaţi, bunii mei prieteni şi fraţi! De data aceasta am fost aproape de tot. Ce să fac, dacă iubesc Pământul?! Dacă aş putea, i-aş lua pe toţi cu mine, în locul meu! De aceea m-am făcut hoinar, să le spun tuturor dreptatea Aceluia pe care Îl iubesc. Eu, locul nu mi-l schimb şi nici nu doresc să-l schimb, dar doresc să fie cât mai mulţi cu mine acolo, sau mai sus decât mine, de se poate!

Ştiu ce vreţi să cercetaţi: un spirit cu o culoare gravă, fixat într-un loc de chin.

Bine, hai, să-l chemăm!

Veronica: - Siu a căpătat o expresie autoritară şi priveşte într-o parte... După circa două minute, apare cineva, care se înclină cu mâinile pe piept şi îngenunchează în faţa lui Siu.

SIU KARTA: - Ridică-te, omule!

Veronica: - Este un om foarte îmbătrânit, îmbrăcat într-o haină neagră, lungă până în pământ şi cu capul descoperit... Nu pare rău... Trapezul frunţii este cu baza mică în sus... semn al inferiorităţii spirituale.

SIU KARTA: - Spune, omule, cine eşti şi din ce neam?

Necunoscutul: - Mă numesc Paul Pierre Guin. Am fost în lumea pământeană preot catolic. Nu am avut parohie; am fost misionar.

Acum, tocmai descurcam hainele mele de nişte ghimpi care mereu se prind de ele şi se fac ghemotoace, ghemotoace şi atât de mult sângerez pe mâini când le desfac (îşi arată mâinile; parcă-s fripte)! Da, da, ca o arsură mă ustură.

Prin locurile unde stau eu, abia te poţi strecura printre arbuşti şi tufane, care la prima vedere par inofensive, dar când te atingi de ele, îţi dau impresia că vor să sugă din tine ceva. Sunt numai spre chinul nostru! Sunt unele tufane, ca nişte păstăi; cum le atingi, se desfac şi se prind de tine, căutând să te oprească şi să se lipească. Acesta este chinul nostru, al tuturor acelora, care, în trup, am fost ipocriţi şi făţarnici, acelora care, sub rasa de preot, am necinstit Numele Aceluia pe care Îl reprezentăm între oameni.

George: - Ce poţi să ne spui, din activitatea ta de misionar?

P.P.GUIN: - În munca mea de misionar, am stat şi prin Italia vreo patru ani, prin Spania vreo doi, prin Elveţia nu mai ştiu cât. Nu mi-am făcut numai misiunea mea de misionar, ci am făcut şi ceea ce nu trebuia, depăşind misionarismul meu de multe ori, adică prin faptele grave pe care le-am făcut, am făcut să sângereze pe Acela pe care Îl prezentam oamenilor. Munca mea de învăţător misionar, a făcut să necinstească pe Acela pe care Îl reprezentam.

George: - Prin ce an ai trăit?

P.P.GUIN: - Precis, nu mai ştiu.

George: - Ce naţie eşti?

P.P.GUIN: - Sunt de origine franceză.

George: - Cine era pe-atunci, în fruntea Franţei?

P.P.GUIN: - Da, ştiu că mergeam pe la curte. Rege era Carol al IX-lea. Se spunea că este un rege tare bun, respectat şi iubit de popor.

Abaterile mele de căpetenie, care m-au făcut să ajung cum sunt şi unde sunt, au fost două: iubirea de bani şi desfrâul.

Am fost un om învăţat, cu multă carte. Toţi îmi spuneau că sunt deştept, frumos şi bun orator. Credincioşii umblau după mine ca hipnotizaţi şi poate mulţi dintre ei, au trecut în Lumi fericite prin supunerea şi aruncarea averilor lor la picioarele mele. Eu îi minţeam, spunând că dau săracilor bunurile şi averile lor şi eu cheltuiam totul cu femeile, dedîndu-mă la toate desfrâurile posibile.

Când soseam undeva, se dădea de veste şi veneau din toate colţurile să mă asculte. Eu mă suiam în amvon şi le vorbeam, arătând convingere şi credinţă, pentru ca, după ce coboram şi mă despărţeam de ei, parcă uitam şi de Harul şi de misiunea ce o aveam, devenind asemenea unui porc ce caută o mocirlă în care să se tăvălească.

George: - Îţi dai seama, în locul în care te afli acum, te găseşti deasupra, sau dedesubtul scoarţei Pământului?

P.P.GUIN: - Nu-mi dau seama...

George: - Dar printre oameni în trup, poţi veni?

P.P.GUIN: - Nu am venit niciodată, de când am părăsit Pământul, pentru că unii mi-au dat, alţii m-au împins să fac ceea ce am făcut. Eu nu cunosc în locul unde mă găsesc, decât arbuşti şi ghimpi, care îmi umplu hainele!

George: - Ai fost dus şi tu, după moarte, în faţa Domnului Luminilor?

P.P.GUIN: - Da, am fost.

George: - Te-a condus cineva?

P.P.GUIN: - Toată viaţa mea, printre toate păcatele mele, am avut evlavie la Sfântul Mihail Arhanghelul, şi pentru că atât de mult l-am strigat în momentul când firul vieţii s-a rupt, mi-a apărut şi parcă plângea de mila mea, ştiind unde o să revin.

George: - Dragă Siu, cine este acel Arhanghel Mihail, de care spune el?

SIU KARTA: - Este un spirit din stratul IX. Vezi, când cineva se înalţă şi se leagă de cineva, legătura rămâne, dar dacă tu nu te ridici, legătura nu este eficace. El s-a legat chiar în momentul lui de cădere de Arhanghelul Mihail, dar nu i-a putut ajuta la nimic. Când apelezi la cineva, nu trebuie numai să te străduieşti a-i trimite cererea, trebuie să te străduieşti, să te înalţi cu viaţa ta la el. Acesta poate fi un sens real şi constructiv al legăturilor cu cei de “Dincolo”. Când trimiţi un mesaj, trebuie să simţi că-ţi este primit şi rezolvat.

Controlându-te, fiind atent la tine, la un **GLAS care totdeauna califică şi circumscrie acţiunea ta**, îl poţi asculta, poţi aplica acest glas al conştiinţei, pentru că el totdeauna te învaţă ceea ce trebuie să faci.

Acest Mihail în care el a crezut şi pe care l-a numit Arhanghel, face parte din Oraşul de Aur, dar când ai un prieten, nu numai îi ceri..., dar îl şi asculţi, îi şi urmezi îndemnul. Ce folos, dacă, doar îl chemi la nevoie, dar nu faci nimic spre a te ridica cât de cât la un nivel superior superior de viaţă.

George: - Continuă, Paul!

P.P.GUIN: - Da! Cum vă spuneam, el m-a condus, fără să se atingă de mine şi când m-am văzut în faţa Aceluia pe care L-am propovăduit, nu mi-a spus nimic; m-a privit doar cu dezgust şi severitate şi am înţeles...

Când m-a privit, parcă toată viaţa mea pământeană am văzut-o ca pe o carte deschisă şi mi-am dat seama în acel moment, că totul este pierdut, că nimic din ceea ce am făcut pe Pământ, nu a rămas neînscris în mine, nici o fărădelege făcută nu a trecut prin mine, fără să nu-şi lase pecetea, pe care, atunci, ca şi acum, o privesc cu atâta durere! Când am coborât prin straturi, treptele fericiţilor, mi-a sângerat inima de durere şi toţi în drumul meu m-au privit cu tristeţe, compătimindu-mă.

Coboram... **Parcă un magnet mă atrăgea mai adânc, mai adânc, până în locul unde stau acum.**

Apoi, între locul de pe Pământ şi cel unde aveam să stau, am făcut călătorii de jale. Apoi, s-a sfârşit şi cu aceste călătorii, rămânând în locul unde mă găsesc, nemaiputând să merg în alte locuri şi nici vrând. Ce să caut între pământeni? Să-mi mai trezească patimile în care mi-am irosit puterile? Nu! Stau aici unde stau, sângerându-mi palmele, în lupta cu ciulinii şi ghimpii, pe care chiar eu i-am semănat cu faptele mele; eu cu o parte, alţii cu altele. Suntem mai mulţi în acest loc; toţi cei care am practicat aceleaşi abateri. Uneori simt dorul de viaţa pământeană, de plăcerile în care m-am tăvălit. Sunt înfometat, dar foamea are alt aspect decât foamea trupului. Nu pot spune cum simt foamea sau setea, nu are echivalent. Numai aerul este ceva mai bun, nu pot spune că e rău.

Cea mai grea, este tristeţea permanentă, pentru că în viaţă am stat numai în bucurii şi plăceri josnice.

George: - E întuneric sau lumină, unde stai? Vezi în jur?

P.P.GUIN: - Da, vedem. E cam ceaţă, dar se poate umbla.

George: - Vânturi sau alte fenomene atmosferice sunt?

P.P.GUIN: - Nu.

George: - Să iubeşti pe cineva, simţi nevoia?

P.P.GUIN: - Nu, că asta m-a adus aici!

George: - Ai mai vrea să revii pe Pământ?

P.P.GUIN: - Doresc să vin, să pot să-mi capăt alt loc, decât acesta pe care îl am.

George: - În Numele Părintelui Ceresc, dorim să-ţi vedem culorile spirituale de bază!

Veronica: - Tot pieptul, de la inimă în sus, cu umeri cu tot, este sepia...are galben foarte mult şi restul e murdar... Nu are pic de cenuşiu pe el! Ce înseamnă sepia aceasta, dragă Siu?

SIU KARTA: - O puteţi înţelege din viaţa lui. Culoarea aceasta, o au toţi acei care una vorbesc şi alta practică, ipocriţii şi falşii doctrinari, care filosofează pentru interesele materiale.

George: - Siu, am putea să-i vedem celelalte întrupări?

SIU KARTA: - Nu are scris nicăieri, dar nu putea să fie cu alte culori decât este acum.

George: - Vrem, totuşi, să-i vedem culorile de bază înainte de a fi preot.

Veronica: - Hm!... Tot murdar e, dar are şi o panglică roşie; sepia, nu avea... Culorile sunt tot închise. Cenuşiu deloc!...

SIU KARTA: - Vedeţi, zestrea cu care a venit în trup fiind greoaie, chiar dacă intenţia de a fi bun a avut-o, fondul lui, până la urmă acoperă şi colorează activitatea şi-l biruie.

George: - Cu alte cuvinte, aceasta este "karma", de care vorbesc idienii.

SIU KARTA: - Numiţi-o cum vreţi! Găsiţi această idee şi în învăţăturile altor popoare, pentru că are o bază reală.

Acum, vreau să vă spun ceva: dacă un astfel de spirit mai revine pe Pământ, nu poate să urce o treaptă faţă de ceea ce a avut, decât printr-o grea suferinţă trupească; numai aceasta îl poate ajuta să urce cu ceva.

George: - Siu, hai să chemăm pe unul dintre aceştia, care au reuşit să urce printr-o grea suferinţă!

SIU KARTA: - Să-l lăsăm să plece pe Paul!

Du-te Paul, eşti liber!

Veronica: - Dar nu mai pot eu! Prea mult a durat cu întunecatul ăsta! Nu mai suport astfel de spirite! Siu, tu mă înţelegi... Lăsăm pe altă dată!

Siu Karta a încuviinţat şi s-a retras, binecuvântându-ne.

Sfârşitul volumului I.

C E R C E T Ă R I
ÎN L U M E A N E V Ă Z U T Ă

Volumul al II-lea

Bucureşti – 6 Iulie 1965

Papa Alexandru VI - BORGIA

- negru, cu pete: albastru, roșu, sepia, galben, și maron, toate închise;
- fixat în locuri de chin.

Cezar BORGIA

- negru și o mulțime de pete murdare;
- fixat în locuri grele de chin;

Lucreţia BORGIA

- negru, cu pete: roșu, albastru, maron închis;
- fixare în întuneric, cu puterea de a activa în rău printre oameni.

L-am chemat pe Siu Karta și i-am spus dorința noastră de a cunoaște familia Papei al VI-lea BORGIA.

Siu e încordat și cu o expresie poruncitoare a întins ambele mâini; de obicei, întorcea capul și cei chemați veneau; alteori, întindea doar o mână. Acum le-a întins pe amândouă, ca să forțeze venirea celor trei BORGIA: Papa Alexandru al VI-lea și cei doi copii ai săi: Cezar și Lucreția.

Veronica: - Vin... Vin... Sunt afumați și simt o duhoare grea, dezgustătoare! Parcă ar fi ieșit dintr-un coș de fum; față, mâini, toți trei la fel; parcă băiatul, e ceva mai puțin, dar tatăl și fata - negri ca funinginea!

Stau toți, cu capetele plecate în piept...

SIU KARTA (către Papa Alexandru VI)**:** - Dezbracă-te!

Veronica: - Groaznic! Fondul e negru... Are albastru pe piept, mânjit, ca dat cu bidineaua...sepia, roșu și maron, toate închise... Groaznic de urât! Parcă e umflat la față! Buhăit, de nu-mi dau seama de trăsături!

George: - Spune-ne, unde stai?

Alexandru: - De ce m-ați chemat?

George: - Să-ți vedem roadele, transpuse pe spirit.

Alexandru: - Credeți, că asta vă va fi de folos?

George: - De folos sau nu, e o curiozitate de-a mea!

Alexandru: - Nu este destul cât a cântat istoria? Mai vreți să dați date și voi!?

George: - Te deranjează cu ceva?

Alexandru: - Mi-e tot egal!

George: - Atunci, spune-ne unde ești și ce faci!

Alexandru: - Stau în infernul adâncurilor suferințelor cele mai crunte!

George: - Ești liber sau ești fixat?

Alexandru: - Eu nu mai pot să mă mai mișc din locul unde mă aflu. Umblă ei... (arată spre cei doi copii ai săi).

Veronica: - Dar de ce ești așa murdar pe față?

Alexandru: - Cum să nu fiu! Pot fi curat, unde stau!? Sfâșietoarele suferințe mă murdăresc și mă chinuie.

George: - Ce chinuri? Te chinuie cineva?

Alexandru: - Propriile mele fapte...că ce a fost, să nu fi făcut? Nimic! Toate le-am făcut! Cu acea sete cu care le făceam, aceea mă chinuie acum!

George: - Și acum, nu îndemni și pe alții?

Alexandru: - Am avut timp destul când am pribegit, îndemnând pe mulți din cler să facă blestemății și într-o măsură mai mică sau mai mare, am fost ascultat.

George: - Spune-ne, ce-ai căutat sub mitra papală?

Alexandru: - Să compromit și să-mi bat joc de Dumnezeu, de creștinism, de tot!...

George: - Nu setea de mărire te-a făcut să fii Papă?

Alexandru: - Și mărirea, pentru că vedeam că sunt inteligent, mai inteligent decât alții, dar adevărata dorință a fost, de a-mi bate joc.

George: - Ce nație ești, în fond?

Alexandru: - Sunt evreu. Nu a știut nimeni că sunt evreu. Am fost educat în secret, de dascăli iscusiți, jurându-mă pe Talmud, să nu am liniște până ce nu voi necinsti totul...

George: - Și ești satisfăcut?

Alexandru: - Cu aceeași furie cu care am acționat în viața pământeană, aceeași furie și ură mă rod și acum, aruncându-mă dintr-un adânc, în altul și mai mare.

George: - Cum de slujeai lui Dumnezeu, dacă nu credeai?

Alexandru: - Eu nu-I slujeam Lui... slujeam jurământului depus în fața dascălilor mei.

George: - Dascăli, ai avut în haină preoțească?

Alexandru: - Unii da, alții nu. Eu aveam pregătire aparte, afară de cele teologice, pe care le-am făcut pe toate. Nenorocirea mea a fost inteligența pe care am avut-o.

George: - Când slujeai la Altar, ce făceai?

Alexandru: - Îmi era scârbă de tot, că nu credeam în nimic!

George: - Acum să-l cercetăm pe Cezar, Siu!

SIU KARTA: - Apropie-te, Cezar! Arată-ți "comoara"!

Veronica: - Țțț!...Ce sunteți așa afumați?!

Cezar: - Dacă tot ce ne înconjoară e murdar, cum să nu fim afumați?!

George: - Ai fost și tu în fața LUMINII?

Cezar: - Toți ne ducem! Pe atâta, pedeapsa e mai grozavă!

Veronica: - E negru ca și ceilalți și se văd vag celelalte culori...

George: - Ai fost și tu, tot evreu?

Cezar: - Nu știu!

Veronica: - Dar cum se poate, Papă și cu copii?!

Cezar: - Interesele politice l-au ridicat, pentru a compromite creștinismul.

George: - A fost însurat taică-tău?

Cezar: - Destul că a avut copii! Ce, trebuia să fie și însurat?!

Veronica: - Hai, s-o chemăm pe ea!

George: - Lucreția, din istorie știm că ai fost o fată frumoasă. Unde ți-e acum, frumusețea?... Poți spune ce ai făcut în viață?

Lucreţia: - De toate!...

George: - E adevărat că ai trăit cu taică-tău?

Lucreţia: - Cine mă putea opri?!

George: - Dar cu fratele?

Lucreţia: - Asta era mai uşor!

George: - Ia spune, ce acte mai grave ai făcut?

Lucreţia: - Dacă am spus, că nimic nu mi-a rămas nefăcut, ce mai vrei?! Nu vreau, să mi le mai amintesc! Destul că alerg cu iuțeala fulgerului, să îndemn, să mai facă și alții, ce-am făcut eu!

George: - Nu ești fixată? Pleci oricând vrei?

Lucreţia: - Am libertatea să fac ce vreau, pentru că sunt în locul răului absolut!

George: - Veronica, e frumoasă la corp?

Veronica: - Nu se vede, că are haine lungi...

George: - În Numele Părintelui Ceresc, să ți se vadă culorile spirituale de bază!

Veronica: - Ca și taică-său!... Negru..., roșu închis, albastru închis, galben și maron închis.

George: - Dar în locul tău, te chinuiești?

Lucreţia: - Unde suntem noi, în adâncurile cele mai de dedesubt, e o temperatură și o permanentă vijelie, care te trânteşte în dreapta și în stânga, într-o mocirlă puturoasă, pe care nu știi cum s-o numești; e o fierbințeală de cuptor, cu un aer îmbâcsit de tot ce poate fi mai greu și nu vezi nimic frumos și nimeni nu te privește cu bunătate!...

George: - Spuneai că ești liberă să alergi! De ce spui, totuși, că stai în adânc?

Lucreţia: - Acolo mi-e locul! Setea, însă, de a mă satisface prin alții, mă scoate.

George: - Acolo unde ești, mai vrei să ai bărbat?

Lucreţia: - Parcă mai ai timp și chef! Singura liniștire a dorinței, e când îndemni pe alții și ei fac.

George: - Lucreția, locurile de chin de care vorbești, sunt în pământ sau în afara sferei Pământului?

Lucreţia: - În afara planetei... În alte locuri...

George: - Deci, adâncimea de care vorbeai, nu se află în adâncurile Pământului!

Lucreţia: - Nu.

George: - Deci, există o Lege, care te cheamă la locul tău!

Lucreţia: - O fi, nu știu!

George: - Plante pe acolo, animale, sunt?

Lucreţia: - Sunt monştri de oameni ca noi, care numai chip de oameni nu avem!

George: - N-ai mai vrea să vii pe Pământ?

Lucreţia: - Chiar dacă vin, tot unde sunt, ajung! Degeaba! Aş aduce numai nenorocire în jur şi atât!

George: - Se spune despre tine, că ademeneai bărbaţii la pat şi după aceea îi omorai.

Lucreţia: - Nu pe toţi, ci pe cei care aveam interese politice şi-mi poruncea tatăl meu.

George: - Crezi în Dumnezeu?

Lucreţia: - Nu!

George: - Păi, nu ai fost în faţa Lui, după moarte?

Lucreţia: - Am fost, dar, dacă aş fi avut putere, L-aş fi dărâmat!

George: - Dacă ai văzut "LUMINA", cum spui că nu crezi?!

Lucreţia: - Cum să cred?! El Este în lumină orbitoare, şi eu în mizerie şi putoare. O fi El o Forţă..., dar o disprețuiesc!

George: - De ce?

Lucreţia: - Mi-e urâtă, că a orânduit să fim aruncaţi unde suntem!

George: - Dar nu-ţi dai seama, că numai tu eşti de vină, ci nu El? Uite, a fost la noi, acum un ceas, un rătăcitor, care...

Lucreţia: - Ce-l pui pe el, cu mine?! Eu, care am făcut tot ce-i posibil pentru un om?!

George: - Deci, există un Dumnezeu!... Acela care te-a aruncat în locul unde eşti!

Lucreţia: - Faptele mele sunt de vină, ştiu! Dar, dacă nu erau astfel de trepte ale adâncurilor, poate rămâneam şi eu mai la suprafaţă!

SIU KARTA: - O să trebuiască să mai schimbaţi atmosfera...

Acum plec! Cerescul Părinte să vă binecuvânteze munca voastră!

George: - Îţi mulţumim, Siu! Binecuvântarea Părintelui să te însoţească şi pe tine, iar celor ai tăi, discului şi slujitorilor tăi: Pinki şi Sireni, toată dragostea şi salutul nostru!

Bucureşti – 6 Iulie 1965

Adrian ATY – cerşetor

- murdar, spălăcit, semi-închis;
- pribeag, rătăcitor.

SIU KARTA: - Acela prin care m-aţi chemat la voi, să vă binecuvânteze, iubiţii mei prieteni şi fraţi!

George: - Am observat în ultimele cercetări, că spiritele sunt grupate pe aceeaşi abatere. Mai există şi altfel de grupări?

SIU KARTA: - Sunt! Ce se întâmplă? Aceştia care sunt fixaţi în diferite locuri de chin şi suferinţă, nu fac rău, adică nu sunt răi activi, cum i-ai numit tu.

Ceilalţi se sfâşie între ei, producându-şi chinuri mai mari şi sunt într-o permanentă alergare printre oameni. Pământenii spun: "I-a şoptit dracul cutare şi cutare lucru." Aceştia sunt care fac rău şi şoptesc: răii activi. Depinde de dibăcia fiecăruia, de intensitatea acţiunii şi de intensitatea dorinţei de a face rău.

Există, însă, şi vagabonzi, care nu fac nici bine, nici rău, nu sunt nici activi, nici fixaţi de vreo patimă.

Şi uite, pentru că serile trecute voiaţi să vorbiţi cu astfel de vagabonzi sau rătăcitori, o să chem acum, unul.

Veronica: - Parcă se uită undeva... După circa un minut:

A apărut un pişpirică prăpădit..., mic de stat, om de rând... Nimic deosebit! O haină murdară pe el, ca o manta. Se înclină într-un genunchi, în faţa lui Siu...

SIU KARTA: - Hai, ridică-te!... Spune cine eşti şi ce ai făcut în viaţa pământeană?

Veronica: - Pare intimidat de momentul pe care îl trăieşte...

Necunoscutul: - Sunt italian, dintr-o familie foarte săracă. Am plecat de mic, de la părinţii mei... Aproape că nu-i mai ştiu! Părinţii mei îmi spuneau Aty; numele meu adevărat este Adrian. Am pribegit, învăţând doar o singură meserie: cerşitul. Permanent aş fi tot dormit! Nu am dorit niciodată, decât să mănânc şi să dorm. Ceream pe la colţuri de stradă şi eram mulţumit când aveam ce mânca.

În viaţa pământeană, nu am făcut nici un efort pentru a dezvolta ceea ce era bun în mine. Nu am făcut nici un bine, dar nici rău - nimănui. Socoteam că așa sunt sortit și mă complăceam în a întinde mâna.

Am ajuns până la bătrâneţe. Nu am căutat nici măcar să aduc mulţumire lui Dumnezeu, pentru că îmi puteam scoate hrana. O făceam, nu din necredinţă, ci dintr-o obişnuinţă care mă învăluia, ca şi cum ar fi fost cineva care trebuia să mă întreţină.

George: - Nevastă, copii?...

Adrian: - Nu eram în stare de mine dar de familie! Lipsa în care eram mă făcea să nu simt nici o plăcere...

A venit şi ziua când am rupt-o cu Pământul şi când am văzut în drum spre Stăpânul A-toate, câţi fericiţi pot fi, îmi ziceam: "Ce-or fi făcut ei, de au ajuns

așa fericiți? Ăștia trebuie să fie oameni mari!” Și am fost atras în jos. Cine, nu știu!

M-a lăsat să umblu pribeag, de ani și ani... Tot timpul, parcă aș căuta ceva, dar nu știu ce caut și nu găsesc nimic! Nu doresc nimic și nici nu văd ceva, care să mă îndemne la ceva!

În hoinăreala mea, am văzut multe suferinți, vaiete și blesteme. Și parcă am fost mai fericit, văzându-mă că nu fac parte dintre ei, că nu simt ceea ce simt ei, ci doar tristețe și lipsă totală!

Mă ocărăsc cei din jurul meu, zicându-mi: “Oameni mari și bogați au fost trântiți de tentațiile lor, dar tu prăpăditule, cum ai ajuns aici?” Le răspund: “Am ajuns, dar nu sufăr și nu simt ceea ce simțiți voi! Vagabondez și în lumea asta și în lumea de unde am plecat. Asta-i viața mea!”

George: - Vezi lumea pozitivă? Case, flori?

Adrian: - Da, văd!

George: - Ce vezi în cameră?

Adrian: - Un tablou..., masa unde stai tu...

George: - Pe ce stă, cea prin care vorbești?

Adrian: - Nu știu cum se cheamă..., poate, pat..., scaun..., nu am văzut în viața pământeană...

George: - “Tatăl nostru”, știi?

Adrian: - Nu. Cu multă greutate, am învățat rugăciunea către Maria. O spuneam, când mă duceam la locul meu de cerșeală, ca să capăt...

George: - Spune-mi două, trei cuvinte, din această rugăciune...

Adrian: - Nu spun, că nu m-a ajutat, ci tot ce se spunea despre Maria, a fost o minciună.

George: - Adică?

Adrian: - Nu mi-a răspuns decât cu un blid de mâncare și astăzi stau în suferință și rabd ocările tuturor. Nu cred în Dumnezeu! Nu există nimic și aceștia care se închină, o fac ca să ajungă mari și să aibe... Mai bine, lăsați-mă în pace, să mă duc în ale mele...

SIU KARTA: - Dă-ți hainele jos!

(Adrian se uita prostit la el și nu-și dădea seama ce se întâmplă cu el).

Veronica: - N-are nici o culoare... E tot o murdărie... Ceva fumuriu, semi-închis.

SIU KARTA: - Acum, poți să pleci!

(Siu e gânditor...).

George: - La ce te gândești, Siu?

SIU KARTA: - Mă gândesc la prăpădiții ăștia, care nu știu de ce vin și nici unde se duc. Mă indispun și pe mine!

Fiți binecuvântați! Am plecat!

Bucureşti – 7 Iulie 1965
Claudia Qurqui
- rătăcitoare
SF. ARSENIE CEL MARE
- alb, cu potir şi triunghi;
- Stratul VI.

În timp ce discutam despre treptele energiilor cereşti, acumulate prin efort, a troznit icoana cea veche şi cum, ori de câte ori troznea, careva dintre prietenii noştri se afla aici, am rugat-o şi de data aceasta pe Veronica, să vadă dacă e cineva.

Într-adevăr, văzu pe zelosul SIU KARTA, pe care l-am salutat în Numele Marelui Dascăl.

SIU KARTA: - În Numele Aceluia care calc Pământul, incitând inimile oamenilor spre înălțimi, fiți și voi binecuvântați!

Eram aici; sunt mai de mult la voi.

Veronica: - De ce a troznit icoana?

SIU KARTA: - Când vorbiți, înălțându-vă cu întreaga voastră ființă spirituală, spre o persoană din Lumea noastră, și în special, spre Doamna noastră, a tuturor, ca un fulger se întoarce răspunsul de admirație.

La voi, răspunde prin icoana care reprezintă pe Omul ce întruchipează dreptatea, bunătatea, pacea şi adevărul. Mă bucură momentele când voi discutați, înălțându-vă din condițiile pământene, cu dorinți și gânduri înalte!

George: - Dragul nostru, afirmai într-una din serile trecute, posibilitatea ridicării unui căzut, printr-o întrupare plină de suferință. Problema e de foarte mare importanță, și în special trebuie ca din cercetările noastre, să rezulte clar limitele acestor posibilități de ridicare a unui căzut.

SIU KARTA: - Există stări din care nu mai este posibilă ridicarea: negrii toți, nu se pot ridica, precum și toți acei care au avut patimi grave, pe care le-au practicat conștient, adică: **TOȚI CEI CARE AU CULORI ÎNCHISE.**

Depinde cât e de căzut! Sunt stări care se pot ridica și prin ridicare, înțeleg ajungere, cel puțin în stratul I - al așteptărilor.

Voi gândiți că cenușiul face un spirit apt pentru stratul I. Nu! **Sunt spirite care au cenușiu și totuși nu au pătruns în stratul I, pentru că atârnau mai greu celelalte culori, care după cum știți, exprimă patimile!**

George: - Să ilustrăm un caz!

SIU KARTA: - De acord!

Veronica: - Siu cheamă pe cineva... Apare o femeie... Parcă ar avea pe ea o mantie învechită și murdară... E cu capul descoperit...cu o expresie care nu e respingătoare... Se înclină către Siu, se ridică, se dă doi pași înapoi și se uită către mine...

SIU KARTA: - Spune cine eşti, din ce neam, ce ai fost în viaţa Pământului şi ce faci acum!

Necunoscuta: - Mă numesc CLAUDIA QOURQI. Am fost soţia unui demnitar, la curtea regelui Filip al II-lea, al Franţei. Treceam printre femeile frumoase şi pentru că ştiam că sunt atrăgătoare, căutam să ademenesc câţi mai mulţi bărbaţi. Nu am fost cinstită cu soţul meu şi nu a ştiut de la mine adevărul. L-am înşelat şi în ziua nunţii, dând sărutul unui alt iubit.

Căutam să nu fiu întrecută în cochetărie; îmi plăcea să fiu lăudată şi curtată. Preocupările mele pe Pământ, nu au fost altele, decât să mă prezint cât mai bine, pentru a umbri pe celelalte; şi reuşeam.

Ce am avut bun, atât reţin: îmi plăcea să miluiesc pe cei lipsiţi. Bani aveam destui, nu era o problemă pentru noi.

Acum, vagabondez. Mă atrag, uneori, adâncimile, dar nu rămân; sunt aruncată afară.

George: - Şi când te atrag?

Claudia: - Când îmi vine dorul de a mai face ceea ce am făcut pe Pământ. Sunt atrasă - şi când văd ce-i acolo, mă înspăimânt şi fug. E ca un flux şi reflux... şi cum fluxul dorinţelor mele este cam des, aceste coborâri îngrozitoare, le fac cam des.

George: - Ai văzut pe cineva acolo, din cei cunoscuţi de tine, în viaţa din trup?

Claudia: - Însuşi regele Filip e acolo şi pe mulţi de la curte am văzut. Şi soţul meu, e tot aici.

George: - O duce mai greu ca tine?

Claudia: - Mai greu, că are crime, făcute din ordinul regelui.

SIU KARTA: - Arată-ţi acum, culorile!

Veronica: - Un simplu guler gri închis, baza e fumurie, murdară, peste care sunt benzi albastru-închis, de circa 30 cm. lăţime, incluzând şi sexul; are o bandă galbenă în partea de sus a abdomenului şi deasupra, ca de o palmă, maron.

George: - Siu, acest spirit s-ar putea ridica?

SIU KARTA: - Da.

George: - Dar un spirit care nu are cenuşiu pe el, ar mai putea să se ridice?

SIU KARTA: - Nu! E necesar, să aibe cât de cât, gri, pe el; oricât de închis ar fi griul, tot reprezintă un mic capital bun, pe care l-ar putea înmulţi, prin care s-ar putea ridica încet, încet, pas cu pas, printr-un supra-efort spiritual şi o suferinţă trupească.

George: - De ce tocmai suferinţa? Cum acţionează suferinţa?

SIU KARTA: - Suferinţă, în sensul luptei cu patimile care zac în cel ce ia trup. Trebuie să sufere chinurile auto-înfrânării, căci sunt mari chinuri, când cineva din tine te tot îndeamnă la păcat, iar tu mereu să rabzi, să te opreşti.

E asemeni unei biciuiri permanente, care încetul cu încetul se oprește, când omul se acoperă cu răbdare și nelăsându-se pradă împingerilor dinlăuntru, pune stavilă, până ce zăgăzuiește torentul întunecat al unei patimi.

Iar dacă omul e conștient și își dă seama că e grea lupta, cere o suferință, sau și-o provoacă singur, chinuindu-și trupul, pentru a-l supune și pentru ca durerea și suferința să-i anuleze strigătul păcatului din el, să-l amuțească, și în felul acesta, se poate înălța.

Nu cunoașteți voi, parcă, din cărțile voastre bisericești, atâția și atâția oameni, care s-au retras din lume în pustii și schivnicii, în crăpături și peșteri, singuri luându-și pedepse, singuri chinuindu-se, silind trupul să tacă, să se oprească!? De ce? Dumnezeu i-a îndemnat? Poruncile sau voia Lui? NU! Din ei - un glas le-a arătat drumul salvării lor: suferința, și cu atât mai rapidă a fost înălțarea lor, cu cât, de bună voie, s-au chinuit singuri, neașteptând ca destinul sau soarta să-i chinuiască.

George: - Și au existat oameni care să se curățească, realmente, prin asceză?

SIU KARTA: - Puțini, dar au existat!

George: - Doresc să vedem un astfel de om, care împătimit fiind, având culori clare de patimi, să fi ajuns curat, și dacă se poate, solicităm pe cineva care a intrat în rândul Sfinților.

SIU KARTA: - Bine! Să fac chemarea!

.....

Veronica: - Vine un bărbat foarte distins... Se înclină către Siu; Siu răspunde tot prin înclinare. E înalt, puțin uscățiv..., subțire..., trăsături plăcute, expresie vioaie și blândă..., acoperit, parcă, cu o mantie de lână albă, cu un luciu de mătase pe ea...

SIU KARTA: - Spune, cine ești?

Necunoscutul: - Da, spun. Au dorit acești prieteni ai mei, să se prezinte cineva cunoscut din cărțile religioase, care să fi avut o viață căzută înainte de ultima vizită pe Pământ și prin ultima vizită s-a ridicat într-un strat superior.

SIU KARTA: - Am strigat la întâmplare și ai venit repede! Înseamnă că iubești pe acești prieteni ai mei!

Necunoscutul: - Am venit, pentru că în momentul când s-a făcut strigarea, unul dintre prietenii mei, care e de origine român, m-a rugat să vin eu și am venit.

Și acum, dragii mei, să vă spun cine sunt!

În cărțile voastre, ați auzit de cineva, numit **ARSENIE CEL MARE...** Eu sunt! Știți cine am fost eu, nu? Știți că am fost un om mare la curte, lăudat și cinstit de oameni, dar toată stima ce mi se oferea din partea tuturor, nu-mi aducea nici o mulțumire, ci permanent, un glas îmi șoptea: “De vrei să ai stimă în Veșnicie, schimb-o pe cea de pe Pământ!”

Și am schimbat viața de mângâieri și plăceri, în asceză și lipsuri, de bună-voie. Nu aș putea spune că nu am fost luptat, dar m-am luptat ca un taur, pe

care-l prinzi de coarne şi vrei să-l înfrângi; m-am luptat cu mândria, cu curvia, cu lăcomia... şi am biruit!

George: - Dorim să vedem, cum ai fost mai înainte de a intra în trup!

Veronica: - Pieptul gri semi-deschis, bandă lată galbenă, bandă lată albastră închis, restul murdar...

George: - Acum, culorile spirituale când erai demnitar!

Veronica: - Griul predomină, galbenul identic, albastrul e deschis... un bleu-ciel...

George: - Acum, să vedem culorile când se retrage din rang şi lume - şi se duce în pustie!

Veronica: - Tot este gri..., iar galbenul şi albastrul ca nişte tente vagi...spre gât începe o albire uşoară...

George: - Acum, să vedem culorile actuale!

Veronica: - Alb tot, şi are un potir, iar în potir se vede un triunghi desenat în lumină...

George: - Spune-ne, dragul nostru, ce sunt aceste semne?

ARSENIE: - Am trăit preoţia în viaţa Pământului, am gustat-o în întregime, m-am hrănit cu ea şi am lăsat inima şi mintea mea pradă Cerului, prin care puteam vedea frumuseţile la care năzuiam şi pentru care plângeam, dorind să le ating măcar din când în când în Veşnicie.

Nici eu nu ştiu, prin ce miracol mi s-a rezervat loc printre fericiţii stratului VI. Merg foarte des în V.

George: - Cu cine erai?

ARSENIE: - Cu al vostru părinte, pe care îl cunoaşteţi cu numele de Calinic de la Cernica, cu care ne împărtăşeam bucuriile şi gândurile.

George: - Aha!... Şi el te-a îndemnat să vii?

ARSENIE: - El!

George: - Spune-ne, dacă vrei, întrupările dinainte!

ARSENIE: - Nu o să vă favorizeze ce vă spun..., teologii ortodocşi vor respinge aceste date...

George: - Nu mă interesează ce vor spune teologii!

ARSENIE: - Bine, vă voi spune. Am fost prima dată egiptean şi am făcut parte din marea clacă a stratului I; mai înainte de aceasta, am fost indian, vânător de animale; venisem tot din stratul I şi tot în I am mers.

George: - Vă mulţumim tuturor!

SIU KARTA: - Rămâneţi în pacea Domnului nostru! Binecuvântarea Părintelui Ceresc să fie cu voi!

Bucureşti – 8 Iulie 1965

SF. E F R EM S I R U L

- alburiu mat, cu trapez;
- Stratul V.

George: - Bine ai venit, iubite Siu Karta! Fii binecuvântat în Numele Părintelui Ceresc!

SIU KARTA: - Tot în Numele Lui, fiţi şi voi binecuvântaţi, preaiubiţii mei prieteni!

George: - Te-am chemat, să continuăm cercetările noastre!

SIU KARTA: - Doriţi unul activ sau unul care s-a retras?

George: - Deci, se deosebesc între ei!

SIU KARTA: - Da! Activii au realizat o jertfă pentru aproapele: fie o slujire, o dăruire sinceră şi totală, fie că, chiar şi-au dat viaţa.

Ceilalţi retraşi, au reuşit prin posturi, prin suferinţi trupeşti, în chinovii sau chiar pustii, să-şi înnobileze sufletul.

Sunt două categorii şi activităţi distincte şi uneori cu rezultate asemănătoare.

Trebuie să ştiţi însă, că, cei care sunt mai aproape de Tronul Luminii, sunt acei care în viaţa pământeană au depus eforturi mari, până la sacrificiul vieţii lor, apărând adevărul, sau lucrând la statornicirea şi dezvăluirea lui.

Cei care s-au nevoit pentru a se ridica numai pentru ei, îi veţi găsi numai până în Straturile V şi VI.

George: - Sunt mulţi din aceşti?

SIU KARTA: - Ei!... Cine-i ştie la număr?! Nu vă miraţi, pentru că, una e să te strădui pentru tine şi alta e să-ţi sacrifici viaţa, să o închini slujirii semenilor tăi; una e să te străduieşti ca să te desăvârşeşti pe tine însuţi, alta e să te chinui, să munceşti şi chiar să te războieşti, fie şi cu oamenii, pentru apărarea unui adevăr sau demonstrarea unei realităţi absolute, din dorinţa de a lăsa ceva urmaşilor tăi, trăind mai mult pentru alţii, decât pentru tine!

Neglijenţa faţă de propria ta persoană, o completează Acela în Numele căruia te osteneşti sau îţi dai viaţa.

Dar să nu mai lungim vorba! Hai să chemăm, aşa cum vreţi, încă un ascet, care să fi disprețuit toate în jurul lui...

George: - ...şi să fi fost spirit rătăcitor, dacă se poate!

SIU KARTA: - Nu, nu! Rătăcitorii şi vagabonzii nu fac aşa ceva! Unul din stratul I sau II reuşesc să facă salturi, rătăcitorii însă, nu! După cum aţi văzut rândul trecut.

George: - Bine, chemăm pe cineva...

Veronica: - Apare cineva... Vine... vine... Acum se vede bine... E un bărbat îmbrăcat în alb..., se apropie şi se înclină către Siu şi Siu îi răspunde... Stă cu mâinile pe piept... E îmbrăcat cum sunt Siu şi Calemnis... Pare bătrân, are barbă

şi mustăţi...expresie cam severă, puţin rece... Nu pare prea bătrân!... Dar, totuşi, e un chip bun!

SIU KARTA: - Spune-ne, prietene, cine eşti, din ce neam, ce ai făcut în viaţa pământeană şi unde te odihneşti acum?

Necunoscutul (Se înclină către Siu, cerând, parcă, încuviinţare): - Eu sunt **EFREM,** cel care şi-a dus viaţa în pustia Siriei. În familia creştină, sunt cunoscut ca un dispreţuitor a tot ce poate fi frumos şi plăcut ochilor şi tuturor simţurilor, dispreţuitor a toate, în scopul de a vedea frumuseţile nemuririiii.

M-am chinuit pe mine cu postiri şi cu plecări de genunchi, prin cele mai colţuroase pustietăţi, pentru a-mi chinui trupul, spre a fi vrednic să văd pe Împăratul Luminii. Aceasta am făcut-o pentru mine şi am sfătuit şi pe alţii s-o facă...

Dar...când am ajuns să văd frumuseţile nemuritoare, am putut să aflu că **oamenii care au iubit totuşi, frumuseţile pământului, în care au văzut pe Dumnezeu, şi insuflându-se din ele şi din acela pe care-l vedeau prin ele... Au jertfit din dragoste totul, până şi viaţa lor... Zic: ACEŞTIA M-AU DEPĂŞIT PE MINE CU STAREA LOR DE VECI!**

Eu mă găsesc în Cerul fericiţilor al V-lea. Mă simt foarte bine şi într-una dau laudă Aceluia care m-a ajutat să ajung aici.

George: - Părinte Efrem, în jurul tău, ai dintre cei activi, care în mijlocul oamenilor fiind, sunt deopotrivă cu tine?

EFREM: - Da, sunt! Dar noi, prea mult nu ne cunoaştem între noi trecutul fiecăruia – viaţa pământeană. Unii se simt străini de locul unde stau, iar alţii, parcă acolo s-ar fi născut.

George: - Cunoşti vreunul care nu se simte bine în stratul tău?

EFREM: - Sunt destui! Dar nu contează numele lor! **Şi nu vor avea liniŞte, până ce nu se vor întoarce din nou, ca să-şi facă haina potrivită locului fixării. Poţi fi fixat, dar să nu ai haina potrivită locului!**

Fixarea ţi-ai făcut-o tu, haina ţi-o face suferinţa, pentru unii, activitatea pentru alţii...

George: - Nu te-a interesat să stai de vorbă cu unul care nu se simte bine, să-l întrebi de ce nu se simte bine?

EFREM: - Dacă aş face asta, m-aş asemăna cu unul care zgârie altuia o rană care a prins coajă. Nu pot! Îl priveşti şi îl înţelegi. Dând impresia că nu-i înţelegi jena, îi dai mai mult curaj, mai multă încredere în el şi se simte mai bine.

George: - Dacă ai reveni pe Pământ, părinte, te-ai mai face călugăr?

EFREM: - Dacă aş mai reveni?! **M-aş face un ostaş cu o sabie bine ascuţită şi nu aş omorî, aş însemna pe toţi acei care mănâncă carne din semenul lui şi pe toţi acei care neagă pe acela care le-a dat viaţă.**

Dar, bineînţeles... Nu cu puteri pământene. De fapt, cred că nici nu mai e timpul. Destul mi-a fost! Nu aş vrea să mai vin, decât cu puterea de a arăta ticăloşilor otrava şi bestialitatea lor.

George: - Dorim acum, să-ţi vedem culorile spirituale de bază!

Veronica: - Alburiu... alb mat... În dreptul inimii are un trapez... Ce înseamnă acest trapez, părinte?

EFREM: - Semnul renunţării la tot ce este pe Pământ.

George: - Vrem să-ţi vedem acum, întrupările anterioare şi stratul în care ai fost!

EFREM: - În prima întrupare am coborât din V şi am revenit tot acolo; în a doua întrupare, am mai coborât o treaptă, în II, pentru ca în ultima mea călătorie pe Pământ, să revin în V.

George: - Îţi mulţumim, bunule părinte!

EFREM: - Şi eu vă mulţumesc de chemare! Fiţi binecuvântaţi!

Veronica: - S-a retras şi Siu şi Efrem...

Bucureşti – 20 Iulie 1965

SF. A L E X I E "OMUL LUI DUMNEZEU"

- alb mat, cu potir şi triunghi;
- Stratul VI.

Am chemat pe Siu Karta şi pe cei doi mari asceţi, adepţi ai suferinţei: ALEXIE, zis: "Omul lui Dumnezeu" şi Avva Agathon.

Veronica: - A sosit Siu... Încă unul... şi încă unul!

Unul din cei doi: - În Numele celuia prin care am venit la voi, fiţi şi voi binecuvântaţi, iubiţii noştri! Eu sunt Alexie, despre care s-a zis că aş fi "Omul lui Dumnezeu".

După cum ştiţi, eu, în ultima călătorie, până la vârsta bărbatului desăvârşit, am fost cunoscut ca fiul unui mare nobil. În mine, striga într-una dorul de o viaţă aspră şi singură, o viaţă retrasă, necunoscută.

Am părăsit bogăţia şi moştenirea mea, am părăsit totul şi am îmbrăţişat viaţa aspră a pustiei. Poate mulţi s-au întrebat de ce am făcut asta. Nici eu, chiar, nu am ştiut atunci de ce am făcut, pentru ca să aflu că era cerută de mine, pentru a putea să-mi îndrept slăbiciunile pe care le aveam, printr-o viaţă severă.

Măiestria scrisului pământesc, a făcut din viaţa mea o poezie frumoasă şi impresionantă. Mai târziu, când am putut să-mi dau seama de ce clocotise în mine dorul de a mă chinui, am înţeles. Trebuia să ascult de şoaptele ce băteau într-una în fiinţa mea. Am ascultat şi nu am greşit!

Abia după ce am dezbrăcat haina pământeană, am putut să văd, de ce am fost atâta timp aşa de mult în umilinţă. Îmi ziceam chiar eu: "De ce mi-oi fi chinuit eu, părinţii?" Dar nu puteam face altfel!

Ei bine, în penultima viaţă, am făcut multe din cele ce nu trebuiau, care m-au coborât - şi în ultima călătorie m-au făcut să înţeleg, că eu trebuia să zbor prin renunţare.

George: - Vrem să-ţi vedem culorile spirituale!

Veronica: - Tot este alb mat, cu triunghi şi potir...

George: - În ce strat eşti, părinte?

ALEXIE: - În VI.

George: - Vrem să-ţi vedem culorile, înainte de a intra în trup!

Veronica: - Un gri semi-închis şi o diagonală mare roşie, fără potir şi triunghi.

ALEXIE: - Am fost oştean şi aveam o sete nebună de a omorî, nu pentru a-mi satisface o plăcere a mea, ci pentru a fi stimat de comandanţii mei. Adică, o vitejie oarbă. Aceasta m-a dus în stratul I.

George: - Vrem să ştim, prima dată, din ce strat ai coborât şi cu ce culori!

Veronica: - Un gri foarte deschis, spre alb, coborât din V, cu potir...

George: - Acum, culorile după prima călătorie!

Veronica: - Alburiu... e venit tot din V...

ALEXIE: - Şi în a doua călătorie am fost oştean şi am primit acea diagonală roşie, care m-a dus în I...

(Veronica nu se simte bine...)

George: - Alexie, eşti cu discul tău, acolo?

ALEXIE: - Da.

George: - Îţi mulţumim, părinte Alexie!

(Acum vom discuta cu Avva Agathon).

George: - Părinte Agathon, te rugăm să ne spui, ce te-a determinat să duci o viaţă atât de aspră, plină de renunţări şi suferinţe, pe care singur ţi le-ai creat!

AGATHON: - Niciodată nu am ştiut de ce fac aceasta, însă, îmi dădea cea mai mare mulţumire şi linişte, când ascultam de acest îndemn.

Aveam de ispăşit viaţa de lux şi îmbuibare, care mă robise într-o viaţă anterioară, cu frumuseţile şi tentaţiile ei.

George: - Vrem să-ţi vedem culorile de-acum!

Veronica: - Alb mat, cu potir... Stratul VI...

George: - Acum, culorile din viaţa anterioară!

Veronica: - Un gri semi-deschis, cu o dungă galbenă... Stratul II.

George: - Şi mai înainte?

Veronica: - Alburiu, fără nici o dungă, stratul IV.

George: - Şi acum, culorile cu care ai venit prima dată în trup!

Veronica: - Tot alburiu... mai curat şi are potirul... Iniţial, a fost tot în V.

George: - Vă mulţumim tuturor!

Bucureşti – 21 Iulie 1965

Părintele D A N I I L T U D O R

- alb mat, cu potir şi triunghi;
- Stratul VI.

Azi, am dorit să schimb câteva cuvinte cu părintele meu duhovnic, cu îndrumătorul meu spiritual – PĂRINTELE DANIIL**.**

L-am chemat pe Siu ca să ne asiste, iar Părintele Daniil nu întârzie să sosească.

Veronica: - A venit... Se înclină către Siu şi acesta îi răspunde la salut...

George: - În Numele Aceluia către care împreună ne-am îndreptat rugile, în Numele Aceluia a cărui prezenţă am simţit-o de atâtea ori, în timpul încercărilor noastre de a-L apropia de noi, în Numele Fiului Luminii, fii binecuvântat, Părintele nostru drag şi binevenit la noi!

Părintele DANIIL: - În Numele Domnului şi Marelui nostru Iisus Hristos, fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei copii şi vă mulţumesc că m-aţi chemat!

Când eram în viaţa pământeană, vorbeam foarte mult; acum, vorbesc foarte puţin. Bucuria mea e, că cineva dintre fiii mei duhovniceşti, urcă trepte sănătoase şi sigure. Mare bucurie îmi faceţi!

George: - În ce strat eşti, Părinte?

Părintele DANIIL: - Sunt în stratul al VI-lea.

George: - Părinte, ştim că ai avut ulcer perforat... Cum ţi-a dost despărţirea de trup, grea?

PĂRINTELE DANIIL: - N-a fost grea! Am dat repede jos mantaua şi începuse să slăbească...

George: - Ai discul cu tine?

Părintele DANIIL: - Nu ştiu dacă este sau nu; nu sunt sigur! Am pe cineva, dar nu sunt convins că este partea mea.

George: - Vrem să-ţi vedem culorile de bază!

Veronica: - Alb mat, cu potir şi triunghi...

George: - Părinte, cândva, ai avut şi alte culori?

Părintele DANIIL: - Le-am plătit cu vârf şi îndesat!

George: - Vrem să vedem culorile de la 30-35 de ani, înainte de a te călugări!

Veronica: - Ai şi galben, Părinţele!... Ai şi albastru...dar e adevărat, că pe un gri foarte frumos, deschis...

George: - Acum, să vedem culorile cu care ai intrat în trup!

Veronica: - Gri curat, semi-deschis...

George: - Din ce strat ai venit?

Părintele DANIIL: - Din IV.

George: - Cum te simţi, Părinte, acolo unde eşti?

Părintele DANIIL: - Păi, cum poţi să te simţi, decât fericit!

George: - Îți mai amintești de locurile pe unde ai mai fost? De schitul la care am fost împreună? Și de terenul pe care voiai să faci un nou schit?...

Părintele DANIIL: - Îmi amintesc, cum îți amintești de un vis și situații de tot felul...

George: - Asculți muzică pe-acolo?

Părintele DANIIL: - Ascult coruri de păsări...Cântă și cei ce au talent...

George: - Tu ai talent?

Părintele DANIIL: - Nu prea...

Vreau să-ți spun acum, că mă bucur din tot sufletul pentru lucrul pe care-l faceți! Fii tare, fii încrezător în Cel ce ți-a dat lucrul acesta! Să nu te impresioneze nimeni și nimic! Să lupți pentru adevărurile ce ți s-au descoperit și să nu-ți pese de nimic!

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, să te binecuvânteze cu al Său Har și cu a Sa iubire de oameni!

Bucureşti – 21 Iulie 1965

SF. I S I H I E S I N A I T U L

Părinte filocalic isihast

- alb luminos, cu triunghi și potir;
- Stratul VIII.

În anii de neobosită strădanie de a trăi **"Isihasmul"** (Isihia – liniște, reculegere) de a sădi în adâncul ființei mele chemarea plină de dor a Numelui lui IISUS, în anii de străinătate față de tot ce mă înconjura, retras din toate problemele vieții și disprețuind tot ce era frumos în jur, în acei ani, în afară de grupul de mistici în care trăiam, prietenii mei cei mai dragi și apropiați, erau autorii Filocaliei (Filo-calia – iubire de frumusețe, de virtute): Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Teofan Zăvorâtul, Sf. Nichita Stithat și îndeosebi Sf. Isihie Sinaitul, cel cu care, cel mai bine mă înțelegeam, identificându-mă pe același registru spiritual.

Azi l-am chemat pe iubitul meu preferat – Sfântul ISIHIE.

ISIHIE: - În Numele prea dulcelui și Marelui Stăpân A-toate, Domnului nostru Iisus Hristos, fiți binecuvântați, bunii mei prieteni și frați! Vă mulțumesc de invitația făcută și vă stau la dispoziție, să mă întrebați ce vreți!

Te știu de mult, fiul meu George, ca un loc unde a clocotit de multe ori Numele Lui și eram atât de fericit că din puținele sfaturi lăsate, am putut smulge inimi care au fost topite și consumate în cuptorul dragostei divine!

Cunosc foarte bine întrebările care au început să te chinuiască, după ce ai realizat în tine **"liniștea",** pe care eu o consideram ca fiind **focul urcușului** în iubirea desăvârșitului nostru Domn și Stăpân.

Iată ce spun la aceasta: Dacă un om pământean își dă inima în mâna Celui care a făcut-o, apoi El, care Este bogat în daruri, picură în inimi doruri diferite.

Câteodată, dorurile se bat între ele, care mai de care vrând să fie rezolvate. Cârmaciul, dacă nu are posibilitatea de a le rezolva pe toate, le contopeşte, iar în inimă începe cearta şi răzvrătirea şi lupta lăuntrică.

Adevăratele mame care nasc, au dureri; după ce-şi văd pruncul, se bucură. Aşa este şi cârmaciul dorurilor; din lovituri, strădanii şi chinuri, câteodată, durând ani de-a rândul, ajungi să ai bucuria, să-ţi vezi luntrea vâslind cu pricepere printre stâncile colţuroase şi ca prin minune, apare printre stânci un prund. Îţi dai seama că este un loc minunat de răsuflare, te opreşti şi în această liniştitoare odihnă, dorurile încep să se ordoneze, iar cârmaciul, care are împuternicirea de la Cel care a picurat dorurile, începe să le desăvârşească.

Câtă mulţumire are cârmaciul, când vede, că după chinuri uriaşe, a reuşit să salveze, să desăvârşească ceea ce i s-a dat în păstrare!

Dacă îţi dai seama că ceea ce ţi-a fost hărăzit să desăvârşeşti, ai gustat şi ai cunoscut, ţi se pare că nu e suficient să ţii numai pentru tine, ci să dai şi la altul. Vântul dragostei îţi transmite dorurile noi, încep să izvorască soluţii şi mijloace noi din loviturile primite, pe care Făuritorul A-toate se apleacă să le crească şi să le desăvârşească.

Cârmaciul care are grijă să scoată corabia la liman în stare bună, nu are grijă numai pentru el, ci şi de toţi care sunt în corabie.

Aşa sunt cei care au primit daruri şi vederea de a desăvârşi ceva, dar nu le vede. Atunci, adierea vântului venit din meleagurile înţelepciunii, arată limpede şi dibăcia dorinţelor începe să le înţeleagă şi să le rezolve.

Aşa s-a întâmplat şi cu tine. Te-ai răzvrătit, te-ai chinuit la răscrucea multor doruri, vâslind neobosit în dreapta şi în stânga, dar mereu înainte, până când a apărut vântuleţul care a limpezit totul şi cu lopata ce ţi-a fost încredinţată, împingi acum corabia de la mal şi te avânţi în larg, unde poţi vedea atâtea şi atâtea frumuseţi...

Tăcere.....

George: - Îţi mulţumesc, părinte! Cuvântul tău a fost scurt, dar foarte clar şi cuprinzător.

Vreau să-ţi pun o întrebare: Tu şi alte vânturi asemenea ţie, aţi fost întreţinătorii focului mistic. Această stare, aş putea spune, şi astăzi este considerată de teologi cea mai dreaptă cale, cel mai abrupt urcuş, dar şi cea mai periculoasă potecă pentru desăvârşirea spirituală şi care dă rezultatele cele mai bune.

Eu sunt sincer faţă de tine şi vreau să-mi exprim părerea mea, ba chiar mai mult, convingerea, că grupul misticilor care au trăit mai mult pentru ei, pentru perfecţionarea lor, este depăşită de cei care, depăşindu-se pe ei înşişi, se avântă cu corabia de care spuneai, în mijlocul furtunilor şi valurilor şi cu ajutorul Aceluia care potoleşte valurile şi întăreşte braţul luntraşului, biruiesc şi aduc rod, din care să se împărtăşească semenii lor, fie că este vorba de o cucerire filosofică, fie că este vorba de o realizare pozitivă în sectorul ştiinţific sau al artelor.

ISIHIE: - Așa este! Aprob totul!

Cel ce a auzit și a primit dorurile tale, să-ți împlinească dorințele și intențiile și eu, cu dragostea ce ți-o păstrez, mă rog să ajungeți la liman și să arătați ceea ce acum țineți ascuns!

George: - Îți mulțumim, părinte!

Acum, vrem să-ți vedem culorile și locul unde te afli!

Veronica: - Hainele au căzut... Alb luminos..., are și potir și triunghi.

ISIHIE: - Sunt în locul de odihnă al VIII-lea.

George: - Ai mai venit pe Pământ, de atunci?

ISIHIE: - Nu și nici nu doresc!

Veronica: - Are o pace în jurul lui..., o liniște, dăruire și bunătate!... Nici nu găsesc cuvinte potrivite, pentru ceea ce simt... Parcă aș fi într-un loc, unde aerul este mult prea tare pentru mine!...

George: - Ce călătorii ai mai făcut, părinte, pe Pământ?

ISIHIE: - În afară de aceasta, încă două. Aproape, că nu le mai știu... Parcă prin sudul Africii și prima dată în Mesopotamia... Iubeam tot ce era frumos, iubeam pe toți și toate, dar nu-mi amintesc, decât că am ajuns în V.

A doua oară, am venit cu un dor mare de a ajuta pe oameni să cunoască frumusețile care nu se trec și am făcut un lucru bogat, care m-a făcut să fiu atras în locul de fericire VII.

De ultima călătorie știți.

Acum nu mai simt nevoia să mă întorc pe Pământ. Eu sunt o fire mai meditativă, mai mult contemplez Lumea în care mă aflu. Cei ce sunt mai activi, care nu se pot odihni, care au zestre mare, din aceștia mai sunt care doresc să călătorească. Eu, însă, nu! Am terminat cu vizitele pe Pământ. Mi-am împlinit dorul! Acum sunt fericit, echilibrat...

George: - Deci există și în stratul tău diferențe între activi și pasivi.

ISIHIE: - Da. Avem toată admirația pentru cei activi...

George: - Tu din ce categorie faci parte?

ISIHIE: - Din admiratorii Tronului de Lumină... Nu, nu sunt prea activ, știți bine!

George: - Care sunt mai activi?

ISIHIE: - Crezi că sunt numai câțiva? Sunt milioane!...

Veronica: - Parcă ai fi obosit, părinte...

ISIHIE: - Nu sunt obosit, dar n-am vrut să lucrăm prin ecran, nici să te aduc la mine, ci să vin eu la voi. Iată, am venit, dar climatul pământean, simt că nu mă primește..., simt că mă azvârle și mă face să nu mă simt bine... Nu pot explica mai mult...

George: - Din ce strat ai coborât prima dată?

ISIHIE: - Nu-mi mai amintesc...

George: - Dar când ai venit prima dată, prin ce an a fost?

ISIHIE: - Nici asta nu mai știu!

George: - Cere să apară scris, când a fost asta!

ISIHIE: - Da!...pauză..... Da! Prin 1 200 şi ceva, înainte de Hristos. A doua oară pe la 700 înainte de Hristos, în Mesopotamia; a treia oară ştiţi, prin sec.VII, în Muntele Sinai...

Veronica: - Vrea să plece... Se vede că nu se simte bine...

ISIHIE: - Dragii mei, eu rog Scaunul Luminii să vă lumineze şi să vă ajute să duceţi lucrul la bun sfârşit, spre împlinirea multora!

George: - Îţi mulţumesc, prea iubitul meu părinte!

SF. I O A N A L C R U C I I
Mare mistic spaniol;
- alb curat, cu potir şi triunghi;
- Stratul VII.

SF. I E R O N I M
Mare mistic catolic;
- alburiu, cu triunghi şi potir;
- Stratul VI.

SF. I G N A T I E D E L O Y O L A
Mare mistic catolic;
- alb, cu triunghi şi potir;
- Stratul VII.

Veronica: - Au venit toţi trei... Vai, ce feţe luminoase!... Ce blândeţe, ce linişte! Ce aer de noblеţe emană din ei!... S-au înclinat către Siu şi Siu către ei...

Am salutat pe cei veniţi.

Unul din cei trei: - În Numele Aceluia prin care ne-aţi chemat, vă binecuvântăm şi noi, iubiţii noştri fraţi şi prieteni!

Ne-aţi chemat la voi şi iată că am venit, să vă sprijinim în dezlegarea problemelor ce vă frământă.

George: - Dragii noştri! CERCETÂND o seamă de spirite care au părăsit trupul şi al căror nume s-a păstrat, am constatat că generalizând, am găsit trei soluţii de STIL DE VIAŢĂ, care au condus la acumulări apreciabile de energie şi Lumină, care i-a făcut să fie atraşi de înalte nivele şi anume:

1. Soluţia ascetică;
2. Soluţia mistică şi
3. Soluţia activă.

Mi-am dat seama că fiecare din aceste soluţii se completează totuşi, reciproc. Fiecare, însă, înclinând mai mult sau mai puţin, către una din cele trei.

Necunoscutul: - Prima este foarte bună, dar este numai pentru sine; a doua este şi mai bună, dar e tot numai pentru sine; în a treia se cuprind şi celelalte două şi voi explica cum...

George: - Scuză-mă, te rog, pe cine ascultăm?

Necunoscutul: - Ioan, zis AL CRUCII! A treia, am spus că cuprinde pe celelalte amândouă şi iată cum:

ACTIVITATEA te smulge de tot ceea ce poate fi haos lumesc şi risipire.

Strădania de a pătrunde, de a crea, de a descoperi necunoscutul, nu pentru sine, ci pentru cei mulţi, este o înălţare asemenea celei izvorâtă din cea mai perfectă Rugă...

Pentru a putea descoperi şi crea, trebuie să te înalţi la nivelul înaltelor sfere gânditoare, luptând nu numai pentru tine, ci pentru cei mulţi. Aceasta e cea mai perfectă scară.

Veronica: - Vai, ce pot oamenii aceştia să-mi dea!... Nu se poate spune! Ce balsam, ce parfum!...

IOAN: - Înghite cât poţi! Aceasta este **"forţa"** pentru vremurile secetoase. Nu este din noi, ci din locurile de unde venim.

Deci, frate George, cred că am fost destul de clar!

George: - Da, foarte clar, dar eu ştiam de tine ca fiind un mare mistic şi ascet.

IOAN: - Bineînţeles! Eu, însă, am arătat realitatea adevărată, nu ceea ce am îmbrăţişat eu. Depinde pe care scară te urci! Într-una se pot contopi toate trei şi nu poate oricine urca pe ea. Depinde către ce eşti atras şi ce putere ai, să le cuprinzi într-una pe toate.

George: - Din cele trei soluţii enumerate, aş dori să ştiu, pe care ai îmbrăţişat-o.

IOAN: - Eu am fost o fire meditativ-contemplativă... Am trăit şi asceza, dar dominantele mele căutări au fost în tărâmul misticii.

Fixarea nu am făcut-o eu. Legea fixării nu este a mea. Cântarul drămuirii eforturilor nu-l ţine nimeni, decât Cel care păstrează Legile şi pentru unul sporit şi pentru cel căzut. Sunt atât de diferite scările, încât, nu ne putem da seama ce am avut şi cum am avut. Se ţin minte numai momentele de cădere, iar cele de înălţare se uită şi se pierd în bucuria finală şi veşnică a fixării în locul potrivit.

Mă consider un miluit...

George: - Nu mai ţii minte nimic din eforturile tale? Din marile tale tensiuni interioare?

IOAN: - Nu mai ştiu nimic!

George: - Din scrierile tale, se degajă o anumită nuanţă sumbră, dramatică, tenebroasă, plină de temeri, o prudenţă interioară dusă la extrem. S-ar putea spune, că echilibrul mai mult îl căutai, decât trăiai în el.

IOAN: - Poate asta mi-a fost mie de folos pentru urcare. Poate că, dacă nu aveam temerea de care spui tu, scădeam prin teama ce mi-o făuream, mă urcam pe o treaptă mai sus.

George: - Şi acum, în ce strat ai ajuns?

IOAN: - În Stratul VII.

George: - Vrei să ne arăţi culorile de bază?

Veronica: - Stai, că nu am spus cum sunt îmbrăcaţi! Toţi sunt la fe, dar, parcă, cel care a vorbit, este mai autoritar. Îmbrăcaţi, însă, sunt toţi la fel, cu vălurile acelea ale lor, aruncate pe ei...

Ioan al Crucii este alb curat, are şi potir şi triunghi.

George: - De câte ori ai venit pe Pământ, părinte?

IOAN: - De două ori.

George: - Vrem să-ţi vedem culorile, înainte de ultima călătorie.

Veronica: - Neschimbat..., decât, fără triunghi.

George: - Să vedem cum ai fost şi la prima coborâre pe Pământ.

Veronica: - Alb mat tot, dar fără potir... Ce înseamnă potirul, părinte?

IOAN: - Jertfa, în viaţa pământeană, pentru desăvârşire.

George: - De la ce strat apare potirul?

IOAN: - De la V.

George: - Ce te-a făcut să cobori, prima dată, pe Pământ?

IOAN: - Nu ştiu! Există o Lege care hotărăşte întruparea, pentru o mai bună fixare, sau binele altora. Eşti supus acestor Legi!

Veronica: - Ştii ce aş vrea să ştiu? Înainte de coborârea unui spirit pe Pământ, aş vrea să ştiu, ce eşti acolo? Ce poţi fi, acolo de unde vii?

IOAN: - Dacă te găseşti de la Cerul al V-lea în sus, spre Tronul Divinităţii, te numeşti fiinţă care lauzi frumuseţea şi perfecţiunea Legilor. Eşti răsfăţatul tuturor celor ce sunt fixaţi. Eşti înconjurat de prieteni şi între toţi există o prietenie şi o înţelegere totale. Ce poţi fi acolo, decât un spirit, o fiinţă care te delectezi în frumuseţile Stratului în care ai fost fixat?!

Există spirite care au fost trimise pe Pământ cu misiuni speciale. Aceştia care au misiuni speciale sunt pregătiţi, educaţi, turnaţi în forma dorită de cei ce i-au trimis, de aceia din mijlocul cărora au coborât, spre a-şi manifesta voia şi dorinţa.

Nu există, deci, doi oameni care să aibe valori egale; oamenii nu au toţi aceeaşi valoare, de aceea există straturile şi locurile diferite în fiecare strat, potrivit energiei şi luminozităţii fiecăruia. De aceea unul are o haină, iar altul alta. De aceea unul poate fi respingător şi să nu-i poţi suporta prezenţa, iar altul să te atragă şi să nu-ţi mai vină să pleci de lângă el.

(Veronica dă semne de oboseală).

George: - Îţi mulţumim, părinte Ioane!

Acum continuăm cu ceilalţi...

IERONIM: - Eu stau cu fraţii mei în stratul al VI-lea...

George: - Dorim să-ţi vedem culorile de bază!

Veronica: - Alb curat, cu potir şi triunghi...

George: - De câte ori ai mai fost pe Pământ?

IERONIM: - Nu ştiu...

George: - Ai vrea să ne spui...

Veronica: - Nu mai pot!... Simt că-mi pierd minţile!

SIU: - Să nu vă miraţi! Aşa se întâmplă, când două substanţe diferite ca intensitate, stau în acelaşi loc. Am venit la voi şi lumina noastră e prea puternică...

(Înaintează cel de-al treilea...)

IGNATIE: - Mă numesc Ignatie, zis Loyola.

Veronica: - Este alb, are potir şi triunghi...

George: - Unde stai, prietene?

IGNATIE: - Cu fratele meu Ioan, în VII.

George: - De câte ori ai coborât pe Pământ?

IGNATIE: - De două ori. Am coborât din VI, am ajuns tot în VI, iar în a doua călătorie am reuşit să intru în VII.

George: - Vă mulţumim, dragii noştri!

Bucureşti – 22 Iulie 1965.

Nicolaie Dumitraş

- preot ortodox din Bucovina;
- fumuriu;
- rătăcitor.

Mă culcasem şi eram gata să adorm, când, deodată, simt cum se pune în mişcare o anumită zonă din creier, care, parcă, acţionează asupra ochilor, ca şi cum nişte izvoare de radiaţii porneau spre ochi şi răzbăteau dincolo de ei, în afară, în spaţiul supra-sensibil. Am înţeles că este pregătirea de intrare în priză, spre a vedea o fiinţă în spirit, ceea ce peste câteva secunde se şi adeveri: în faţa ochilor mei (eram cu ochii închişi şi perfect treaz şi conştient) se contură bustul unui bărbat de circa 45 de ani, cu o expresie tristă şi aproape dureroasă, cu sprâncene groase şi accentuat arcuite, având şi barbă neagră, potrivit de lungă. Mă privea ca unul ce nu se simţea bine sub privirile mele şi-l văzui cum se depărtează. Avea hainele fumurii. Sentimentul de repulsie, pe care, oarecum, îl încercam, m-a făcut să înţeleg că era vorba de un rătăcitor.

“Cine eşti”? – m-am adresat eu, căutând să-l reţin.

L-am întrebat şi cum îl cheamă, dar, întorcând capul, a dispărut.

Am trezit-o pe Veronica, ca să intercepteze persoana pe care o văzusem, ca să mă verific. Îl văzu imediat. Am rugat-o să-l descrie şi identitatea fu perfectă. Era un preot ortodox din Bucovina, cu numele de Nicolae Dumitraş, care văzuse mai devreme “doi albi” venind pe rând la noi şi privise de la distanţă cum discutaseră cu noi.

Îşi regreta necinstea şi conduita nedemnă din timpul vieţii pământene. Nu avea deloc cenuşiu pe el; avea numai culori închise, fumurii. Era deznădăjduit, căci, chiar în cazul că ar veni din nou pe Pământ, aceleaşi lucruri le va face, care le făcuse şi mai înainte şi pe care, în mod fatal, le dorea şi în starea în care se afla.

Mărturisi, că în ultimele ore de când îi văzuse pe cei doi, avusese o luciditate, care, rar i se întâmplă şi care îi provocase o adâncă durere, dându-şi seama în ce mizerie se află.

Înainte de vederea celor doi, nu suferea ca acum şi se simţea, oarecum, liniştit. Acum îşi mărturisi şi neliniştea pentru soarta lui şi ne rugăm să-l ajutăm cu ceva...

Am încheiat, spunându-i că nici eu, nici alţii nu avem nici putere şi nimeni nu-l poate scoate din groapa în care singur coborâse, prin faptele şi activitatea lui.

Bucureşti – 23 Iulie 1965.

L E O N A R D O D A V I N C I

- alb luminos;
- Stratul VIII.

Am declarat discuţia deschisă, invitând şi pe prietenii noştri, dispuşi să asculte.

Veronica: - Au venit Siu, Calemnis şi Serafia... Iată, vine şi **LEONARDO** – invitatul nostru... Este îmbrăcat ca şi Siu şi Calemnis, în alb, cu hainele acelea aruncate pe el... Se înclină unul către celălalt. Calemnis face un gest cu mâna, ca şi cum i-ar da cuvântul.

Am rostit salutul către toţi.

Leonardo stă cu mâna ascunsă sub haină, sprijinindu-şi barba. Pare un gânditor profund... Are o lumină aparte...

LEONARDO: - În Numele Aceluia care m-aţi chemat, fiţi şi voi binecuvântaţi, bunii mei prieteni!

Mare bucurie este pentru noi - şi când zic “noi”, mă refer la toţi acei care au trăit pe Pământ într-o permanentă activitate, punând din practică din zestrea acumulată, dând-o în folosinţă urmaşilor lui – zic, mare bucurie pentru noi, când suntem invitaţi într-un cerc activ.

Sunteţi singuri... Munca voastră e acoperită, dar câte satisfacţii veţi avea în momentul descoperirii ei!...

George: - Unde locuieşti, dragul nostru?

LEONARDO: - În Cerul de odihnă al VIII-lea.

George: - Cum îţi petreci timpul?

LEONARDO: - De când am părăsit Pământul, am terminat cu cercetările, pentru că, ceea ce am întâlnit şi descoperit aici, depăşesc cu milioane de ori ceea ce aş fi putut dibui prin gândire şi experimentare, pe Pământ. Aşa, ca să spun zi de zi, nu pot spune, pentru că la noi nu este nici zi, nici noapte. În continuu este bucurie, linişte, odihnă, o permanentă contemplaţie. Necontenit privesc frumuseţile care ne înconjoară, frumuseţea lor, energia lor, varietatea lor şi absolut ce poate fi construit şi aplicat nu de noi oamenii de rând, ci de Acela,

care, prin degetele Sale, lasă să cadă în inima fiecăruia un dram de frumusețe și sfințenie.

George: - În viața ta ai făcut multe și felurite lucruri: ai pictat, ai modelat, ai studiat anatomia, scripeții, troliile, ai cântat din gură și din liră și ai...

LEONARDO: - Cânt și acum! Cânt foarte mult, dar mă depășesc de multe ori stolurile serafice ale ființelor divine, care sunt hărăzite prin Legile lor, să se rotească în frumusețea Cerurilor din VII, VIII, căci în IX au locașurile lor de odihnă, dând atmosferei un climat și mai dulce și mai lin și contemplat de tot ce poate fi trebuincios celor ce-l stăpânesc.

Iar eu, ca și mulți alți cântăreți, ne vedem ca și niște bieți scripcari care încep să învețe să cânte, le arătăm dragostea și prețuirea eforturilor lor, pentru a ne face viața mai dulce pe meleagurile fericite.

Acum, în viața ce o duc, toate strădaniile mele, toate preocupările mele pe care le-am avut pentru a înjgheba ceva, aici le desăvârșesc prin tot ce mi se dă la îndemână și care, prin viața lor activă și vie, permanent îmi dă posibilitatea de a-mi vedea lipsurile, de a-mi vedea stângăcia, de a-mi vedea dorurile pe care le-am avut, ca să le pun în aplicare. Aceste doruri care m-au chinuit, pentru a face ceva pentru urmașii mei, mi-au fost treptele pe care am urcat aici, unde sunt, nelăsându-mă să mă risipesc în deșertăciune. Niciodată nu am avut timp pentru mine. Distracția mea era atunci când puteam să desăvârșesc un dor, să materializez o idee care striga în mine să fie aplicată.

Nu m-am văzut niciodată un om “duhovnicesc”. Nu am crezut niciodată în puritatea mea, pentru că, permanent trăia în mine omul Pământului, omul legat de Pământ, de materia cu care și el se o însoțise, pentru a o ridica la o treaptă de la care putea comunica ceva. Linguşirile și hotărârile celor din jur, le priveam ca pe niște fructe alterate, de care nu mă apropiam niciodată să le gust; mirosul lor mă respingea. Tentațiile nu ajungeau la inima mea; le priveam însă, le zâmbeam - simțeam că clocotesc atât de puternic în mine dorurile mele atât de superioare tentațiilor.

Mi-a plăcut să cunosc totul și pentru că spațiul pe care-l puteam cuprinde cu rațiunea mea pământeană, unde aveam diverse sertare și unde puteam să-mi imaginez tot ce vedeam, tot ce mă înconjura, aveam toată grija ca acele sertare care nu-mi desăvârșesc și nu-mi împlinesc și nici nu-mi sprijină strigătele ce erau în mine, să le țin încuiate pe veci. Numai așa poți urca, numai așa poți fi sprinten și câte bucurii poți avea când urci treptele cu sprinteneala menținută de tine însuți și nu ajutat de alții. Îți poți menține sprinteneala dacă ești treaz și poți să înțelegi muzica ce cântă în tine și cere să fie desăvârșită fiecare notă la locul ei.

Eu nu mi-am pedepsit în nici un fel trupul în viața pământeană, dar mi-a plăcut să-l țin în cea mai profundă ordine, altfel nu aș fi putut fi numit de confrații mei: “omul cu desăguțe multe”, adică “omul care se ocupă cu mai multe”. Aceasta e o poreclă din timpul vieții mele. Unii au mai multe desăguțe, alții au mai puține, depinde de cel ce le poartă și cum le folosește; dacă le

folosește din orgoliul propriu, nu numai că te distrug pe tine, dar nu sunt nici pentru alții de efect...Eu am uitat să mă opresc, mi-am dat drumul la vorbă...

George: - Și bine ai făcut!

(Tăcere).....(Leonardo se uită la Calemnis și Siu, spunând):

- "Mă simt bine și de aceea mi-am dat drumul!"...

George: - Dragul nostru Leonardo, când am vorbit cu Beethoven, spunea că ceea ce a făcut el pe Pământ, face și acolo: din mâini a dat pe Pământ și tot din mâini dă, cântă și cântă mereu!...

LEONARDO: - Nici nu poate altceva!

George: - Tu ai desenat, ai pictat, ai modelat lutul și ai cioplit pietre și marmore, ai calculat, ai făcut planuri, adică, ți-au mers și ție mâinile mereu... Acum, nu-ți mai merg?

LEONARDO: - Și acum îmi merg, numai că, nu mai desăvârșesc nimic din ceea ce făceam pe Pământ. Doar le mângâi, doar le aranjez; am impresia că le îndrept, într-un fel, cu toate că ele sunt mai perfecte decât intențiile mele de aranjare. Văd în ce minoritate poate fi măiestria mea de pe Pământ. Eu, aici, mă văd atât de mic, și totuși atât de fericit că pot vedea și pune în aplicare tot ceea ce doream să fie desăvârșit.

George: - Ce anume doreai să desăvârșești?

LEONARDO: - Orice! Tot ce faci aici, tot ce dorești, sunt desăvârșite. Pe Pământ, ca să fac ceva, depuneam efort, mă chinuiam ani și ani de-a rândul. Aici, dacă-mi răsare în minte ceva frumos, numai din dorința de a le vedea, apar fără efort, fără strădanii. S-a terminat cu efortul și totul iese mult mai desăvârșit și perfect, chiar decât doresc eu!

George: - Fii bun, Leonardo, și dă-mi un exemplu de astfel de dorință, pe care ai avut-o în Cerul VIII și cum s-a îndeplinit?

LEONARDO: - Îmi vin multe în minte, multe îmi vin. De exemplu, am dorit odată să avem între noi frumusețea întruchipată a Doamnei noastre. N-a fost nevoie să iau pensula și altele. A apărut o frumusețe, o Lumină, însuși chipul Ei real, care a înviorat tot Cerul VIII... N-a mai fost nevoie de penel... S-a terminat cu el!

Vezi, se vorbește de "Cina cea de Taină", de străduințele mele de ani de-a rândul, pentru a putea s-o prezint cât mai perfectă și altele... Aici nu ești în lipsă nici de timp, nici de strădanie. Se împlinește totul fără efort, totuși te bucuri și te îndulcești, datorită dorințelor care nu dispar din omul spiritual.

CEEA CE TE-A PREOCUPAT ÎN VIAȚA PĂMÂNTULUI, TE STĂPÂNEȘTE ȘI DINCOLO!

George: - Întâlniri aveți între voi?

LEONARDO: - Avem, pentru că suntem într-o permanentă comunicare unii cu alții, într-o permanentă gândire, bucurie și odihnă...

Să nu mă credeți că sunt un om sfânt... Să mă socotiți o mică slugă la curtea Împăratului. Nici cei de la curte nu sunt toți împărați; unul singur este Împărat.

Am cam lungit vorba...

George: - Nu, deloc! Voiam să te întreb, dacă îţi pui problema apariţiei omului şi evoluţiei lui?

LEONARDO: - Nu, nu mă preocupă aşa ceva..., mai ales acum.

George: - Cum îţi explici atunci, pentru că pe toţi pe care i-am întrebat, nici unul nu-şi pune problema aceasta, cum îţi explici, că noi, cei de pe Pământ, suntem pasionaţi după evoluţionismul şi apariţia vieţii omului şi mărturisesc că eu însumi, de ani de zile, sunt urmărit de fazele prin care a trecut omul, atât noi, cei ce suntem în trup, cât şi cei ce sunt în straturi.

LEONARDO: - Uite ce e: Climatul vostru vă solicită, prin excelenţă, raţiunea, de a pătrunde în fel şi fel de probleme.

Climatul nostru anulează însingurarea raţiunii şi tendinţele ei de a explora rece, logic şi analitic problemele, care - de fapt, nu se pot cunoaşte decât prin contemplaţie, adică, mai curând, printr-un **spirit de sinteză, de cuprindere amplă, complexă, a fenomenelor** privite în ansamblu şi în strânsă corelaţie, decât privite singular, dintr-un prea apropiat punct de vedere. Cu cât te apropii mai mult de un obiect, cu atât îl vezi mai clar, e drept, după cum poţi cădea în eroare tot atât de gravă, dacă vrei să diseci la nesfârşit un fenomen, uitând de celelalte.

Noi, cei ce am părăsit trupul şi am fost atraşi de locuri cu adevărat fericite, trebuie să ştii, iubite prieten, că privirile noastre, aici, sunt altfel. Totul privim. N-aş putea spune că este o distanţă mai mică, sau mai mare.

Avem un alt mod, o altă cale de cunoaştere. Dispunem de o punte care ne face să putem intra în comunicare directă cu esenţa fenomenului sau a obiectului, pe care-l privim în aşa numita contemplaţie...

Da, **CONTEMPLAŢIA este activitatea noastră de bază** şi mulţi din cei ce au fost în trup, au bănuit aceasta, că, poate, cândva şi pe Pământ oamenii vor putea gusta, ceea ce noi în Cerurile fericirii, numim: CONTEMPLAŢIE!

George: - Ai întâlnit, în stratul în care eşti, oameni de pe alte planete?

LEONARDO: - Da, şi sunt mult superiori faţă de cei de pe Pământ.

George: - Te referi ca număr, sau ca superioritate spirituală?

LEONARDO: - Şi ca una şi ca alta.

George: - Straturile sunt populate şi de ei?

LEONARDO: - Bineînţeles!

George: - Dar cei din alte planete, care vin în VIII, sunt mai înţelepţi decât cei ce vin de pe Pământ?

LEONARDO: - Ne depăşesc din mai multe puncte de vedere; altfel văd, altfel gândesc, altă creştere au avut, alte preocupări.

George: - Şi sunteţi amestecaţi cu ei, sau despărţiţi?

LEONARDO: - Stăm în locuri diferite, dar îi cunoaştem.

George: - Tu ştii câte Planete populate sunt?

LEONARDO: - Da, am auzit. Două sunt cu un număr foarte mare de oameni.

George: - Le ştii şi numele?

LEONARDO: - Nu.

George: - Dar toate, la un loc, câte sunt?

LEONARDO: - Eu nu știu precis, dar parcă sunt patru.

George: - Voi ați putea să mergeți în alte Planete, să vă întrupați?

LEONARDO: - Nu doresc și drept să-ți spun, nu știu dacă aș putea sau nu. Nu cunoaștem hotărârea și Legile acestor repartizări, ca să spun așa; nu cunosc!

George: - Siu, tu, care umbli așa de mult, știi cumva vreun pământean care să se fi întrupat pe altă Planetă?

SIU: - În miliardele de oameni, or fi fost, dar eu nu cunosc pe nici unul.

Veronica: - Parcă vor să plece...

George: - De ce sunteți grăbiți?

LEONARDO: - Trebuie să mergem la locul nostru. Nu putem lipsi nici noi prea mult. Este un fel de verificare a noastră, un fel de completare și încărcare.

George: - Cine face asta?

LEONARDO: - Se face automat; este Legea locului. Noi nu simțim decât că trebuie să fim acolo.

George: - Noi vă mulțumim!

LEONARDO: - Fiți binecuvântați!

Bucureşti – 25 Iulie 1965.
O discuție cu Calemnis.

Am invitat pe Calemnis, Siu Karta și Filip.

George: - În Numele Părintelui Ceresc, al Marelui Învățător, fiți binecuvântați și bineveniți la noi, iubiți prieteni și frați!

Calemnis: - În Numele Aceluia Care ne-ați chemat, fiți și voi binecuvântați, iubiții noștri prieteni și frați!

Ne-ați chemat, ce doriți?

George: - Doresc să aflu o serie de lucruri în legătură cu începuturile întrupărilor, adică, a fazei în care ființele negative au început să ia trup, să se pozitivizeze.

După cum am auzit din mărturisirile celor ce veneau la noi, marea majoritate ne spuneau că veniseră de 2-3 ori pe Pământ, rareori mai mult. Aceasta înseamnă că întruparea este o fază în evoluția ființelor, care până la un moment dat, au evoluat numai în negativ și a intervenit posibilitatea întrupărilor. Aceasta înseamnă că scoarța Pământului a avut o linie aparte de evoluție și la un moment dat s-au creat condiții favorabile pozitivizării.

Calemnis: - Nu înțelegem pentru ce intri în așa ceva!

George: - Mă interesează, pentru că urmăresc apariția și evoluția vieții și a straturilor, precum și formarea Opalului.

Calemnis: - Nu putem sta de vorbă în privința aceasta. Nu te înțelegem!

George: - Dragul meu, s-o iau altfel: negrii sunt negrii. Înainte de a fi intrat prima dată în trup, cum erau?

Calemnis: - Depinde! Puteau fi într-un strat, puteau fi vagabonzi... În orice caz, erau mai puțini ca acum!

George: - Altă întrebare: înainte de a începe pozitivizarea, unul negru, putea să se ridice?

Calemnis: - Nu.

George: - Dar căderile, erau posibile?

Calemnis: - Fără să treacă prin trup, nu era posibilă căderea.

Iată, cum am aflat noi, despre cei căzuți în adâncurile întunericului, invidiei și urii. În Lumea fericiților, care cântau pe Dumnezeu, s-a născut o neînțelegere. În momentul neînțelegerii, trecând în cântarul dreptății, automat, au căzut. Nu se știe numărul lor. Din aceștia, rătăcitori și vagabonzi ai întunericului, au răsărit pe scoarța Pământului, din care nu au putut fi decât moștenitori ai întunericului.

George: - Dragul meu, de când știi asta?

Calemnis: - Nu mă întreba pe mine de date, s-a discutat... Nu mă întreba când...

George: - Dar acum, ar mai fi posibilă o astfel de cădere?

Calemnis: - Nu, nu există! Imposibil!

George: - De ce atunci a fost posibilă și acum nu?

Calemnis: - Acum îi susțin cei ce stăpânesc straturile.

George: - Adică, aceia au căzut pe vremea când nu erau populate straturile?

Calemnis: - Da. Voi știți de draci? Ăștia sunt! Ei pot apare înaintea oamenilor, pentru a le da temeri și groază și sunt din aceștia, care nu au trecut niciodată prin trup. Aceștia sunt stăpânitorii întunericului.

George: - Dar printre oameni pot ajunge?

Calemnis: - Desigur, dar bineînțeles, fără să fie văzuți.

George: - Stau și mă gândesc: în ce stadiu spiritual au fost ei, de le-a fost posibilă căderea? Vor fi avut, pe atunci, rațiune, sau nu?

Calemnis: - Trebuia să fie Lumea Luminii și Lumea întunericului; trebuia să se formeze două Lumi.

George: - Iartă-mă, iubite prieten, dar acest "trebuia", este foarte ciudat. Cum adică, trebuia să fie răul? Adică, Lumea, nu putea apare decât în atracția răului?

Calemnis: - Libertatea a fost o dată, ca omul să poată alege.

George: - Eu consider că libertatea nu a dat-o nimeni. Și este o coordonată, mai bine-zis o condiție, fără de care nu se poate evolua spre Lumină. Unde este Lumină, acolo nu este constrângere și cel ce tinde spre Lumină, nu-și poate închipui voia Lui, decât liber fiind.

Și apoi, referitor la "căderea" celor de lângă Tronul Măririi, de care spuneai, eu nu cred că acea cădere a lor, a fost bruscă. După cum aurul nu poate ajunge cenușă decât, cine știe în câte mii de sute de ani, așa și căderea spiritelor de care spuneai, nu se poate petrece decât printr-un proces lent și sunt convins – iartă-mă, te rog – aceia nu au fost din cei din Straturile superioare, ci de undeva din

sectorul spiritelor pământene, care au născut în ei, gradat, răutatea, din invidie față de cei de deasupra lor.

Calemnis: - Niciodată nu am aprofundat care și cum au fost căderile. Am știut că există o Lume a întunericului și una a Luminii, că aceștia pot veni pe Pământ ca să se înalțe, sau să cadă, în funcție de zestrea lor și climatul în care veneau, și atâta tot! Că răul a apărut așa și așa, ce contează? Au fost cercetători mari, care au venit în straturi, și când au ajuns aici, au uitat de toate!

Trebuie să știți odată pentru totdeauna, că voi aveți o altă libertate de gândire și noi alta! Noi putem înțelege unele lucruri pe care voi nu le puteți cuprinde, iar altele, nici noi nu ne putem gândi la ele, iar pentru voi, nici nu există.

De asemenea, la voi, puteți să vă chinuiți o viață întreagă să descoperiți Legi și Fenomene, iar pe altele, nici nu le puteți atinge cu mintea voastră.

George: - Acum îmi amintesc, că prietenul nostru Siu, a afirmat odată, că au existat negri care s-au putut ridica până în stratul IV. Aș dori să văd unul!

SIU: - Da, s-a întâmplat aceasta, trecând de două-trei ori prin trup.

Calemnis: - Eu nu știu! Cu așa ceva nu m-am ocupat niciodată, dar este clar: evoluția depinde de zestre, străduanie și climat.

Ce-o să-ți spună un chemat? Eforturile? Se știu, se cunosc!

George: - Bine! Cu toate că tot ce s-a afirmat am și exemplificat, dacă voi considerați că nu este nevoie de o probă, renunț! Trec la altă întrebare!

Între straturi sunt separații nete, sau trecerile se fac gradat, așa - să zic – cum mergi pe o șosea de munte, ca o serpentină, încât, pe nesimțite, înălțimile te depășesc?

(Se uită unii la alții, zâmbind).

Calemnis: - Între straturi există din Lumea lăudătorilor, care înfrumusețează și formează granițele.

George: - Și dacă n-ar fi aceste granițe, s-ar putea trece dintr-un strat în altul?

Calemnis: - Fiecare strat își are ființele lui, care sunt acolo odată cu formarea straturilor, evoluate odată cu straturile, care nu se întrupează, nu vin pe Pământ.

George: - Și sunt oameni, ca și noi?

Calemnis: - Vi s-a mai spus, că sunt de mărimea unor copii.

George: - Toate straturile au astfel de copii?

Calemnis: - Absolut! Numai că nu sunt cei din I ca cei din VII.

George: - Înțeleg!

Tu știi cumva și pe altcineva care a fost și pe altă Planetă întrupat?

Calemnis: - Da! Sunt, deși foarte rari, sunt totuși! Ei nu se plasează decât în VII, VIII și foarte puțini în IX. Cei care stau într-o permanentă legătură cu Scaunul Luminii, vin direct în IX. Aceștia trăiesc până la 800-900 de ani de-ai voștri. Lucru cert este că, cei ce vin din alte Planete în Lumea noastră, nu pot

veni la chemare în Lumea voastră. Nu suportă climatul. Este întocmai cum v-aţi duce voi în adâncurile întunericului.

George: - Dar voi v-aţi putea duce pe o Planetă de-a lor?

Calemnis: - Sigur că da!

George: - Dar voi, dacă chemaţi pe altcineva dintr-o altă Planetă, care este în Straturi, poate să vină?

Calemnis: - Sigur că da!

George: - Nu sunt lămurit acum, cu separările între Straturi. Sunt două posibilităţi: sau sunt ca nişte etaje plane, ceea ce n-aş crede, sau Straturile sunt asemenea unor şosele care înconjoară în serpentină un munte conic, ca să ajungă la vârf şi este şi mai firesc aşa, pentru că acumulările de energie cresc gradat şi ar fi normal ca unii să fie mai aproape de aceea a celor din VIII.

Calemnis: - Asta, da! Sigur, sunt unii aproape de VIII şi cum spui, "**trecerea**" se face în formă de serpentină. Aşa este!

George: - Mulţi din cei cu care am discutat, spun că au acces şi în stratul imediat superior şi merg acolo oricând vor.

Calemnis: - E adevărat! Uite, Socrit merge în IX oricând vrea, în timp ce alţii, tot din VIII, nu pot ajunge, decât, dacă sunt chemaţi.

George: - Noi vă mulţumim! Veronica a obosit.

Calemnis: - Rămâneţi în pacea Domnului nostru!

Bucureşti – 26 Iulie 1965
I O A N H R I S O S T O M
S O C R I T
G A L I L E O G A L I L E I
S I U K A R T A

Discuţia de aseară cu Calemnis mă lăsase nelămurit şi într-un fel, nemulţumit de faptul că nu reuşisem să aprofundez câteva idei şi răspunsuri pe care le frământam în mintea mea, în legătură cu modul în care a apărut şi a evoluat "răul" în întreaga gamă de anomalii spirituale.

Nu mă mulţumea legenda "căderii lui Lucifer", pe care şi Calemnis o enunţase.

Spre seară, am pornit cu Veronica discuţia mai departe, să nu-i stric dispoziţia. Am reuşit cu una, în schimb, ne-am împotmolit la momentul când am extins termenul de legendă şi la alte istorii scrise în cărţile bisericeşti. A început să mă acuze că eu disprețuiesc Scripturile și că vreau să fac o nouă sectă, pentru că nu am încredere în cele scrise.

E adevărat, că eu cred într-o preoție care se cucerește prin eforturi și strădanii, cred în preoția celor ce slujesc cu credință și devotament oricărui ideal.

I-am spus punctul meu de vedere. De fapt, i l-am reamintit, pentru că mi-l știa și mereu este de acord și ea îmi știe și intenția aceea de a vorbi unei societăți de mâine, acelei societăți care nu se va mai opri la granițele trasate de religii și

filosofii speculative. Pentru a putea vorbi tuturor, simt nevoia unui limbaj nou în spiritualitate şi acesta nu poate fi altul, decât cel ştiinţific.

M-am ambalat şi am făcut afirmaţii îndrăzneţe pentru un ortodox, dar permise unuia care se simte situat pe o poziţie supraconfesională.

I-am repetat necesitatea unui singur sistem filosofic, cu caracter ştiinţific, care să permită unificare concepţiilor despre Lume şi întreaga creaţie. I-am afirmat că intuiesc acest sistem şi-l simt cum se conturează în mintea mea şi mă chinuieşte, obligându-mă să formulez ceea ce intuiesc, la măsura posibilităţilor mele.

I-am spus că nu mă pot înţelege pe mine şi nici pe alţii şi cu orice risc, ceea ce înţeleg, voi mărturisi deschis şi pentru că vedeam în ochii ei citindu-se îndoiala, chiar o neîncredere, al cărui izvor îl descopeream în sincera ei intenţie de a nu greşi cu ceva.

Am trecut din discuţie în rugăciune, cerând Celui de Sus să-şi spună cuvântul, faţă de poziţia şi intenţiile mele.

La un moment dat, Veronica se opreşte.

Veronica: - Stai! Simt că vine cineva... Uite că vine! Se apropie... Sunt Ioan Hrisostom, Socrit, Galilei şi Siu Karta.

Eram într-o tensiune deosebită şi am făcut eforturi mari, pentru a rosti salutul de primire.

IOAN Hrisostom: - În Numele Aceluia prin care voi vă străduiţi să pătrundeţi adevărurile necunoscute de oameni, fiţi binecuvântaţi şi întăriţi în eforturile voastre!

În Lumea noastră se recepţionează cu multă plăcere gânduri sau discuţii, sfărâmând coaja unor necunoscute, scoţând miezul şi punându-l la dispoziţia tuturor.

Tot ce ne înconjoară pe noi, este balsamul bucuriilor şi fericirilor care nu apun niciodată, dar ceea ce primim de la voi, transformate în doriri de fericire, căutăm să se îmbrăţişeze aceste bucurii şi le trimitem în semn de recunoştinţă mai Sus, către Tronul Slavei, şi primindu-le şi binecuvântându-le, ele merg să se concretizeze în fapte, fiecare de unde au plecat.

Pentru fiecare din cei prezenţi, avem un rost în eforturile noastre, de a desăvârşi anumite acţiuni prin voi, pentru a le desăvârşi şi pregăti, ca în dimineaţa zilei hotărâte, când Soarele va străluci, să le aveţi pregătite, prezentându-le tuturor.

Atunci, Tronul Marelui Guvernator va primi miile de glasuri de admiraţie pentru El, care, în chip tainic, a lucrat totdeauna prin servitorii Săi. Răsfrângerile acestor laude vor împodobi eforturile voastre, din care vă veţi alimenta şi fixa la locul hotărât.

George: - Îţi mulţumim Părinte, şi vouă - celor ce aţi venit la chemarea noastră, şi mă bucur că prin prezenţa voastră confirmaţi poziţia şi intenţiile mele. În faţa mea stau probleme greu de rezolvat, idei care cer o formulare limpede şi logică, explicaţii care cer o informare largă în Lumea negativă. Deseori mă

împotmolesc, şi fiind extrem de ocupat de munca pentru câştigarea pâinii, recurg la prietenii din Lumea nemuririi.

Aseară, am căutat să privesc un sector dificil alături de Calemnis, care-mi este deosebit de drag şi de la care, de multe ori am primir idei şi sfaturi preţioase, dar care, la data aceasta, aproape că a minimalizat sectorul de care pomeneam mai înainte, problema "căderii".

Ce să fac? Cum să procedez? Pe cine să întreb, cu cine să mă consult? Atunci, potecile par că se înfundă şi îmi par de neurmat. Ce să fac?

GALILEI: - În toată viaţa mea pământeană, am fost într-o permanentă cercetare. Şi pe un firicel de iarbă l-am cercetat, pentru a descoperi ceva. Am cercetat şi eforturile înaintaşilor mei, dar ceea ce am văzut eu prin propriile pătrunderi, mi s-au părut mai reale. Dacă stai şi meditezi profund asupra unor fapte sau fenomene, cărora vrei să le dai de capăt, este imposibil să nu pătrunzi în esenţa lor.

În viaţa Pământului, nu eşti mulţumit nici de tine, nici de ceea ce te înconjoară, şi permanent - dacă eşti un spirit activ, permanent te vezi scormonind, pentru a descoperi ceva, care aparent este nou şi în realitate, dăinuieşte de milenii. Nu toţi au această nelinişte de a pătrunde şi a cunoaşte. Unii au anumite preocupări, alţii au altele. Şi acestea sunt legate de fiinţa spirituală, de zestrea, de bagajul lui şi chiar trecând în Lumea nemuririi, deşi cordonul fericirilor te strânge, pentru a face să vezi numai ceea ce te înconjoară, ceea ce este legat de fiinţa ta, te împinge să cauţi, răscolindu-ţi dorurile pe care nu le-ai desăvârşit. Nemaiputând să le desăvârşeşti, eşti silit să cauţi pe cineva, asupra căruia să torni darurile tale, să-ţi îndrepţi privirea către Împlinitorul A-toate, rugându-L să le desăvârşească. Nu poate să-ţi dea ceea ce ceri tu, unul care nu are aceste daruri, pe care tu le simţi că trăiesc în tine. De aceea discuţiile devin greoaie, obositoare chiar şi dacă vrei să spun, îţi produc dezgust.

Aşa că, atunci când vezi ceva, că se deschide ca un orizont în faţa ta, închide-te în tine, pătrunde ceea ce întrezăreşti şi toarn-o în forma posibilităţii tale, azi pe cât poţi, mâine mai mult, poimâine şi mai mult, fără să ai pretenţii să-ţi vină în ajutor, sau să-ţi desăvârşească alţii ceea ce vezi tu, fie ei şi cei din Lumea noastră. Ceea ce vezi tu, nu poate vedea altul, din ce Lume ar fi. Aceasta o spun, ca unul ce am trecut prin pătrunderi şi acum afirm cu tărie, că şi asupra mea turna cineva doruri nedesăvârşite de el. Fiecare dă ce are; din dorurile lui nedesăvârşite toarnă asupra aceluia pe care şi l-a ales şi-i arată cum să prelucreze.

În liniştea ta, priveşte în tine o masă cu multe sertare şi în fiecare vei găsi ceva, dar nu două la fel. Ceea ce nu înţelegi din manuscrisul prezentat, cheamă la telefon pe cel bănuit că ţi l-ar fi pus în sertar. Nu încurcaţi manuscrisele, ca să nu aveţo dificultăţi în muncă.

George: - Iubite prieten, îţi mulţumesc pentru cuvintele tale! Văd şi înţeleg şi eu acum mai bine neliniştile şi căutările mele. Îţi mulţumesc, că din clipa când aţi venit voi patru, am făcut, fără să vreau, legătura între fiecare din voi şi cele

patru sectoare ale cercetărilor mele. Acum, după cele ce ai spus, văd precizată această corespondență. Fiecare din cei de față, sunteți – de fapt – pilonul principal al uneia din cele patru teme luate în cercetare de noi, fiecare ați polarizat o problemă anumită.

Hrisostom: - Ia să vedem care și ce!

George: - Siu este cel ce mă sprijină în cercetarea culorilor spirituale, marele capitol al corespondenței dintre energie, efortul depus și rezultatele obținute, Legea meritului, fixarea și atracția; splendorile locurilor înalte, frumusețea celor ce au lucrat și dezastrul celor căzuți.

SIU: - E mai mult decât crezi!

George: - Hrisostom, tu ești cel ce susții în mine dorința de a formula adevărul, depășind granițele dintre religii, de a arăta adevărata misiune a Domnului nostru, de a-I prezenta adevăratul Chip. Simt părinte Hrisostom, că tu regreți, că nu ai timp să poți vorbi despre adevăratul stil christianic. Simt că ai vrea să-L prezinți pe Hristos, altfel decât ai făcut-o cu 14 secole în urmă. Este adevărat?

Hrisostom: - Așa este! Nu puteam mai mult! Pentru acel timp așa trebuia, pentru acum trebuie mai mult.

Acum, vă părăsim, dragii noștri! Împărtiți-vă munca și începeți munca atunci când simțiți că puterile sunt gata să vă ajute!

George: - Vă mulțumesc pentru confirmarea pe care ne-ați adus-o!

Fie ca Domnul și Învățătorul nostru să întrețină în noi focul acestor dorinți și să le desăvârșească, fie ca darurile Lui și înalta Sa înțelepciune să coboare peste noi, iar vouă să vă asculte dorințele și să vă ajute să le aduceți la o strălucitoare împlinire, prin acei pe care voi îi găsiți apți de a materializa intențiile voastre!

Hrisostom: - Să fie așa cum ai spus!

Noi vă promitem ajutor și sprijin și ori de câte ori veți căuta lămuriri, chemați pe acei ce simțiți și știți că se ocupă cu aceleași probleme.

Acum vă lăsăm cu binecuvântarea Cerescului Părinte, să avansați în lucrul vostru!

Veronica: - Au ridicat toți mâinile în semn de binecuvântare... Au plecat!...

Bucureşti - 29 Iulie 1965.

MICHELANGELO BUONAROTTI

- alb luminos, cu potir și triunghi;
- Stratul VIII.

Am invitat pe Siu Karta şi pe două celebrităţi ale Renaşterii: MICHELANGELO BUONAROTTI şi Rafael Sanzio.

Veronica: - Amândoi sunt îmbrăcaţi ca nişte romani, cu vălurile acelea aruncate pe umeri. Unul mai tânăr, altul ceva mai bătrân... cu barbă... Parcă cel mai tânăr îi poartă un respect...

George: - V-am chemat în cadrul cercetărilor pe care le facem, pentru a cunoaşte corespondenţa dintre eforturi şi rezultatele obţinute.

Vreau să ne cunoaştem şi de aceea vă dăm cuvântul să ne prezentaţi activitatea voastră în trup şi în locul în care aţi fost fixaţi.

Cel cu barbă: - Pentru a ne cunoaşte, foarte bine aţi făcut că aţi citit cele făcute de noi în viaţa pământeană, dar pentru că voi faceţi un studiu şi nu numai o curiozitate de a şti de unii oameni, pentru că aţi apelat la Tronul Divinităţii de a veni la voi, vă vom spune ceea ce cărţile nu au putut spune.

Orice studiu, pentru mine, a fost şi o creaţie. Notaţi bine, deci, şi voi.

Am înţeles din discuţiile voastre, că m-aţi apreciat pentru creaţiile mele. Meritul nu este al meu, ci al Aceluia care mi-a sprijinit zestrea, întărind-o şi luminând-o, dându-mi puteri să pun în aplicare ceea ce simţeam şi vedeam în mine. Am avut satisfacţii mari pe Pământ, de pe urma celor ce ieşeau din mâna mea. Mi-a lipsit însă, ceva: căldura, care ar fi putut da mai multă viaţă creaţiilor mele, căldura unei fiinţe, care să întreţină căldura permanentă în ochii mei şi destăinuirea jgheaburilor, pentru a putea ajunge adâncurile mari, către care mă simţeam atras să le ating. Meritul, desigur, este mai mare când lupţi singur în întuneric, dar în acelaşi timp îţi brăzdează fruntea şi aburește oglinda sufletului, pe care nu o poţi şterge, oricât efort ai depune.

Dacă în camera ta ai o sobă care nu dă căldură, să-ţi facă climatul dulce, nu are rost să o ţii numai ca ornament, preferi s-o dărâmi, s-o dai afară, pentru a lărgi spaţiul. Măcar să ai aer, dacă nu căldură.

Studiul meu, abia acum îl desăvârşesc...

(Bătrânul se întoarce către Siu, adresându-i-se):

- Dă-mi voie, prietene, să prezint ceva din studiul meu, care a apus acum 10 ani!

Veronica: - Nu înţeleg... ce-o fi vrând să spună?!...

MICHELANGELO: - Da, am fost **BRÂNCUŞI!...** Am căutat să pun în aplicare rămăşiţele zestrei. Am cerut permisiunea, să răsar acolo unde mă simt bine.

Şi acum, dacă singur m-ai ghicit, fără să spun eu, nu rămâne decât să ne facem prieteni şi să legăm între noi o prietenie temeinică, pe care nimeni, niciodată, n-o s-o rupă.

George: - Doreşti să fim prieteni? am întrebat mirat.

MICHELANGELO: - Doresc, pentru ca să ai noroc în viaţă de mine şi trebuie să găseşti o prietenie, pentru a putea duce la bun sfârşit ceea ce trebuie să duci.

Omul pământean care nu are Ghid în viaţă, nu va putea crea nimic. Nu te poţi opri la un singur Ghid, dacă câmpul de lucru este mare.

George: - Ce te-ar putea lega, de ceea ce este în mine, de tine? Ce puncte comune avem noi, ca să se poată face prietenia de care vorbeşti? Ce-aş putea eu avea, care să merite prietenia ta?

MICHELANGELO: - Eu am fost recunoscut ca mare sculptor în marmoră. Sculptura mea a avut viaţă şi n-a avut... **Tu vei fi UN MARE SCLPTOR ÎN FORMAREA FIINŢELOR VII, NOI,** care nu vor fi reci, ci vor clocoti, la fel ca cel ce i-a trezit sentimentele frumuseţii.

Nu am fost străin de poezie şi frumos. Tu ai nevoie să pui în poezie tot ce ţi se prezintă, prin aceea ce ţi-a fost dată să facă contactul între voi şi noi.

Eu am fost mare arhitect... Am căutat ca planurile mele să nu aibă asemănare, prezentând marea Biserică închinată Apostolului Petru. Tu să fii arhitect fără asemănare, al unui plan, al unei Lumi noi, sub cupola căreia să vă bucuraţi cu toţii. Să întreci pictura bolţii făcută de mine cu penelul dragostei, pictând pe bolţile inimilor care vor sta sub marea cupolă, Chipul cel minunat şi plin de bunătate al Aceluia pe care ştiu că Îl iubeşti, al Omului care s-a făcut om, pentru a ridica pe om la înălţimea cuvenită. E destul să-L zugrăveşti pe El, în care se cuprinde toată frumuseţea şi arta.

Poţi vedea valoarea artei atunci când nu mai trăieşti pentru tine, ci pentru alţii. Marele merit poţi să-l ai, când te laşi dus de altul, să-ţi pună tocul în mână, iar tu să scrii şi totul se desăvârşeşte atât pentru tine, cât şi pentru alţii.

De ce oamenii, când ajung în locuri de fericire, nu mai doresc pogorământul în viaţa încătuşată a Pământului, care, atunci când nu eşti treaz, poţi aluneca pe pante îmbietoare, unde este greu să te opreşti, fiind înclinarea abruptă. Este mult mai de preferat, să urci pe o potecă cu multă greutate, în sus, pe un pisc de munte, pe unde te mai poţi odihni, găsind o piatră sau o buturugă, decât pe potecile cre sunt în pantă şi pe care de multe ori, omul alunecă cu iuţeala fulgerului şi foarte des, nu se mai pot întoarce îndărăt. Şi aceasta e o taină. Libertatea acestei perpetue vieţi îţi poate da satisfacţia unor înălţimi, sau jalnica tânguire a nefericitei căderi.

Când am părăsit Italia, m-au luat în primire Ghidurile, sau mai bine-zis, Maeştrii mei şi m-au dus să-mi văd Stăpânul, care mă îmbogăţea cu atâta zestre. M-am înclinat cu respect şi recunoştinţă, dar tot atunci, am mai dorit o călătorie pe Pământ. Am înţeles că o voi primi, dar va mai trece timp până atunci. Am fost dus într-un loc unde mă simţeam atât de mic, văzând imense castele, cu o arhitectură vastă şi impunătoare, în forme pe care nu le puteam numi, căci trebuie sute de ani de-ai noştri, să le poţi dibui tainele şi îmi dădeau o satisfacţie atât de înălţătoare, încât nu ştiam dacă sunt în trup - pe Pământ, visez sau sunt în

altă Planetă. Unde eram, nu ştiam! Frumuseţile mă îmbătau şi aceeaşi permanentă beţie mă înălţa, mă fericea, îmi dădea tot ce-mi trebuia, mă completa! Ei, acum vă daţi seama, ce Oraş poate fi acesta!

Puteam să nu-l mai părăsesc, puteam să nu mai doresc încă o vizită, dar prima dorinţă prezentată în faţa Guvernatorului Divin, pe care se pusese pecetea aprobării, a trebuit să treacă în faptă şi a trecut.

Şi am venit şi m-am făcut şi român - cu apucăturile şi caracterul românilor, şi cu zestrea păstrată, m-am apucat de treabă.

Ei, şi acum mai spuneţi şi voi ce ştiţi de mine, căci eu am tot spus!

George: - Eşti singurul căruia am încercat să-ţi scriu o poezie...

MICHELANGELO: - Tu, care m-ai dibuit, vorbeşte şi am să te completez eu. Ştiu că m-ai iubit şi de aceea te-am şi îndemnat să mă chemi, ca să ştii, că şi la dorinţele noastre, se trezeşte dorul în voi.

Acum, spune-i prietenei noastre, din ce ştii că am cioplit!

George: - Dragă Veronica, trebuie să ştii că operele lui, pe care le-am văzut într-un album acum 15 ani, au fost pe atunci, o totală enigmă pentru mine. Nu le-am înţeles, poate că fiind prea tânăr, puştan de 15-16 ani, dar m-au obsedat.

Târziu, cu câţiva ani în urmă, meditând asupra esenţei pe care o ascunde metafora, mi-am închipuit-o ca pe un miez luminos, care este învelit într-un fel anumit, de o formă oarecare şi care luminează cu o putere, cu un tâlc ascuns în sine, în chip tainic şi miraculos. În clipa în care am înţeles-o astfel, mi-am adus aminte de "Pasărea măiastră" a lui Brâncuşi.

Veronica: - Da, mi-a apărut această "**Pasăre măiastră"** în faţă... O văd...

George: - De ce ai numit-o "pasăre", asta nu înţeleg!

MICHELANGELO: - Ia gândeşte-te...

George: - Că zboară?

MICHELANGELO: - Da! Că se ridică spre înălţimi, că poate cânta cu lumina ei, printr-o măiestrie tainică, închisă în ea, cum ai spus.

George: - Vezi Veronica, faptul că are o concavitate, cu rază variabilă, face ca, apropiindu-te de ea, punctul de convergenţă al razelor luminoase, pe care le adună din afară, să se mişte. Adică strălucirea ei, punctul de strălucire se ridică, pe măsură ce te apropii.

A doua Lucrare pe care am înţeles-o, s-a petrecut în felul următor:

Într-un timp, în meditaţiile mele, am văzut potirul, ca un simbol al vieţii active, exprimând efortul şi acumularea de energie, cu două faze: una de muncă, de cercetare, de înţelegere, care priveşte spre pământ, cuprinzând o sferă largă, şi pe măsură ce se ridică, ideile se sintetizează, se densifică, se comprimă, se subtilizează, pentru ca să intre apoi, în faza a doua: de revelaţie, de deschidere către Cer, asemeni unei cupe, capabile să primească în sine o băutură veşnică - nectarul înaltei cunoaşteri, esenţă a esenţei.

O viaţă - un potir; mai multe vieţi – mai multe potire suprapuse, care formează un ciclu nesfârşit, care poate exprima şi o infinitate de acţiuni şi eforturi, având ca sens lumina înaltelor Lumi, în contemplaţie.

Atunci mi-am amintit de **“Coloana fără sfârşit”,** şi află Veronica, a devenit această “Coloană” o adevărată emblemă, prin care decoratorii exprimă românescul cel mai autentic şi pentru faptul că sugerează stâlpul prispelor de la casele ţărăneşti.

De asemeni, adu-ţi aminte, că săptămânile trecute, schiţând principiul energiei straturilor, ţi-am arătat, că, fără să vreau, am dat peste silueta “Coloanei fără sfârşit” şi ţi-am arătat schiţa, pomenindu-ţi de Brâncuşi.

Veronica: - Nu-mi aduc aminte să-mi fi pomenit de el, dar de schiţa ta îmi aduc aminte.

George (către Brâncuşi): Vreau să te întreb ceva: cum ţi se spune ţie în Lumea ta?

BRÂNCUŞI: - Mi se spune **“RUMENGEL”.** Mi-au fost dragi numele de: **Român** şi **Angel,** iar prietenii mi l-au combinat, zicându-mi Rumengel.

George: - Dorim să ştim acum, în ce strat ai fost?

BRÂNCUŞI: - După ce am fost Michelangelo, am fost în VII, iar acum sunt în VIII.

George: - Dorim, să-ţi vedem culorile de bază...

Veronica: - Alb luminos... are potir şi triunghi...

George: - Ai avut mediumitate?

BRÂNCUŞI: - Am avut un glas, care a vorbit permanent în mine. Ştii doar, că nu este totul să vezi! Văzul este, într-adevăr, o dovadă, însă, ceea ce este important, este înţelegerea.

George: - Am vrea să ştim acum, ce întrupare ai mai avut, înainte de a fi Michelangelo?

BRÂNCUŞI: - Am fost în India, cu numele de Dilu Bamp. M-am ocupat cu filosofia indiană, am sculptat ceva şi am intrat în V.

George: - Dar înainte de Dilu Bamp, ce ai mai fost?

BRÂNCUŞI: - Am fost tot în India, înainte de Hristos, prima călătorie, după care, am fost tot în V.

George: - Vă mulţumim, dragii noştri, şi pe mâine!

30 Iulie 1965

MICHELANGELO BUONAROTTI

(continuare)

I-am chemat pe Siu Karta şi pe Brâncuşi-Michelangelo.

George: - Fiţi binecuvântaţi şi bineveniţi!

BRÂNCUŞI: - Fiţi şi voi binecuvântaţi, dragii mei!

Să legăm firul, de unde l-am rupt. Tu rămăseseşi cu povestea în urmă...

George: - Adică, să continuu cu explicarea Lucrărilor tale?

BRÂNCUŞI: - Da!

George: - O altă Lucrare, care m-a emoţionat în mod deosebit, este: **“Cuminţenia pământului.”** Este uneori foarte greu să vorbeşti direct, să exprimi prin cuvinte o anumită idee şi poate ţi-ar trebui foarte multe cuvinte, să explici ceea ce conţine o formă. E vorba de o formă creată într-o simplitate şi-o stilizare, pe care o poate face numai cel ce cu adevărat deţine esenţa, şi trăieşte ideia, numai acela să o poată plăsmui.

Aşa ai făcut tu în “Cuminţenia pământului”, în acea siluetă îngenunchiată, exprimând supunere, cu privirile în jos, parcă, meditând asupra materiei cu care a făcut corp comun. Poate ai vrut să spui mai mult; eu nu am înţeles prea mult. M-a emoţionat însă, într-un chip inefabil.

Statuia aceasta, m-a făcut să lăcrimez, sugerându-mi îngeunchierea, puterea cu care Pământul atrage şi caută să subjuge, să îngreuneze zborul, înălţarea spirituală.

Statuia îmi sugerează, în acelaşi timp, o luptă, lupta de a înţelege cele de Sus, privind Pământul. Desigur, vei fi vrut să spui, poate mai mult, prin această Lucrare, şi de aceea, te invit să mă completezi!

Veronica: - A apărut statuia de care vorbeşti... O văd clar!...

BRÂNCUŞI: - Parcă îmi făceam umbră pământului şi căutam să pun în forme neînsufleţite, ceea ce nu aveau, cei ce aveau viaţă.

Veronica: - Parcă este un om îngenunchiat, privind în jos şi parcă este una cu pământul... Dar mâini, de ce n-o fi având?!...

BRÂNCUŞI: - N-am pus mâini, pentru că în acest duh al cuminţeniei, atât mâinile, cât şi picioarele, dispar, lăsând toată puterea şi completările, să le facă trunchiul. Dacă se uită cineva fără atenţie, desigur, că trece fără să înţeleagă nimic, zicând: ce poate avea această cioplire? O cioplire neisprăvită! Dar cel care trăieşte arta, priveşte prin această cioplire şi vede ceea ce autorul a vrut să exprime.

George: - Aceeaşi idee reiese şi în **“Rugăciune”**?

BRÂNCUŞI: - Da. Aşa am simţit eu, că rugăciunea se face într-o anumită cuminţenie, care înseamnă recunoaşterea neputinţei de a înainta şi a lucra fără ajutorul Celor de Sus.

George: - Mi-a plăcut mult **“Sărutul”.**

BRÂNCUŞI: - Hm! Da!... “Sărutul” este rece, pentru că majoritatea săruturilor sunt reci şi false. Dar nu îmi mai place, pentru că sărutul e pervertit de oameni.

Am fost un om ciudat în viaţă... Nu mi-a plăcut nimic din ceea ce mă înconjura. Mi-am iubit un singur lucru: dalta şi ciocanul.

George: - Mi-aduc aminte de **“Masa Tăcerii”,** scaunele fiind făcute din două semi-sfere lipite la polurile opuse, în jurul unei mese. Ce-ai vrut să spui, cu acea “Masă a Tăcerii”?

BRÂNCUŞI: - Ei, dragii mei, acea masă a vrut să preînchipuiască Marea Masă a Împăratului, care prin tăcere şi privire, aplică Legile, care - tot cu o permanentă muţenie, hotărăşte soarta Veşniciei.

George: - Și de ce cinci scaune?

BRÂNCUȘI: - Da, am să-ți spun: unul - mi-am zis eu - pentru Marele Împărat; două - pentru cei ce prezintă Cartea binelui și a răului; unul - pentru ostenitorul vieții pământene și altul pentru însoțitorul pământeanului.

George: - Și masa?

BRÂNCUȘI: - Păi, se înțelege! Ea este realitatea, destinul trăit, rezultatul celor cinci și a raporturilor care se stabilesc între ei.

George: - Ce reprezintă semisferele lipite la poluri? Este o alegere arbitrară, sau exprimă ceva?

BRÂNCUȘI: - Am arătat două forțe strâns legate între ele: forța pozitivă și cea negativă, care sunt - aș putea spune - aproape contopite între ele.

George: - La Hobița, ai o masă cu 12 scaune rotunde, iar la o distanță, două scaune patrate. Ce-ai vrut să spui?

BRÂNCUȘI: - Desigur, că nu le-am făcut fără rost, am reprezentat ceva!

George: - Să trecem acum la alte probleme. Spuneai, că acum îți desăvârșești studiul. Vrei să ne spui, cum realizezi acest lucru? Și ce anume studiezi?

BRÂNCUȘI: - Îmi aprofundez studiul, prin aprofundarea frumosului care mă înconjoară...

(Veronica își exprimă accentuarea durerilor de ficat).

BRÂNCUȘI: - Și eu în viața Pământului sufeream cu ficatul. De multe ori, mă rugam să mă lase și dacă am văzut că nu mă părăsește, mi-am zis: pe acest drum de necaz, dacă nu guști necazul, nu dorești părăsirea lui. M-am supus și am dus-o cu căderi, cu ridicări, până a venit foarfecele, care a curmat suferința pentru totdeauna. Am suferit mult și cu stomacul...

Veronica: - Durerile astea îmi produc o oboseală și o epuizare totală...

George: - Brâncuși, acolo unde stai, ai o locuință?

BRÂNCUȘI: - Aici, totul este schimbat. Locuințele sunt aproape la fel, dar cu diferite ornamentații; unul cu o ornamentație mai săracă, la alții mai bogată. Bineînțeles, materialele nu sunt ca pe Pământ. Te vezi așa de mic în fața acestor mărețe opere! Toate au legătură cu oamenii, adică, fiecare ce are, este în preocupările din viața Pământului. Aici, prin atracția zestrei tale, se face o legătură între el și obiecte, potrivit caracterului și lucrului său.

George: - Ai observat cumva, ce legătură există între obiectele pe care le ai acolo și activitatea ta?

BRÂNCUȘI: - Vezi, aici sunt atâtea, că nu știi ce să mai spui!

Parcă, totdeauna, m-au atras prezentările tainice, care conțin o viață în ele, o viață ascnunsă, densă, care are o mare putere evocatoare. Am tot gândit o viață întreagă, asupra formelor care se dăruiesc celor din jur, pentru a le comunica cele gândite.

Așa sunt și formele care mă înconjoară: au ceva care exprimă intențiile și gândurile mele, modelația lor parcă este în stilul meu, conform modului meu de a gândi.

George: - Acum, poţi modela vreun ornament din palatul tău?

BRÂNCUŞI: - Nu. Prin ceea ce faci în viaţa pământeană, fixezi totul pe totdeauna.

George: - Admitem - de pildă - că că ai vrea să schimbi o uşă...nu-ţi place cum arată. Poţi s-o schimbi?

BRÂNCUŞI: - Nu! Nu poţi decât să foloseşti ceea ce ai, dar totul e atât de perfect, că nu simţi nevoia unei noi schimbări.

Veronica: - Hai să întrerupem, că nu mai pot!...

(Am mulţumit şi ne-am despărţit).

Bucureşti – 31 Iulie 1965.

R A F A E L S A N Z I O

- alb, cu triunghi;
- Stratul VII.

MICHELANGELO BUONAROTTI

şi

S I U K A R T A

Am chemat pe Siu Karta, Michelangelo şi **RAFAEL SANZIO.**

George: - Dragă Brâncuşi, spuneai rândul trecut, că eşti singur şi acum, şi că nu ai nici în locul în care eşti, o fiinţă lângă care şi prin care să te simţi completat.

BRÂNCUŞI: - Aşa este!

George: - Înseamnă că nu eşti perfect mulţumit!

BRÂNCUŞI: - Aici nu mai ai nevoie de o completare. Desigur, dacă ar fi, bucuria ar fi mai mare. În corpul negativ nu simţi necesitatea aceasta, ca în corpul pozitiv.

George: - Totuşi, unii mărturisesc că simt lipsa.

BRÂNCUŞI: - Vezi, eu m-am simţit mai bine singur. Nu am găsit niciodată pe aceea care m-ar completa. Dacă ar fi să vină vreodată... mă rog, va fi atrasă şi fixată. Eu sunt obişnuit singur, din viaţa pământeană.

George: - Acum să discutăm cu Rafael Sanzio.

Ei, maestre, te rugăm să ne spui şi tu câteva cuvinte de dorul cu care ai venit pe Pământ şi dacă ai mai revenit vreodată, de atunci!

RAFAEL: - N-am făcut decât două vizite pe Pământ. O dată - înainte de Hristos şi o dată - în timpul Renaşterii.

George: - Pe când, înainte de Hristos?

RAFAEL: - Cam 60 de ani. A doua oară, am revenit cu extraordinarul dor de a prezenta oamenilor frumuseţea întruchipată în Acea tânără Fecioară, care s-a învrednicit să poarte pe braţele Ei, pe Fiul Divinului Împărat. Am căutat pe cât am putut, dar am constatat că nu prea am reuşit să prezint adevărata frumuseţe. Nu ştiu de ce, dar nu am putut reda ceea ce avem în mine. Nu m-au mulţumit

Lucrările mele, şi acum - ca să mai revin, nu mai este climat prielnic. Trebuie să execuți la comandă, nu să faci ceea ce simți tu.

George: - În ce strat eşti?

RAFAEL: - Sunt în VIII.

George: - Dorim să-ți vedem baza spirituală!

Veronica: - Este alb, cu triunghi...

George: - Cum s-a manifestat triunghiul?

RAFAEL: - Cred că a fost simțul inimii, care a primit comunicările, în ceea ce privește Lucrările mele din Lumea spirituală.

George: - Dragă Siu, iată un triunghi, care face abatere de la reguli. De obicei, înseamnă mediumitate.

SIU: - A avut şi el, dar n-a lucrat-o. N-a avut nici cine să-l îndemne şi a fost şi robit de meseria lui, abandonându-le pe celelalte.

George: - Din ce strat ai coborât prima dată?

RAFAEL: - Am coborât din V, pe malul Mării Roşii şi am fost un om de rând. Îmi plăceau toate, dar nu m-am reliefat cu nimic. Nu am avut mediu prielnic.

George: - Şi în ce strat ai intrat?

RAFAEL: - Tot în V. Acum sunt foarte mulțumit în stratul VIII, mai ales, că sunt completat de aceea care mă aşteptase să-mi iau locul hărăzit.

George: - Dragă Rafel, vrei să ne arăți locul în care eşti, comprimând spațiul?

RAFAEL: - Am să încerc...

Veronica: - S-a întors şi a întins mâinile... una spre cealaltă, spre un loc necunoscut... Ce crezi că văd?!... Acum s-a conturat perfect imaginea. Dar cum să-ți spun... nu știu, parcă un părculeț şi în mijlocul lui, parcă din cristal, ceva transparent şi lucitor... şi o organizație în formă de sulițe... parcă totul este lumină electrică, dar nu-i nici un bec...

Din acest castel, care nu are etaje, cu un acoperiş foarte înalt..., a ieşit o persoană feminină, foarte împodobită, cu coroniță, care întinde mâinile către el...

RAFAEL: - Vreți să să știți cine este cea care mă aşteaptă?

Veronica: - Da, vrem!...

RAFAEL: - Este aceea cu care împreună am lucrat la ceea ce vedeți şi am pus totul la un loc, pentru că amândoi suntem una. Şi ea a fost tot de două ori în trup, dar nu ne-am întâlnit în timpul vieții. Ea m-a aşteptat. Când eram în trup, o visam de multe ori, dar nu ştiam că este completarea ființei mele pe veci. Este o persoană cunoscută de voi, o cheamă **TECLA.**

Veronica: - Mucenița Tecla?!

RAFAEL: - Da! Prima muceniță ucisă pentru credință, şi îi datorez ei recunoştință, pentru că mai mult ea a împodobit locuința ce o vedeți.

George: - Fă, te rog, să apară Madona de la Zodia!

Veronica: - A apărut!... Vai, ce seamănă cu Tecla!... O perfectă asemănare!...

RAFAEL: - Da! Mi se părea că altă frumusețe mai mare, nu mai există decât aceea care-mi apărea în vis.

George: - Și acesta este castelul în care locuiți?

RAFAEL: - Da. "Cocioaba" noastră.

George: - Sunt și mai mari?

RAFAEL: - Sunt, dar nouă nu ne trebuie mai mult.

George: - Dar care nu au casă, sunt?

RAFAEL: - Dacă nu au casă, au copaci.

George: - Îți mulțumim, prietene Rafael, mergi în pace!

Te rugăm pe tine, Michelangelo, să ne arăți acum locul și casa ta!

Veronica: - Uite, că-l văd!... Seamănă cu un templu indian...

George: - Pesemne, pe timpul când ai fost în India. Vei fi lucrat mult pe-atunci!

BRÂNCUȘI: - Probabil că s-a acumulat din toate viețile.

Veronica: - Acoperișul este ascuțit și plin cu ornamente, cu fel de fel de flori..., și figuri de copii, parcă..., păsări și animale...

George: - Îți mulțumim și ție Brâncuși!

BRÂNCUȘI: - Fiți binecuvântați și rămâneți cu bine!

Bucureşti – 1 August 1965

SF. S E R A F I M D E S A R O V

SF. I O A N D E K R O N S T A D T

SF. N I C H I T A S T I T H A T

- alb luminos toți trei, cu potir și triunghi;
- Stratul VIII.

Am chemat pe Siu Karta și pe cei trei.

Veronica: - Au venit cei trei!... Toți cu barbă... A venit și Siu, care se înclină către ei și ei către Siu, cu mâinile încrucișate pe piept...

Am rostit salutul.

Unul din cei trei: - În Numele Tronului Divin, din a cărui binecuvântare am venit la voi, fiți binecuvântați cu aceeași binecuvântare, iubiții noștri fii și frați în aceeași râvnă pentru lucrul în Grădina iubitului nostru Stăpân! Ce doriți de la mine?

George: - V-am chemat, prea iubiți părinți, pentru că sunteți din aceia care faceți parte din cei ce au practicat rugăciunea interioară, căruia i se mai spune și **"Rugăciunea inimii"** sau "**Rugăciunea lui Iisus".**

V-am chemat, ca să mă conving de rezultatele ce le-a avut această practică mistică, ca să mă conving și eu și să vadă și alții, că multe căi au dus către aceeași Lumină, că variate activități au rodit aceeași bucurie și fixare veșnică.

Vor urma încă trei, din aceeaşi ceată a rugătorilor lui Iisus, a celor ce au contopit respiraţia şi bătăile inimii lor, cu necontenita chemare a cerescului Nume al lui Iisus.

Ceea ce vă rog acum, este ca primul din voi să prezinte activitatea de pe Pământ şi simţămintele trăite prin rugăciune, precum şi rezultatele de care au luat cunoştinţă după părăsirea trupului. Aveţi cuvântul!

Veronica: - Stau toţi, parcă meditează... Toţi trei sunt la fel îmbrăcaţi...ca Siu..., cu un alb - parcă mai curat, şi cu bărbile parcă mai frumoase... Sunt extrem de curaţi, parcă au o transparenţă şi o lumină deosebită...

Unul din cei trei: - Să încep eu, **IOAN,** vorba! Discuţia noastră nu va fi prea lungă, pentru că, niciodată în viaţă, nu am iubit vorba prea multă. Deşi acum nu mai avem nici o strădanie şi discuţia cu noi nu poate decât să vă încarce ca pe nişte acumulatoare, iar pe noi să ne bucure încărcarea voastră, pentru că orice înălţare a unui pământean, nu poate să facă decât să salte de bucurie inima noastră şi a celor ce vă iubesc, înălţând mulţumiri către Luminatele Slăvi Cereşti.

Dragii noştri, fiecare pământean râvnitor de-a urca treptele scării spirituale, nu poate să urce dacă nu are o dorinţă, o sete care cere să fie satisfăcută, îndeplinită. Poţi avea sete de o apă, poţi avea sete de a împlini o Lucrare, de a descoperi o taină; poţi avea sete de a cunoaşte tainele naturii, tainele Divinităţii. Sunt atâtea şi atâtea dorinţi care chinuie pe pământeni - şi această sete îi mobilizează spre a vedea numai câmpul lui de lumină, iar restul, ca şi cum nu ar fi în jurul lui nimic şi nimic nu ar exista. Toţi aceştia au urcat pe trepte, aproape fără să ştie unii de alţii. Unii mai uşor, alţii mai greu; unii au fost ajutaţi de către cineva, alţii s-au ridicat prin propriile lor forţe, şi aşa, vizita pe Pământ s-a terminat.

Ajuns la capătul scării, Cel care turnase setea binecuvântării Sale, acum o udă din plin, cu ploaia răsplătirii, dându-i mâna în semn de prietenie şi trimiţându-l la locul de odihnă şi contemplaţie.

Nu am dorit decât să simt în mine dorul de ceva frumos, de ceva care înalţă, şi nu poate să mi-o dea nimeni, decât Cel ce stăpâneşte aceste doruri, şi cu Numele Lui prea dulce le desăvârşea.

Eu am practicat şi spovedania în comun, pentru că veneau prea mulţi. Am avut neplăceri din cauza asta, dăr s-au lămurit, că nu se putea altfel. Pe atunci era Focul mare, aprins în mii de oameni pământeni. Holdele erau coapte, spicele grele, aşteptând secerişul, secerişul care a venit repede.

Vezi, eu am activat mult. Nu am fost aşa – ca să zic cuvântul tău – “pasiune”. Nu! Îmi plăcea să vorbesc oamenilor..., le spuneam esenţialul; nu stăteam “la sfat”.

Când voiam să creez, plecam în natură; natura mă odihnea, mă făcea să înţeleg ceea ce între zidurile Lavrei din Kiev, nu puteam. Aproape la sfârşit, când am simţit că firul se apropie de sfârşit, am căutat să mă adun mai mult în casa sufletului meu, să trăiesc mai mult pentru Cel ce trăia în mine şi m-am

văzut ajuns la capătul scării, şi acolo, o mână care s-a întins, apoi un drum, o înclinare copleşitoare şi în sfârşit, odihna în Stratul de contemplaţie al VIII-lea.

Nu simţi nevoia de somn, te odihneşte tot ce te înconjoară, fiind într-o continuă activitate. Trupul spiritual are o sensibilitate mult mai mare decât cel pozitiv şi pătrunderea lui nu se poate înţelege, atât de incomparabile sunt cele două stări: pozitiv şi negativ. Dar noi nu avem cântarul pământesc, nu putem gândi aşa cum gândeam în trupul pământean. Voi aveţi posibilitatea de a raţiona mai în detaliu; noi privim, mai în general. Voi vă opriţi mult şi vă puteţi fixa asupra unui punct, lăsându-le deoparte pe celelalte din jur. Noi nu putem asta, pentru că le vedem laolaltă pe toate, în legătura şi condiţionarea lor reciprocă.

George: - Înțeleg! Noi suntem mai analitici și suntem incapabili de sinteze largi; voi, dimpotrivă, aveți posibilitatea de sintetizare, de privire în ansamblu și nu vă puteți îngusta sectorul. Spune-ne, părinte, câte călătorii ai făcut?

IOAN: - Numai trei, dragii mei; prima dată am fost indian, cu numele Ediunt, administrator al lui Buddha. Mi-am petrecut viaţa în înaltă meditaţie şi aşa am trecut în VII; am venit a doua oară în Egipt, prinzând primii ani ai Marelui Om şi Dumnezeu. Pe atunci eram un filosof care nu gândeam decât a pătrunde taine neînţelese şi necunoscute. M-am numit Kalium. Auzeam despre Marele Profet **IISUS,** despre activitatea Lui, dar pentru că eram foarte bătrân şi simţeam paharul plin, am rămas în ceea ce ştiam eu. Nu am combătut, însă. La întrebări răspundeam. Fiecare timp are oamenii lui şi nu este bine să ne sculăm asupra nimănui, pentru că nu cunoaştem locul lui.

M-am sfârşit mai înainte ca El să-şi înceapă Patimile şi eu m-am întors în VII, de unde am făcut a treia călătorie, care m-a dus în VIII.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb luminos, cu potir şi triunghi...

George: - Îţi mulţumim, părinte!

Acum, poate vorbi cel de-al doilea!

NICHITA: - Da. Eu, NICHITA, ce aş putea să vă spun? Pentru că ne-aţi chemat, eu vă mulţumesc şi repet: ce aş putea să vă mai spun, pe lângă fratele nostru Ioan? Despre viaţa mea pe Pământ, nu s-a scris. Eu am avut Scrierile mele, în care am scris ce am simţit.

George: - Îţi cunosc Scrierile, părinte şi m-am adăpat mult din ele. Zilele, orele când citeam, erau o adevărată sărbătoare pentru mine.

Dorim acum, să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb, cu potir şi triunghi şi sub pelerină are, parcă, o semilună...

NICHITA: - E clar, dragii mei! Cândva, în călătoriile mele, am urcat pe treptele scării spirituale în numele semilunei, pentru că vizita mea a fost între mahomedani.

George: - De câte ori ai fost pe Pământ?

NICHITA: - De două ori. În prima călătorie am venit din V şi am intrat în VI; în cea de-a doua, când am fost Nichita, am intrat în VIII.

George: - Îţi mulţumim, părinte şi fii rugător pentru noi!

NICHITA: - Cel ce v-a chemat la lucru, să vă dea putere şi câmp prielnic, să aduceţi rod bogat, spre mărirea Lui, spre folosul multora şi ridicarea voastră!

SERAFIM DE SAROV: - Eu, ce să vă spun?! Acelaşi parfum al Divinităţii, ne-a parfumat pe toţi! Aceeşi apă ne-a adăpat pe toţi! Aceeşi scară de argint, poleită cu binecuvântarea chemării, ne-a fost întinsă în faţă la toţi! Acelaşi glas ne-a chemat pe toţi! Râvnele şi dorurile au răsărit când au fost semănate, ploaia a venit la timp, iar Cel ce avea sămânţa, a căutat să ne călăuzească, ca să poată vărsa ploaia binefacerii, ca seminţele să încolţească, să rodească şi la timp să fie puse în hambarul Divin, de unde va trece în fabricile desăvârşirii, pentru a fi rânduite la locul lor, unde li se cuvine.

Mai mult, ce să vă spun?!

George: - Ai întâlnit discul tău, acolo?

SERAFIM: - Da, dar vezi că noi, care am dus o viaţă de retragere, ne bucurăm lângă fiinţa ce contemplă totul, pentru că adevărata contemplaţie a Veşniciei, nu poate fi desăvârşită, dacă nu eşti întreg. Când aprinzi în cămara ta un bec, te bucuri de ce vezi şi ţi-e plăcută starea; când aprinzi două, e mai plăcut. Aşa-i şi când eşti complet; vine şi unul şi celălalt cu ale lui merite, cu a lui zestre şi se completează un întreg frumos, un întreg castel, un adevărat palat.

Eu nu am crezut în aşa ceva în viaţa pământeană şi, sincer să fiu, am considerat îmbrăţişarea o degradare, dar acum, aceasta nu mai are nici urmă de păcat. Toate sunt înălţătoare, toate te ridică şi nicidecum nu te coboară.

George: - Dorim să-ţi vedem culorile de bază!

Veronica: - Alb luminos, cu potir şi triunghi...

George: - De câte ori ai fost pe Pământ?

SERAFIM: - De două ori. Am coborât din V şi am fost om de rând, în Franţa, nebăgat în seamă de nimeni, până la 20 de ani, când m-am ridicat printre oamenii care se ocupau cu gândirea, cu pătrunderea, plăcându-mi mult filosofia. Numele meu era Paul.

George: - Vă rugăm acum, pe toţi, să ne arătaţi locurile unde staţi!

Veronica: - Le văd... Foarte frumoase! Sunt un fel de copaci, ca un covor de crengi..., parcă un suport cu multe talere, adică o tulpină, care se întinde cu multe braţe..., în care sunt fixate diferite forme...

George: - Ce sunt aceste forme de talere?

IOAN: - Când primeşti musafiri, îţi trebuie cameră pentru musafirul invitat. Ceea ce vezi tu, este foarte mic; imaginea este micşorată. Fiecare creangă prezintă o terasă, unde putem sta cu invitaţii noştri, de unde putem privi, unde putem gândi şi fiecare terasă are genul ei, atmosfera ei de înţelegere aparte, care se completează la dorinţa noastră, specifică fiecărei situaţii în parte.

Fiecare castel, fiecare copac este o podoabă. Vezi, mai sus, parcă sunt nişte candele aprinse. Ei bine, acolo sunt stoluri de păsări, ce cântă. Tot ceea ce avem aici, a fost legat de ceea ce am dorit în trup.

George: - Intuiesc, că undeva, fiecare avem – ca să zic aşa – un mic sector, cu o natură a noastră, care evoluează prin noi şi odată cu noi.

SERAFIM: - Aşa este! Noi vă binecuvântăm! Rămâneţi în pacea Domnului nostru!

Bucureşti – 2 August 1965

P A I S I E V E L I C I K O V S K I
SF. T E O F A N Z Ă V O R Â T U L
I O A N – PELERINUL RUS.

- toţi alb, cu potir;
- Stratul VII.

Am invitat pe încă trei rugători ai lui Iisus – isihaşti – PAISIE VELICIKOVSKI - stareţ la Mânăstirea Neamţ, propovăduitor al practicii isihaste; SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL – autor al tratatului despre Rugăciunea inimii: "SBORNICUL", şi, în sfârşit, pe autorul cărţuliei: "Spovedania sinceră a unui pelerin rus", al cărui nume nici nu-l cunosc.

Am rostit invitaţia pentru Siu Karta şi cei trei.

Veronica: - Au sosit cu toţii...

Unul din cei trei: - În Numele Aceluia prin care am venit la voi, fiţi binecuvântaţi, iubiţi fii, fraţi şi prieteni!

Am iubit Ţara Românească mult de tot, încât, ajunsesem, inima bătându-mi şi pomenindu-i numele, când mi-am dat seama, că în locul acestui nume, trebuie să stea alt Nume: NUMELE DULCELUI IISUS! Am căutat să păşesc dintr-o iubire într-alta, ţinând-o, totuşi, şi pe prima, strâns legată de inima mea.

Acum, când am primit anunţul dorinţei voastre, m-am bucurat cum nu vă pot spune şi am venit să vă dau ceea ce pot şi mă pricep, ca să vin şi eu în ajutor, în studiul vostru.

George: - Cine eşti?

Necunoscutul: - Paisie Velicikovski.

Veronica: - Parcă pare mai înalt ca ceilalţi..., puţin slăbuţ..., cu o luminozitate plăcută... De fapt, toţi au acelaşi aer de bunătate şi pace... Toţi sunt îmbrăcaţi în alb, cu haine ca romanii..., pânzele acelea, aruncate pe umeri...

George: - Părinte, te rog să ne spui, ce părere ai despre practicarea Rugăciunii lui Iisus şi dacă acum mai continui această practică!

PAISIE: - Când fiinţa omului pământean este contopită cu fiinţa Omului-Dumnezeu, comandantul direct cu fiinţa ta - este El. El trăieşte în tine şi devine o muzică plăcută rostirea Numelui Lui, care îţi aprinde inima şi-ţi înalţă mintea, îndulcindu-ţi sufletul.

Am iubit foarte mult pe cei ce practicau urcuşul acesta; şi eu am practicat-o, dar mai târziu, pentru că am fost o fiinţă care mi-a plăcut să lucrez în Lumea pământeană. La temelia oricărui efort, am strigat să se pună pecetea

binecuvântării Împăratului Divin. Acum nu mai practic, pentru că tot ce ne înconjoară este dulceață, liniște și bucurie! Nu mai e nevoie, pentru că în orice vezi, simți dulceața Aceluia pe care L-ai slujit în viața pământeană.

George: - Vrei să ne arăți baza spirituală?

Veronica: - Alb, cu potir...

George: - Știi câte călătorii ai făcut pe Pământ?

PAISIE: - Trei. Am coborât prima dată din V, înainte de venirea lui Hristos și am fost un om neînsemnat; m-am întors tot în V. Apoi am venit pe vremea lui Dioclețian, fiind oștean în armata lui. Am asistat la toate cruzimile ordonate de el și am simțit mereu un glas care-mi spunea ce trebuie să fac și de ce trebuie să mă feresc. Mi-am dus viața fără să fiu cunoscut de nimeni, în ascultarea glasului. Și a venit timpul când s-a rupt firul vieții și am ajuns tot în V, pentru ca ultima dată, să fiu așa cum știți și să ajung în VII.

George: - Te rog să-mi arăți prin ecran, locul în care stai "Dincolo"!

Pauză două minute.....

Veronica: - Nu știu ce să zic..., un fel de copac...parcă este o temelie groasă și din acest pilon – să-i zic ca un trunchi de copac – pleacă niște console... sunt un fel de baldachine, terase, cu fel de fel de draperii, care mai de care, mai frumos colorate...

George: - Ce sunt aceste baldachine, părinte?

PAISIE: - Variația bucuriilor noastre. Fiecare reprezintă împlinirea unei dorințe.

AL DOILEA: - Eu sunt TEOFAN, care am căpătat denumirea de: "ZĂVORÂTUL", deoarece trăiam retras de cei din jur.

George: - Dorim să-ți știm culorile de bază!

Veronica: - Alb tot, cu potir...

George: - Câte călătorii ai făcut pe Pământ?

TEOFAN: - Două. Am coborât din VI și nu știu, decât că am revenit tot în VI, iar în ultima călătorie am ajuns în VII.

AL TREILEA: - Eu mă numesc **IOAN.** Toată viața am umblat cu o trăistuță din păr de cămilă, în care aveam o bucată de pâine și un ulcior pentru apă. Tot timpul călătoriei mele am practicat înălțarea inimii prin rugăciune, spre unirea cu Marele Stăpân.

Căutam și aprindeam, pe cât puteam, mici focuri, din care să se ridice limbi spre marele și veșnicul foc al iubirii divine. Nu plecam dintr-o localitate, până ce nu eram sigur că se aprinsese într-un grup de oameni, măcar, focul iubirii, îndreptat spre Cel Slăvit.

Așa a fost toată viața mea și de aceea am și scris despre acel pelerin rus.

Acum am terminat cu călătoriile pe Pământ.

George: - Vrei să ne arăți baza spirituală?

Veronica: - Alb tot, cu potir...

George: - Câte călătorii ai făcut pe Pământ?
IOAN: - Nu ştiu, dragii mei! Nu mai ştiu nimic!
George: - Vă mulţumim la toţi trei!
Bucureşti – 7 August 1965
IISUS HRISTOS – PĂRINTELE CERESC.

Obosit de munca de proiectare, şi epuizat, am încercat un sentiment de durere în faţa neputinţei de a mă ocupa exclusiv de cercetarea Lumii supra-sensibile. Ne-am aşezat la rugăciune şi ne-am rugat liber, intens, din toată fiinţa noastră. Am cerut schimbarea condiţiilor de viaţă, am strigat, cum numai în zilele de suferinţă strigam către Domnul şi Stăpânul nostru.

Veronica: - Se conturează un cerc luminos... e perfect rotund şi luminos!... A apărut bust Hristos, Stăpânul nostru. Are puţină barbă...pe-un umăr aruncat ceva...parcă e spumă imaculată, albă.

(Nu mi-am mai putut reţine lacrimile)

IISUS HRISTOS: - Pace vouă, iubiţii Mei! Pacea Mea o dau vouă! Fiţi binecuvântaţi!

Nici un dor, nici o strigare, nici o lacrimă cu sens ceresc, nu se pierd! Dorinţele voastre, de noi sunt întreţinute. Planurile voastre, de noi sunt trasate. Câmpul de lucru, noi vi l-am oferit. Voi sunteţi ai noştri şi dacă totul este al nostru, nu vom lăsa nimic nedesăvârşit! Dacă secerătorul trece repede prin holdă, înseamnă că holda a fost săracă şi se vor aduna puţine boabe în hambar. Secerătorul care lucrează mai mult în loc, din cauza desişului holdelor, va strânge boabe multe în hambare.

Socotiţi-vă şi voi, dragii mei, ca acei secerători, care în lucrul lor nu au nici un spor, dar snopi se adună destui în jurul lor. Vom şti să dăm rouă bogată, ca boabele să se menţină în teaca lor şi încet-încet, vă veţi vedea în fruntea holdei şi mare va fi bucuria, când veţi vedea îmbulzindu-se ajutoare nenumărate pentru strângerea boabelor, din snopii legaţi cu atâta greutate. Nimeni n-a mers cu paşi repezi, pe un drum care a fost greu de urcat. Chiar dacă unii au ajuns la capătul drumului pe care mergeau, au răsărit alţii, luând sculele în mâna lor şi ducând mai departe gândurile şi ideile lor.

Drumul vostru nu e deloc uşor; nu e uşor, pentru că sunteţi obosiţi sufleteşte, pentru că sunteţi strânşi în chingi, care nu vă dă voie să respiraţi atât cât aţi putea. Drumul este greu, pentru că sunteţi singuri; drumul este greu, pentru că nu vă pot înţelege cei din jur. Va bate vântişorul de la miază-zi, va netezi glodurile drumului şi cu dulcele lui suflu, veţi fi împinşi cu uşurinţă în sensul drumului.

Zeci de ani au muncit pironiţii oameni, ca şi voi, pentru a descoperi tainele fizicii, tainele naturii, tainele Cosmosului. De câte ori nu au căzut ei pe drumul pătrunderii, s-au ridicat, s-au odihnit şi au luat-o mai departe.

Priviţi şi voi la înaintaşii voştri! Mulţi din ei nu au fost înţeleşi, ba au fost duşi până la eşafod, unde au negat de teamă, toată pătrunderea pe care, prin uriaşe eforturi, o cuceriseră.

Drumul vostru e greu, dar în capătul lui, există un Far puternic, care luminează, cum nu bănuiţi voi!

Dacă s-a mers pe drumuri care au fost luminate doar de un beculeţ, cum nu veţi putea voi merge pe un drum care-i luminat de un imens Far?! Cel care duce şi desăvârşeşte munca voastră, va şti unde şi când să ancoreze, pentru a vă putea linişti din zdruncinările trăite. Nimeni nu a mers cu paşi repezi. Chiar dacă a luat-o cineva cu asalt, poate, în goana lui a şi strivit snopi sub el şi odată cu strivirea lor, a adormit şi el pe totdeauna. Prin aceasta, nu trebuie să vă încetiniţi lucrul vostru, doar atâ, cât să fiţi mulţumiţi sufleteşte, cântărind tot ce vă stă în faţă, fiind drepţi şi cu voi şi cu viaţa voastră şi cu tot ce vă înconjoară. Zic: privind totul şi fiind drepţi, nu veţi mai cade în genunchi, doborâţi de vânturi neprielnice, ci vă veţi uita spre minunatul Far, unde trebuie să şi ajungeţi, când împinşi de vântişor, când cu paşii voştri - şi vă veţi vedea înconjuraţi de holda agonisită, pe care nu va mai fi nevoie să o munciţi voi, ci doar veţi conduce pregătirea ei, bucurându-vă de frumuseţea, de parfumul şi bogăţia ei.

Repet: lucraţi cât puteţi şi aveţi încrederea că nu vă vom lăsa la jumătate de drum. Nu şchiopătaţi, când viaţa arată în trupul vostru amărăciunea ei. Decât să şchiopătaţi, mai bine vă odihniţi, căpătând forţe noi şi luând instrumentele ce vi s-au dat în fiinţa voastră, pentru a desăvârşi lucrul ce vă stă în faţă. Aşa veţi avea mai mult spor. Lucrul făcut târât, pe genunchi, poate fi şi el strivit, neavând calitatea dorită şi te poţi juli şi tu pe geunchi, în urma cărora să ai suferinţe grave.

De aceea, sfatul Meu este să priviţi spre Far, să aveţi încredere că holda este a altcuiva, iar voi, numai “angajaţi “ s-o lucraţi şi Cel ce v-a angajat, are cu voi un legământ făcut, în faţa căruia voi nu puteţi da înapoi, fiind atraşi de Legea pusă peste voi, ajutaţi fiind chiar de Cel ce are Legea, pentru că muncitorii care sunt aleşi să desăvârşească un lucru, sunt cunoscuţi de Stăpânul lor, că pot duce la bun sfârşit lucrul angajat. Când holda este mare, mare, desigur că lucrătorii se sperie şi se gândesc când o vor termina. Dar Stăpânul, care ştie cât poate să ducă un bun lucrător, nu-i oferă decât cât poate să ducă şu nu-şi lasă El holda neterminată.

Sunt apreciate şi mult plăcute salturile unui lucrător cu râvnă mare; dar nu ajunge la capăt, cade pe drum de osteneală. Voi căutaţi, cu paşi rari dar siguri, încet - dar bine, să urcaţi pe piscul ce vă stă în faţă şi care e pândit de vulcani necunoscuţi de voi, pentru a-l nimici. Aceşti vulcani însă, sunt neputincioşi în faţa Aceluia ce stă în vârful piscului.

La voi, ce lucrează omul, orice lucru început dă o satisfacţie atât lucrătorului, cât şi celui care oferă lucrul. Sunt oameni care lucrează la câte ceva cu mare plăcere, iar la altele cu greutate sau chiar cu silă.

Voi sunteți cei care lucrează pe două drumuri: pe un drum mergeți spre holda oferită de un Stăpân - lucru care vă dă satisfacție și înălțări spirituale, pe alt drum, mergeți spre un lucru care este oferit tot de Același Stăpân, pentru viața voastră - dar pe care îl faceți cu silă. Desigur că s-ar putea anula acel drum spre lucrul zilnic, dar acum, când nu vă găsiți nici la sfertul holdei voastre, nu puteți avea credit în fața celor ce ce v-ar privi holda, atât cea lucrată, cât și cea prezentată.

De aceea, sfatul Meu este să mergeți paralel cu ambele munci, făcând popasuri de odihnă atunci când simțiți nevoia, și într-o zi se vor contopi cele două drumuri, pentru că, mărindu-se suprafața holdei, nu puteți rezista la două, și Stăpânul holdelor vă va opri să lucrați la cea mai valoroasă.

Nădăjduiesc că am fost înțeles, în felul Meu - cum am vorbit, și de vrei să Mă mai întrebi ceva, întreabă-Mă!

George: - Am înțeles Domnul meu și-ți mulțumim! Mi-ai răspuns tuturor problemelor pe care le prezintă starea mea.

IISUS: - Ți-am răspuns, pentru că ți le cunosc, pentru că Mă iubești! De aceea ți-am și pus în față o holdă bogată, pentru că M-ai iubit și Mă iubești; ți-am dat o răspundere, pentru care nu am găsit pe nimeni să o împlinească. De aceea, ai încredere în chemarea Mea! Ai încredere în sprijinul dat, pentru că Eu nu-Mi voi lăsa holda neisprăvită, fiind o holdă de calitate, din care se vor hrăni miliarde de oameni, veacuri de-a rândul. Fiți binecuvântați!

George: - Pot să Te mai întreb ceva?

IISUS: - Da!

George: - Am o dorință: să mi se comunice de către care Te-au cunoscut direct, adevărata Ta viață, cu anii petrecuți în Egipt, cu toată învățătura pe care ai lăsat-o celor ce Te-au cunoscut și înțeles.

IISUS: - Bine, am înțeles! Vă va povesti persoana care cunoaște cel mai bine viața Mea pământeană. Atunci când veți dori, cereți și va veni persoana indicată.

George: - Îți mulțumim, Domnul nostru!

IISUS: - Fiți binecuvântați în munca voastră!

Bucureşti – 5 Septembrie 1965.

PIERRE TEILHART DE CHARDIN

- alb luminos;
- Stratul VIII.

Profund impresionat de activitatea părintelui PIERRE TEILHART DE CHARDIN, de munca lui asiduă, tenace, curajoasă şi iniţial complet necunoscută, de încercările sale de a-şi publica Lucrările: "Le fenomene humain" şi "Le milieu divin", şi de a ocupa postul de profesor la "College de France", cerere adresată superiorilor săi şi respinsă. Un om care "moare necunoscut", exilat şi suspectat de erezie, de cei pe care el voia să-i lumineze.

După o atmosferă de respect şi preţuire pentru noblețea acestui **"om-far",** l-am chemat.

Veronica: - Îl văd!... Vine... se apropie...

L-am salutat.

PIERRE: - În numele dragostei voastre de muncă, în numele aflării adevărului, în Numele Marelui Guvernator Divin, cu a cărei încuviinţare am venit la voi, fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei fii şi prieteni!

Veronica: - Are aceeaşi îmbrăcăminte ca Siu Karta, Hrisostom şi ceilalţi... Alb... Cu capul descoperit... cu sandale romane... Emană din el o lumină, o linişte, o bucurie!... E radios... zâmbeşte... e tot un zâmbet!...

George: - Spune, părinte Teilhart, cum priveşti acum eforturile tale din viaţa pământeană şi întreaga ta viaţă, în general! Te-am chemat să te cunoaştem, să ne spui care au fost rezultatele strădaniilor tale, prin ce locuri eşti şi cum petreci! Te ascultăm!

PIERRE: - Iubiţii mei fii şi prieteni! Am venit pe Pământ, ca orice muritor. Am venit, posesor al unei zestre pe care am avut-o din altă Lume şi care m-a silit prin intermediul Stăpânului tuturor zestrelor, s-o adâncesc, să-i văd coloritul, să-i simt parfumul şi gustul. M-am coborât în sufletul oamenilor, în tainele naturii, în emoţiile tranşeelor, am rătăcit printre oamenii care nu cunoşteau pe Dumnezeul la care noi ne închinăm, dar la care am găsit cinste, la care am găsit o desăvârşită corectitudine şi prin care am înţeles cum trebuie să fie "omul".

Am cules ca o albină polenul tuturor florilor, l-am prelucrat, nu cu a mea putere, ci cu lumina care radia din Lumina Divinităţii. Am lucrat... adevărat, cum ai citit...la întuneric. Deşi aveam posibilităţi mult mai favorabile decât aveţi voi azi, regret că n-am făcut mai mult. Când ajungi în locuri pe care mintea ta niciodată nu le-a bănuit şi n-a putut să le priceapă, ochiul tău nu putea să le vadă, numai inima le simţea, când se ridica în dorurile ei - zic - când ajungi acolo, regreţi de lucrul pe care l-ai avut, că nu l-ai cultivat cu mai multă sârguinţă. Mustrarea şi regretul, vin atunci când posibilitate ai avut, dar ca un muritor, ai căzut, doborât sub povara vieţii pământene, sub povara trupului muritor.

Adesea, căderile vin şi din cauza singurătăţii şi a tristeţii, care e legată de trupul muritor.

Bine este ca omul să nu fie singur în lucrul său, în gândirea lui. Dar nu toţi au acea binecuvântare de a se sprijini ca doi stâlpi, unul de celălalt...

Am lucrat tot ce am simţit, tot ce am văzut, nu cu ochii pământului, ci cu ochii spirituali, cu simţul care nu a murit, ci doar s-a mutat la locul lui. Simţurile care sunt legate de viaţa noastră pământeană, nu trebuie despărţite. De foarte multe ori ajută fiinţa spirituală să se înalţe, dar când e treaz simţul spiritual în fiinţa ta umană, atunci îţi prezintă ca o carte deschisă, lucruri nebănuite, taine necunoscute.

Ca pământean, am suferit enorm pentru neînţelegerea lucrului meu... Dar, dacă nu m-aş fi frecat de suferinţă, n-ar fi strălucit lucrul meu după apusul vieţii pământene.

Am închis ochii îndurerat..., îndurerat că nu mi-am văzut fructul copt, pus la locul lui...L-am lăsat în seră, nu în lăzi, nu între oameni, dar n-am încetat, ajungând la Cel care mi-a zâmbit şi mi-a gonit toată tristeţea mea, mi-a vestit prin zâmbetul Lui, triumf muncii mele: nemurirea mea între cei muritori.

M-am închinat, zicând că Lui I se cuvine cinstea şi nemurirea, că binecuvântarea pe care El mi-a dat-o, să o dea şi celor pe care atât de mult am vrut să-i ajut, să-i luminez.

Am închis ochii fericit, ducându-mă cu mintea la micuţul bob, care putrezind în pământ, răsare firul, care dă spic cu boabe multe.

Am întâlnit aici fraţi, care la fel au muncit, poate mai mult ca mine şi nu au fost înţeleşi; nu au fost înţeleşi între semenii lor, din cauza unui duh ce stăpâneşte omenirea pretutindeni şi pe toţi, din orice clasă ar fi: ridicarea unuia asupra celuilalt.

Abia când nu mai au în faţă omul, abia atunci îi văd roadele, sau - mai bine zis - cel care a plecat, având lumina şi bunătatea aceea în faţa căruia s-a închinat, vine şi îşi luminează şi îşi rourează holda, pe care a lăsat-o nedesăvârşită, sau fie că îşi pune un altul să-i cultive mai departe şi să-i desăvârşească lucrul, fie că suflă cu dorinţa desăvârşirii cuiva, şi aşa nu rămâne nimic nedesăvârşit.

.....

Dacă Fiul Luminii nu a fost înţeles şi iubit... cum or să fie înţeleşi micii Lui lucrători!...

Ca să-ţi vezi în viaţa pământeană holda strânsă, pusă în hambarul bucuriilor şi apoi dată spre folosinţă celor însetaţi şi înfometaţi, asta ar însemna că acel muritor a primit mult Har şi a fost favorizat să guste chiar în viaţa pământeană din dulceţile biruinţei, în Numele şi sub egida Celui pe care L-a slujit.

Priviţi în urmă, dragii mei, şi o să vedeţi că nici unul din cei care au avut în mâinile şi mintea lor instrumentele pătrunderii, că aceştia care nu au reuşit să-şi vadă munca pusă la locul ei de cinste, nu s-au lăsat până nu şi-au pus urmaşii să le desăvârşească munca începută de ei.

“Ferice de el, că a trecut să se odihnească, când a terminat cu viața Pământului”!

Ei, dar ce se întâmplă?! De-abia atunci, când ai puterea de a pătrunde cu ușurință și de a vedea lucrurile clare, de-abia atunci nu ai astâmpăr și aluneci cu binecuvântarea Marelui Guvernator Divin pe bila aceasta, să-ți cauți omul potrivit muncii tale, pentru a-ți desăvârși ceea ce tu ai trasat, ceea ce tu nu ai terminat și chiar, poate, ceea ce tu n-ai văzut destul de clar.

.....

Veronica: - Parcă stă și se gândește... cu capul plecat...

PIERRE: Da! Și voi... și voi sunteți niște lucrători, pe care v-a găsit cineva, însetat de a-și satisface dorința, de a-și desăvârși lucrul început. V-a crescut, v-a învățat, v-a chemat și v-a arătat ceea ce trebuie să faceți, v-a șoptit și vă șoptește...

Nu toți au lucrul la fel. La unul mai greu, la altul mai ușor... Unul are climat favorabil, altul o duce mai greu... dar nu dă înapoi! Nu dă înapoi, nu că nu vrea el; e chemarea, angajamentul făcut între două ființe, între două Lumi. Unul e cu munca, altul cu desăvârșirea. Nu se lasă, până nu-și vede holda la locul ei!

Munca voastră e necunoscută și nici nu trebuie să fie cunoscută, pentru că s-ar asemăna, întocmai când o mamă începe să dea copilului de un an, carne friptă, care l-ar înneca și poate, chiar și-ar pierde copilul și l-ar plânge... Copilul e ceea ce produceți voi. Copiii tuturor oamenilor uită de părinții lor. Copiii pe care îi crește un astfel de părinte, trăiesc în veac și-i ține pe părinții lor mereu treji în amintirea lor.

Gingășia unui copil face viața fericită și frumoasă părinților, care se bucură de orice gest al lui.

Copiii pe care îi nasc părinții prin condei, pe hârtie, de multe ori părinților le aduce surghiun, suferință și lacrimi și chiar trântire în adânc, dar ei sunt neiertători pentru acei ce s-au ridicat asupra lor; își înalță părinții pe cele mai desăvârșite piscuri și dă semnalul să primească bunătatea și frumusețea din care au ieșit ei.

Când te vezi ridicat de propriile tale mâini, sau de mâinile Aceluia care ți-a umplut gândirea ta, care ți-a îmbogățit priveliștea, atunci, te pierzi ca un fir de nisip într-un ocean de bucurie, ocean de fericire, peste care, soarele nu mai apune niciodată.

George: - Ai putut găsi pe cineva, căruia să-i transmiți dorul tău de a-ți desăvârși lucrul?

PIERRE: - Da, am găsit, și nici nu aș fi avut liniște. Cel pe care l-am găsit, face parte chiar dintre ucenicii mei, dintre acei care mi-au cunoscut strădania, în care am turnat râvna și îndrăzneala pe care eu nu le-am avut și când încep să vorbesc prin el, nu mai este el, ci eu, omul din Lumea în care mă găsesc acum, cu forțele de acum, cu curajul de acum și cu îndrăzneala pe care nu am avut-o în viața pământeană, și așa încep să deschidă și alții ochii, să înțeleagă, și fiind holda mare, este ajutată de mulți.

George: - Cel pe care l-ai găsit, te-a prins în viaţă?

PIERRE: - Da, este chiar între fraţii mei iezuiţi.

George: - Regreţi cumva, că n-ai luptat mai mult, ca să birui?

PIERRE: - Nu aş fi avut puteri suficiente, pentru că cei din jur nu erau slabi ca mine şi m-aş fi văzut ca un copac transplantat dintr-un loc în altul şi eu nu credeam, nu vedeam şi nu puteam să supravieţuiesc, ştiindu-mă smuls dintr-o grădină şi plantat în altă parte.

George: - Te temeai de excomunicare?

PIERRE: - Da. N-aş fi mai putut supravieţui, nu m-aş fi putut gândi, simţindu-mă ieşit de sub un acoperiş care credeam că mă apără de vânturi şi ploi.

Această suferinţă a umilinţei mele, a supunerii şi încrederii oarbe în ascultare, nu mi-a ştirbit frumuseţea care mă aştepta să mă îmbrăţişeze.

Sigur, că curajul şi îndrăzneala sunt un martiraj, dar nu toţi sunt martiri. Poţi pleca pe un drum, unde ştii că te aşteaptă coroana nemuririi. Neîncrederea în puterea ta, sau chiar teama, te întoarce înapoi şi cazi într-o ruşine totală.

Eu m-am temut să nu cad în această ruşine şi am lăsat ca totul să vină peste mine şi să treacă mai departe, lăsând, sau nelăsând urme...

George: - Nu regreţi că n-ai înfruntat ostilitatea cu care te-au întâmpinat oficialităţile catolice?

PIERRE: - Nu aş fi putut face mai mult! Dimpotrivă, prin tăcerea mea, au crescut oamenii ce adorau pe Dumnezeu. Dacă m-aş fi revoltat, aş fi făcut două cete: unii care mă admirau, alţii care mă osândeau. Şi, ce câştigam?! Îi aveam pe conştiinţă pe cei care mă osândeau. Să ştii că am drămuit toate, fiule! Şi am găsit, că mai bine este să pleci capul şi să laşi să treacă ceea ce este dat să treacă... Eu n-am venit cu puteri neobişnuite şi nici cu forţe ca toţi ceilalţi care m-au supus legilor şi obligaţiiloe ce le aveam.

George: - Fii atât de bun şi ne arată baza spirituală!

Veronica: - Alb tot... luminos!

PIERRE: - Iubiţii mei fii şi prieteni... mă găsesc printre fericiţii muritori, care nu numai pentru ei au trăit în viaţa lor, ci mai mult pentru alţii; mă găsesc în locul de odihnă, fericire şi intensă activitate, locul care se numeşte Cerul VIII, unde mă simt fericit şi mă închin Sfinţilor mei Părinţi, care şi acum sunt activi şi ţin legătura cu fiii Pământului, pentru că energia, în ei, atât în viaţa pământeană, cât şi acum, este de o forţă nebănuită şi face priză cu cei pe care i-a găsit apţi pentru lucrul şi desăvârşirea unor misiuni... sau mai bine-zis, pentru prezentarea tainelor pe care nu au avut timp să le cuprindă în viaţa pământeană, iar acum îşi deschid cartea dorinţelor lor şi îi pune să citească şi să prezinte, pe cei cu care au făcut contact şi legături.

Unul din marii ostenitori, în faţa căruia m-am închinat şi în viaţa Pământului şi acum mă închin cu respect, este acel ce a fost numit **IOAN GURĂ DE AUR** sau **HRISOSTOM.**

Umiliți-vă, și în umilința voastră, înălțați-vă, că v-ați făcut priză Lui, în care Și-a fixat firul de legătură, îmbogățindu-vă și umilindu-vă cu puterile pătrunderii.

George: - Poate că este un răspuns, la niște doruri care ard în mine...

PIERRE: - Nu ar arde, dacă n-ar aprinde cineva, în care clocotește focul dorințelor... Trebuie să știți că oamenii pământeni sunt întocmai ca niște prize care primesc contactul, fie cu oamenii care introduc prin fire lumina, fie cu acei care introduc curenți care-ți ard aparatele și te aruncă în întuneric. Nu există să nu fii priza cuiva! Depinde cui te-ai făcut priză! Poți s-o simți și poți să n-o simți, dar când n-o simți, înseamnă că instalația este prost făcută.

Marele Instalator este Cel care numai cu o privire a desăvârșit-o. Pot fi fire proaste; se pot arde... Nu Instalatorul este de vină, ci proprietarul care veghează asupra instalației.

Veronica: - Am uitat să spun, că pe spirit are și potir și triunghi...

George: - Părinte, vrem să-ți vedem diferențele de luminozitate între penultima viață și cea de acum.

Veronica: - Da! Nu mai e luminos; e alb, fără triunghi, dar are potir...

PIERRE: - Din câte îmi aduc aminte, știu că am fost un muritor de rând, în preajma Egiptului, lucrând îmbrăcăminte pentru preoți și oamenii de rând. Din ceea ce câștigam, opream strictul necesar, restul dând la cei mai lipsiți ca mine și trăiam din bucuria lor.

George: - Unde ai intrat?

PIERRE: - În VI.

Veronica: - Hai, că am obosit!...

Am rostit salutul de încheiere, dorindu-i desăvârșirea celor, pe care, în trup fiind, nu le-a putut realiza.

Bucureşti – 10 Septembrie 1965.

R I C H A R D W A G N E R

- alb mat, gâtul şi umerii alb deschis;
- Stratul V.

La 29 de ani, scria Wagner: **“Pentru ceea ce eu voi compune, nu vor fi nici soliști care să poată cânta, nici public care să înțeleagă.”**

Este unul dintre marile genii ale omenirii, care a creat probleme criticilor, din cauza marilor paradoxuri întâlnite în concepția lui Wagner, care dă o operă unitară, complexă, polivalentă.

Siegfried, eroul său preferat, e un om liber, în adevăratul sens al cuvântului, cu o vigoare interioară, către care însuşi Wagner năzuia.

Siegfried, în aparență este un păgân; în esență însă - nu putem spune că e un catolic - este un viteaz, cu toate virtuțile proprii unui viteaz. Temperamentul său arzător, dorința sa plină de pasiunea de a trăi, de a fi fericit, îl fac să pară a fi optimist şi păgân. Pe de altă parte, adâncirea în sine însuşi, îl face să fie tenebros, plin de mister, până la distrugătoarele stări de pesimist, pe care i le strecoară viața, prin crudele ei evenimente, care uneori îl copleşesc.

Toți eroii lui Wagner, caută drumul adevăratei fericiri, sensul vieții, drumul salvării. Toți, aproape, sunt nişte oprimați de nişte destine complicate, grele, implacabile. Destinul că un jug atârna pe grumajii falnicilor săi eroi, pentru că el însuşi, lupta cu propriul său destin.

LOHENGRIN este ÎNSUŞI WAGNER, care se simte izolat şi neputincios în mijlocul unei societăți reduse intelectual şi ostilă.

Wagner e tratat de critici ca un şarlatan, şi desconsiderat, nefiind lăsat să-şi pună în scenă operele. Sunt motivele care îl determină să ia parte la Revoltele din 1848, să fugă apoi în Elveția, de teama unei condamnări.

Sub influența lui Fenerbach, devine ateu şi anticreştin, pentru ca Schopenhauer să-l pună pe poziție pesimistă. Şi motivele reale existau: Nina, soția sa, îl acuză de egoism, că distruge viața unei femei prin visele sale politice şi artistice, irealizabile. Rupe relațiile cu ea, pentru ca, nişte prieteni ai săi din Zurich: domnul şi doamna Wezendok, să-i ofere ospitalitate şi prietenie. Curând însă, între doamna Wezendok şi Wagner, se aprind tumultuos flăcările unei iubiri pasionante.

Wagner, pentru a evita o “nerozie”, pleacă sfâşiat.

Acestea, sunt numai câteva din numeroasele drame pe care le trăieşte şi care justifică climatul din: **“Tristan şi Isolda”:** moartea, ca singură ieşire din impas.

Toată viața i-a fost o luptă, dar niciodată nu s-a dat bătut.

“O, bunul meu prieten – îi scrie Wagner lui Liszt – *arta nu e pentru mine decât un expedient, ca să uit dezastrul meu; atât şi nimic mai mult!”*

În măsura în care oamenii nu înțeleg spiritele superioare, în aceeaşi măsură au fost întreținute şi operele şi viața lui Wagner.

În zilele noastre, s-au descoperit stele atât de luminoase, încât depăşesc pragul de sensibilitate oftalmică şi nu se pot vedea. Numai marile radioreceptoare le-au putut preciza locul, după direcţia radiaţiilor pe care le emit aceste ciudate stele.

L-am chemat.

Veronica: - A venit!... E îmbrăcat într-o pânză alb-gălbui, înfăşurată pe corp, ca la romani... capul descoperit... Parcă se uită undeva, liniştit...

L-am salutat.

Veronica: - A întors capul brusc...

WAGNER: - Vă mulţumesc de invitaţie şi rog pe Acela în Numele căruia m-aţi chemat, să vă dea tot ce doriţi!

De ce m-aţi chemat?

George: - Din dragostea pe care o avem faţă de tine, din preţuirea lucrărilor tale, pe care le-ai făcut pe Pământ. Te-am chemat, pentru a-ţi cunoaşte rezultatele eforturilor, locul şi înălţarea.

Tăcere.....

WAGNER: -Cât priveşte lucrările mele, nu mi se cuvine nimic, deoarece toată atenţia şi preţuirea se cuvin Celui ce a dat. Eu, numai am împlinit şi ca drept răsplată a acestei supuneri, în ducerea la bun sfârşit, mi s-a oferit loc de cinste, un loc unde mă simt extrem de bine - Locul fericiţilor din V.

În cuvinte, nu pot spune cât de bine mă simt, aşa că înalţ laudă şi recunoştinţă Aceluia care dă viaţă în perfectă viaţă, unde nu ai decât bucurii, linişte şi fericire.

Dragostea pe care o au pământenii pentru operele lăsate în urmă, desigur că are în sine ceea ce e prielnic pentru bunul contact cu frumosul şi armonia înălţării.

Locul în care stau eu, scapă descrierile de cuvinte, iar petrecerea în locurile acelea se confundă cu o nesfârşită muzică pe care o ascult, pornind din atingerea frunzelor, arborilor - şi tot aşa, făurind în capul meu coruri şi orchestre, pe care le evocă întreaga natură.

Îmi fac şi instrumente; mi le fac singur, din ceea ce mă înconjoară. Aici, nu mai e o distanţă între dorinţă şi împlinire; dorinţa însăşi, face să să prezinte obiectul.

George: - Cum sunt? Ce fel de instrumente?

WAGNER: - Nu prea au asemănare cu cele de pe Pământ.

George: - Nu vrei să ne arăţi unul?

WAGNER: - Ce rost are să vă arăt? Nu sunt în posesia mea... le folosesc şi le dau...

George: - Cui?

WAGNER: - Celui ce mi le prezintă.

George: - Se prezintă vreo persoană şi le oferă?

WAGNER: - Sigur că da! Se prezintă cei ce ne servesc!

George: - Spune-ne, te rog, cum stai, ai casă?

WAGNER: - Casă nu, n-am, dar nici nu se simte nevoia. Avem însă tot ce ne trebuie. Când o să cercetați, o să vedeți ce avem și cum stăm.

George: - Poți să ne arăți locul tău?

WAGNER: - Nu, nu pot!

George: - Discul tău l-ai găsit? Este cu tine?

WAGNER: - Da, ea m-a atras.

George: - Te rugăm să încerci, să ne-o arăți în ecran.

WAGNER: - Nu pot!

George: - Încearcă, te rugăm!

Veronica: - Se roagă, cu mâinile încrucișate... acum, dreapta o lasă în jos... Apare ca un oval ecranul, cu cineva foarte neclar... poate se clarifică...

Wagner se uită la ecran, foarte concentrat...

George: - Cum te numești?

FEMEIA: - Luiza...

George: - Ai fost pe Pământ, în timpul lui Wagner?

LUIZA: - Înainte de a pleca, am auzit de el. Aveam o neobișnuită atracție pentru numele și operele lui. Le simțeam ca o hrană, ca tot ceea ce poate fi mai complex pentru mine!...

Nu am avut soț în viață, am fost misionară în Italia... nu călugăriță... O comunitate care se îngrijea de educația copiilor și ajutorarea săracilor...

George: - Ai trăit mult?

LUIZA: - Din câte mi-aduc aminte, aveam 48 de ani.

George: - Vrem să-ți vedem culorile spirituale!

Veronica: - E un alb, cu două nuanțe... Pieptul este alb mat, deschis, de la piept în jos, un alb mai mat...

George: - Îți mulțumim! Arată-ne și tu, Wagner, baza ta spirituală!

Veronica: - Are alb mat, până la gât; gâtul și umerii, un alb deschis... are și un triunghi!... De ce oare?! Cum ai dobândit triunghiul?

WAGNER: - Conlucrarea cu Divinitatea!

George: - Cum socotești că a fost conlucrarea ta?

WAGNER: - Ceea am făcut, au fost transmise; le-am văzut, le-am ascultat și le-am desăvârșit.

George: - Nu prea te știu bisericos, din cele citite!

WAGNER: - Da, n-am fost, dar ca să primești ceea ce tu nu ai gândit vreodată, nu înseamnă să fii neapărat bisericos. Dacă aș fi fost singur, nu aș fi putut face nimic!

George: - Dar prin cine crezi tu, totuși, că ai putut să beneficiezi de ajutorul divin, prin conlucrare?

WAGNER: - L-am dorit!

George: - Te-ai rugat?

WAGNER: - Nu! Am dorit, am simțit, am ascultat și am lucrat!

George: - Și religia? Ai considerat că nu e pentru tine?

WAGNER: - Nu..., dar n-am simţit atracţie! În ce m-am simţit bine, în aceea am stat. Aş fi putut să fiu atras de ea şi să nu simt....să fiu la număr... Omul trebuie să se lase dus unde simte că nu este înşelat de mulţumirea sa sufletească, pentru a putea lucra liber şi fără complicaţii.

Atracţiile sunt multe şi de multe feluri, dar tu, fiind conşient, trebuie să o alegi pe aceea care nu te încurcă şi-ţi dă viaţă.

George: - Crezi că religia te-ar fi încurcat?

WAGNER: - Poate da, poate nu, dar dacă nu am simţit nimic pentru ea...

George: - Cu cine eşti în relaţii mai strânse în stratul tău?

WAGNER: - Cu toată lumea la fel! Eu am "parfumul" meu cu mine, care mă îmbată şi-mi ştie totul şi prin el simt toate plăcute şi frumoase... Mă refer la Luiza...

George: - Şi dacă n-ar fi ea cu tine?

WAGNER: - Aş fi ca un om însetat, ca un neîmplinit, într-o permanentă căutare... Aşa cred, cel puţin!...

George: - Fii bun şi spune-ne, câte călătorii ai mai făcut pe Pământ?

WAGNER: - Din câte ştiu, numai una... Nu-mi mai amintesc! Ştiu doar atât, că am fost în preajma lacului Ghenizaret, în imediata perioadă după venirea lui Hristos şi am murit la adânci bătrâneţe, învăţând copiii. Aşa am ajuns în IV, venind tot din IV.

George: -Şi mai înainte, n-ai mai fost?

WAGNER: - Nu mai ştiu...

George: - Îţi mulţumim pentru toate!

Veronica (către Wagner): - Mi-ai părut cam tăcut... Eşti trist, cumva?

WAGNER: - Aşa mi-e felul meu! Gândesc, mai mult, decât vorbesc!

Bucureşti – 19 Septembrie 1965.

S E R G H E I R A H M A N I N O V

- alb, cu potir;
- Stratul VI.

I-am vorbit Veronicăi de viaţa lui Rahmaninov şi am pus la pik-up placa ce o aveam, cu "Concertul nr.2 în do minor".

L-am chemat, pe fondul primei părţi a concertului.

Veronica: - A venit!... Are un aer de superioritate...

(L-am salutat).

Rahmaninov: - În Numele Aceluia care m-aţi chemat, vă mulţumesc şi-L rog să vă dea tot ce-o crede că vă e de folos! Vă mulţumesc că m-aţi chemat şi ştiu ce vreţi...

(Rahmaninov tăcea... Se auzea din sufragerie clar, dezvoltarea temei din partea I a Concertului).

George: - Auzi muzica Concertului tău?

Rahmaninov: - Trăiesc în ea şi mă înalţ!

George: - Şi acum?

Rahmaninov: - Şi acum!... Niciodată, posibilităţile pământene nu pot satisface dorinţele spirituale, dorinţele de vârf, dorinţele care sclipesc ca cele mai luminoase stele pe piscurile Divinităţii, de unde - de fapt - şi vin.

Omul pământean e înfundat în dorinţi, dar numai acelea te înalţă şi-ţi dă satisfacţie şi mulţumire, care se înscriu în marele torent al voii divine a Marelui Guvernator al întregului Univers.

E frumos ce se aude, dar "Dincolo" e mai frumos!...

George: - Simt în muzica ta, un dor adânc şi dureros!...

Rahmaninov: - Da! Ştiam ce vine, ştiam cum voi sfârşi şi apoi... aceasta a fost!

Oarecum, am plecat mulţumit de cele ce am făcut. Aş fi putut da mai mult, dar nu s-a putut. Fiecare dă la timpul lui - şi mai ales, când ai putere să vezi până în adâncul oamenilor şi când vezi haosul şi mizeria care clocotesc... îţi taie orice aripi, orice cuvânt şi nu mai poţi da nimic! De aceea nu am putut face mai mult!

Am înţeles şi am pătruns prea mult dezastrele celor din jurul meu, descoperindu-le celor ce li se spun: semenii mei...

Acum însă, pot cânta liber, în rând cu fraţii mei, laolaltă cu arborii, cu frunzele lor...

(Se aude partea a II-a din Concert, splendida fază a pianului în dialog cu fagotul).

Rahmaninov: - Puţin efort în Lumea pământeană, poate avea un efect neaşteptat, când acest efort este făcut pe înalte piscuri spirituale.

Veronica: - Îţi simt aerul superior; eşti printre fericiţii...

Rahmaninov: - Dacă simţi, aşa este... Mă numesc fericit, printre fericiţii aşezământului VI.

George: - Vrei să ne arăţi baza spirituală?

Veronica: - Alb, alburiu... aproape alb curat şi cu un triunghi, pe care nu l-am mai văzut... Vrei să ne spui, ce înseamnă?

Rahmaninov: - ... că ceea ce am făcut, nu am făcut singur, ci prin cei ce veneau şi mă făceau să pot aşterne pe hârtie semnele unui limbaj, pe care şi voi atât de mult îl îndrăgiţi.

George: - Eşti bun să ne spui ce călătorii ai mai făcut pe Pământ?

Rahmaninov: - Am mai fost o dată... profesor; mă ocupam mult cu traduceri. Eram în ţara Romei Vechi. Nu mai ştiu pe timpul cărui împărat. Era un împărat crud. Eu nu am avut de suferit. Am ajuns în IV şi venisem din V.

George: - Cu oameni din alte planete, te-ai întâlnit?

Rahmaninov: - Nu am luat seama. Aici, toţi sunt una.

Eu, mai ales, sunt visător... Abia am venit.

George: - Ai aproape 20 de ani când ai plecat!

Rahmaninov: - Sunt puţini ani, totuşi! Eu simt că mă pierd în toate splendorile care mă înconjoară!

George: - Cânți acolo la vreun instrument?

Rahmaninov: - Nu... cântă natura... Doresc şi ea cântă, satisfăcându-mi orice dorință. Aici, natura nu-i ca pe Pământ, e ca şi noi, din aceeaşi substanță, supusă însă, omului, slujind omului, dorinței lui...

George: - Cu Beethoven te-ai întâlnit?

Rahmaninov: - Da, şi cu alții... Ați dorit să chemați un bun prieten al meu şi ați amânat pe după-amiază; e cu mine, ne întâlnim deseori.

(Într-adevăr, dorisem să discutăm cu **BACH şi** am amânat pe după-amiază).

Acum vă părăsesc, dorindu-vă pacea bucuriei Lumii de unde vin!

Bucureşti – 19 Septembrie 1965

J O H A N N S E B A S T I A N B A C H

- alb mat
- Stratul V.

Veronica: - Da!... A venit!

L-am salutat.

BACH: - În Numele Aceluia care m-ați chemat la voi, cu al lui Har, cu a Lui putere, fiți şi voi binecuvântați, dragii mei!

În linii mari, îmi cunoaşteți viața pământeană. Am luptat ca orice muritor, în care clocotesc în el anumite doruri şi ard în el nişte chemări, din cauza cărora nu se linişteşte, până nu le desăvârşeşte...

Veronica: - Ştii ce-i interesant?... Că apare cam bătrân, cam de 60-65 de ani. Are pe el o togă, parcă din lână albă... N-aş putea spune că are barbă, are totuşi, un mic cioc... părul lins, peste cap, scurt, alb, ochii însă, foarte vioi, expresie de bunătate, om de pace, adâncit în el, domol..., trăsături bune...

BACH: - Toată viața mi-a fost o permanentă activitate şi încă nu am dat atât cât simțeam, fiind atras şi de obligațiile care mă sileau să le iau în seamă, pentru cei din jur. Aceasta se datorează bunilor mei înaintaşi şi dascăli, pe care i-am divinizat şi rugat ca pe nişte Sfinți, să-mi dea din puterile lor, din tezaurul lor muzical.

Gândindu-mă la Lumea spiritelor, având puteri depline şi libertate totală, mi-au dat restul...

Mi-ar fi putut da şi mai mult, dar eu nu puteam primi din cauza răspunderii familiare, familia pe care o iubeam atât de mult, ca şi muzica, dar care m-a îngenunchiat, în urcuşul meu...

Am divinizat familia, dar când mi-am dat seama de piedicile ei, m-am înclinat cu fruntea la pământ, acelora care s-au sacrificat numai pentru arta ce clocotea în ei şi striga să fie dată la lumină.

Eu am avut posibilități prielnice şi aş fi putut da mult, mai mult decât am dat. Alții, prin lipsuri şi neînțelegeri, au dat foarte mult şi într-o viață scurtă, au dat mai mult decât am dat eu...

Sunt mulţumit, că totuşi nu am trăit degeaba pe Pământ şi în frumuseţea armoniilor am exprimat frumosul divin, pe care l-am tradus din melodiile maeştrilor ce nu atins globul pământesc.

Sunt alături de fraţi de-ai mei. Ne sfătuim şi credem că am fi putut da mai mult. Ne mulţumim însă, cu ce am făcut şi spunem: ceea ce nu am reuşit noi, să toarne Marele Creator în alţii, care se ridică în locul nostru.

George: - Cu cine mai eşti?

BACH: - Eu sunt în V. Merg în VI cu anumită chemare; în VI merg la chemarea fraţilor mei, ce mă iubesc mult. Stau cât vreau, mă bucur cu ei, dar sunt musafir.

Natura, în VI, are o oarecare chemare şi orientare pentru muzică şi poţi să o îndrumezi şi să o organizezi prin dorinţe, din a căror mişcări să iasă splendide coruri.

Mulţi mă cred locuitor al Cerului VI. Stau foarte mult printre ei, dar locul meu este în V.

George: - Natura, în V, nu răspunde la dorinţe muzicale?

BACH: - Nu. Are farmecul şi frumuseţea ei, fără însă ca să răspundă dorurilor muzicale.

George: - Dar tu, ai vreun instrument la care să cânţi?

BACH: - Da. Mi-am făcut eu ceva asemănător pianului, dar mult mai avansat, mai perfect.

George: - Şi din ce material este?

BACH: - Nu ştiu ce să spun... din tufane...

George: - Poţi să-l aduci aici?

BACH: - Nu, nu răspunde; stă nemişcat. Când veţi veni la noi, am să vi-l arăt.

George: - Şi cum stai în locul tău?

BACH: - Am tot ce-mi trebuie! Pe Pământ, se spune, ceva ca un baldachin, sau mai bine-zis, un chioşc uriaş, cu vegetaţie foarte bogată. E ca un salon mare, cu canapele şi divane, şi cu lumini care sunt atârnate, pentru a crea un climat cât mai bun şi mai prielnic.

George: - Ai din acei ce servesc?

BACH: - Am şi un copil de-al meu, cu mine. L-am avut pe Pământ, dar nu mă serveşte. Noi nu avem din cei ce servesc.

George: - Din ce strat încep spiritele să aibă slujitori?

BACH: - Şi aici, unii au din cei pe care i-a miluit, la care se îmbulzesc ca să-i slujească şi unii care sunt singuri.

Vedeţi, eu am fost numai pentru familia mea, nu am miluit, nu am îngrijit, în afară de familia mea, pe nimeni. Alţii au, că şi-au făcut!

George: - Ai discul tău cu tine?

BACH: - Nu, sunt singur. Şi cred că e pe Pământ, pentru că simt atracţie spre Pământ. Ce curioase sunt Legile atracţiei! Să iubeşti, şi totuşi să nu fie al

tău! Mă gândesc la adevărata mea însoţire, dar n-am aici pe nimeni... şi totuşi, pe Pământ, am iubit şi am fost credincios însoţirii mele...

George: - Ştiu că pe Pământ ai iubit mult pe cea de-a doua soţie, Ana-Magdalena. Ce ştii de ea?

BACH: - E în IV. Totul s-a sfârşit ca un fum ce dispare în amurg. Nu m-a însoţit nimic din dragostea mea. Spune în Biblie: "Ce a unit Dumnezeu, omul să nu desfacă." Atunci, de ce nu te-ai unit cu adevărata ta parte, ca bucuria să se prelungească în Veşnicie?...

George: - Eşti nelămurit şi tu, aşa-i?

BACH: - Da!

Veronica: - Pare trist... plin de nostalgie.

George: - Ai mai vrea să vii pe Pământ?

BACH: - Nu!

George: - Tu eşti plecat de mult de pe Pământ. Discul tău n-a fost cu tine niciodată?

BACH: - Ba da. A fost de două ori plecată şi acum e a treia oară pe Pământ.

George: - Şi tu ai mai fost de atunci, pe Pământ?

BACH: - Eu, nu! Ea este, însă, un spirit foarte activ şi cu multe favoruri din partea Divinităţii; este trimisă pe Pământ, pentru a desăvârşi diverse misiuni. Nu ştiu în ce ţară se găseşte. Atât ştiu, că este pe Pământ.

Eu sunt în V, între fericiţi, dar nu am puteri depline, cum au alţii. Vezi, aici sunt grade; unii se pot duce în anumite misiuni, trimişi de cei mai de Sus, pentru cei de pe Pământ.

George: - Plecarea soţiei, cum a fost, a trimis-o cineva?

BACH: - Nu, a fost atrasă! Nici nu ştiu când vine, fără să ştiu de unde.

Cu adevărat, dragii mei, tainele acestea sunt de nepătruns, dar dacă le iei cu binişorul, vezi că toate au un rost şi nu este nimic întâmplător.

George: - Ai putea să ne arăţi chioşcul tău în care stai?

BACH: - Nu, dragii mei.

George: - Cu cine te mai întâlneşti acolo?

BACH: - Cu Vivaldi, cu Buxtehude, care-s tot în V, şi cu Mozart, cu care m-am întâlnit în VI.

I-am mulţumit lui Bach pentru discuţie şi a plecat.

Bucureşti – 22 Septembrie 1965

W O L F G A N G A M A D E U S M O Z A R T

- alb, cu potir;
- Stratul VI.

Vrem să chemăm acum pe **“divinul Mozart”**, a cărui copilărie a fost atât de prodigioasă, încât constituie una din cele mai evidente dovezi a unui talent cu care a venit să uimească, să încânte şi să entuziasmeze pe cei ce-l ascultau. Este cunoscută adolescenţa sa, până la căsătoria sa cu Konstanze, ca plină de succese şi bunăstare materială, ca protejat al prinţului arhiepiscop de Salzburg, pentru ca după aceea, până la prematura sa moarte, Mozart să nu mai poată scăpa de mizerie şi de nesfârşitele probleme de întreţinere, pe care nu le mai putea rezolva.

Îngroparea sa este o poveste zguduitoare. Soţia - bolnavă, trebuie să vegheze la căpătâiul lui, vremea afară devenea din ce în ce mai aprigă. Cei câţiva prieteni care voiseră să-l conducă la groapă, nu ajunseseră. Singură, Konstanze, fără posibilitatea de a-i cumpăra un loc în cimitir, fu nevoită să-l lase într-o groapă comună.

Mai târziu, Mozart fusese căutat printre necunoscuţii cu care fusese îngropat; nu a mai fost găsit.

Veronica: - Da... Vine...se apropie... se face din ce în ce mai mare... E aici!

George: - În Numele Părintelui Ceresc, fii binecuvântat, ilustre maestre al muzicii!

MOZART: - În Numele Aceluia prin care m-aţi chemat să vin la voi, fiţi şi voi binecuvântaţi, bunii şi dragii mei prieteni!

Am primit anunţul că voi veni la voi, încă din clipele când vorbeaţi despre viaţa şi sfârşitul meu. Admiraţia voastră, dragostea voastră pentru mine, mi-a atins inima, m-a făcut atent să privesc spre voi. Am privit şi am aşteptat, doar să mă chemaţi.

Veronica: - Ce duh liniştitor are!... Ce frumos e!... Tare e frumos!... Toate trăsăturile sunt perfecte!... Totul e perfect, în lumina şi parfumul care le împrăştie...

MOZART: - De ce m-aţi invitat la voi?

George: - Dorim, ilustre Mozart, să-ţi cunoaştem petrecerea de acum, viaţa pe care o duci, preocupările, locul unde stai, formele care te înconjoară şi prietenii cu care te întâlneşti.

Vrem să ştim, dacă îţi mai continui preocupările de pe Pământ, dacă mai cânţi, dacă mai ai instrumente muzicale şi tot ce ne mai poţi spune din Lumea ta!

MOZART: - Cum poţi să-ţi duci viaţa, într-un climat al fericiţilor?! Cum poţi să te simţi, în mojlocul unor oameni fericiţi?! În locul şi între oamenii unde m-am fixat, meritele mele nu prea le văd, mai mult bunătatea Divinităţii, căruia nu încetez să-I cânt.

Acum văd mai clar, înţeleg mai mult ca în viaţa pământeană şi fac tot ce pot, tot ce îmi stă la îndemână, pentru a împleti frumosul cu alt frumos şi a-l îndrepta spre Tronul Marelui Stăpân A-toate.

Suntem toţi extaziaţi de o dezvoltare atât de măreaţă, atât de fermecătoare, a tot ce poate da, cu ajutorul minunatului climat, ne topim ca într-un cuptor al bucuriilor şi ne transformăm în splendoarea muzicii ce se înalţă spre Măreţul Tron.

Nu se poate discuta despre preocupările noastre. Noi nu lucrăm! Singure, dorinţele pun totul în mişcare şi toate la un mod atât de perfect, încât, nu poate fi înţeleasă Lumea noastră de către voi, cei ce trăiţi pe Pământ, între pietre, lut şi nisip.

M-am rupt cu greu de Lumea pământeană, pentru că îmi ziceam: "Am lucrat prea puţin!" Vedeam mult lucru în faţă şi mă frângeam de durere, că nu mă mai pot salva, ca să mai fac ceva. Dar atât a fost, şi am plecat îndurerat.

Văzând ceea ce m-a întâmpinat, frumuseţile pe care le-am găsit, văzând bunătatea Aceluia care m-a chemat la El, am uitat şi de lucruri şi de onoruri şi de cinstea oamenilor şi de tot!... Mă pierdeam în Lumina Stăpânului meu şi aşteptam hotărârea Lui asupra mea şi am auzit: "Să meargă!" Şi am fost dus şi aranjat într-un loc, pe care, pe Pământ, nici nu mi l-aş fi putut închipui!

Când m-am întâlnit cu adoraţii mei, când am întâlnit pe cei în faţa cărora eu am îngenunchiat, am îngenunchiat în faţa muncii lor, am îngenunchiat în faţa râvnei lor...Cum mă primeau, mă îmbrăţişau cu atâta căldură, cu atâta dragoste, ce nu se poate compara cu nimic de pe Pământ!

Când l-am văzut pe Beethoven, am vrut să îngenunchez în faţa lui şi el m-a ridicat. Aici fraţi suntem, în acelaşi lucru, într-o singură familie. Aici, orice mişcare se înalţă în semn de adoraţie către Acela care atât de mult iubeşte pe om, căruia lumea Îi spune Dumnezeu, iar noi Îi spunem Marele Guvernator Divin, Părintele A-toate.

Nu se aseamănă prietenia pământeană cu cea veşnică, din Lumea nemuririi, şi de multe ori, unii pământeni, automat, fără voia lor, abandonând orice prietenie, se refugiază spre Marele Prieten, de unde se prelinge **IUBIREA.**

(Nu eram lămurit de Beethoven, când îl întâlnise, pentru că Beethoven trăise după Mozart**).**

George: - Când te-ai întâlnit cu Beethoven?

MOZART: - Atunci când a fost chemat şi el, în VI.

George: - Cum ţi-ai explicat moartea ta, atât de prematură, care contrariază şi acum pe cei care caută să găsească o justificare a planurilor Celui de Sus? Ai trăit doar 35 de ani!

MOZART: - E foarte simplu! Şi eu am fost îndurerat de rapida mea rupere, dar văzând ce mă aşteaptă, nu mi-am mai pus nici o întrebare. Atât mi-am zis: "Probabil, că ceea ce aş fi mai creat, nu ar mai fi fost atât de respectat şi iubit!" sau "Poate a trebuit să vin aici, să cânt Celui ce mi-a dat acest dar!"

George: - Ai prieteni care te iubesc mult? Vin să te asculte cum cânţi?

MOZART: - Nu-i nevoie să vină, mă aud.

George: - Și până la ce distanță, în Straturi, ajunge muzica ta?

MOZART: - Păi, dacă ajunge până în Orașul de Aur, aud și toți ceilalți!

George: - Dar mai sunt din aceea care cântă ca tine?

MOZART: - Da, sigur că sunt!

George: - Îmi închipui, că muzicieni ca tine, nu sunt prea mulți!

MOZART: - Și totuși, sunt compozitori aici, care mă depășesc cu mult și care nu au fost pe Pământ niciodată.

George: - Și sunt din aceștia în stratul tău?

MOZART: - Sunt și în stratul meu, dar vin și din straturile superioare.

George: - Dar ei nu cântă în locurile lor? De pildă, în VII, în VIII, nu se cântă?

MOZART: - Sigur că da!

George: - Dar nu se încurcă între ele melodiile? Unii cântă una, alții alta...

MOZART: - Totul se contopește! Toți se armonizează între ei.

George: - Dar tonalitățile, nu sunt diferite?

MOZART: - O singură temă este preluată de toți, în aceeași tonalitate.

George: - Cum adică, mereu cântați în aceeași tonalitate?

MOZART: - Se schimbă la răstimpuri și se aud la răstimpuri. Uneori domină VII, alteori VIII, alteori IX. Câteodată tac toți, ca să asculte pe cei din IX și când încetează IX, urmează o pauză, în care, totuși, nu încetează acordurile reluate și întreținute de întreaga natură. Nu pot descrie frumusețile! Nu pot!... Nu pot!...

Tăcere.....

George: - Mai spune-ne ceva! De ce nu ne vorbești de Lumea ta, fără să te mai întreb eu?

MOZART: - Eu nu am putere să vă descriu. Sunt alții care o pot face. Eu cânt! Totdeauna am cântat, și acum, mai ales, toate mă cheamă la muzică.

George: - Instrumente îți confecționezi?

MOZART: - Da, îmi fac și eu, dar pe urmă le desființez.

George: - Cum adică, le faci și pe urmă le desființezi? Nu înțeleg!

MOZART: - Agăț o creangă, care poate să-mi fie sprijin și după ce prezint ceea ce am de prezentat, îi dau drumul!

George: - Ce fel de muzică este pe o creangă, eu nu pot să înțeleg!

MOZART: - Sunt multe, care nu se pot înțelege pe Pământ!

George: - De aici, de unde ești acum, poți asculta ce se cântă în stratul tău?

MOZART: - Nu.

George: - Dar locul în care stai, poți să ni-l prezinți prin ecran?

MOZART: - Nici asta nu pot! Eu nu am atâta putere, ca frații mei. Nu avem toți aceeași misiune, nu avem toți aceleași puteri, aceleași energii.

Hai, să vă las!

George: - Stai, să ne arăți culorile de bază!

Veronica: - Alb curat, are şi un triunghi cu laturile fine, dintr-un fir subțire...

George: - Ce călătorii ai mai făcut?

Tăcere.....

Veronica: - Parcă încearcă să-şi amintească...

MOZART: - Da, am mai avut două călătorii: una în Egipt, înainte de Hristos şi am cântat şi atunci; apoi, am fost vecin cu țara pe care am părăsit-o ultima dată, am fost în Italia, cam la 300 după Hristos, dar n-am reuşit mai nimic, pentru că am murit copil.

George: - Vrei să mai vii pe Pământ?

MOZART: - Nu, nu! Nu mai vreau să vin sub nici o formă, pentru că n-aş mai putea suporta Pământul, cu legile lui...

I-am mulțumit.

MOZART: - Stăpânul A-toate să vă binecuvânteze, să puteți ajunge la capătul drumului pe care ați pornit!

Eu vă doresc, cu întreaga mea ființă, putere şi luminare! Fiți binecuvântați!

Bucureşti – 24 Septembrie 1965

C E Z A R F R A N K (1822-1892)

- gri deschis, guler cu puncte albe;
- Stratul IV.

SIU KARTA: - Fiți binecuvântați, dragii mei!

Veronica: - A venit şi Cezar FRANK, care se înclină către Siu.

(I-am salutat).

Cezar FRANK: - În Numele Atotputernicului Stăpân, cu a cărei învoire şi prin a cărei voință am venit la voi, să fiți binecuvântați, dragii mei!

Veronica: - O figură blajină... în vârstă, duh bun... îmbrăcat într-o haină gri-deschis, lungă până jos...

Cezar: - De ce m-ați chemat, dragii mei?

George: - Vrem să-ți cunoaştem locul în care ai intrat şi dorim să ştim cum îți duci acum viața şi cu ce te ocupi?

Cezar: - Am părăsit viața Pământului, cu un nespus dor de a cunoaşte acea Viață în care am crezut întotdeauna.

Am reuşit să fiu dus în fața Stăpânului A-toate, Dumnezeu, să mă închin, să aud că spune: "Să meargă la locul lui!"

Deodată, m-am pomenit într-o mulțime de oameni şi de femei, înconjurându-mă cu o dragoste pe care nu o înțelegeam. Îmi ziceam: "Aceştia sunt străini şi ca neam şi ca religie de mine; de ce or fi aşa de amabili?!" Era acolo Stăpânul A-toate, privind, limpezind şi întărind totul.

M-am așezat în locul hărăzit, Orașul miluiților din treapta a IV-a și mă simt foarte bine aici. Sunt iubit și respectat de toți. Eu le cânt din ceea ce știu și mai inventez și pe moment.

George: - Din ce le cânți? Ai vreun instrument?

Cezar: - Le cânt și din gură și am construit și un fel de pian, pe care l-am făcut din ceva ce se aseamănă cu lemnul.

George: - Iar corzile?

Cezar: - Tot un material de aici, un fel de metal.

George: - Și cum ai reușit?

Cezar: - Am reușit! Nu-i ca pe Pământ! E ceva superior. Până acum, văd că aceste materiale nu au între noi nici o denumire.

George: - L-ai meșterit singur?

Cezar: - Eh!... M-au mai ajutat și cei de lângă mine... și a ieșit ceva bun!

George: - L-ai făcut după modelul pe care îl știai de pe Pământ?

Cezar: - Da.

George: - Mai sunt și alții, care au asemenea instrumente?

Cezar: - Or mai fi prin alte părți, dar eu n-am străbătut toate locurile, așa că, n-am mai văzut altul.

George: - Cum stai în locul tău?

Cezar: - Am un umbrar, destul de frumos!

George: - Stai singur sau mai ești cu cineva?

Cezar: - Nu sunt singur, sunt cu soția mea, pe care am avut-o pe Pământ... E chiar completarea mea!

George: - Îți dai seama, cam în ce parte ești în IV - spre V sau spre III?

Cezar: - Parcă-s spre V... Da! Precis, spre V!

George: - Și n-ai văzut tot stratul tău?

Cezar: - Nu!

George: - De ce?

Cezar: - N-am timp!

George: - Dar cu ce ești ocupat?

Cezar: - Cânt..., compun...

George: - Și notezi, ceea ce compui?

Cezar: - Da, le notez pe niște frunze și după ce scriu, le dau soției mele și le păstrează. Regret că nu am o orchestră. Toate instrumentele de pe Pământ, trăiesc în mine! Ce să fac?

George: - N-ai de gând să vii pe Pământ, să continui?

Cezar: - Nu, pentru că nu-i atmosferă prielnică.

George: - Dar de ce pari în vârstă, Frank?!

Cezar: - Pentru că gândesc mult și acum!

SIU KARTA: - Pentru stratul lui e un gânditor și de aceea păstrează trăsăturile maturității înaintate**.**

George: - Tu știi, din stratul tău, când pe Pământ se cântă lucrările tale?

Cezar: - Nu am nevoie să știu, pentru că aici am o muzică mult mai frumoasă!

George: - Nu mă refer la asta, ci la vibrațiile celor ce te prețuiesc și îți înalță omagiu de recunoștință, ascultându-te.

Cezar: - Da, oarecum! În Lumea noastră, însă, răspunsul nostru..., primirea recepţiilor din partea voastră, e mai slabă. Dar ne aduc totuși mulţumiri şi o anumită atmosferă, care devine mai plăcută şi care face să crească şi respectul celor din jur, față de mine...

George: - Cunoști evenimentele care se petrec pe Pământ, la ora asta?

Cezar: - Nu și nici nu mă interesează!

George: - Știi că au fost două războaie, după tine?

Cezar: - Nu!

George: - Dar de Hitler, ai auzit?

Cezar: - Nu!

George: - Știu că iubeai slujbele religioase. Acum, nu dorești să mai auzi o Missă?

Cezar: - Eu nu am timp să ascult toate câte sunt aici, dar să mai doresc să mai ascult ceva de pe Pământ! Nu am nevoie!

George: - Dorim să-ți vedem baza spirituală!

Veronica: - Gri deschis, cu un guler de puncte albe...

(L-am întrebat, dar nu-și mai amintește de nici o venire pe Pământ, când, unde și ce a făcut...)

Mulţumindu-i, a plecat şi am rămas cu Siu Karta, cu care am mai discutat liber.

Bucureşti – 26 Septembrie 1965.

R O B E R T S C H U M A N N

(Compozitor german)

- alb mat, cu triunghi;
- Stratul V.

Veronica: - Îi văd... se apropie... laolaltă Siu și Robert... Au venit!

Schumann: - În Numele Aceluia prin care ne-ați chemat și a dragostei voastre, fiți și voi binecuvântați!

SIU: - Am venit repede, nu?

Veronica: - Da!

SIU: - Eram în V și cum am auzit chemarea, am și venit. Eram cu cel pe care l-ați chemat, care e un bun prieten al meu. De câte ori merg în V, trec pe la el. Ne înțelegem bine!

(Trosc! Icoana noastră minunată a trosnit. Siu a întors și el capul).

SIU: - Da! Sunt unele materii, care au ceva deosebit în ele și răspund când atmosfera se schimbă, ca un respect, adus - nu nouă, ci a ceea ce vine cu noi...

Acum, să vorbească cel chemat!

Veronica: - E îmbrăcat într-o haină albă, lungă, parcă din lână... Pare de 60 de ani, dar se prezintă bine... Are ceva pătrunzător în priviri...

Schumann: - Dragii mei prieteni, dragostea şi admiraţia voastră faţă de mine, rog să se răsfrângă asupra voastră! Să roureze peste voi darurile cele bogate ale Cerescului Părinte!

Vă mulţumesc pentru invitaţie!... De ce m-aţi chemat?

George: - Să te cunoaştem, să-ţi cunoaştem petrecerea, viaţa pe care o duci, preocupările, gândurile şi dorurile...

Schumann: - Stau foarte bine! Mă simt extrem de bine! N-am ştiut, cât eram pe Pământ, că aici există locuri cu o neasemuită desfătare. Nu mi-am închipuit că poate exista o familie sfântă între noi şi milioane de oameni!

Sunt fericit, mai ales că am şi pe Beethoven cu mine! De fapt, mai mult, noi pe-acolo stăm, prin VI, cu toate că suntem din V. Facem congrese, compunem, cântăm - ajutaţi de natura ce ne înconjoară şi suntem în permanenţă îmbătaţi de frumuseţea climatului în care ne ducem viaţa... Aici e adevărata viaţă!... **AM OROARE DE PĂMÂNT!...** Pe toţi care sunt pe Pământ, acolo îi socotesc nişte nenorociţi. Trebuie însă, să se facă această trecere a efortului de la o stare la alta. Planeta Pământului are această însuşire, de a îmbogăţi sau sărăci, şi eu nu mai doresc să vin...

George: - Ce discutaţi în Congrese?

Schumann: - Despre filosofie, despre muzica naturii ce ne înconjoară... Dacă adie un vânt, natura scoate muzică şi noi căutăm să pătrundem muzica aceasta. E un timp când bate un vântişor, căruia îi spunem "leagănul". Acesta are darul de a porni o muzică, pe care nimeni nu o poate descifra. E o compoziţie splendidă, ce face o atmosferă copleşitoare. Vedem cântul cum se ridică, simţim cum urcă spre Înaltul Tron al Marelui Guvernator al întregului Univers. Şi când zic "Univers", mă refer, nu la Cer şi Pământ, vorbesc de toate Planetele ştiute şi neştiute de voi, de care are ştiinţă Atotputernicia Sa. E o insultă că zic că e Stăpânul unui Cer şi al unui Pământ, când Atotputernicia Sa ţine strânsă legătură cu atâtea Planete, a căror comandă e în mâna Lui.

Nici nu mai am timp să-mi fac instrumente, pentru că mă ocup foarte mult cu orice sunet pe care-l aud şi imediat îl pun, nu pe hârtie, ca în viaţa pământeană, ci pe un fel de frunze ca de palmier, care au o structură mătăsoasă, şi-mi fac cărţi, caiete întregi, împletindu-le cotoarele, încât ies adevărate opere de artă.

O ureche de muzician aude tonuri splendide; mă refer la Lumea noastră de aici, la orice atingere, la orice sunet, la toate ciripiturile gingaşelor păsărele. E o muzică cu totul şi cu totul aparte! Beethoven e încântat! Suntem toţi fascinaţi, mai ales când încep în V păsărelele, iar în VI vântişorul... Parcă s-au înţeles să nu fie toate odată, ca să le putem culege frumuseţile.

Ceea ce e bine aici, e faptul că nu oboseşti niciodată şi nu ai niciodată nevoie de somn, fără de care, voi cei de pe Pământ, nu puteţi trăi... Activitatea noastră e permanent odihnitoare...

George: - Dar să provocaţi natura să cânte, puteţi?

Schumann: - Nu e nevoie, pentru că, numai când se trezeşte în noi dorinţa de cânt şi muzică, imediat, automat, natura înconjurătoare răspunde: o floare, un boschet începe să cânte, după dorinţa ta.

Eu eram odată în V şi pierzându-mă pe întinderea marelui oraş, după diverse sunete, am întâlnit un arbore, pe care nu-l mai văzusem niciodată. Era de forma unei piramide; pornea chiar de la rădăcina lui şi avea şi frunze. Pe o tăbliţă alături, scria: "Cine doreşte să mă guste, să poftească! Sunt gata să mă dau!" Dar nimeni nu a avut curajul să pună mâna, să rupă un fruct. Se vedeau fructe învechite, stafidite parcă, zaharisite. Mi-am zis: "Doar n-oi păţi ca Eva! N-oi mânca dintr-un pom oprit!" Şi am întrebat pe cineva din apropiere. Teama, mi-era "izgonirea din Rai". Mi s-a răspuns: "Acest bătrân arbore, are o poveste a lui personală. Nu ştie nimeni să o spună, nimeni nu a avut curajul să deschidă cartea lui. Nu se ştie povestea lui, doar că are fructe care se stafidesc şi se zaharisesc".

Atunci eu, curios, mi-am zis: "Dacă nu e izgonire, ce-o să fie?! Cel mult, o să mă azvârle!" Şi, dragii mei, cu mare îngrijorare, m-am atins de un fruct, m-am apropiat de un fruct mai de la rădăcină şi am rupt. În momentul când am rupt fructul, s-a deschis cartea poveştii lui, pe care am să v-o spun. A început întreaga piramidă să vină, să dea drumul la nişte cântări, pe care niciodată nu le-a auzit Oraşul V. Mi l-am făcut copilul meu şi în semn de recunoştinţă, când arborele simte că mă apropii, îşi pleacă vârful în jos, scuturându-şi coroana din vârf, până la rădăcină, scoţând sunete din cele mai sublime, iar eu sunt copleşit de fericire.

Mai vrei o ocupaţie mai interesantă ca aceasta?! Aşa descoperim noi taine peste taine, care şi aici stau ascunse, precum şi la voi sunt taine ascunse şi vă luptaţi să le descifraţi.

Eu, de atunci, m-am învăţat cam rău, ca şi copiii cei leneşi, care vor să li se dea lecţia învăţată. Ce zici, să te atingi de un fruct şi să te bucuri atâta?!... E, întocmai ca o floare, căruia îi dai prilejul ca să se deschidă şi să înflorească...

Eu văd, că vă cam grăbiţi... O să închidem acum vizita şi mă mai chemaţi iar... Am multe de spus! Multe poveşti şi tare-mi place să povestesc! Aşa că, am să vă mai spun multe! Eu sunt socotit vagabondul lui V, de aceea vine prietenul vostru Siu pe la mine, că şi el vagabondează pretutindeni.

George: - Dorim să-ţi cunoaştem baza spirituală!

Veronica: - Alb mat, cu un triunghi din fir auriu...

George: - Mai ştii dacă ai mai fost pe Pământ?

Schumann: - Ce mai contează trecutul? Totul e acum - prezentul!

George: - Tu nu ştii, dar nouă ne place "contabilitatea" întrupărilor!

Schumann: - Aha!... Bine, am să vă spun! Uite, am mai fost prin India, un fel de dascăl de trib. Pesemne, că am avut o viaţă mai puţin activă, pentru că am ajuns în IV. Am venit apoi, iar la chin, în Anglia... Am urcat în V, după care, cum ştiţi, ultima viaţă am petrecut-o în Germania şi am venit iarăşi în V. Dar după cum ştiți, mă atrage grozav VI.

Ei, acum gata! Să mă mai chemați!

Acum, vă las! Am multe povești, ca să vă spun!

Domnul şi Atotputernicul Stăpân, să vă binecuvânteze!

Bucureşti – 27 Septembrie 1965.

R O B E R T S C H U M A N N

- continuare -

Veronica: - Au venit!...

I-am salutat.

Veronica: - Siu s-a uitat către Schumann, dându-i cuvântul...

Schumann: - În Numele Aceluia prin care ne-aţi chemat, fiţi şi voi binecuvântaţi, dragii noştri prieteni!

George: - Te-am chemat ca să continui povestirile tale în legătură cu stratul în care eşti, aşa că deşartă-ţi traista, iubite maestre!

Schumann: - Ei, traista-i greu s-o goleşti, dar hai să vă mai spun câte ceva! V-am spus de copacul acela cu piramida, care veseleşte pe toţi cei din imensul şi prea frumosul Oraş al fericiţilor. După mine, nu toate, dar anumite plante sau arbori, au viaţă ca şi noi; toate au o bază esenţială şi au toate cele trei etape: înverzesc, înfloresc şi rodesc.

La voi, adică cele de pe Pământ, mai şi încremenesc în timpul iernii, ca apoi să reînvie după câteva luni, în timp ce în Lumea noastră, vegetaţia nu mai este supusă îngheţului, iar frunzele nu cad niciodată. Acei arbori care fac fructe, dacă li se rup fructele, imediat cresc altele la loc, încât niciodată nu-i vezi fără fructe.

O frunză care cade, înseamnă că moare, dar în Lumea noastră nu moare. Fructul consumat nu moare, ci e ca o lumină care-ţi dă lumină. Nu am văzut niciodată flori căzându-le petalele, nu am văzut nimic schimbat în Grădina pe care eu o cunosc bine. Sunt aceleaşi flori, mereu aceleaşi, nemuritoare, şi au acelaşi parfum, de care niciodată nu te poţi sătura. Nu răsar flori noi, pentru că nici nu mor. Unde nu e moarte, nu e nici naştere.

Atmosfera e tare grea la voi, acum!... Aşa-i când bate vântul... nu-i totdeauna la fel!

George: - Iubitul nostru, din ce a provenit boala care te-a făcut să te arunci în chin şi apoi să fii internat?

Schumann: - Da... munceam foarte mult şi câteodată mâncam prea mult, alteori răbdam prea mult şi nici eu nu ştiu de ce s-a ars siguranţa...

George: - Când te-ai trezit în Lumea nemuririi, cum te-ai simţit?

Schumann: - Complet sănătos! Defecţiunea a aparţinut materiei pozitive, care nu prea rezistă la eforturi mari.

Depinde mult în viaţă, de înţelegerea şi sprijinul ce le ai în cei din jur.

Depinde de climatul care te înconjoară şi dacă n-ai un climat bun, primeşti lovituri.

George: - Hai să revenim la stratul tău. Spuneai că sunt păsări minunate...

Schumann: - Sunt, într-adevăr, dar sunt de o frumuseţe de care pământenii nici nu au habar. Sunt de o frumuseţe neînchipuită!... Ei, dragii mei, păsările voastre nu au asemănare cu ale voastre. Păsări sunt, dar de un colorit, de o curăţenie, de o înţelegere, de parcă ar avea raţiune, sau mai bine-zis, un simţ foarte dezvoltat...

George: - Există părţi nelocuite în V?

Schumann: - Nu aş putea spune că nu sunt, însă totuşi, ici-colo mai întâlneşti câte un om sau câte un grup.

George: - Există şi pe-acolo oameni care stau singuri, care iubesc singurătatea?

Schumann: - Sunt şi nu-i opreşte nimeni, să stea cum doresc.

Activitatea mea, e aşa cum spuneam: de a descoperi tainele vieţii înconjurătoare. Acum, ce se întâmplă? Am putea să ne întrebăm, prin ce miracol, cum se întâmplă, cum e aceasta, că natura ascunde taine? Şi de ce ascunde ea şi de când?! Şi de ce nu au fost pătrunse, că sunt localnici odată cu formarea lor şi care spun, că de când sunt, tot aşa le ştiu...

Ei!... noi, care am trecut prin planeta Pământului, venim totuşi, cu un anumit fel aparte de a privi lucrurile... Ca să fiu mai clar, noi avem în plus, - adică cei ce au trecut prin trup – avem o curiozitate mai mare, o neliniște, un neastâmpăr, care ne îndeamnă să vedem aici de ce aşa, dincolo de ce altfel şi prin aceste cercetări mai descoperim câte ceva...

Am făcut sfat mai mulţi şi am pus aceste întrebări în dezbateri. Am ajuns la concluzia, că atunci când s-au format frumuseţile Cerurilor, a fost atât de rapidă formarea, că unele au rămas adormite, aşteptând pe cineva să le trezească. Ei, dar trezirea aceasta nu are un rost? Descoperirea nu are şi ea un rost? Firește că da, şi am zis: aceste ascunzişuri ieşite la iveală pe parcursul vremii, nu sunt o creaţie a cuiva, ci numai o punere în mişcare a lucrului său, arătându-ne că ea e supusă nouă.

Şi iacă-mă mergând mereu, mereu cercetând, să văd ce mai găsesc. N-aş putea spune că uneori am găsit lucruri mari, că ele sunt deja noi şi nemaiîntâlnite. Dar cu asta mă ocup, căci am fost întrebat şi trebuia să răspund la întrebare...

Odată am fost chemat în VI şi acolo sunt nişte arbori aşa de măreţi, falnici şi strașnici de frumoşi, încât, pur şi simplu te farmecă. Auzisem că unii din ei dau o muzică splendidă în timpul vântişorului binecuvântat şi mi-am zis: aceştia au ei legătură cu vântişorul, sau sunt într-o perfectă armonie? Dacă sunt supuşi unei adieri din partea uni vânt, mă gândeam eu să le provoc cu o adiere, făcând un

curent din ceva, pentru a le asculta muzica. Şi am tot căutat ceva cu care să fac o adiere şi am făcut ceva, care nimănui nu i-a dat prin cap... Dacă e libertate, am zis: atunci să fie! Aici, în VI, deasemeni sunt păsări minunate, unele cu cozi mari, rotunde, şi când zboară, au nişte aripi uriaşe şi am zis: Am să provoc un grup de păsări din astea să zboare, să văd ce-ar face arborii noştri muzicali... deh, puţin cam trufaşi! Şi m-au ascultat păsările şi au zburat în grup, făcându-le să se rotească în jur, bătând din aripile lor uriaşe, dar arborii mei, nimic!...

Adierea a fost, dar sunete deloc! Şi mi-am zis: între vântişor şi arbori există o colaborare; se înţeleg şi se ajută. Nu e adiere mecanică, trebuie şi ceva viu; acel vânticel era viu şi m-am simţit mic, mic...

George: - Mai sunt plante, care răspund prin muzică la dorinţele voastre?

Schumann: - Sunt, cum să nu! Vedeţi voi, arborilor din VI, acesta le este rostul: să cânte prin împletire cu vântişorul, de aceea sunt numiţi "falnici muzicanţi"... Ei cântă..., alţii dau fructe şi nu cântă. Sunt plante mai mici, care se înclină când te văd şi aşteaptă parcă, să le ajuţi...

George: - Mai spune-ne o poveste!

Schumann: - Eeee..., acum nu mai îmi vine..., altădată! Nu-i aerul prielnic; atmosfera are ceva care ne indispune...Altădată, acum vă lăsăm! Noapte bună!

Bucureşti – 28 Septembrie 1965

F R A N Z J O S E F H A Y D N

Compozitor german (1732-1809)

- gri deschis, cu o ştersătură galbenă;
- Stratul IV.

Celebrul simfonist, deschizător de drumuri, compune lucrări, în care - după cum spune HEINE – găsim graţia cea mai senină, fineţea ingenuă, o prospeţime asemănătoare miresmelor pădurilor, un adevăr natural.

Muzica lui, e o poezie fără freamăt, fără temeri, fără farmecul misterului, fără amărăciune, fără morbid.

A trăit şi a lucrat sub ocrotirea directă a prinţului Esterhasy, în cele mai prielnice condiţiuni, pe care nici un alt compozitor nu le-a avut.

A compus mult, însă, puţine lucrări au mai rămas, care să spună "ceva" secolului nostru.

Marea acuzaţie care i s-a adus, este totala lipsă de atmosferă adecvată, pe care o are muzica lui religioasă. Într-adevăr, Missele lui Haydn, nu sunt decât nişte concerte împletite cu arii de opere. Aceasta nu înseamnă însă, că Haydn desconsidera cultul şi stilul religios. Se ştie foarte bine că Haydn a fost un om pios şi oricât de profană apare muzica lui, el era un catolic evlavios.

Haydn avea stilul lui - şi acesta izvora din concepţia ce o avea despre întregul Univers, pe care îl vedea armonios organizat, de un Dumnezeu infinit de bun, care face totul, ca omul să se bucure, să fie fericit. Religia lui, în esenţă,

avea un optimism natural. Fără profunzimi, muzica lui are însă, o ținută desăvârșită, o dezvoltare solidă, vigoare și măreție până la grandios.

Veronica: - A venit!... E îmbrăcat într-o haină lungă, ca de lână... Înaintat în vârstă, are un cioc și o mică mustață... Expresie bună, blândă, fără să aibe ceva deosebit...

HAYDN: - Cel ce a îngăduit să vin la voi, să vă binecuvânteze și pe voi, cei ce m-ați chemat!

De ce m-ați chemat?

George: - Te-am chemat îndeosebi, să verificăm dacă e adevărat ceea ce se spune despre tine - și anume, că ai ascuns elevilor tăi, anumite secrete ale compoziției, pe care nici lui Beethoven nu i le-ai destăinuit și care, când el ți-ar fi arătat o lucrare ce era compusă după același principiu, după aceleași legi și pe care le cunoșteai numai tu, i-ai fi spus că nu e bună lucrarea. Eu știu că există invidie și dorința de a predomina între oameni, însă, pentru un adevărat creator, care trebuie să fie deasupra egoismului, gestul tău îmi pare imposibil.

HAYDN: - Nu poate fi imposibil, atâta timp cât porți un trup. Nu e chiar cum se spune, însă un sâmbure de adevăr tot este, pentru că eu eram foarte mândru de mine și aș fi dorit să nu-mi ia nimeni înainte, să nu mă depășească nimeni.

Deși am avut față de Beethoven unele aere de acoperire, până la urmă, însă, a trebuit să recunosc și să mă închin creației lui. În cele din urmă, m-am bucurat că ucenicul și-a depășit dascălul, dar la început, e adevărat, am avut această reținere și nedemn imbold. Mă simțeam umil, acceptând unele prezentări... dar m-am închinat, în cele din urmă, în fața superiorității lui.

George: - Dorim acum, să-ți vedem baza spirituală!

Veronica: - Un gri deschis, spre alb..., dar are într-adevăr, o ștersătură gălbuie, deschisă și asta...

George: - Vrei să ne spui, în ce strat ești?

HAYDN: - Mă găsesc în Orașul miluiților IV.

Beethoven vine des la mine și cu aprobare, mă ia în V. Stau însă puțin, nu mă simt bine. Aici în IV, stau foarte bine. Sunt respectat, iubit, și mă simt mult mai bine ca în V, unde parcă sunt un străin.

George: - Îți mulțumim, iubite maestre! Nu te-am deranjat, sper, cu întrebarea noastră...

HAYDN: - Nu! Mă bucur, că vreți să verificați anumite date, nu mă supăr!

Fiți binecuvântați de Cel ce este peste toate!

Bucureşti – 29 Septembrie 1965
DOAMNA LUMINII – G E O R G I N A
D E N S I - IOAN EVANGHELISTUL
F A U R - IOAN BOTEZĂTORUL
S I U K A R T A

Azi, a venit una din fostele maici şi ne-a comunicat că Biserica din Mânăstirea Vladimireşti, neîngrijită, suferă din ce în ce mai mult de pe urma intemperiilor. Veronica era zbuciumată de această veste.

Veronica: - A venit Siu Karta!... Dar mai vine cineva, că se uită în urmă... Se apropie încă trei persoane... Sunt doi bărbaţi şi o doamnă cu haine strălucitoare... Aaa, e Maica Domnului, Georgina, Botezătorul şi Ioan Evanghelistul!... Vai, ce sclipiri, ce lumini! Siu, cu mâinile încrucişate pe piept, s-a înclinat adânc Doamnei Luminii.

George: - În Numele Părintelui Ceresc, al gloriosului nostru Domn Iisus Hristos, fii binecuvântată Luminoasă Doamnă şi voi, cinstite Lumini! Ne închinăm feţelor voastre, luminii, puterii, armoniei şi iubirii , prin care aţi cucerit aureola preaînaltului Oraş al Luminilor!

DOAMNA LUMINII: - Fiţi binecuvântaţi, iubiţii Mei fii! Vă aduc pacea Tronului Marelui Guvernator Divin, Împăratul Împăraţilor! Să vină peste voi, dragostea şi liniştea Mea!

Am vrut să vin Eu, să te liniştesc, fiica Mea, pentru că am văzut că fiinţa ta se zbate, se loveşte şi sângerează de un lucru care trebuia să se împlinească. E vorba de ceea ce voi nu mai aveţi acum, adică nişte ziduri, în mijlocul cărora eram preamărită şi lovită totodată. Către Mine urcau două persoane: una Îmi prezenta parfumul şi alta, miros urât. Erau acei care culegeau dintre voi, binele şi răul; erau acei care nu lăsau nimic să se piardă de la nimeni şi de foarte multe ori depăşea răul pe cele bune. Dacă nu s-ar fi ajuns unde astăzi s-a ajuns, înseamnă că cele spuse au fost minciuni. Prin aceasta se va dovedi, că ceea ce a fost acolo, a fost cu adevărat un lucru - nu al omului, ci al unui Împărat care ştie să-şi încerce supuşii Lui, cunoscându-le prea bine mersul lor.

Dacă tu ai ajuns azi aici unde eşti, pentru acest lucru, nici voi nu-l înţelegeţi, nici toţi ceilalţi. Unirea voastră nu am făcut-o pentru păcat, ci am făcut-o pentru a vă feri de păcate.

Am văzut că ţi-ai reproşat în mintea ta, că prin ceea ce ai făcut tu, ai încurajat îndrăzneala lor, adică pentru dărâmarea acestor ziduri, între care voi v-aţi închinat. Pentru oamenii mici, e foarte mult o astfel de distrugere, dar ce să zicem Noi, când s-au distrus mii şi milioane de Biserici vii (sufletul omului), înlocuindu-le pe unele până la titlurile cele mai josnice! Oare nu e mai dureros de aceste Biserici, care trebuiau să se întoarcă la locul lor mai luminoase, mai frumoase şi cu o treaptă mai sus?!... De ce să stea ca moluştele în mocirlă, unde, în loc să se odihnească pacea luminii, se odihnesc jivine otrăvitoare?! Dacă într-o casă pătrunde pe uşă o mlaştină rău mirositoare, nu mai poţi locui în acea casă;

laşi totul şi pleci. Aceştia, sunt cei care şi-au schimbat titlul de om şi locuinţa - nivelul lor spiritual – fie cu voia lor, fie împinşi de altcineva, la care, desigur, s-a învoit deliberat, crezând că totul se sfârşeşte în viaţa în trup.

Foarte puţine din cele care au fost acolo, în Mânăstire, au ferecat uşa, ca să nu pătrundă mocirla.

Ştiu că te dor loviturile ce le primeşti, atât de la cele ce te-au înconjurat, cât şi de la cei străini..., dar trebuie să te bucuri când se alege adevăratul bob curat, de impurităţile adunate la un loc cu el.

Niciodată oamenii nu o să poată să înţeleagă tainele unei LUCRĂRI venită din altă Lume, care vrea să se desăvârşească cu careva dintre voi!

Cei care vă socotiţi instrumentele unui Stăpân iscusit, lăsaţi-vă cu toată încrederea în mâna Lui, pentru a putea să-Şi desăvârşească lucrul, aşa cum Îi place!

Nu va rămâne un Meşter iscusit, la mijlocul drumului Lui. Când începe o Lucrare, El vrea să o desăvârşească şi să-i vadă sfârşitul..., aşa că voi, care sunteţi chemaţi pentru a face ceva, aflaţi că nu voi faceţi, ci altcineva – Acela căruia Îi aparţine lucrul, iar voi nu sunteţi decât nişte simpli lucrători.

Ochiul Stăpânului curat, drept şi nepărtinitor, va veghea permanent asupra lucrului Său şi va şti la timp să dea îndrumări lucrătorilor.

Aceşti doi Ioan, care fac parte din Oraşul Luminilor, îndestulându-se din frumuseţea Înaltei Lumini, cercetaţi-le viaţa şi vedeţi prin câte au trecut şi n-au fost înţeleşi decât de prea puţini. Şi câţi alţii nu au plecat de pe Pământ scârbiţi de cei ce erau puşi de stăpânii care îi găzduiau în casa lor, să-i chinuie, să le facă viaţa grea!

Mă doare faptul că se ridică spre Mine strigăte de necredinţă, din gura acelora care ieri M-au lăudat şi azi Mă urăsc. De ce? Pentru că nu au crezut şi nu au înţeles nimic din ce a fost, şi acum, tot acelea nu vor să mai vadă cum se împlinesc mereu cele spuse cu mult înainte. Au vrut ca între nişte ziduri să ducă o viaţă fericită pentru trupurile lor, sfârtecându-şi hainele cu care trebuiau să se prezinte în faţa Dreptului Judecător.

Tăcere .....

Foarte mulţi au căutat, sub un titlu, sau sub o haină, să-şi pună la adăpost trupul, dar au fost nişte hoţi, alţii fiind în realitate - şi altfel prezentându-se. Aceşti hoţi, pe ei înşişi s-au prădat!

De aceea S-a mâniat Stăpânul şi a azvârlit din “casa” Lui şi bun şi rău, şi ca să nu mai intre în ea să-şi facă culcuş nici cu gândul, a distrus-o şi pe ea şi a desfiinţat-o.

Cine se înalţă spre noi, rămâne spre picioarele lui lutul, şi materia îl trage spre pământ şi îngreunează zborul lui. Unii au nevoie de proptele în viaţă, alţii zboară chiar fără să aibe aripi. Primii, sunt cei legaţi de forme, ceilalţi sunt cei ce văd Cerurile deschise şi se lasă atraşi. Când ai proptele, cam greu urci treptele; când ai însă mâinile libere, întinse spre Cel din capătul scării, părându-ţi-se că mâna e foarte aproape de tine, zbori spre a-i atinge mâna...

Aşa că, iubiţii Mei, întindeţi mâinile către Cel din vârful scării!

Lăsaţi ca Stăpânul să-Şi mânuiască instrumentele cum ştie mai bine, pentru a-Şi desfăşura lucrul început şi dacă totuşi sufletul vostru este doborât, este şi din cauza climatului în care vă găsiţi, care are influenţă asupra voastră şi cei ce îl alimentează, caută să vă facă viaţa grea.

Ridicaţi-vă privirile mai sus de ei şi aveţi încredere în Cel ce stăpâneşte totul şi veţi primi pacea şi liniştea atât de necesare vouă!

Primiţi binecuvântarea şi pacea Tronului Divin, binecuvântându-vă şi Eu cu iubirea Mea!

George: - Îţi mulţumim, Prea Luminată Doamnă pentru binecuvântarea Ta, pentru dragostea cu care înconjori pe cei ce cu inima arzătoare aşteaptă să se facă odată Lumină!

Ai venit să sprijini strădaniile şi convingerile noastre. Îţi mulţumim, asigurându-Te de credincioşia şi trezia noastră, întreţinute de cei ce ne-au înconjurat ca nişte adevăraţi părinţi, îndrumători, prieteni şi fraţi.

Fie ca binecuvântarea Ta să înflăcăreze mai mult râvna şi eforturile noastre! Fie ca emanaţiile voastre să fecundeze spiritele noastre, să alimenteze magnetele noastre şi să le întărească! Fie ca gândurile şi dorurile noastre să fie UNA cu gândurile şi dorurile voastre, acum şi de-a pururi, Amin!

Veronica: - Au plecat şi a rămas Siu Karta...

SIU: - Dragii mei prieteni, aţi avut marea cinste şi fericire, ca Însăşi Doamna Luminii să vă binecuvânteze, să vă vorbească şi să vă încurajeze. Cei doi "Stâlpi" ai Ei: Ioan - Faur, şi Ioan - Densi, au asistat cu respect de-a dreapta şi de-a stânga Doamnei Luminilor.

Eu, care am fost curierul permanent al Stăpânului A-toate, să nu crezi că nu am fost de faţă, când tu m-ai acuzat de distrugerea a ceea ce voi aţi făcut. Nu are rost să repet cele spuse de Doamna noastră.

(Veronicăi îi este rău... e cuprinsă de semi-leşin...)

- Nu te teme pentru starea pe care o ai, este din cauza radiaţiilor celor trei, care au avut influenţă asupra corpului tău spiritual, însă numaidecît te vei întări şi te vei simţi cu noi puteri.

Nu uita că eşti ca un stâlp în mijlocul cetăţii, în care toţi aruncă cu pietre... Noroc că pietrele cad jos şi stâlpul rămâne mai departe în picioare. Poate mai pică bucăţele din el, dar bine că rămâne în picioare!

Eu acum vă las, iubiţii mei! Au fost clipe înălţătoare! Parfumul celor care a fost la voi, încă mai predomină. Să fie mereu cu voi, ajutându-vă! Fiţi binecuvântaţi!

Bucureşti– 20 Septembrie 1965

C L A U D E D E B U S S Y

(Compozitor francez)

- gri deschis, cu o ştersătură gălbuie;
- Stratul IV.

Un compozitor sclipitor, care se naşte într-o familie care nu are nimic comun cu muzica.

În creaţiile sale, se afirmă ca unul din cei mai mari inventatori ai unui limbaj nou, în care nu mai găsim nimic din armonia clasică. El e, prin excelenţă, un compozitor modern. El e acela care în muzică aduce "impresionismul" pe o înaltă treaptă, prin mijloace deosebit de expresive.

SIU: - Fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei prieteni!

Veronica: - A venit şi Debussy... E îmbrăcat în alb, foarte frumos la chip, faţă ca de copil, însă matur ca de 50 de ani... Fără barbă, fără mustăţi, cu capul descoperit... Parcă are nişte tălpi prinse cu nişte curele...

George: - Stimate Debussy! Te-am chemat să ne spui câteva cuvinte despre modul cum îţi duci viaţa, despre preocupări şi ceea ce consideri tu că este caracteristic vieţii tale. Te ascultăm!

DEBUSSY: - Mai întâi să vă mulţumesc pentru invitaţie! Vă mulţumesc pentru preţuirea ce mi-o acordaţi!

Acum să vă vorbesc de viaţa mea, aşa cum aţi dorit. Sunt foarte mulţumit unde mă aflu. Stau la o masă frumoasă, sub un palmier de toată splendoarea, care împodobeşte micul meu baldachin, în Oraşul miluiţilor IV...

(Vorbeşte foarte rar şi cu pauze lungi).

Desigur că... mă străduiesc... să dau educaţie acestui măreţ şi falnic arbore..., pentru a-mi împodobi compoziţiile de preamărire ale Dumnezeului Celui Atotputernic. Eu compun câte ceva, inspirat de frumuseţile ce le văd şi le aud, dar instrumentele care-mi dau tonuri şi-mi inspiră linia melodică, e minunata vegetaţie a Oraşului VI.

Nu am reuşit, aici la mine, să fiu ascultat de gingaşa măiestrie a falnicului arbore ce mă binecuvântează prin coroana lui şi se leagănă deasupra mea.

Eu nu am ajuns în VI, n-am fost niciodată acolo...dar compoziţia mi-a fost luată de iubitul Beethoven, care a interpretat-o acolo, făcând să pot să aud şi eu din stratul în care sunt...

Tăcere .....

Sunt foarte iubit..., dar toţi cei ce mă înconjoară, aşteaptă să-i delectez cu câte ceva din cele compuse...

Nu mă duc la nimeni pe Pământ..., nu mă cheamă nimeni. Acum e prima dată când sunt chemat... Nici nu doresc să mai vin pe Pământ... E mai bine unde sunt, şi simt că dacă aş mai veni pe Pământ, nu aş mai putea face nimic.

George: - Ai discul tău cu tine sau eşti singur?

DEBUSSY: - Da, sunt singur... Nici nu ştiu unde e partea mea.

Veronica: - Mi-e rău...

DEBUSSY: - Mă silesc să fac arborele să mă asculte şi să-l fac şi pe el să cânte. Nu am reuşit până acum, dar sper... N-am alt instrument..., cânt numai din gură şi...

Veronica: - Mi-e rău, nu mai pot continua!

George: - Să ne arate baza spirituală!

Veronica: - Un gri foarte deschis şi o ştersătură galbenă, de parcă-i dată cu pensula.

George: - Mai ştii, câte vizite ai făcut pe Pământ?

DEBUSSY: - Nu.

George: - Anul naşterii îl ţii minte?

DEBUSSY: - Nu!

George: - Dar anul când ai părăsit trupul?

DEBUSSY: - Nici asta!

George: - Dar câţi ani ai trăit, mai ştii?

DEBUSSY: - Nu, nu-mi mai aduc aminte.

George: - Îţi mulţumim!

DEBUSSY: - Şi eu vă mulţumesc pentru invitaţie, iar Cel Atotputernic să vă binecuvânteze!

Bucureşti – 31 Septembrie 1965

F R A N Z L I S Z T

(Compozitor ungur – 1811-1886)

- gri deschis, guler de puncte albe, dungă gălbuie;
- Stratul IV.

SIU KARTA: - În Numele Aceluia care ne-aţi chemat, fiţi binecuvântaţi, bunii mei prieteni!

LISZT: - Cel ce a îngăduit să vin la voi, să vă binecuvânteze pe voi şi râvna voastră!

În viaţa pământeană nu am dus lipsă de nimic, nici chiar de onoruri, pentru că am fost înconjurat de multă cinste şi preţuire.

Aici, acum, am tot o viaţă bună, sunt onorat şi am un palmier minunat, la umbra căruia mă odihnesc. Sunt cinstit, stimat şi iubit de cei din jurul meu. Mă simt ca un prinţ, înconjurat de admiraţia celorlalţi.

Odihna mi-o fac în Oraşul IV, unde mă simt foarte bine. Ocupaţia mea e redusă: mă odihnesc doar, şi admir ceea ce văd. De când am ajuns aici, nu am avut timp suficient de a cunoaşte şi vedea cea mai mare parte din cei ce se odihnesc aici; nici de a putea analiza frumuseţile şi podoabele locului.

George: - Care sunt frumuseţile şi podoabele locului?

LISZT: - Vegetaţia! E neînchipuit de frumoasă!

George: - Cred că vegetația este frumoasă, așa cum spui tu, dar totuși, nu e prea puțin?

LISZT: - Privesc totul... privesc mult și pe cei din jurul meu..., meditez asupra celor din jur: ce au fost, ce au făcut, de ce unul așa, de ce altul altfel?...

George: - Tu, personal, nu ai nici un regret referitor la viața dusă pe Pământ?

LISZT: - Am fost o fire destul de dinamică, și totuși consider că am făcut prea puțin...

George: - Ce anume te-a frânat mai mult, în activitatea dusă pe Pământ? Ce te-a atras mai mult și te-a făcut să nu dai maximum de randament?

LISZT: - Și bogăția mi-a mâncat mult timp, și oamenii - de a le face pe plac, spre a-mi da o cinste deosebită... și asta dintr-un orgoliu personal...

George: - Acum ai pe cineva mai apropiat cu care te întâlnești?

LISZT: - Da, vin pe-aici.

George: - Wagner vine?

LISZT: - Nu.

George: - Parcă i-ai fost bun prieten!

LISZT: - Din interes.

George: - Păi tu erai cunoscut și vestit, cu mult mai multă faimă ca el!...

LISZT: - Da, așa a fost și am vrut să-mi fie faima mai mare! Nu l-am iubit sincer și aici nu se atrag decât prieteniile sincere.

George: - Pian sau alt instrument, ai?

LISZT: - Nu.

George: - Și n-ai vrea să cânți?

LISZT: - Ba da, dar dacă nu am, n-am ce face!

George: - Dorim să-ți cunoaștem baza spirituală!

Veronica: - Gri foarte deschis, cu puncte albe la gât și o ștersătură galbenă pe abdomen...

George: - Liszt, se știe despre tine, că ai fost un mare afemeiat!

LISZT: - Da, dar înainte de moarte am căutat să mă opresc; m-am oprit și am căutat să mă curăț. Mi-a părut rău... Am căutat să mă refac și să spăl trecutul și mulțumesc Stăpânului meu care... oarecum, m-a miluit!

George: - Ce anume ai făcut, ca să te cureți?

LISZT: - M-am pedepsit singur. Am umblat trei ani de zile îmbrăcat pe dedesubt cu o haină aspră și am dormit pe scândură tare. M-am rugat mult Prea Luminatei noastre Doamne să mă curățească și să-mi fie mijlocitoare... și a fost, pentru că am ajuns aici, în schimb...am pierdut setea de muzică...

George: - Cum adică, ți-ai pierdut setea?

LISZT: - Frații mei compozitori și aici compun și-și desfată sufletul în muzică. Eu însă, am alte preocupări...care pot fi ale oricărui om de rând.

George: - Ai fost și călugăr, după câte știu!

LISZT: - Nu, mi-am schimbat locul, doar... Am intrat într-un loc al ispășirii, dar că am fost călugăr, nu o pot spune.

George: - Alte călătorii ai mai avut pe Pământ?

LISZT: - Nu știu.

George: - Ești singur?

LISZT: - Da.

George: - Nu ți-ai văzut partea ta, niciodată?

LISZT: - Nu!

George (către Siu): - Cum se explică Siu, că el nu şi-a văzut niciodată discul?

SIU KARTA: - Da, e posibil să fie ori mai sus, ori mai jos şi dacă el n-a dorit să aibă, desigur că nu s-au atras şi nu puteau să se atragă, dacă nu erau la acelaşi nivel.

George: - Noi ne declarăm mulţumiţi de răspunsurile date şi de aceea rugăm pe Domnul nostru, să-ți răsplătească dragostea şi bunăvoința!

LISZT: - Fiţi binecuvântaţi!

Bucureşti – 3 Octombrie 1965

M I C H A E L F A R A D AY

(Fizician – 1761-1867)

- alb curat;
- Stratul VI.

Veronica: - A venit!... E cu capul descoperit...îmbrăcat într-o manta albă... parcă are nişte sandale romane... Emană linişte, e frumos şi blajin în expresie... ochii licăresc ca două stele...

SIU KARTA: - Părintele Luminilor, în al Cărui Nume ne chemaţi, să vă binecuvânteze pe voi, dragii noştri!

Aţi chemat pe acest prieten...iată-l!

Faraday: - Forţa dinamică a Dumnezeirii să vă încarce, să vă împuternicească în dorul acesta de lucru şi descoperiri... să-i găsiţi miezul şi să-i aflaţi gustul! Asta vă doresc eu!

Vă mulţumesc pentru că m-aţi chemat la voi şi vă stau la dispoziţie, să vă limpeziţi nelămuririle şi să vă ajut pe cât mi-e în putinţă, în munca şi strădania voastră!

George: - Mult stimate Faraday, ştiu că în viaţă te-ai ocupat mai mult de fenomenele electrice. Am dorit de mult să te chem, dar am amânat, ca să-mi precizezi nelămuririle asupra unor probleme, pe care tu, prin experienţele tale, le-ai deschis pentru prima dată, pe Pământ. Te-ai ocupat cu fenomenele electro-magnetismului. De ce ai făcut-o? Ce te-a îndemnat şi către ce anume tindeau cercetările tale? Şi...

Faraday: - Stai, ia-le pe rând, ca să-ţi răspund la fiecare!

George: - Da! Ce te-a făcut să te ocupi de problemele electromagnetismului?

Faraday: - Corpul omenesc poartă cu sine un bagaj bun sau rău; mult sau puțin... Acest bagaj s-a perpetuat în multe secole, și în viața Pământului și în cea spirituală; s-a încărcat și dintr-o parte și din alta.

Când se vede într-un câmp liber, adică în viața pământeană, caută să izbucnească, caută să-și manifeste esența, culoarea, forța, prin numitele așa-zise "eforturi umane", "gânduri umane", "pătrunderi umane". Și se vede un individ care poartă acest bagaj în el, preocupat de anumite idei, curioase celor din jur..., poate străine complet celor din jur, care în cele mai multe rânduri nici nu sunt luate în seamă, socotindu-le o pierdere de vreme a unui "om deplasat" sau "exaltat"... Zic: dacă în viața pământeană unii dintre oameni se dedică unui studiu, fie el despre fizică, despre filosofie, despre chimie, sau altceva care iese din comun, mai ales cum era pe vremea mea..., acel om este știut că în el există o zestre care strigă să fie scoasă la lumină, să fie arătată, să fie dezvoltată.

În felul acesta am fost eu acaparat de electricitate. Pătrundeam și vedeam mult în fenomene, dar nu știu de ce nu aveam suficientă putere de a arăta ceea ce vedeam, și am să vă explic de ce nu aveam putere să explic ceea ce vedeam și pătrundeam. Dacă eu aș fi avut o viață de o înălțime spirituală la nivelul gândirii și pătrunderii mele, aș fi putut descoperi marea taină, aș fi arătat cine și ce este curentul electric, dar câmpul meu magnetic a fost slab... Nu am putut să mă înalț și n-am putut prezenta ceea ce simțeam...

Dacă într-un studiu pe care simți nevoia să-l dezvolți, nu cauți să te urci pe piscurile spiritualității, niciodată n-ai să ajungi să descoperi adevărata formă, adevărata culoare, adevăratul gust!

Îți privești strădania - astă-i prima parte; a doua - cauți să-ți privești strădania descoperită și s-o dezvolți, și a treia - iei urma și mergi pe ea; vezi de unde vine, adică de unde a început ceea ce tu cauți să prezinți altora; mergând pe urma ei, urci pe culmile frumosului, ajungi în punctul culminant al descoperirii, de unde te încarci cu lumină și energie și te întorci ca un fulger, ca să prezinți comoara descoperită.

Un descoperitor nu trebuie să prezinte ca de la el, ci un descoperitor al unui punct, al unui izvor care șerpuiește pe undeva și trebuie să dea totul la lumină.

Noi oamenii, de fapt suntem niște mici cocoloașe de energie, rupte din uriașul și puternicul "Stâlp de forță și lumină", prin care se perpetuează și se amplifică toate dorințele și căutările noastre...

Când pui descoperirile pe seama ta, este întocmai ca o închipuire, că într-un loc ai văzut o comoară care există și începi să sapi, să sapi..., trec anii și n-ai mai găsit comoara.

Rămâi în povestirile confraților tăi, ca un om care ai săpat și n-ai dat de nici o comoară, sau săpai ca să cauți una - și când colo, ai dat de altceva... Dar când te lași condus, călcând în picioare eu-l tău și privind că altcineva a trasat ceea ce tu vrei să arăți, mergi cu o rapiditate și ai atâta satisfacție, că deși te vezi ajutat, nu te simți deloc umilit, ci din contră, zbori de pe o treaptă pe alta, dorind cu aceeași curiozitate a unui copil, care găsind ceva frumos, aleargă să vadă ce mai

descoperă, ce mai găsește și alergând, se pomenește undeva de unde izvorăște frumosul.

În strădaniile unei descoperiri, trebuie să fii ca un copil, atras de ceea ce te stăpânește pe tine, adică de zestrea ce vrea să-și perfecționeze culoarea și forma.

Puțini oameni au reușit să-și vadă eforturile lor duse la bun sfârșit... Asta, din cauză că au zăbovit în propria lor energie. Ești atras spre o descoperire, spre un efort, pentru că ai în tine acel bagaj care tinde spre perfecționare, spre o exprimare prin tine.

Eu am fost atras spre electricitate și iată că nu am putut arăta ce este electricitatea!... Și până în prezent, după câte știu, nimeni nu a reușit să o prezinte și nimeni nu va reuși, decât acela care va merge pe urmele electricității, să vadă de unde pornește.

George: - Cum adică, ce vrei să spui?

Faraday: - Nu sunt înțeles? Întregul Univers este încărcat de electricitate, da sau nu?

George: - Da, cu electroni!

Faraday: - Acești electroni de unde sunt? De unde vin? V-ați pus voi vreodată întrebarea, cum se nasc?

Ați auzit voi doi - și prietena noastră a redat, cum că există și alte Planete, că există anumite Orașe suprapuse, constituită dintr-o lume - plecată fie dintre voi fie din alte Planete. Cum sunt organizate aceste Planete, aceste Orașe? Ce le ține? Cum s-au format? Nu cumva există o energie extraordinar de mare, o forță care depășește orice minte? Sunt acele Ceruri despre care s-a spus și în Biblia: "Și m-am urcat până la al IX-lea Cer." Va să zică, există o arhitectură imensă, bazată pe o forță nematerială... Nu v-ați pus voi întrebarea, cum și cine a organizat, de unde izvorăște acea energie permanentă, cine o alimentează, ce misterioase forțe ar putea exista ascunse în aceste forțe de atracție ale oamenilor și fixați în locurile hărăzite? Ce mare om a făcut aceste Legi, cum se întocmesc și cine le echilibrează? Cum se fac aceste fixări? Numai cu o comandă? Numai printr-un semn? Cum se fac aceste atracții extraordinare din Orașul de Aur, din fața Marelui Tron, din fața adevăratei electricități, adevăratei energii, adevăratului și marelui Izvor de Foc nestins? Cum? Cum apar și cum se desăvârșesc aceste atracții ale unui individ, din fața Stăpânului lui, la ultimul Cer, sau la III, sau la V, sau la VIII, cum se știe locul, cum se face atracția, cum?

Eu sunt plecat de o sută de ani dintre voi. Ei bine, eu încă nu am reușit să descopăr înaltul mister al acestor atracții. De aceea am zis eu despre om, că este un cocoloș, dar care are totuși, un loc al lui de atracție.

Ai spus mai devreme, de cele două bobițe de soc, că nu se atrag când sunt încărcate amândouă cu electricitate pozitivă, provenită dintr-un baston de ebonită și de ce atrag când unul dintre ele se încarcă cu electricitate provenită din frecarea altui material? N-ai înțeles! Iată, îți prezint eu: locul de atracție l-am descoperit eu, că nu este din aceeași încărcătură ca micul boț care este atras, adică omul.

George: - Cum adică?

Faraday: - Sunt energii diferite, sunt substanțe diferite, care conduc fluxuri electrice, care vin să completeze tocmai ceea ce are nevoie omul, și în felul acesta el este atras...

George: - Va să zică, în straturi, nu oamenii atrag oamenii, ci locul, nu?

Faraday: - Ce se întâmplă? Compoziția substanțială a stratului există; tu o desăvârșești prin eforturile tale, pe care le faci. Între tine - pământean și substanța locului, există o legătură asemeni legăturii dintre doi poli. Acum, eu nu sunt un Ioan Gură de Aur, dar cercetând - pentru că nu stau deloc, desfătarea mea este continua cercetare - am descoperit acea legătură dintre cei doi poli: am observat schimbându-se substanțe din bine în rău și coborând ca niște stele care le vezi că mor, că dispar pe bolta cerească.

George: - Și ce-ai înțeles de-aici?

Faraday: - Am înțeles că aceste rupturi, aceste căderi, sunt atracțiile boțului de om, care în loc să perfecționeze substanța unde trebuie să ajungă, o pune într-o inferioritate, îi crează o anumită depresiune energetică, un fel de subalimentare, pentru că acea substanță se hrănește din eforturile boțului și din lucrul său, și în felul acesta, substanța degenerează.

Mi-am zis eu, când am văzut aceste dese fenomene: bietul om, când ajunge într-un loc de infern, blestemă pe Dumnezeul căruia i s-a închinat toată viața. Ce vină are Dumnezeu, dacă omul caută cu râtul în pământ? Tu îți cobori și tu îți înalți locul, unde veșnic trebuie să te chinui sau să te desfeți...

Mă gândesc la bobițele acelea de soc, dar când s-or descoperi glorioasele "bobițe", omul își va pierde capul! Firește că este o atracție între cele două bobițe, pentru că și între doi indivizi, dacă nu au nivele apropiate de energie, nu se pot atrage, nu se pot suporta. Așa-i și cu bobițele acelea: o substanță nu suportă decât numai alta la nivelul ei.

George: - Tocmai aceasta nu am putut înțelege: de ce, cele cu nivele apropiate, se resping?!

Faraday: - Pentru că în esență, nu avea ceea ce o completa. Hai, să-ți dau un exemplu: de ce tu ai simțit nevoia să fii alături de soția ta... și nu de altcineva? De ce te-a atras ea și nu altcineva la fel? Cine te-a atras, exteriorul sau esența?

George: - Și una și cealaltă au format un tot, fără de care simțeam că nu pot trăi.

Faraday: - Deci, dacă ea nu avea substanțele completării, nu ați fi putut să vă apropiați. Și aici este o Lege a electricității: câteodată se fac scurt-circuite, greșesc electricitățile și se întâmplă ceea ce voi numiți: "divorț." A fost unul din curenți prea puternic și a ars pe celălalt... Dacă s-ar studia Legile electricității, s-ar vedea aplicate în toată viața umană, atât între oameni, cât și între celelalte viețuitoare.

Se trece cu vederea peste niște Legi care sunt fundamentale pentru tot ce se mișcă, pentru tot ce trăiește și există!

Cât de frumoasă este electricitatea! Cât de folositoare este electricitatea, cât de înălțătoare e ea! Electricitatea este viață! Electricitatea este lumină!

Dacă Soarele s-ar stinge, ar dispare toată lumea, toate animalele și vegetația! Acest cocoloș de foc, care nu-i decât un izvor de electricitate, dă viață Globului Pământesc, dar și el este rupt din Marele Foc al electricității Divine... și organizat de un maestru desăvârșit, de un arhitect care știe să-Și rânduiască planurile, să și le fixeze, să și le înfrumusețeze și să le desăvârșească...

(*Aici lipsește un scurt dialog între mine și Faraday, pe care nu l-am putut nota, prins fiind de bogăția ideilor*).

Faraday: - Vezi, voi vă opriți la lucruri mici...așa e de clar pentru noi, ceea ce spui tu... Da, nu se poate aprinde becul, decât numai când firul se plimbă între cei doi poli.

De ce preocupările tale nu le au și alți oameni? De ce râvna ta, nu o au și alții? Pentru că totul e legat de substanța ta, de ființa ta! Așa e și cu acest fenomen: nu se poate aprinde becul, decât prin locul unde se simte atracția. Vă dau exemple și atât de multe sunt, în care ați putea vedea fenomene extraordinar de mari, care nu se pot întâmpla decât prin Legea atracției. Oamenii niciodată nu pot înțelege, atâta timp cât nu se lasă conduși de Legile atracției în toate fenomenele, referitor la tot ce se mișcă în fața lui.

Nu o să poată înțelege, nu o să poată pătrunde... doar cine știe când, peste câteva veacuri!

George: - Dar, poate că, tocmai prin aceste experiențe mici vom putea înțelege pe cele mari!

Faraday: - Tocmai asta am spus! Atâta timp cât nu vor vedea regăsindu-se aceste Legi în tot ce se mișcă, nu vor putea înțelege mulțimea fenomenelor care îi înconjoară.

George: - Pentru mine, “fenomenul Faraday” reprezintă un fenomen fundamental al vieții și al realităților legate de existența om-Dumnezeu.

Faraday: - Pentru mulți, e nimic!...

Marele Maestru al electricității, Desăvârșitul Mecanic al motorului universal, știe când și cum Legile pe care oamenii descoperindu-le, le îndreaptă spre distrugere, El știe când aceste Legi și fenomene vor fi îndreptate spre frumos...

Am studiat puțin pe Pământ... Am văzut de la începutul drumului că sunt prea mic și prea mici sunt neînsemnatele mele descoperiri... Atâtea Legi ale electricității funcționează aici, care sunt într-o permanentă legătură cu planeta Pământ! Am norocul că am primit acest mandat divin și mă pot plimba în orice locuri ale miluiților și fericiților, pentru a observa fenomenele ce se petrec în Lumea spiritualității, cu Lumea Pământului și cu Lumea “severienilor”.

George: - Ce Lume?

Faraday: - Cu Lumea se-ve-ri-e-ni-lor! Așa zic eu Lumii straturilor superioare și a Planetelor mai avansate din toate punctele de vedere. Înseamnă o Lume apropiată de tot ce este curat, de tot ce este înălțător, o Lume care ține

legătura cu o strictă precizie şi severitate cu Lumea noastră. Planetarii sunt mult avansaţi în gândire, sunt înalţi în dorinţi şi pasiuni albe, sunt uniţi între ei şi una cu noi. Şi pentru că "animalul" din ei este civilizat, eu i-am numit **ZEFIRIENI!**

"**ZEFIR**" înseamnă **sublim, înălţător**! Am socotit că acest nume este foarte potrivit pentru ei.

Lumea Pământului este în urma lor cu toate, absolut cu toate, cu mii de ani în urmă. De aceea a fost nevoie să se ridice între ei un Prooroc, să-i zguduie puţin; pe unii să-i trezească, pe unii să-i înalţe, iar pe alţii să-i lase să meargă acolo, unde ei, unii pe alţii se atrag.

George: - Ai fost prin planetele "severienilor"?

Faraday: - Nu, pentru că nu am fost chemat.

George: - Câte sunt locuite?

Faraday: - Din câte am aflat, ştiu de patru planete. ZEFIRIUS, se zice că ar fi cea mai avansată. Mai sunt şi altele, însă locuite numai de animale şi există şi vegetaţie.

George: - Vrem să ştim, unde stai.

Faraday: - V-am spus, că din dorinţa de a înregistra şi cerceta fenomenele extraordinare, pot merge peste tot, afară de Oraşul unde este Marele Guvernator. Pornesc din VIII şi mă mişc cu libertate până în I, dar locul meu de atracţie permanentă este în VI.

George: - Şi baza spirituală, vrei să ne-o arăţi?

Faraday: - Da!

Veronica: - Alb, alb de tot, ca lacrima!

George: - Îţi mai aduci aminte de călătoriile tale pe Pământ?

Faraday: - O dată am fost în Anglia şi am plecat copil mic, în V. Prima mea călătorie însă, a fost în India, nu mai ştiu când. Acolo m-am ocupat cu cercetarea solului. M-am întors în V şi ultima a fost aceasta de acum, când m-am ridicat în VI.

Părintele Luminilor, Marele Mecanic al Universului, să vă încarce cu energie, să vă puteţi duce la bun sfârşit lucrul vostru, să vă binecuvânteze şi să vă ajute!

Bucureşti – 9 Octombrie 1965
S I U K A R T A
despre
T I H A N - Compozitor din ZEFIRIUS

(Lipseşte începutul şedinţei).

SIU KARTA: - Fiecare, se ocupă cu ceea ce a studiat şi în trup fiind. Fiecare, cu lucrul lui!...

George: - Sport, se face în Lumea voastră?

SIU KARTA: - Păi, alergarea mea încoace şi încolo, nu-i sport?! (Râdem cu toţii). Noi nu avem timp de sport!

George: - Aveţi săli de adunări sau congrese?

SIU KARTA: - Da, avem!... Noi ţinem "sfaturi". Aşa le spunem. Se adună spiritele, fiecare după preocupările lor: muzicanţii între ei, cei cu preocupări ştiinţifice între ei... Se adună, adică, cei cu anumite cercetări, cei ce studiază anumite fenomene.

George: - În casa unde stai, ai muzică?

SIU KARTA: - Tu ce crezi?!

George: - Că da!...

SIU KARTA: - Ei, astea nu trebuie să le ştiţi voi!

George: - De ce? Ba trebuie să le ştim!

SIU KARTA: - Când ai să vii la noi, în Lumea noastră, ai să le poţi vedea, ai să le poţi studia pe toate!

George: - Ce o să fie atunci, o să fie! Eu vreau acum să cercetez şi să aflu toate detaliile de care am nevoie pentru a putea înţelege şi altele. "Totul" este format şi din detalii, aşa că, iubite Siu..., iartă-mă, dar nu mă las dus cu vorba!... (Râdem de-a binelea, cu toţii).

SIU KARTA: - Da...ai dreptate! Dorinţele voastre sunt atât de puternice, încât ne obligă...adică, nu ne obligă, e suficient să doriţi, că dorinţa voastră se prinde de noi şi v-o împlinim după puteri...

George: - Muzica din V şi VI, o auziţi voi, cei din VII?

SIU KARTA: - Noi avem în VII muzica noastră, mai perfecţionată decât în VI, dar... e drept, ascultăm şi noi câteodată, mai rar, şi muzica celor din V şi mai ales, din VI. Dar ceea ce preferăm noi, este muzica din VIII. Cea din IX, foarte rar se aude, ca nişte ecouri îndepărtate, sublime!... În V sau VI mergem şi noi şi ascultăm când se face muzică acolo... Muzica face parte din viaţa noastră, e strâns legată de existenţa noastră spirituală**... E o necesitate de care nu ne putem lipsi... E un climat cu care neîncetat ne hrănim!... Ne completează lipsurile noastre, ne satură!...** Ştii tu, că după ce ascultăm muzică înaltă, **mult timp suntem într-un adevărat extaz?...**

Sigur, că şi muzica nu e toată la fel... e legată de loc şi de oameni... Sunt oameni care pot primi muzică mai esenţială şi o primesc uşor, alţii o primesc mai greu, nu se simt pregătiţi pentru o muzică mai de esenţă. Şi totuşi, asistă!...

Nu pot cuprinde toţi la fel, chiar dacă sunt la un loc... Ca şi la voi! Sunt 800 într-o sală; ce, parcă la toţi le place ce se cântă? Unora mai mult, altora mai puţin... Unii înţeleg mai mult, alţiii mai puţin...

George: - Te întâlneşti cu oameni din alte Planete?

SIU KARTA: - Da, dar nu-i absolut nimic deosebit!... În stratul VI...aşa, cam cu trei luni în urmă, a venit un mare muzician din **Zefirius,** care a trăit acolo vreo 780 de ani de-ai lor... Da, uite, trebuie să ştii, că anul în Zefirius, nu-i ca la voi. Voi spuneţi la patru săptămâni o lună şi un an la 12 luni, nu? La ei, lunile sunt de două săptămâni, iar anii din 10 luni.

George: - Asta înseamnă cam 300 şi ceva de ani de-ai noştri.

SIU KARTA: - E destul!... Phii, ce sfat a fost în VI!! Ce primire!... Ce adunări, ce de întrebări! S-au făcut intervenţii, să se admită să vină şi cei din IV... Cei din V, au venit mai uşor. Nu mai vorbesc de noi, cei din VII, că pentru noi nu era nici o greutate!...

Ehei...muzicanţii sunt cei mai uniţi! Li se spune “Lumea frumosului şi a veseliei”, pentru că, atunci când începe muzica, totul se veseleşte, lumea e mai frumoasă, mai bine-dispusă...

George: - Şi cum îl cheamă?

SIU KARTA: - Aşa după cum v-am spus, s-a făcut sfat, să vină din IV să-l asculte şi se întrebau: “L-om înţelege noi, oare? Ce muzică va face?”... Şi au venit să-l vadă pe cel atât de dorit, pe marele savant şi maestru: **TIHAN**!

Acest Tihan s-a închinat în faţa muzicienilor pământeni, pentru că el a avut puterea de pătrundere şi **a văzut şi a înţeles calităţile enorme şi eforturile supraomeneşti ale celor plecaţi de pe Planeta pământului, unii dezgustaţi de neînţelegerea cu care au fost primiţi, neacordându-li-se cuvenitul sprijin, pentru a fructifica bogăţia de care dispuneau...**

Făcând comparaţie cu condiţiile în care el lucrase, s-a văzut mic în faţa acestor pământeni, care lucraseră în condiţii mizerabile, într-un climat nefavorabil şi înconjuraţi de o lume ostilă, inferioară, lipsită de orizont spiritual, inapţi de a pătrunde frumuseţile muzicii.

Şi a discutat Tihan cu pământenii, cu Beethoven, cu Mozart, cu Wagner şi ceilalţi şi s-au înţeles de minune, pentru că acolo se vorbeşte o singură limbă... Chiar dacă băştinaşii mai au vocabularul lor specific, totuşi, se pot înţelege.

Am constatat că muzica e aceeaşi pe toate planetele. Vechii muzicieni, ce au coborât din VII, din VIII - pe Pământ, au creat o muzică asemănătoare aceleia care se cântă în straturi.

Pe de altă parte, se mai petrece un fenomen: puternicii admiratori ai muzicii, au atâta energie în ei, încât, provoacă natura să cânte. Aceşti mari admiratori nu lipsesc niciodată din marile noastre săli de concerte, nici de la adunările muzicienilor. Toţi locuitorii care se hrănesc şi se alimentează din muzică, fiind mari energii spirituale, au implorat muzica naturii la venirea lui Tihan, încât întreaga natură a cântat şi a fost o sărbătoare de o înaltă tensiune spirituală şi de o veselie cu adevărat îmbătătoare!

George: - S-a cântat şi cu instrumente?

SIU KARTA: - Bineînţeles, au fost şi concerte festive, în care au cântat zeci şi sute de muzicieni la fel de fel de instrumente, care mai de care mai aparte... Că a fost o sărbătoare, e puţin spus - şi n-a fost numai atât; toate celelalte planete: Tarnium, Taitun şi Zefirius au celebrat această trecere a lui Tihan, de la muncă, de la efortul pe care l-a depus pe Planeta lui...la odihnă şi fericire veşnică. De-acum, Tihan, cine ştie peste câte milenii "dacă" va mai face o călătorie în Zefirius!.... Poate că la insistenţa celor din Zefirius, cândva, să se mai întoarcă...dar mi se pare imposibil! Tihan va rămâne pentru totdeauna în Straturile fericiţilor.

Acest muzician a fost mare prin: **trăirea lui spirituală, prin lucrările lui lăsate în urmă şi prin legăturile avute cu lumea noastră...**

George: - Îl vom putea vizita, când vom cerceta Stratul VI?

SIU KARTA: - Da, numai voi să ţineţi minte!

George: - Dacă l-am chema pe Tihan, ar veni?

SIU KARTA: - Ştiu, eu!... Nu ştiu! El nu e prea acomodat cu limbajul vostru.

George: - Iubite Siu, eşti convins, că tu acum vorbeşti limba română? Eu sunt convins că 70% din vocabularul nostru e comun cu al vostru şi că voi nici nu aveţi habar de limbile pământene!

SIU KARTA: - Aşa este! Ai grăit drept!

George: - Dar de ce ai spus până acum că şi acolo vorbiţi limbi diferite?

SIU KARTA: - Pentru că ştiam, că voi înţelegeţi greu aceasta.

George: - Să te întreb altceva: Ştii ceva despre mine, când eram în spirit?

SIU KARTA: - Drept să-ţi spun, nu mai ştiu!

George: - Am constatat, că voi nu prea aveţi memorie bună...uitaţi cam repede!

SIU KARTA: - E adevărat şi asta, pentru că trecutul, pentru noi nu există! Noi trăim prezentul, având perspectiva viitorului.

George: - Cineva mi-a spus cândva, de reîntrupările mele şi mi se pare că eşti chiar tu acela care mi-ai povestit, atunci când eram în închisoare.

SIU KARTA: - Când iei legătura cu cineva de pe Pământ - cum a fost cazul când am luat eu legătura cu tine - sigur, cauţi să-i afli trecutul, să-l cunoşti, să vezi de unde a venit, ce-a făcut, să-i ştii fixarea, dacă a avansat sau a coborât, şi în felul acesta te-am cercetat şi eu şi am aflat... Privim şi vedem, mai mult sau mai puţin...Dar uite ce-i: eu am treabă şi am să vă las!

George: - Ce treabă ai?

(Siu râde).

SIU KARTA: - Eu am ce am cu Pământul, şi mergând des, se înfiripă o atracţie faţă de locurile vizitate - la persoane mă refer - şi atunci, plec spre ei. Descopăr, incit, provoc... Merge? Bine, continui! Dar dacă terenul e şubred, plec! Nu-mi pierd timpul cu şubrezenii!... Fiţi binecuvântaţi! Pe altă dată!

Bucureşti – 10 oct. 1965

T I H A N

Compozitor din Z E F I R I U S

I.

L-am chemat pe TIHAN din ZEFIRIUS şi pe nelipsitul nostru "Înger călăuzitor": SIU KARTA.

Au venit împreună. I-am salutat.

SIU KARTA: - În Numele Aceluia prin care venim la voi, să fiţi binecuvântaţi, iubiţii noştri prieteni şi fraţi!

Aţi invitat pe acest frate al vostru, despre care v-am vorbit aseară. Vi-l prezint!

Veronica: - E un bătrân simpatic, atrăgător... Îmbrăcat tot în alb, cu o expresie veselă, radioasă, luminoasă... plăcut...un om care bine-dispune...

TIHAN (rar): - Marele Meşter...al întregului Univers...al celor ştiute şi neştiute de noi..., care a binevoit... să ne cunoaştem... (vorbeşte foarte rar), să toarne peste voi... ploaia Harului Său..., să vă ajute, să vă lumineze şi să vă acopere... cu bunătatea Lui... de Părinte!

...Vă mulţumesc că m-aţi chemat... să ne cunoaştem! Ce doriţi de la mine?... Poftiţi, întrebaţi!

George: - Dorim să ne expui, mult onorate Tihan, modul în care ai activat pe planeta ştiută de noi sub numele de Zefirius! Dorim să ştim cum ai activat, viaţa ce ai dus-o, dacă ai urmat vreo şcoală şi ce şcoală, cum ai învăţat şi să compui...şi, în general, cum ţi-ai manifestat chemarea ta de muzician şi compozitor...

....Prelungă tăcere.....

TIHAN: - M-am trezit în casa părintească... unde nu mi-a lipsit nimic. Părinţii, dotaţi din belşug, luând parte la întruniri de familii cu preocupări înalte, mă luau cu ei acolo unde se făceau aşa-numitele: "popasuri săptămânale de îmbunătăţire spirtuală". Acolo auzeam muzică, recitări, acolo auzeam vorbindu-se de o altă Lume, care se spunea că este mult mai perfectă ca a noastră şi că acolo s-ar afla Conducătorul Planetei noastre şi al altor Planete care mai există. Acolo se discuta de bunul mers al familiei umane din localitatea noastră, şi cum noi copiii eram totdeauna de faţă, luând parte de mici la aceste întruniri, pentru a răsări în fiecare ceea ce era semănat..., în mine, la acele întâlniri, a răsărit chemarea la muzică, de pe când aveam patru ani.

Era o sală imensă, imensă, unde veneau părinţii cu copiii lor şi unde se discutau multe şi de toate. Unii dintre copii, nu veneau... sau chiar dacă veneau, nu se trezea în ei nimic... Aceştia erau trecuţi în categoria oamenilor de rând, care la zece ani, erau daţi să facă o şcoală de zece ani, unde se învăţau toate din cele ştiute, după care fiecare se fixa la ceva, la o materie, la un obiect, la o meserie oarecare şi mai făceau încă patru ani.

Aşa că..., eu m-am trezit în acea imensă sală, unde se găseau tot felul de instrumente muzicale, unde se găseau picturi de o artă rară, unde se găseau în miniatură cele mai alese clădiri, expuse pentru a trezi gustul copiilor spre creaţia arhitecturală; se găseau tablouri cu cele mai alese şi perfecte flori şi plante, spre a chema copiii la cercetarea lor; se găseau expuse tot felul de roci cristaline, minereuri... şi multe altele... animale de tot felul şi aşa mai departe.

Eu pe toate le-am văzut de prima dată când m-au dus părinţii mei acolo, dar nimic nu m-a încântat, nimic nu mi-a trezit atenţia aşa de mult, ca frumosul şi decorativul instrument de muzică, numit: “carhaica”, ce avea nişte clape negre cu alb şi pe margini cu roşu. M-am oprit în dreptul lui - părinţii s-au făcut că nu mă văd - şi atâta m-am uitat, neştiind ce este..., încât, curiozitatea m-a împins şi am atins una din clape. A ieşit un sunet care m-a încântat! Şi am vrut să mai ating şi alte clape şi iar au ieşit câteva sunete şi iar am atins şi iar...

Multe zile a fost o joacă... Ochii erau aţintiţi asupra mea. Eram cam mic de stat şi mă cam chinuiam şi nu m-am lăsat, vrând să văd şi “gura” aceluia care cânta. Aşa m-am amuzat eu prima dată, de muzică.

Vedeam sunetele ca nişte culori ale unor tablouri, mergeam prin casă şi apăsam obiectele, vrând să iasă şi din ele sunete ca ale acelui instrument, şi părinţii mei, nu după mult timp, mi-au adus un instrument, nu chiar ca acela, dar scotea aceleaşi sunete ca instrumentul atât de adorat.

Când am avut 10 ani, mi s-a adus un TANLER... adică un îndrumător - un profesor de specialitate - şi mi-a spus că sunt mult avansat pentru vârsta mea, pentru că eu, având instrumentul în casă şi jucându-mă la el, vedeam ce trebuie să compun şi cum trebuie. Şi în copilăria mea, eram şi puţin ambiţios, mi-am zis: "Ei, tu eşti mare, de aceea cânţi, dar totuşi eşti mic faţă de mine, că nu cânţi decât dacă te ating..., pe când eu cânt singur!”

Aşa am început să cânt singur... îndrumat însă, de “cineva” din Lumea pe care o ştiam că există, adică Lumea straturilor, a Oraşelor fericiţilor...

Când am împlinit 8 ani, am prezentat în Marea Sală o compoziţie de-a mea, despre care s-a spus că era insuflată de Marele Maestru al Universului, care atinge toate cu binecuvântarea Lui. Compoziţia pe care am prezentat-o, exprima bucuria celor mici, care se îndrăgostesc de câte ceva sau de “cineva”, care nu are chip văzut, dar cimentează cele ce sunt de unit, ca să facă o strânsă punte de comunicare între el şi Marele Meşter...

Aşa mi-a fost fixarea şi prezentarea în întreaga familie umană din Zefirius... N-a mai fost nevoie de şcoala celor zece ani, m-am ocupat numai de muzică, iar pe lângă celelalte am trecut pentru a şti de existenţa lor... Aşa că, la 15 ani, am dirijat un cor de 10 persoane - în uriaşa Sală - şi o compunere de-a mea în cinstea Marelui Maestru, care, de fapt, a fost numai începutul laudei frumuseţii Divine... Aceasta m-a reliefat şi m-a făcut cunoscut pe întreaga planetă Zefirius, pentru că eram cerut de fiecare oraş, să prezint “lauda”, despre care spuneau toţi că este atât de minunată, mai frumoasă ca toate “laudele” ce se cântaseră până

atunci. Aceasta nu m-a făcut să mă trufesc. Laudele şi aprecierile, au trezit în mine un dor mai mare de a compune despre Slava Marelui Maestru.

Prin unele compoziţii învăţam, prin altele cercetam cele nepotrivite, iar altele erau adresate celor mici, spre a le trezi gustul de frumos, de ceea ce este curat, sublim şi înălţător.

Trebuie să recunosc că, dacă am făcut tot ce am făcut, meritul nu este al meu, nici al îndrumătorului adus de părinţii mei, ci al Marelui Îndrumător, ale cărui şoapte le ascultăm, a cărui carte o citeam, învăţând să văd şi să lucrez...

Ajungând la vârsta maturităţii, am avut dorinţa să-mi cunosc îndrumătorul şi povăţuitorul meu din Lumea nevăzută. Era din Lumea în care azi mă găsesc. Aveam 30 de ani când l-am văzut prima dată, şi de atunci l-am putut avea lângă mine, la orice dorinţă a mea, la orice nedumerire, la orice bucurie...

Când am împlinit 80 de ani, m-am căsătorit...

(Veronica a pufnit în râs... Am început să râd şi eu... zâmbeau şi ei...).

TIHAN: - Voi puteţi râde, dar pentru noi nu era nimic nepotrivit, pentru că noi trăim câteva sute de ani. Trebuie întâi să ne croim drumul pe care mergem şi mai cu seamă, dacă creezi ceva, trebuie să laşi ale tale proprii pe al doilea plan. Eu aveam nevoie lângă mine, de o soţie care să mă ajute în muncă, mai mult o prietenă, decât o soţie, mai mult un ajutor...

Mi-am căutat un ajutor, care să pătrundă tumultul necunoscutului şi am găsit. Am cunoscut-o cam pe la 70 de ani.

Bucureşti - 16 octombrie 1965
TIHAN
Compozitor din Zefirius
II.

Siu Karta: - Cel care a binecuvântat venirea noastră la voi, să vă binecuvânteze pe voi, dragii noştri!...

Aţi dorit să vină fratele nostru, iată-l, vă stă la dispoziţie!

Tihan: - Prea iubiţii mei! Mi se pare că v-am povestit până la plecarea mea în Lumea fericiţilor…

George: - Da, începuseşi să intri în amănunte.

Tihan: - După cum v-am spus, eu mă ocupam cu muzica. Compuneam, dar majoritatea compoziţiilor mele erau de adoraţie pentru Preaînaltul Domn, căruia i se cîntau în uriaşele săli de concerte coruri mari şi orchestre. Cele care erau de adoraţie, se numeau “Salvarium”. Am făcut foarte multe din acestea pentru stimularea tineretului, spre o formare spiritual-artistică, aceste compoziţii numindu-se “Elii” - adică “Lumînări”.

Am ţinut seamă şi de bătrâni, şi de vârste mijlocii. Pentru vârstele mijlocii, am compus aşa numitele “Ghelatina”, ceea ce înseamnă “Înălţare”, iar la bătrâni le-am compus “Pantiru”, ceea ce înseamnă “Paradisul luminat al fericiţilor”… şi câte şi mai câte altele pentru copii, care se cântau prin şcoli. Cea mai desăvârşită

muzică însă, cea mai profundă şi cea mai amplu tratată se numea “Şerni”, ceea ce înseamnă “Adoraţie”.

“Adoraţia” o poţi face şi către o persoană, dar aceasta se face în nişte temple uriaşe. La noi, cele mai importante săli sunt cele de adoraţie ale Celui Preaînalt. Nu există clădire care să întreacă în fast arhitectural Marea Sală de Adoraţie a Celui Preaînalt… Ar fi o insultă! Cel ce intră în acestă sală, trăieşte momente înălţătoare. Poate intra oricine, la orice oră, dar numai în anumite timpuri se cântă, cântece alese şi fixate Domnului nostru.

George: - Adică există şi un program fix de adoraţie?

Tihan: - Da, sigur; avem bătrâni care stau în strânsă legătură cu Marele nostru Stăpân. Ei vin în fruntea tuturor, ne prosternăm cu toţii, aducem cîntece de adoraţie Domnului şi după aceea aşteptăm comunicări, ce ni se fac prin reprezentantul nostru: Marele Medium… care stă în faţa tuturor şi vorbeşte ceea ce i se comunică de Dincolo.

Comunicările pot fi scurte… pot fi foarte lungi. Poate fi o încurajare, poate fi o îndrumare, poate fi şi o mustrare. Toţi avem aceeaşi adoraţie, toţi cei din planetă avem o singură conceptie despre Lume şi viaţă, împărtăşim cu toţii aceeaşi filozofie.

George: - Ce sunt comunicările?

Tihan: - Comunicările reprezintă pentru noi, izvor al vieţii noastre spirituale.

În sală, se începe printr-un concert de adoraţie, apoi ni se comunică prin Marele Medium cele ce Domnul nostru are de comunicat...

George: - …adică?

Tihan: - Marele Medium se face intermediarul între noi şi Marele Creator.

George: - Ce reprezintă pentru voi acest Mare Creator?

Tihan: - Noi nu cunoaştem şi nici nu ne interesează prea mult cum şi ce este. Noi ştim una: că cele ce se comunică sunt dorinţele celui Prea Înalt, ce le are pentru evoluţia noastră, pentru creşterea noastră spirituală. Noi ştim şi suntem convinşi că cele ce vin de acolo sunt numai lucruri şi idei ce ne sunt nouă de folos. Orice aşezare trebuie să aibă un astfel de bătrân medium, în jurul căruia se adună locuitorii, pentru a primi binecuvântare şi îndrumare şi alături de care se prezintă şi “Adoraţiile”. În "Adoraţii" se cuprinde totul: şi mulţumire, şi recunoştinţă, şi admiraţie… tot…

George: - …şi cerere, nu?

Tihan: - …şi cerere, dacă e nevoie…

George: - Ce cereri faceţi voi către Cel Preaînalt?

Tihan: Cererile noastre sunt mereu aceleaşi… şi cea mai de căpetenie cerere este de a nu mâhni pe semenul nostru cu ceva. Noi nu suportăm ca cineva să sufere cât de cât de pe urma cuiva…

George: - Şi nu suferă nimeni?

Tihan: - La noi, nu. Nu există suferinţă, nu sunt nici toţi la fel de avuţi, nu au toţi aceeaşi stare materială; unul poate avea slujbe înalte, alţii moşteniri de la

părinţi, alţii nu au fost dotaţi, nu au nici moşteniri de la părinţi şi nici ridicaţi pe trepte mai înalte nu sunt… şi atunci, cei înstăriţi ia pe aceştia pe lângă ei, ridicându-i, nu umilindu-i, mâncând cu ei la aceeaşi masă. Cel avut iubindu-i, iar cei miluiţi respectându-i. Şi aşa sunt familii formate din multe familii, şi în felul acesta nu există lipsuri materiale, nici suferinţă. De aceea, singura cerere este aceea de a nu jigni pe cel de lângă tine, adică să nu se simtă el înfrânt, umilit, alături de tine…

Eu am umblat foarte mult, trezind şi aprinzând lumini scânteietoare pentru adoraţia Marelui Stăpân… de aceea am fost foarte avut şi cu o bună stare materială, pentru că nu am cântat numai în săli de adoraţie, ci am cântat tuturor şi pretutindeni.

George: - Aveţi şi muzică de dans?

Tihan: - Nu cunosc termenul acesta!

George: - Balet, dansuri, nu aveaţi?

Tihan: - Îmi sunt străine termenele acestea!

George: - La voi nu se face muzică, pe care tineri şi tinere să facă tot felul de figuri, care să exprime, să zicem, zborul lebedelor sau deschiderea florilor, sau câte altele?

Tihan: - Da, înţeleg! Vrei să spui despre “Cricnoş”, care prezintă un subiect prin mişcări, prin mlădiere şi graţie…Da, este o artă desăvârşită, dar eu nu m-am ocupat cu ea. N-am fost atât de cuprinzător.

George: - Dar tinerii nu se distrează între ei? Nu dansează?

Tihan: - Da, tinerii au şi ei distracţiile lor, muzica lor, dar “dans” nu ştiu ce este.

George: - Când doi tineri se iubesc şi se pregătesc să se unească, fac petreceri şi ascultând muzică, fac tot felul de mişcări în ritmul muzicii.

Tihan: - La noi, cei ce se iubesc fac plimbări prin locuri prea frumoase şi pline de farmec, merg la concerte şi la diferite forme de prezentare artistică… Ce-mi spui tu, nu cunosc…

George: - Să revenim la bătrânii îndrumători. Cine-i recrutează şi cine-i alege?

Tihan: - Ei sunt indicaţi de Cel ce comunică prim mediumitate. Aceştia sunt chemaţi şi se spune prin comunicări: "cutare şi cutare se duce în cutare loc". Se aleg - nu de noi, deci, ci prin comunicare cel numit este ascultat de cei în mijlocul cărora a fost trimis, iar el se străduieşte pentru a deveni reprezentant şi direct comunicant al cercului respectiv.

George: - Fară nici un fel de şcoală?

Tihan: - Ei, dar ei nu sunt aleşi din şcoală, ci după ani şi ani, după sute de ani de viaţă. Trebuie să aibă cel puţin 200 ani vârstă şi nu contează şcoala ce au urmat. În momentul când e numit prin comunicare, orice a lucrat înainte părăseşte şi îşi urmează trasarea.

George: - Există vreo şcoală înaltă, specializată cu problemele vieţii, nemuririi şi ale Cerului?

Tihan: - Da, există. Şi numai cine nu vrea, nu merge la această şcoală. Dar e mai mult pentru oameni maturi. Oricare îşi face o meserie, dar dacă nu trece prin această şcoală, nu este complet. Profesorii acestei şcoli sunt cei mai înţelepţi dintre bătrâni, cei mai iscusiţi, cei mai mari gânditori… Nu sunt primiţi copiii. Copiilor li se dă educaţia de către părinţii lor. Această şcoală nu este decât de 7 ani şi se numeşte "Leghi tinoro", ceea ce înseamnă "Ştiinţa despre Ceruri".

George: - Ai urmat-o şi tu?

Tihan: - Daaa… pe la 50 de ani!

George: - De ce nu ai fost mai devreme?

Tihan: - Eram prea ocupat.

George: - Cam de la ce vârstă sunt primiţi în aceasta şcoală?

Tihan: - De la 40, dar puţini sunt care merg la 40 de ani, mai ales cei care nu au preocupări prea importante. În orice caz, nu există om cu post de răspundere, care să nu treacă prin această şcoală de înaltă spiritualitate.

George: - Merg şi bărbaţi şi femei?

Tihan: - Cum, numai bărbaţi…?! Vin şi femei, dar foarte puţine… cam 5%. La noi, femeia e socotită ca ceva sfânt.

George: - La voi se despart după căsătorie?

Tihan: - Da, plecând unul dintre ei din trup, altfel nu se cunoaşte despărţire…

George: - Dar dacă nu se împacă între ei, ce se întâmplă?

Tihan: - Dar care e motivul să nu se împace?

George: - Nepotriviri. Nu a fost unul pentru celălalt şi nu prea merge bine treaba.

Tihan: - Nu există asta la noi! Bărbatul stă şi peste suta de ani şi nu se apropie de cineva până ce nu găseşte pe aceea, faţă de care să aibă un sentiment puternic de adoraţie, de sfinţenie. La noi, unirea este socotită ceva sfânt… **Femeia este pentru noi un LOCAŞ SFÂNT…** Femeia, la rândul ei, vede totul în bărbat, şi în această iubire şi adoraţie reciprocă se unesc, se înalţă şi se desăvârşesc.

George: - Mănăstiri aveţi?

Tihan: - Ce-s alea "mânăstiri"?

George: - Locuri, aşezăminte în care oamenii se retrag de lume, fug de sexul opus şi trăiesc în singurătate sau într-o comunitate restrânsă, în care se practică asceza şi un anumit program de închinări şi slujbe…

Tihan: - Aşa ceva, la noi nu se cunoaşte. De lume nu fuge nimeni, pentru că lumea nu este momeală… nu e o pantă pe care se alunecă, nu e o prăpastie în care să cadă… Chiar dacă cineva este slab înzestrat spiritual, acela este ajutat de toţi cei din jurul lui…

Cât priveşte fuga de sexul opus, am mai spus şi repet: pentru noi, femeia este ceva sfânt şi pentru femeie la fel… bărbatul este ceva desăvârşit, iar unirea dintre ei, dragostea dintre ei, în unire, îi ajută să se desevârşească. Nu există ca

un bărbat să aibă atracţie spre mai multe femei şi cu cea pe care o iubeşte, se uneşte cu ea prin căsătorie, ducându-şi drumul, urcând treaptă cu treaptă scara perfecţiunii. Am spus şi repet: nu cunoaşte bărbatul pe altcineva decât pe femeia lui şi nici o femeie nu poate să meargă la doi bărbaţi.

Cei care ţin legătura permanent cu Cerul, cum spuneţi voi că sunt cei din mănăstiri, la noi sunt bătrânii, pe care-i considerăm farurile noastre, iar noi, din orice stare socială am fi, suntem supuşi şi sub ascultarea îndrumărilor lor.

George: - Adică, "bătrânii" care vă conduc spiritualiceşte, sunt recrutaţi dintre cei necăsătoriţi?

Tihan: - Ba nu! Poate să aibă şi soţie. Este o raritate extremă la noi, ca un bărbat de 200-300 de ani, să rămână fără soţie. Rămânând cineva fară soţie, chiar de nu este ales prin comunicare, el merge alături de bătrâni, slujind alături de ei, şi altă femeie pentru ei nu mai există în viaţă.

George: - Cum arată o sală mare de adoraţie?

Tihan: - Construcţia este măreaţă, după cum am spus. Urci mai multe sau mai puţine scări… din ce e construită ea… materialele, nu ştiu dacă voi o să înţelegeţi… e un material tare lucios, adus din munţi, cu fel de fel de culori; acoperişul se face dintr-un material mai uşor, în forme aparte, cu foarte multe figuri, cu fel de fel de simboluri, care fiecare au un înţeles anume. Pe afară, există un gen de ornamente, în interior altă ornamentaţie, care fiecare exprimă şi prezintă ceva. Înăuntru, avem un fel de "şezări", pe care fiecare se aşează. Ornamentaţiile, după cum am spus, prezintă toate, anumite simboluri, iar pe fundalul sălii este prezentat Stăpânul nostru, care exprimă şi forţă şi bunătate de Părinte. În unele părţi, iese în relief, în alte părţi este pictat cu culori diferite, fiecare după posibilităţile lui de creaţie. Acolo sunt foarte multe lumini aprinse, precum şi locuri unde se ard mirodenii.

Sunt apoi locurile rezervate orchestrei şi corului, şi uneori toată lumea cântă odată cu orchestra. Sunt momente când cântă numai orchestra, alteori când cântă numai corul…Fel şi chip! Ornamentaţia este însă sublimă! Ea, **ornamentaţia este aceea care a trezit în mine muzica, alături de uriaşul instrument de care m-am atins şi a cântat…**. Există patru instrumente cu clape: "Mihnar", "Trechin", "Hartes" şi încă unul… nu-mi mai amintesc…

Dragii mei, să rămânem aici, şi am să vă povestesc altă dată cum am părăsit trupul şi m-am rupt de planeta mea…

George: - Copii ai avut?

Tihan: - Nu.

George: - De ce?

Tihan: - Nu am avut… şi atât!

Siu Karta: - Fiţi binecuvântaţi, iubiţii noştri! Bucuraţi-vă de cele auzite şi cer ploaia de Har a Stăpânului, să vină peste voi!

Bucureşti - 17 octombrie 1965
TIHAN
Compozitor din Zefirius
III.

Veronica: - Da! Au venit Siu Karta şi Tihan….
I-am salutat.

Siu Karta: - Cel care a intervenit pentru venirea noastră la voi, să vă binecuvânteze, prea iubiţii noştri prieteni!

George: - Iubite Tihan, cine este pentru voi ceea ce tu ai numit "Cel PreaÎnalt"?

Tihan: - Este Creatorul a tot ce există în Univers. Se ştie că El este Cel ce împlineşte cele bune între oameni, Cel ce ascultă şi Cel ce răspunde cererilor. El este Cel care, după întoarcerea noastră din trup, ne rânduieşte pe fiecare după voinţa Sa.

George: - De Iisus Hristos aţi auzit?

Tihan: - Da, se ştie…

George: - Ce se ştie?

Tihan: - Că prin voinţa Tatălui, a Celui Atotputernic, a fost trimis "Cuvântul Lui" să se întrupeze pe o planetă numită Pământ… Că această prezentare s-ar fi făcut prin intermediul unei tinere, numită "Gelium", care înseamnă curăţenie, milă, bunătate şi pentru că era extrem de dotat, chiar casnicii Lui, adică cei care L-au primit, prin chinuri groaznice L-ar fi ucis. Aceasta s-a spus prin bătrânii noştri, acum cu mult, mult timp în urmă. Iar că Cel ucis de ei a fost luat de Cel ce L-a trimis, de Părintele Ceresc şi readus din locul din care please. A fost întrebat de ai noştri dacă a fost un prooroc, "un Trimis al gloriosului Domn" şi s-a răspuns aşa: "A fost însuşi VOINŢA CELUI PREAÎNALT - întrupată pentru a le da unora viaţa, iar altora moartea. Asta ştim noi.

George: - Între cei din Zefirius, sunt cinstiţi marii prooroci, marii… „Sfinţi"?

Tihan: - Noi nu avem „Sfinţi"… Avem însă „reprezentanţi" ai Gloriosului Domn - şi noi pentru ei avem o deosebită stimă şi recunoştinţă.

George: - Si după ce aceştia părăsesc trupul, le păstraţi amintirea?

Tihan: - Nu numai atât… Însăşi viaţa lor ne este ca un exemplu şi o plăcută amintire.

George: - Aş vrea să ne spui tu câteva cuvinte despre modul în care este uşurată munca fizică în Zefirius, ce fel de maşini sunt şi ce munci fac ele?

Tihan: - Depinde de muncă. În maşini suntem recunoscuţi ca… cei mai avansaţi din toate planetele. Deplasările se fac tot cu maşini… atât pe uscat şi pe ape, cât şi în aer. Folosim însă şi tracţiunea animală, ca obiceiuri locale. Depinde la ce distanţă se face deplasarea. Fiecare acolo are maşina lui cu care se

deplasează. Se pot folosi şi maşinile în comun, acele „aihtoane” cum le spunem noi, care sunt mai lungi.

George: - Dar în gospodărie, ce maşini aveţi?

Tihan: - De tot felul. Totul se face cu maşini, cu aparate: curăţenia, gătitul, toate…

George: - Şi ce energie foloseaţi?

Tihan: - Instalaţiile care erau făcute pentru locuinţe.

George: - Dar ce energie foloseau?

Tihan: - Cum, ce „energie” ?… Nu înţeleg.

George: - Uite, la noi mâncarea se încălzeşte sub flacăra unui gaz, curăţenia în casă se face cu curent electric, căldura în casă se face cu aburi fierbinţi ce trec prin ţevi metalice… La voi, cum e?

Tihan: - Eu nu ştiu. Nu mi-am pus niciodată întrebarea cum merge una, alta… Cei ce se ocupă cu ele, ştiu.

Veronica: - Parcă îl cam plictisesc întrebările astea…

George: - Te rugăm să ne ierţi că-ţi punem astfel de întrebări, dar pe noi care suntem în altă lume, ne interesează toate amănuntele.

Tihan: -Da, pe voi vă interesează să le ştiţi pe toate cum sunt… Toate merg automat la noi… Tehnica e de înaltă clasă…

George: - Dar energie electrică, aveţi acolo?

Tihan : - Acum înţeleg ce vrei să spui. Avem, sigur.

George: - Ce se face cu această energie electrică? Aveţi şi uzine atomo-electrice?

Tihan: - Sigur că da. Curentul electric este captat din marile uzine care lucrează pe bază de atom-energie. Această atom-energie, cum îi spunem noi, este folosită pretutindeni, atât în uzine şi fabrici care produc bunuri materiale, cât şi în sălile mari şi complexe de locuinţe.

George: - Maşinile, le ştii de când erai tânăr, sau mai târziu?

Tihan: - M-am trezit cu ele… Pretutindeni numai aparate şi maşini, dar pe parcursul vieţii mele - că am trăit destul de mult - aceste aparate au mai evoluat, s-au mai perfecţionat. Ca şi muzica… Pe vremea când am început eu, străluceam în compoziţii. Acum sunt compozitori care văd altfel, înţeleg altfel şi prezintă altfel muzica.

George: - Cu naşterile, cum stăteaţi? Tu de ce n-ai avut copii?

Tihan: - Nu ştiu…

George: - Cam câţi copii pot avea oamenii?

Tihan: - Până la patru copii. Mama e asistată la naştere de doamne specializate şi după un timp revine acasă, iar la 50 de zile după naştere, e dusă în uriaşa sală, pentru a primi binecuvântarea, iar copilul, numele. E o bucurie aparte, cu muzică şi cor, şi „bătrânul” dă numele copilului care vrea el, sau care vrea părinţii. După aceea, copilul este dus la părinţi şi se sărbătoreşte.

George: - Dar la căsătorii, cum se face?

Tihan: - După ce tânărul a găsit pe acea fată în care vede buna convieţuire, însoţiţi de părinţii ambilor tineri, de rude şi cunoscuţi, şi cei ce îi iubesc, merg cu toţii în Marea sală, unde se face unirea celor doi, tot prin binecuvântarea bătrânului. E o sărbătoare mai mare decât la prezentarea noului-născut. Bătrânul invocă, imploră pe Gloriosul Domn şi primind direct binecuvântarea, o transmite celor doi. Lumina aceasta, această bucurie, ţine trei zile, la casa tânărului.

George: - Şi când pot dormi ei împreună? Există vreo restricţie în sensul acesta?

Tihan: - Obiceiul este aşa: din momentul primirii binecuvântării, cei doi pot sta laolaltă.

George: - Şi dacă se iubesc tare, tare... şi mai stau şi ei împreună, înainte de binecuvântare?...

Tihan: - Oricât ar fi atracţia de mare, laolaltă stau numai după primirea binecuvântării.

George: - Şi dacă mai sunt abateri de la aceasta, sunt pedepsiţi în vreun fel?

Tihan: -Nu. Nu se ia în consideraţie. O iubeşte… gata… e a lui! Nu stă nimeni să-i supravegheze sau să-i oprească… Numai dacă şi-ar părăsi iubirea, dacă şi-ar minţi-o…

George: - Atunci îi pedepseşte cineva? Vreo lege?

Tihan: - Sigur că se pedepseşte! Mai întâi, nu mai intră în Sala de adoraţie, apoi nu mai are acces în nici un grup, în nici o societate. Este complet părăsit de toţi cei din jur şi nici o altă femeie nu se mai apropie de el niciodată. Dar asta se întâmplă rar, la o sută de ani o dată…

George: - Ce alte „păcate” mai pot face oamenii la voi?

Tihan: - Nu înţeleg, ce înseamnă la voi cuvântul „păcat”?

George: - Greşeli, adică.

Tihan: - Aaa… jigniri aduse Celui Preaînalt.

George: - Jigniri, furturi sau crime.

Tihan: - De ce să ia de la altul? Dacă are nevoie. cere şi primeşte.

George: - Dar crime?

Tihan: - Cum adică?

George: - Unul să răpună pe altul… să-i ia viaţa.

Tihan: - O, Doamne! Nu se întâmplă aşa ceva!... Doar aşa… accidente. Şi asta foarte rar…

George: - Ce alte greşeli s-ar mai putea face, care să fie pedepsite de lege?

Tihan: - Noi avem pe bătrânii care judecă uneori unele neînţelegeri. Aceasta se întâmplă foarte rar, dar legi care să pedepsească, nu avem. Nu se fac greşeli, fiecare ştie ce are de făcut. La noi nu există acea răutate între oameni, care se spune că există pe planeta Pământ….

George: - La căsătorii se fac acte?

Tihan: - Ce-s alea „acte”?

George: - Să se scrie pe hârtie: cutare s-a căsătorit cu cutare, la data cutare… etc.

Tihan: - Păi ce să se mai scrie? Nu se văd? Nu sunt atâţia ochi în Marea sala? Nu primesc ei binecuvântarea? Ce nevoie mai e să se scrie toate acestea? Nu e necesar!

George: - Dar impozit plătiţi pentru case? Pe palatele acelea în care locuiţi?

Tihan: - Ce „impozit”?

George: - Să plăteşti bani, că ai o casă.

Tihan: - Păi dacă e a mea, cui să dau?... Nu avem nimănui de dat… Doar celor ce aveau nevoie şi nu aveau posibilităţi, le dădeam.

George: - Dar oameni zgârciţi, aveţi pe acolo? Avari?

Tihan: - Cum, „zgârciţi”?

George: - Adică să nu vrea să dea, să ţină totul numai pentru ei.

Tihan: - Nu există oameni de felul acesta printre noi… **Bucuria cea mai mare a fiecăruia dintre noi, este atunci când poate da cuiva ceva, atunci când poate sprijini cu ceva pe cineva care e în lipsă…** Dar foarte rar se întâmplă la noi ca cineva să nu aibă ce-i trebuie şi să aibă nevoie de sprijinul altuia. Dar când cineva are o nevoie, e o mare bucurie să-l poţi ajuta, e o mare satisfacţie. Nu înţeleg cum şi ce fel de viaţă aveţi voi acolo, nu înţeleg şi nimeni din Lumea noastră, de pe Planeta noastră, nu poate înţelege răul, zgârcenia şi egoismul. Am auzit de termenul acesta de „egoism” şi nu-l pot pricepe, nu pot pătrunde gândurile unui om ce poate trăi numai pentru sine, ce ţine totul numai pentru sine şi nu-l interesează nevoile semenilor lui. Noi nu putem înţelege ce fel de oameni au putut fi aceia de pe planeta voastră, care au putut chinui pe Trimisul Părintelui, pe Hristos, Marea Lumină venită din Împărăţia Luminilor, nu putem înţelege ura celor care L-au primit şi în loc să-I înţeleagă mesajul, L-au răstălmăcit şi L-au izgonit dintre ei.

Ni s-a spus că planeta Pământului este o planetă a suferinţei, în care, cu cât eşti mai bun şi mai luminat, cu atât ai mai mult de suferit de pe urma semenilor tăi, care în loc să te înţeleagă, caută să te desfiinţeze prin ura şi răutatea lor.

Am învăţat, deasemeni, în şcoala aceea despre care vă spuneam, că există în Univers spaţii în care domină întunericul şi spiritele aşa numite „gandanice”, adică negre, de culoare închisă, care au reuşit să ajungă pe Pământ şi să-l conducă şi să-l stăpânească…

Pentru noi, aceasta sună ca o poveste, ca un basm imaginat de cineva, şi nu am fi crezut că este real, dacă nu am fi fost informaţi la timpul acela despre suferinţele Marelui Trimis al Cerului pe Pământ. A fost mare nedumerire între noi, punerea pe o cruce şi fixarea Lui, pentru a fi omorât. Ne-am cutremurat cu toţii şi am lăcrimat de durere că se pot petrece astfel de acte în Univers.

Am luat cunoştinţă, de asemenea, tot de la filosofii noştri, că Cel Preaînalt, în urma acestei nemiloase fapte, **A HOTĂRÂT**: **desfiinţarea totală şi definitivă a lumii celor cu culori întunecate. Cumplitul diabolism a fost blestemat pentru totdeauna - şi ştim că Împărăţia Luminii se pregăteşte de o titanică Intervenţie, pregătind un Foc distrugător, ca să salveze şi această**

planetă amărâtă a Pământului şi s-o aducă să fie şi ea o planetă cu care noi să putem comunica şi colabora.

Între planetele noastre există o strânsă colaborare ştiinţifică, artistică şi filosofică, care se realizează atât prin legături radio cât şi prin televiziune. Mi-aduc aminte, că cele mai valoroase lucrări ale mele au ajuns să fie ascultate până şi de cea de-a treia planetă, care este sub noi, ceva mai puţin evoluată decât noi şi care face parte din familia planetelor armoniei şi luminii.

Ei, destul pentru astăzi! Mai am şi eu altele de făcut!...

Bucureşti - 23 octombrie 1965
TIHAN - compozitor din Zefirius
IV.

Siu Karta: - Părintele Luminilor să vă binecuvânteze pe voi şi căminul vostru, prea iubiţii mei!

George: - Nu v-am deranjat?

Siu Karta: - Nu, eu eram în VI şi-mi cercetam prietenii.

Tihan: - Putem începe!

George: - Ce gânduri mai ai, cinstite Tihan? La ce mai meditezi acum?

Tihan: - Aici nu te poţi opri la un singur lucru. Parcă timpul este prea scurt, ca să-l poţi împărţi…

George: - Să reiau firul întrebărilor: Zefirius, cam ce populaţie avea?

Tihan: - La părăsirea mea, se ştia de 20-22.000.000. Aşa ştiam eu.

George: - Câte ţări sunt?

Tihan: - Noi nu avem planeta împărţită pe ţări. Eram un singur neam, o singură limbă, un singur obicei. Fiecare cunoştea obiceiurile şi fiecare ştia ce are de făcut.

George: - Cine o conducea, sau mai bine zis, cum erau conduşi oamenii de pe planeta ta?

Tihan: - Fiecare localitate avea două conduceri: o conducere se ocupa cu raporturile dintre oameni şi Divinitate, aceasta era **Conducerea filosofică** - care era cea mai stimată şi cea mai preţuită. Mai exista apoi o altă conducere, alcătuită din localnici iscusiţi, care se adunau sfătuindu-se şi punând la cale bunul mers al treburilor de interes obştesc, material, adică producerea şi repartizarea bunurilor materiale. Aceştia, la rândul lor, aveau în subordinea lor pe alţii, astfel încât treburile mergeau bine.

Erau cinstiţi şi acei care erau dotaţi cu o pricepere organizatorică. Ei lucrau mână în mână cu conducerea bătrânilor filosofi şi nu ieşeau din cuvântul lor. Ba le cereau şi concursul, spre a interveni la Tronul Divinităţii pentru a primi Lumină.

Peste toţi însă există un bătrân **„KERANIK”,** mai marele bătrânilor, care înseamnă **„Cel ce primeşte Lumina”**. Keranikul pe care eu l-am lăsat în urmă, era de 500 de ani. Se numea Nahtin. Când fusese ales, mai bine zis când fusese

indicat printr-o comunicare ca să fie mai-marele înţelepţilor, el avea vreo 400 şi ceva de ani şi cu 500, avea o vârstă cam de 900 de ani…

George: - Ziare, publicaţii, aveaţi?

Tihan: - Daaa!... Foarte, foarte dezvoltate publicaţii. Să vă spun ceva: Odată, s-a produs o desfacere a unui munte, la o leganare a lui…

George: - Un cutremur?

Tihan: - Nu, o legănare doar. Pe la noi nu există catastrofe şi cutremure. Relieful se mişcă, dar încet. Nu provoacă accidente. Muntele de care v-am vorbit, s-a desfăcut şi s-a prăvălit ca şi cum ar fi fost făcută de o mână omenească, pentru că nu avea o temelie sănătoasă. E adevărat că curgea o apă pe lângă munte şi se spune că i s-a dat cursul apei pe acolo, pentru a înfrumuseţa locurile.

George: - Cum, cine a făcut aceasta?

Tihan: - Oamenii, savanţii. La prăvălirea acestui munte, a izbucnit apa, pe unde se spunea că izbucnise cândva. Acolo s-au descoperit foarte, foarte vechi maşini, care scoteau tipărituri, şi s-au descoperit imense vrafuri de cărţi, care păreau că ar fi fost acoperite printr-un miracol. Probabil, tot la o legănare să fi fost acoperite. Se vedea că acolo fusese cândva o mână de om, care lucrase cu un scop bine definit. După datele găsite în cărţi, s-a constatat că erau cu aproape 30 de mii de ani în urmă. S-au găsit aşa bogate tipărituri, că întregii planete nu ştiu câte sute de ani i-ar trebui ca să parcurgă şi să aplice ceea ce au găsit. Erau cărţi din toate ştiinţele, din toate domeniile, că se mirau cei din zilele noastre de strălucita civilizaţie ce era pe atunci, parcă mai avansată ca acum, încât a ieşit o poveste… a început să se spună că planeta noastră a obosit şi că cei de azi simt nevoia să-şi întoarcă privirile la timpurile de demult.

George: - La ce te-ai referit, că planeta era mai avansată atunci?

Tihan: - M-am referit la faptul că acum 30-40 de mii de ani populaţia era mai puţină şi totuşi au putut avea Faruri de Lumină. Acum, nu-i de mirare că avem mult mai mult decât atunci, acum suntem mult mai mulţi… Ia staţi! La voi pe Pământ, se numără şi femeile?

George: - Bineînţeles!

Tihan: - La noi, numai partea bărbătească. Asta înseamnă, ca să înţelegeţi că populaţia noastră este formată din peste 44 de milioane de locuitori.

George: - Femeile cu ce se ocupă în societatea voastră, au servicii, funcţii, slujbe?...

Tihan: - Nu, nu. Femeia e o fiinţă gingaşă, ajută pe soţi. La noi, doar bărbaţii au ocupaţii sau servicii diverse. Femeile nu. Prea puţine doar, care au diverse talente şi le pun în aplicare: voci frumoase, talent la costumaţii, îndrumătoare de copii…

George: - Uzine şi fabrici, deci aveţi şi voi.

Tihan: - Sigur, dar foarte puţini lucrează în ele, oameni specializaţi, care supraveghează maşinile care lucrează într-o complexă automatizare.

George: - Când cineva are nevoie de un obiect oarecare, maşină sau mobilă, să zicem, cum şi-l procură?

Tihan: - Îl ia de la centrele de prezentare.

George: - Şi ce daţi pentru ele în schimb?

Tihan: - Şteţi!...

George: - Ce sunt aceştia, bani?

Tihan: - Bani?! Ce-i aia „bani”?

George: - Adică au o valoare, care reprezintă răsplata muncii, pentru a-ţi procura cele necesare.

Tihan: - Da, da, şteţii sunt la noi.

George: - Un om sărac, cât are minimum de avuţie?

Tihan: - Are cât îi trebuie. „Sărac”, înseamna să ai atât cît ai nevoie, dar nu în plus…

George: Şi ce anume are?

Tihan: - Are o locuinţă pe măsura nevoilor lui. Dacă face între timp copii, se ia măsuri şi i se dă alta mai mare.

George: - Se ocupă cineva cu aceasta?

Tihan: Da, e un centru care se îngrijeşte de locuinţele tuturor acelora care au nevoie. Nici nu e nevoie ca o cerere din aceasta să ajungă la bătrânii filosofi. Ar fi o ruşine aceasta, să se spună că a ajuns până la „bătrân”, să-i spună că nu-i ajunge. Noi ştim pe oricine din jur, care şi ce fel de nevoie are. Noi mereu îi cercetăm şi vedem ce le trebuie, ce nu au şi ce ar mai avea nevoie.

George: - Cum se repartizează şteţii?

Tihan: - Cel mai puţin are 5000 şi cel mai bine 10-15.000. Cei ce lucrează în tehnică şi construcţii de maşini, aceia merg până la 15.000 , şi din ce scoţi pe un timp, poţi trăi de două-trei ori mai mult, fără să faci economii.

George: - O maşină cât costă la voi?

Tihan: - Cea mai mică, pentru o familie, costă 25 de mii. Cele mai perfecţionate merg până la 50 de mii.

Diverşi oameni, care au un lucru mai aparte, de pildă eu, care eram un compozitor, ceea ce făceam eu nu putea face oricine. Oamenii de talia mea şi alţii ca mine, mari gânditori şi savanţi, ni se trimitea de la un centru special maşina cu alimentaţia pentru o zi întreagă, pentru toate persoanele din casa mea. Eu primeam cam 12 mii de şteţi pe lună… luna fiind de 27 de zile. Alimentele pe care le primeam, nu dădeam bani, iar din banii primiţi de mine, trăiau şi cele şapte familii care făceau parte din familia mea. Fiecare familie avea maşină personală şi avea libertatea oricând să se ducă oriunde doreşte.

George: - Tu ai avut mediumitate?

Tihan: - Nu, dar aveam un simţ şi o vedere clară. Simţeam ce trebuie să fac şi vedeam cum. Şi aceasta a avansat odată cu vârsta. Eram nespus de ajutat de soţia mea, lucram împreună, mergeam la „bătrân” când aveam vreo problemă şi el îmi controla dacă e bine să începem lucrul.

George: - După cum se vede, toţi bătrânii aveau mediumitate.

Tihan: - Da! Se rugau şi repede vorbeau cu oricine şi oricând din cei de Dincolo.

George: - Câte Planete ştii că există locuite şi ce ştii de viaţa de pe ele?

Tihan: - Ştiu că împreună cu Pământul sunt patru. Dar detalii nu cunosc. Existau alţi savanţi, care ştiau tot şi de toate despre planete. Se vorbea despre planeta voastră, că este o planetă mult inferioară - şi regret că trebuie să spun, dar se ştia de toată lumea că e o **planetă sălbatică**…

George: - Cum, sălbatică? Voi ştiţi ce e sălbăticia?

Tihan: - Da, ştim! Sălbăticia e acolo unde nu e armonie, unde nu e înţelegere, unde sunt limbi multe, unde fiecare înţelege altceva decât ce trebuie şi unde, din cauza rătăcirii, nu se cunoaşte ADEVĂRUL…

Ştim că pe Pământ domneşte RĂTĂCIREA… HAOSUL MINTAL… ceea ce înseamnă pentru noi: ÎNTUNERICUL…

Îmi pare rău să spun, dar noi numim Pământul: COPILUL VITREG ŞI NEREUŞIT AL MARELUI CREATOR… cu toate că nu Creatorul a creat rătăcirea, nu Creatorul a scornit minciuna, nu Creatorul este Acela care a creat ceva şi apoi a fost nevoit să zvârle în foc propria Lui creaţie. Vedeţi voi, termenul de CREATOR are foarte multe înţelesuri. El a fost un Creator în sensul că El a creat o partitură, o compoziţie, pe care a cântat-o din Înaltul Său Locaş tuturor Lumilor care erau sub El. Multe Lumi au ascultat această partitură, multe Lumi au înţeles această compoziţie divină, care reprezenta TIPARUL ARMONIOS AL VIEŢII.

Multe Lumi au fost care au ascultat aceasta divină muzică şi au reuşit de-a lungul mileniilor să devină ASEMENEA CHIPULUI DIVIN… dar, a existat o Lume undeva, la periferia Universului, care din lene şi comoditate n-a ascultat acea divină partitură şi atunci, din lene şi comoditate a căzut în NEŞTIINŢĂ şi din neştiinţă în ORBIRE şi din orbire a căzut definitiv şi pentru totdeauna în ură, în minciună, în nedreptate şi într-un cuvânt spus, în SĂLBĂTICIA RĂUTĂŢII.

…Tăcere.....

George: - Constat că aveţi o înţelegere foarte superioară şi expresivă a esenţei pământene.

Tihan: - Da. În cei şapte ani de care vă povesteam, în şcoala aceea de filosofie, m-a impresionat viaţa Trimisului Luminii, Iisus Hristos şi am căutat să aprofundez, să înţeleg mai bine această Lume bizară şi sălbatică a Pământului. Am citit cartea unui mare gânditor, Denprinius, care, specialist în problemele pământene, specialist în toate problemele planetare şi a Lumii de Lumină, zic, am citit şi studiat cartea acestui mare gânditor şi am reuşit să înţeleg ceea ce era greu de înţeles pentru Lumea noastră, am înţeles dezacordurile şi disonanţele acestei planete rătăcite. Nu mi-a fost greu. Cartea era scrisă cu o deosebită măiestrie şi cu o adâncă înţelegere, astfel că pot spune că am fost unul dintre puţinii care înţeleseseră de ce fusese crucificat Hristos, Lumina Lumii pământene. Am mai citit, de asemenea, că s-a întors Hristos de pe Pământ -

zdrobit sufleteşte, distrus de atâta neînţelegere, de atâta ipocrizie, de atâta falsitate şi răutate.

Mi-am zis: nu meritau pământenii Acest Înalt Trimis, nu au meritat pământenii un savant atât de mare, Fiu al Însuşi Marelui Creator al Universului. M-am revoltat în mine şi am zis: „De ce nu am avut şi noi cei din Zefirius parte să ne viziteze o persoană din însăşi Fiinţa Divină, din însăşi inabordabilul Opal?...”

George: - Cum, pe planeta voastră nu a venit nimeni din Opal?!

Tihan: - Nu, n-a fost nevoie! Pentru că bătrânii noştri, unii dintre ei, au legături - e drept, destul de rar - şi cu Fiinţe Opalice. Zic, mi-am spus, la noi să fi venit Hristos Iisus… am fi lăsat toţi toate şi l-am fi ascultat tot timpul. Eu unul, cred că aş fi uitat şi de muzică şi de compoziţii şi L-aş fi urmat pretutindeni să-L privesc, să-L ascult şi iar să-L privesc…

… Tăcere prelungă .....

George: - Minunat vorbeşti, maestre!

Tihan: - Mi-aţi răscolit amintirile…

… Tăcere .....

George: - De aceea v-am spus că mă plec în faţa unuia ca Beethoven, ca Wagner. Tot ceea ce au compus ei, pentru mine reprezintă mult mai mult decât ceea ce am făcut eu în Zefirius, pentru că ei, în întuneric fiind, au vorbit prin limbajul lor muzical despre Lumină. De ar fi fost după mine, i-aş fi urcat în VIII, în IX, chiar în Oraşul de Aur, pentru că au fost adevăraţi **martiri** …

… Destul pe azi! Mă gândesc că poate nu întâmplător am luat noi legătura, eu din Zefirius, voi… de pe Pământ. Fie ca prietenia noastră să fie pecetluită de cel PreaÎnalt…

Bucureşti - 18 noiembrie 1965
TIHAN - compozitor din Zefirius
V.

Venind cei doi, Tihan şi Siu Karta, am rostit un salut prelung, plin de admirație şi recunoştinţă.

Siu Karta: - În numele dragostei ce o aveţi pentru noi, pentru Acel ce binecuvântează venirea noastră la voi şi pentru dragostea muncii ce o aveți, fiţi şi voi binecuvântaţi, dragii noştri!

George: - Iubite Tihan! Scuză-mă că am să-ţi spun o întrebare mai banală… Sport, se face în Zefirius?

Tihan: - Da, tineretul făcea.

George: - Dar competiţii, întreceri, concursuri, făceaţi?

Tihan: - Da, sigur. Mai ales, se făceau cu animale dresate. De pildă, venea o echipă de bărbaţi dintr-o parte, şi altă echipă din altă parte şi aduceau şi animale, cu numele de „kişcani” sau „pokoi”. Oamenii jucau între ei, iar animalele îi împiedicau şi nu-i lăsa pe nici unul să învingă…

Se mai făceau întreceri foarte amuzante şi între animale… Foarte, foarte inteligente animalele de la noi… Mai vedeam şi eu câteodată la televizor, dar nu prea aveam timp.

George: - Acum renunţ la întrebări şi să ne mai spui tu din tainele ce ţi s-au părut taine în jurul tău.

Tihan: - Cu adevărat vieţile ascund taine, atât cele planetare cât şi cele celeste. Întrebarea este dacă tu poţi înţelege taina! O poţi înţelege? O poţi pătrunde? O poţi simţi?...

Sunt oameni care pe planete fiind, văd cu ochiul minţii, simt şi înţeleg. Unii au puterea de a o cultiva, de a o exploata şi de a se îmbogăţi. Alţii trec pe lângă ea ca pe lângă o întâmplare aruncată la nimereală, iar unii merg ca într-o beznă, fără să înţeleagă, fără să vadă, fără să simtă ceva.

Din aceştia din urmă, sunt foarte mulţi pe planeta Pământului… Taina este cu atât mai frumoasă cu cât te lupţi singur să o descifrezi, să o descoperi, şi încet, singur, să guşti din miezul ei. Pe cât e de gustoasă, când ai dat de miezul ei, pe atât e de dureroasă când climatul ce te înconjoară nu-ţi dă prilejul să dezvolţi şi să cultivi propria descoperire. Acum vorbesc despre tainele vieţii de pe planeta pe care am fost, Zefirius.

În Lumea aceea de care m-am desprins, oamenii beneficiază de un climat atât de prielnic, care le dă şi posibilitatea de pătrundere, de înţelegere, de dezvoltare a simţurilor, prin care să înţeleagă tainele în care sunt ei. De aceea am ajuns la o civilizaţie înfloritoare - şi deşi pământenii au prins ei cu undele lor ceva, nu au înţeles ceea ce au prins. O civilizaţie nu poate depăşi curăţenia, cinstea şi respectul unuia faţă de celălalt şi de aceea îndrăznesc să zic că locuitorii planetei Zefirius încep trăirea frumuseţii de unde mă găsesc eu acum, chiar de pe planeta lor, mergând şi urcând mereu, trecând dintr-un rai în altul mai mare, mai frumos, mai perfect; dintr-o fericire într-alta mai mare, mai perfectă, mai luminoasă…

Tainele vieţii în care mă găsesc acum, nu se pot exprima în cuvinte, nu se pot demonstra, iar voi nu le puteţi experimenta… Ridicându-vă spiritul la înălţimea lor, atunci le veţi înţelege, le veţi pătrunde, şi iarăşi… nici voi nu le veţi putea descrie…Atât pot să-ţi spun referitor la taine.

George: - Te rog acum, să ne vorbeşti despre modul cum ai părăsit planeta Zefirius.

Tihan: - Când am fost anunţat că mă voi dezbrăca de chipul omului planetar şi voi rămâne adevărata persoană a omului spiritualizat, am primit aceasta cu o bucurie ce nu se poate exprima. Despărţirea a fost uşoară. Am fost luat în primire de unul din povăţuitorii ce i-am avut în viaţă şi dus în faţa Tronului Divin, pentru a mă închina şi a primi Lumină din privirea dumnezeirii Sale şi prin hotărâre, deşi tacită, dar mi-am dat seama că a fost dată, am fost dus la locul meu de odihnă. M-am minunat când l-am văzut, pentru că deşi în viaţă foarte multe mi s-au arătat, totuşi locul meu de odihnă de aici, nimeni niciodată nu mi l-a arătat. M-am închinat cu respect şi cu recunoştinţă marelui Tron al

Marelui Guvernator ce conduce totul prin voinţă, văzând locul meu rezervat de bunătatea Sa şi construit prin modestele mele eforturi.

George: - Spune-ne, cum era Marele Tron, ce-ai văzut?

Tihan: - Pe un Tron ce nu se poate descrie, stătea un bărbat care avea o privire plină de lumină, de bunătate, de severitate şi de o putere care te făcea să înţelegi că în privirea Sa prinde totul. Nu se poate spune miile şi milioanele de fiinţe aşezate într-o desăvârşită ordine şi armonie cât puteai cuprinde în jurul Tronului. Unii parcă aşteptau ordine, majoritatea însă umpleau atmosfera de un farmec si o muzicalitate care simţeai că te topeşte. Ştiu că acesta era ultimul Loc, Culmea Tuturor Luminilor, a ştiinţei, a muzicii, mai frumos, mai perfect, mai luminos decât tot ceeea ce poate fi numit…

George: - Locul acesta este în Oraşul de Aur, sau mai sus?

Tihan: - Nu ştiu. Ştiu că e ultimul şi cel mai înalt Cer…

Aşezat în locul meu de odihnă, am fost înconjurat cu atâta bucurie de cei ce m-au primit, încât a fost o sărbătoare pentru mine. De cunoscut… nu cunoşteam pe nimeni, dar pe toţi îi simţeam prietenii mei, toţi ne simţeam ca într-o familie. Astfel îmi duc viaţa, fără să am timp să înţeleg, să aprofundez tainele şi frumuseţile ce mă înconjoară.

George: - Vrei să ne arăţi locul tău prin ecran?

Tihan: - Vă invit la mine când veţi călători în VI.

George: - Baza spirituală vrei să ne-o arăţi?

Veronica: - Alb curat, cu triunghi ce iese dintr-o cupă… Vrei să ne spui ce înseamnă triunghiul cu vârful în jos, în cupă?

Tihan: - Cupa e inima vie, care primeşte comunicările lucrului prescris şi vederea prin triunghi.

George: - Ce înseamnă triunghiul?

Tihan: - Semnul puterii prin care lucrez.

George: - Dar de ce triunghi?

Tihan: - Asta să-l întrebi pe cine l-a făcut! Ei, noi ne retragem, dragii mei…

George: - Unde sunteţi acum?

Tihan: - În stratul III. Fiţi binecuvântaţi! Cel ce binecuvântează toate, să vă binecuvânteze şi să vă dea putere şi pricepere!

Veronica: - A plecat Tihan…

Siu Karta: - Eu, ce să vă mai spun? Vin la voi destul de des… Mă bucur, plec şi gata! Acum nu am ce să vă mai spun, decât cer binecuvântarea Săpânului nostru, pentru voi şi lucrul vostru!

Bucureşti, 13 octombrie 1965
JOHANES BRAHMS
Compozitor german, secolul XIX
- gri deschis, cu guler alb
- Stratul IV

Am chemat pe Johanes Brahms şi pe Hector Berlioz, atât Brahms cât şi Berlioz fiind unii din cei mult iubiţi de mine.

Brahms a scris patru simfonii, care sunt de o adâncime şi care au o construcţie orchestrală cu o arhitectură pur şi simplu magistrală. Toate patru îmi sunt, nu plăcute… simt necesitatea de a le asculta, la răstimpuri, simt setea de a lua contact cu arhitectura muzicală a magistrului Brahms. Începutul Simfoniei a II-a, împletirea aceea sublimă între corzi şi suflători, dizertaţia aceea muzicală de o adâncime şi un calm divin, constituie pentru mine fundalul celor mai profunde meditaţii. A mai scris două concerte pentru pian şi orchestră, cu un caracter de-a dreptul… ”grandios”. Da… Brahms e grandios, e sublim, e divin! Să-mi fie cu iertare îndrăzneala, dar pentru mine Brahms, din punct de vedere al arhitecturii muzicale, simfonismul lui Brahms reprezintă piscul neegalat al compoziţiei orchestrale.

Brahms compune în plină epocă romantică, dar el rămâne un clasic singular, un anahoret îndrăzneţ, străin de dulcegării şi sentimentalisme…Brahms rămâne compozitorul care scrie o muzică de o grandoare… polară. Brahms e dinamic, e tumultuos prin excelenţă, e plin de efervescenţă în inegalabilele sale contraste lirice, de un lirism sobru, măsurat, reţinut şi dens. Acesta este cuvântul: DENS. Muzica lui e densă, concentrată, abundă în strălucitoare reflexe, fantezia sa cu care îşi comentează propriile teme şi idei.

Dacă ar fi să-mi aleg un compozitor cu care să mă retrag într-o pustie, acesta nu ar fi nici Wagner, nici Beethoven … ci: inegalatul Brahms.

Brahms: - În numele Aceluia prin care m-aţi chemat, fiţi binecuvântaţi, iubiţii mei prieteni! Vă mulţumesc pentru simpatia voastră, mă bucură dragostea ce o aveţi pentru lucrările mele, mă bucură nespus faptul că aţi reuşit să înţelegeţi ceea ce eu am vrut să exprim în muzica mea: frumuseţea perfecţiunii, măreţia gândirii, grandoarea contemplaţiei.

Mă găsesc în oraşul IV, sunt foarte liniştit, mulţumit şi respectat de cei din jur şi mă bucur de o iubire şi o preţuire la care niciodată nu am putut visa.

Muzica mea pe Pământ nu prea a fost înţeleasă şi acum, în zilele acestea, puţini simt care bănuiesc, care pătrund limbajul meu. Am fost şi am rămas un meditativ. Acum gândesc şi reflectez asupra frumuseţilor ce mă înconjoară şi mai ales mă bucur de darul ce l-am primit de a putea asculta muzica celorlalte straturi.

George: - Cum, tu în IV fiind, poţi asculta muzica din V, VI şi aşa mai departe?

Brahms: - Da, am primit acest dar unic, pe care doar câţiva din stratul meu îl au, acela de a putea asculta muzica spaţiilor celeste. Am fost chemat deseori până chiar şi în stratul VII de confraţi de-ai mei, muzicieni ca şi mine, compozitori ce au trăit pe Pământ sau pe alte planete. Merg la Mozart în V şi la Wagner, merg la Beethoven în VI, mă cheamă Medanium în VII…

George: - Cine este acest Medanium?

Brahms: - Este un compozitor mult iubit, care a trăit cu multe mii de ani în urmă pe planeta Taitun…

George: - Dar în straturile de deasupra, te duci când vrei?

Brahms: - În V am libertatea de a merge aproape oricând, în VI şi VII numai când sunt chemat.

George: - Cum se explică prietenia ta cu Medanium din VII?

Brahms: - El a fost cel care m-a inspirat. Medanium a fost cel care mi-a călăuzit paşii. Când compuneam, simţeam prezenţa cuiva lângă mine care-mi sufla, care-mi spunea cum şi în ce fel să tratez ideile muzicale ce le aveam. Dar şi ideile nu erau ale mele… toate erau ale lui… Tot ce am făcut eu, lui se datorează, eu nu am fost decât un simplu instrument în mâna lui; de aceea am şi compus puţin…

George: - E drept. Şi eu m-am mirat, de ce tu eşti singurul compozitor german, care ai scris atât de puţin. E adevărat însă, că tot ceea ce ai scris e de o înaltă calitate.

Brahms: - Ştiu cât de mult îmi iubeşti muzica, dar… acum ai aflat. Nu e muzica mea, ci a celor din VII…

…Tăcere .....

Brahms: - Acum gândesc…

Muzică fac, dar puţin… Mai compun, inspirat de frumuseţile înconjurătoare şi mi-am făcut un instrument care… nu ştiu să vi-l prezint… e un fel de orgă.

Petrecerea mea însă, să ştiţi că este: ascultarea muzicii straturilor superioare, a cerurilor care cântă, cântă neîncetat…

George: Eşti cu discul tău?

Brahms: - Da, mi-am găsit uşor partea mea, pentru că, cu ea am fost şi în viaţa pământeană.

George: - Mai ţii minte de alte călătorii făcute pe Pământ?

Brahms: - Nu, nu mai mi-amintesc!

George: - Dar când ai fost ultima oară pe Pământ… ştii?

Brahms: - Asta da, sigur. Dar nu ţin minte anii…

George: - Ştii cumva evenimentele ce s-au petrecut pe Pământ de când ai plecat?

Brahms: - Nu.

George: - Nu ai auzit de nişte războaie ce au fost pe Pământ?

Brahms: - Nu ştiu, nu mă ocup cu aşa ceva…

Veronica: - Pare tăcut, retras, parcă nu ar vrea să mai continue prea mult cu noi discuţia…

George: - Nu te simţi bine la noi? Te-am deranjat cumva?

Brahms: - Nu, dar eu mai mult ascult şi privesc. Nu prea îmi place să vorbesc.

George: - Dorim acum să-ţi vedem culorile de bază!

Veromica: - Are un gri alb, extrem de deschis şi până la jumătatea pieptului e alb, alb curat…

George: - Îţi mulţumim, dragul nostru!

Bucureşti, 13 octombrie 1965

HECTOR BERLIOZ

Compozitor francez, secolul XIX

- alburiu
- Stratul V

Dacă Brahms este un clasic în plină perioadă romantică, Berlioz în schimb este un „romantic" în adevăratul înţeles al cuvântului. Muzica lui m-a pasionat: verva lui, fantezia extraordinară, stilul lui cu totul personal care a întâmpinat atât ostilităţi din partea celor cel înconjurau. Până la urmă stilul lui Berlioz s-a impus, încât astăzi indiscutabil este cel mai mare compozitor al Franţei.

Lucrările lui capitale sunt: "Simfonia fantastică", o poveste inspirată din propria viaţă şi mai ales măreţul, grandiosul „Requiem" prea puţin cunoscut chiar de cei mai pasionaţi amatori de muzică, deoarece este o lucrare amplă şi foarte greu de interpretat, deoarece este compusă pentru patru orchestre şi pentru patru coruri, care trebuiesc amplasate în cele patru colţuri ale unei săli, ori acest lucru este practic imposibil. Lucrarea totuşi s-a cântat, însă numai de câteva ori. Nu s-au tras discuri, iar benzile nu circulă decât între staţiile de radio-difuziune.

Lucrarea este grandioasă, nu are rost să o descriu, dar nu pot să nu amintesc de un excepţional pasagiu atunci când trompetele din patru colţuri anunţă începerea „Judecăţii de apoi": „Tuba mirum spargens sonum ex sel pucra regionum", ceea ce înseamnă „Trompetele păcii vor sparge spaţiile în zonele celor morţi" ridicând pe cei de Dincolo în faţa Scaunului Marelui Judecător.

Veronica: - E un chip vesel; bărbat frumos cu priviri blajine de om comunicativ şi simpatic… totuşi în trăsăturile lui se vede că ascunde ceva…

George: - Iubite Berlioz, ce nume ţi-au dat fraţii tăi?

Berlioz: - Fraţii mei pe lângă care stau acum şi mă iubesc mult, îmi spun Peni-Pens, ceea ce în limbajul nostru înseamnă „omul vesel".

Eu sunt vesel şi cum să nu fiu când mă găsesc într-o permanentă veselie şi frumuseţe pe care nu mi-am închipuit-o niciodată în viaţa pământeană. Fratele meu pe care îl iubesc mult de tot şi care şi el mă iubeşte - Beethoven - stă aproape de mine, vine deseori la mine pentru a se recrea în prezenţa mea. Beethoven este o fire închisă în sine şi în apropierea mea se simte bine. Eu sunt opusul firii lui şi în felul acesta ne destăinuim tainele unul altuia, ceea ce vrea el

să pătrundă în această lume variată şi în frumuseţile ce ne înconjoară. E mult, mult, foarte mult de lucru şi trebuie multe secole să poţi pătrunde. Trebuie să sări ca o pasăre veselă de pe o creangă pe alta, fără să-ţi fixezi munca şi strădania într-un singur loc când ai atâtea variaţii. De aceea mă ţine Beethoven lângă el! Eu îl trezesc, îl chem şi îl fac să sară de pe o cracă pe alta… Beethoven e mai mult în VI, pentru că e chemat de prietenii şi fraţii săi, dar el vine mai des în V la mine pentru că ne înţelegem şi colaborăm la perfecţie.

Eu nu mă simt bine în VI, e prea multă lumină pentru mine. Stratul V pentru mine este arhi-suficient, iar cu Beethoven alături de mine facem un cuplu în jurul căruia se adună sute şi mii de fraţi de-ai noştri să ne asculte muzica.

George: - La ce instrumente cântaţi?

Berlioz: - Beethoven şi-a făcut şi la mine un pian. Eu am un instrument de suflat, ceva între flaut şi oboi. Şi astfel împreună creem o atmosferă încântătoare pentru noi în primul rând, şi pentru cei ce vin să ne asculte.

George: - Ai putea să-ţi aminteşti ce ai compus pe pământ?

Berlioz: - Nu mă întreba te rog ce-a fost pe pământ. Nici nu vreau să-mi amintesc de câte am suferit pe pământ! Când văd ce e aici, atât de mic şi neînsemnat mi se pare ceea ce am făcut eu acolo, încât nici nu mă mai gândesc la ele.

George: - Şi totuşi, şi totuşi „Requiem”-ul tău, la care ai muncit şi ai pus atâta suflet, nu se poate să nu-ţi aminteşti de el!...

Berlioz: - Da, da. Într-adevăr, în requiemul acela am dat tot ce am avut bun în mine.

George: - Îti mai aminteşti ceva din ce ai compus?

Berlioz: - Dacă-mi mai spui tu, poate că da, altfel nu.

George: - Ai mai fost pe pământ vreodată?

Berlioz: - Da, ştiu că am mai fost încă odată.

George: - Ţi-a spus cineva sau ţi-aminteşti tu?

Berlioz: - Mi-a spus cineva, da, că am fi lucrat împreună cu acest frate, tot din V. Zice el, că am fi lucrat un fel de… dascăli educatori a unui trib prin Asia, Africa… nu mai mi-aduc aminte. El a rămas in V şi nu a mai venit pe pământ şi când m-am întors din ultima călătorie ne-am reîntâlnit.

George: - Cum îl chiamă?

Berlioz: - Sentocles. E şi astăzi cel mai apropiat prieten al meu, alături de Bethoveen. El nu e muzician, dar iubeşte - pot spune - muzica, mai mult ca mine.

George: - Berlioz, voi din V auziţi muzica celorlalte straturi?

Berlioz: - Da, o auzim. Când cântă spaţiile din VI se face tăcere în V şi toţi ascultăm. Uneori se aude şi din VII, rareori din VIII.

George: - Dar din IX?

Berlioz: - Din IX nu! E prea departe de noi.

George: - Dorim să-ţi vedem culorile de bază!

Veronica: - Alburiu, curat, fără nimic altceva…

George: - Cu cine mai eşti acolo? Corelli şi Vivaldi sunt cu tine?

Berlioz: - Corelli şi Vivaldi nu, Ei sunt in IV. Cu mine în V mai este Verdi…

George: - Îţi mulţumim de răspunsuri iubite Berlioz şi mult succes în noile creaţii!

Bucureşti, 22 octombrie 1965
IOAN BOTEZĂTORUL
IOAN HISOSOM
CALEMNIS şi SIU KARTA

Hrisostom: - Părintelui Luminilor în al cărui nume ne-aţi chemat, să vă binecuvânteze prea iubiţi fii şi prieteni! Toate invocările voastre au ajuns la Tronul Divin şi vor fi împlinite aceste cereri, fiecare la timpul hotărât.

(**22 octombrie 1937** a fost prima şi cea mai importantă viziune a lui Veronica, care a însemnat cooptarea ei în lucrarea divină a ceea ce avea să urmeze).

Siu Karta: - Este adevărat că pentru voi amintirea acestei zile este mare; atunci a fost adevăreta naştere a prietenei noastre. De atunci îi sunt socotiţi anii vieţii ei lucrătoare. Până atunci a bâjbâit prin întuneric, ca cineva care totul aude, înţelege, dar nu vede. M-am referit la lucrul ce s-a început prin persoana ei care de fapt a aprţinut direct de acela care a vrut să lucreze prin ea.

Chemările la lucru se pot face oricui, dar dacă lucrătorul nu este înzestrat cu pricepere pentru împlinirea lucrului, Stăpânul este silit să-l elibereze. Dacă am fost hărăzit să mă prezint ca „Domn şi Stăpân Atoate”… aceasta a fost pentru a putea acapara încrederea preitenei noastre, care la rândul ei trebuie să o dea altora.

Primii paşi ai copilăriei au fost buni şi lucrul roditor; m-am referit la copilăria chemării, nu a anilor. Unii s-au folosit, … alţi au stat indiferenţi, iar alţii şi-au pus osânda pe cap, fie din neştiinţă, fie din rea credinţă.

Lucrul încă nu s-a terminat… ÎNCĂ MAI E MULT DE LUCRAT. Fiecare iese atunci când este hărăzit pentru timpul potrivit.

Calemnis: - De multe ori s-au găsit obiecte valoroase, ascunse în inima solului. De foarte multe ori pietrele scumpe s-au găsit acoperite cu o ieftinătate. **Lucrul care vă este trasat să-l lucraţi, este al unui Stăpân care priveşte întregul Univers, care vrea să-şi manifeste anumite dorinţe, arătându-le prin reprezentanţii săi.**

Fiţi încredinţaţi ca nişte lucrători credincioşi, că Cel ce va repartizat **să lucraţi un lucru al Său…** va avea grijă să nu rămână neterminat.

Dacă atmosfera e grea pentru voi şi voi nu puteţi manifesta după cum înţelegeţi şi doriţi, stădania vă va fi plătită mai scump decât atunci când aţi avut un Soare luminat. E foarte uşor pentru un lucrător când îşi efectuează lucrul lui

pe o vreme splendidă, care-l îndeamnă, îl încurajează şi-i dă spor în muca lui ... Aceasta înseamnă că a fost ajutat şi el nu a depus efort prea mult şi plata îi va fi mai mică.

De aceea prea iubiţii mei prieteni, lucraţi împinşi de râvna voastră şi nu de vremea frumoasă, lucraţi şi străduiţi-vă ca în acest climat nefavorabil să adunaţi cât mai multe pietre preţioase, căci să ştiţi: NIMIC NU SE PIERDE!...

Botezătorul (FAUR): - Şi dacă Stăpânul găseşte de cuviinţă să-şi adune holda odată cu lucrătorul, îi va trimite totuţi o zi cu soare lucrătorului şi poate chiar ajutoare din imensa Curte a Divinităţii Sale, aşezând cele lucrate la locul lor de cinste, iar pe lucrători slobozindu-i să se odihnească în lăcaşurile construite de ei.

Pentru aceasta LUCRĂTORUL NU TREBUIE SĂ SE MÂHNEASCĂ; să privească la alţi lucrători, care deşi se apropiau de sfârşitul lucrului, pentru că lucrătorul a fost iubit, i-a şters boabele de sudoare de pe frunte, ridicându-l de la lucrul său şi aşezându-l la loc de cinste, într-un loc care niciodată nu ar fi bănuit el că ar putea să-l dobândească.

Totuşi nu trebuie să credeţi că aţi putea să vă prezentaţi în faţa Stăpânului cu lucrul neterminat. Aceasta trebuie să o ştiţi clar, căci noi vă pregătim. Cel care v-a angajat la lucrul Său: MARELE DOMN ŞI STĂPÂN ATOATE, PĂRINTE AL ÎNTREGULUI UNIVERS să vă dea putere, zi cu soare şi uneltele necesare pentru a ajunge la capătul muncii voastre!

Aşi dori să fiu hărăzit şi eu când veşi face încheierea lucrului vostru, SĂ PUN ŞI EU MÂNA LA ULTIMELE EFORTURI ŞI ÎMPREUNĂ SĂ ZBURĂM DE FERICIRE CĂ LUCRUL A LUAT SFÂRŞIT!… poate va fi şi aceasta….

Facă Stăpânul lucrului cum o şti mai bine, iar noi ne vom supune voinţei sale!...

Ioan Hrisostom: - De nimic să nu vă mâhniţi prea iubiţii mei! Păşiţi cu încredere, mulţumind pentru fiecare pas pe care-l faceţi şi pe cât pasul e mai greu de urcat, pe atât să ştiţi că bucuria vă va fi mai mare.

Noi vă promitem sprijin. Chiar dacă vînturi reci vor mai veni peste holda voastră, fiţi încredinţaţi că nu se va strica!

Cerem binecuvântarea Stăpânului Atoate, a Părintelui Luminilor, forţa care domneşte pe întregul Univers să vă ajute, să vă desăvârşească, pentru ca atunci când veţi prezenta lucrul efectuat, bucurându-vă să vă puteţi lua răsplata!

Veronica: - Toţi au ridicat mâinile în semn de binecuvântare…

Ioan Hrisostom: - Din ceea ce avem noi toţi, de la Marele Domn, vă dăm şi vouă, dorindu-vă ca zestrea voastră să se desăvârşească şi CHEMAREA SĂ SE ÎMPLINEASCĂ!

Bucureşti, 16 noiembrie 1965

GERARD PHILIPPE

Artist de cinema francez, care a suferit de o moarte prematură.

-fond gris semi-deschis, brâu galben şi albastru;

-Stratul IV;

Veronica: - A venit. E imbracat cu un veston medieval, un gri-vert, pantaloni scurţi închişi jos, de culoarea vestonului, ciorapi strânşi pe picioare foarte subţiri...

Foarte drăguţ, părul castaniu-deschis spre blond, expresia fină, trăsături regulate... Are ceva din aerul lui Berlioz... ceva... dar e mult mai... e altfel! Parcă se uită dupa cineva...

Gerard: - Vă mulţumesc că m-aţi chemat la voi. Atmosfera din căminul vostru e ca un balsam pentru mine. Îmi face atât de bine, mă simt atât de bine că parcă n-aş mai pleca!

George: - După cine te uitai? Căutai pe cineva?

Gerard: - Nu! Priveam la tot ce aveţi voi şi căutam să sorb. Un climat atât de prielnic...

George : - Unde erai când te-am chemat?

Gerard : - În locul meu de odihnă, unde am fost atras şi am aşteptat până am primit încuviinţarea să pot veni la voi. (Într-adevăr, aşteptasem cam mult venirea lui).

George: - Cine ţi-a dat încuviinţarea?

Gerard: - Stăpânul în numele căruia m-aţi chemat.

George: - Cum a fost semnalul de aprobare?

Gerard: - Am văzut cale deschisă spre voi! Noi, cei ce suntem mai mici, socotim o mare favoare invitaţia voastră pentru că noi n-avem ce da, nu avem ce vă spune vouă, celor care aveţi preocupări atât de înalte. Noi suntem mici şi neînsemnaţi.

George: - În ce strat eşti?

Gerard: - În IV... printre cei mici... nu am nimic... stau pe covorul verde al naturii... . nici scaun, nici masă... nici prietenă… nimic! Sunt un sărac printre bogaţi.

George : - Care este cea mai mare bucurie în IV pentru tine?

Gerard : - Să stau în preajma celor ce cântă şi să mă bucur de bucuria lor.

George : - Vrem să-ţi vedem culorile de bază!

Veronica: - Are un guler lat gri semi-deschis, are un brâu mare galben, încă un brâu lat de o palmă albastru - în dreptul sexului - şi de acolo în jos porneşte gris închis…

Gerard: - Mi-am văzut şi eu culorile acestea când am fost în faţa Stăpânului. Galbenul ştiu, înseamnă orgoliul meu, trufia mea oarbă, căci am fost atât de adorat încât ajunsesem să mă cred un zeu… Mi-amintesc cu amărăciune

de falsa adoraţie de care am beneficiat. Ce am fost în fond? Acum se vede: un sărac, un prăpădit…

George: - Şi albastrul?

Gerard: - Şi albastrul, da, ştiu. Uşurătatea mea morală, setea mea nestăpânită de femei. Acum plătesc. Mi-e ruşine de mine! Trăiesc ca un umil, bucurându-mă şi eu de bucuriile celor din jurul meu. E mare lucru că am ajuns şi aici! Poate unde eram um om bun la suflet, milos cu cei din jurul meu şi care nu m-a încântat şi nu m-a tentat înavuţirea şi bunurile materiale. Am fost ca să zic aşa, un fel de poet, care-mi plăcea frumosul, eram sensibil la tot ce-i frumos şi mi-a plăcut arta pe care o făceam.

Aş vrea să mai vin odată pe pământ, să duc o viaţă retrasă şi corectă, aş vrea parcă să intru într-o mănăstire să stau numai în meditaţie şi rugăciune… Nu vreau în altă parte să mă întorc, nu vreau în V, aş vrea să vin tot aici, dar să fiu altfel…

George: - Cum ai vrea să fii?

Gerard: - Mai înzestrat, mai curat. Mă deranjează culorile pe care le am.

George: - Ce te nemulţumeşte mai mult?

Gerard: - Am venit aici prea gol, prea sărac şi n-am cum să-mi fac. **Nu mai pot face nimic şi nimeni nu mă ajută, nimeni nu se gîndeşte la mine…**

George: -Ce doreşti?

Gerard: - Să fiu şi eu mai înzestrat, să am ce-mi trebuie. Ai mei au uitat!

George: - Aaa, te referi la cei de pe pământ?

Gerard: - Pe pământ omul e liber, dă cui vrea ce vrea. Aici nu se poate…

George: - De ce nu te ajută cei de lângă tine? Cei care au mai mult!

Gerard: - Nu pot. Şi ei au doar cât le trebuie lor. Dacă ei mi-ar da mie, cu ce ar mai rămâne? Mă primesc şi ei în foişoarele lor, dar stau puţin, ca orice invitat.

George: - Ce ai văzut frumos la noi de te uitai aşa la toate?

Gerard: - Tot ce aveţi îmi place!

George: - Ce anume vezi? Mă interesează vizibilitatea ta în lumea noastră pozitivă, pentru că spiritele superioare nu văd nimic din ce este materie pozitivă.

Gerard: - Uite că noi cei inferiori, din straturile mai de jos, vedem şi materia pozitivă. Tot ce văd la voi, mobilă, tablouri, icoane mai ales, mă cuprind într-o îmbrăţişare sinceră de n-aş mai pleca.

George: - Cum îţi explici?

Gerard: - Îmi explic… că voi care sunteţi pe pământ, m-aţi întrecut, şi chemându-mă la voi, mă simt bine…Dar cred că nu lucrurile materiale îmi dau această stare, ci altceva care nu pot să-mi explic eu.

George: - Ia spune, ce ai vrea tu să ţi se dea, ce dorinţă ai?

Gerard: - Aş vrea să-mi daţi, dacă voi aveţi şi puteţi… o masă şi un scaun.. un vas cu flori pe el… o cană cu apă şi un pahar… Şi eu foarte mult am iubit viaţa pământeană, fructele şi dulciurile… Aş vrea să-mi promiteţi, că mă voi bucura - şi dacă promiteţi, vor începe să se înfăptuiască…

George: - Cum adică?

Gerard: - Aşa cum începeţi voi să faceţi ceva, azi un pic, mâine un pic, aşa şi la noi… şi eu am să fiu recunoscător.

George: - Şi le vei avea acolo?

Gerard: - Eu aşa cred, dacă toţi le au… Am mai văzut aşa ca mine care au primit şi am descoperit că sunt trimise de cei de pe pamânt… şi să ştiţi în momentul când mă ajutaţi, eu mă ridic şi vă pot ajuta… **Omul pe pământ e ca un Dumnezeu şi orice face se împlineşte.** Dacă ar şti oamenii că făcând milostenii, că dând altora lor îşi dau, n-ar mai fi atât de săraci când se întorc acolo de unde au plecat. Depinde de cât au avut în mână, de posibilităţile materiale pe care le are fiecare.

Veronica: - După ce am făcut noi o fântână, am sfinţit-o, şi noaptea am visat multă lume care venea la mine şi striga să le dau apă… Eu spuneam aşa: ”Toţi cei ce n-au pe nimeni şi au nevoie de răcoreală, să aibă parte de binecuvântarea acestei fântâni!”… Tu nu ai făcut parte dintre aceia?...

Gerard: Să ştiţi că nimic nu se pierde din ceea ce se face şi când cineva rânduieşte un anumit lucru, din bucuriile ce le dă, bucură pe cei ce n-au pe nimeni şi datorită dragostei lui, îndoit din ceea ce dă, îi revine lui.

George: - Bine Gerard, mai ai ceva de spus?

Gerard: Nu, am spus şi aşa destul! Vă mulţumesc din nou că m-aţi chemat şi mi-aţi dat ocazia să îmi manifest dorinţa.

George: - Îţi promitem că te vom ajuta!

Gerard: - Dragostea cu care voi daţi un lucru, dă obiectului ajuns la mine ornamentaţie, gust şi parfum.

George: - Vrei să spui că e bine să dăm cu toată inima!

Gerard: -Da, că aici e mult mai frumos cum dai, decât însuşi obiectul dat. Vă mulţumesc!

Bucureşti, 29 ianuarie 1966
GERARD FHILIPPE
continuare II.

De când Gerard Philippe şi-a exprimat dorinţa au trecut mai bine de două luni şi am reuţit să procurăm toate câte ne-a cerut şi mai mult chiar. Mai întâi am aşteptat un prilej potrivit, găsind un infirm cu doi copilaşi şi o femeie muncitoare într-o teribilă mizerie, care au primit locuinţă la blocuri (li s-a dat un apartament de către Stat, căci intrase în demolare). Cu această ocazie Veronica le-a trimis de două zile o masă încrustată cu două scaune, pe care le aveam mai demult, masa neavând loc în apartamentul în care locuiam noi. Era o masă frumoasă, cu încrustaţii de furnir, care dacă am fi vândut-o, am fi putut lua un preţ bun. Două scaune am dat din cele şapte pe care le aveam noi. Am stâns pe masă în sufragerie cele ce-i vom duce mâine: o vază cu flori artificiale foarte drăguţe, două farfurii şi două furculiţe - pentru că, spunea Veronica: „Când vom

trece pe la el, să avem şi noi un scaun pe care să putem sta”- i-am mai pus pe masă şi două sticle cu sirop, o sticlă cu vin, biscuiţi şi pişcoturi dulci de cofetărie, două portocale, mai multe mere, orez cu lapte şi un borcan de dulceaţă…

Astă seară am fost cu Veronica şi am văzut „Inspectorul de poliţie” de George Przstley. În timpul actului I am simţit prezenţa lui Siu Karta. În pauza următoare controlând, am dat de Gerard care ne-a rugat ca după spectacol să-l chemăm şi să stăm de vorbă.

Asta vrem să facem acum. L-am chemat numai pe el, ca să nu se simtă jenat faţă de un alt spirit superior.

Veronica: - A sosit! E foarte vesel şi bine dispus, şi aşa luminos la faţă…de parcă ar fi un ginerică…E în haina lui verzuie lipită de corp şi de picioare, de parcă-i un flanel…

Gerard: - Cel Atotputernic, Stăpân Atoate… Părintele Iubirii să vă binecuvânteze cu ploaia binecuvântării Sale!

George: - Ei dragul nostru, eşti mulţumit?

Gerard: - Am venit la voi nu acum, sunt la voi de două zile. Vin la voi să aduc parfumul climatului nostru, liniştea şi binecuvântarea ce o avem în lumea noastră. Plec de la voi cu cele mai frumoase flori cu care îmi încununaţi capul prin dragostea voastră…

Cum să vă mulţumesc iubiţii mei? Din momentul când aţi făgăduit să-mi veniţi în ajutor, aţi şi început să trimiteţi din timp în timp mesagiile dragostei voastre Marelui Guvernator pentru mine. S-au răsfrânt cu prisosinţă de binecuvântare şi înălţare pentru mine. Şi la mine e mare pregătire, aşa cum îmi pregătiţi voi aici. Am primit masa pe care a-ţi trimis-o şi cele două scaune, nu unul - aşa cum v-am cerut eu.

Aflaţi că ceea ce am primit eu de la voi, totul este mult mai frumos decât ceea ce aţi trimis voi. Altă înfăţişare iau obiectele decât acelea pe care le au, în bine sau în rău, depinde de dispoziţia cu care sunt date. Eram la voi când ieri, prietena noastră le-a pus pe masă cumpărate, unele pentru mine şi altele pentru tine şi m-am umplut de atâta mireasmă când a spus: „Nu vreau să ştiu cât costă, nu vreau să fac socoteală, vreau să uit ce-am luat”… şi atunci am căutat să implor pe cei ce vă cercetează mai des, să vină şi să vă bucure alături de mine de mireasma primită. Prezentându-le, a zis Siu Karta, vechiul povăţuitor al ei: „Se cuvine să simtă şi ea acest parfum…” şi l-a simţit şi ne-a şi văzut. (Într-adevăr alatăieri Veronica simţise o mireasmă).

Mâine va fi ospăţ mare la mine. Spune-mi pe cine să invit mâine pe locul tău? Spune-mi ai vre-un preferat? Trebuie să am încuvinţarea ta!... Pe cine?

George: Să-l chemi pe acela care a suferit alături de mine, pe cel ce s-a gândit cel mai mult la mine şi m-a ocrotit în timpul suferinţelor mele.

Gerard: - Bine, atât am avut de spus. Vă sunt recunoscător!

George: Te simţi mai bine?

Gerard: -Da! Mai vesel… parcă aşa… ridicat în lumea nobilă… în lumea bună. George, tu ai fost cel care s-a gândit la mine şi m-ai chemat. Ţie, ţin să-ţi mulţumesc îndeosebi.

George: - Şi eu îţi sunt recunoscător pentru arta ta, pentru farmecul cu care ai jucat în atâtea filme.

Gerard: - Părintele Ceresc să vă răsplătească dragostea! Eu nu ştiu şi nu am cum…m-aţi făcut şi pe mine să pot sta între oameni…

George: - Ce dorinţă mai ai?

Gerard: - Să vă aduceţi aminte de mine la slujbă!

George: - La proscomidie?

Gerard: - Da!

George: - Ce simţi?

Gerard: - Nu se poate spune… Nu poţi descrie ce stare, câtă bucurie coboară din înaltul cerului prin rugile şi dragostea voastră ce se înalţă pentru noi la Marele nostru Guvernator.

Atât am avut de spus! Domnul şi Stăpânul Atoate să vă binecuvânteze!...

Bucureşti, 29 ianuarie 1966
GERARD FHILIPPE
continuare III.

La slujbă l-am pomenit, la ectenia pentru morţi de asemenea, apoi după ce ne-am întors de la slujbă, am încărcat toate câte aveam şi am plecat la acel infirm, orb şi surd, i-am aşezat pe cele două scaune la masa cu faţă de masă nouă şi toate câte erau pe ea şi i-am spus să facă o rugăciune de mulţumire pentru robul răposat Gerard Philippe, după care am luat cu toţii o gustare într-o atmosferă caldă şi plină de voie bună. Cei doi sărmani erau pur şi simplu fericiţi de atenţia şi dragostea ce le-o ofeream.

Acum l-am chemat pe Gerard să ne spună cum a fost…

Gerard: - În numele Marelui Guvernator, Cel care m-a umplut de lumină şi bucurie, să vă binecuvânteze şi pe voi preaiubiţii mei prieteni şi fraţi!

Azi am avut sărbătoare mare, oaspeţi înalţi! După ce, cele trimise mie au luat formă în spaţiu, când masa mi-a fost încărcată cu bunătăţi neaşteptate, toată dorinţa mea de a nu fi singur s-a îndreptat către prietenii voştri implorându-i să vină să vadă şi să se bucure de dragostea voastră răsfrântă peste mine.

În lumea noastră a fost o mare sărbătoare, întru-cât vizita a fost însoţită de frumuseţea intruchipată, de Doamna Luminii, cea mai apropiată prietenă a voastră, înconjurată de foarte mulţi bărbaţi şi femei, oameni mari luminaţi, personalităţi distinse care au venit la noi cu parfumul locaşurilor lor, cu radiaţiile luminii ce-i înconjoară şi care au făcut să fie în toată lumea noastră o bucurie demult neîntâlnită şi o înălţare sufletească a tuturor.

M-am închinat Doamnei şi simţeam că nu mi-e deajuns spaţiul înconjurător pentru a primi pe Doamna Luminii care venea cu zâmbetul frumuseţii ei spre

noi, privind spre toţi. Şi ca unul ce mă simţeam gazdă, am căzut la picioarele Ei şi am atins fruntea mea de sfântul ei deget, iar ea mi-a pus mâna pe cap şi m-a ridicat zicându-mi:

-„Eşti mulţumit fiule?”

Aproape că nu am putut să răspund, atât de mare era bucuria ce îmi înconjura întreaga fiinţă. A dat ordin pe lângă prietenii fiilor ei, cărora le-a destăinut frumuseţea lucrării dorită de ei, să vină în jurul dragostei lor toate rudele lor şi toţi acei pământeni ce au venit aici demult şi pe care i-am văzut, au fost ajutaţi şi înţeleşi de Doamna Luminii în împrejurări grele - şi au venit, au venit din lumea noastră de aici din oraşul IV destul de mulţi. Nu ştiam cine sunt, am lăsat ca la urmă să-i cunosc şi ne înţelegeam numai prin semne, pentru ca la urmă, după ce vom rămâne numai noi să facem cunoştinţă.

Erau mult prea mulţi din alte oraşe şi m-am gândit că toţi băştinaşii locului îmi vor fi deacum prieteni.

A spus **Doamna Luminii:**

-„Fiul meu George a dorit ca să vină în locul lui acea persoană care a luat parte la durerile lui, la încercările lui, la căderile lui, ca şi la bucuriile lui. Aflaţi toţi care sunteţi de faţă că acea persoană dorită de el, fiul meu George, am fost eu - prima şi ultima care am fost lângă el. Repet: Sunt prima şi ultima persoană care am fost lângă el”… Aşa a zis Doamna Luminii şi mi-a spus:

-„Fiul meu Gerard, eu nu pot să-ţi ţin locul, dar am venit să ţin locul celui iubit, a fiului meu George şi doar la dorinţa lui am venit pentru că pământenii când înalţă o dorinţă curată, nu se poate respinge şi am venit aici acum de faţă pentru că a fost dorinţa lui, pentru că l-am înţeles”.

Şi a zis **Doamna Luminii:**

-„Întru-cât eu nu pot sta, va sta acela care totdeauna a stat cu suliţa dragostei împungând pe vrăşmaşii fiului meu George”

… Şi atunci a apărut din grupul luminaţilor, fericiţilor, un tânăr atât de frumos, atât de frumos că am zis: oare acesta a fost musafirul meu, oare mă voi bucura eu cu el? Vai cât mă înalţ eu prin această bucurie ce mi-a fost dăruită! Şi îmi venea să plâng de bucurie…

Şi a zis **Doamna:**

-”Înaintează Gheorghe! Pentru că dragostea ta a stat lângă fiul nostru George, care a dorit până la venirea lui să stea cineva pe scaunul acesta, să stai tu!”…

Iar **Sf. Gheorghe** - căci sfântul Gheorghe era - a făcut o înclinare cu respect catre Doamna Luminii, a înaintat către mine şi a pus mâna pe frumosul şi minunatul scaun liber, vorbindu-mi astfel:

-„Frate iubit! Voi veni la tine des. Vom sta la sfat, vom vorbi, ne vom bucura, bineînţeles nu păstrându-mi locul meu pentru totdeauna, ci venind în vizită din când în când, pentru că nici prietenul nostru George nu va sta la tine tot timpul, ci numai în vizită. El va sta la locul lui. A dorit doar un loc să aibă când va sta cu tine la sfat”.

I-am răspuns:

-„Frate luminate, tot ce vezi eu i-am cerut, dar dorinţa prietenei noastre a fost să aibă şi el un loc pentru că mă iubeşte şi când va veni la mine să aibă unde sta. Eu doresc ca venirea lui să fie cât mai târziu, pentru că este atât de luminat şi frumos, are un climat atât de bun că mă satură. Îmi dai tot ce poate fi mai bun privindu-te. Cred că multe îmi vei spune din lumea ta, a fericiţilor". Mi-a răspuns:

-„Nimeni nu ştie unde va sta cineva de pe pământ; nu putem nici apropia, nici depărta ceasul venirii lui în lumea noastră"…

Toată lumea se îmbulzea să vadă musafirii mei… toată lumea era fericită, pentru toţi a fost praznic. N-aş putea spune cât a durat. Din masa încărcată am dorit să guste fiecare. Nimeni nu le-a gustat, decât le-a atins cu bucurie, cum nu se poate spune!

Au plecat toţi oaspeţii şi au rămas numai băştinaşii. Atunci am început să dau din fructe, din dulciuri, din băuturile gustoase şi am tot dat şi a rămas masa tot încărcată. M-a uimit ce mulţi au cunoscut pe prietena noastră şi mi-am făcut atâtea cunoştinţe, încât acum fac parte dintr-o famile extrem de mare prin voi.

Masa - pururi va sta încărcată, pentru că eu sunt sătul de înclinaţiile şi admiraţiile tuturor faţă de dragostea voastră. Toţi mă fericesc, zicând că eu am legături cu lumea fericiţilor prin voi, şi aşa că toate acestea nu fac decât să mă înalţe. Aşa că eu nu pot să nu zic că vă rămân dator, pentru că voi sunteţi aici prezenţi prin dragostea voastră şi mă înalţ prin voi şi voi prin mine. Eu am devenit un mijloc prin care şi voi v-aţi înalţat şi odată cu voi şi eu, prin dragostea voastră şi a prietenilor voştri.

Să spun că vă mulţumesc, e prea puţin!

Doresc să vă eliberaţi de tot ce e greu, doresc să staţi cât mai mult, să faceţi cât mai multe în lumea voastră, pentru că nici nu vă daţi seama voi cât de înălţătoare va fi Lucrarea voastră.

George: - Ştii Gerard, că dacă nu mi-ai fi cerut, nu am fi făcut…

Gerard: - Daţi-mi voie să plec… bucuria sus e prea mare şi vreau să fiu acolo!...

George: - Mergi în pace!

Bucureşti, 16 noiembrie 1965

MERYLIN MONROE

- artistă americană
- rătăcitoare

Am vrut să cunoaştem esenţa actriţei americane Merlyn Monroe, care s-a sinucis, tânără fiind şi plină de glorie într-o beţie narcotică.

Veronica: - Da! Apare… vai săraca… ce îmbătrânită e!... Şi când te gândeşti ce frumuseţe de femeie era…acum nu e deloc frumoasă...nimic din ce a fost nu mai are sărmana… mi-e milă de ea… cred că e amărâtă rău.

George: - Fii binevenită Merylin!...

Merylin: - Vă mulţumesc!... Vă mulţumesc că mi-aţi prilejuit câteva clipe de recreere. Ce bine e la voi!

George: - Dar unde eşti, că ţi se pare bine la noi?

Merylin: - Nicăieri!... Rătăcesc căutând un loc şi nu găsesc. Nu ştiu să să spun pe unde umblu…

George: - Ce bucurie ai?

Merylin: - Nici una!

George: De ce nu cauţi să stai lângă unii oameni?

Merylin: - Ce să iau de la ei? Vaete, suspine, alergări? Unde sunt eu toţi aleargă, toţi se tânguiesc… Doresc să aibă un loc stabil şi nu-l au…

Am blestemat că nu am un loc unde să mă odihnesc… blestem şi acum şi acest blestem mă sfâşie, mă chinuie şi mai mult, pentru că tot pe mine se întoarce.

George: - Şi nu poţi cel puţin să taci?

Merylin: - Ce mult face omul cu mintea întreagă pe pământ! Cum poate să urce scări nebănuite şi neînchipuite de ei în viaţă…

George: - Ai fost frumoasă şi iubită şi tu Merylin.

Merylin: - La ce mi-a folosit?

George: - Filmele tale şi acum se văd pe ecrane…

Merylin: - Nu mi-aduc nici un folos… Nu mă ajută cu nimic…

George: - Vrei să ne arăţi culorile de bază?

Merylin: - Ce culori să mai vezi la mine… o rătăcită, o nenorocită… ni mă mai face să le văd şi eu, că mă sfâşie…

George: - Bine, nu le arăta…

Merylin: - Eu am fost cea mai săracă de pe pământ, că n-am avut mintea întreagă…

George: - Te poţi duce Merylin!

Bucureşti, 16 noienbrie 1965

ROGER LA PORTE

Un tânăr american

- guler alburiu până la gât, apoi gri semi-deschis şi diagonală roz
- Stratul IV

Acum zece zile, un tânăr american Roger la Porte şi-a dat foc în faţa palatului O.N.U. în semn de protest pentru intervenţia armată a Statelor Unite în Vietnam.

Veronica: - E îmbrăcat ca militar mai modern, svelt, sprinten, cu un veston lipit pe corp. Are în mână ceva… nu ştiu ce… Hainele sunt frumoase, de un roz violet… Nu am mai văzut aşa ceva! Are o expresie dârză, trăsături fine şi un aer degajat. Are ceva de curaj în el…

George: - Fii binevenit la noi!

Roger: - Vă mulţumesc de invitaţie. Cel în numele căruia m-aţi chemat să vă împlinească cele dorite!

George: - Asemenea şi ţie! Ia spune-ne, cum ţi-ai dat foc?

Roger: - Foarte bine.. De când mă ştiu, de copil am fost împotriva violenţei. Orice suprimare a unei vieţi, oricât de neînsemnată ar fi fost ea, mă revolta. Mă băteam cu copii pentru viaţa gândacilor, a fluturilor şi nu vroiam în prezenţa mea să se stinga viaţa a ceva ce avea viaţă...

Cum era să suport văzând vieţi de oameni rupte înainte de vreme şi pentru că mi-am făcut această educaţie, am luat acest toiag în mână al curajului şi am zis: poate focul care ma va arde pe mine, va topi inimile împietrite. Acum îmi dau seama că trebuie un foc mult mai puternic care să îmoaie inimile celor împietriţi. Dragostea mea pentru semenii mei m-a îmbrăcat cu haină de oştean, haină pe care eu n-aş fi putut să o dobândesc în alt chip. Nu-mi pare rău că am terminat cu viaţa pământului.

- C e vârstă aveai?
- Douăzeci şi patru…
- Făceai parte dintr-o confeiune?
- Eram protestant.
- Cu ce te ocupai?
- Aveam un serviciu neînsemnat.
- Şi acum în ce strat eşti?
- Sunt în IV. Sunt mulţumit. Încă nu m-am desprins total de pe pământ. Fac multe călătorii pe pământ… O, cum aş vrea să răzbun nişte oameni!... Nu prea îmi dau seama ce am şi ce nu am, aici intrat în aceste legi perfecte unde nu există ură şi perfidie.

Sunt prea fericit că sunt între aşa oameni de elită şi nu mai văd ce mi-ar mai putea lipsi. Poate mai târziu…

- Vrei să ne arăţi baza spirituală?

- Guler alburiu, gri deschis şi cel mai mult gri semi-deschis. Are o diagonala lată roz de la umărul drept peste piept până la brâu… Întoarce-te dacă vrei!... Nu, banda nu se continuă, spatele e gri semi-deschis.

- Ce înseamnă diagonala aceasta?

- Jertfa provocată de mine însumi pentru dragostea aproapelui.

- E un roz deschis, foarte frumos!

- Rugăm să ni se arate culorile spirituale înainte de sinucidere!

- Are un gri semi-deschis, fără guler alb, fără diagonală roz…

- Dacă mi-ar fi dat foc altcineva pentru Evanghelie sau credinţă în Dumnezeu, aş fi fost complet alb; pentru că singur mi-am provocat suferinţa, pentru dragostea de oameni, am căpătat această diagonală roz, precum şi gulerul alb şi acest toiag, semn al curajului.

Am fost primit în IV mai mult decât un rege care se întoarce biruitor de la o luptă. Aşa că nu îmi pare rău!

-Îţi mulţumim tinere! Poţi merge!

-Vă mulţumesc şi eu.

A încrucişat mâinile pe piept şi se înclină.

Bucureşti, 30 octombrie 1965

PERGANI ARIS

din Zefirius

- argintiu luminos

- Stratul VIII

Ne-am rugat Părintelui Ceresc, Marele Învăţător să trimită pe cineva care cunoaşte disciplina reîntrupărilor, când şi cum coboară cineva din straturi, precum şi care sunt factorii care determină venirea în trup.

Veronica: - Cred că vine cineva în ecran… se vede o lumină rotundă care se măreşte încetul cu încetul… la formă ovală, începe să se contureze un bust de bărbat… devine din ce în ce mai clar! Nu recunosc cine e. E un bărbat în acest oval de lumină, cu păr lung până în umeri şi o mică mustaţă. Barbă nu are. Tot e alb, capul decoperit.

L-am salutat.

Necunoscutul: - Părintele Luminilor care a îngăduit venirea mea la voi, să vă binecuvânteze pe voi şi dorurile voastre de cunoaştere! Am fost trimis la voi ca să mă întrebaţi cum şi ce vreţi să ştiţi.

George: - Mai întâi vrem să te cunoaştem şi de aceea te rugăm să ne spui cine şi de unde eşti?

Necunoscutul: - Am fost locuitor în Zefirius. Numele meu este Pergani Aris, adică „bătrân între bătrâni care primea comunicări şi ţinea legătura cu trimişii Divinităţii”. Viaţa mea în Zefirius a fost de 963 de ani şi m-am mutat la

locul desăvârşirilor acum 18 ani. Acum mă aflu printre locuitorii Oraşului fericiţilor al VIII-lea.

George: - Spune-ne te rugăm, cum de ai fost tu cel trimis la noi?

Pergani: - Am fost trimis la voi pentru că fiind în trup în Zefirius, am cunoscut multe şi am văzut multe, atât pe planeta noastră, cât şi pe celelalte planete. Încă în trup fiind am călătorit condus de maeştrii mei şi pe planeta voastră a pământenilor.

TREBUIE SĂ ŞTIŢI: ca artă, ca intelectualitate şi iscusinâţă umană, sunteţi a treia planetă, iar ca stare spirituală, ca puritate şi armonie… cea mai din urmă şi nu numai atât: **sunteţi în afara Lumii armoniei universale.**

Între oamenii pământeni, am întâlnit cea mai teribilă duritate spirituală care este cruzimea, sălbăticia…

George: - Cum ai constatat?

Pergani: - Am simţit-o venind între pământeni, prin faptul că n-am simţit între oameni acea sudură perfectă care este în alte planete, acea desăvârşită nevinovăţie şi puritate… **toţi sunt duri ca pietrele… ca granitele voaste…**

George: - De ce? Cum de a ajuns planeta aceasta în aşa hal, cum îţi explici răutatea?

Pergani: - E o poveste amplă, e o istorie lungă care nu poate fi spusă în câteva cuvinte. În afară de aceasta, eu nu am cercetat „evoluţia" prea în amănunt, nu am avut această specialitate. Am cercetat pământul doar din metaforele celor cu care comunicam. Nu am aflat lucruri precise.

George: - Ai căutat explicaţia apariţiei răului?

Pergani: - Eu am zis aşa: dacă din primii oameni au ieşit oameni cruzi, mi-am zis: probabil această planetă a fost blestemată să aibă un climat brut, sever, şi oamenii de pe el de foarte multe ori neştiind ce vor, nedându-şi seama de presiunea climatului, au început să se războiască între ei…

George: - Dar cine să-i blesteme? De ce? În ce fază?

Pergani: - De către cei ce i-a plăsmuit, că doar nimic nu se petrece decât în urma unui ordin dat. Eu nu am ştiut că i se spune pământ, eu i-am spus aşa după cum am simţit eu: „Hadârâuc", ceea ce înseamnă oameni chinuiţi, viaţă grea, climat aspru…

George: - Blestemul, totuşi are o cauză, şi ar trebui să… fie determinat de un fapt, de ceva precis care să genereze blestemul Creatorului.

Pergani: - Nu poţi face un lucru şi apoi să-l blestemi, decât dacă ai un motiv.

George: - Şi care ar fi motivul?

Pergani: - Va fi fost supărat Creatorul de cei ce o locuiau şi Părintele în mânia Sa a aruncat blestemul. Asta-i părerea mea. De fapt, când am fost pe la voi, am întrebat pe îndrumătorii mei, de ce e aşa greu pe această planetă? Ce s-a întâmplat cu aceşti oameni? Şi mi-au răspuns: „Ei singuri si-au atras starea aceasta şi se luptă în ea. Noroc că au viaţă scurtă, dar mulţi dintre ei nu cunosc lupta şi se trezesc mutaţi cu nimic la ei."

George: - Adică ei nu au pomenit nimic de blestem.

Pergani: - Am dedus eu…

George: -Un Creator perfect poate face lucruri imperfecte?

Pergani: - Nu!

George: - Pământul e perfect?

Pergani: - …

Veronica: - Ezită să răspundă…

George: - De ce eziţi?

Pergani: - Ştii doar, am spus!

George: - Să nu ocolim: Pământul e imperfect…

Pergani: - Da!

George: Deci nu l-a făcut Dumnezeu!

Pergani: - De ce spui aşa? Eu am zis că Pământul a fost bun, a fost blajin, dar şi-a atras climatul pe care oamenii şi l-au meritat…

George: - Să te întreb ceva: litosferele planetelor sunt identice?

Pergani: - Nu, nu. Pe măsură ce se îndepărtează de Soare, litosferele planetelor, sunt din ce în ce mai nobile, adică au din ce în ce mai multe materii zise nobile… încărcate cu energie.

George: - Cum se explică asta?

Pergani: - Eu nu ştiu să-ţi explic, nu am fost om de ştiinţă

George: - În ruga noastră îndreptată către Părintele ceresc, am cerut să vină cineva care să ne vorbească despre legile călătoriilor, ale întrupărilor.

Pergani: - Da uite ce-i… e mult de spus. Când începi, trebuie să termini un capitol întreg. Acum nu am reflectat, şi apoi de mult nu am mai făcut contactul cu voi; şi aşa venind la voi…

George: - Cum ai venit până la noi?

Pergani: - Sunt în stratul I şi pe drum am văzut multe care m-au răscolit. Trebuie totuşi să păstrez distanţa între mine şi voi ca să nu vă dăuneze. Eu am păstrat această distanţă, căci nimeni din cei ce sunt în trup nu pot sta la o tensiune prea ridicată.

Face-ţi program! Să vă pregătiţi… şi voi veni şi eu. Când ve-ţi vrea, să mă chemaţi.

George: - Te voi chema chiar mâine!

Pergani: - Ţine-ţi seama şi de starea voastră. Am plecat!

Bucureşti, 30 octombrie 1965
PERGANI ARIS
continuare

Veronica: - A venit.. în ecran…hop şi Siu! Siu Karta a făcut un semn către Pergani Aris…

I-am salutat.

Pergani: - Alături de solia Împăratului şi Stăpânului nostru, cerem binecuvântarea şi luminarea Tronului pentru noi şi pentru voi, cerem ploaie binefăcătoare peste lucrul vostru! Mă bucur că sunt lângă vechiul vostru prieten, în faţa căruia mă închin pentru activitatea şi dragostea ce o are pentru pământeni. El nu se simte bine în locul hărăzit, şi din câte ştiu, se simte extrem de bine atunci când poate fi o punte de legătură între Divinitate şi muritori. Cele cinci puncte de activitate ale lui, ce le are cu muritorii de pe pământ, se văd ca cinci bulevarde imens luminate ce se întind spre marele Tron al Divinităţii. Pentru această activitate a lui, chiar şi cei ce veghează în jurul Tronului se închină lui. De aceea şi eu mă închin…

Veronica: - A ridicat mâinile şi le-a coborât…

Pergani: - … şi mă bucur că suntem alături. Precum pe planete, aşa şi în lumea fericiţilor, nu sunt toţi la fel, nu sunt doi care activează în acelaşi fel, nu sunt două râvne care să vibreze la fel.

Şi acum să începem!

Aşa am văzut şi eu: am asemuit treptele urcuşului cu nişte grădini ce au plante care înfloresc, floarea trece la maturitate făcând sămânţă, sămânţa s-a copt, tot prin energia ei a căpătat capsula care protejează seminţele şi aşteaptă un vântişor, ca seminţele să fie răscolite şi răspândite. În momentul când pune Marele Maestru degetul pe butonul legilor Sale, **prin suflul Legilor Sale seminţele sunt răspândite şi atrase de locurile cu care au ceva comun.** Dacă, „întâmplarea" face ca sămânţa să cadă pe un teren cu care nu are nimic comun, acea plantă poate ieşi cu totul aparte, ca fire, caracter şi înzestrare, de cei ce l-au găzduit. Sunt flori nobile şi sunt şi mai modeste. Unele cresc într-o anumită ambianţă, altele în alta.

Aşa se întâmplă şi cu oamenii. Răsar din părinţi care au idei şi apucături comune, sau răsar din părinţi care sunt cu totul opuşi în bine sau în rău.

Această relativitate se perpetuiază mereu pentru a se perfecţiona planta ieşită din sămânţa trimisă, sau… degenerează aruncându-se în coşul adânc al umilinţei şi căderii. Nu poţi aduce o floare din Zefirius să crească pe o planetă ca Pământul şi nici de pe Pământ să crească pe Zefirius. Ele sunt atrase de legile care sunt întocmite între sămânţa care pleacă din mâinile Marelui Horticultor şi pământul care aşteptă să-şi dea roada.

Sunt pământeni şi oameni care nu primesc această binecuvântare din partea Horticultorului. Acest motiv este hotărât tot de Cel ce stăpâneşte toate pentru a rândui acelui pământ altă denumire, altă preocupare.

Sunt planete care primesc seminţe din care ies nişte flori gingaşe, plăpânde, sunt planete care primesc seminţe din care ies flori cu miros puternic, flori mari şi mici, cu gingăşii aparte şi cu parfumuri diferite.

Sunt planete care primesc seminţe din care ies flori al căror parfum desfată pe cei din jur, iar alături de ele răsar plante care nu numai că nu împrăştie parfum, dar e atât de respingătoare şi jenantă, încât cauţi să le distrugi, să dispară, să nu se mai vadă.

Acesta-i Pământul! Şi voi sunteţi un pământ care aţi putea primi o sămânţă pe care ar trebui să o cultivaţi, dar lucrul vostru hărăzit nu-i numai pentru bucuria voastră, ci spre bucuria multora care nu numai că vor privi, dar se vor hrăni creîndu-şi un climat bun din rodul muncii ce va fost hărăzit să o împliniţi.

Dacă întâmplarea face să ajungă o sămânţă gingaşă pe o planetă cu un climat aspru… nu durează. Unii dispar de cum apar, alţii se mai chinuie un an, doi, cinci, zece şi dispar, nu se simp bine şi pleacă la locul lor. Alţii stau până ajung şi ei seminţe coapte şi aşteaptă pe cineva de care a auzit sau îşi închipuie că ar exista undeva, că ar veni să ajute cu grijă sămânţa coaptă. Puţin cunosc cu adevărat pe Stăpânul din a cărui poruncă a plecat… Acum e acum… unde mai merge? Se întoarce la locul lui? Mai urcă o treaptă sau se aruncă la coş?..

Pe planeta unde am fost şi eu dus…sau mai bine zis „aruncat”… iese cam anevoie floarea, fructul, dar se menţine mult. Climatul nu-l grăbeşte să se maturizeze, ci adevărata ei tinereţe, adică timpul cel mai favorabil când se simte în deplină viaţă de energie, tinereţe şi frumuseţe, este timpul când floarea are trei-patru sute de ani, după care merge spre copt. Şi acum depinde de climatul ei personal, interior, dacă se poate coace mai repede sau tot încetişor.

Florile Pământului – nu toate – unele prind câte o adiere de parfum ce vine dinspre Zefirius şi-s aşa de mirate: ”Cum? se întreabă ele. Mai există şi alte planete care sunt mult superioare faţă de noi?” Şi nu greşesc. Acesta nu este meritul nimănui. Aşa a fost hărăzit de Marele Maestru ce le-a plasat în „leagănul Său cel mare” ce ţine şi leagănă toate planetele, de al cărui stâlp este strâns legat şi pe care se odihneşte Cel ce a orânduit totul…

Poate într-o zi vor cunoaşte bine aceste flori, de unde au venit şi cine sunt, dar aceasta nu o ştie decât Cel ce a rânduit toate!...

Siu Karta: - După cum aţi vâzut iubiţii mei, prietenul nostru prezintă oamenii ca pe nişte seminţe aruncate de un grădinar iscusit, seminţe de mai multe feluri. Le are strânse în locurile Lui, bagă mâna şi aruncă şi unde o duce vântul, unde o atrage un loc, cade. Sunt copii în pântecele mamei lor care neavând climatul necorespunzător, o iau din loc repede şi se întreabă oamenii ce rost a avut acest copil dacă viaţa lui a fost de o zi sau de un ceas? Ei, aici este secretul: „î n t â m p l a r e a” a făcut să fie atras, dar climatul fiind neprielnic… s-a retras…

…. Tăcere….....

George: - Parcă nu sunteţi inspiraţi, parcă vă lipseşte ceva!

Veronica: - Şi nici Siu Karta nu este aşa cum il ştiu!

George: - De ce vorbiţi numai generalităţi şi nu exprimaţi idei precise, formulări clare?

Pergani: - Suntem aşa pentru că şi noi dibuim secretul lucrului Marelui Grădinar…

George: - Nici în Zefirius disciplina călătoriilor şi a legilor reîntrupărilor nu se cunoaşte?

Pergani: - Nu, nici în Zefirius nu se cunoaşte! E o taină şi pentru noi. E un mister ce nu l-a dezlegat nimeni.

George: - Şi de ce nu întrebaţi şi voi mai sus? Nu vă interesează?

Pergani: -Să nu crezi că nu ne interesează, dar ceva şi pe noi ne opreşte. Nimeni nu pătrunde mai mult, nimeni nu spune mai mult.

George: - De ce se păstrează acest secret?

Pergani: - Propriu zis nu este un secret, dar nimeni nu poate pătrunde misterele, şi ca să nu zic aşa - „tehnica" reîntrupărilor e cea mai de nepătruns. Încearcă - câte unii, sub o forma sau alta, dar nu merg mai departe cu pătrunderea.

George: - Adică numai Opalul ştie?

Pergani: - Da, cei din locul de unde izvorăsc legile. Au fost întrebate şi fiinţele opalice, dar secretul numai „El" îl ştie.

George: - Eu cred că nu este nici un secret. Eu nu cred prea mult în „secrete"… Cred însă că manifestarea acestor legi ale atracţiei sunt atât de complexe încât practic nici o minte planetară nu o poate cuprinde… Vezi, tu ai spus, te-ai exprimat că: „bagă mâna şi ia seminţe şi le aruncă…", asta e o expresie metaforică, nu e o expresie ştiinţifică.

Siu Karta: - Da, aşa m-am exprimat… Fiecare prezintă după cum vede el.

George: - Cred că tu nu ai văzut o mână care să ridice pe cineva şi să-l arunce undeva într-un loc anume.

Siu Karta: - Sigur, dar cum pleacă cineva din straturi nu ştim, şi cred că nici nu vei găsi pe cineva care să-ţi spună cum se petrece plecarea…

George: - Când cineva din straturi urmează să plece pe pământ, ştie el aceasta? Are presentimentul plecării?

Siu Karta: - Asta pot s-o spun eu: am asistat la tânguirea şi la mâhnirea lui Socrit un timp de… ca la un moment dat să dispară şi să nu-l mai întâlnesc. Mă întrebam ce-i cu el şi n-aveam nici un răspuns. Aşteptam. Ca să dau de el pe pământ mai târziu, să-l văd cum se luptă cu viaţa, să-l compătimesc, să-mi aduc aminte de uşoara lui tristeţe şi mâhnire… pentru ca apoi, după un timp, să-l văd că se întorce înapoi mai triumfător, mai luminos.

Eu aşa-mi închipui: că la plecarea unui spirit pe pământ pentru întrupare, spiritul simte un fel de tristeţe că pleacă dintr-o lume a păcii şi merge într-o lume a eforturilor, a strădaniilor grele şi neprielnice. Poate va trece prin sabie, prin foc sau chinul unei boli, sunt stări prin care trebuie să le treci în trup fiind, vrei nu vrei! Trebuie să suporţi cele ce sunt ale trupului pământean. Nimeni nu

ştie când pleacă cineva să se întrupeze, dar dacă eşti atent, îi simţi mâhnirea, nu i-o vezi.

George: - Şi s-a întâmplat demult asta cu Socrit?

Siu Karta: - Nu ştiu numărul anilor, dar în tot cazul a fost mai demult, prin Europa în orice caz, şi se ocupa cu astronomia…

George: - Aha, aha, când a fost Copernic!

Siu Karta: - Da, da Copernic.

George: - Eu îmi explic plecarea pentru reîntrupare printr-o asemănare cu apropierea momentului morţii… O presimţi, dar nu ştii exact când vine…

Siu Karta: - Da, e ca o moarte, pentru că nu ştii dacă mai vii de unde pleci.

George: - Pergani, despre începuturile vieţii poţi să vorbeşti?

Pergani: - Eu, drept să spun, m-am mulţumit cu nivelul metaforelor. Am zis şi eu cum spuneţi voi… „Crede şi nu cerceta”.

George: - Eu „cred şi cercetez”, iartă-mă te rog, dar pământenii au o fantezie foarte bogată. Vorbesc „câte în lună şi în stele”.

Pergani: - Aşa şi nouă ne trec multe prin cap, dar tu vrei lucruri exacte, precise….

George: - Nu uita iubite prieten, că sunt arhitect, şi în materie de exactitate, geometria liniilor şi a formelor cer atât artă, cât şi precizie matematică. Aşa că sunt şi eu tributar educaţiei ţi formaţiei mele profesionale…

Pergani: - E bine să cercetezi singur… Noi mai mult aşteptăm să primim de la Marele Izvor.

George: - Vă mulţumim prea iubiţii noştri!

Pergani: - Fiţi binecuvântaţi şi mult spor să aveţi în munca voastră şi roua razelor divine să fie asupra muncii voastre!

Bucureşti, 1 noiembrie 1965

B U D H A Sakyamuni

- Alb argintiu strălucitor
- Oraşul de aur (stratul IX)

Pentru precizările în legătură cu problema pe care o reprezintă „fenomenul reîntrupărilor”, l-am chemat pe Budha Sakyamuni, cel mai mare spirit din Oraşul de Aur.

Veronica: - A apărut în ecran un bărbat foarte frumos, cu o coroană regească pe cap… Prima dată când văd aşa ceva… E tot în alb… Îi văd doar bustul circumscris de ovalul ecranului… exprimă o deosebită nobleţe, o oarecare severitate, o autoritate majestoasă liniştită în acelaşi timp, modestă, mângâietoare…

Am rostit un salut amplu, prelung la măsura şi cinstea distinsului nostru invitat.

Budha, după cum se ştie a fost prinţ, prinţul Sidharta Gautama, fiu de rege. Prezicâdu-i-se regelui că fiul său va revoluţiona gândirea filozofică a asceţilor şi anahoreţilor, regele a căutat să izoleze pe fiul său de lumea înconjurătoare. N-a reuşit însă. Prinţul Sidharta reuşeşte să iasă din curte imensă a palatului şi să cunoască în mijlocul oamenilor suferinţa: boala, bătrâneţea, sărăcia şi moartea.

Sidharta pleacă într-o mănăstire, iar de acolo se retrage în pustie. Sub „copacul cunoaşterii” Budha intră intr-o meditaţie înaltă, din meditaţie în contemplaţie şi din contemplaţie în extaz. El este mediu şi în timpul şederii sale sub copac i se descoperă, i se relevă Adevărul şi tainele vieţii şi ale morţii. Budha descoperă calea ieşirii din suferinţă prin echilibru, prin meditaţie şi printr-o concentraţie care să aducă pe om să-l facă să se împace cu sine însuşi şi prin sine să intre direct în a r m o n i a u n i v e r s a l ă…

Experimentând posturile şi lipsurile, culmile cele mai înalte ale iluminării, după îndelunga sa petrecere în pustie, Budha se reîntoarce în mijlocul ucenicilor săi adresându-li-se astfel: „ O fraţii mei! Viaţa de îmbuibare şi huzur e nedemnă şi înjositoare, dar şi viaţa în lipsuri şi post, viaţa în asceză extremă este inutilă şi zadarnică…”.

Budha a revoluţionat gândirea filosofică, arătând **calea de mijloc** ca cea mai perfectă cale menită să aducă omului echilibru şi înălţare. „Nirvana” nu-i aparţine lui, e o creaţie a urmaşilor săi, care au înţeles greşit recomandarea lui Budha pentru meditaţie şi contemplaţie. Extazul nirvanic e o rătăcire, aşa cum şi în creştinism este o rătăcire credinţa că un „mântuitor” va salva pe om din neştiinţă, înapoiere şi păcat.

Să revenim însă la problema noastră: fenomenul întrupărilor.

Budha: - Rog pe Părintele Luminilor, Domnul Domnilor Împărat, preaputernic a toate, să vă binecuvânteze, să vă lumineze, să vă umple de înţelepciune pentru a putea pătrunde ştiinţa necunoscută, a o descifra, a-i descoperi tainele şi a le da spre a fi privite de cei din jur! Aţi dorit să vorbiţi cu

mine, pentru a vă lămuri şi perfecţiona subiecte necunoscute, neînţelese, şi care sunt puţin crezute de oameni, cu toate că sunt mai mult decât adevărate.

Eu am fost indian; în treapta unde mă găsesc - de linişte, de bucurie şi odihnă perfectă, de armonie şi frumuseţe neînchipuită - şi până la ultima treaptă de unde încep rătăciţii şi comunitatea vagabonzilor, nu se vorbeşte decât o singură limbă. Orice naţiune de pe orice planetă, reîntoarsă de unde a plecat, vorbeşte limba locurilor de unde a venit, în sensul că filosofia pe care a împărtăşit-o fiecare, modul în care a conceput fiecare viaţă, generează un limbaj specific, aparte.

Ca să vă întăresc credinţa în perpetuarea renaşterii lor, cea mai puternică dovadă este în persoana prietenei noastre, care deşi nu ştie să prezinte limbajul adevărat cum îl aude, îl înţelege totuşi perfect ca pe o limbă pe care a cunoscut-o, a trăit-o şi vorbit-o, redând în limba ei românească totul, pentru că este mult mai stăpână pe adevărata ei limbă maternă decât aceea pe care o vorbeşte acum.

Zadarnic se zice: „A venit la noi în ţară şi ne-a vorbit în limba noastră". Greşit! Cel ce vede şi înţelege limba adevărată, reprezintă în limba lui, fără să-şi dea seama.

Acum te rog să întrebi ce ai, pentru a-ţi lămuri problema cu privire la atracţiile care se fac pe diferite planete. Vorbim de planeta Pământ.

George: - De unde ne vorbeşti Luminate Budha?

Budha: - Din locul de odihnă şi linişte V.

George: - Şi locul permanent?...

Budha: -IX - Oraş de odihnă şi permanentă muzică, Oraş de lumină şi biruinţă, de unde ţâşnesc toate hotărârile şi legile.

George: - Permite-mi să fiu scurt şi precis: care sunt factorii care determină ca un spirit să ia trup la un anumit timp şi într-un anume loc?

Budha: - Da, îţi răspund. Din ştiinţă cunoaşteţi că sunt mai multe planete, nu? Tot din cele cunoscute de voi ştiţi că planeta pământului şi EU AFIRM CĂ: **şi celelalte planete, precum şi treptele de odihnă şi linişte, sunt într-o permanentă, mişcare: unele, mişcându-se mai energic, altele mai lent.**

Atracţiile sunt de o exactitate neînţeleasă şi necuprinsă de nimeni: atracţiile dintre planete şi treptele de odihnă, între treptele de laudă şi veselie, şi între haosul comunităţii vagabonde - spirite care rătăcesc însetate ca să dea de ceva.

Zic: se fac atracţii permanente; planeta atrage mai ales spirite inferioare, pe cele dornice şi înfometate de viaţa pământeană. Cel mai des sunt atrase miliardele de rătăciţi care sunt cel mai uşor atraşi de către Planeta Pamântului şi foarte puţini din ei se întorc cu un plus. Numai dacă are fericirea ca locul unde au căzut să aibă un climat prielnic, să-i îndrepte nodurile şi gloditurile cu care au venit prin atragere, abia atunci rătăcitorul poate face un pas-doi spre o oarecare îmbunătăţire. Altfel rămâne tot rătăcitor, tot vagabond.

Foarte rar, poate chiar la o sută de ani de-ai voştri, când se petrec atracţii de către Lumea Lăudătorilor dintre Fii Luminii, dintre „Zei”, adică dintre cei din treptele cele mai avansate.

După cum am spus, şi aceste trepte - de la unu până la nouă - sunt în mişcare, dar se face aşa încet, încât numai cei din IX îşi pot da seama de această mişcare atât de neobservată. De aceea LA INTERVELE MARI, PRIN DIVERSE MIŞCĂRI PRIELNICE PLANETEI, SE FAC ATRACŢII DE SPIRITE ÎNALTE, pentru a trezi activitatea unora pe care s-a aşternut praf.

Faptul că atracţia se face în diverse puncte, pot zice că acelui ins însetat i se dă. M-ai înţeles, nu?

George: - Da, da. Adică acela care îşi doreşte să vină, este mai puternic atras…

Budha: - Din unele trepte se fac atracţii mai dese; mişcarea treptelor este, după cum am spus, foarte lentă. Pe cât te ridici - e mai ascuţit, mişcarea mai mare; pe cât cobori - conul e mai larg, mişcarea mai lentă.

Depinde de planetă ce atrage: **sunt planete avansate, sunt planete înapoiate, sunt planete superioare, sunt planete inferioare. Fiecare atrage ce este propriu climatului ei.**

Mişcarea de rotaţie nu o au la fel nici unele şi contează şi aceasta foarte mult. Ai înţeles cred… Există o strânsă relaţie de câmpuri magnetice între mişcarea planetei şi mişcarea straturilor. Atracţiile nu sunt la fel. Un fel atrage Pământul, vreau să spun anumite categorii de oameni sunt atraşi de Pământ şi alte categorii de oameni sunt atrase de celelalte planete. Înţelegi, nu?

Ştiu că aţi cunoscut că mai există planete locuibile. **Există fiinţe care doresc să fie atrase, după cum unii sunt atraşi la dorinţa şi setea planetarilor.** Unde se face atracţia are ceva în comun cu cel care vine….**adică locul de atracţie trebuie să aibă ceva în comun cu cel atras.**

Ţi-am răspuns la întrebare!

George: - Altă întrebare: în cele rămase din învăţătura ta, ai vorbit de cinci forme prin care fiinţele îşi pot realiza existenţele şi anume: 1/ Printre zei, 2/ Printre oameni, 3/ Printre „preta”, 4/Printre animale şi 5/Printre damnaţi…. Una nu-mi este clară!

Budha: - Animalele, nu?

George: - Da!

Budha: - Hai să-ţi spun! Printre zei, ştii la ce mă refer?

George: Da, la cei din Straturile înalte, între V şi IX.

Budha: - Deci, zei sunt cei între V şi IX, oamenii sunt cei între I şi IV, „pretar” (3 - sunt rătăcitorii şi vagabonzii; animalele (4) - prin animale am înţeles cei sălbăticiţi în egoism în desfrâu, hoţii şi criminalii, iar damnaţii (5) - sunt spiritele diabolice, cum spuneţi voi inteligenţele luciferice.

George: - Referitor la suferinţă, se pomeneşte faptul că tu considerai suferinţa însăşi trans-migraţiunea ”Samsara”, după cum spun indienii, adică

suferinţa ar fi însăşi faptul că e nevoie să te întrupezi de nenumărate ori pentru a reuşi să te ridici la treptele superioare.

Budha: Aşa am văzut eu în trup fiind şi nu am greşit. Suferinţa însă, nu pentru toţi, ci pentru cei atraşi din locurile zeilor la chin şi efort. Pentru zei întruparea pe pământ este suferinţă, pentru oamenii de rând şi mai ales pentru rătăcitori venirea pe pământ este ca o binecuvântare.

George: - Dar „Nirvana", calmul absolut prin care omul poate să se eschiveze, să scape de ciclul necesar de reîntrupări, suprimând „Samsara", nu ţi se pare că….

Budha: - Nirvana nu-mi aparţine, e o creaţie a celor după mine. Ca şi metempsihoza…

George: - …adică reîncarnarea în animale…

Budha: - ….da, nici asta nu-mi aparţine. E o aberaţie!

George: - Ai pus problema scăpării de suferinţă? Se vorbeşte foarte mult în budhismul contemporan de „soluţiile" pe care le-ai dat tu ca omul să scape de suferinţă…

Budha: - Nici asta nu-mi aparţine! De suferinţă nimeni nu poate scăpa pe pământ din cei superiori. De suferinţă nu pot scăpa nici cei ce vor să se ridice mai sus, numai „damnaţii", „animalele" şi „preta", numai ei au pe pământ raiul lor. În schimb ei suferă dincolo când părăsesc trupul.

George: - Ce ai urmărit, ce-ai vrut să dai tu oamenilor?

Budha: - Nu înţeleg ce vrei să spui!

George: - Păi din ceea ce are budhismul astăzi, dacă scoatem Nirvana şi tehnica suferinţei şi pasiunilor, rămâne cu totul şi cu totul altceva…

Budha: - Sunt lucruri care s-au adăugat pe parcurs cu intenţii bune…

George: - … dar cu valoare îndoielnică!

Budha: - Bineînţeles! De multe ori însă, adăugirile se fac cu scopuri meschine, bine determinate: fie a ţine în mână pe cineva, fie a ridica pe altcineva, dar se mai fac şi cu scopul de a adora pe cineva, cum a fost cazul şi cu mine, adăugând învăţăturii mele unele puncte pe care eu nu le-am atins niciodată.

George: - Bine, dar te întreb acum, ce părere ai de „Nirvana" ca soluţie spirituală?

Budha: - Nu o condamn!

George: - Dar o recomanzi?

Budha: - Cred că atunci când au introdus-o, mi-au cerut încuviinţarea şi am acceptat, pentru că cei ce au făcut adăugiri au căutat prin înălţarea alături de noi să-şi prezinte dorinţe şi să primească încuviinţarea, arătând sensul eforturilor.

George: - Bine, dar în felul acesta ştii că s-a cristalizat o anumită pasivitate, o anumită desprindere de condiţiile vieţii, oamenii şi-au făcut un ideal spiritual în realizarea tipului de călugăr cerşetor - „sadhu" cum i se spune…

Budha: - Dar aşa puţini sunt…

George: - Ce se întâmplă… „Nirvana” şi toată doctrina desprinderii de viaţă, i-a făcut pe indieni atât de absenţi la progresele ştiinţei, încât şi astăzi e cotată ca una din ţările unde e mare mizerie şi sărăcie. Spun acest lucru, pentru că eu consider o plagă pentru nişte oameni care au o concepţie care în loc să-i facă să îmbine activitatea cu contemplaţia, fac din ei nişte oameni pasivi, complet interiorizaţi, care ignoră şi dispreţuiesc cultura şi civilizaţia, aşa întrucât în doctrina ta am întâlnit cu multă satisfacţie acea soluţie prin care omul desăvârşit trebuie să combine activitatea exterioară cu meditaţia. Deci ideea „Nirvanei” după mine, am considerat-o retrogradă şi dăunătoare, relativ şi proporţional cu cei ce o practică.

….....

Budha: - India e o ţară mare şi desigur că sunt părţi unde predomină mizeria şi sărăcia, ca în orice ţară, dar sunt şi locuri îmbelşugate unde ştiinţa lucrează. Cei ce au îmbrăţişat ceea ce spui tu sunt foarte puţini şi depinde şi de om cum înţelege şi cum pune în practică ceea ce a înţeles. Peste cele scrise la început au trecut mii de ani şi e normal ca ele să se fi diluat. Depinde cu ce intenţii au fost introduse. Nici un doctor nu dă un alt medicament decât acela care trebuie. Dacă se întâmplă să greşească cu medicamentul şi în loc să-l scoale, slăbeşte pe bolnav, aceasta din pricina imperfecţiunii oamenilor şi din pricina ignoranţei care stăpânesc timpurile şi locurile.

George: - La evoluţie te-ai gândit Budha?

Budha: - În timpul vieţii, la multe m-am gândit, dar acum nu mă mai preocupă. Nu am nici timp şi nici nu simt nevoia. Ştiu că pe tine pur şi simplu te obsedează problema naşterii şi evoluţiei lumilor de lumină. Ştiu că mereu cauţi ca cineva să-ţi vorbească de aceasta. Eu îţi spun: nu vei găsi pe nimeni. Va trebui tu însuţi să cercetezi, să te adânceşti şi în cele din urmă vei reuşi să scoţi ceva. Nu va fi perfect, dar oricum va fi mult. Eu nu am timp să sorb frumuseţea ce mă înconjoară, nu am timp să le pătrund, să le înţeleg…

George: - Prealuminate Budha, acum când vorbeşti cu noi, acolo unde eşti, îţi continui activitatea, sau eşti complet captat de discuţia cu noi?

Budha: - Sunt numai cu voi.

George: Cu ce ocazie ai venit în V?

Budha: - M-aţi chemat, şi m-am oprit în V.

George: - De când nu ai mai coborât pe pământ?

Budha: - La ai mei sunt chemat des…la cei din naţia cărora am ieşit… dar tot până în V vin.

George: - Ce părere ai prietena noastră va putea intra în IX?

Budha: - Nu cred! Ar însemna să rămână la noi.

George: - Ai mai venit pe pământ de când ai fost Sakyamuni?

Budha: - Nu!

George: - Dar mai înainte ai fost?

Budha: - Da, am mai fost odată, dar nu mai ştiu când şi unde am stat.

George: - Te mai rog ceva: transmite prin ecran imaginea locului în care eşti!

Budha: - Am să încerc. Nu ştiu dacă am să pot!

Veronica: - Imaginea parcă se tulbură… parcă se depărtează… Stai! Se deschide un orizont, începe să se contureze ceva… parcă ar fi un templu sculptat… se vede foarte slab. Acum e clar. E ceva ce nu se poate descrie! Ornamentaţia e ca o broderie, un castel, un palat care în acelaşi timp are ceva de templu indian…

Budha: - În legătură cu cele spuse de mine, pentru ele îţi dau binecuvântarea să dezvolţi, să scrii. Eşti împuternicit prin mine ca cele ce vei vedea şi vei înţelege din cele ce eu ţi-am comunicat, să dezvolţi şi să arăţi, pentru că eu voi căuta să-ţi transmit înţelegerea, să le poţi vedea şi întocmi. Lucrează cu încredere că nu te voi lăsa să greşeşti.

Eu vă binecuvântez şi cer binecuvântarea Tronului Divinităţii, din a cărui mireasmă ne împarfumăm, toţi să vă lumineze şi să vă înţelepţească, să vă ajute!

George: - Îţi mulţumim prealuminate Budha!

Bucureşti, 6 noiembrie 1965

I O S E F I N

Discul lui Siu Karta

- Argintiu luminos
- Statul VII

De mult am dorit să cunoaştem discul lui Siu Karta, completarea lui, prietena lui care-l întregeşte. I-am chemat. Am aşteptat mai mult ca de obicei.

Veronica: - Vin!... Siu e îmbrăcat altfel, cu o haină mai luminoasă… ea e îmbrăcată cu acelaşi material, cu aceeaşi luminozitate… Are o tentă brună, ten închis, oriental, trăsături fine, cam de 50 de ani vârstă, amândoi. Ea exprimă bunătate şi cuminţenie, parcă un aer de a încălzi, de a mângâia, de a ocroti…

I-am salutat cum era şi firesc, aducându-le cuvenitele elogii.

Veronica:- Ea se înclina către noi… se uită către Siu Karta.

Siu Karta: - Prea iubiţii noştri! Mulţumim dragostei voastre, Aceluia în numele căruia ne-aţi chemat, Stăpân peste noi şi voi, să vă binecuvânteze, să vă dăruiască darurile Lui cele bogate! Am venit aşa cum aţi dorit împreună, cu aceea care-mi este completare, bucuria mea în lumea păcii şi fericirii, aceea care mi-a fost hărăzită să-mi petrec ultimele zile pe pământ.

(La pickup se auzea în surdină un ”Concert pentru vioară” de Mozart).

George: Ştiţi de cine este compusă, dragii noştri?

Siu Karta: - Da, cunoaştem concertul. Ni-l cântă de multe ori în V, Mozart.

George: - Ce ziceţi de orchestrele noastre?

Siu Karta: - Ne plac nespus de mult!

Veronica e cam tăcută….

George: - Ce ai?

Veronica: - Sunt pierdută în fiinţa lor… Îmi plac! Asist ca la un vis frumos ce n-aş vrea să se mai termine… Au un aer care te îmbată, te extaziază!

Ea: - Mulţumesc pentru invitaţie!

George: - Vrem să ştim cum ţi-este numele!

Ea: - Iosefin

Veronica: - Cred că nu se simte prea bine pe pământ…

Iosefin: - E adevărat, dar dragostea voastră ne dă un climat plăcut.

George: - Îţi mai aduci aminte de pământ? Ce amintiri plăcute ai?

Iosefin: - Poate spune Siu, că le-am avut împreună. Ne-am iubit mult de tot în viaţa pământeană, simţeam că ne topim unul în celălalt şi atât de mult ne iubeam, că nu puteam rămâne mult timp despărţiţi. Oricât de scurt era timpul când eram despărţiţi, ni se părea veacuri. Vouă nu vi se întâmplă la fel?

Veronica: Ba da … exact!

Iosefin: -Şi când te simţi aşa contopit doi în una, nu simţi deloc nevoia de ceea ce este afară. Simţi că trăieşti o altă lume.

George: - Noi suntem foarte singuri şi totuşi nu ne lipseşte nimic. Voi ne sunteţi unicii prieteni, sinceri şi devotaţi, care ne sunteţi şi demni mijlocitori…

Veronica: - Se înclină amândoi către noi…

Iosefin: - Vă promitem că atunci când dorinţele voastre vor vibra spre noi, vom căuta să vă răspundem cu aceeaşi căldură.

Veronica: - Aţi avut copii?

Iosefin: - Nu!

Veronica: - De ce?

Iosefin: - Nu am avut!

Veronica: - Şi cum îl ajuţi tu pe Siu?

Iosefin: Aici nu am cu ce să-l ajut. Numai prezenţa mea îl face să simtă orice bucurie. E destul că atunci când se întoarce din călătoriile către voi, doreşte să mă vadă. Îi ajunge, asta-i tot. Vorbim împreună, medităm împreună, ne înălţăm împreună… Eu stau mai mult acasă.

Veronica: - Şi ce faci acasă, lucrezi ceva?

Iosefin: - Nu, nu lucrez. Meditez…

Veronica: - Faci curat în casă?

Iosefin: - Nu-i nevoie. Acolo nu se murdăreşte niciodată nimic! Nici nu am timp să privesc tot ce mă înconjoară… Sunt într-un permanent extaz, într-o permanentă bucurie şi uimire pentru tot ce-i în jur. Privesc la cei din jur, la podoabele lor, la lăcaşurile lor şi mă înalţă minunându-mă câte frumuseţi pot exista. Nu le poţi pătrunde, chiar de le vezi… nu poţi!...

George: - Siu ce ne mai spune?

Siu Karta: - Eu, când sunt în preajma bucuriei mele, fericirii mele… nu mai am ce spune, nu mai văd nimic, nu mai gândesc, mă încarc, mă adăp, mă înalţ, de aceea sunt acum ca unul ce nu mai ştie ce să vorbească. Nu vă doresc decât să aveţi iubirea noastră şi bucuriile noastre. Ne-am iubit şi ne iubim.

Cea mai sfântă şi înălţătoare operă este IUBIREA - iubirea sfântă, sinceră şi curată ce te ridică până în al IX-lea Cer. Ea iţi dă aripi, ea îţi dă veşnicia…

Noi vă mulţumim pentru dragostea şi invitaţia voastră. Rămâneţi de acum cu bine, fie binecuvântată dragostea dintre voi şi lucrul vostru!

Bucureşti, 18 noiembrie 1965

O discuţie cu:

S I U K A R T A

Cele ce urmează constituie un fragment dintr-o amplă discuţie ce am avut-o cu Siu Karta. Nu am notat decât partea din discuţie referitoare la ceea ce se transmite dincolo din pomenile care se fac aici pe pământ pentru cei ce au trecut în Lumea cealaltă.

George: - Ce aveţi voi, cei din VII, când noi, de pildă, aprindem o lumânare pentru voi?

Siu Karta: -Noi nu avem nevoi de lumina unei lumânări. E prea multă lumină în VII, ca din lumina unei biete lumânări să ajungă ceva la noi. Ajunge însă la noi, dragostea şi dorinţa voastră în culoarea pe care voi o transmiteţi şi ne obligă pe noi să fim cu ochii asupra voastră…

George: - Dar dacă vă dăm un obiect… de pildă o masă, cum am dat la cererea lui Gerard Philippe?

Siu Karta: - Dar nu am nevoie! El nu şi-a făcut nimic pe pământ. De aceea a cerut. Eu nu pot să cer, pentru că legea locală mă opreşte să primesc vreun obiect, dar mă obligă gestul. Primesc expresia, dorinţa, dar jertfa ajunge tot la tine. Tu te îmbogăţeşti cu ceea ce dai pe pământ. Sunt persoane cărora voi le faceţi diverse atenţii. Ei nu au nevoie de ceea ce faceţi voi, dar prin ceea ce faceţi îi faceţi atenţi spre voi.

George: Dar dacă un om dă mai multe case, le are pe toate?

Siu Karta: - Nu se transmite mecanic… La locul tău se face tot ce ai tu nevoie acolo, cu o singură condiţie: să nu ştie cel de lângă tine binele pe care îl faci şi nu numai atât, tu însuţi să uiţi de ceea ce ai făcut.

George: -De ce?

Siu Karta: - Pentru că ceea ce dincolo se înfiripează, nu creşte decât făcând mereu mai mult, altele şi altele. Ori dacă tu priveşti mereu la cele odată cândva făcute, le veştejeşti… Îşi micşorează valoarea.

George: - Cum asta?

Siu Karta: - Aşa se întâmplă! Cum, de ce, nu ştiu să vă spun! Ştiu atât că în momentul când altul ştie de cele făcute de tine, valoarea se micşorează până la pierderea definitivă. Nu ştiţi că printre credincioşi sunt atâţia care fac numai de ochii lumii? Ca să fie apreciaţi şi admiraţi? Câţi dintre aceştia nu sunt tot atât de săraci în lumea nemuririi ca şi aceia care nu au dat nimic…

George: -Ştii ce aş vrea? Pentru că părinţii mei au făcut foarte multe danii, aş vrea să ştiu cât din ceea ce au făcut ei a ajuns dincolo şi e de calitate!

Siu Karta: - Asta nu o ştiu şi nici nu se poate şti, pentru că aşa cum le faci, le poţi şi pierde. Aşa că au şi cât au acum, nu e totul! Cum vor avea după aceea, după ce vor trece dincolo, aceasta e important şi asta nu o ştie nimeni!

Aici se sfârşeşte fragmentul de care am amintit mai sus.

Bucureşti, 7 noiembrie 1965

Gheorghe

- murdar
- rătăcitor

Când de-abia adormisem, mă trezesc apăsat pe mână, pentru că după câteva clipe să nu-mi mai pot mişca întregul corp. Făceam eforturi să ridic o mână, voiam să deschid ochii să mă trezesc, nu puteam. Trupul nu asculta de comenzi. Simţeam în acelaşi timp un fel de dezgust combinat cu teamă. În sfârşi mă trezesc, dându-mi seama că o prezenţă dubioasă îmi provocase această stare.

O trezesc pe Veronica şi chem în câmpul de vizibilitate pe cel care-mi provocase această stare.

Veronica: - A apărut un bărbat ca la 45 de ani, cu faţa chinuită… murdar… umil, cu nişte haine mizerabile pe el…

George: - Cine eşti?

Necunoscutul: - Nu am nimic cu voi… Nu vreau să vă fac nici un rău!

George: - Ce cauţi pe aici?

Necunoscutul: - Luminare… Daţi-mi şi mie lumină!

George: - Nu ştii că lumina nu se dă, ci se rodeşte? Se produce prin efort!

Necunoscutul: - Eu nu am făcut nimic, sunt un nenorocit. N-am pe nimeni să-mi dea şi mie ceva…

George: - De prisos toate… Caută să vii în trup, să faci ceva treabă, altfel nu-ţi poţi schimba starea de acum.

Necunoscutul: - Aprindeţi-mi măcar o lumânare…

George: - Bine, dar fă şi tu ceva.

Necunoscutul: - Ce să fac?

George: - Fă un bine cuiva!

Necunoscutul: - N-am cum, nu ştiu, nu pot!...

George: - Cum te cheamă?

Necunoscutul: - Gheorghe…

George: - Gheorghe şi mai cum?

Necunoscutul: - Gheorghe şi atât!...

George: - Ce ai fost?

Necunoscutul: - Ţăran , ţăran pungaş…şi golan! Golan sunt şi acum şi dau numai de derbedei pe unde o apuc… Numai la voi mă simt şi eu bine… Am

ascultat odată pe unul care venise la voi şi avea lumină multă, cum vă spunea că acolo unde e el are de toate şi nimic nu-i lipseşte şi mai şi cântă! Ce viaţă, Doamne, Doamne!... De ce nu ne dă şi nouă? Ăăă, de ce?

George: - Meriţi?

Veronica: - A lăsat capul în jos…

Gheorghe: - Fie-vă milă de mine şi daţi-mi şi mie ceva!

George: - Îţi vom aprinde o lumânare cum ne-ai cerut, restul să-ţi dea destinul pe care singur ţi l-ai ales. Mergi acum şi nu te mai apropia de noi! Ia stai, ce mi-ai făcut de nu m-ai lăsat să dorm?

Gheorghe: - Nu am vrut decât să te rog să-mi dai lumină.

George: - Şi ce ai făcut?

Gheorghe: - M-am atins de tine.

George: - Şi altceva ce ai mai făcut?

Gheorghe: - Nimic! Atât doar, am vrut să-ţi dau semn că este cineva lângă tine.

George: - Eşti liber!

Bucureşti, 21 noiembrie 1965
IOAN HRISOSTOM
IOAN BOTEZĂTORUL
SIU KARTA

Cele ce urmează constituie un răspuns la întrebarea noastră, dacă aceste cercetări ale noaste vor folosi cândva, cuiva. Nu am chemat pe nimeni. Ne-am rugat şi am pus doar întrebarea dacă vor fi de folos cândva.

Veronica: - Se văd… încă nu disting cine…se apropie un grup. Acum îi văd bine… e Ioan Hrisostom, Ioan Botezătorul, Siu Karta, Calemnis şi Socrit…

Ioan Hrisostom: - În numele Marelui Guvernator Divin, a Domnului şi Stăpânului nostru pe care l-aţi rugat să trimită la voi pe cineva să vă aducă parfumul divinităţii Sale, prin apropierea de voi a acelora ce vă iubesc, care vă ajută şi care vă şoptesc voinţa Sa, Iisus Lumina a celor nefăcute de mână, a tuturor planetelor, să vă lumineze ploaia harică a Tronului Divin, să vă întărească, să vă binecuvânteze, iar noi în numele dragostei noastre, vă binecuvântăm!

Am venit la voi, răspunsul dorinţei voastre împlinindu-se prin acei care sunt hărăziţi să vă arate voinţa Părintelui Ceresc.

Nici acum, nici la începutul zilei de azi, nu am fost chemat de voi, ci rânduiţi de sus, de Marele Stăpân şi Guvernator Divin, spre împlinirea dorinţelor voastre. Ceea ce s-a efectuat a fost demult hărăzit, pentru ca orice meşter să-şi pună în practică o meserie, trebuie să o cunoască.

Ai fost chemat şi rânduit să lucrezi un lucru început de mulţi meşteri, dar neisprăvit. Să-l începi de unde a fost lăsat şi să mergi mai departe pe drumul trasat de ei!...

Dorinţa unora a fost ca în lucrul vostru să fie mai pronunţate unele nuanţe care erau legate de meşteşugul lor şi a reuşit prin faptul intervenţiilor de a trimite reprezentantul efectuării să poată prin cel văzut, să primeşti harul care s-a turnat de însăşi Mâna Lucrătoare Divină, care dă celor ce cer cu dor fierbinte. Ai avut acest dor în tine, ai dorit fierbinte, iată s-a împlinit! Acum coloritul lucrului vostru va fi mai viu, va avea viaţă în el primind lumină prin conducta harică şi aşa veţi putea lucra! Aţi fost numai trei şi totuşi aţi fost foarte mulţi! Dănţuirea noastră în semn de bucurie să fie veşmânt de pază şi putere!

George: Amin!

Veronica: - Se dă deoparte, făcându-i loc lui Ioan Botezătorul…

Ioan Botezătorul: -Îţi spun şi eu două vorbe: stai în aceeaşi pustie a necunoscutului, aşa cum am stat şi eu în pustia Iordanului. Când se va deschide uşa, vei ieşi la margine şi vei arăta ce ai lucrat în acest pustiu şi atunci se va preamări Stăpânul tuturor tainelor şi aşa cum cereau oarecând botez pe malul Iordanului, aşa vor veni şi în acest pustiu pe care l-aţi îmbrăţişat de bunăvoie – mă refer la ascunzişul în care staţi – şi vor cere botezul iertării şi dezlegării.

Orice dorinţă lucrătoare se împlineşte şi chiar dacă lucrul nu se vede, chiar dacă nu apuci să mănânci din roade şi chiar dacă alţii vor gusta din roadele muncii voastre, plata nu o iau decât lucrătorii.

Rog pe Acela pe care toţi îL slujim să vă ajute, să vă binecuvânteze şi să vă acopere în acest pustiu, că atunci când pustiul va înflori şi înverzi, voi să vă odihniţi văzând că rodul poate hrăni.

Siu Karta: - Preaiubiţii mei! De aproape două zile mi-am părăsit locul meu şi stau mai mult între voi. Poate aţi simţit, poate nu. Nu poţi fi fericit când iubeşti pe cineva decât când îl vezi fericit. Ştiu că ai avut momente de uşoară durere şi mâhnire, pentru că nu te simţeai pe treapta pe care ai fi vrut să fii. Cred că acum eşti mulţumit şi aceasta nu noi şi nici Cel Preaînalt, ci la dorinţa ta s-a împlinit.

Ştim că ai aceeaşi râvnă, lucrezi pentru toate culorile ce ţi-s puse în faţă, să le aranjezi, să le desăvârşeşti, pentru că toate au acelaşi izvor viu al Divinităţii Sale, dar numai coloritul diferă, dar toate pornesc dintr-un singur loc de iubire, bunătate, bogăţie şi putere. De aceea fratele nostru Ioan a ţinut să te încurajeze, spunându-ţi că a intervenit ca nuanţa căreia i se spune religie să fie cât mai pronunţată, mai vie.

Asta chiar să vrei s-o schimbi n-ai să poţi, pentru că e vie şi dacă un meşter nu-şi cunoaşte meseria, poate scoate ceva prost. Mulţi meşteri sunt dar puţini cunosc meseria şi de aceea dau lucrul lor imperfect şi în loc să fie căutat, e aruncat.

Fii un bun lucrător, un meşter care să ştii să sortezi culori, să dai lucru bun de calitate, să iasă din mâini pentru îmbogăţirea celor din jur, pentru îmbogăţirea ta şi lauda Aceluia care te-a îmbrăcat cu meşteşugul dorinţei curate,

Sunt lucrători care ies la lucru împunşi de alţii. Aceştia foarte greu dau roade de calitate. Sunt lucrători care caută lucrul cu o sete nemaipomenită, aceştia - vei vedea cum caută să prezinte roadele lor în aşa fel încât dacă se poate să i se ia din mână.

Ai cerut cu sete să ieşi la lucru, ai dorit fierbinte să fi meşter, numit meşter. Ţi s-a împlinit. Noi te binecuvântăm şi-ţi promitem sprijinul nostru şi toţi acei ce au fost atinşi de dragostea voastră se întorc spre voi şi vă promit că vă vor ajuta să vă vedeţi lucrul sfârşit şi la capătul drumului să vă puteţi odihni.

Părintele Luminilor pe care-L slujiţi şi-L rugaţi şi Căruia ne închinăm şi noi toţi, să vă încarce cu lumină, să vă dezvolte simţurile spre a putea simţi şi duce la bun sfârşit ceea ce trebuie să sfârşiţi, lăsat de alţii neterminat.

Rămâneţi în dragostea noastră şi vă asigurăm de ajutor!

Socrit: - Cu aceeaşi dragoste vă transmit şi eu binecuvântarea!

Veronica: - Se retrag… Gata!

Bucureşti, 28 noiembrie 1965

D E N S I – IOAN EVANGHELISTUL

- argintiu strălucitor

- Opal

Îi spuneam Veronicăi de dorinţa mea de a şti cum a fost chemarea Domnului în Înaltul Cerurilor pentru misiune pe pământ. În timp ce-i vorbeam, am simţit pe Siu Karta aproape vrând să ne spuna ceva. Veronica închise ochii.

-Da, e Siu Karta…

-Ne închinăm feţei tale, iubite Siu!

-Fiţi binecuvântaţi dragii mei! Cam îndrăzneaţă dorinţa voastră, că m-a uimit şi pe mine câte vă mai dă prin minte!...

-Iubim pe Domnul nostru şi nu credem că este o îndrăzneală prea mare.

-Chemaţi-l pe Densi, el ştie mai bine chiar decât Faur…

La o jumătate de oră, i-am chemat.

Au venit Siu Karta, Calemnis şi Densi (Ioan Evanghelistul).

Densi: - În numele Puterii Divine căreia a-ţi cerut încuviinţare pentru a veni la voi, vă binecuvântăm!...

… tăcere.....

Prea iubiţii mei fii, prieteni şi fraţi! Ceea ce vreţi voi să cunoaşteţi, să vorbim pe limbajul nostru, e greu de înţeles pentru voi - şi nu numai voi doi, ci şi pentru toţi care vor citi cele spuse de mine vouă.

Trebuie să mă mărginesc la înţelegerea pământenilor, făcând o asemănare care să fie uşor de înţeles…

Vă prezint omul: hai să studiem omul! Luăm capul: dacă începem studiul capului omului, ne vine să credem că este partea cea mai importantă din corpul omenesc. Şi de ce? La cap găsim ochii- care văd şi transmit cele ce văd, comandantului suprem. La cap găsim urechile care aud şi transmit cele ce aud comandantului său. La cap mai găsim şi organe care simt mirosul şi transmit comandantului său. Cine-i comandantul care primeşte aceste ştiri? Credem că este creierul, care la rândul lui dă o sumedenie de ordine pe diferite linii, cu diferite nuanţe. Mergem mai departe…

Vedem trunchiul omului de care sunt prinse două mâini. Acestea nu sunt numai pentru a te ajuta la treburile necesare, ele mai şi simt obiectele pe care le ating şi transmit ceea ce simt şi întâlnesc. Am putea spune că totuşi sunt membre mai inferioare ca cele spuse până acum, dar totuşi nu te poţi lipsi de ele. Dacă nu ai o mână, nu mai poţi face ceea ce faci cu amândouă…

Să ne gândim la picioare. Ele nu numai că ne conduc undeva, unde vrem noi, dar mai şi simt când este rece sau cald. Da, sunt membre inferioare, dar omul nu se poate lipsi de aceste două picioare şi dacă numai o labă îi lipseşte, nu mai simte integral şi nu mai poate lucra, cum poate când e întreg… Dar înlăuntrul trunchiului omenesc, câte sunt care trăiesc într-o permanentă activitate, funcţiune şi efort şi fiecare organ lucrează într-o disciplină extraordinară şi toate sunt supuse marelui comandant: creierul, transmiţându-i fiecare ceea ce simte.

Şi iată ne oprim la un organ mic, dar foarte important… INIMA! Dacă inima nu funcţionează, toate de cele care am vorbit sunt paralizate şi nu mai folosesc la nimic. Dar tot ce simte omul, ce vede, ce pipăie, de toate se foloseşte şi pe toate le chibzuieşte, după bunul plac.

După această descriere sumară a omului, ne întoarcem la MARELE OM - DUMNEZEU… PERSOANA DIVINĂ.

În scrierile pământene pe care şi eu le-am parcurs, aţi auzit că se spune aşa: Dumnezeu Atotputernicul stă pe un Tron mare şi puternic, înconjurat de lumină. În preajma lui stau cete de Heruvimi, Serafimi, Scaune, Domnii, Puteri, Slujitori, Arhangheli, Îngeri…

Ei bine dragii mei, Scaunul cel mare şi puternic pre-închipuie creierul! Lumina ce-l înconjoară este GÂNDIREA DIVINĂ şi fiecare în parte reprezintă ceea ce are omul: ochi, urechi şi toate simţurile după grade şi necesităţi.

INIMA este puterea de înţelegere a MARELUI OM, care niciodată nu greşeşte. Slujitorii şi lăudătorii sunt toţi acei de care se foloseşte OMUL DIVIN, aşa cum se foloseşte omul mic de toţi de cei care are nevoie.

Voi vreţi să ştiţi cum s-a făcut sfat, că aşa se spune că s-a făcut sfat în Cer ca să trimită pe însăşi Fiul Său între oameni. Cum credeţi voi că se spune că omul este după Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu decât în felul cum l-am descris, numai că omul se îmbracă şi cu o haină a atmosferei care-l înconjoară. Câte odată supus acestei haine i se mai face şi rob şi uită de unde a plecat…

De ce a fost numit Iisus - Fiul lui Dumnezeu?... Pentru că Iisus a fost slobozit din locul cel mai apropiat al Omului Divin, al Marelui Stăpân, locul care îl putea numi Fiu al Părintelui, adică rupt chiar din persoana Părintelui, un membru, să spunem un ochi, pe care l-a numit FIU şi l-a trimis atunci când a simţit că trebuie să vină în ajutor celor ce s-au făcut robi hainei pământene.

Pe cine era să trimită decât pe cineva în care avea mai multă încredere, decât pe Cel ce era mai aproape de Tron, de înţelegere de lumină…

Şi a zis **Dumnezeu:** „Să trimitem!" nu a zis „ Să trimit!". Cu cine s-a sfătuit? Cu toate membrele care îi aduc ştirile care îl însoţesc, care îl însoţesc, care îl slujesc, care întreţin tot ce-l înconjoară.

A trimis înaintea Lui mulţi alţii, înzestraţi, dotaţi, bogaţi… văzând însă că nu au făcut ceea ce credea El că trebuie făcut, a trimis pe Cel mai apropiat, smuls din însăşi Fiinţa Sa, partea cea mai apropiată a Fiinţei Sale.

Călătoria făcută între pământeni a fost scurtă, dar a răscolit întregul glob. A rămas nemuritoare povestea vieţii Lui, pentru că nemuritor este El. A îmbrăcat haina pământului, supunându-se legilor pământene, dar nu s-a făcut rob ci a predominat peste haină, arătând curaj, demnitate şi severitate - la timpuri potrivite.

A fost trimis la înşişi aceia care se băteau în piept că se închină Adevăratului Dumnezeu, ca să le dezvăluie ipocrizia şi făţărnicia lor.

Privesc şi acum peste călătoriile ce le făceam alături de El… câtă bunătate, câtă înţelegere şi cât sprijin ar fi putut da, dar se lăsa să se arate totuşi asemănător celorlalţi, îmbrăcat în haina pământului.

Întreaga fiinţă dumnezeiască, întregul Om Divin a suferit trimiţând părticică din Sine, ca să îmbrace haina omului pământean.

Când a fost să fie trimis Cineva din Marele OM Divin pe Pământ, a privit Divinitatea peste toţi şi a obserbat în „El" dorinţa arzătoare de a-L sluji pe Tatăl, de a merge între oameni să-i slujească, să-i ajute, să-i ridice.

A fost pe Pământ, a slujit, a lucrat şi s-a întors înapoi izgonit…

Au fost şi adepţi… dar puţini!... Adepţii la rândul lor au căutat să arate cine a fost Cel ce a fost între ei, şi au fost şi dintre ei izgoniţi şi omorâţi de **ROBII hainei pământene…**

Eu atât am avut să vă spun!

George: - Eu mai pot întreba?

Densi: - Da!

George: - Fiecare membru, fiecare organ al Omului Divin este o persoană, o individualitate unitară, aşa cum a fost şi Hristos?

Densi: - Da, fiecare organ al Omului Divin este o persoană, o individualitate unică în felul ei, dar în puteri şi funcţiuni diferite. Dar să fim bine înţeleşi; când spunem „Ochiul lui Dumnezeu", nu se referă la o singură persoană, pot fi miliarde cu această funcţiune de a privi în toate spaţiile Universului, în toate lumile. „Urechea lui Dumnezeu" care ascultă, de asemenea sunt milioane de persoane care nu s-au rupt niciodată din întregul Om Divin, dar

care s-ar putea rupe la voinţa Marelui Maestru pentru a putea fi trimise cu diverse misiuni absolut necesare.

Dumnezeu este o singură putere, alcătuită din tot ceea ce v-am spus eu până acum**. Ceea ce noi numim „DUMNEZEU" este de fapt o „CETATE", o LUME - CEA MAI ÎNALTĂ, alcătuită din miliarde de Fiinţe, fiecare Fiinţă fiind o Persoană şi un individ aparte, cu slujiri diferite, cu puteri diferite, cu misiuni diferite şi toate laolaltă - aceste miliarde de Fiinţe - sunt atât de perfect închegate prin atracţie, iubire şi slujire, încât formează un singur TOT, o singură forţă, o singură voinţă şi o singură gândire şi lucrare, încât nu greşim dacă spunem că formează: O S I N G U R Ă P E R S O A N Ă!**

Aşadar dragii mei să ştiţi de acum că:

DIVINITATEA E O PERSOANĂ ALCĂTUITĂ DINTR-O LUME ÎNTREAGĂ!

Şi când stai să te gândeşti că toate celelalte lumi de mai jos sunt alcătuite după acelaşi tipar…

George: - Care este locul în spaţiu al Divinităţii, în raport cu straturile?

Densi: - Aşa cum îl numesc cei din Oraşul de Aur, OPALUL, adică Cetatea Divinităţii, este deasupra tuturor straturilor şi este vizibil numai de cei din Oraşul de Aur, adică Opalul este în vârful unui con… conul reprezentând celelalte straturi.

George: - Tu eşti din Oraşul de Aur sau faci parte din Divinitate, din Opal?

Densi: - Da, sunt din Opal, fac parte din Membrele Sale.

George: - Pentru tine există totuşi expresia „Tată" -"Părinte"?

Densi: - Da, şi eu mă adresez Domnului meu cu cuvintele: „Părinte", „Tată", pentru că El este Creierul, Tronul, Izvorul Gândirii!

George: - Este şi Creierul o persoană, o fiinţă, aşa cum sunt şi celelalte fiinţe opalice, membre şi organe ale Divinităţii?

Densi: - Da, Creierul este întruchipat de o persoană unică, Mai marele tuturor celor mari - este cel ce toţi îl numesc „Tatăl", „Părintele", „Dumnezeu cel unic".

George: - Acest Creier este însuşi Hristos?

Densi: - Nu. Sunt persoane diferite. Creierul este „Părintele", „Tatăl". Hristos, ca să spunem aşa, metaforic vorbind: **HRISTOS ESTE INIMA OPALULUI.**

E greu de conturat cu exactitate misiunea fiecăruia.

George: - Atunci Sfânta Treime este de de fapt: „**SFÂNTA COMUNITATE"**… nu?

Densi: - Vedeţi, ceea ce am scris noi a fost mult redus şi simplificat, ca să fie pe înţelesul oamenilor de pe acea vreme.

George: - Şi aşa n-a fost înţeles simbolul Treimii…

Densi: - Şi aşa nu înţeleg oamenii şi le numesc „taine".

George: - Când spui Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, nu e prea puţin? Şi în fond Duhul Sfânt ce este?

Densi: - Duhul Sfânt este însuşi Spiritul Tatălui, al Părintelui. Ceea ce omul planetar numeşte suflet sau spirit.

În tot ce a spus Hristos, a arătat că El este subordonat Tatălui: „Vin de la Tatăl", „Mă voi duce la Tatăl"… „Eu sunt tulpina vieţii iar El lucrătorul"… În toate a vrut să arate că: E SUBORDONAT TATĂLUI.

George: - În această expresie pământeană: „Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh" există vreo ierarhie?

Densi: - Noi nu ne închinăm decât Tronului, Creierului, Părintelui Divin. În lumea noastră nu există expresia de „Sfântă Treime", există însă respectul faţă de fiecare membru şi organ, după funcţia şi slujirea ce o împlineşte.

George: - Acum când am înţeles cele spuse de tine, mi se pare săracă şi incompletă expresia de „Sfântă Treime". Nu ar fi mai bine să nu se mai spună astfel?

Densi: - Nu poţi anula aşa ceva!....

George: - Între noi fie vorba - lăsăm acum cele ce trebuie spuse în public - bine, nu voi combate această expresie, dar nu ţi se pare că sărăceşte terminologia şi simplifică prea mult bogatul conţinut al Fiinţei Divine?

Densi: - Uite ce e: dacă Tatăl a chemat lângă Sine pe unul din organele Sale şi a făcut o Inimă - PRIMUL dintre cei mai apropiaţi ai Săi, nu e firesc să se realizeze relaţia TATĂL-FIUL…şi prin Fiul să înţelegi însăşi Inima Lui? Ei, Tatăl-Fiul, au fost ca o singură Fiinţă, o singură Putere, o singură Voinţă şi Lucrare… şi să ştii, dacă Tatăl a trimis Fiul, locul Fiului nu a rămas gol…

George: - Cum s-a putut realiza aceasta?

Densi: - Să ştiţi şi voi: …HRISTOS A VENIT PE PĂMÂNT NUMAI O MICĂ, MICĂ PARTE - DIN PERSOANA LUI INTEGRALĂ…DISCUL SĂU DE BAZĂ ÎNSĂ A RĂMAS LÂNGĂ TATĂL….

George: - Adică a plecat de acolo, aşa cum se întâmplă la noi cu mediumurile, care realizează desprinderile, dedublările?

Densi: - Da, da! Prin voinţa Tatălui, a coborât, s-a rupt o parte din Persoana întreagă a Fiului - o părticică din Inimă, să zicem - şi acea părticică doar, a luat Trup, a îmbrăcat trupul pământean şi aşa a făcut ceea ce nimeni altul nu a făcut până la El…

George: - Acum o întrebare foarte importantă: S-a înălţat cu trupul la cer? Cu trupul, cu cămaşa pământeană? Sau numai cu spiritul?

Densi: - Iată cum a fost: în momentul morţii pe cruce, spiritul s-a ridicat la cer, părăsind cămaşa pământeană. Apoi Hristos a coborât din nou, şi găsindu-şi trupul în mormânt, prin puterea sa divină, l-a pulverizat şi a dat piatra la o parte, pentru a da posibilitatea să se constate că El nu mai este acolo. Ceea ce ostaşii care păzeau mormântul au văzut şi au fost orbiţi de lumina Lui, aceasta a fost puterea cu care s-a întors pentru a realiza pulverizarea de care v-am spus.

George: - Deci ca să utilizez un termen ştiinţific, trupul pământean a lui Hristos s-a „dezagregat".

Densi: - Da, şi a fost văzută persoana Fiului Divin ce se înălţa mergând la locul de unde se desprinsese.

George: - Când s-a petrecut această dezagregare?

Densi: - Ţi-am spus! În timpul aşa zisei „Învieri”! De fapt numai ostaşii care au fost acolo, n-au văzut decât o lumină orbitoare care i-a trântit la pământ, dar nici unul nu a mărturisit că ar fi văzut vre-un corp omenesc. După mine şi după ce simt eu, L**umina pe care au văzut-o ostaşii a fost tocmai energia cu care Hristos s-a întors, spulberând corpul pământesc, arătând că nu a fost un om ca toţi ceilalţi.**

„Şi a intrat la ucenicii Săi, uşile fiind încuiate…” Iată-ne şi pe noi la voi. Intrarea noastră la voi este asemenea cu aceea. Acum eu am venit chiar la voi în casă, sunt cu voi în camera în care lucraţi, am pus o stavilă între radiaţiile mele şi ale voastre, ca să mă puteţi suporta, ca să putem discuta, ca să vă convingeţi de superioritatea substanţei voastre spirituale, pentru care materia zidurilor voastre pentru noi nici nu există. Nu văd în jurul meu din materia voastră pozitivă decât nişte umbre palide, atât şi nimic mai mult!

George: - Deci, tu nu vezi nimic din obiectele care le avem noi!

Densi: - În jurul meu acum e întuneric, nu vă văd decât pe voi doi şi ceva mai departe de voi o puzderie de rătăcitori, pribegi şi vagabonzi, care s-au adunat cu miile în jurul nostru, care ne privesc cu ochii holbaţi.

Vă amintiţi că Hristos nu s-a lăsat pipăit de Maria- Magdalena? Vă amintiţi că a intrat la apostoli, uşile fiind încuiate de frica iudeilor? Ei bine, toate acestea pentru că era spirit şi nu era pipăibil…

George: - Dar cum de a prânzit cu Luca şi Cleopa?

Densi: - Hristos nu a mâncat, a stat doar cu ei la masă, le-a vorbit, a binecuvântat pâinea şi a frânt-o şi le-a dat-o spre mâncare… dar El n-a mâncat! Era spirit, nu putea să o facă!

George: - Dar cum totuşi s-a arătat lui Toma, care nu-l văzuse prima dată şi i-a spus să-i pipăie rănile de la mâini?

Densi: - Dintre toţi apostolii, Toma era cu o raţiune foarte rece, cu o gândire foarte precisă, un fel de om cu structură ştiinţifică, era un om foarte cult şi citit, dar care reprezenta omul care are nevoie de dovezi pentru a crede. Hristos l-a iubit mult pe Toma şi de aceea cu puterea Lui divină a făcut, ca să zicem aşa, o minune, dându-i iluzia că simte rănile, pentru că Toma avea să însemne pentru posteritate tipul omului neîncrezător care are nevoie de probe, care vrea să facă experienţe ca să ajungă să creadă.

Nu e mai puţin adevărat că tot Hristos a spus: „Fericiţi sunt cei ce nu au văzut şi au crezut”.

George: - Aceasta înseamnă că Toma nu era un om prea evoluat, nu avea firea ta contemplativă şi extatică. Atât tu cât şi ceilalţi apostoli nu aţi avut nevoie de proba pipăitului.

Densi: - Da, Toma, după cum v-am spus era Apostol, era ucenic al Domnului, dar era aşa cum sunt astăzi, cum sunt oamenii de ştiinţă la voi care

nu cred decât ceea ce verifică aparatele. Toma reprezintă oamenii buni, gânditori, dar fără „SIMŢUL SACRULUI”, fără să fie împietriţi, ei sunt buni, conştiincioşi şi cinstiţi, au curăţenie sufletească, sunt gânditori, dar nu au suficientă profunzime şi neavând acest simţ superior de pătrundere, nu au suficientă siguranţă în ceea ce le şopteşte cugetul lor şi clătinându-se în credinţă, simt nevoia pentru a ajunge la certitudine, simt nevoia probelor materiale. Acesta este Toma!

George: - Spune-ne te rog, ai mai fost pe pământ de când ai fost Apostol?

Densi: - Nu!

George: Dar vre-o parte din tine, ai mai trimis ca să se întrupeze?

Densi: - Asta da! De multe ori, numai că nu ştiu cine am fost! Şi acum am o parte trimisă pe pământ.

George: - Şi cine e?

Densi: - Nu ştiu! Numai Părintele ştie.

George: - Nu cred! Poate nu vrei să ne spui!

Densi: - Nu trebuie să ştiţi!

George: - Ştiu, dar cel în care sunt nu ştie. Parcă voi ştiţi cine sunteţi şi din cine?

A urmat o discuţie referitor la un dialog din Noul Testament, dintre Hristos şi Apostolul Petru, despre Ioan: „Şi dacă Eu voiesc ca acesta să rămână până la venirea Mea, tu ce ai?”.

Densi: - Da! Domnul nostru a spus atunci că din mine va fi mereu prezentă o parte pe pământ, până la a doua venire a Domnului.

George: - Dar acum la noi cum eşti venit?

Densi: - Am venit tot o parte. Discul meu de bază e în Opal. Ceea ce vedeţi voi acum este partea cu care stau în Oraşul de Aur, spre a putea dirija şi ajuta: **”PLANUL DIVIN DE INTERVENŢIE ASUPRA PĂMÂNTULUI”.**

George: - Ce fel de plan?

Densi: - Trebuie să ştiţi că Opalul, Părintele, Creierul a elaborat cu mult timp în urmă un „PLAN DE INTERVENŢIE ASUPRA PĂMÂNTULUI” prin care se pregăteşte atât nimicirea împărăţiei Întunericului, cât şi rezolvarea tragediilor pământene. Se are în vedere faptul că până când va începe arderea spiritelor inferioare, pământul să fie pregătit cu Misionari care să pună bazele unei noi Filosofii a adevăratei Filosofii Cristianice, un fel de religie-filozofie nouă, pe care să o îmbrăţişeze toţi acei ce vor rămâne după marea ardere, marea nimicire…Va fi un infern pe pământ! Se vor clătina munţii, râurile vor ieşi din matca lor, vor fi cataclisme şi cutremure, dar mai ales se vor umple oamenii de groază, vor urla şi vor striga cerând salvare şi iertare, dar salvare şi iertare nu va exista pentru cei cu culori închise care milenii de-a rândul au făcut pe pământ tot ce au vrut. Nu va ierta Creatorul! Nu va ierta nimănui nimic, pentru că mai presus de milă şi bunătate, Creatorul este DREPR şi această dreptate va însemna intransigenţa severă faţă de păcat.

Dumnezeu nu iartă nimănui nimic**. Iertare nu există, există însă ceva cu care dumnezeu se confundă: D R E P T A T E A!**

DE ACEEA VA INTERVENI DUMNEZEU PE PĂMÂNT CA SĂ FACĂ DREPTATE CELOR CURAŢI, CELOR DREPŢI, CELOR CINSTIŢI, CELOR HARNICI.

Va interveni Dumnezeu pe Pământ ca să facă dreptate celor ce au lăcrimat şi suspinat şi mai ales…să facă dreptate sîngelui Sfinţilor Martiri, celor care au fost jertfiţi pentru bunătatea, credinţa, bărbăţia şi curajul lor, ca să răscumpere eforturile tuturor celor ce au lucrat cu cinste şi corectitudine…

Acum vă las…Rămâneţi în pacea Domnului şi Stăpânului nostru! Harul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu-Tatăl să fie cu voi, iubiţii mei fii şi prieteni!

Veronica: - A ridicat ambele mâini şi le ţine îndreptate spre noi…Din degete au ţâşnit nişte firicele subţiri luminoase care se îndreaptă spre noi… A lăsat mâinile în jos… se depărtează rapid de noi… îl văd din ce în ce mai mic… a dispărut!

Bucureşti, 19 decembrie 1965
FAUR: IOAN BOTEZĂTORUL,
CALEMNIS, SIU KARTA,
FILIP şi SERAFIA

Am formulat o veche dorinţă, aceea de a-l asculta pe Calemnis în legătură cu cele ştiute de el despre Domnul nostru Iisus Hristos. În timp ce ceream binecuvântarea, am simţit că o altă persoană manifestă o puternică dorinţă de a discuta cu noi. Am simţit nişte radiaţii puternice care mi-au „încins" tot trupul; o singură dată se întâmplase aceasta cu Faur - Ioan Botezătorul.

Într-adevăr venise Faur cu Siu Karta, Calemnis, Filip şi Serafia. I-am salutat.

Faur: - În numele dragostei voastre, în numele dragostei noastre de a expune cele cerute de voi, în numele Acelui care a încuviinţat venirea noastră la voi, fiţi binecuvântaţi!

Aţi dorit să vină la voi prietenul vostru Calemnis, pentru a povesti ceea ce ştie, ceea ce a auzit, ceea ce îşi mai reaminteşte despre copilăria lui Iisus. Ca unul ce am fost în preajma lui Iisus, m-am jucat cu El, m-am bucurat de jucăriile Lui, am simţit în mine dorinţa de a veni la voi să povestesc momente din nevinovata copilărie.

Am stat puţin laolaltă cu Iisus, pentru că mama mea a mers cu mine la o vârstă foarte fragedă în pustiile Iordanului unde a şi murit şi unde eu am rămas, ieşind atunci când m-a chemat Duhul ce mă purta, ce-mi şoptea ceea ce trebuie să fac.

Din câte mi-aduc aminte, Iisus când era un copil, Îi plăcea foarte mult să fie singur. Stătea ore întregi privind undeva. Dacă Îl întrebai, aveai impresia că e plecat şi nu-ţi răspundea repede şi când îţi răspundea o făcea cu delicateţe nu de copil, ci de matur, spunea: „Am fost să privesc acolo unde e frumos şi mă simt bine". Câteodată Îl târam să ne jucăm si-I plăcea tare mult să se joace, dar toate jocurile Lui erau simbolice, aveau ceva divin în ele. De foarte multe ori făcea cu mânuţele Lui din pământ moale, chipul unui părinte care stă şi priveşte pe fii săi. Îi plăcea să facă tot felul de jucării, animale, păsări şi în special avea o deosebită dragoste pentru măgăruşi, spunând: „ Pe acesta a fugit cu Mine mama" şi de foarte multe ori se rupea dintre copii şi se ducea între vârstnici şi bătrâni, nu pentru a asculta poveştile lor, ci pentru a le vorbi de stăteau cu toţii cu barba în palmă, mirându-se de unde ştie un copil să spună asemenea lucruri de o înaltă înţelepciune.

Erau şi copii mai mari ca noi, care veneau să se joace cu noi. Îmi aduc aminte că Iuda –Vânzătorul, deşi era mai mare, avea o ură fantastică faţă de tot ce vedea ieşind din gura şi mânuţele lui. În faţa mea a vrut să-I zdrobească un cârd de păsărele făcut din lut moale, iar Iisus zâmbindu-i i-a întors mâna şi la un suflu al gurii păsărelele şi-au luat zborul. Acestea au umplut târgul şi ochii bătrânilor au fost aţintişi asupra copilului cu minunea. Ura lui Iuda creştea şi totuşi dorea prietenia noastră şi a lui Iisus.

Odată mama Lui îl privea cum doarme şi pentru că dormea aşa de profund, am vrut să-l gâdil la tălpi, să-l trezesc, dar Mama m-a oprit. Cum s-a sculat mi-a zis: „Ai vrut să te joci cu Mine să mă trezeşte"? şi m-am minunat, căci nu mă văzuse.

Câteodată voia să arate că vrea să lucreze ceva şi era întrebat de Mama Lui: „Ce vrei să faci?" – „ O lume mai bună ca asta care ne înconjoară pe noi!" - „ O lume mai bună?" – „Da o lume mai bună şi aş vrea s-o fac cu mâinile Mele". Şi Mama râdea, dar cădea pe gânduri.

Altădată mergeam cu el în livadă şi mi-a arătat dând jos coaja unui copac că în dosul cojii era o adâncă scorbură roasă de carii şi totuşi copacul avea fructe. Şi mi-a spus: „Vezi Ioane, aşa-s bătrânii din templele noastre. Dau fructe bune la gust dar ei sunt putregaiuri".

Altădată am mers cu el într-o grădină frumoasă cu flori nobile şi El s-a apucat şi smuls o floare atât de frumoasă care avea aşa mulţi boboci în jurul ei şi a dat-o deoparte. L-am întrebat: „De ce ai făcut asta?" – „E prea frumoasă. Mai bine să nu fie privită de oameni, să se ducă la locul ei". – „Da uite că de ea ţineau atâţia boboci şi pe toţi i-ai nenorocit" şi mi-a răspuns: „Toţi cei ce sunt din ea vor trăi alături de ea mai departe, căci ea nu a murit, s-a mutat".

Am mers cu El odată, într-o piaţă unde erau mulţi negustori care-şi vindeau mărfurile. A văzut o cuşcă cu vreo douăzeci de porumbei pentru cei ce voiau să cumpere daruri de jertfă la templu. El, tiptil, tiptil, cum a putut nu ştiu, a deschis uşa de la cuşca porumbeilor pentru jertfă la templu şi fără să vadă negustorul a dat drumul porumbeilor care au început un adevărat spectacol de bucurie pentru

Cel ce le dăduse drumul. Negustorul nu observase încă, dar El zâmbea mulţumit. –„Cum poţi fi fericit când ai făcut un rău şi ai lipsit atâţia oameni care aveau să prezinte la templu jertfa lor?”. Şi mi-a răspuns cu severitate: „Tatăl meu nu vrea sânge de animale sau păsări, ci inimi de oameni!”. Nu l-am înţeles. –„Ce spui Tu de Tatăl Tău?”… şi văzând negustorul trist, i-a pus nişte bănuţi în palmă zicându-i: -„Nu ştii că i-ai vândut? Uite banii!”. Negustorul se uită la copil, numără banii, văzu că sunt întocmai şi privi mirat, neştiind când şi cum i-a vândut. Şi omul s-a liniştit, Iisus însă s-a întristat şi a oftat zicând: „Aceştia-s oamenii!”. Eu nu am putut înţelege cele spuse de El, nu puteam vedea ceea ce vedea El şi eram într-o permanentă mirare.

Când vedea câte-o nedreptate se tulbura şi era ca un om legat la mâini, ce nu putea să se opună nedreptăţii. Îl întrebam: - „Ce ai?” – „Sunt aşa că trebuie să tac. Nu mi-a venit timpul să vorbesc!” – „Ce să vorbeşti?” –„Ceea ce trebuie fiecăruia!”

Stătea rezemat de poala Mamei Lui, gânditor ca un om cu multe treburi de rezolvat. Mai îl privea şi-l întreba: „La ce te gândeşti odorul meu? Ce ai de gând să faci?” Iar El pierdut în gânduri răspundea cu întârziere: „Mamă, ce multe am de făcut… dar încă sunt mic şi acum aş putea face ceea ce am să fac când voi fi mare, dar nu vor fi luate în seamă, pentru că sunt copil şi par copil”. Eu îl priveam ca pe o altă fiinţă, dar îl priveam şi stăteam lângă El, că tare mă simţeam bine în preajma Lui. Îmi plăcea să dorm lângă El, simţeam atâta fericire când mă apropiam de El. Eu în preajma Lui nu vorbeam niciodată. Eram fericit să stau cu El, să-L ascult, să-L privesc, să-i văd jucăriile Lui şi El mă iubea grozav!

De multe ori stăteam muţi privindu-ne şi doar ne zâmbeam unul altuia. Vedeam în El o autoritate, vedeam în El un stăpân al meu… Îl iubeam cum nu se poate spune!

Când eram cu mama în pustiul Iordanului, foarte des o provocam să-mi vorbească de Iisus, ruda noastră…

George: - Iartă-mă că te întrerup. De ce mama ta s-a dus în pustie?

Faur: - De frica lui Irod şi pentru că descoperise o peşteră a unuia care dusese o viaţă retrasă şi se ducea şi ea des acolo spre liniştire.

Îmi povestea mama: „Iisus e un copil aparte. Gândeşte ca un matur, nu ca un copil şi răspunde tuturor la orice întrebare. Îmi spunea Mama Lui că era condusă de El, sfătuită de El ca unul ce vedea altfel de cum vedem noi şi că Mama Lui nu-l priveşte ca pe un Fiu, ci ca pe un Părinte”. Eu nu mai înţelegeam asta. Îmi spunea: „Tu ai venit pe lume printr-o bătrână, El a venit printr-o copilă”. Nu înţelegeam cuvintele mamei mele, dar nu am uitat niciunul şi atunci când am rămas singur în pustie, am făgăduit să-mi cultiv orice cuvinţel, orice joc, orice vorbă de-a Lui şi pe lângă acestea vedeam cum mi se deschide o carte pe care trebuie să o citesc şi să o arăt oamenilor. Atât am avut să vă spun!.

Calemnis: - Se dusese vestea peste tot de o autoritate a unui prunc, fiul unui sărac şi modest teslar. A ajuns şi la mine vestea şi-mi ziceam: „Dacă acest copil

ar creşte într-o casă de împărat, e normal să împrumute de la tatăl lui autoritate şi orgoliu, dar dacă este într-o casă în preajma unui teslar modest şi sărac, de unde a împrumutat şi a văzut ceea ce El prezintă?”.

Apoi se mai spunea că El cunoaşte la perfecţie de la o vârstă foarte fragedă scrierile vechi şi prezintă celor învăţaţi, de rămân aceştia mişcaţi, încremeniţi la auzul celor spuse de acest copil minune.

Se mai vorbea că e totuşi un copil jucăuş şi vesel, dar că prin jocurile Lui, EL dădea lecţii celor din jur. Nu ştiu dacă e adevărat, dar se spunea că ar fi mers la curtea unui bogătaş să se joace cu copii lui şi că a improvizat un joc din două tabere de copii: pe unii îi făcea să-şi facă jucării şi să le pună bine, pe alţii îi făcea să-şi facă jucării şi să le dea drumul animalelor ce erau jucării şi dându-le drumul ca şi când ar vrea să se ducă libere. Păsărelele - le punea pe crenguţe, ca şi cum ar vrea să zboare fără oprelişti, iar ei rămânând la nişte măsuţe unde-şi puneau de-ale mâncării, spuneau: „Acestea mi le-au adus păsărelele ce le-am pus în libertate şi ca drept recunoştinţă acestea mi le-au adus animalele că le-am pus în libertate” şi căuta să arate că toţi erau foarte fericiţi şi prin faptul că au tot ce le trebuie. Văzând aceasta, bogătaşul, care avea foarte multe slujnici, le-a dat libertate tuturor celora peste care el avea stăpânire. Se spune că acel stăpân bogătaş asista des la jocurile Lui şi învăţa şi pleca gânditor.

Se spune că odată l-a chemat pe Iisus, care avea numai cinci ani şi l-a întrebat: „ Cine te-a învăţat jocurile acestea?”. – „ Le ştiu de la Tatăl meu”. – „ Dar tatăl Tău este un om simplu, abia ştie să tragă cu rindeaua, nu este el aşa de iscusit cum ştii Tu să prezinţi jocurile”, iar El liniştit spunea: „ Dacă l-aţi cunoaşte pe Tatăl Meu şi pe Mine M-aţi cunoaşte”, iar ei stupefiaţi se întebau: „ Ce a vrut să spună copilul acesta?”…

Foarte multe din jucăriile lui Iisus prezentau ceea ce nu voia să exprime în cuvinte, acoperind înţelesul sau mai bine zis, arătându-l figurat. Şi pentru că erau jocuri de mustrare şi prea mature, nu s-au luat în considerare pentru a fi scrise. Numai ceea ce a convenit celor ce a scris, aceea au scris. Când iese vestea de un copil minune, dacă descoperirile în el sunt de altă natură decât dojana ce o aplica micuţul nostru, de astă dată, desigur că toate cele scăpate de El ar fi fost scrise cu multă atenţie, dar au fost neglijate, deoarece condeiul era mai ales în mâna celor care erau mai mult mustraţi. De aceea nu s-a scris nimic decât cele ce le-a convenit lor.

Atât am avut de spus!...

George: - Vă mulţumim la toţi!

Faur: - Să vie peste voi ploaia harică a Părintelui nostru!

Bucureşti, 9 Decembrie 1965

Albert Pike

(Mare francmason – sec. XIX)

- prinţ al întunericului, colaborator al lui Belzebut

Am chemat pe ilustrul gânditor, cel mai mare metafizician al organizaţiei francmasonice universale. Iată enumerate acum titlurile pe care le avea în forul suprem de conducere al francmasoneriei mondiale:

-Mare maestru păstrător al Paladiului sfânt;

-Suveran pontif al francmasoneriei universale;

-Suveran şef de acţiune politică.

Siu Karta: - L-am chemat, dar se lasă greu de adus… Numai cu misiuni mari vine pe pământ. Este în mâna dreaptă a celui mai mare care stăpâneşte întunericul…

George: - Există deci un şef suprem al întunericului!

Siu Karta: - Desigur!... E Belzebzut, căruia i se mai spune şi Lucifer…

(au trecut zece minute de când l-am chemat şi tot nu vine).

Siu Karta: - Greu vine!

(m-am uitat la ceas, se scurseseră în total 14 minute!)

Veronica: - În sfârşit, a apărut!... Vai ce miros greu are!... S-a plecat în faţa lui Siu… Siu nici o mişcare… este de o seriozitate şi severitate de nerecunoscut! Pike e îmbrăcat într-o manta neagră, uscăţiv cu ochii, ca de jeratic… are cam la 70 de ani. Înalt, sever, dârz totuşi… Parcă-i afumat la nări… pielea arămie închisă… priviri încruntate, duşmănoase…

A.Pike: - Pentru ce m-aţi deranjat? Eu când mă deplasez, merg numai cu misiuni importante din partea stăpânului meu, domn şi împărat al întunericului cel mai adânc, pe care l-am iubit, pe care l-am slujit, pe care l-am apărat, căruia i-am arătat calităţile care m-a ajutat în viaţa pământeană, care m-a făcut slugă vrednică a sa şi care îşi desface voinţele sale prin mine!

George: - Cine este acest atât de ”onorat” stăpân al tău?

A.Pike: Este cel ce stăpâneşte lumea întunericului, cel ce dă ordine din cele mai de jos locuri, până la rătăcitori.

George: - Cum îl numiţi voi?

A.Pike: - Belzebut!

George: - Ce părere ai de cealaltă Lume de deasupra?

A.Pike: - Între lumea planetară şi între stăpânirea Luminii, există nişte legi pe care nimeni nu le poate deranja sau schimba, nici chiar stăpânul întunericului şi de aceea, oricât ai nega pe Domnul Luminii, în momentul în care pământeanul rupe legătura cu haina pământului, este atras printr-o lege aparte în faţa Domnului Luminii. Pe acest drum poţi vedea fel de fel de categorii şi societăţi de oameni şi ajungi în faţa celui numit: Conducător şi Stăpân al Luminii.

Acolo am ajuns şi eu. În viaţa pământeană am citit şi eu despre o Împărăţie a Luminii şi una a întunericului. Prin faptul că am fost dotat, am scris despre

aceste împărăţii, urând şi dispreţuind Împărăţia Luminii, în care am socotit eu că dintr-un orgoliu şi de a nu fi doi stăpâni s-a făcut această ruptură.

Am fost devotat cu întreaga mea fiinţă crezului meu prin care am primit tot sprijinul şi ajutorul măreţului Belzebut. Nu mi-a spus nimic Cel de pe Tronul Luminilor, dar nici nu m-am închinat. L-am privit cu ură şi într-o miime de secundă m-am văzut lângă acela pe care l-am apărat şi căruia i-am dăruit toate simţămintele mele şi a tuturor celor ce m-au înţeles şi au fost credincioşi cauzei susţinută de mine. La intrarea împărăţiei întunericului, cei ce predomină peste „gradurile" mulţimilor…

George: - Ce înseamnă „gradurile"?

A.Pike: - Gradurile sun mulţimile de înrăiţi şi sălbăticiţi care nu au ascultat de sfaturile noastre până la capăt şi peste care noi am pus paznici, ca mai mult să-i mustre…

Deci vă spuneam că la venirea mea în împărăţia întunericului, cei din graduri voiau să mă sfâşie, dar fraţii mei şi prinţii întunericului mi-au făcut o primire triumfală cum se cuvine unui adevărat slujitor credincios „cauzei noastre".

Am ajuns lângă acela pe care l-am apărat şi în faţa lui m-am plecat. Atunci am simţit că întreaga mea fiinţă s-a încărcat cu o puternică forţă de ură faţă de Cel ce stăpâneşte Lumina, văzând cum stă Acela pe Tron de Lumină şi văzând sărăcia celui slujit de mine…

I-am jurat atunci credinţă şi am cerut să fiu trimis în cele mai iscusite treburi pentru a mări împărăţia noastră şi să împuţinăm pe ai Acelui care se complace să primească numai cântări şi laude, pornind de la cel mai subţire fir de iarbă, până la cei mai falnici arbori şi de la Stratul I până la Oraşul de Aur care se desfată în tot felul de bogăţii, care se complac în bucurii şi cântări, iar stăpânul meu nu culege decât vaietele şi blestemele celor zănatici, celor răi şi îndobitociţi.

George: - Aţi vrea şi voi o Împărăţie a cântecelor?

A.Pike: - Nu, nu! Noi nu avem nevoie de cântece. În această împărăţie a noastră nu încape nici cântec nici odihnă!

AICI E ÎMPĂRĂŢIA RĂZBUNĂRII!

Puţini sunt cei ce au negat lumina şi aceştia nu suferă! Nu suferă pentru că e prea **puternică ura şi dorinţa de răzbunare, pentru ca aici să te simţi bine trebuie ca încă înainte de a veni aici să trăieşti întocmai ca stăpânul tău, urând cea ce el urăşte, negând total ceea ce neagă el şi căutând să rupi cât mai mulţi ca să-i aduci în împărăţia lui. Numai aceştia nu simt chinul şi sunt puşi lucrători peste mulţime…**

George: - Voi nu aveţi regretul?

A.Pike: - După ce să regretăm? **Noi suntem îmbrăcaţi în platoşele luptei! Vrem să nimicim tot, tot ce e cântec şi bucurie!...,**

Veronica: - Acum a devenit dârz şi feroce…

George: - De ce să nimiciţi Cântecul şi Bucuria…

A.Pike: - Voi nu slujiţi pe Stăpânul vostru? **Şi noi îl slujim pe al nostru! Toate cântecele şi bucuriile sunt îndreptate catre cel pe care noi îl urâm şi îi dorim distrugerea!**

George: - Şi ce puteri aveţi?

A.Pike: - Ştim că nu putem să ne atingem de Împărăţia Lui… Aşa de fapt cum nici ei nu pot veni la noi. **Cum ne zvârle pe noi lumea lor şi pe ei îi zvârle atmosfera noastră. Noi ducem mari lupte pentru a ne înmulţi împărăţia noastră, pentru a smulge împărăţiei luminii cât mai multe suflete… noi luptăm şi lupta noastră nu este zadarnică!**

P ământul ESTE în MÂINILE NOASTRE!

În curând biruinţa asupra pământului va fi definitivă şi în acelaşi timp… veşnică!

Siu Karta: - Aşa credeţi voi, pui de năpârci! Credeţi voi că Domnul şi Stăpânul nostru vă mai rabdă mult mârşăviile voastre? Nici nu ştiţi voi ce vă aşteaptă! Ştiu că nu credeţi nimic…

DAR ŞI RĂZBUNAREA CERULUI VA FI CRUNTĂ!....

A.Pike: - Am mai auzit noi de astea!... Poveşti…

George: - Ţie îţi plac vaietele şi plângerile celor de jos? Celor din gradurile de care pomeneai?

A.Pike: - Drept să-ţi spun, deşi nu-mi plac locurile şi duhorile, totuşi vaietele lor îmi dau o satisfacţie nebună. Sunt semnele biruinţei noastre! Ale puterii noastre ce o avem peste miliarde de netrebnici…Mă încarc cu mai multă ură privindu-i, mă face să clocotesc de dorinţa de a atrage mai mulţi la noi. N-aş fi crezut că e o atmosferă atât de grea aici. De aceea îl urăsc pe „El” că **a azvârlit pe cel mai demn colaborator al lui în cele mai chinuitoare şi puturoase locuri…”el” şi-a ales partea cea mai frumoasă, cea mai luminoasă şi pe domnul meu l-a aruncat în cele mai respingătoare locuri.**

George: - Se spune că el singur a căzut şi nimeni nu l-a izgonit.

A.Pike: - Păi da! Când Belzebut a vrut să-şi impună punctul de vedere, a fost aruncat de „El” în prăpastia întunericului…

George: - Lasă poveştile astea. Belzebut nu a fost niciodată înger… Nu putea o fiinţă DIVINĂ să cadă, să se revolte, cum spune povestea şi apoi să fie azvârlit!

Dintr-un început Belzebut cu spiritele lui s-a separat de Împărăţia Luminii. Asta este realitatea! Altceva mă interesează: Cum sunt locurile în care staţi voi?

A.Pike: - Noi stăm foarte aproape de Soare şi aşa după cum vedeţi voi Soarele de pe cer, aşa are el un tron de la care pornesc fierbinţelile **în sus.**

George: - Şi „fierbinţeala” asta îi face bine lui?

A.Pike: - Da, şi lui şi nouă, numai că are o însuşire proastă: strică aerul şi împuţeşte atmosfera, în schimb dă tuturor lucrătorilor putere.

George: - Acest Belzebut cum îi spui tu, poate veni pe pământ?

A.Pike: - Nu! El nu părăseşte locul lui niciodată. Suntem destui care împlinim orice poruncă. Unii sunt lucrători permanenţi, alţi lucrători curieri care

merg oricând şi oriunde în afara împărăţiei. Pe pământ sunt trimişi cei mai iscusiţi.

George: - Voi puteţi veni oricând pe pământ?

A.Pike: - Nu! Sunt perioade când nu putem veni nici noi pe pământ.

George: - „Dondo" (nume conspirativ ce nu-l dezvăluim) e de-al vostru?

A.Pike: - Dondo e alături de mine în lumea noastră. El şi-a îndeplinit cu cinste şi corectitudine misiunea ce a avut-o pe pământ, astfel că face şi el parte din colaboratorii cei mai apropiaţi ai lui Belzebut.

George: - Cum numiţi voi stadiul acesta al scăpării de chin?

A.Pike: - E rangul de „Fiu al întunericului", nu fac parte dintre cei munciţi. Una e să fii chinuit şi alta să nu simţi chinul! Unele sunt treptele robilor, altele ale fiilor.

George: - Ce părere ai de noi?

A.Pike: - Ce părere să am? Sunteţi nişte luptători ai Împărăţiei Luminii, căutaţi să descoperiţi ascunzişurile şi şiretlicurile Luminii şi ale celor ce au căutat să arate după cum au văzut şi înţeles ei ascunzişurile luminate. Vă urăsc, vă urăsc pe toţi!

George: - Bine, bine! Tu ce lucrezi acum?

A.Pike: - Eu am multe de strecurat în minţile oamenilor. Intenţia principală este de a arăta cu seriozitate nedreptăţile aplicate împărăţiei întunericului, a se spune şi public pământenilor, în mod radical că tot ce ni s-a făcut nouă este o crudă nedreptate şi vrem să-i stârpim pe acei necinstiţi care în laşităţi milogitoare îşi îndreaptă rugile lor spre Împărăţia Luminii.

George: - Cum vezi tu sfârşitul acestei lupte a voastre? Unde veţi ajunge?

A.Pike: - Asta numai stăpânul meu ştie. Interesul este să ne mărim împărăţia.

George: - Ce misiune ai?

A.Pike: - Misiunea mea este să fiu în cele mai înalte trepte ale francmasoneriei terestre. Mă ocup de îndrumarea lor, îi învăţ cum să lucreze pentru nimicirea şi suprimarea adepţilor luminii. Eu şi acum, nu am rupt legătura cu ei niciodată. Sunt atât de puternici şi întăriţi, cum nici nu vă puteţi închipui. Aţi vrea să fiţi voi aşa tari pe pământ cum suntem noi. Pământul e în mâinile noastre. În curând va fi al nostru întru totul. Suntem mai tari ca voi pe pământ!

George: - Ce argumente ai?

A.Pike: - Nu-i nevoie să vă spun. Priviţi mai bine şi veţi vedea cât de inteligent si de ascuns se lucrează…

George: - Unde este sediul vostru central?

A.Pike: - America!

George: - De ce?

A.Pike: - Eee.., avem noi mai multe ţări, Anglia, Franţa, Elveţia, dar în America sunt izvoare băneşti foarte mari.

George: - În Rusia parcă aţi fost descoperiţi.

A.Pike: - Şi ne-au omorât slujitorii. Avem timp de răzbunare. Noi în orice ţară avem oamenii noştri, dar în unele nu prea avem capete lucide. La voi merge cam prost treaba. Ţara voastră e cam nefavorabilă de la un timp. Înainte mergea mai bine, cu 10-15 ani în urmă.

George: - De câte ori ai fost pe pământ şi ce naţie?

A.Pike: - N-am fost decât o singură dată: evreu. Nu ştiu să mai fi fost, pentru că lucrul meu este important aşa cum îl fac acum, nu în trup.

Veronica: - Siu îl priveşte cu barba în mână…

George: - Ce spui Siu?

Siu Karta: - Fiecare la locul în care se găseşte, ascultă de voinţa şefului său.

George: - Vezi că ei nu se urăsc între ei?

Siu Karta: - Nu se urăsc pentru că nu au ce împărţi. Fiecare e fixat în locul lui şi se sileşte să aducă rezultate cât mai mari.

George: - Nu-i spui ceva?

Siu Karta: - Nu, n-am ce să-i spun.

A.Pike (către Siu): Ştii că te urăsc, nu?

Siu Karta: - Eşti format din ură şi nu poţi iubi decât pe stăpânul tău şi misiunea ce o ai. Oriunde mergi tu nu poţi da linişte, nici iubire, nici înălţare. Îndobitoceşti doar prin întunecata ta prezenţă. Nu suntem acum pentru a ne lupta în cuvinte. Ne cunoaştem fiecare locul şi lucrul!

Pleacă!...

Veronica: - A dispărut Pike…

Siu Karta: - V-aţi lămurit prea iubiţi mei de lucrul acestora! De acum mă retrag şi eu! Fiţi binecuvântaţi!

Bucureşti, 28 Decembrie 1965

Daris Ceahnic (preot)

- murdar
- rătăcitor

George: - Veronica, concentrează-te şi uită-te şi vezi ce e în jurul tău!

Veronica: - Văd un spaţiu imens cu o lumină ca la apusul soarelui… şi ceva mai departe gloata rătăcitorilor…

Ne propunem să ieşim împreună, să vedeam gloata aceea, să vedem ce e cu ea.

Am ieşit! La câteva secunde ne aflăm lângă gloată. Eu continui să ţin contactul cu hârtia şi stiloul şi o întreb de ceea ce vede.

Veronica: - E o puzderie de oameni, care parcă vor ceva… caută ceva… sunt oameni amărâţi, necăjiţi, într-o continuă căutare. Parcă vor ceva.. parcă-s arşi de soare…

George: - Opreşte pe unul care ne priveşte!

Veronica: - Stai locului să văd dacă cunosc pe cineva… au haine proaste pe ei, parcă ar fi cârpite, peticite, mototolite… parcă ar fi stat numai prin gări şi noroaie…Simt un leşin de la stomac… Am oprit unul! E un bărbat asemenea celorlalţi, pare mai serios, însă… dar e tot umilit. Parcă e un lagăr bătut de mizerie şi umilintă… Stă locului şi tot se uită în dreapta şi în stânga…

Ce cauţi omule? Ce căutaţi, ce aveţi de sunteţi atât de posomorâţi?... Dă din cap…

Necunoscutul: - Căutăm şi nu găsim!

Veronica: - Ce căutaţi?... Iar dă din cap…

Necunoscutul: - Căutăm ce am găsit în poveşti şi în Biblie, dar nu găsim…

Veronica: - Vorbeşte! Ce ai auzit în poveşti şi în Biblie?

Necunoscutul: - De multe ori am citit în Biblie de locuri cu verdeaţă, cu odihnă, cu lumină - şi mă mir acum intr-una că nu găsesc acele locuri de care am citit. De multe ori am că frumoase sunt şi aceste poveşti ale fericiţilor, ale miluiţilor. Le-am crezut poveşti. Le povesteam frumos la catehizaţii, ca pe nişte poveşti frumoase, dar nu le-am crezut niciodată. Am catehizat pe alţii dar pe mine nu m-am catehizat.

George: - Dar ce ai făcut?

Necunoscutul: - Preot catolic.

George: - Unde?

Necunoscutul: - La Năsăud… în România. Mi-am dus viaţa numai în plăceri, nu am crezut în nimic niciodată. Am fost un simplu funcţionar şi am zis: Asta mi-e slujba, acesta mi-e salariul…

Priviţi cum fug! Toţi alergăm fără să ne spunem nimic, decât ne împungem cu mustrări.

George: - Ai văzut pe Domnul?

Necunoscutul: - L-am văzut… şi pe atât mi-a fost mai mare mustrarea.

George: - Cum te cheamă?

Necunoscutul: - Daris… Daris Ceahnic.

George: - Voi faceţi rău pământenilor?

Daris: - Nu, nu facem rău.

George: - Şi nu aveţi şi voi momente de linişte?

Daris: - Nu! Am impresia că noi alergăm unul după celălalt, pentru că nu ajungem niciodată la capăt. Nu reuşim să dăm de un capăt, să vedem ce-i dincolo.

Sunt un răzvrătit că nu suntem miluiţi şi noi. E chinuitor să nu ai nici un rost, nici un ţel şi nici un sfârşit la această căutare seacă. Mi-a foame şi mi-e sete. Aş vrea un aer mai bun, mai curat şi n-am!

George: - Ai făcut facultatea teologică?

Daris: - Numai seminarul.

George: - Prin ce an ai murit?

Daris: - 1912.

George: - Cum de ţii minte anul?

Daris: - Am zăcut doi ani la pat şi ştiu că m-am îmbolnăvit în 1910. Era mai dulce boala ce mă ţinea pironit îm pat decât alergarea aceasta zănatecă.

George: - Ce boală ai avut?

Daris: - Un reumatism grav de tot, că nu puteam nici merge.

George: - Printre pământeni umbli?

Daris: - Umblu, că doar printre ei sunt. Nu le fac nici un rău, nu mă interesează ce fac, căci văd că nu pot să mă ajute cu nimic.

George: - Totdeauna te simţi aşa? Sau ai perioade mai bune?

Daris: - Totdeauna mă simt aşa.

George: - Dar spaţiul acesta în care staţi voi nu câteodată mai aproape de pământ?

Daris: - Am observat şi eu asta, că uneori suntem mai aproape, alteori mai departe de pământ şi poate că asta s-ar datora mişcării pământului… dar nu-mi dau precis seama, n-am timp să gândesc aşa ceva…

George: - Pe ce stai?

Daris: - Pe un platou, totuşi. Toată lumea aceasta stă pe un platou şi circulă pe ceva. M-am aplecat şi l-am pipăit. E un teren uscat, arid ca o zgură. Nu am nici o posibilitate de orientare. Văd Soarele departe, departe…

George: - Unde om fi oare? Hai să-l chemăm pe Siu! (După câteva clipe a sosit Siu. Ne-am înclinat amândoi în faţa lui).

Siu Karta: - Ce vă miraţi de necăjiţii ăştia?

George: - Nu ştiu cine sunt şi nici ce e cu platoul acesta!

Siu Karta: - Sunt rătăciţii, dar vezi că şi rătăciţii sunt împărţiţi pa mai multe categorii. Aceştia nu au fost răi, dar aşa cum au alergat în viaţă după plăceri, aşa aleargă acum după linişte şi nu o găsesc.

George: - Şi platoul acesta unde e?

Siu Karta: - În continuarea Stratului I. Mergând pe acest platou, ajungi în unu, în stratul miluiţilor…

George: - Şi ei de ce nu ajung?

Siu Karta: - Nu pot! Legile le îngrădesc spaţiul şi le trasează limitele…

Ne-am reîntors…

George: - Ce se întâmplă iubite Siu de simţim o atmosferă atât de searbădă şi leşioasă?

Siu Karta: - Nu puteţi s-o înţelegeţi? Acesta este lucrul Legilor care se manifestă încontinuu. Câteodată cei rătăcitori se adună, stau într-un loc, alteori ei alunecă între oameni, se lovesc unii de alţii şi atunci voi simţiţi ceea ce simţiţi: atracţie mai mică, oboseală, lipsă de gust, de dor, de zbor şi de multe ori doriţi o odihnă care suferă şi vor să stea la pat pentru a nu simţi uscăciunea. Spuneţi drept, nu aţi dori să tot dormiţi?

George: - Ba da… şi n-am chef de nimic. Şi asta de mai mult timp. Dar voi cum vă simţiţi?

Siu Karta: - Fără să vrem, simţim şi noi nevoia să stăm la locurile noastre şi atunci pe voi nu vă mai incită curenţii pe care îi trezim noi în voi.

George: - O precizare: în această perioadă voi nu veniţi la noi pentru că simţiţi puternică atracţia locurilor voastre, sau faptul că atmosfera e grea pe pământ, vă respinge şi aşteptaţi şi voi o atmosferă mai prielnică?

Siu-Karta: - Amândouă! Merg mână în mână: şi atracţia locului e puternică, şi atmosfera de pe pământ e grea.

George: - Trebuie să existe un factor care determină această situaţie.

Siu Karta: - Da, sunt mişcări ale spaţiilor şi planetelor care atunci când vin în anumite poziţii şi unghiuri, determină stări atmosferice spirituale deosebite care au repercusiuni şi în Lumea noastră şi în lumea voastră. E ca şi în viaţa voastră: zile de ceaţă, ploaie sau furtună. Aşa şi la noi sunt perioade cu atracţii puternice ale locului şi simţim nevoia de odihnă. Uite, de la un timp, cum spui tu, simt un fel de oboseală, o atmosferă care nu ne incită la activitate. Acum este o astfel de perioadă în care TOATE STRATURILE ŞI-AU RESTRÂNS MULT COLABORAREA CU PĂMÂNTENII. Asta durează in timp… Nu-mi dau seama cât; câteodată mai mult, altădată mai puţin. Acum vă rog să-mi daţi voie să plec. Fiindcă nici eu nu mă simt deloc bine. Simt nevoia să mă întorc la locul meu.

George: - Ne închinăm feţei tale!

Siu Karta: - Fiţi binecuvântaţi!

Bucureşti, 11 Ianuarie 1966

D.I. MENDELEEV

Chimist rus (1834-1907)

- alb cu un mic triunghi cu lumină în mijloc;
- Stratul V

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu unul din geniile chimiei universale, Dimitrie Ivanovici Mendeleev, descoperitorul sistemului periodic al elementelor, tablou care îi poartă şi numele.

Veronica: - A apărut Calemnis şi invitatul nostru… Mendeleev are doi ochi ca două fulgere, îmbrăcat în alb ca un roman, precum Calemnis…are puţină barbă, ochii însă îi sunt extrem de scânteietori…

I-am salutat.

Calemnis: - În numele Tronului de Lumină, fiţi binecuvântaţi copii şi fraţii mei! Vă vorbeşte invitatul vostru!

Mendeleev: - Cel ce a binevoit să deschidă drum între mine şi voi, pe Acela îl rog să vă binecuvânteze, iar eu vă îmbrăţişez cu dragoste frăţească şi prietenească! Vă mulţumesc că aţi deschis drum între mine şi voi. Vă mulţumesc pentru simpatia adresată lucrărilor mele. Eu am fost numai un executant a unei mici părticele din ceea ce am descoperit. Mulţi lucrează cât le e dat, alţii se străduiesc să depăşească ceea ce simt şi văd. Eu, pentru nu a greşi nişte cifre

precise, m-am mulţumit la elementele cunoscute până la mine, intuind că mai există şi altele care vor fi descoperite de urmaşii mei.

Acum mă bucur de tot ce s-a mai pătruns de ostenitori ca şi mine şi la locul de odihnă care mi-a fost rezervat în treapta a V-a, nu cu trufie afirm că mă simt ca un mic prinţ, pentru că niciodată nu mi-am închipuit că în viaţa permanentă a veşniciei poţi rezista la atâtea extaze de fericire. Acum, de fapt pentru noi ce suntem în straturile fericiţilor, nu mai există nici un pericol de cădere din locurile unde suntem.

George: - Vrem să ştim din ce strat ai coborât pe pământ!

Mendeleev: - La întrebarea pusă, numai cei din care m-am desprins pot să știe. Nouă nu ne este îngăduit să știm…

George: - Te mai ocupi acum cu chimia?

Mendeleev: - La noi nu ne mai este de folos, nu mai avem aparate și nici laboratoare chimice cum sunt pe pământ; aici sunt cu totul alte preocupări.

George: - Vrem să-ţi cunoaştem baza spirituală!

Veronica: - Alb, cu triunghi mic pe frunte și un punct luminos la mijloc…

George: - Îţi mulţumim iubite Mendeleev!...

Veronica: - Mendeleev a plecat și a rămas Calemnis…

Calemnis: - Când vreți să știți din ce strat a venit cineva, mă întrebați pe mine, fără știrea celui în cauză. În general, cei pe care-i chemați voi au venit din straturi superioare și au revenit mai jos, au coborât. Mendeleev de pildă a venit din VIII și este ordin să nu se știe din ce strat au venit, ca să nu se întristeze.

Fiți binecuvântați! Mă retrag și eu!

Bucureşti, 15 Ianuarie 1966

E D I S O N

Iinventator american (1847-1931)

- alb luminos cu triunghi mare și punct luminos în mijloc
- Stratul V

Thomas Edison este inventatorul primului bec electric și a numeroase alte aparate electrice, între care și primul acumulator. Este primul inventator al fonografului, al cărui principiu fusese descoperit de Ch. Cros.

Veronica: - Este îmbrăcat precum Calemnis, ochi pătrunzători, maiestuos ca chip… N-are barbă. Părul e puţin lăsat pe spate. Are cam 35-40 de ani…L-am salutat.

Edison: - În numele Acelui prin care mi-aţi deschis drum, în numele setei de lumină şi adevăr, cer pentru voi putere de pătrundere, iar eu vă îmbrăţişez cu sfântă şi prietenească iubire!

Vă mulţumesc pentru toată admiraţia ce o aveţi pentru lucrările şi pătrunderile mele, dar să ştiţi, nu am fost decât un executant a ceea ce am văzut cu al treilea ochi, lăsând semenilor mei lumină din gigantica lumină

materializată spre folosul lor. Meritul muncii mele este răsplata unor bucurii pe care nu mi le-am putut închipui niciodată că ar putea exista. **La nivelul străduaniilor ţi se dă şi locul fixării şi gradul. Nu există între noi nici un fel de acuzare, dându-şi fiecare seama că totul s-a primit pe merit.**

De fapt aşa cum vi s-a mai spus, în stratul V nu există regret pentru nimic. Eşti prea fericit şi nu ai timp să regreţi nici ce ai lăsat în urmă, nici de ce nu ai făcut mai mult, pentru că îţi vezi misiunea încheiată.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb luminos, cu un triunghi mai mare ca al lui Mendeleev şi punct luminos în centru…

George: - Îţi mulţumesc maestre Edison!

Edison: - Dragostea Părintelui Ceresc să fie cu voi!

George: - Amin!

Bucureşti, 20 Ianuarie 1966

ALBERT EINSTEIN

Fizician german (1879-1949)

- alb luminos cu triunghi mare şi punct luminos în mijloc
- Stratul V

Savant german născut în 1879, Albert Einstein este autorul celebrei teorii a relativităţii care a deschis o nouă eră în gândirea ştiiţifică - filozofică. Tot el este şi autorul teoriei quantelor, precum şi a relaţiei între energie, masă şi viteza luminii…

Veronica: - Îmbrăcat ca şi ceilalţi în alb, cu o pânză aruncată pe el… chip bun, blând, calm, plăcut, ochii senini, un chip echilibrat, împăcat…L-am salutat.

Einstein: - Marele Creator, gânditorul şi executantul a tot ce este forţă în mişcare în timp şi spaţiu, a tot ce este adevăr, care v-a dat această favoare, deschiderea unei căi de lumină pentru a ne vedea, a ne comunica, să vă dea vouă putere ca munca voastră să aducă roade, să fie înţeleasă şi nemuritoare. Eu vă îmbrăţişez cu prietenească iubire!

Cu plăcere mi-aduc aminte cum mă scufundam cu gândurile mele în ceva al cărui capăt l-am văzut târziu, foarte târziu. Această pătrundere era plină de surprize şi parcă nu-mi ajungea timpul să le înţeleg şi să le efectuez… să le pun pe hârtie. Şi ce puţin am putut pătrunde! Acum îmi dau seama ce uriaşă este mintea omului, chiar când este pe pământ, ce spaţii imense poate colinda şi poate vedea, câte poate înţelege şi câte nu le poate desnoda. Dar pentru aşa călătorie îţi trebuie totuşi forţa de atracţie din partea Aceluia care îţi prezintă excursia mentală în tainele nepătrunsului. Dacă o asculţi, ai satisfacţii. Neînţelegerile semenilor tăi sunt ca o brumă timpurie, în faţa Soarelui a dispărut şi plantele şi-au revenit. Totul este ca tu să-ţi vezi de lansarea ta în lumea inteligibilă şi de înţelegerea celor ce ţi se prezintă.

Tot ce am lăsat semenilor noştri, vorbesc în numele tuturor fraţilor mei care au muncit şi au lăsat în urma lor descoperiri de o înaltă înţelegere, e un fel de iubire divină pentru pământeni strecurată prin nişte ferestre mai mici sau mai mari, să-şi dea seama ce poate aduce pe pământ, munca şi încrederea în ceva nemuritor. La fel repet şi eu: plata muncii este desfătarea rezultatelor prin fixare şi ca şi fraţii mei în preajma cărora mă bucur şi eu de aceeaşi permanentă desfătare, nu mai este cazul să repet, cred că v-aţi dat seama, că eu sunt lângă Mendeleev şi nu-mi regret nimic din viaţa ce am dus-o pe pământ, nu regret că n-am muncit mai mult, nici că n-am făcut mai mult. Socot că mi-am împlinit misiunea.

George: - Vrem să ştim din ce loc ai coborât!

Calemnis: - V-am mai spus că la aceasta vă răspund eu.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb luminos, cu triunghi mare pe frunte, cu punct luminos ca un bec aprins în mijloc…

George: - Îţi mulţumim mult preţuite Einstein!

Veronica: - A plecat…

Calemnis: - Repet: când doriţi să ştiţi de unde au venit, mă întrebaţi pe mine, dar nu în prezenţa invitatului. Ultimii trei pe care i-aţi consultat şi v-au descris despre munca şi satisfacţiile lor sunt rupţi, sau mai bine zis desprinşi, din persoanele care stau în Oraşul de Aur şi se ocupă fiecare cu dirijarea lucrului ce se efectuează prin persoana desprinsă din el la voinţa Marei Forţe pentru binele celor în mijlocul cărora s-a ridicat cel desprins şi hărăzit să vadă şi să lase în urma lui ceea ce v-a lăsat şi aveţi şi voi.

Ei nu ştiu acest lucru, aceasta o ştim noi, pentru că acestea sunt legile care se respectă fără şovăire. Vă spusesem că Mendeleev e din VIII. Între timp m-am informat şi acum vă precizez: atât Mendeleev şi Edison cât şi Einstein sunt părţi rupte din discuri mari, la voinţa Marelui Creator, care i-a trimis pe pământ pentru luminare.

Atât am avut de spus, rămâneţi în pacea Domnului nostru!

Bucureşti, 23 ianuarie 1968

E N R I C O F E R M I

Fizician italian, secolul XX

- gri deschis cu guler alb
- Stratul IV

Veronica: - A venit!...are o atmosferă foarte plăcută, ceva care face să lumineze…capul şi fruntea mai ales…expresie inteligentă, caldă, blândă… elevată. Ce bărbat frumos e! Ce prezenţă plăcută, cu o pace şi veselie pe figura lui! E îmbrăcat în costum modern, are un fel de fundă la gât, culoarea costumului gri-vert luminos, mătăsos…

L-am salutat, felicitându-l pentru toată munca ce a depus-o.

Veronica: - Fermi se înclină către Siu Karta…

Fermi: - Cel pe care l-aţi rugat şi a încuviinţat întâlnirea noastră, să vă binecuvânteze (vorbeşte încet şi rar) iar eu vă mulţumesc pentru deosebita atenţie ce mi-o acordaţi şi vă stau la dispoziţie dacă credeţi că vă pot fi de vreun folos…

Când eram în lumea voastră, aveam şi eu idolii mei pe care îi vedeam undeva departe, departe, cu forţe uriaşe, cu pătrunzimi nebănuite şi neîntâlnite. Când am venit în lumea lor, pe lângă faptul că m-am văzut atât de mic, abia am putut ridica gândul şi să-mi zic: Ce vastă este ştiinţa! Cât de nepătruns este Universul, cât de mici suntem noi care abia încercăm să-i spargem coaja şi noi nici nu am gustat miezul! Şi pentru că ciocănim coaja, lumea ne crede mari, pentru că pe acolo a ţâşnit miros, gust, culoare, energie, ca să-i zicem aşa.

Ştiu că mă iubiţi şi mă adoraţi ca pe un om de ştiinţă, ca pe un om care m-am străduit să pătrund ceva, să ciocănesc undeva, să găsesc ceea ce simţeam că trebuie să existe.

Câte sute şi mii de ani trebuie să treacă şi câţi oameni evoluaţi în eforturi şi pătrunzime trebuie să apară, să vadă, să prezinte minunatele şi măreţele taine ce stau răzleţe şi neatinse în Univers… Eu de unde sunt, nu mai pot şi nici nu mai am pentru ce şi pentru cine să lucrez, dar aş vrea cu cunoştinţele ce le am acum să mai vin, să mai descopăr ceea ce s-ar mai putea găsi. Poate că n-aş mai ajunge, poate că nu-i timpul şi nu merită oamenii să se mai dea ceva…Toate răsar, însă când li se împlinesc sorocul…toate apar acolo unde climatul e favorabil.

Când părinţii văd pe copilul lor că se străduieşte să descopere ceva pentru joaca lui, fie pentru satisfacţia unei rezolvări, atunci tu ca om matur, trecut prin multe, când vezi mai mult şi priveşti şi eforturile lui, îl ajuţi, îi deschizi drumul, îi arăţi calea, iar dacă vezi că din acest efort al lui ar putea ieşi o nenorocire, nu numai că nu-l ajuţi să-şi atingă scopul, dar chiar îl opreşti. Aşa-i şi cu omul care prin ani şi ani de-a rândul se străduieşte să vadă în căutările lui ceva nou. Ei, aceste descoperiri nu sunt fără stăpân şi nici apărute la întâmplare. Sunt

întreţinute printr-o lege, printr-o ordine extrem de complexă, iar mecanicul acestor manevre ştie când şi ce anume trebuie să arate…

Tăcere lungă.....

Ce uriaş este acest Părinte sau deţinătorul acestor legi pe care le cunoaşte până în cel mai mic detaliu, până la cele mai mari profunzimi. Dacă pământenii ar ştii că aceste fenomene au un conducător, mă refer la cei ce sunt în ştiinţă, ar sta zile întregi îngenunchiaţi, implorând pe acest Dumnezeu al lor, să le strecoare o rază de Lumină, pentru a vedea câte ceva din uriaşul ocean de cunoştinţe şi din vasta noastră ştiinţă ce nu este deloc prezentată pământenilor, pentru că nu există persoane demne de a o primi. Aceasta v-o spun eu care-mi dau seama că acest Conducător pe care l-am crede Dumnezeu, e una dintre cele mai mici slugi al Marelui Stăpân ce a rânduit atâtea minunăţii, peste care a pus conducători despre care cred că şi el a uitat.

Sunt mult prea mari, mult prea multe, deşi forţa e neasemănătoare, privirile-I sunt pătrunzătoare, îi cer totuşi iertare şi-L rog să-mi dea voie să cred că multe dintre ele stau uitate…

Iertaţi-mă că m-am pierdut în altele. De fapt în ceea ce gândesc m-am pierdut. Poate veţi fi vrut să întrebaţi altceva, dar eu simţindu-mă bine la voi mi-am dat drumul la ceea ce mă urmăreşte acum, la ceea ce văd şi gândesc.

George: - Noi de asta te-am chemat, ca să ne împărtăşeşti din gândurile ce le ai acum după aproape 12 ani de când ai părăsit pământul. De aceea nu-ţi face nici o grijă…Într-adevăr în acest climat ne învârtim şi noi… în aceleaşi gânduri, în aceleaşi probleme.

De un timp, dragii mei, am o obsesie: am impresia că noi cei în trup şi voi ceilalţi suntem în mijlocul unei uzine, înconjuraţi de tot felul de butoane şi manete de care noi nu ştim, butoane care aşteaptă să fie apăsate, manete care trebuie să fie învârtite… cu o faptă, cu o mişcare, cu un gând chiar…

Fermi: - Acelaşi lucru am vrut să spun şi eu mai înainte, dar poate n-am fost explicit. Exact cum ai spus tu că sunt butoane care aşteaptă să fie apăsate şi manete de învârtit, masa aceasta de cunoştinţe este vastă, imensă, dar nu sunt mâini care să apere, nu sunt capete să pătrundă efectuarea şi uitaţi-vă la mine: ar putea totuşi să se găsească mâini care să dibuiască aceste butoane de care spui tu, să vadă rezultatul accelerării lor, dar…asta-i părerea mea: pentru faptul că acest rezultat nu ar fi aplicat relativ şi proporţional cu energia lui, pentru folosul obştesc, se lasă totuşi o perdea pentru a nu se putea vedea, dar simţi ceea ce spui tu şi cu atât rămâi… Nu poţi vedea ceea ce simţi, pentru că oamenii nu au ajuns la o vârstă corespunzătoare, la o unitate, la o frăţie universală - şi de aceea se mai întârzie… Asta-i părerea mea…

Tăcere.....

Unde stau eu nu prea sunt oameni de ştiinţă, nu prea am cu cină să schimb părerile, nu prea am avut colaboratori… ca şi în viaţă şi acum tot singur!... Cei din jurul meu nu au nevoie de pătrunderile mele, de vederile, de descoperirile mele. Altfel totul e perfect aici şi nu-i nimic de adăugat şi de dorit.

George: - Unde stai?

Fermi: -În locul de odihnă IV.

George: - Şi eşti mulţumit?

Fermi: - Prea mulţumit… fericit chiar…

George: - Ce ai mai fost înainte de viaţa asta? Că prea te-ai descurcat repede în ştiinţele pozitive?...

Fermi: - Ştiu ce am fost, că m-am întâlnit cu un dascăl al meu şi el mi-a reamintit, zicând: „Cândva iubitul meu prieten şi frate, ai fost elevul meu" – spunea el – că am fost un băiat isteţ egiptean şi începusem să înţeleg astronomia la o vârstă foarte fragedă, că-i puneam nişte întrebări de care şi el se minuna. Asta a fost cam cu 200 de ani înainte de Hristos, că am fost - spunea el - un descoperitor rar pe acea vreme. Vedeam lucrurile cu o agerime fantastică şi la o vârstă destul de tânăr reuşisem să mă număr printre bătrânii astronomi, rezolvând probleme ce depăşeau cadrul vârstei mele.

Am murit aproape de 60 de ani… şi la câţiva ani după mine a venit şi bunul şi luminatul meu îndrumător. El mi-a spus toate acestea, acum când m-am întors a doua oară. Nu vă puteţi imagina cât de mult doresc să revin, dar să fiu îmbibat cu cunoştinţele care mi le-am acumulat şi încă doresc să le mai pătrund pentru a descoperi, nu ca să rămân nemuritor…ci prin strădania mea să se vadă Gigantica Fiinţă a acestei lumi, toate ce se pun la dispoziţia noastră pentru binele şi fericirea noastră, adică a lumii pământene.

George: - Mă aşteptam să aparţii unui Strat mai înalt, ţinând seama de importanţa şi măreţia celor descoperite de tine…

Fermi: - Descoperirile sunt una, locul alta…Eu n-am descoperit pentru mine, ci pentru alţii.

George: - Tocmai pentru aceea, actele tale, lucrările tale, invențiile și descoperirile tale sunt niște mari faceri de bine, o mare contribuție adăugată marelui patrimoniu mondial al cunoașterii…

Fermi: - Da, dar am lucrat la ele, numai pentru ele, fără să le trăiesc importanța, fără să am și o trăire spirituală corespunzătoare… Aceasta a fost lipsa mea! Marea mea greşeală, cauza luminozităţii mele reduse a fost că Supremul Stăpân pe care l-am slujit a fost propria mea gândire…Altceva nimic nu am crezut, nimic nu m-a preocupat. N-am crezut în Dumnezeu şi nici în existenţa unei Lumi spirituale. **Am fost un materialist convins, un om al raţiunii, al aparatelor şi mecanismelor…am crezut doar în fizică şi în gândire. Nu mi-am dat seama că gândirea este partea divină din om**. Am trăit, m-am dăruit complet pătrunderilor şi cercetărilor, dar n-am fost fericit… **am cercetat orbeşte ca un pământean lipsit de orizont spiritual**. Nu m-am risipit nici chiar în familia mea. Am fost târât alături de ea, aproape ca un muribund, căci trăiam numai pentru ideile mele…

George: - Vrei să-ţi aduci un fel de critică?

Fermi: - Da! Faptul că sunt în IV şi nu am reuşit să intru în adevărata lume a fericiţilor, este din cauza lipsei mele de orizont spiritual. Faptul că am făcut ce

am făcut, sunt astăzi unde sunt. Sunt mulţumit, dar regret lipsa înălţării spirituale.

N-ar fi trebuit să văd mintea mea ca unicul Dumnezeu ce există… Şi-apoi sincer să fiu, **am făcut din mintea mea un idol. Aceasta-i grşeala mea: m-am autoidolatrizat!... M-am văzut un Dumnezeu prin gândirea şi vederile mele. Mă gândesc că ar fi trebuit să împletesc cercetările ştiinţifice cu armonia şi frumosul, şi aici este a doua mea greşeală.**

N-am ştiut ce-i armonia şi frumosul în viaţă. N-am ştiut să gust frumuseţea muzicii, a cerului, a florilor… am trăit o unilateralitate… eu toate le-am pus în seama mea. Le priveam pe toate care le făceam ca un rod al meu, le trăiam având satisfacţia afirmării dumnezeului din mine, a minţii mele… Nu le-am trăit ca pe nişte mari faceri de bine, ca pe o slujire a semenilor. **NU MI-AM IUBIT SEMENII. AM FOST INDIFERENT**…De m-aş fi considerat un slujitor al oamenilor, „un trimis" care să arate altora o comoară ascunsă, o taină neştiută, poate altă fixare aveam acum. **Eu m-am considerat un posesor al celor ce le dădeam, ca şi cum mie îmi aparţineau.** Şi cei din jurul meu m-au determinat să cred despre mine acestea…Avea prea mare încredere în mine…Mă considerau un zeu…

George: - Din ce strat ai venit?

Fermi: - Tot din IV. În IV am fost şi înainte. Nu am fost niciodată mai sus.

George: - Te rugăm să ne arăţi culorile de bază!

Veronica: - Un gri deschis, deschis de tot… un foarte frumos guler alb…

George: - Altfel eşti curat! N-ai nici măcar galben pe tine!

Fermi: - Orgolios n-am fost şi n-am jignit niciodată pe nimeni.

George: - Soţia ta este cu tine?

Fermi: - Nu, m-ar încurca!

George: - Cum aşa? Laura te-ar fi încurcat?

Fermi: - Nu m-ar fi încurcat, dar mă simt mai bine singur. Aici n-am nevoie de ajutoare.

George: - Laura mai trăieşte?

Fermi: - Da, e bătrână, dar trăieşte bine. Ţine mult la mine. Îmi trimite zilnic tot ce are mai bun. Trăieşte cu mine în gând, în casă - şi eu la rândul meu caut să o mângâi pe cât pot, fac să mă simtă în preajma ei, caut s-o fac să înţeleagă că sunt fericit. Regret că n-am iubit-o mai mult… Am iubit numai preocupările mele… Ea m-a iubit mai mult! Aripile unui bărbat în viaţa pământeană le dă soţia, dacă ea îl înţelege şi-l ajută. Eu am lucrat singur, nu cu ea, dar am fost sprijinit prin înţelegerea şi iubirea ei.

Cercetez şi acum, dar nu am satisfacţii, pentru că nu am cu-i da. Numai soţiei… ea mă cheamă aşa cum m-aţi chemat voi.

George: - Cum, Laura este medium?

Fermi: - Nu era, dar iubirea ce mi-o poartă a făcut-o să mă poată auzi. Nu mă vede, dar mă aude şi-mi ascultă toate dorinţele, ea scrie ce am pe suflet. Nu spune la nimeni, ca să nu o facă dementă. Ar putea spune că suferinţa ei a

stricat-o la minte. I-am spus să creadă mai mult ca mine în Cel Atotputernic şi Stăpân Atoate. I-AM SPUS SĂ NU MĂ MAI CONSIDERE DUMNEZEUL EI, că aşa îmi zicea. Am învăţat-o să uite că am avut lucruri ce nu le-am dat la iveală, ca să nu o discretiteze pe ea. E foarte înţeleaptă…

George: - Îţi mulţumim pentru tot ceea ce ne-ai spus!

Fermi: - Vă invidiez pentru înălţarea voastră şi mă bucur pentru voi şi pentru lucrul vostru. Fiţi binecuvântaţi!

Veronica: - Au plecat!...

Bucureşti, 20 Martie 1966

Urmează acum o cercetare mai sumară a unui grup de savanţi şi oameni de ştiinţă, care au adus o contribuţie deosebită ştiinţei, cercetări care ne-au interesat mai mult locul şi culorile da bază.

GIORDANO BRUNO

- Alb luminos cu triunghi
- Stratul VII

Astronom şi om de ştiinţă italian, care a trăit între anii 1550-1600. A murit ars pe rug de inchiziţie, pentru că susţinea sistemul heliocentric.

E îmbrăcat ca un roman - în alb. Climat superior, cald, uşor sever, pace bunătate:

- „M-am ocupat cu tot ce mi s-a comunicat, cu ceea ce am simţit că trebuie să fac, făcând totul neoprindu-mă la nimic, fără să mă tem de nimeni şi de nimic, nici chiar de pedeapsa capitală cu care mi-au răsplătit eforturile falşii păstori, ipocriţii inchizitori…”.

WILLIAM HARVEY

- Alb mat
- Stratul V

Mare savant medic şi cercetător englez, din secolul XVIII. Lui îi datorează ştiinţa medicinei descoperirea circulaţiei sângelui.

Înfăţişare plăcută, blajin, între două vârste, bărbat ca la 40 de ani, cu priviri inteligente… are o mică barbă, parul lung îi atârnă pe umeri. E îmbrăcat în veşminte romane de culoarea inului.

CHARLES DARWIN

- Alb mat
- Stratul V

Este marele savant englez al secolului XVIII, care a vorbit despre originea speciilor, primul care a adus ideea evoluţionismului în ştiinţă.

CHARLES AUGUST COULOMBE

Mare fizician francez (1736-1806), autor de tratate despre electricitate

- Alb puţin strălucitor cu un triunghi pal, şters
- Stratul VI

- „Am dat cât au putut pământenii primi. Când văd că acum electricitatea divină este aprinsă pe miliarde şi miliarde de kilometri, la un mic semn, mi-ascund faţa în palme… mă jenez… şi totuşi privesc, admirând măreaţa lumină ce domină lumile fericiţilor şi ale miluiţilor, în fiecare loc după densitatea lui, după posibilităţile celor ce primesc”.

IRENE şi JOLIOT CURIE

Savanţi fizicieni francezi, secolul XX, descoperitori ai elementelor radio-active (radium)

- Alb mat
- Stratul V

- „Suntem şi acum împreună într-un gând, într-o bucurie. Ne-am străduit să aducem oamenilor ceva frumos, acum strădania noastră a rodit frumosul în care ne desfătăm privind la modestia strădaniilor trecute şi la măreţia celor dobândite cu un singur gând şi o singură intenţie. NU ne mai ocupăm de fizică, acum privim şi înţelegem cât de măreţe sunt toate…”.

Sunt veniţi tot din stratul V.

I.P. PAVLOV

Mare savant rus al secolelor XIX-XX, descoperitorul reflexelor condiţionate şi necondiţionate, cercetător în medicină şi filozofie.

- Alb luminos
- Stratul VII

Are un chip de preot, bunătate, fire blajină, o lumină aparte pe faţă, o aureolă de zâmbet luminos şi senin.

- „Aici nu mai am nici un pacient. Aici nimeni nu mai are nevoie de tratamentul meu. Mă bucur că doar ce am intuit şi experimentat, s-a adeverit.

Din trup fiind, am simţit existenţa ierarhiei celor fericiţi şi a celor ce sunt miluiţi, a celor ce strălucesc şi a celor ce se chinuie. Legile dreptăţii nu cruţă pe nimeni. Însuşi individul îşi atrage legile sub care el trebuie să rămână supus…

Nimeni nu face asta. Totul se petrece între Legi şi toate se mişcă sub Legi”

În ultima călătorie a venit din stratul VI.

Siu Karta: - Arătaţi toate acestea celor ce **au încercat să împuţineze valoarea marilor descoperiri, a celor ce au muncit şi au dat într-adevăr semenilor.**

Arătaţi că: L u m i n a e s t e r o d u l m u n c i i!

Însuşi Marele Mecanic Şef al Universului e Părintele Luminilor, prin gigantica Lui muncă…

8 Februarie 1966

F.M DOSTOIEVSKI

- alb cu triunghi
- Stratul V (vine din IV)

Veronica: - Frumos bărbat!... Frunte nici prea mare, nici prea mică… totul armonios! Sprâncenele au ceva aparte, o curbură largă foarte frumoasă… Pare dinamic. E îmbrăcat într-o tunică cu guler înalt de cavaler, verzuie cu pantaloni strâmţi pe picior, capul descoperit, nu se vede că are părul lung, are şi barbă acum. Uneori are, acum nu, dar mi se pare firesc asta…

L-am salutat.

Siu Karta: - În numele Părintelui Luminii cu a cărui încuviinţare venim la voi, să fiţi binecuvântaţi preaiubiţii noştri! Aţi chemat pe acest frate al nostru, poftiţi! Vorbiţi cu el!

Dostoievski: - Dragi prieteni şi fraţi ai aceluiaşi Părinte, fii ai aceluiaşi Tată, slujitori ai aceluiaşi Stăpân! Vă mulţumesc pentru preţuirea ce o aveţi pentru mine, pentru dragostea pe care mi-a arătaţi. Marele Maestru, Guvernator şi Stăpân a toate, care a permis venirea mea la voi, să vă binecuvânteze pe voi, dorinţele voastre, năzuinţele voastre să vi le clarifice, să vi le lumineze, să vi le arate nuanţate, cât mai perfect spre bucuria voastră şi spre preamărirea Lui.

Cunosc inundaţiile Divinităţii care pot veni peste cineva. Păcat! Păcat că nu aveţi timp, dar nu aveţi nici oameni. Cui să daţi cele prezentate vouă? Cui? Ce trăsături să le dai, să le poţi scoate la lumină? Pentru acest timp aşa de înghesuit, pentru acest orizont aşa de sufocant, pentru oameni încâlciţi şi cu solzi, pentru aceasta nu veţi fi traşi la răspundere, că aţi putut mai mult şi nu aţi făcut. Deşi opaiţul este mic, vă străduiţi sub palida lui lumină să mâzgăliţi câte ceva. Şi asta e mult! Dar să nu fiţi niciodată mulţumiţi şi să nu credeţi că aţi făcut totul.

Spuneţi-mi, de ce m-aţi chemat.

George: - Să-ţi ascultăm gândurile, părerile, aşa cum ai şi început să o faci, să-ţi cunoaştem meditaţiile, reflecţiile la cele ce vor fi, la cele ce au să urmeze. Nu vrem să facem din cercetările noastre nişte şedinţe cu câteva întrebări monotone şi stereotipe. Am vrea ca fiecare din cei chemaţi să-şi prezinte gândurile lor de vârf şi mai ales m-ar interesa să ştiu care este problema cea mai importantă pe care o consideră un gânditor care acum se odihneşte în locurile celor din Împărăţia Luminii. Mă înţelegi, cred?

Dostoievski: - În viaţa pământeană, prin condeiul meu, am biciuit, am căutat să fac educaţie, arătând şi culmile, şi şesurile, şi prăpăstiile vieţilor oamenilor. Am dat celor ce au ştiut să mestece lucruri mai tari, după puterea lor:

filozofie. Mă inundau ideile pe care adesea nu pridideam să le pun pe hârtie. De când am venit în această lume am învăţat şi de-abia că n-am ajuns să cunosc decât prea, prea puţin… Cât de mărginită e mintea pământeană, cât de mic e omul terestru şi cât de uriaş poate să fie acest univers al spiritualităţii ale cărui margini socotesc că nici însuşi Marele Guvernator nu le cunoaşte!...

Ceea ce m-a făcut să-mi văd micimea este **dreptatea care domină în lumea spirituală prin legile care se manifestă neschimbat, în tot şi toate.**

E ceva aici care Pământul nu ştie…

A I C I N U E X I S T Ă M I L Ă! A I C I E D R E P T A T E!

Expresia că cineva „e miluit" aici, e utilizată de oameni, de lumea terestră. Corect spus este că eşti „primit" şi aceasta nu este „o milă" ci o lege… lege care nu se schimbă niciodată!

Dreptatea se aplică la toţi, nu se uită nici un nume, nici la naţiune, dreptatea se uită numai la caracter; după fondul fiinţei tale, a curăţeniei şi vredniciei din tine, după efortul pe care l-ai depus şi energia ce ai acumulat-o, după lumina spiritului tău, dacă această lumină există datorită unor eforturi mari… zic: după fondul fiinţei tale automat eşti îndreptat către ce îţi corespunde, către locul pe care îl meriţi.

Aceasta m-a uimit, mecanismul divin, al Legilor.

M-a uimit şi m-a făcut să-mi văd micimea. Poţi fi mare în lumea pământului, poţi să te baţi în piept cu o viaţă creştină; poţi să te uiţi în jur că nu eşti ca alţii şi că faci bine ce faci şi în fond poţi avea o josnicie care nu-ţi mai dă curajul de a-ţi căuta dreptul.

Cine se bizuie şi se bate în piept că sunt creştini, că au fapte creştineşti, că au făcut milostenii, că au ajuns la jertfa de sine şi are fondul sănătos… aici pleacă umilit capul căci este trimis în locuri modeste sau aride.

Am văzut în lumea noastră din aceia care nu ştiu ce înseamnă creştinism, care habar nu au cine a fost Hristos, şi ce a făcut pe pământ, dar prin faptul că au fost corecţi şi activi, au venit atât de înzestraţi şi cu o seriozitate demnă, cerându-şi pe drept … drepturile. A fi cinstit nu înseamnă că eşti atunci când oamenii te socoteşte cinstit. Cinste e atunci când tu vezi, când tu eşti convins că eşti şi numai tu o vezi! Asta îţi dă curajul să mergi cu demnitate la locul tău.

(Toate acestea Dostoievski le-a spus apăsat şi într-un iureş atât de mare, încât abia mă ţineam de el stenografiind).

Se spune: „Mare este taina creştinătăţii", dar eu răspund: „Cât de mare poate fi această valoare, când omul caută să se cunoască pe el, dându-se cu încredere în slujba binelui, fiind sincer şi drept cu el şi cu cei din jur"!

De aceea învăţ mereu. Mereu învăţ. Pe pământ am învăţat pe alţii, aici mă învăţ pe mine însumi şi mă minunez de GIGANTICUL MECANIC ce conduce aceste legi şi care se aplică automat, fiind în cea mai strânsă legătură cu fiinţa ce se prezintă, cerându-şi drepturile sau plecând ruşinat văzându-se cât de goală este.

Ce vreţi să mă mai întrebaţi?

George: - Cum vezi refacerea Pământului?

Dostoievski: - Eu nu pot răspunde la asta!

George: - Dar cine?

Dostoievski: - Cel ce o cunoaşte!

George: - Ai vrea să mai vii pe pământ?

Dostoievski: - De ce? N-am ce să fac.

George: - Cum asta?

Dostoievski (mai apăsat): - N-am ce să fac!

George: - Crede-mă că nu înţeleg!

Dostoievski: - Nu am climat prielnic pentru mine. Eu nu pot sta încătuşat… de aceea nu am ce să fac… şi timpul nu-mi acordă o destindere.

George: - Nici asta nu înţeleg: cum adică timpul nu-ţi mai acordă destindere?

Dostoievski: - Sunt atât de greoi în expresii? E adevărat că eu vreau să se înţeleagă şi ceea ce gândesc. Asta-i marea mea greşeală, adică nu mai am timpul necesar pentru a mai depăna o viaţă.

George: - Vorbeşti de parcă s-ar termina timpul.

Dostoievski: - N-aş da viaţa ce o duc acum pe una de chin…

George: - … şi poate fără folos.

Dostoievski: - Poate fără folos şi pentru mine şi pentru alţii.

George: - Unde erai când te-am chemat?

Dostoievski: - În IV.

George: - Şi locul unde îţi este?

Dostoievski: - În V.

George: - Şi în IV la cine ai fost?

Dostoievski: - Venisem la părinţii mei

George: - Dar tu cu cine îţi mai schimbi gândurile?

Dostoievski: - Am un bun prieten, pe Calinic de la Cernica, şi mai ales pe prietenul vostru Voiculescu Vasile cu care mă înţeleg foarte bine. Alături de el îl invităm şi pe Shakespeare şi avem împreună sfaturi frumoase şi adânci.

Prefer însă singurătatea. Gândurile le rotesc în mine şi în tot ce mă înconjoară. Rareori simţi nevoia aici să te pui la sfat.

George: - Dar nu simţi nevoia să comunici ce simţi şi altora?

Dostoievski: - E altceva aici. Nu mai poţi da altora ce ai… Într-un fel eşti mai singur… Să nu mă înţelegeţi greşit… Aici din cauza frumuseţii, **din cauza extazierilor faţă de ceea ce te înconjoară, simţi nevoia să fii mai mult ingur, să te mişti în voie, să te hrăneşti, să te adapi din ceea ce îţi dă locurile.** Aici nu ai nevoie să spui nimănui nimic…

George: - Ştiu ce vrei să spui… Acolo nu e predanie şi învăţătură pământeană, predici şi conferinţe.

Dostoievski: - Exact. Te vezi mic şi nu poţi da sfaturi şi învăţături. E adevărat, mai şi discutăm între noi **dar mai mult ascultăm muzica spaţiilor, a**

naturii de la noi şi mai ales muzica din Stratul VI. Aici nu sunt dascăli şi învăţători… **Cel mai extraordinar dascăl aici este natura…Ea ştie multe şi atât de multe ne învaţă!**

George: - Adică privind-o, înţelegeţi voi mult?

Dostoievski: - Da.

George: - Ai mai fost vreodată pe pământ?

Dostoievski: - Nu ştiu!

George: - Te rugăm să ne arăţi baza, fondul de care ne-ai vorbit!

Veronica: - E un alb mat cum e lâna… şi are şi un triunghi… Ia vezi ce e în spatele triunghiului, trebuie să fie scris acolo…

Dostoievski se uită sub triunghiul de pe piept.

Dostoievski: - Hm!… Am găsit că am mai fost cândva o viaţă tare scurtă în Africa, fără nici un fel de activitate. Atunci am fost în IV.

George: - Deci ai fost spirit pământean şi ai reuşit să urci în V.

Dostoievski: - Da, am reuşit aceasta cu mare efort… Ştiţi prea bine cât am muncit pe pământ!

George: - Ştim şi te apreciem. Lucrările tale le-am citit pe toate încă din studenţie. Te preţuiesc enorm.

Dostoievski: - Acum plec. Fiţi binecuvântaţi!

Veronica: - Au plecat!

3 Februarie 1966

WILLIAM SHAKESPEARE

Dramaturg englez, sec. VIII.

- gri deschis cu puncte albe şi guler cu umeri albi, triunghi
- Stratul IV

Veronica: - E în vârstă, înalt… frumos, cu două cute adânci între sprâncene şi două ochiuri adânci în păr… Nobleţe şi demnitate, are ceva în el liber, falnic, ca unul ce nu depinde de nimeni şi de nimic… E îmbrăcat într-un veşmânt aparte… cu guler înalt pe gât, haina până la genunchi, prinsă în nasturi mulţi, strânsă pe talie… Nu ştiu, pantaloni sau ciorapi are… parcă intră direct în ghetele ce le poartă. Veşmântul e vernil…

L-am salutat.

Shakespeare: - Cel pe care l-aţi rugat să vin între voi, să vă îmbrace în lumina cunoştinţei, să vă pună pe cap coiful pătrunderii şi să vă dea în faţă ogor de învestire. De cunoscut, ne cunoaştem. Mulţumesc vouă pentru stima ce o aveţi pentru mine, pentru preţuirea şi iubirea cu care înconjuraţi numele meu…

Ce gânduri mai am? Ce probleme mai vreţi să ştiţi? Omul?...

Omul!... cea mai preţioasă vietate ce se mişcă pe glob, dar din cauza Ignoranţei şi Trufiei lui nesocotite, cu câtă uşurinţă loveşte în această frumoasă alegere care este perfecţiunea!

Tăcere.....

Shakespeare: - Caut… caut să pătrund, şi de multe ori pleacă gândul şi uit să spun ce gândesc.

Da! Nu-şi cunoaşte omul valoarea, nu se străduieşte omul să-şi cunoască valoarea şi din comoditate aceasta nu poate ieşi decât cu o dispreţuire şi o cădere din toate punctele de vedere.

Da!...Totdeauna am privit la haosul care este pe pământ… Şi nu mă mir, mă cutremur!...

Mi-am pus întrebarea: Pentru ce? Pentru ce se mai mişcă acest glob, pentru ce se mai nasc oameni pe el… Şi mi s-a răspuns aici: „Nu-i fără stăpân acest cocoloş! Nu-i fără stăpân…dar cel ce conduce acest glob pământesc nu poate schimba legile şi-l lasă să invârtească până intr-o zi!”.

Ceea ce am fost eu nedumerit în viaţa pământeană a fost că **prea multă libertate are omul pe pământ şi pea mult e lăsat la voia întâmplării…** Şi mi s-a răspuns:… Chiar în trup fiind mi s-a răspuns şi acum văd… „Tocmai prin această libertate poţi să-ţi dai seama de valori, şi dacă ei nu vor să-şi cunoască … rostul, sensul, menirea… vina este a lor…”

George: - Dar nu ţi-ai pus întrebarea ce rost a mai avut creaţia omului, dacă prin el a venit atâta răutate pe pământ?

Shakespeare: - Tocmai asta m-a făcut să mă închid în mine, văzând în cele citite că de la primii oameni a fost ură, neînţelegere şi dezastru şi am zis: Ce rost a mai avut creaţia omului… care oricum se deosebeşte de animale prin raţiunea pe care o are şi totuşi… poate sunt animale… care depăşesc pe om în disciplină, în ataşament şi pătrundere…

Neprimind nici un răspuns, am căutat să-l găsesc eu şi nu l-am găsit… n-am găsit decât dezastre şi nenorociri… M-AM RĂZVRĂTIT CRUNT ASUPRA CREATORULUI… DAR M-AM ÎNTORS ÎN MINE ŞI M-AM LINIŞTIT cu un exemplu pe care orice muritor îl poate vedea: dacă din doi părinţi iese un copil cu toate însuşirile răutăţii, ură, crimă, hoţie, desfrâu şi câte altele care îl atrage pe om în jos, ce vină are mama şi tata?... pecetea actelor lui, ZESTREA ESTE IZVORUL FAPTELOR LUI MÂRŞAVE… Mama nu e decât un cuptor în care s-a copt o pâine… şi dacă plămada sau făina a fost stricată… desigur pâinea ce va ieşi nimeni nu o va putea suferi…

(Aici lipseşte întrebarea din manuscris şi din această cauză renunţăm şi la răspuns şi trecem la altă întrebare).

George: - N-a ştiut Creatorul că vor ieşi astfel de oameni? De ce i-a mai făcut?

Shakespeare: - Aici este punctul nodal…**Creatorul nu face nimic imperfect, dar legile planetare acţionează prin fenomenele lor specifice, prin funcţiunile lor dezastruase, schimbând culoarea şi luminozitatea spiritelor… Aceste legi schimbă aproape totul, făcând ca spiritul să îmbrace haina climatului în care se naşte**.

George: - Dar legile planetare care schimbă culoarea, gândirea, luminozitatea, cine le-a făcut atât de dezastruase?

Shakespeare: - Nu mai ştiu…

George: - Nici acum?

Shakespeare: - Nici acum nu pot să înţeleg! Caut să-mi dau un răspuns, dar nu-l găsesc şi atunci mă strâng tot în mine.

George: - Ai rămas aşadar cu aceleaşi probleme pe care le-ai avut şi pe pământ?

Shakespeare: - Da, prea au tratat puternic în mine aceste probleme ale existenţei „răului" şi s-au imprimat adânc în firea mea… Am fost un om corect. M-am străduit în operele mele să pun problemele, dar nu le-am găsit o rezolvare… nu am găsit nici pe pământ, nu am găsit nici aici.

George: - Adâncirea şi meditaţia nu ţi-au adus lumină în gânduri?

Shakespeare: - Permanenta ocupaţie m-a făcut să am mulţumirea sufletească şi să nu mă mai încurc între multele semne de întrebare pe care mi le puneam. Am fost într-o continuă activitate şi mereu ascuns.

George: - De ce?

Shakespeare: - Pentru că biciuiam prin condei şi m-am dat deoparte din faţa furtunii ca să treacă. Şi a trecut fără să mă vatăme şi apoi iar s-a făcut vreme bună…

George: - Există o versiune care spune că numele tău real ar fi altul şi că numele de „Shakespeare" ar aparţine altcuiva. Este adevărat?

Shakespeare: - Într-adevăr numele meu este altul, iar „Sakespeare" este un nume ales de mine sub care am publicat.

George: - Unde erai când te-am chemat?

Shakespeare: - În IV. Acolo e locul meu… Stau foarte bine, nu-mi lipseşte nimic…

George: - Numai răspunsurile la întrebările tale îţi lipsesc.

Shakespeare: - Atât!...

George: - Şi voi nu puteţi să chemaţi spirite înalte să vă spună, să vă explice?

Shakespeare: - Nu mai are nici un rost explicarea. Întrebările acestea mă frământă numai pe mine şi chiar de mi s-ar răspunde, ce s-ar putea întâmpla?... Nu poţi schimba legile de pe pământ, nu se pot desfiinţa dezastrele, nenorocirile…

George: - Veronica, ce culoare au hainele lui?

Veronica: - Nu pot preciza culoarea… nu o pot numi… Nu-i nici verde, nici bleau, e ceva amestecat, nedefinit.

Sakespeare: - Hai să-ţi spun eu: e culoarea ce am iubit-o toată viaţa, culoarea „gândirii", „a pătrunderii"… culoarea aceasta reprezintă: „lupta cu gândirea".

George: - Vrei să ne arăţi baza spirituală?

Veronica: - Un gri foarte, foarte deschis şi în jurul gâtului şi pe umeri puncte mari albe… În dreptul inimii are un triunghi…

Shakespeare: - Triunghiul exprimă legătura ce am avut-o cu Lumea nemuritoare în viaţa pământului.

George: - Ai fost medium?

Sakespeare: - Am căutat să cunosc şi mi s-a descoperit şi ajutat prin efort susţinut am reuşit.

George: - Ai văzut?

Sakespeare: - Niciodată nu am văzut, dar permanent mi s-a şoptit şi am constat un ajutor în condeiul meu, o intervenţie în gândurile şi ideile mele pe care o recunoşteam în fiinţa unei persoane de o înaltă ţinută spirituală, dar care niciodată nu mi s-a arătat. În momentul când am dezbrăcat haina pământeană, s-a recomandat, ne-am îmbrăţişat şi am plecat împreună. Era un mare gânditor egiptean care avusese aceleaşi gânduri şi probleme ca şi mine.

George: - Eşti şi acum cu el?

Shakespeare: - Nu, el nu-i din IV. E din VI, dar vine des pe la mine. Numele lui este Zenotecles şi este un mare gânditor.

George: - De ce nu se mai întrupează?

Shakespeare: - Nu are ce să mai facă pe Pământ, nu are condiţii… I-am propus să intervină, să ne întoarcem amândoi în aceeaşi ţară şi să colaborăm. Mi-a răspuns: **„Nu, nu avem loc şi nici condiţii pentru a putea lucra. Pământul oferă condiţii prea mizerabile şi nu e loc pentru o adevărată creaţie şi apoi… nu e nici timpul. Peste pământ vor sufla vânturi fierbinţi, cerul se va năpusti asupra pământului, va interveni tocmai pentru ai schimba legile şi a desfinţa dezastrele, nenorocirile şi mizeriile. Rămânem aici până la noi hotărâri generale”.**

George: - Deci nici tu nu ai mai venit pe pământ…

Shakespeare: - Nu. De-atunci nu am mai fost niciodată.

George: - Şi altfel cu ce te ocupi?

Shakespeare: - Merg, merg, privesc, mă întreb, întreb.. nu pe oameni, pentru că ei nu ştiu să răspundă… cel mai frumos răspund plantele… Am cerut să merg în III, pepiniera Divinităţii pentru pământul curăţit… acolo sunt copii în care vezi mult, prin care vezi mult… copii în înfăţişare şi bătrâni în numărul anilor. La ei nu mă împiedic de varietăţi de oameni, de DORURI AGONISITE ca în IV… Mi-a zis dascălul meu: „Tu fiul meu nici în locul cel mai fericit al Divinităţii nu vei avea linişte, pentru că vrei să pătrunzi mult şi multul e mare, MARE FOARTE ȘI-I GREU DE PĂTRUNS”.

Mi-a spus că însuşi creatorul nu-şi cunoaşte marginile acestui univers, pentru că el însuşi este încadrat şi supus legilor acestui ”mult”.

Insuşi C r e a t o r u l este pornit din nişte p a r t i c u l e minunate şi v i a ţ a este un dute - vino de p a r t i c u l e minunate…

Tăcere.....

George: - Şi ce ţi-a mai spus? Îmi place cum vorbeşte Zenotecles al tău.

Shakespeare: - Altă dată să mă mai chemaţi.

George: - Cunoşti povestea „începuturilor”?

Shakespeare: - Eh, aşa şi aşa…

George: - Dar Zenotecles? El trebuie că o ştie, poate că ne-o spune el.

Shakespeare: - El o ştie! Chemaţi-ne pe amândoi. Numele lui complet este CALISTI ZENOTECLES DIRAMA… Atunci când veţi găsi timpul potrivit, ne chemaţi! Noapte bună!

George: - Îţi mulţumim!

Shakespeare: - Cel pe care îl slujiţi să vă binecuvânteze, iar eu vă mulţumesc pentru dragostea ce aţi avut-o pentru mine.

Veronica: - S-a retras!...

Bucureşti, 27 Februarie 1966

„Fulgerul Întunericului”

un caz de magie neagră

Aseară, o mamă a venit disperată să ne spună că fiul ei Ştefan este obsedat uneori de imaginea unui câine care îl atacă… E student, şi vine deseori acasă cu buzunarele pline de pietre ca să se apere.

Îl chemăm pe studentul Ştefan în ecran.

Veronica: - A apărut… parcă-i speriat.

George: - Ia spune, ce-i cu tine?

Ştefan: - Nu ştiu… permanent am o frică, iar când merg acasă văd un câine mare, negru.

George: - De când asta?

Ştefan: - De mai mulţi ani.

George: - Cum a început? Faci legătură cu ceva din viaţa ta?

Ştefan: - Eu am spus mamei mele ceea ce văd şi simt şi ea mi-a spus că am „argint viu” - dar nu cred… E oarecum straniu să spui cuiva că trebuie să-mi umplu buzunarele cu pietre pentru că văd un câine care-mi produce groază… groază teribilă…

Întrerup discuţia şi ne rugăm să apară în ecran persoanele implicate în această poveste, cu sau fără trup.

Veronica: - Apare o babă şi o fată tânără…

George (către fată): - Cine eşti?

Fata: - Lenuţa.

George: - Ce-ai cu acest băiat?

(Ştefan a rămas mai departe în ecranul complex)

Lenuţa: - L-am iubit de când aveam 15 ani şi m-a iubit şi el pe mine. Până la 17 ani eu m-am luptat cu el să ne iubim normal…

George: - Adică cum?

Lenuţa: -Să trăim împreună… şi n-am reuşit decât la 17 ani, fără să ştie nimeni. După ce ne-am iubit cu adrvărat, el a început să mă urască… m-a urât de moarte… Îmi spunea că nu se va căsători decât după ce va termina o facultate şi întotdeauna îmi găsea defecte şi motive că el ar fi vrut doar o prietenie între noi până la vârsta căsătoriei. Această permanentă hârâială dintre noi nu a durat decât cinci săptămâni. Umblam ca o nebună după el… Nu aş putea spune că îl iubeam ca fizic… nu-mi plăcea aşa mult ca bărbat, dar aveam încredere că nu va spune şi eu aveam nevoie de bărbat, şi-mi ziceam: „O să se obişnuiască până la urmă cu mine şi o să ne căsătorim". Dar ura lui creştea asupra mea din zi în zi. Eu îl doream să-l am zilnic şi el mă respingea…

Văzând că într-o bună zi mă va părăsi, m-am hotărât să caut pe această doamnă Dimitrievici, care auzisem că „îngheaţă" apele cu spiritele dracilor şi bineînţeles am căutat-o şi am găsit-o. I-am spus păţania mea şi că el mă urăşte şi probabil într-o bună zi o să mă părăsească. Ea m-a întrebat: „Ce vrei? Vrei să-l întorc cu dragoste asupra ta, să-l ţii în mână şi să nu fie slobod niciodată, sau să-l facem din om neom?"

Pe moment mi-am zis: „Ce folos că-l voi avea în mână şi el mă va urî mai departe! Mai bine îl fac din om neom" Şi atunci i-am răspuns: „Vreau să-l nenorocesc, pentru că oricum l-aş avea, el tot mă va urî". Şi atunci doamna mi-a făgăduit că-mi va împlini dorinţa în schimbul unei sume.

George: - Cât?

Lenuţa: - Eee! Nu ştiu, vre-o sută cincizeci de lei. I-am plătit şi am aşteptat să văd urmările. L-am urmărit să văd dacă mai iubeşte pe cineva între timp, dar am observat că e retras şi nu mă mai avea decât ca pe o prietenă de bună ziua, iar eu am căutat să găsesc ceea ce aveam nevoie…

Veronica: - Te-ai căsătorit?

Lenuţa: - Nu, am găsit pe cineva cu care „trăiesc". Lucruri prea mari nu am observat… ei sunt foarte ascunşi… îl văd însă puţin prostit şi am căutat printr-o prietena a lui să aflu ce-i cu el, că n-are nici o prietenă la 20 de ani şi mi-a răspuns că e puţin bolnav, că are o frică… Am fost mulţumită că boala va avansa şi nimeni nu va mai sta cu el.

George: - Mai ai ceva de adăugat?

Lenuţa: - Nimic! Asta e totul.

George: - Vrem să-ţi vedem culoarea de bază!

Veronica: - Fondul murdar… are o dungă mare albastră pe abdomen – desfrâul în care se scaldă – şi galben… Nici un pic de gri…

George: - E definitiv şi iremediabil căzută! Acum să discutăm cu cealaltă persoană… Cine eşti?

Bătrâna: - Vasilichia Dimitrievici!

George: - Cu ce te ocupi?

Vasilichia: - Soţul meu a fost pe vapoare şi în tinereţea mea am umblat foarte mult. Am găsit nişte cărţi prin Constantinopol, nişte cărţi „Cum se cheamă spiritele". Le-am studiat şi bineînţeles mi-am zis că poate la bătrâneţe îmi va fi

cumva de folos, o sursă de venit. Cum grecii sunt negustoroşi, era şi în sângele meu această preocupare. Acum nu mai am cărţile, dar sunt ani de zile de când practic chemarea şi lucrul cu spiritele.

După o străduanie îndelungată, am chemat şi spirite bune şi spirite rele şi mi-au venit. Am găsit că sunt mai aproape de noi spiritele rele şi mai aproape de a veni în ajutor decât cele bune şi am zis: „ Pe cine să chem?" În carte aşa spunea: "Cheamă şi imploră să vină la tine pentru a lega prietenii şi legământ, acea persoană din lumea cea mai apropiată care se aseamănă cu tine din punct de vedere spiritual şi poate să te ajute…" Şi cum am citit, am şi făcut. După multă invocare, post îndelungat şi dezbrăcarea preocupărilor, având o singură ţintă de a lua legătura cu cel invocat, mi-a apărut un bărbat cu ochi de foc!

Aceasta a fost prima apariţie. Mi-a spus aşa: "Deşi ar fi putut veni la tine unul mult mai mic ca mine, stăpânii mei au hotărât să fiu trimis eu că-s mai iscusit, văzând în tine o unealtă bună de mânuit: **facem legământ să fii credincioasă nouă şi noi ţie. Să fii slujitoarea noastră iar noi gata oricând la chemarea ta, îndeplinindu-ţi totul".**

Şi de atunci de la acel legământ, făgăduindu-mi că mă va face fericită, **m-am predat lor şi s-au legat pe cât vor fi zilele de lungi să mă ajute…** N-aş putea spune că am făcut numai rele. Am făcut şi lucruri bune, am împăcat soţi cu soţii, fete cu băieţii ce au vrut, am făcut vindecări prin descântece … zis descântece, că eu invocam pe acest prieten al meu, puneam o apă pe care mi-o atingea el şi dacă era un caz mai greu, intra şi făcea baie în ea şi cu apa aceea udându-se şi bând, se vindeca bolnavul… Şi aşa făceam tot ce mi se cerea, de toţi cei care veneau la mine şi mă solicitau…

George: - Câţi ani ai?

Vasilichia: - 73!

George: - O duci bine?

Vasilichia: - Să zic că o duc bine, e puţin spus… O duc împărăteşte… Am o casă ca în poveşti şi un venit destul de frumos… Am posibilitatea să-mi pun şi bucătăreasă şi femeie în casă, care le ţin cu puterea prietenului meu ca pe cele mai sârguincioase slugi…

George. – În cazul Lenuţei, ce ai făcut?

Vasilichia: - Am chemat şi am rugat să fie rânduit un spirit rău, care să ia o formă oarecare, apărându-i şi îngrozindu-l pe Ştefan, ca să-şi piardă echilibrul… Parcă mi-a fost milă totuşi, maică-sa e încă tânără… şi mi-am zis să-l ţin doar aşa într-un joc al groazei şi am să-l ţin aşa până o mai uita şi fata şi într-o zi am să-l retrag…

Mi-a zis colaboratorul meu: „Să mă gândesc! Să văd care dintre animale sau păsări i-ar produce groază", şi după sfătuire mi-a răspuns: „Voi trimite un supus al meu care a luat chip de câine şi cu puterea ce i-o voi da, îl voi face să meargă pe trei cărări…". Şi cum a zis, aşa a făcut.

George: - Vrem să-ţi vedem culorile de bază! Arată-ţi-le!

Veronica: - Baza e verde închis, murdar de tot…

George: - deci se verifică verdele închis, culoarea specifică magiei negre…

Veronica: - … iar pe piept are o diagonală mare maro…

George: - maroul specific hoţiei, pentru că nu munceşte şi ea cinstit ca toţi ceilalţi. Acum Ştefane arată-ne şi tu baza!

Veronica: - Este un gri spălăcit… semi-închis…

George: - … bunicel deci… nu-i rău acesta!

Veronica : - Şi mai are puţin albastru pe el… încolo nimic.

George: - Destul de curat băiatul, păcat că a devenit victima unei astfel de lepre…

Am simţit prezenţa lui Siu Karta… L-am invitat! Ne închinăm feţei tale, iubite Siu Karta! Eram în toiul unei cercetări. Vrem să cunoaştem întreaga „echipă”şi ai venit la timp, pentru că vrem să-l invităm acum pe colaboratorul Vasilichiei…

Siu Karta: - Tatăl Luminilor, Domnul Atoate să vă binecuvânteze pe voi, dragii mei! Vedeţi lucrările sunt împărţite… AŞA CUM FII LUMINII SUNT SLOBOZI, AŞA ŞI FII ÎNTUNERICULUI AU LIBERTATEA LOR…

Să vină! Să vină cel ce te stăpâneşte!

Veronica: - Vine!... E voinic, musculos, negru… ca un arap… cu buze groase, şi adevărat, are ochi de lup care fură… ca unul gata de atac şi gata de a se apăra… Pare de o energie fantastică… se uită la Siu gata să se ia cu el la luptă… Siu e liniştit ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla. Are sprâncenele stufoase, părul zburlit ca la arici. Pe el are nişte zdrenţe, mai mult gol decât îmbrăcat. Nu-s zdrenţe de fapt… nişte nodături mai mult.

Negrul: - De ce m-ai chemat?

Siu Karta: - Eşti colaboratorul Vasilichiei?

Negrul: - Sunt stăpânul ei! Cel ce o ajută, cel ce o ocroteşte, cel ce o strecoară prin greutăţile acestei lumi…

Veronica: - Auzi, bătrâna a luat o înfăţişare de om puternic, stăpân pe sine… nu mai e umilă, parcă a prins şi ea putere lângă buzatul asta…

Siu Karta: - Lucrezi cu sârguinţă, nu?

Negrul: - La chemări trebuie răspuns. Cred că sunt corect în munca mea! Nu pot fi atacat de nimeni. Îmi fac serviciul cum fiecare îşi face serviciul credincios Domnului lui.

Veronica: - Îl priveşte pe Siu şi-şi umflă nările de ură…

George: - Unde stai, unde ţi-e locul?

Negrul: - E nevoie să-ţi mai spun? Eu sunt liber! Pot călătorii prin întregul întuneric, am sclipit şi în lumina pământului şi sclipesc şi acum în energie şi iscusinţă…

George: - Cum te cheamă?

Negrul: - În lumea mea mi se spune „FULGERUL ÎNTUNERICULUI”, iar pe Pământ când am fost, numele meu era Nabucodonosor…

George: - Din ce țară ai făcut parte?

Negrul: - Am fost mult timp conducător de oşti în India. L-a bătrâneţe m-am ocupat cu magia neagră, iar la adânci bătrâneţe am părăsit pământul venind la stăpânii mei, apreciat şi supraîncărcat cu energie, m-au numit „Fulgerul întunericului”.

George: - Înainte de Hristos?

Negrul: - Cu 1900 de ani înainte de Hristos.

George: - Ce părere ai Siu, cum să zădărnicim lucrătura asta?

Siu Karta: - Retrageţi fiara de deasupra lui Ştefan!

Negrul: - Nu pot!

Siu Karta: - De ce nu poţi?

Negrul: - Pentru că am fost rugat.

Siu Karta: - Elena şi Vasilichia! Curmaţi cu ura voastră asupra lui Ştefan!

Vasilichia: - De ce-mi strici lucrul meu? Ce intri în lucrul meu? Ce vrei, de ce vrei să-mi strici treburile? Atunci hai să intrăm unul în lucrul celuilalt!

Siu Karta: - Aţi fost solicitaţi şi aţi răspuns la solicitare. Şi eu vă solicit acum să vă retrageţi ura ce o aveţi asupra lui Ştefan.

Lenuţa: - Atunci, eu văzându-l fericit, să mor? În fond el se chinuie, dar nu moare. Mai îngăduiţi până mai uit eu!

Siu Karta: - Bine, să mai ispăşească şi el. Trebuie să mai plătească din datorii şi el, altfel înseamnă să se întoarcă ce ceea ce a venit.

Da! Du-te „Fulgere” la locul tău! Plecaţi şi voi!

Veronica: - S-a retras „Fulgerul”, au plecat şi cele două femei, a rămas doar Ştefan…

Siu Karta (către Ştefan): - Tu ştii că ai venit în lumea asta pentru a plăti nişte datorii care te făceau nefericit în lumea aceasta. Vezi cât ţi-e haina de murdară, aşa că în momentul când îţi vei achita datoriile, vei fi mai sprinten în lumea noastră. Eşti de acord?

Ştefan: - Da!

Siu Karta: - Mulţumeşte-te că ai ocazia să le plăteşti şi să nu rămâi cu ele să te chinui.

Ştefan: - Da! Primesc! Sunt conştient că sunt înapoiat din punct de vedere spiritual…

Siu Karta: - Eşti liber şi tu, poţi pleca! Dragii mei, mulţi din Lumea veşniciei, de la cei fericiţi până la cei nefericiţi, vin cu anumite poveri care nu le-au descărcat. Unii din ei au norocul să-şi plătească datoriile, alţii rămân să le plătească. **De aceea sunt suferinţe în lumea voastră… sunt plăţile unor nereguli trecute, aşa că nu vă miraţi.** Dacă ai fost într-o viaţă un om care ai asuprit pe careva, îmbogăţindu-te pe tine, în a doua viaţă duci o foame cum nu se poate spune, cum spuneţi voi: „are şi nu se satură” sau o boală care permanent îl chinuie foamea. Depinde de gravitatea asupririi din prima viaţă şi de gravitatea ei depinde şi plata asemănătoare cu datoria…

Vedeţi cât de credincioşi şi de corecţi sunt îmtre ei fii întunericului? O, de-ar fi şi între pământeni această cinste şi corectitudine! Aţi văzut câtă promtitudine, aţi văzut că în felul lor au şi ei dreptatea lor?

De aceea noi nu ne băgăm, nu ne amestecăm cu ei.

Acum fiţi binecuvântaţi! Rămâneţi în pacea Domnului nostru!

Bucureşti, 6 Martie 1966

T U B E R O Z A

Sora mea

Eu, când eram de patru ani, am avut o soră care a murit la numai câteva zile după naştere. Nu a fost cunoscută cauza morţii şi nici nu apucase să fie botezată, să i se pună vre-un nume. În cele ce urmează a fost mai mult dorinţa Veronicăi de a o cerceta.

Siu Karta: - Venirea noastră la voi nu este atrasă de loc, ci de dorinţă. E adevărat, ca voi să luaţi legătura cu noi trebuie să aveţi o atmosferă prielnică şi un climat apropiat de al nostru. **Prin liniştea voastră atracţia noastră către voi este mai uşoară.**

Deci în legătură cu alegerea voastră, noi suntem de acord. Ceea ce simţiţi voi că e bine, aceea să faceţi.

George: - Deci sunteţi de acord cu noi la orice iniţiativă bună.

Siu Karta: - Da sunt anumiţi oameni, care având un lucru aparte, sunt încadraţi în anumite legi şi ele nu-ţi dau voie să faci decât ceea ce este în acord cu drumul vostru.

Noutăţi nu am. Ne bucurăm mai mult de vederile voastre…

Veronica: - George a avut o soră care a murit imediat după naştere. Am putea să o cunoaştem? (Siu zâmbeşte).

Siu Karta: -Să facem chenare, să vedem!

… tăcere.....

Veronica: - Vine cineva… e o fetiţă parcă de patru anişori…

Siu Karta: - Aşa cum o vedeţi voi acum, este starea ei din lumea ei.

Veronica: - Dar în ce Lume stă ea?

Siu Karta: - În III.

Veronica: - Dar eu când am văzut-o în vis, era mai mare.

Siu Karta: - Acum să te prezinţi aşa cum te-a văzut ea!

Veronica: - A dispărut copilul şi a apărut o tânără ca la 25 de ani, cu sprâncene negre şi ochi albaştri… Tare frumoasă! Ochi mici, gură mică şi un ten deschis, dar cea ce o face să fie frumoasă sunt sprâncenele, gura mică şi albastrul ochilor care-i dă o frumuseţe aparte…

George: - Spune-ne cine eşti?

Tânăra: - Sunt sora ta! Am luat un nume de floare… eu nu ştiu nimic de mine… atât ştiu că m-a întâmpinat o lume a copiilor şi m-au sfătuit să-mi aleg

un nume de floare şi atunci am spus să-mi dea voie să vin pe pământ să-mi iau numele unei flori de pe pământ şi dacă nu-mi va place, mă voi întoarce în lumea mea. Când am coborât, tocmai vindea o femeie dintr-un coş cu flori şi striga: „Luaţi tuberoze, luaţi tuberoze". Aşa m-a îmbătat mirosul lor, că n-am mai simţit nimic şi mi-am zis: „Aşa o să mă numesc şi eu: Tuberoza!" Şi toţi îmi spun acum Tuberoza şi pentru că Veronica a gustat din climatul din care mă găsesc, am cerut încuvinţarea să mă arăt ei, măcar în vis şi m-am arătat ca să ştiţică exist… Am fost anunţată că mă mai cheamă şi Ioana, dar toţi îmi spun Tuberoza, nume ce l-am ales eu.

Veronica: - Te-am visat că nu aveai poşetă…

Tuberoza: - Ştii ce înseamnă asta? Nu am harurile ce le aveţi voi, adică nu am trecut prin ceea ce aveţi voi.

Veronica:- Eu mă visez des cu picioarele goale…

Tuberoza: - Nu ai harul complet, mai lipseşte ceva!

Siu Karta: - Adică mai trebuie lucrat.

Veronica: Eu mă simt bine.

Siu Karta: - Dar nu poţi intra într-o lume fără încălţăminte.

George: - Tuberoza, de ce nu ai luat trup?

Tuberoza: - Nu ştiu.

George: - Dar din ce lume a venit ea?

Siu Karta: Tot dintr-o lume nevinovată a purităţii.

George: - Dar de ce a murit atât de prematur?

Siu Karta: - Nu s-a simţit bine şi s-a retras.

George: - Mi se pare foarte ciudat existenţa acestui Strat III cu copii în el.

Siu Karta: - Ehee… e o pepinieră a altei Lumi! A unei Lumi superioare…

George: - …care există?

Siu Karta: - Care va exista! Aceşti copii sunt păstraţi pentru LUMEA NOUĂ…

George: - Cum adică?

Siu Karta: - După ce **Cerul va interveni asupra pământului, nimicind răutatea, ura şi minciuna, după ce atmosfera şi climatul se va purifica, se va îmbunătăţii, atunci deabia copii din stratul III vor putea să revină pe pământ să-şi împlinească misiunea pentru care au optat.**

George: - Cum, aceştia au fost misionari?

Siu Karta: - Da! Toţi copiii din Straturile III sunt spirite care aparţin straturilor superioare, de la Cinci în sus, care au vrut să vină pe pământ sau au fost trimişi cu misiuni, dar din cauza climatului nefavorabil şi a diferitelor accidente şi boli nu şi-au putut continua misiunea şi atunci Părintele Ceresc le-a rezervat stratul III ca loc de aşteptare pentru o viitoare împlinire.

George: - Îi mulţumim Tuberozei şi îi dăm libertatea de a se întoarce la locul ei.

Siu Karta: - Poţi pleca Tuberoza!

George: - Siu, îţi propun o experienţă: să cerem particulelor inteligente din spaţiu să indice raza câmpului tău magnetic.

Siu Karta: - Da, încearcă!

(M-am rugat, însă… nimic! M-am rugat atunci să apară un fir luminos până la limita unde se manifestă câmpul magnetic a lui Siu Karta)

Veronica: Acum apare…

George: -În numele Părintelui Ceresc, să apară scris raza câmpului magnetic în metri pământeni!

Veronica: - Formidabil!... A apărut firul şi deasupra lui scris clar: 15 METRI… Ce idee fantastică ai avut! Cum de ţi-a venit?

George: - Uite aşa, dintr-o dată. Nici eu nu ştiu ce mi-a venit.

Foarte curios, l-am chemat rapid pe Filip şi Serafia. I-am cercetat şi pe ei. Filip are 12 m - raza de acţiune magnetică, iar Serafia - 9 m.

După ce ne-am despărţit de interlocutorii noştri, am făcut o experienţă cu mine însumi. Am pus-o pe Veronica să vadă ce câmp magnetic am eu.

1.În stare normală am avut 0,35 m.

2.M-am aşezat apoi în genunchi în faţa icoanei şi m-am rugat intens. Rezultatul a fost raza câmpului magnetic a început să crească pe măsură ce mă concentram în rugăciune ajungând până la 2,10 m.

Bucureşti, 22 Martie 1966

CUVIOSUL ANTONIE CEL MARE

Sfânt pustnic egiptean, născut în 251 e.n.

- alb stălucitor
- Stratul VII

Veronica: - E îmbrăcat într-un stihar alb, cu o mantie albă pe spate. Are o figură severă, impunătoare… E în vârstă cam de 50 de ani, cu barbă şi păr lung… Are o expresie plină de demnitate, care impune respect… Privirile îi sunt bune, are o blândeţe în ele, dar scânteiază de forţă şi energie…

Antonie: - Oamenii care în viaţa pământului se mişcă şi fac câte ceva, să nu aveţi impresia că din propria lor iniţiativă fac ceea ce fac. **E cineva care le arată ce trebuie să facă şi nu va face decât ceea ce este legat de persoana lor, de vechiul specific al fiinţei lor.**

Dacă vreodată ai fost lacom şi ai trăit în îmbuibări trebuie să mai vii să te cureţi şi cel ce-ţi prilejuieşte vizita tinde să-ţi uşurezi perfecţionarea pentru a putea intra în lumea celor perfecţi.

Viaţa ce am dus-o mi-a fost şoptită… Şi mi-a fost şoptit ceea ce trebuia să fac ca să ajung aici unde am ajuns.

A urmat apoi o discuţie în care ne-a povestit despre toate cele patru întrupări ale sale. Redăm mai jos schematic ceea ce este esenţial

Prima întrupare: în sudul Africii, cu numele de Eli, a venit din VIII, a reintrat în VIII.

A doua întrupare: în America de Nord printre pieile roşii, s-a numit Cleni, s-a întors în stratul V cu triunghi şi potir pe piept, cu mult înainte de Hristos.

A treia întrupare: în Egipt, cu numele de Antonie, obţinând culoarea de alb strălucitor şi intrând în VII.

A patra şi ultima întrupare: în Rusia în secolul al VIII-lea, fiind SFÂNTUL IOAN DE KRONSTADT şi intrând în stratul VIII.

Reamintindu-i că noi am discutat cu Ioan de Kronstadt şi nu ne-a spus nimic atunci că ar fi fost şi Antonie cel Mare, ne-a explicat că a existat în stratul VIII un spirit de bază foarte evoluat, „disc mare", care a avut mai multe părţi venite pe pământ, că o parte a rămas in VII şi este Antonie cel Mare şi altă parte care este Ioan de Kronstadt.

Întrebându-l de ce nu s-a reîntors în VIII, ne-a răspuns că aceasta i-a fost fixarea, că nu a meritat să revină la locul lui şi că **va fi necesară în viitor să mai facă o călătorie pe pământ pentru a recâştiga energia pierdută ca să revină în VIII spre a se indentifica cu marele său disc din care s-a rupt.**

Mănăstirile în vremurile voastre nu mai sunt mănăstiri. Sunt locuri de desfătare trupească, de îmbuibare… de aceea se topesc în faţa soarelui şi dispar ca roua dimineţii. NU E SUFICIENT SĂ AI O HAINĂ LUNGĂ, TREBUIE SĂ ŞTII SĂ O RESPECŢI.

Mănăstirile sunt oaze. Vin secerători: depinde ce seceri. În snopi vezi şi grâu, şi neghină, şi seminţe de la alte bălării…

Mulţi şi-au mutat casa lor în mănăstire, nu mai au nici-o grijă şi o duc mult mai bine ca în lume. Asta nu se mai numeşte mănăstire, nu despre astfel de mânăstiri am vorbit eu. Ceea ce a ajuns la voi, călugăria nu se mai numeşte călugărie, ci nepăsare, lene şi îmbuibare.

Ce folos că ieşi din lume, îţi pui o haină neagră pe tine, repeţi mecanic nişte rugăciuni, stai în biserică şi dormi în loc să ardă în inima ta dorul, dragostea de Dumnezeu, candela cea vie a Duhului.

George: - Te-ai mai întoarce pe pământ?

Antonie: - Dacă aş mai veni, nu ştiu dacă oamenii m-ar mai primi. Eu sunt o fire de însingurat. Şi aici în lumea mea trăiesc mai mult singur. Nu vorbesc cu nimeni, nu ţin sfaturi. Nu că sunt un spirit deformat, n-aş vrea să mă înţelegeţi greşit, sunt o fire contemplativ estatică care m-am obişnuit cu muzica straturilor, cu muzica spaţiilor de lumină.

Sunt însingurat pentru că îmi place să privesc şi am găsit aici ceea ce n-am găsit pe pământ pe vremea mea. Am găsit muzica corurilor celeste, muzica spatiilor înalte şi luminoase. Ascult muzica stratului meu, muzica bolţilor de cristal, ascult muzica din VIII, aud şi muzica din IX.

George: - Cum, în VII fiind, poţi asculta muzica venită din IX?

Antonie: - Da, mi s-a dat acest dar: ascult muzica din opt cu uşurinţă, fiind stratul meu de baştină, locul meu originar şi nu mereu, dar din când în când, aud

ecourile muzicii din nouă care mă îmbată, mă încântă, mă face să trăiesc într-un permanent extaz.

Am cercetat mânăstirile voastre, n-am găsit nici un loc unde să mă simt bine. Atmosfera e îmbâcsită de comoditatea şi lenea minţilor care pretind că slujesc şi aduc laude Cerescului nostru Părinte.

Nu suport pământul! Nu suport ce a ajuns religia creştină! Am cerut Părintelui Ceresc în rugăciunile mele să desfiinţeze lumea aceasta nătângă şi oarbă care nu mai ştie că **simbolul Candelei, a Fecioarelor înţelepte, este simbolul central de vârf, cel mai preţios simbol, cea mai scumpă Icoană din toată învăţătura domnului nostru Iisus Hristos.**

Nu vreau să mai vin pe pământ. Va trebui totuşi să mai fac o călătorie ca să revin în opt de unde am plecat. Nu voi mai reveni pe pământ însă decât când voi vedea nânăstiri în care ard candele vii, suflete aprinse de râvnă şi şârguincioase pentru cele sfinte.

Atât am avut de spus!

Darul Domnului nostru Iisus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu - Tatăl să fie cu voi acum şi în vecii vecilor…

George: - Amin!

SF. MACARIE EGIPTEANUL

- alb stălucitor
- Stratul VII

L-am chemat pe Sfântul Macarie Egipteanul, călugăr al secolului III din pustia Scetei – Egipt. Mi-a exprimat în puţine cuvinte ca întreaga sa viaţă a fost dedicată înfrânărilor, meditaţiei şi rugăciunii, că tot ceea ce a făcut a fost pentru a dobândi har înaintea lui Dumnezeu şi a dat totul spre a împlini până la ultimul cuvânt cele scrise.

Studiindu-i coborârile pe pământ (întrupările), am aflat că iniţial aparţinuse stratului V.

Din stratul V a luat trup în India cu numele de Keli şi din alb mat a devenit alb strălucitor, reuşind să intre în stratul Vii. Aceasta a fost cu câteva secole înainte de Hristos

A doua întrupare a fost în Egipt: Macarie cel cercetat de noi, care cu toate eforturile depuse nu a reuşit să treacă într-un strat superior celui dinainte şi a revenit tot în VII.

Ultima sa întrupare a fost în Grecia în secolul VII, fiind Sf. Alexe – „Omul lui Dumnezeu” – cercetat de noi în şedinţele anterioare şi care a obţinut definitiva rămânere în stratul VII.

Bucureşti, 15 aprilie 1966
Cuvioşii pustnici egipteni:
-PIMEN: din pustia Sceta (385-451)
-OR: pustia Nitria (sec. IV)
-ONUFRIE: pustia Tebaida (sec. IV)
- toţi albi din Stratul VII.

Pimen: Eu şi fraţii mei, Onufrie şi Or, vă binecuvântez şi rugăm pe stăpânul nostru să vă cimenteze dragostea, să vă asculte simţurile de pătrundere şi să vă lege la mănunchiul lucrătorilor Lui.

Aţi cerut încuviinţarea să stăm de vorbă. Spuneţi ce doriţi de la noi?

George: - Părinte Pimen, am citit de nenumărate ori cele scrise referitoare la viaţa ta atât de aspră şi sârguincioasă pe care ai dus-o în pustia Scetei din Egipt. Aş vrea să te întreb acum după mai bine de 1500 de ani de atunci, dacă consideri că spiritualitatea noastră de acum este mai avansată sau nu faţă de secolul în care ai trăit tu?

Pimen: - Vă răspund: secolul vostru este mai avansat din punct de vedere al civilizaţiei şi oarecum al culturii.

Din punct de vedere spiritual însă, nici nu se compară secolul vostru cu spiritualitatea Egiptului din acele timpuri. Egiptul avea deja o frumoasă tradiţie a unei spiritualităţi înalte care atinsese cele mai înalte trepte ale desăvârşirii. O mare influenţă asupra Egiptului a avut-o Hristos, Domnul nostru, care şi-a trăit cea mai mare parte a vieţii Sale în acele locuri. Voi cunoaşteţi puţin din cei ce au trăit în Egipt, dar vreau să vă spun că erau pline pustiile Egiptului de călugări creştini care în sărăcie şi lipsuri înţelegeau să-şi concentreze toată viaţa lor spre a se realiza din punct de vedere spiritual.

Creştinismul datorează Egiptului începuturile sale teologice. Egiptul este acela care a dat cei mai mulţi sfinţi, dar care au trăit necunoscuţi şi neştiuţi de nimeni…

George: - Te rog să-mi spui Părinte, care crezi că a fost rostul venirii tale aici pe pământ?

Pimen: - Prea Blândul Învăţător, Cel ce s-a rupt din sânul Tatălui, şi a venit între noi, a avut un „înainte mergător" pe Ioan, cel ce stă în preajma Tronului Divinităţii. Şi creştinismul trebuia să aibă faruri, sau mai bine zis stâlpi pe care să se bizuie, un edificiu ca o temelie a creştinismului şi toţi acei veniţi după Hristos în Egipt au fost ca nişte stâlpi pe care s-a clădit ulterior Biserica creştină. Priviţi în urmă şi vedeţi: aceşti stâlpi au apărut până la un timp, apoi au încetat să mai vină…

Acesta a fost rolul venirii noastre pe pământ al tuturor acelora care au avut o directă legătură cu Stăpânul de la care au venit cu misiuni de îndeplinit, mai mici sau mai mari, după puterile fiecăruia. A fost un fel de mobilizare generală pentru a se îndepărta ceea ce era vechi, căci totul trebuia înnoit, primenit, trebuia adus un aer mai proaspăt, un climat spiritual prielnic pentru omenire…

Acesta a fost rostul venirii tuturor acelora care prin viaţa lor au trezit în sufletele celor din jur o trăire aparte. Sigur că drumul nostru, formula adoptată de noi a fost necesară timpului, vârstei spirituale a celor în mijlocul cărora veneam…

Acum când privim pe pământ, nu am putea spune că se simte doar nevoia unei primeniri ca odinioară…a unei înnoiri. Pe Pământ acum e secetă şi e nevoie de o ploaie torenţială, de venirea unuia cu fulgere şi trăsnete, cu zguduiri puternice de pământ, pentru că venirea doar a unora ca noi ar fi înăbuşită şi nu ar aduce nici un folos…

Omenirea a progresat, dar s-a uscat şi are nevoie de asprime, nu de blândeţe…

Privim rar pe Pământ… şi atunci gândim ceea ce am spus acum… oamenii s-au maturizat, nu mai pot primi ceea ce s-a spus pe vremea noastră, cultura şi civilizaţia i-a mutat pe o altă vârstă, pe un alt nivel căruia îi sunt proprii alte formule de viaţă…

George: - Cred că nu eşti împotriva culturii şi civilizaţiei!

Pimen: - Nu, deloc… numai că „civilizaţia" e relativă… Nu civilizaţia exterioară te înalţă, ci cea interioară, numai nobleţea spirituală poate fi numită haina de sărbătoare a civilizaţiei, atunci când ea este orientată spre slujirea omului şi adevărului, a tot ceea ce este bun şi frumos.

Veronica: - Văd că unul din ceilalţi doi are un triunghi pe piept. Ce este?

Pimen: - Este fratele nostru Or, iar **triunghiul este legătura permanentă dintre Inimă şi Stăpânul ei.**

George: - Se spune de tine, părinte Or că ai fi trăit zece ani hrănit fiind numai de îngeri şi nimic din cele pământeşti nu ai gustat. Este adevărat?

Or: - Cu darul lui Hristos am început trăirea în spirit cu zece ani înainte de lăsarea trupului, care nu mai suporta hrana ce o dădea pământul.

Trebuie să ştiţi că anumiţi oameni veniţi pe Pământ au misiuni speciale. Mulţi sunt trimişi de Părintele Luminilor pentru trezirea celor amorţiţi, aşa cum şi-a trimis propriul Fiu. Sunt trimişi din acei care-L slujesc, din acei care sunt în apropierea Lui - şi atât eu, cât şi fraţii mei care sunt de faţă, cât şi mulţi alţii au fost trimişi spre a trezi pe cei din jur.

George: - Din ce strat ai coborât părinte Or?

Or: - Am fost în stratul IX, în Oraşul de Aur şi slujind omenirea, ne-am reîntors totuşi numai în VII, căci pământul în loc să ne ridice pe noi, ne-a coborât.

Da, noi acum nu mai facem parte dintre slujitorii Stăpânului. Ne-am făurit locul nostru şi slujim lumea ce ne înconjoară mai presus de orice efort, într-o permanentă fericire şi odihnă.

Aşa a fost plecarea noastră din Oraşul de Aur. Ni s-a spus: „Mergeţi încărcaţi cu putere! De veţi fi leneşi, de veţi cultiva moştenirea cu care mergeţi, vă veţi construi sălaşe minunate în locurile fericiţilor". Şi am plecat cu această binecuvântare şi nu se putea ca zestrea ce o avem cu noi, moştenirea primită în

momentul cererii noastre să ne lase, să ne părăsească, să o pierdem. Prea era mare, prea era frumoasă, prea era luminată şi plină de binecuvântare!

Pământul are legile lui şi de vii tu cu o moştenire bogată, te supui legilor pământului, te lupţi în acelaşi timp cu ele, căci dacă te laşi sub influenţa lor, intri în cea mai cruntă robie.

George: - Părinte Or, mi-ai cam încurcat socotelile!

Or: - De ce? N-am fost clar?

George: - Ba da. Ai fost clar, dar nu mai înţeleg, de ce până la un moment dat ai stat în preajma Tatălui şi apoi…

Or: - Eşti obosit şi nu înţelegi. Opreşte-te! Îţi voi explica: Un părinte are mai mulţi copii, dar are şi slugi devotate care le iubeşte ca pe copii lui. Dacă însă are nevoie să trimită undeva lucrători care mergând să scoată un anumit „profit" şi trimisul scoate mai mult decât cere stăpânul, hotărăşte stăpânul soarta celui trimis. Aşa a fost şi cu noi. Noi am crescut în preajma Părintelui ca nişte slujitori ai părintelui şi am fost trimişi să cultivăm o holdă. Ceea ce a crezut Părintele că va scoate, I s-a cuvenit Lui, a mers la El…

George: - Cum a mers la El?

Or: - Păi El nu ţi-a dat? El nu te-a încărcat cu putere, cu lumină? Lui nu i se cuvine? Din ceea ce produci tu, un „procent", i se cuvine şi Lui…

George: - Nu înţeleg ce vrei să spui! Să trecem la altceva.

Or: - Stăpânul te trimite la o proprietate de-a Lui. El ştia că de acolo trebuie să iasă ceva şi-ţi spune: Mie mi se cuvine „atât", pentru că ştiu că atâta dă proprietatea Mea. Dacă tu prin dibăcia şi eforturile depuse depăşeşti măsura socotită de Mine, o dată sau de mai multe ori, totul ce depăşeşti este al tău şi cu această avere îţi faci fixarea în locul care ţi se cuvine, după merit, după efortul depus. Întâi însă, dai Stăpânului partea, fructul seminţei ce a semănat în tine, pentru că El seamănă, dar aşteaptă şi rod pentru Sine.

George: - Bine, aţi lucrat intens, v-aţi sacrificat viaţa în pustie, aţi făcut totul… de ce nu v-aţi întors în IX de unde aţi plecat, cum s-au întors şi alţii?

Or: - Mai mult nu ştim să-ţi spunem. Atât a fost rodul nostru, atât a însemnat munca noastră, am intrat în stratul VII aşa cum ni s-a poruncit.

George: - Toţi oamenii oare au trecut prin IX?

Or: - Absolut toţi oamenii…

(Mi-a explicat de două ori şi tot nu am înţeles)

Or: - Voi ştiţi că sunt mai multe locuri de odihnă, oare toate au fost goale şi mă refer la slujitori, pentru că toţi slujitorii urmează drumul nostru şi de la primii oameni trimişi au plecat din lumea Stăpânului şi fiecare după cât a muncit atât a primit. Câţi s-au mai întors în preajma Stăpânului? Puţini, foarte puţini… Şi n-au venit numai din IX, ci şi din alte locuri ca să se poată sălta prin eforturile ce le vor depune….

George: - Iartă-mă, însă de-abia acum ai fost clar: deci nu toţi au coborât din IX, cum ai afirmat mai înainte, ci au coborât şi din alte locuri, de pe alte trepte şi fiecare a dobândit locul ce l-a meritat prin efortul depus.

Or: - Da, recunosc că am exprimat greşit! Nu toţi coboară din IX, ci fiecare din stratul de care aparţine.

George: - Vă mulţumim tuturor!

Bucureşti, 3 ulie 1977

PĂRINTELE CERESC - IISUS HRISTOS

Manifestând o veche dorinţă de a afla apariţia şi evoluţia fiinţelor precum şi actuala structură a Universului, pentru a primii încuviinţarea şi a ni se recomanda un spirit evoluat care să ne prezinte acestea, am chemat pe Hristos Iisus, Fiul Luminii.

Veronica: - Parcă văd o adunare, dar încă nu o disting bine… sunt ieşită din trup şi trasă spre un sfat, spre o adunare de spirite… Interesant!

Văd un fel de tron domnesc splendid ornamentat şi pe el stă Domnul nostru, înconjurat de foarte mulţi tineri, toţi îmbrăcaţi la fel, în togi albe. Am impresia că le vorbeşte ceva. Pentru că toţi privesc la Dânsul. Nu-mi dau seama dacă le vorbeşte, dar parcă toţi urmăresc o idee…

Da, da, aşa este. Hristos stă concentrat, având privirile îndreptate, nu către ei, ci undeva în spaţiu. Nu înţeleg despre ce le vorbeşte…

George: - Concentrează-te! Poate reuşeşti să înţelegi.

Veronica: - Hristos Domnul nostru, îşi îndreaptă acum privirea spre mine. Ceilalţi încep să se retragă… Erau extrem de mulţi. Au rămas totuşi lângă tron, în jur de 80-100 de spirite. Acum toate privirile lor se îndreaptă spre mine…

Iisus Hristos: - În numele Puterii, în numele Luminii, în numele Tronului, în numele întregii mişcări a Universului, vă binecuvântez Eu, Inima Forţei şi a Iubirii.

Te-ai tulburat că nu ai cuprins limbajul nostru. Nu l-ai putut înţelege. Câte nu înţelegeţi voi! Limbajul pe care nu l-ai înţeles, este limbajul Domniilor şi Puterilor pentru întregul Univers. Toţi pe cei care i-ai văzut sunt delegaţii noştrii, Căpetenii, Domnii şi Puteri. Fiecare îşi scrie misiunea lui, o cunoaşte şi o desăvârşeşte. Vorbirea Mea cu ei nu o pătrunde decât numai ei şi nimănui nu-i este dat să înţeleagă cu atât mai mult fiinţele terestre.

Toţi aceştia pe care i-ai văzut nu au gustat din mizeria pământului pe care vă găsiţi voi. Între ei este perfecţiunea şi ordinea desăvârşită. Ei nu cunosc ce este anarhia şi nici rătăcirea umană legată de planeta voastră. Dacă n-ar fi ei, totul ar fi un haos în întregul univers, de care voi nu aveţi habar nici în închipuire.

Toţi savanţii voştri se ridică până la o anumită platformă. Ne mai putând străbate mai departe, amână studiul lor aruncându-l în braţele viitorului, nedându-şi seama că pentru a pătrunde într-un climat superior trebuie ca tu însuţi să fii la înălţimea lui.

Pătrunderea şi cunoaşterea sunt legate de fiinţa dornică de a afla mai mult decât ceea ce vede şi-l înconjoară. Vouă vi s-a îngăduit să cunoaşteţi câteva din tainele lumilor superioare, ale celor fixaţi prin eforturile lor. Ei bine, ceea ce aţi cunoscut voi este o enorm de mică părticică dintr-un mare Tot şi pentru că eu cunosc mentalitatea umană a pământenilor, vă asigur că oricui o veţi prezenta îi va da denumirea imaginaţiei bolnăvicioase ale persoanei ce o prezintă. De ce? Pentru că oamenii nu au ajuns la perfecţiunea purităţii ca să poată să înţeleagă şi să vadă cu privirile interioare. Dacă nu s-a spus pământenilor despre o viaţă perfectă, veşnică şi unitară, gradată pe meritele fiecărei fiinţe, nu s-a spus pentru că nu puteau să înţeleagă. Totul era inutil, toate eforturile îndreptate către nişte minţi greoaie erau zadarnice… (s-a oprit şi parcă meditează).

Planeta voastră, Pământul pe care îl locuiţi, cât de mare e pentru voi şi totuşi nu cunoaşteţi tot ce se petrece pe el, pentru că sunt mici posibilităţile voastre de cunoaştere, foarte mici… infime…

Sunteţi îndrăzneţi, vreţi să pătrundeţi nepătrunsul. CUNOAŞTEŢI-VĂ MAI ÎNTÂI PE VOI ÎNŞIVĂ! Ridicaţi-vă mai întâi la nivelul prin care să sterilizaţi fiinţele voastre, să nu vă topiţi în momentele atingerii cu cei doriţi să vină la voi. Iată-i cum stau în jurul meu: Căpetenii şi Puteri, Domni şi Sfetnici, Îndrumători şi Sfătuitori ai conducătorilor planetei voastre. Pentru fiecare popor, pentru fiecare conducător e necesar un reprezentant al Meu spre a ajuta sau a biciui poporul, spre a mângâia sau a lovi după cum merită fiecare la nivelul lui de puritate şi împlinire.

Ţi s-a părut că sunt o sută în jurul Meu… află că sunt mii…

(Din nou s-a oprit, se gândeşte).

Studiul pământenilor, al oamenilor de ştiinţă, a reuşit să cunoască unele planete, unele să fie cercetate şi studiate, dar să ştiţi că aşa cum între voi există unele ţări avansate prin tehnică şi artă deosebită, iar unele din ţări şi popoare sunt în urmă cu mai multe sute de ani, nu v-aţi pus întrebarea: De ce? De ce această nedreptate?

Fiecare parte a globului are aliajul ei de forţă, de lumină, de înţelepciune care emană asupra localnicilor dirijată de suflul conducerii aceluia destinat pentru acea părticică mai mică sau mai mare. La nivelul esenţei terestre se trimite şi conducerea de forţă, de dirijare. Ei bine, dacă pe acest ghem mic, negru, sunt atâtea vietăţi, imaginaţi-vă un ghem de miliarde şi miliarde de ori mai mare, câte vietăţi şi curiozităţi ale Universului pot fi plasate şi dirijate de fiinţele forţei care s-a născut odată cu ele…

De aceea Galileo este într-o continuă tulburare a slăbiciunii pătrunderii lui, pentru că el nu se poate ridica la nivelul tuturor Domniilor şi Scaunelor ce nu au avut parte de întrupare pe pământ.

Voi, oamenii din care faceţi şi voi parte, nu vă înţelegeţi. Când ţâşneşte din mintea cuiva o nimica toată, este sugrumat. De ce? Pentru că nu aţi ajuns la nivelul superiorităţii, încât să daţi dreptatea cuvenită celor aleşi, pentru ca gândul şi cuvântul lor să fie ascultat şi respectat.

(Din nou tace… Se gândeşte).

În lumea noastră este o permanentă perfecţionare. Voi de ce nu vă luptaţi să vă ridicaţi de la nivelul animalelor la perfecţiune? Aşteptaţi ca alţii să vă împingă? Aşteptaţi ca alţii să meargă înaintea voastră? Mă refer la toţi pământenii. Numai acei pământeni care se ridică deasupra putregaiului care te poate destrăma şi dizolva, numai aceea vor avea un loc de răspundere în lumea noastră de misiune, de dirijare, de studiu, de pătrundere, de satisfacţie. Noi îi dorim pe toţi să se apropie de noi, DAR EI TREBUIE SĂ SE RIDICE SINGURI. Viaţa pământului e scurtă, şi? Cu ce bagaj vii, pentru care loc te întorci? Nu cunoşti! Ştiu, dar când te-ai ridicat, INTUIŢIA **îţi prezintă adevărul de nepătruns, le vezi, le simţi, ţi-e dor de ele…**

Veronica: - Pare că a terminat ce avea de spus…

George: - Părinte Ceresc, îndrăznesc să-ţi cer binecuvântarea de a ne recomanda un spirit evoluat, care să cunoască tainele evoluţiei fiinţelor, precum şi structura Universului spiritual.

Iisus Hristos: - Bun şi măreţ lucru îmi ceri, dar pentru aşa ceva eu trebuie să slobod o fiinţă care va trebui să înveţe limbajul vostru şi voi să ajungeţi cât de cât la puritatea lui. Nu făgăduinţa, nici dorinţa nu vă ridică, ci năzuinţa spre frumos, spre culmi, spre Lumină - ca să nu fiţi arşi. Când veţi ajunge acceptabili, aliajul fiinţei rânduite, să vă prezinte secretele şi tainele Universului, Eu însumi vă promit că-l voi trimite fără apelul vostru. Deci să fim înţeleşi, de voi depinde!

George: - Ce trebuie să facem ca să ajungem la aceea înălţime de care spui?

Iisus Hristos: - Cunoaşteţi treptele perfecţiunii. Ştiţi că nimic necurat nu intră în raza de lumină. Trebuie mai întâi să vă curăţiţi şi să rămâneţi curaţi, uniţi în dorinţa de adevăr!

George: - Te rugăm să ne spui practic despre ce este vorba.

Iisus Hristos: - Am spus şi repet: nimic necurat nu poate urca o treaptă, nimic nu se face fără efort. Încă nu eşti pregătit să primeşti ceea ce-Mi ceri. Mă refer la tine…Drămuiţi-vă fiinţa voastră, cercetaţi-vă apucăturile. Când v-am unit, nu v-am unit degeaba. Ai început un lucru şi l-ai călcat în picioare, l-ai abandonat. Nu-ţi spun mai mult, pentru că nu vreau să o tulbur pe aceea pe care ţi-am dat-o ca pe un stăpân şi un prieten. Te-am adus lângă ea şi nu ţi-am cerut să faci jertfe mari, ţi-am cerut să rămâi credincios chemării, dar pentru că ai căzut, te-am abandonat şi te-am lăsat să suferi, să guşti mizeria, să-i simţi amarul pentru că ai lovit în intenţiile Mele. Nu-ţi cer mai mult decât ţi-am cerut atunci când v-am unit. Degeaba te-ai uscat, degeaba ai renunţat la orice şi te clatini ca un copac în furtună. N-ai ajuns la nivelul unui ostaş care să apere ce i s-a dat. Când ai simţit că vei ajunge la acest grad, Eu singur voi veni la tine prin trimisul Meu!

Nu marii pustnici au fost pătrunzătorii Universului, ci oamenii corecţi, cinstiţi cu ei, cu gândurile şi năzuinţele lor. Încă nu ai putut să te ridici la ceea ce ai fost. Doreşti o băutură dintr-un vas al cărui dop este azvârlit pe neaşteptate…

Ştiu… eşti unul dintre slujitorii Mei cei mai devotaţi. Nu-ţi reproşez iubirea faţă de Mine, ci faţă de aceea care este lângă tine. Ridică-te la nivelul tău, revino la perfecţiunea la care ai fost chemat, căci eşti capabil şi poţi. Aştept penitenţa ta, o penitenţă tainică în care singur să-ţi faci reproşuri pentru a te putea ridica la locul în care ai fost cândva, fără a primi mizeria înlăuntrul fiinţei tale…

Ţi-am spus totul! De fapt tu ştii şi urcuşul şi coborâşul. Nu mai coborî!

V-am binecuvântat!

Bucureşti, 23 iulie 1977

M A H O M E D

(570-632)

Întemeietorul islamismului

- argintiu cu triunghi pe frunte
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc pentru a discuta cu întemeietorul religiei islamice, „Profetul lui Allah", Mahomed.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină… disting două persoane: primul este Calemnis, prietenul nostru, cel de-al doilea este pesemne invitatul nostru Mahomed…

Nu-i prea bătrân… este îmbrăcat ca un roman, înfăşurat într-o pânză albă, are o mică barbă… părul scurt, expresie de om bun, blajin, ager în priviri şi foarte vioi… Parcă ar fi mai mult oştean decât prooroc…I-am salutat.

Calemnis: - În numele Tronului de Lumină, cer binecuvântare pentru voi, copii şi prietenii mei! Vorbiţi cu invitatul vostru!

Mahomed: - Allah cel ce stă pe Tronul de Lumină să vă dea vouă pace şi putere, iar eu vă îmbrăţişez pentru simpatia ce o aveţi faţă de mine!

Mulţumesc că aţi avut pentru mine drag să deschideţi drum. Am mare plăcere de a vorbi cu voi. Această plăcere mi-a deschis-o simpatia voastră pentru mine. Cei care primesc radiaţii din lumea biruitoare, nu mai au graniţe între ei ca neam şi religie, aşa cum e de fapt în Lumea Biruitoare. Deşi la noi suntem familii de acelaşi gând şi lucru, de acelaşi neam, totuşi graniţe nu există. Plăcerea şi voia bună predomină peste toţi, de aceea voi fiind captivaţi în raza lucrătoare universală, chemaţi din toate religiile, pentru a vă îmbogăţii în cunoştinţe de la fiecare.

Vă daţi voi seama că primiţi puţin? Este foarte mult că pătrundeţi în necunoscut şi aceasta este cea mai frumoasă înălţare care desfată cel mai mult spiritul. Spun asta ca unul care am trăit când am fost pământean ca voi. Prin pătrundere şi înălţare, am putut pune peceţile plăcute Celui care îmi deschidea şi mie drum liber să văd, să aud şi să înţeleg pentru poporul din care mă trăgeam şi pentru toţi aceia care vor crede prorociilor mele.

George: - Înţeleg că şi tu ai fost medium, din moment ce ai văzut şi ai auzit spirite.

Mahomed: - Da! Am fost un medium care am primit mesagii înalte, iar discipolii mei mi-au zis „Profetul lui Allah”, cum bine ştiţi şi voi. De ce? Pentru că vedeau că prin mine Allah îşi trimite voia Lui între oamenii pământeni. Nu m-a ucis nimeni, dar am suferit destul. Suferinţa e dulce când o accepţi pentru Allah şi pentru semenii tăi.

Capitala poruncă a lui Allah, a fost iubirea celui de lângă tine, celui căzut pe cale, iubirea celui străin de tine şi pentru că am ascultat ca un devotat rob supus, am primit de la Allah trecere între mulţi alţi lucrători în lumina adevărului şi în binele semenilor.

Acum mă desfătez în – aşa cum voi numiţi – Stratul VI, cu toţi aceia care au lucrat cu prisosinţă la cele poruncite de Allah prin mine şi cei care nu s-au ridicat unde eu sunt, mă pot coborî eu cu plăcere între ei, ducându-le din minunatul climat în care mă găsesc, ca o cinste, ca un răspuns al înţelegerii şi acceptării celor scrise de mine.

Merg până în Stratul III, pentru că esenţa mea a fost iubirea şi caut şi acum să-mi manifest iubirea faţă de cei ce nu s-au ridicat la nivelul meu, dar totuşi au lucrat şi ei în respect şi iubire faţă de semeni…

George: - Totuşi urmaşii tăi au abuzat de religia pe care le-ai lăsat-o şi s-au dedat la crime şi jafuri. Nu numai ţara noastră, dar şi alte ţări, au avut de suferit secole de-a rândul de pe urma jafului practicat de adepţii tăi.

Mahomed: - Eu nu am propovăduit niciodată furturi şi jafuri. Acesta a fost abuzul făţarnicilor şi impostorilor, care sub pretinsa credinţă în Allah, singurul Dumnezeu adevărat, îşi manifestau dorinţele lor de stăpânire şi înavuţire. Nu numai mahomedanii au dus războaie în numele lui Allah, şi în numele lui Hristos, aşa zişi creştini au jefuit şi subjugat alte popoare, prădându-i şi răpindu-le libertatea sub masca încreştinării.

George: - Dorim acum să-ţi vedem culorile de bază!

Veronica: - Alb argintiu, cu un triunghi mare pe frunte, cu latura de cca. 20 cm. În mijlocul triunghiului străluceşte un punct luminos…

George: - Dorim să ştim câmpul luminii.

Calemnis: - La metrul vostru, Mahomed are 1,85 m, rază de acţiune luminică.

George: - Vă mulţumesc prea iubiţii noştri!

Bucureşti, 24 iulie 1977
PLATON
Filosof grec (429-347 î.e.n.)
- argintiu cu triunghi pe frunte
- Stratul IV.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu marele filosof al antichităţii greceşti: Platon.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină… disting doi bărbaţi: unul este Calemnis, preotul egiptean, celălalt este invitatul nostru. Amândoi sunt îmbrăcaţi în alb ca romanii… Discută ceva între ei. Acum Calemnis vrea să vorbească…

Calemnis: - În numele Luminilor, în numele Înălţării şi a Profunzimii, în numele Aceluia prin care ne-aţi chemat la voi, eu Calemnis, vechi prieten al vostru, bătrânul egiptean, am fost hărăzit să însoţesc pe chematul vostru pentru a întări încrederea voastră în măreaţa lui gândire şi în cele ce o să vă spună. E un sfetnic luminat, este un puternic far printre înalţii înţelepţi ce au fost cândva vii pe planeta voastră. Acum îi dau cuvântul!

I-am mulţumit lui Calemnis şi am rostit salutul cuvenit.

Veronica: - Platon deşi are un aer sever, are totuşi un chip blând, cu trăsături pline de frumuseţe, pline de pace, ochi plini de bunătate…

Platon: - Iubiţii mei, vă mulţumesc că aţi transmis dorinţa voastră spre Acela care priveşte totul, aprobând unirea şi apropierea noastră. Cei care se iubesc între ei, pe nuanţele înălţării, ale cunoaşterii, nu au distanţe între ei. Spaţiile devin neputincioase. Nu mi-a fost greu deloc să privesc spre voi şi spre toţi care tind către aceleaşi pătrunderi şi au aceleaşi dorinţe de cunoaştere.

Dorinţele comune care au acelaşi sens, atât în raza de lumină cât şi în cele care sunt posedate de întuneric, se atrag, se unesc, se desăvârşesc încărcând lucrătorul cu ceea ce lucrează.

Şi eu când eram ca voi pe acest ghem, pe care şi voi locuiţi, de mic copil am avut preocupări care nu sunt proprii unui copil. Simţeam că mă trage ceva ca să descopăr, să citesc, dar bâjbâiam şi nu găseam. Aveam o atracţie spre oamenii maturi, dar nu mă mulţumeam. Doream mai mult, şi nu ştiam ce să găsesc. Ani şi ani m-am frământat, am ajuns la nebunie, m-am lăsat legănat de turbate valuri, crezând că în furia lor am să găsesc ceea ce simţeam că trebuie să găsesc.

Mă întrebam: De ce e viaţa hărăzită pe acest tărâm, pentru ce am venit s-o cunoaştem, dacă totuşi e încuiată? Îmi puneam întrebări de unde am venit, pentru ce am venit, şi unde vom merge - şi de vom ajunge, cum ne vom simţi într-un loc necunoscut?

Zi de zi, ceasuri după ceasuri, ani de-a rândul, am cercetat, am meditat, m-am înfuriat pe Acela care încuiase acele înălţimi gigantice, forţe spre care simţeam o atracţie deosebit de puternică.

Ştiţi şi voi câte ceva despre bietul Platon, bătrânul Platon. Dar frământările lui, urcuşurile şi căderile lui nimeni niciodată nu le-a cunoscut, pentru că e foarte greu să vorbeşti de tine. Am strecurat câte ceva pe hârtii şi pe inimile dragilor mei prieteni şi apropiaţi, dar totdeauna mă furişam în gândurile mele socotind că nu pot fi înţelese chiar şi de cei mai sinceri amici. Şi acum când văd frumuseţea culorilor, a formelor, a muzicii şi a înălţărilor în care mă aflu, sunt revoltat pe acei care nu reuşesc întocmai ca mine să se ridice la nivelul cunoaşterii, a marilor secrete în mâna cărora stă cheia adevărului.

Degeaba am simţit chemare dacă nu am ştiut să mă ridic la nivelul chemării. Şi acum regret.

Adevărata filozofie este înălţarea prin gândire, dar nu te poţi înălţa până nu ajungi la puritatea formelor, culorilor şi muzicii lumii care te înconjoară. În cuvintele umane nu se pot descrie oricât te vei strădui, întrucât gândirea nu este pipăibilă, iar adevărurile sunt greu de pătruns. Dar repet, orice gânditor şi lucrător al filosofiei, de el depinde înălţarea şi pătrunderea în miezul armoniilor din forme şi culori şi pentru ca să nu-i dea o înfăţişare greşită, trebuie un efort din partea lucrătorului. Ce pot să vă spun eu vouă? E aşa de mult, e aşa de nepătruns în aceste uriaşe frumuseţi, că nu poţi să le împarţi, nu poţi să le dai forme, nu poţi să le cuprinzi în cuvinte!...

George: - Vrei să ne spui în ce stare te afli?

Platon: Sunt în Stratul VI şi nu dau alt termen, pentru că voi aşa cunoaşteţi.

George: - Dorim să-ţi vedem acum baza spirituală!

Veronica: - Alb argintiu, cu triunghi pe frunte…

Platon: - Nu vă miraţi dragii mei. Prin efort am primit ceea ce vedeţi voi. Nimic în lumea terestră nu m-a acaparat, deşi totul am iubit, totul am studiat, închinându-mi din copilărie până la ruperea mea cu pământul, anii toţi, chemării pe care o simţeam că mă atrage.

George: - Ai mai venit pe pământ de atunci?

Platon: - Nu, n-am avut de ce!

George: - Ai mai vrea să revii pe pământ?

Platon: - Nu, nu am pentru ce veni. Ştiinţa a avansat, oamenii au devenit pretenţioşi şi vor să cunoască mult fără muncă, iar dacă se trezeşte careva să scormonească necunoscutul, este luat drept dement…

I-am mulţumit pentru răspuns.

Platon: - Fratele meu Calemnis, să încheie discuţia noastră, iar eu vă rămân prieten, sfătuitor şi îndrumător cât veţi mai păşi pe pânza vieţii voastre.

Calemnis: - Fiţi binecuvântaţi de Cel prin care am venit la voi şi vă îmbrăţişez cu părintească iubire!

Bucureşti, 25 Iulie 1977

S OC R A T E

Filosof grec (468-400 î.e.n.)

- argintiu cu triunghi pe frunte şi coroană pe cap
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu celebrul filozof grec Socrate.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină… au apărut două persoane: Calemnis şi invitatul nostru Socrate…

Calemnis: - Copii mei! După cum vedeţi, eu sunt cel hărăzit de a însoţi pe chemaţii voştri. Fiţi binecuvântaţi în numele Aceluia în care am venit la voi!

Am rostit salutul către cei doi veniţi.

Veronica: - Socrate are nişte ochi de vultur care m-au acaparat… Prezenţa lui e captivantă. Are o deosebită forţă expresivă, chip blajin dar măreţ, impunător… E îmbrăcat în alb ca şi Calemnis, cu o togă aruncată pe spate. Pare în jur de 40 de ani… Socrate se pregăteşte să vorbească…

Socrate: - Prietenii mei dragi! Mulţumesc pentru invitaţia voastră. Lăudabilă năzuinţă! Deşi nu am forţe prea mari, binecuvântez prin Cel pe care L-am iubit, dorinţele voastre de a cunoaşte pe acei care prea puţin au lucrat în viaţa terestră.

Nu mi-a plăcut să laud nici pe prieteni, nici pe râvnitorii care mi se păreau că mi-o iau înainte. Nu vă laud nici pe voi, ci doar vă atrag atenţia că veţi întâlni impostori, ipocriţi şi satrapi, care deşi abia bâjbăie în ideile lor încâlcite, cu foarte multă uşurinţă lovesc cu lovituri de moarte. Totdeauna au fost „încuiaţi” care nu au acceptat că cineva mai poate gândi şi altfel, că poate şi altcineva are posibilităţi proprii de a pătrunde şi descifra enigme pe care el nu le poate atinge. Aceştia au fost şi vor fi totdeauna umbră ce stă în spate să te lovească, să te răpună, umbra de totdeauna care se numeşte: invidia umană.

Câtă ruşine, câtă umilinţă poate fi pentru astfel de spirite inferioare, care prin propria lor lucrare se leagă mai mult cu cele gândite, îngrădindu-se de numai ceea ce vede el şi simte, iar când se rupe de această îngrădire şi vede frumuseţea libertăţii gândirii, frumuseţea unificării gândirii, înflorirea şi dezvoltarea ei, zic, altă suferinţă nu-i mai trebuie, că şi-a trasat singur prin graniţele proprii pornite din viaţa terestră.

Am fost condamnat ca un necredincios, dar eu nu am fost necredincios. Mi-a plăcut să fiu liber în gândire, să fiu liber în ceea ce cred, neoprindu-mă la forme, neoprindu-mă la nişte legi care desigur trebuiau respectate, dar eu nu puteam. Nu că aş fi fost un nesocotitor a tot ce mă înconjura, dar simţeam o atracţie spre ceva mai liber, spre ceva mai măreţ şi această vină a mea nu o puteam cu nimic înăbuşi. Pe treptele ei am urcat lângă mari sfetnici de pe tărâmul al VI-lea de lumină, de bucurie, de înălţare, de desfătare, unde o mie de ani de ai voştri e ca ziua de ieri…

Ce bine mi-a făcut plicul de otravă! M-a aruncat mai sus de unde am fost altă dată şi în veci nu voi mai pleca, fiindcă nu mai am pentru ce! Judecătorii mei de atunci, din viaţa pământului, se repetă secol de secol în această viaţă a ispăşirii umane. De multe ori are atracţii spiritul spre ceva mai înalt şi sublim, şi atunci calci peste şerpi şi peste balauri fără să vezi pericolul, cu ochii aţintiţi spre punctul culminant al chemării. Şerpii şi balaurii sunt tot dintre semenii tăi care gândesc cu gânduri necurate cum să-ţi învenineze năzuinţa. De aceea vă atrag atenţia să nu priviţi decât spre ceea ce simţiţi că e sublim, pentru că măreţia vă va ajuta să arătaţi ignoranţei - frumuseţea culorilor, frumuseţea formelor, a ceea ce este nepipăibil, dar care este măreţ şi înălţător.

Avem atâtea bucurii noi când în cineva se trezeşte dorul de a cunoaşte, măiestria gândirii, şi atunci splendoarea pătrunderii face să inunde bogăţii de neînchipuit, ce nu se pot asemui cu ceva pe pământ.

Cei care pretind că au reuşit să cuprindă bogăţia cunoaşterii, sunt cei mai săraci, sunt cei mai nenorociţi, se bălăbănesc în dreapta şi în stânga - bâjbâind, bolborosind, ba mai şi scriind, crezând că mare lucru fac umflându-se în propria lor prostie. Dacă îi scuturi puţin, n-ai nimic ce alege din ei. Feriţi-vă de aceşti impostori! Scufundaţi-vă în voi, ridicaţi-vă năzuinţa sinceră şi veti culege roade!

George: - Iubite Socrate! Vorbeşte-ne ceva despre viaţa care o duci, ce prieteni ai şi cum îţi petreci timpul?

Socrate: - Timpul nostru este fără limită. Noi nu avem prieteni, ci suntem cu toţii o singură familie, atraşi de ideile proprii ce ne-au preocupat în viaţa terestră. Nu mai descifrăm ideile, pentru că am ajuns să trăim în lumea ideilor. Nu avem nevoie să cunoaştem legile, pentru că suntem acaparaţi de forţa şi ordinea lor în care ne simţim ca un copil la sânul mamei, fără griji, rezervându-se totul nu după cum vrem noi, ci după cum sunt ele trasate în mişcarea evoluţiei permanente, prin care desfătare - ne contopim, ne îmbogăţim în frumuseţe şi măreţia originală a splendorilor idealiste în lumina adevărului. Pentru noi nu mai există muncă ci doar permanentă desfătare, aerisindu-se în splendorile culorilor şi formelor, precum şi în beatitudinea muzicii care ne înconjoară.

George: Spune-ne te rog, câteva nume ale celor din familia ta!

Socrate: - Nu vă e de nici un folos să cunoaşteţi nume, când sunt mii şi milioane pe care nu aveţi de unde să-i cunoaşteţi. Şi de aceea nu are nici o importanţă pentru lucrarea voastră.

Dorim să-i cunoaştem baza spirituală!

Veronica: - Argintiu ca şi Platon, cu triunghi pe frunte şi în plus o coroană pe cap…

Socrate: - Triunghiul este al treilea ochi ce nu se vede pe corpul omului pământean, prin care vede el ceea ce nu văd alţii, iar coroana mi-a dat-o picul de otravă când cele două fiinţe: trupul pământean şi fiinţa spirituală s-au desprins fără voia mea prin sentinţa judecătorească a ipocriţilor şi ignoranţei ce făceau horă în jurul meu, căutând să mă sugrume, dar care mi-au făcut cel mai mare bine fără să-şi dea seama, fiind învăluiţi în beţia urii.

George: - Ai mai revenit în trup de atunci?

Socrate: - Nu.

În numele adevărului, în numele dorinţei de a vă cunoaşte frumuseţi nepătrunse, vă învălui de iubirea mea şi vă promit sprijinul meu pentru care mă voi strădui să-l aduc către voi din vârtejul de Lumină în care ne găsim milioanele de gânditori. În numele acestui colos de iubire, pace şi frumuseţe, fiţi binecuvântaţi!

Veronica: - S-au retras!

Bucureşti, 26 iulie 1977

A R I S T O T E L

Filosof grec (384-322 î.e.n.)

- argintiu luminos cu triunghiuri pe frunte;
- Stratul VII.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu vestitul filosof grec Aristotel.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină… disting doi bărbaţi: Calemnis lângă un minunat bărbat în jur de 50 de ani, cu o ţinută măreaţă, plin de o demnitate ce nu se poate prinde în cuvinte şi de o forţă ce radiază bunătate şi pace… E îmbrăcat ca şi Calemnis în veşmânt roman. Nu-ţi dai seama din ce material este făcut. Este cu capul descoperit, cu o barbă foarte mică, cu părul adunat până în umeri. Ochii, expresia e fantastică… Calemnis are un aer de condescendenţă, de respect faţă de invitatul nostru…

Calemnis: - Ca un vechi prieten şi părinte al vostru, am însoţit pe invitatul vostru în preajma căruia mă simt atât de mic. Las marea lui gândire să se rostogolească spre voi, arătându-vă din ceea ce va crede că puteţi primi voi prin strădania ce o oferiţi.

Calemnis priveşte spre Aristotel. Se privesc reciproc.

Aristotel: - Prietenii mei! Cer coborârea iubirii spre voi a Aceluia care este „Totul”, prin care şi eu am venit spre voi. Am primit, am acceptat cu plăcere unirea gândurilor noastre. Mă bucur că vă împletiţi cu miile de năzuinţe ce au tins să se contopească în ceea ce am descoperit, în ceea ce am simţit, în ceea ce am simţit cu al treilea ochi pe care numai un gânditor sincer îl are. Pe parcursul secolelor am fost lansat de iubitorii gândirii mele ca cel mai mare filosof, ca cel mai mare pătrunzător şi ca un adevărat creator. Da! Dacă am scris mult, dacă am arătat mult, aflaţi că enorm de mult nu am cunoscut din cele ce am intuit.

M-au denumit munte, mi-au dat fel şi fel de denumiri, iar când am reuşit să cunosc tot ce am bâjbâit şi nu am priceput în viaţa terestră, mi-am dat seama cât de mic sunt şi cât de greu e să cuprinzi necuprinsul, să străbaţi prin imposibil, să străbaţi prin uriaşele legi care formează splendorile Universului, ale ştiinţei filosofice. Să vă prezint ceea ce am scris cât am trăit pe pământ, socotesc că nu

are importanţă. Aveţi posibilitatea de a le cunoaşte, vă pot încredinţa doar o cheie pe care să o folosiţi descuind gândurile, eforturile, lucrările celor care vă înconjoară spre a le cunoaşte forma şi culoarea. Această cheie să nu vă fie ca o armă, ci ca un scut. De arme se folosesc doar spiritele mici şi inferioare care caută să dezgolească ceea ce ei nu cunosc şi datorită lucrului ce-i posedă fiinţa spirituală, nu pot pătrunde în frumuseţile care-ţi dau satisfacţie, care te aruncă în sus, care te sprijină în acest urcuş al adevărului. Zic: adevărata filozofie nu are graniţe. În ea se cuprinde totul, în ea totul e măreţ şi în iureşul captivant te lansezi, te încarci fără să-ţi mai dai seama de micimea ta, pierzându-te în nesfârşitul ocean al „sublimului".

Cei care m-au îndrăgit, cei care au căutat să mă cunoască, cei care au vrut să urcăm pe aceeaşi scară, nu au avut priviri şi gânduri limitate, nu s-au împiedicat de neimportante cioturi şi chiar de s-au lovit, nu au dat importanţă spre ceea ce au simţit că e necuprins, fiindcă îi mulţumeşte şi îi înalţă.

V-aţi temut să mă chemaţi, zicând că sunt „gigantic", eu însă nu am fost decât un instrument în mâna Marelui Gigant al Universului de care am ascultat cu sfinţenie şi am lucrat fără preget. Operele pe care le-am lăsat vouă şi eu le-am primit de la Forţe neegalabile, de aceea vă rog pe voi să nu mă credeţi atât de puternic şi atât de mare…

Dacă am ajuns să fiu printre fiinţele mari din Stratul VII, atracţia s-a făcut numai datorită ascultării mele de ceea ce eu am simţit, am intuit şi am înţeles. Desfătarea mea este mulţumitoare alături de toţi acei care au nutrit aceleaşi gânduri cinstite. Aceasta e familia noastră: gândirea comună, lucrul ce l-am avut pe aceeaşi treaptă, cu aceleaşi năzuinţe şi dorinţe. Omul este instrumentul unei Forţe - pe pământ. Depinde de aliajul, depinde dorurile pătrunderii. Numai aşa poţi fi folosit, purificat şi înălţat. Cine a lucrat intens a ajuns repede la capătul drumului, a lepădat povara, s-a mutat în perfecţiune unde poţi să te bucuri sau să te mâhneşti de laşitatea şi ipocrizia pe care dacă ai servit-o în viaţă, îţi dă adevăratul chin. Câţi nu intuiesc idei măreţe, dar nu le săvârşesc, nu le aprofundează, fie din laşitate, fie din comoditate sau frică. Acestea se pot cunoaşte în momentele când îţi dau aripi şi trăieşti într-o adevărată beţie pe culmile adevărului.

George: - Ştiu că ai fost mentorul lui Alexandru Cel Mare, zis Macedon. Există vre-o legătură între tine şi dorinţa lui de cucerire şi expansiune?

Aristotel: - Eu nu mi-am amestecat gândurile cu dorința lui de cucerire. I-am fost profesor, i-am fost prieten, dar nu l-am îndemnat la cuceriri, cuceriri care i-au adus și sfârșitul în floarea vieții. A fost un iubitor de filozofie. Căuta pe atunci să pătrundă știința plină de înălţime, dar ca toţi oamenii mari în conduceri de popoare, au în jurul lor spirite care bruiază şi care face să treacă mai mult spre legile pământene. L-am iubit, l-am sprijinit, l-am îndrumat, dar numai ce simţeam eu i-am strecurat.

George: - Vrei să ne spui acum, mult respectatul nostru prieten care îţi este acum îndeletnicirea, cu ce te ocupi şi ce studiezi?

Aristotel: - Am fost un om al ştiinţei, pentru că am acceptat leagănul tuturor gândurilor de înaltă filozofie, iar acum de când m-am contopit cu „Totul”, nu pot spune că studiez, ci trăiesc studiul pe care numai în parte l-am înțeles, l-am scris şi l-am lăsat în urma mea. Enormitatea legilor științei e de necuprins. Contopindu-te cu ele, ele te conduc, ele te desăvârșesc. Nu mai ai idei proprii, ci comune cu acei ce în mic sau mare s-au putut ridica în aceleaşi idei şi preocupări ale frumoasei şi înaltei ştiințe. Familia filosofilor nu se mărgineşte numai la ceea ce ştiți voi. Cu multe mii de ani în urmă au trăit lucrători în înaltele ştiințe, perpetuându-se mereu şi perfecționându-se prin lucrare şi eforturi, ajungând să fim o singură familie în aceeaşi conducere a legilor. Merg la fraţii mei în VI, stau în VII cu alţii din familia mea şi nu mai studiem noi acum decât pe Acela care este „perfecțiunea” şi care ne lasă să citim, încărcându-ne şi mai mult cu dorinţa de a cunoaşte şi a pătrunde.

George: - Permite-mi o întrebare: tu ai completarea ta? Te-ai întâlnit cu discul tău?...

Aristotel zâmbeşte…

Aristotel: - În familia noastră nu încap astfel de probleme.

George: - Cum adică, sex feminin nu există între voi filosofii?

Aristotel: - În familia noastră nu ne putem desträma în ceea ce spui. Nu găsim la nivelul nostru nici o persoană de sex feminin şi nu avem timp să ne gândim la ceea ce spui. Spiritele de sex feminin nu s-au ridicat la înălţimea gândirii noastre, astfel în familia în care mă găsesc nu există femei şi nici căutare de sex feminin.

George: - Calemnis, tu ai discul cu tine?

Calemnis: - Nu, nu am avut nici pe pământ şi nici aici nu am.

George: - Vrem să-ţi vedem baza spirituală, iubite Aristotel!

Veronica: - Argintiu luminos. Triunghi pe frunte şi un punct luminos în mijlocul triunghiului.

- Ce înseamnă punctul acesta luminos, stimate Aristotel?

Aristotel: Ochiul intuitiv!

Le-am mulţumit. Aristotel a cerut pentru noi binecuvântare şi au plecat.

Bucureşti, 27 iulie 1977

D E S C A R T E S

Filosof francez (1596-1650)

- alb cu triunghi pe frunte şi potir pe piept
- Stratul VII

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu Rene Descartes.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină… Disting doi bărbaţi… imaginea este neclară… acum îi disting mai bine, sunt doi bărbaţi: Calemnis şi Descartes, invitatul nostru… Descartes este îmbrăcat de parcă ar avea un stihar şi încins cu un şnur gros care atârnă cu un canaf. Nu are barbă. Stiharul este de un alb argintiu, parcă un lame cu mâneci largi şi lung până la pământ. Un chip foarte măreţ cu aer regal, ca un prinţ… foarte frumos şi foarte expresiv…

Am rostit cuvenitul salut.

Calemnis: - După cum vedeţi şi la această chemare am însoţit pe fratele şi prietenul nostru. El o să vă vorbească potrivit dorinţelor voastre.

Descartes: - Cer Majestăţii Divine în numele Căreia putem vorbi, înalta binecuvântare şi ajutor în construcţia ideilor voastre.

Cererea voastră fiind primită, am acceptat cu plăcere încuviinţarea de a ne îngemăna dorinţele, de a vă arăta bucuriile şi a vă sta la dispoziţie la întrebările voastre. Cunosc ce înseamnă să construieşti, cât îţi trebuie pentru a vedea o operă ridicată. Am trecut prin multe neînţelegeri, am primit însă şi mari ajutoare, am avut satisfacţii, dar nu am fost scutit de paharul amar al ignoranţei, care prin ochii invidiei de pe malul propriilor prăpăstii se străduieşte să te lovească. Realităţile pe linie de adevăr sunt neclintite stânci. Orice lovituri ricoşează, orice neînţelegeri se pierd ca o ceaţă spre orizont. Totul să rămână la temelia lucrării. Meşterul care simte impulsul să dărâme şi să construiască, dând lucrării lui un final măreţ, în vârful căruia să troneze inegalabilul far de lumină pe care cei ignoranţi nu-l pot înţelege. Un creator care se luptă să fie credincios a tot ce simte, nu are linişte până nu vede creaţia desăvârşită, pecetluindu-i prin înalte năzuinţe, cu pecetea Marelui Creator al Universului.

Când se trezeşte o năzuinţă spre culmi de nepătruns, aceasta exprimă nişte neîmpliniri ce au rămas în restanţă de la înaintaşii aceluia şi după multe cereri sunt strecurate în mintea lucrătorului reperele drumului care trebuie urmat. Începe frământarea ideilor în gândurile proprii şi prin bâjbâiri, înţelege sensurile după forma, după puterea şi înţelegerea lui. De lucrător depinde pătrunderea gândirii înalte, de lucrător depinde şi măreaţa construcţie a filosofiei sale şi desigur şi satisfacţiile ce le are creatorul care s-a străduit să completeze şi să finiseze opera sa.

Tot ce a construit un gânditor şi tot ce vor construi gânditorii de-a lungul secolelor, se vor vedea siliţi să recunoască şi să aducă elogii Marelui Creator, Izvor de Energie, Lumină şi perfecţiune şi astfel vor lăsa urmaşilor lor opere prin care aceştia vor avansa în perfecţiunea cunoaşterii gândirii şi a tainelor

întregului Univers. Din lumea perfecţiunii unde s-a născut tot ce poate fi mai înalt şi mai perfect din toate ramurile ştiinţei, pornesc ca nişte fulgere spre pământul raţiunii unor fiinţe umane care pot să polarizeze ceea ce primesc.

Naşterea omului pe pământ este o dorinţă a miliardelor de scântei de a creşte şi dezvolta unele dorinţe pentru binele şi înzestrarea pământenilor. Nu toţi au aceste mari misiuni, dar în mic fiecare lucrează ceva. Vârfuri sunt puţine, dar cei din vârf nu trăiesc pentru ei, ci pentru binele întregii societăţi. Nu cel ce ajunge la înălţimi mari e fericit, ci cei de lângă el. Nu ajungi numai că vrei, toţi vor să ajungă. Ajungi pentru că eşti rupt dintr-un vârf şi peste voia ta reuşeşti să construieşti, să devii iarăşi ce ai fost.

George: - Vrei să ne spui iubite prieten din ce strat eşti? Unde îţi ai locul?

Descartes: - Atracţia definitivă am avut-o în VII, dar cu multă plăcere sunt atras în VI la familia noastră, pentru a ne bucura de ceea ce am nutrit în lumea pământului şi vedem cât de puţini am putut pătrunde faţă de ceea ce este în realitate.

George: - Vrem să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Este alb cu un triunghi pe frunte şi un potir pe inimă.

Descartes: - Am făcut şi eu parte dintre creştini, dar pot spune că am înţeles creştinismul în nuanţa lui adevărată, realistă şi raţională şi am stat departe de înţelegerile meschine ale celor ignoranţi. Am iubit frumosul în lumina ştiinţei şi am primit ceea ce vedeţi. Haina albă ce o am este strădania vieţii pământene spre a fi cât mai cinstit cu mine, prin asta dând dovadă că am crezut în ceva sublim şi nemuritor.

Triunghiul de pe frunte este ochiul intuiţiei minţii, care poate să pătrundă în spaţiul gândirii şi să vadă tot ceea ce simte. Acest „al treilea ochi” nu se face vizibil decât prin ceea ce dai la lumină în urma celor ce scrii.

Forma de cupă sau de potir pe inimă este curăţenia gândurilor şi încrederea totală în existenţa divină şi a lucrării cristianice pe care am iubit-o mai mult ca orice pe pământ cât am trăit.

George: - Vrei să ne spui, în stratul care te găseşti, sunt şi spirite după alte planete, sau numai pământeni?

Descartes: - Cei mai mulţi aparţin altor planete, mult superioare nouă. Sunt spirite la un nivel mult mai înalt decât noi cei de pe pământ, căci au beneficiat de o comunicare perfectă cu lumina perfecţiunii. Pentru ei mutarea de pe o planetă într-un strat nu este o spaimă, nu o groază ca la pământeni, ci o desfătare, un paşaport primit atunci când ei nu mai sunt de folos acolo unde sunt. Cu multă bucurie aşteaptă să se mute dintr-un loc al lucrului, într-un loc al perfecţiunii şi al satisfacţiei depline. Parte bărbătească, parte femeiască se bucură de aceleaşi drepturi la nivelul lucrului său de pe pământ, la nivelul gândirii sale de pe pământ, la nivelul eforturilor sale de pe pământ.

George: - Voi pământenii aveţi legături cu ceilalţi din alte planete?

Descartes: - Nu! Ne cunoaştem, avem întruniri şi vizite comune, dar noi nu putem ridica la nivelul lor. Sunt esenţe deosebite, altă ducaţie, alt lucru au avut, alt aşezământ au.

George: - … şi sunt tot în VII!

Descartes: - Da, dar şi ei sunt gradaţi după eforturi, după felul cum s-a ridicat fiecare.

George: - Există construcţii, palate în VII?

Descartes: - Ceea ce este în VII, voi nu puteţi cuprinde. Înţelegerea voastră e mult mai mică şi nu pot descrie, pentru că e de necuprins. Uriaşele palate sunt formate din idei şi legi, a căror frumuseţe nu au asemănare. Înfloriturile şi arhitectura lor e de nedescris, încât nu se poate compara o construcţie din VII cu ceea ce este pe pământ. La voi toate sunt mărginite, aici totul e altfel. Cum priviţi la alcătuirea unui muşuroi de furnici şi cum priviţi apoi la construcţia şi palatele voastre, aşa este deosebirea între ceea ce este la voi, biete furnici, faţă de măreţia şi grandoarea edificiilor ce există în lumea noastră. Nu se poate compara cele făcute din materie, cu cele ce există în lumea noastră, lumea perfecţiunii, unde există cu totul altfel de materii pe care mintea voastră nu le poate cuprinde. Aceste materii s-au născut din eforturile ideale ale unui Gigantic Creator, care s-a născut odată cu ele, neştiind nimeni cum a luat naştere, necunoscând nimeni evoluţia lor atât de clară, de perfectă, de majestoasă. Nici nu poţi gândi, căci nu ai timp, pierzându-te în imensa lumină a perfecţiunii, care îţi dă tot ce ai nevoie, dacă bineînţeles ai ajuns la ea. Aici de pildă, ştiţi prea bine, nu există legea înmulţirii, nu există ură, nu se pot invidia oamenii între ei, nu există patimă pentru că atunci când ai ajuns aici, nu puteai ajunge dacă nu erai la nivelul fixării şi al chemării. Te bucuri de tot ce vezi, dar nu ai decât ceea ce ai agonisit. Aici realizezi prietenii închegate cu cei ce au avut aceleaşi idei, cu cei ce au adus în viaţa terestră lupta pentru cinste şi unire în lumina adevărului. Copleşitoarea satisfacţie a armoniei ce te înconjoară îţi completează totul.

George: - Tu ai găsit discul tău? Sau eşti singur într-o societate alcătuită numai din bărbaţi?

Descartes: - În viaţa pământească am avut lângă mine o soţie care m-a sprijinit în ideile mele pământene, în lucrul meu şi în năzuinţele mele, potrivit credinţei ei faţă de mine, slujindu-mă în eforturi sincere şi înălţătoare. Ea are acum alături de mine aceleaşi bucurii şi satisfacţii ca şi mine, fără să-mi mai fie soţie, ci doar o floare, o bucurie de care ne bucurăm unul de altul, ea în felul ei pentru mine, eu în felul meu pentru ea.

Nimic nu rămâne pierdut şi nerăsplătit în munca spirituală a unor soţi devotaţi sau prieteni cinstiţi, care prin lupta lor de zi cu zi caută să se ridice spre adevăruri sublime. Sper că am fost clar în discuţiile noastre.

În numele adevărului, În numele Creatorului Luminii, cer binecuvântarea pentru munca voastră şi bucurie pentru eforturile pe care le depuneţi cu cinste şi abnegaţie.

Fiţi binecuvântaţi şi de mine, ca frate şi prieten al vostru!

Bucureşti, 8 iulie 1977

S P I N O Z A

Filosof evreu olandez (1632-1677)

- alb cu triunghi pe frunte;
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu filosoful evreu olandez Baruch Spinoza.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină… disting doi bărbaţi… unul e Calemnis, celălalt e invitatul nostru… Îi văd clar. Invitatul este îmbrăcat într-o haină largă, parcă de in, de o calitate fină, de culoarea untului. Are o cingătoare lată din ceva mătăsos care luceşte, iar pe cap poartă o pălăriuţă în formă de barcă. Mânecile hainei sunt largi. Fără barbă, părul ondulat, scurt, foarte distins, în jurul vârstei de 35 de ani. Expresie de gingăşie, de fiinţă angelică…

Am rostit cuvântul salut.

Calemnis: - În numele Forţei şi a Luminii, am venit la voi însoţind pe invitatul vostru, spre a vă încredinţa de obştească iubire a colosului, ingeniosului şi prea minunatului Creator al întregului Univers, care prin bogata Sa activitate dovedeşte înţelegerea tuturora care se ostenesc de a pătrunde ceea ce simte, necăutând la forme pământene, ci la eforturi sincere şi năzuinţe înalte.

Aţi invitat un filosof care nu face parte din creştinism, după cum nici eu nu fac parte din creştinism şi totuşi sunt trimis să vă dirijez acţiunile. În aceasta puteţi citi marea înţelegere de lucru a Marei Forţe Creatoare care se foloseşte de instrumentele necesare, căutând să ajungă şi să determine, arătând că el este în totul şi forţa Lui e lucrătoare în orice ramură de formă şi culoare.

Acum dau cuvântul invitatului, pe care cu plăcere l-am însoţit!

Spinoza: - În numele Gândirii şi Forţei Totale, pe care am susţinut-o în viaţa umană a pământului, cer să-şi deschidă jgheabul înţelegerii, ţâşnind spre voi iubiţi prieteni şi fraţi în gândire şi în lucru, spre a vă ajuta şi perfecţiona în intenţiile cunoaşterii.

Vă mulţumesc vouă, întâi pentru că v-aţi gândit la mine, semn al iubirii şi al preţuirii şi cu înaltă satisfacţie mă întorc către Uriaşul Guvernator pentru care am fost excomunicat de fraţii şi neamul meu, mulţumindu-I că am primit încuviinţarea să ne apropiem în gânduri.

Nu m-aţi deranjat cu nimic de la lucrul meu, după cum nu v-aţi deranjat nici voi. Dorinţele se apropie, se înţeleg, prezentările se fac şi se transmit de la unul la celălalt. Nu trebuie să vă miraţi. M-am trezit spunându-vă, pentru că tocmai am citit în intenţiile sorei noastre care a crezut că eu m-am deplasat la voi. Nu m-am deplasat la voi, ci vă vorbesc chiar din locul meu. Pentru dânsa arăt acest lucru, ca să-şi dea seama că unirea gândurilor şi a convorbirilor, precum şi persoana dorită nu are limită de spaţiu. Sunt atât de bucuros că putem să ne comunicăm gândurile, pentru că deşi străin de religia voastră în forme – nu în

gândire şi studiu – iată-ne fraţi şi prieteni, iubind şi înţelegând acelaşi Dumnezeu, eternitate în lumină şi adevăr.

În puţinii ani pe care i-am trăit pe pământ - 45 de ani- am pătruns prea puţin în ceea ce am simţit, nefiind înţeles, nefiind sprijinit. Puţini amici am avut, dar buni.

George: - Erau evrei ca şi tine?

Spinoza: - Şi evrei şi catolici olandezi. Unde sunt acum - în VI, nu mai există denumire de evreu sau de creştin. Toţi avem pecetea ideilor pe care le-am avut fiecare. Când am văzut pe Cel care L-am prezentat, adică Dumnezeu Cel ce conduce Universul, câte miliarde de particule poate să aibă în fiinţa Tronului pe care se odihneşte, din care pornesc Legi şi o permanentă mişcare a întregului Univers, a atâtor Planete de care habar nu au pământenii, mi-am zis: ce puţin am putut să pătrund din ceea ce am crezut! După mine şi Straturile sunt nişte Planete nemaipomenit de mari, de necuprins, de nedescris. Bieţii de voi! Cei ce le-au văzut, le-au numit Straturi, Ceruri sau Oraşe. Miliarde de miliarde de ani de-ai voştri nu te poate ajuta să cunoşti locul sau planeta, sau oraşul – stratul, cum îi spuneţi voi – pe care se bucură şi se odihnesc, se încarcă de Lumină şi răsplata efortului fiecăruia din lumina agonisită din viaţa de pe Pământ.

Mi-a plăcut să admir şi în viaţa Pământului, fiindcă aceasta mi-a fost firea şi în ea am rămas, pentru că fiecare rămâne în ideile lui şi în eternitate, în viaţa biruinţei, am plăcerea să cercetez şi să admir grupurile de familii în idei, să mă parfumez şi să mă încarc de plăcerea admiraţiei a tot ceea ce este neîncăput şi sublim. Îmi sunt tot atât de dragi familiile gânditorilor de astronomi. Mă scald în plăcerea neînţeleasă de ei, cum au văzut, cum au pătruns în viaţa Pământului şi cea ce este în realitate. Leagănul cel mai desfătat rămâne, marii gânditori ale misterelor încuiate. Zic ale misterelor încuiate în timpul vieţii lor pământene. Aceştia prin intuiţia lor au ajuns în parte să pătrundă inegalabile forţe ale armoniilor din forme, sunete şi culori. Dar o frumuseţe de-a dreptul îmbătătoare sunt familiile de prooroci, care au locul în preajma Luminii, profeţi şi înţelepţi ce n-au gustat mizeria pământului şi care sălăşluiesc pe treapta a VIII-a.

Nu m-am lansat prea mult frate Calemnis?

Veronica: - Calemnis schiţează un zâmbet şi spune:

Calemnis: - Nu iubitule; prin aceasta ţi-ai arătat iubirea faţă de cei ce te-au invitat în Straturile superioare, arătând unificarea în Lumina Luminii şi dreptăţii nemărginite, pentru că ai suferit şi ai băut pahare amare în viaţa Pământului. Prin aceasta prezinţi un Dumnezeu al tuturora în aceeaşi măsură de iubire, pentru toţi care se ridică spre înălţimi libere.

Veronica: - Spinoza mulţumeşte lui Calemnis.

Spinoza: - Desfătările sunt înbătătoare şi când eşti beat spui adevăruri fără voia ta. Plăcerea de a comunica mă face să trăiesc în această beţie cu adevărat, dovedindu-vă vouă şi tuturor acelora care vor citi un Dumnezeu al înţelegerii, al dreptăţii şi al iubirii.

Eu când am mers să cunosc pe Acel Dumnezeu despre care se spunea că l-am negat prin prezentările mele în scris, mi-a fost îngăduit să zăbovesc şi să-L privesc, înţelegându-ne din priviri, comunicând prin admiraţie, primind îmbăierea în milioanele de priviri ce se revărsau spre mine ca un flux cu o înaltă tensiune, inexplicabilă întâlnire în care mă risipeam, doream să mă pierd, să mă înec în acea avalanşă de priviri iubitoare. Momentul, deşi era măreţ… măreţ e puţin spus… e greu de găsit a numi acea clipă care mi s-a părut totuşi grea, în regretul că nu am pătruns mai mult în ceea ce am prezentat eu în scris, adresările mele la Persoana Divină. Am crezut că regretul m-a desfiinţat, m-a descompus în faţa marii Forţe de Lumină, dar deodată m-am trezit ceea ce sunt acum. Cineva pe care nu-l vedeam mă conducea. Nu-mi vorbea dar ne înţelegeam perfect amândoi. Desigur că Marea Forţă în faţa căreia m-am prezentat mi-a îngăduit să zăbovesc puţin în drum, în Stratul VIII, planeta proorocilor şi înţelepţilor cum o numesc eu, să-mi dau seama de ce mare cinste s-au învrednicit. Aceştia sunt născuţi aici, coborâţi să prezinte voile Celui care mişcă şi ordonează totul, indiferent de este crezut sau nu, El îşi face misiunea în mic sau în mare, şi când lucrul s-a sfârşit, se mută e unde a venit.

Proorocii nu au depus nici un efort, cum au depus ceilalţi gânditori, cum au muncit să cunoască cei care au fost condamnaţi până la surghiun… zic, aceştia sunt favorizaţii Tronului, sunt dirijaţi şi li se comandă ceea ce trebuie să spună şi să facă peste voia lor. Aceştia sunt pregătitorii judecăţii! Aşa am înţeles eu de la Cel care m-a condus. Judecata ţi-o aplici tu în faţa Stăpânului, în faţa Tronului, în faţa Guvernatorului şi nu ai scuze dacă ai auzit şi ai refuzat să înţelegi. Sentinţa ţi-o semnezi tu.

George: - Ai acces în VIII?

Spinoza: - Nu. Ceea ce vă spun am văzut în momentul când eram atras spre locul meu din VI. Tot ce v-am spus, face parte din bucuriile mele, şi pentru că m-aţi bucurat deschizând drum între mine şi voi, v-am împărtăşit şi eu cu frăţească iubire.

George: - Tu ai avut pe Pământ o concepţie panteistă şi prin aceasta s-a spus că tu negai existenţa lui Dumnezeu ca persoană, căci îl vedeai doar în lumea înconjurătoare. E adevărat?

Spinoza: - Da, dar poate nu m-am făcut înţeles. atât în viaţa Pământului de atunci cât şi în discuţia de acum, eu nu am negat pe Dumnezeu ci din contră L-am arătat prezent în totul peste tot, cuprinzând totul.

Spinoza: - Pentru că nu am fost înţeles, pentru că mă născusem într-o lume oarbă şi ignorantă carer nu cunoştea pe adevăratul Dumnezeu, care este în tot şi în toate.

George: - Ce acuzaţii ţi-au adus evreii, confraţii tăi?

Spinoza: - Că neg Persoana Divină! Dar minţile lor fiind încuiate din invidie şi ură, m-au excomunicat. Ei şi? Ce au realizat cu asta?

George: - Am citit despre tine că turnai lentile pentru microscoape şi telescoape, e adevărat?

Spinoza: - Fleacuri; îmi câştigam şi eu pâinea ca să nu cerşesc. Nici nu vreau să-i mai aduc aminte de existenţa pământeană. A fost un vis de câteva secunde, pe lângă ceea ce este perfecţiunea din lumea biruitoare. Nu am întâlnit aici pe nici unul din acuzatorii mei, aşa că sunt încântat pentru excomunicare!

(A trosnit icoana de pe perete… fenomen care se petrece adesea în prezenţa spiritelor)

George: - Din ce cauză s-au sfârşit zilele tale pământene? Ai trăit destul de puţin! Ai avu vreo boală sau ceva otravă pusă?

Spinoza: - Am avut o boală grea, grea de tot: dorul de a ajunge la Cel pentru care am fost excomunicat şi asta mi-a scurtat zilele care îmi erau amare. Asta mi-a fost boala. Amici i-au dat o denumire. Realitatea e cea pe care v-am spus-o eu.

George: - Dacă vrei, să ne arăţi baza spirituală!

Veronica: - Alb imaculat şi cu un triunghi pe frunte.

Le-am mulţumit şi apoi s-au retras.

Bucureşti, 29 iulie 1977

L E I B N I Z

Filosof german (1646-1616)

- argintiu cu triunghi şi punct luminos în mijloc
- Stratul VI.

Am ceru binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu marele filosof german Gottfried Wilhem Leibnitz.

Veronica: - S-a deschis Drumul… se văd, disting două persoane… acum imaginea este perfectă: Calemnis şi invitatul nostru… E aproape ca cel de ieri, doar că nu are brâul lat, ci un şnur împletit cu care e încins, şnur de culoare aurie… Stiharul e de culoarea untului, brâul este auriu, capul descoperit, părul nu prea lung, nu are barbă. Cam sever în trăsături. O severitate însă bună. Are un aer impunător. Am impresia că e superior Calemnis. E impresia mea.

Am rostit cuvenitul salut.

Calemnis: - Ca de obicei şi în această seară s-a făcut între noi deschiderea. Invitatul vostru o să vă vorbească.

Leibnitz: - Bunii mei prieteni! Râvna voastră de cunoaştere este mult mai uşor împlinită, având posibilitatea să discutaţi cu noi, cei ce suntem în cealaltă lume. Este mult mai uşor pentru voi strădania, decât strădania noastră a acelor care am depus eforturi să pătrundem în ceea ce simţeam că este veşnic şi neschimbător. Reverse Cel ce stăpâneşte peste noi harurile Sale de împlinire şi desăvârşire. Ce mult mi-ar fi folosit în viaţa pământului dacă aş fi avut şi eu ca voi un şteker pe care să-l fi putu introduce în priză. Câte aş fi putut cunoaşte, câte aş fi putut lăsa semenilor mei, chiar dacă sfârşitul mi-ar fi fost eşafodul, tot s-ar fi putut găsi cineva în mintea căruia s-ar fi prelins o rază de lumină din

necuprinsul Ocean al forţei biruitoare, care, zic, ar fi putut totuşi să păstreze şi să dea luminii tiparului strădania mea. De aceea sunt bucuros pentru voi care aveţi posibilităţi mult mai uşoare decât cei din trecut, deşi va fi greu de prezentat la o înţelegere încuiată, munca voastră, totuşi nu va rămâne aruncată, pentru că nu este a voastră, ci a Aceluia care şi pe noi şi pe voi v-a frământat în aceeaşi covată a necuprinsului.

Neînţelegeri şi răstălmăciri întotdeauna au fost şi vor fi, dar adevăratul lucrător nu se opreşte la început, ci la sfârşitul lucrului, fără a da atenţie la consecinţe temporale.

Cel care lucrează în lumina adevărului, oricâtă ceaţă ar veni, nu-l poate înăbuşi, pentru că razele din marele Soare al Universului alungă ceaţa şi peste sute şi mii de ani adevărul revelat rămâne şi stă asemenea unor stânci de neclintit, viguroase şi demne în bătaia vânturilor. Cele construite cu trudă, firimitură cu firimitură, din bucăţi mai mici sau mai mari, toate vor rămâne pentru viitor, asemenea unui edificiu monumental, maiestuos şi trainic.

După starea lucrului şi sprijinul colaboratorilor, lucrătorul devine nemuritor, nu pentru că a lucrat, ci pentru că a ascultat contopindu-se în ceea ce a lucrat, devenind veşnic viu în permanenta viaţă care pulsează de secole de-a rândul în tot ceea ce el a lucrat, devenind veşnic viu în permanenta viaţă care pulsează de secole de-a rândul, în tot ceea ce el a lucrat şi construit. Toţi chemaţii la deosebite munci n-au fost scutiţi de lovituri şi răstălmăciri; prin aceasta se poate dovedi valabilitatea lucrului în lumina adevărului.

Construieşti pacea în jurul tău şi te trezeşti în plin război, provocat chiar de amicii tăi, câte odată chiar de cei ce gândesc la fel ca tine sau de cei ce ţi se păreau că merg alături de tine pe acelaşi drum. Frumuseţea luminii străluceşte atunci mai mult, când şlefuirile vin din mai multe părţi. Tu, un biet lucrător, priveşti, compătimeşti şi-ţi vezi de treabă. Laşi pe cel care ţi-a deschis drumul să se răfuiască cu ei. Nu are rost să tulburi pacea pentru că altfel nu mai poţi lucra.

De fapt ce aţi dorit de la mine? Aţi invitat fraţi mai puternici decât mine! Ei bine, când eşti mereu nemulţumit de ceea ce ai şi alergi ca o albină culegând polen de la diverse flori, care dau un singur rezultat: dulceaţa înălţării spre adevăr, atunci cu adevărat te-ai înscris pe linia evoluţiei cunoaşterii, căci: CU CÂT ŞTII MAI MULT, CU ATÂT SETEA DE CUNOAŞTERE SE AMPLIFICĂ.

Când am fost atras spre Marea Forţă pentru a-mi primi răsplata iubirii, deşi risipit parcă în baia de lumină, m-am adunat şi aşteptat fixarea pentru care în neştiinţă mi-am lucrat-o şi am căpătat-o.

Toţi pe pământ în viaţă cât lucrăm, avem urcuşuri şi coborâri, credem şi ne îndoim. De ce am venit, unde mergem şi ce vom întâlni? În cele din urmă abandonăm totul, sprijinindu-ne pe încrederea intuiţiei, că de undeva am venit şi trebuie să ne întoarcem. Abia când am biruit, ne-am trezit la adevărata realitate. Măreţ este muritorul care nu se încurcă în laturile fluturate de alţii, ci priveşte liniştit într-un loc, departe, dar singur, unde simte că-i familia lui.

Când am fost acceptat de marii şi luminaţii gânditori ai stratului al VI-lea, m-am simţit mic, dar deodată avalanşa de iubire m-a îmbrăcat în haina pătrunderii, înveşmântându-mă cu aerul desfătării ce adia răcoreala legilor şi luminatelor forme ce dădeau tonul unei muzici perfecte.

Nu că sunt mulţumit, sunt fericit în locul care mă aflu, activând într-o familie de mari gânditori care nu au cunoscut pământul, am intrat intr-o familie de înţelepţi care aparţin altor planete, iar eu deşi pământean, am fost primit de ei pentru că şi eu la rândul meu am aparţinut cândva planetei Zefirius, astfel încât tot ce vă pot spune este că duc o viaţă mai presus de orice închipuire pământeană…

George: - Ce altă bucurie mai ai în afară de filozofie?

Leibnitz: - Cea mai mare bucurie, cea mai mare încântare, beţie, ne-o procură aici fraţii noştri, muzicienii, care cu corurile şi concertele lor ne încântă şi ne desfată. Beethoven al vostru este de fapt acum al nostru. El împreună cu Tihan sunt autorii unor splendide opere muzicale, muzică de bucurie căreia de fapt vă împărtăşiţi şi voi pe pământ.

George: - Am dori să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Argintiu cu triunghi pe frunte, iar în mijlocul triunghiului ceva ca un bec luminos.

George: - Spune-mi Leibnitz, teoria ta a „monadelor” a mai rămas valabilă şi acum?

Leibnitz: - Sincer să fiu, aici am depăşit modul de înţelegere pământeană, a începuturilor vieţii. Totuşi şi acum cred în monade, dar această idee nu mai am împărtăşit-o cu nimeni din confraţii mei, cu toate că toţi considerăm că viaţa a pornit de la o formaţiune elementară, formaţiune ce nu se poate experimenta, decât se poate înţelege cu o intuiţie dezvoltată.

George: - Am adus vorba de „monade”, pentru că şi mie intuiţia îmi spune că toate ce există în lumea biologică au pornit de la nişte formaţiuni elementare, pe care eu le-am denumit „aluete”.

Leibnitz: - Desigur, ai libertatea să le dai orice denumire. Fiecare gânditor este liber să dea denumiri noţiunilor pe care singur le creează.

George: - Noi îţi mulţumim pentru toate cele spuse şi sper că te vom mai chema spre a mai discuta unele lucruri din cele ce tu ai scris.

Calemnis: - Noi ne-am retras!

Bucureşti, 30 iulie 1977

I O T Ş I - M A T S A

Filosof japonez, sec. XV e.n.

- alb argintiu cu triunghi şi punct luminos la mijloc;
- Stratul VI.

Am cerut încuviinţarea Părintelui Ceresc de a ne întâlni în seara aceasta cu marele filosof, preot budhist şi este japonezul Iotşi Matsa.

Veronica: - S-a deschis Drumul foarte, foarte repede şi şi-au făcut apariţia Calemnis şi invitatul nostru. E îmbrăcat ca romanii, o pânză înfăşurată pe corp aruncată pe umăr. Este complet chel şi are doi ochi ca de vultur, foarte pătrunzători, fără barbă. Îmi pare că e cu picioare goale…

Le-am urat bun venit şi i-am salutat.

Calemnis: - Iubiţii mei prieteni! Şi de această dată am însoţit pe invitatul vostru prin voia Stăpânului pe care L-aţi rugat. După cum vedeţi în lumea noastră ne iubim şi ne înţelegem fără nici o oprelişte. Dau acum cuvântul invitatului vostru!

Iotşi Matsa: - mulţumesc Mare Forţe care a acceptat invitaţia voastră! Vă mulţumesc vouă pentru aprecierea şi respectul pentru mine. Permiteţi-mi să vă numesc fraţii şi prietenii mei!

George: - Este o cinste pentru noi şi ne face plăcere!

Iotşi Matsa: - De când a vibrat inima ta, dorind să mă cunoşti, din cele citite şi studiate de tine, am acceptat cu plăcere, mai ales pentru momentul deosebit de vibrant pentru mine când ţi-ai exprimat admiraţia pentru chipul aureolat a lui Budha pe care îl adoram şi prin care mă înălţam acolo de unde a venit şi el, acolo de unde am venit şi eu, acolo de unde venim fiecare în momentele hotărâte pentru a îmbrăca haina pământului. Trebuie să ştiţi: aşa cum gândurile nefavorabile încarcă atmosfera în jurul vostru, tot astfel şi tresăririle spirituale răzbat spaţii, atingând colosuri, vârfuri de lumini sau oprindu-se şi la unii din noi mai mici, care de fapt ne răsfăţăm în aceeaşi baie de lumină a aceleeaşi lumini.

Aţi admirat simplitatea şi frumosul pe care am creat-o şi cultivat-o intre semenii mei. Vă mulţumesc! Cu mijloace modeste, cu puţin, cinstit şi curat, poţi primi o imensă răsplată de la Acela în numele căruia cinstit serveşti „frumosul”.

Nu am făcut mare lucru în viaţa pământului, dar răsplata mi-a fost mult prea mare. NU CEEA CE FACI SE IA ÎN CONSIDERARE, CI… CUM FACI! Este adevărat că mă treg dintr-un popor harnic şi cinstit, modest şi credincios, dar şi aici se caută la culori şi forme. Adoraţia mea care am avut-o faţă de Budha, m-a atras în locuri neînchipuite de mine, de măreţie, frumuseţe şi linişte de nepătruns. L-am crezut un Zeu… şi nu am greşit, pentru că venea asupra mea cu forţe mari, luminându-mi înţelegerea şi gândurile mele. **Cel ce dă mult, primeşte şi el mult din cel ce e totul în mult…**

Adoraţi pe toţi acei pe care i-aţi cunoscut prin scrierile lor şi tot ce au lăsat în urma lor, pentru că fiecare poate să strecoare radiaţii diferite spre voi, la măsura nivelului la care se găseşte. De aceea, cer ca şi din ceea ce eu am fost încărcat să vină spre voi, implinindu-vă dorinţele voastre ce tind spre înălţimile adevărului.

George: - Îţi mulţumesc prietene şi frate! Vrei să ne spui acum despre alte călătorii în trup pe care le-ai făcut înainte sau după secolul XV în care ai trăit?

Iotşi Matsa: - Nu vă pot răspunde la această întrebare pentru că nu am voie, din motive necunoscute.

Aflaţi în schimb că stau în preajma Aceluia pe care l-am adorat în viaţa mea. Zic în preajmă, pentru că am drum deschis între mine şi El, Budha, stă în marele Tron de aur, deşi eu numai odată am fost acolo, dar acum pot privi mereu şi aceasta îmi este suficient. El poate veni la mine oricând, căci mă găsesc în ceea ce voi numiţi cerul sau stratul al VI-lea.

George: - De Părintele nostru Ceresc, de Iisus Hristos când ai luat cunoştinţă?

Iotşi Matsa: - Prin Marele Zeu pe care l-am adorat în viaţă: Budha. Îl numesc Zeu, aşa cum spuneţi voi la adoraţii voştri sfinţi. Ştim că Esenţa Divină a lui Iisus e una în putere, în gândire şi lumină cu esenţa Tatălui, căruia şi noi îi spunem Tată Ceresc. În aceeaşi esenţă este contopită şi esenţa zeului nostru Budha, care a fost încărcat cu energie şi iluminat să ajute şi să înalţe imens de multe suflete de oameni pământeni spre piscuri sublime. Adevăraţii adoratori ai lui Budha, uni au reuşit să ajungă până în preajma lui Budha în Cerul al VIII-lea, transmiţând de acolo mesaje confraţilor săi.

George: - Sunteţi mulţi Budhişti în stratul VI?

Iotşi Matsa: - Foarte mulţi!

George: - Deci şi acum voi faceţi parte din marea familie a lui Budha, nu?

Iotşi Matsa: - Da, pentru că prin El am ajuns să înţelegem sublimul şi avem nuanţa lui păstrată în faţa Forţei Creatoare, care după cum cred că v-am spus, fiecare este într-o permanentă mişcare.

George: - Vrei acum să ne arăţi baza spirituală?

Veronica: - Alb argintiu cu triunghi, având lumină în centrul triunghiului.

George: - Îţi mulţumim Iotşi Matsa!

Iotşi Matsa: - Şi eu vă mulţumesc pentru sfatul împreună din această seară care mi-a aerisit cu plăcere amintirile.

Veronica: - Au plecat!

Bucureşti, 5 august 1977

V O L T A I R E

Filosof şi literat francez, sec. XVIII

- alb argintiu cu triunghi şi lumină în mijloc;
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Cresc de a discuta în această seară cu Francois Marie Voltaire, mare literat şi filosof francez al secolului XVIII.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină… au apărut doi… clar… Calemnis şi Voltaire. Voltaire este cu capul descoperit, cu puţină barbă şi îmbrăcăminte asemănătoare cu a lui Calemnis. Foarte frumos, o frumuseţe princiară…

Calemnis: - În numele năzuinţelor curate, Cel ce primeşte invitaţia şi o aprobă, să vă binecuvânteze! A îngăduit deschiderea Drumului pentru invitatul nostru. Drumul aseară s-a deschis şi s-a închis, pentru că noi ştim să ne menajăm instrumentul pentru al folosi cât mai mult. Uzura nu se face în conversaţia cu noi, dar pentru că sunteţi înconjuraţi şi de alte nevoi legate de pământ şi de trup, haina fiinţei lucrătoare normal că se uzează. Aşa că în această seară vă vorbeşte cel pe care atât de mult l-aţi dorit: Voltaire.

Voltaire: În numele frumuseţii adevărului, cer binecuvântare pentru intenţiile voastre de la Marea Forţă ce binecuvântează pe cei doresc să cunoască treptele frumosului zbor.

În Lumea noastră se cunosc toţi acei care în lumea voastră fiind, tânjesc a se cunoaşte pe lângă ceea ce a rămas scris de la toţi gânditorii şi filosofii, oameni de artă şi însetaţi de adevăr, chiar dacă ei nu ajung să pătrundă neavând posibilităţile voastre.

Nu zic că nu este lăudabil efortul pătrunderii voastre, dar aceasta nu este meritul vostru, ci al Aceluia care a îngăduit ca la cerere să se deschidă drumul cunoaşterii şi al conversaţiei. Cei care pătrund prin ”al treilea ochi” este tot o hărăzire divină, dar meritul lor este mult mai mare, pentru că depun efort mai mult. Aceasta nu o spun ca să vă descurajaţi, ci doar ca să preamăriţi pe Acela care v-a dat posibilitatea şi uşurinţa de a pătrunde în lumile spirituale.

Ştiu că ceea ce vi se dă e puţin, enorm de puţin; dar dacă faceţi unitatea între ceea ce aveţi în scris şi ceea ce primiţi prin conversaţiile radiate, puteţi construi în parte, ceea ce bănuiţi că aţi putea să cunoaşteţi în lumina adevărului. De fapt voi aveţi atâtea lucruri scrise rămase de la fiecare în parte, încât nu înţeleg de ce curiozitatea nu vă dă pace de a cunoaşte mai mult! Aveţi impresia că vă poate da descrieri pe care mintea voastră nu le poate cuprinde? Chiar dacă mintea voastră înţelege cele spuse de noi, nu ne vor putea înţelege însă cei ce sunt în preajma voastră. Ba ceva mai mult, puteţi declanşa un război al contrazicerilor, lansându-se împotriva voastră ploaie de bombardamente, zăpăcindu-vă şi apoi neştiind încotro să o luaţi. Dar de ce spun eu asta?

Adevărul este că cel ce îngăduie deschiderea drumului şi conversaţiile noastre are destui ostaşi ce învârt săbiile de foc spre a apăra lucrarea lor cu voi, lovind pe neaşteptate pe inamic. Cine nu are adversari nu se află pe o poziţie care să rămână nemuritoare, atât cât Pământul se va mişca.

Există făpturi slabe care se dizolvă ca o picătură de apă la prima încercare, acuzând şi vociferând că dacă lucrul ar fi în lumina adevărului, lucrul acela nu ar fi biciuit de zavistia leneşului şi a aceluia ce se crede iscusit în ceea ce îl înconjoară.

Eu nu vă spun lucruri mari, nici mult deosebite de celelalte, pentru că dacă le analizaţi, o să descoperiţi aproape aceleaşi forme şi culori. Doar suntem în familie în ceea ce priveşte intuiţia şi pătrunderile noastre comune.

E bine omul în viaţa pământului să fie ateu, necrezând cu uşurinţă la tot ce se mişcă. Doar vulturul ce-i conduce raţiunea să-l înalţe pe piscuri, de unde vede cât de frumos se mişcă tot ce-i curat, tot ce-i cinstit. Ipocriţii, făţarnicii, lăudăroşii şi îngrăniţaţii se încâlcesc în forme, nesocotind treptele urcuşului, zicând că nu sunt vrednici şi crezând că printr-o oarbă credinţă pot izbândi visul lor meschin de a dobândi raiul prin simplă credinţă, de fapt printr-o vinovată lene. În acest vis tronează ipocrizia şi ignoranţa.

În faţa Necuprinsului, când te prezinţi ca să-ţi priveşti culoarea şi să-ţi primeşti fixarea, eşti uluit - şi trezindu-te din ceea ce tu ai năzuit, te descompui în frumuseţile pe care regreţi că nu ai putut să le pătrunzi mai mult în viaţa pământeană.

Când am văzut că în locul în care am fost fixat de Acela pa care L-am căutat în fiinţa mea, cum stau înaintaşii scăldându-se în lumină şi în tot ce au crezut mai sublim, n-am mai avut timp să mă mai gândesc la ceea ce n-am reuşit în viaţa pământului. Am fost primit în marea familie a ideilor şi năzuinţelor din acel loc pe care voi îl numiţi Cerul al IV-lea. Am fost înconjurat de dragoste şi sunt iubit de toţi aceia pe care i-am iubit.

Puteţi spune de ce oameni nu au aceleaşi preocupări în viaţa Pământului? Întrebarea e corectă şi justă. Eu vă răspund în numele Aceluia care ne-a dat posibilitatea să discutăm, Domnul şi Stăpânul a tot ce mişcă, Marei Forţe creatoare, că milioanele de fiinţe ce se mişcă pe Planeta terestră, fiecare în parte are esenţă proprie şi se dezvoltă sau se descompune în laboratorul interior de unde porneşte acel extraordinar de fin fir, firul ce leagă locul de unde am venit, de la distanţe mai mici sau mai mari, din locuri inferioare, mai puţin inferioare, sublime sau extraordinare. Aşa că nu putem învinui pe Cel ce mişcă Cerurile şi Planetele care sunt sub legea mişcării, de ce unul este la nivelul animalelor iar din altul ţâşnesc idei ca cel mai cristalin izvor din inima unui munte.

O mamă pământeană care aduce mai mulţi copii pe lume, copii ar putea să fie la fel, dar dimpotrivă, nici doi măcar nu seamănă între ei, ba mai mult, unii nu au avut nimic comun cu părinţii lor şi nici o atracţie, cu toate că se spune că ar exista o lege a sângelui. Nu v-aţi pus întrebarea de ce aceste mistere puţin

ciudate, dar să nu ne mai încurcăm cu ce este greu de descifrat, sau mai bine zis cu ceea ce va fi greu cu cititorii la nivele plafonate.

Eu cam atât am avut de spus.

George: - Este ştiut că în cea mai mare parte a vieţii tale, ai fost un ateu convins şi ai criticat mereu şi ai ironizat Biserica Catolică.

Voltaire: - Da. Nu vi s-a întâmplat să vă treziţi zguduind din răsputeri un copac care deşi la vedere prezenta fructe delicioase, dar când căDeau jos luându-le să le guşti erau viermănoase? Asta e una.

A doua variantă – şi cu asta termin – când eşti liber gânditor fără a te mândri în ceea ce simţi şi susţii în ideile tale, te trezeşti biciuind anumite părţi din lumea care te înconjoară, aproape fără voia ta. De ce asta? Vă răspund: Cel ce te conduce şi simte mirosul alterat în diverse poziţii ale unora care susţin că apără și construiește un adevăr, sloboade fulgere și trăsnete prin propriile tale gânduri şi cuvinte. Aşa s-a întâmplat şi cu mine în cele ce spuneam eu împotriva falsităţii, făţărniciei şi ipocriziei pe care o vedeam în lumea catolică, dar dacă mă întrebi acum ce am spus, numai ştiu ce să răspund, pentru că nu eu vorbeam ci Acela care vorbea prin gândurile şi ideile ce mi le trimetea.

George: - Vrei să spui că te consideri un instrument al Cerului şi că mustrările tale erau inspirate însăşi de Acela pe care îl intuiai, dar nu voiai să faci paradă?

Voltaire: - Întocmai! Glasul meu nu a fost glasul meu, mustrările şi ironiile nu-mi aparţineau. Ele erau sădite în mine, iar eu nu eram decât - aşa după cum ai spus şi tu – instrumentul Marelui Izvor de gânduri şi idei…

George: - Te-ai mai întors pe pământ de atunci de când ai fost Voltaire?

Voltaire: - N-am mai fost şi nici nu doresc să revin în lumea Pământului care a ajuns atât de încâlcit în idei şi aberaţii, cu atâtea curente filosofice care mai de care mai obscure şi mai banale, încât pe pământ domneşte un haos al ideilor cum niciodată nu a mai fost. Eu una ştiu: că am fost o esenţă ruptă din Marele Corp al Gândirii Divine şi cel ce am fost, acela am rămas şi acum. Aceasta o ştiu cu claritate.

George: - Alte întrupări pe Pământ ai mai avut înainte de a fi Voltaire?

Voltaire: Refuz să răspund, nu de altceva, dar nu vreau să vă dau mai mult de lucru cu cei care vor citi lucrările voastre, pentru că v-o spun clar şi deschis: **Veţi avea atâţia duşmani şi vor ridica împotriva voastră, atât de mulŢi graiurile lor, încât cu răspunsurile mele nu vreaz dă îngreunez soarta lucrării voastre.** Şi aşa aş fi vrut mult mai multe să vă spun, dar mă reţin.

George: - Dorim să aflăm baza ta spirituală!

Veronica: - Alb argintiu şi triunghi luminos pe frunte… accentuez, însuşi triunghiul este luminos iar în centrul triunghiului are o mare lumină.

George: - Iubite Voltaire, mi-a făcut o deosebită plăcere să te ascult. Îţi promitem solemn că nu acum, dar mai târziu te vom chema să mai stăm de vorbă. Mi-ai plăcut enorm!

Voltaire: - Ştiu şi am simţit asta, dar nu te sfătuiesc să mă chemi, pentru că sunt foarte slobod la gură şi - repet - nu vreau să-ţi periclitez lucrarea. Şi când îţi spun aceasta, ştiu eu foarte bine la ce mă refer.

George: - Îţi mulţumim! Fii binecuvântat în Numele Domnului şi Dumnezeului care te-a luminat şi te luminează!

Veronica: - Au plecat!

Bucureşti, 6 August 1977

M A R T I N L U T H E R

Reformator religios german (1483-1546)

-argintiu luminos cu triunghi pe frunte şi punct puternic luminos în mijloc;
-potir pe piept;
-StratulVIII (venit din Oraşul de Aur)

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a avea în mijlocul nostru în seara aceasta pe eminentul călugăr augustin, reformator religios şi întemeietor al Bisericii reformate, Martin Luther.

Veronica: - S-a deschis Drumul… apar … au apărut trei persoane… de ce oare?... Acum imaginea este perfectă. Doi cunoscuţi şi un musafir: Siu Karta cu Calemnis şi invitatul nostru… imaginea continuă să se apropie. Salută-i!

Am rostit cuvenitul salut, exprimând stima şi respectul nostru pentru marele reformator.

Siu Karta: - Ca un reprezentant al Luminii Divine ce am fost hărăzit să iniţiez o voinţă a Marelui Guvernator, ştiţi prea bine că eu sunt acela care am condus-o pe prietena noastră Veronica şi am iniţiat-o de la vârsta de şase ani de când ne-a fost dată să o conduc, să o inspir şi să mă arăt ei, ca să mă vadă chiar cu ochi trupeşti prin minunatul dar al mediumităţii cu care s-a născut, ca unul ce am fost iniţiator şi al altor persoane de care s-a zguduit lumea întreagă, am fost trimis acum alături de invitatul vostru Luther, de către Marea Forţă a Luminii să-l însoţesc şi să vă lămuresc că în Lumea Luminilor nu există religii, ci adevăr.

Frumosul, înveşmântarea, încoronarea - poate să o primească tot omul cinstit care nu doreşte decât să împlinească glasul dreptăţii din lăuntrul lui, făcând voia Creatorului Universului.

Am venit acum la voi să vă lămuresc că eu sunt cel ce am fost însărcinat direct de către Marele Dascăl, Iisus Hristos, de a iniţia şi sprijini revolta invitatului vostru de astăzi împotriva nedreptăţilor şi abuzurilor, a acelor reprezentanţi ai bisericii care în numele Împăratului Luminii comiteau mari abateri de la adevăr. Am venit, nu ca să vă încredinţez acest lucru, ci ca să dovedesc mai mult că acţiunile cinstite sunt luate şi desăvârşite prin noi, spiritele care în chip nevăzut ajutăm şi dirijăm pe cei ce sunt adevăraţi ascultători ai poruncilor.

Cer binecuvântarea Tronului de Lumină, Marei Forţe, care este în permanentă gândire şi mişcare spre perfecţiune, cer să vină peste voi aleasă binecuvântare.

Calemnis: - Ca unul ce mi s-a dat să însoţesc Lucrarea voastră, cer Marii Forţe şi Marii Gândiri Divine binecuvântare pentru voi. Las acum cuvântul invitatului vostru.

Veronica: - Luther este îmbrăcat exact ca Siu şi Calemnis, înfăşurat cu o pânză aruncată pe umăr. Capul descoperit şi puţină barbă. Expresie severă, ochii ca nişte becuri aprinse, luminaţi, pătrunzători.

M.Luther: - Cer binecuvântarea Părintelui, Stăpânului şi Creatorului dreptăţii şi a întregului Univers, să cadă şi peste voi, iubiţii mei fraţi şi prieteni, lucrători în ogorul adevărului.

Vă mulţumesc pentru simpatia şi stima voastră, pentru respectul şi încrederea ce o aveţi pentru mine. Deşi în viaţa pământului nu am făcut parte din aceeaşi religie, înaltă plăcere mi-aţi făcut îndreptându-vă cu gândul spre mine, un reformator, o fiinţă care a ieşit din limitele bunei cuviinţe, lovind în toate direcţiile, atât lăcomia, făţărnicia şi ipocrizia, cât mai ales furtul spiritual.

Ştiu că aţi învăţat despre mine că am fost un reformator al bisericii Apusului. Este adevărat. Ceea ce am făcut însă nu mi-a aparţinut, căci a existat o Forţă deasupra mea care m-a acaparat şi s-a răzbunat prin persoana mea, nelovind ceea ce este frumos în Biserică, ci zdrobind ceea ce revoltase Ochiul Dreptăţii Divine. Nu Biserica greşeşte, ci acei oameni care au căutat şi caută întotdeauna să domine şi să conducă pe cei umili şi creduli, lăudându-se că reprezintă pe Acela care a zis că va sfărâma biserica şi în trei zile o va clădi din nou.

Aceşti îngâmfaţi şi ipocriţi sus-puşi ai bisericii, văzându-se ridicaţi la înalte trepte ierarhice, în loc să caute să ridice pe cel umilit şi oropsit, nu căutau altceva decât să-şi satisfacă plăcerile, ducând o viaţă de huzur, punând pe spatele fiinţelor slabe şi credule biruri mincinoase, oferindu-le fericirea veşnică şi iertarea păcatelor. Cum puteam eu să cred, cum aş fi putut eu accepta aceste aberaţii? Glasul din lăuntrul meu îmi vorbea limpede, că iertarea şi fericirea nelegiuiţilor nu se poate cumpăra cu bani, cu toate că cei umili prin birurile ce erau asupra lor, prin suferinţa şi umilinţa lor dobândeau graţia divină.

Creatorul dreptăţii nu a suportat această cruntă umilinţă şi exploatare a bunătăţii divine şi desigur că, din mai multe inimi au ţâşnit murmure de nemulţumire, dar a trebuit unul ca mine, care să nu se teamă de excomunicare, care să nu se teamă că avea să fie aruncat asupra lui blestemul şi anatema spre a lua o hotărâre definitivă de a se rupe din sânul religiei din care făcea parte spre a împlini glasul lăuntric ce poruncea: Opreşte nelegiuirea şi rupe graniţa oarbă a ignoranţei!

Dar excomunicările şi anatemele lor nu au făcut decât să mă înalţe, atât pe mine cât şi pe cei ce erau alături de mine, astfel că mişcarea a luat proporţiile pe care prea bine le cunoaşteţi. Am fost aşa cum am fost numit un „nebun”, un

„zănatic”. Mi s-au acordat tot felul de expresii de bunii şi pioşii oameni, care erau şi ei la rândul lor influenţaţi şi îngroziţi de cei ce aveau puterea bisericească în mână.

Nu i-am acuzat, i-am lăsat ca singuri să simtă fiecare în felul lui că ceea ce am arătat eu, ceea ce am înţeles eu primind în mine putere din Puterea Divină, i-am lăsat să înţeleagă şi să cultive singuri ceea ce spuneam eu că este dominant, trăirea ideilor sincere, în cinste şi adevăr.

Nu pot să zic că nu au fost strecurate greşeli pe parcursul anilor, în trunchiul învăţăturii izbucnite din fiinţa mea. Dar se ia în consideraţie - nu greşelile mici, greşelile uşoare, proprii omului pământean. Important este să te fereşti de păcatele capitale, de abaterile grave care denaturează adevărul.

A mărturisit singur prietenul nostru Siu Karta-Argintul că a contribuit la revolta mea împotriva conducerii - să zicem - bisericeşti, dar era în fond împotriva a ceea ce făcea conducerea bisericească şi după cum ştiţi şi cunoaşteţi din studierea religiilor, sămânţa aruncată dintr-un umil om ca mine a rodit, s-a înmulţit, după cum bine cunoaşteţi, nu pentru slava mea, ci pentru înăbuşirea nedreptăţilor şi biruind şi triumful adevărului.

Siu Karta nu a fost singurul care m-a ajutat din lumea biruitoare, dar nu am fost nici singurul iniţiat, căci în chip tainic au fost foarte mulţi în jurul meu, încărcaţi de setea de adevăr şi dreptate care s-au alăturat mie, luptând cot la cot cu marele colos al ipocriţilor… aşa zişii… „reprezentanţi ai Apostolului Petru”.

(Tonul lui Luther era ascuţit şi deosebit de ironic).

George: - Ai toată simpatia şi admiraţia noastră pentru înălţimea şi robusteţea ideilor tale. Te iubim mult!

M.Luther: - Vă mulţumesc; şi eu vă iubesc, nu pentru că m-aţi chemat, ci pentru că iubiţi dreptatea în lumina adevărului.

George: - Ai fost simplu călugăr, sau ai avut vreun rang bisericesc?

M.Luther: - Nu vă gândiţi că am fost episcop. Am fost un preot călugăr, dar alături de mine au fost mulţi, foarte mulţi, încât numărul lor îl cunoaşte numai Cel care mi-a dat acea nebunie şi furie de a lovi cu cruzime în şeful meu… şeful meu direct de pe atunci episcopul care făcea totul pentru a avea câţi mai mulţi bani şi a strânge o cât mai mare avere. Nu-mi mai amintesc numele lui, dar primul conflict, prima luptă pe care am dus-o a început cu propriul meu episcop, care în cele din urmă a ajuns ruşinat şi înfrânt.

Se gândeşte…….....

O acţiune cinstită, chiar de merge încet, ea merge încet dar rămâne nemuritoare, pentru că în ea este viaţă şi unde este viaţă este ceva nemuritor şi prin trăire se lansează printre rădăcini, făcând rădăcini adânci şi trainice, neputând să fie uşor smulsă de furtunile provocate de acei falşi şi ipocriţi impostori îmbrăcaţi în odăjdii luminoase şi scumpe, zicând că prin aceasta reprezintă pe Şeful Suprem al Divinităţii…

Hm! Îmi vine să râd când mă gândesc la orbirea şi întunecarea lor!... Frumuseţile Divinităţii, frumuseţile nemuririi nu au asemănare şi se câştigă cu

foarte multă uşurinţă de acei oameni care prin viaţa lor cinstită luptă pentru ei, pentru semenii lor şi pentru adevăr…

George: - Ai mai fost pe pământ de atunci?

M.Luther: - Nu. N-am mai fost şi nici nu voi mai veni decât într-o lume nouă, pe care o aşteptăm cu toţii.

George: - Dar înainte de a fi Luther, din ce strat ai făcut parte?

M.Luther: - Voi bine ştiţi că toţi oamenii care au avut pe Pământ o misune deosebită, au fost fiinţe deosebite, capabile de acţiuni deosebite, fiinţe ieşite din comun, rupte dintr-o materie condensată care să aibă puterea să intre în priză cu Marea Forţă Divină şi cu spiritele superioare. De aceea, aflaţi că şi eu am fost rupt, am coborât din Oraşul de Aur cu misiune specială pe pământ, iniţiată de însuşi Marele Dascăl, Hristos Iisus.

George: - Deci aparţii Oraşului de Aur!

M.Luther: - Da, sunt venit din Oraşul de Aur, iar acum sunt în stratul VIII.

George: - Vrem să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb argintiu luminos, cu triunghi mare pe frunte, cu latura de cca. 30 cm… triunghiul este luminos, iar în mijlocul lui luceşte o lumină puternică… Pe piept, în dreptul inimii, are şi un potir de toată frumuseţea.

George: - Dorim acum să-ţi cunoaştem caracteristicile câmpurilor magnetice spirituale…

Calemnis: - Câmpul luminii are 3,20 m în jurul corpului, iar raza de acţiune a câmpului magnetic este de 14,70 metri

George: - Vă mulţumim!

Bucureşti, 7 August 1977

N I E T S C H E

Filosof german (1844-1900)

- argintiu sclipitor cu lumină în jurul corpului;
- triunghi pe frunte cu lumină în centru;
- Stratul VIII.

Cu toate că azi voiam să-l chem pe Emanuel Kant, Veronica incitată de pasiunea mea deosebită pentru Friedrich Nietsche, am chemat astăzi pe aceasta, cerând binecuvântarea Părintelui Ceresc.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină; foarte rapid au apărut doi bărbaţi; Calemnis şi invitatul nostru, care parcă depăşeşte pe oricare în lumină, într-o ţinută regească. Are o frumuseţe extrem de severă, îmbrăcat într-un stihar încins cu un şnur de care atârnă doi ciucuri. Capul descoperit, fără barbă, ochi pătrunzători, vioi, dinamici, înflăcăraţi…

Am salutat cu deosebit respect pe acest om, acest filosof, unic în felul lui şi cu totul original, Nietsche.

Calemnis: Am însoţit iubiţii mei fii, fraţi şi prieteni, cu îngăduinţa Prea Luminatului Stăpân, pe preaiubitul şi veneratul nostru frate şi prieten, Nietsche. Îl las să vă vorbească!

Nietsche: - Iubiţii mei prieteni şi fraţi, în iubirea adevăratei nebunii, a necuprinsului infern, aşa cum odată mi l-a numit cineva în meditaţiile mele, zic infern pentru că, adevărat infern este şi avalanşă nemăsurată iubirea Aceluia care a murit pentru noi pământenii. În numele lui cer să fiţi binecuvântaţi!

Mulţumesc pentru neastâmpărata iubire, pentru frumoasa curiozitate a surorii mele Veronica, care nu s-a mulţumit să-i citeşti din cărţi fraze lăsate de mine, ci a dorit să mă vadă şi să mă audă. Iată drumul între noi deschis, spaţiul neputincios arătându-se, dându-ni-se posibilitatea de a comunica unii cu alţii. Discuţiile noastre le punem în forme pentru cei ce trebuie să le vadă, dar în fond ele sunt permanente cascade din Marele Izvor al Iubirii, al biruinţei şi frumosului. Cei care se contopesc în iubire, în gândire şi înălţimi ale adevărului, nu au nevoie de vorbe. Sunt mulţumiţi să-ţi privească şi să-ţi transmită ideile, completându-se unul pe celălalt în lumina sublimului. Dar pentru că voi sunteţi în lumea formelor, printre care şi eu am rătăcit câţiva ani, hai să ne transmitem realităţi…

Se gândeşte…….....

Tot ce se mişcă pe planeta Pământului, să fie câteva miliarde de fiinţe pe care le văd şi îndrăznesc să le numesc: „cimitirul celor morţi”. Ei bine printre aceste morminte, ici acolo învia câte unul. Aceştia care cu adevărat sunt nişte oameni vii printre cei morţi, plini de putere şi viaţă, pătrunzând cu uşurinţă printre greoaiele morminte, sunt acei savanţi din zilele voastre pe care toţi cei morţi din morminte îi au adevăraţi zei şi nu greşesc. Dar iată că aceşti zei, încărcaţi cu forţe şi priceperi deosebit de mari, se străduiesc zile şi nopţi de-a

rândul a prelucra şi sintetiza tot ce-i posedă în lumina ştiinţei şi a pătrunderii, descompunerea semenilor din care s-au ridicat din „marele cimitir terestru”, la care a ajuns să cureţe mormântul, dar să descompună muribundul.

Eu sunt cam greoi la vorbire şi cam dificil la înţelegere.

Să fie clar: mormântul este carapacea omului terestru în care se zbate în acest cimitir între moarte şi viaţă. Cred că aţi înţeles că cei înviaţi sunt savanţii care depăşesc tot ce poate fi gândire umană. Ei bine, eu care totdeauna am fost un răzvrătit pentru nimicirea frumosului, a tot ce poate fi bun, a tot ce poate face fericit, pe acei ce se mişcă printre morminte, şi acum mă răzvrătesc văzând cum au ajuns să construiască acest înviat, acest depăşit de tot ce poate fi gândirea umană, zic, să construiască un neobservat nucleu al gândirii lui, care nu e altceva decât pentru distrugerea semenilor săi.

Mă refer la cea de-a doua bombă pe care au reuşit să o construiască, distrugând chipurile numai „mortul” nu şi „mormântul”.

Poate o să spuneţi că în mine a rămas nuanţa nebuniei şi persistă şi în lumea care mă găsesc. Ei bine, nebuniile uneori vin văzând nedreptăţile din această omenire care este asemenea unei jungle de nepătruns, prin care se târăsc jivine ce caută să otrăvească şi să acapareze cât mai mult.

Aţi citit cred, că eu - un simplu muritor, văzând nedreptatea ce se făcea unui animal, am murit alături cu el îmbrăţişat, ţinându-l de gât. Animalul nu făcea parte din lumea mea şi m-a durut atât de tare, că n-am vrut să mai supravieţuiesc. M-am smuls din această junglă nedreaptă şi obscură. Puneţi-vă şi voi întrebarea cum şi eu mi-o pun: Cel ce vede una din grădinile lui cum este planeta Pământului, populată de Legile creaţiei Sale, prin dorinţa proprie, cum poate privi la acele vârfuri sclipitoare în lumina lor, care să străduiesc la dispariţia semenilor, la descompunerea lor?

Spun acest lucru, pentru că la aşa ceva se lucrează în ultima vreme pe Pământ, pe care vă găsiţi şi voi. Şi dacă va întoarce asupra lor propria lor armă, unde îi va mai găsi, ce se va mai alege de ei? Dumnezeul lor este averea şi huzurul, acapararea şi predominarea semenilor. Aşteaptă un Dumnezeu care să le fie pe placul lor. Întemeind un pământ nou şi un popor puternic, dar se înşeală! Cel omorât de ei e viu! Deţine forţe şi puteri mari şi aşteaptă să vadă până unde se va întinde sclipirea lor diabolică. Prin propria lor armă îi va înghiţi oceanele la porunca Iubirii Divine, spre a distruge, spre a nimici pe cei ce deja sunt morţi şi zac în mormintele necunoaşterii şi ale orbirii. Cel pe care ei îl cred mort şi neputincios, le va arăta că bunătatea Lui se întoarce în revoltă şi răzbunare, dându-le într-o secundă sentinţa dispariţiei. El a venit să aducă pace şi unire între oameni, dar cei care vor să ucidă cu bombe, vor să prefacă în scrum această pace.

Ei aşteaptă pe Dumnezeul cel puternic care să predomine peste tot şi să robească pe toţi la picioarele lor. Din fii ai iubirii, din „popor sfânt şi ales”, va fi sortit să fie ciugulit de nemiloşii vulturi, sfâşiindu-le inima şi scoţându-le ochii!

Cei puternici vor fi dezarmaţi în faţa aceste Forţe Divine care cere răzbunarea celor umili şi asupriţi.

Dar hai să ne întoarcem la ceva mai frumos, ceva care să ne ajute să ne contopim în ceea ce este iubire universală, în ceea ce este contopire universală, în ceea ce este forţă şi dreptate pe care noi pământenii o numim într-un singur cuvânt: Dumnezeu!

Cel care-l priveşte, îl înţelege, îi transmite, îl încarcă cu putere, îl ajută în urcuşuri, îl lansează în baia iubirii Sale şi în marea familie de miliarde şi miliarde de fiinţe, îl lasă să se desfăteze.

Eu sunt în VIII, cobor până la unu, cobor până la voi cu iubirea şi cu dragostea, şi în aceste permanente coborâri şi urcuşuri mă încarc şi mă descarc, pentru că aceasta am dorit-o. Mă încarc când sunt în VIII, mă descarc când vin spre voi şi în această permanentă activitate fac parte dintre fericiţii Marelui Tron de Lumină.

Şi acum dragii mei, socotind că v-aţi făcut puţină provizie prin pătrunderea făcută, aş închide discuţia noastră, nu pentru că nu am plăcere să stăm de vorbă, dar tot ce-i mult poate nu-i bun. Şi aşa mi-am descărcat sacul furiei mele fără control, dar am spus adevărul.

George: - Iubitul meu Nietsche, îţi mai aduci aminte cărui fapt se datorează „deraierea” ta mintală? Ai fost…

Nietsche: - Cred că n-am fost înţeles! Nedreptăţile din jurul meu mi-au dat dezechilibrul, dar aceasta nu m-a deranjat în urcuşul meu pentru contopire şi citirea adevărului.

George: - Te rugăm acum să ne arăţi…

Veronica: - Gata! Şi-a arătat baza spirituală: formidabil! Argintiu sclipitor cu o lumină ce emană din tot corpul cum n-am văzut la alţii, precum şi acel triunghi luminat cu un bec strălucitor în centru,

Nietsche: - Acum plec, că am programul încărcat.

Veronica: - Nietsche s-a retras.

Calemnis: - Acum vreau să ştiţi în plus că Nietsche a făcut parte tot din marile spirite ale Oraşului de Aur şi de asemenea el este reîntruparea însuşi a marelui iniţiator al religiei persane, ZARATHUSTRA, astfel încât ceea ce a scris el referitor la Zarathustra a fost o intuiţie clar vizionară.

Şi cu asta am plecat şi eu!

Bucureşti, 9 August 1977

M O I S E

Cel mai mare proroc evreu din Vechiul Testament

- argintiu sclipitor cu un triunghi echilateral pe frunte, cu bec luminos pe centru;
- Stratul VIII.

Azi pe la orele 18,30 am discutat cu Veronica despre minunile de la Maglavit cu Petrache Lupu şi mi-a povestit cum, cu ochii ei a văzut cum acesta a ridicat cu mâna din pat o paralizată din naştere în vârstă de 21 de ani, venită la Maglavit special din Iugoslavia spre a fi vindecată de Petrache Lupu.

- Sunt convins, i-am spus eu lui Veronica, că prin el, prin Petrache Lupu a lucrat un spirit deosebit de puternic.

În momentul când am rostit aceste cuvinte, am simţit pe spate între umeri, o pecete fierbinte, care imediat a devenit rece, dându-mi fiori reci pe şira spinării care se repetau mereu, mereu, fără contenire. I-am propus atunci Veronicăi să cerem binecuvântarea Părintelui Ceresc pentru a cunoaşte pe acela care a lucrat prin Petrache Lupu, precum şi semnificaţia celei peceţi şi a acelor fiori pe care i-am simţit, fiind cu totul ceva neobişnuit.

Veronica închise ochii. După circa două minute:

-A apărut Drumul de Lumină… se disting două persoane. Acum le văd clar: este Calemnis şi încă cineva necunoscut… Invitatul este îmbrăcat asemenea lui Calemnis, cu acea pânză albă înfăşurată pe corp şi aruncată pe spate ca tribunii romani…

I-am salutat. Calemnis ne-a răspuns cu binecuvântarea obişnuită.

Necunoscutul: - În numele Părintelui, al Tatălui Savaot, fiţi binecuvântaţi copii mei, fraţii şi prietenii mei.

Aţi vrut să cunoaşteţi pe acel ce a lucrat prin Petrache Lupu. Vibraţiile voastre au ajuns până la mine şi iată-ne acum faţă în faţă. Eu sunt! Numele meu îl ştiţi din scrierile voastre vechi: Moise. Dublura mea a fost şi în Aron şi în Moise, iar cel ce se numeşte Petrache Lupu este tot dublura mea. Am lucrat un timp prin el, căci el era haina mea prin care m-am putut manifesta. Am lucrat un timp, apoi m-am retras scârbit de abuzuri, de cămătăriile şi ipocriziile care roiau în jurul meu. Am intrat în Petrache Lupu în momentul când el a început să vorbească, pentru că după cum ştiţi el a fost mut din naştere.

M-am arătat lui. Eu am fost „moşul cu haine mătăsoase şi barbă” care m-am arătat lui, iar el îmi spunea „tată”! Nu întâmplător cei din jurul lui îi spuneau că „tu şi Moise sunteţi cei mai mari”. Simţeau şi cei din jur prezenţa mea. Ori de câte ori era nevoie, când trebuia să vorbească ori vindeca, intram în el şi putea face minuni.

Acum a rămas singur, am părăsit lucrul cu el, scârbit de ceea ce se petrecea în jurul lui, de cei ce profitau de el, îmbogăţindu-se prin furt din banii şi bijuteriile care veneau la el.

George: - Vei mai lucra cu el?

Moise: - Nu! Nu peste mult timp îl voi lua la mine. El este o părticică din mine, din spiritul meu. Eu sunt totul. El singur e sărac, nu are decât atât cât are esenţa lui.

George: - Ai rostit binecuvântarea către noi în numele „Tatălui Savaot". Eşti primul care rosteşti acest nume. De ce nu te-ai prezentat în numele lui Iisus Hristos, al Marelui nostru Dascăl?

Moise: - Dar Tatăl şi Fiul nu sunt aceeaşi esenţă? Nu sunt amândoi aceeaşi lucrare? Eu când am venit pe pământ primele dăţi am venit în numele Tatălui Savaot. Pe atunci Hristos nu ţâşnise din Tatăl. Am fost trimis chiar de Tatăl, aşa încât eu de el sunt legat.

George: - Dar lucrarea prin Petrache Lupu, cum ai făcut-o? Cine te-a pus?

Moise: - Nu m-a pus nimeni. Eu am cerut Tatălui Savaot să mă manifest în această ţară, care ştiu că are trecere în faţa Tronului de Lumină. Şi eu m-am alăturat celor ce iubesc ţara aceasta şi de aceea am lucrat în ea prin dublura mea.

George: - Mai ai şi alte dubluri şi prin alte părţi?

Moise: - Nu. Petrache Lupu e singura. Am dorit să lucrez, dar acum m-am retras. Nu voi mai iniţia acum nici o lucrare până ce nu-mi va spune Tatăl Savaot.

George: - Încă ceva iubite părinte: ce a însemnat pecetea fierbinte şi apoi rece pe care am simţit-o între umeri?

Moise: - Nu eu am provocat, dar am să vă explic ce s-a întâmplat. Voi când aţi discutat de lucrarea mea cu Petrache Lupu, vibraţiile voastre au ajuns la Tronul de Lumină care a fost autorul propriu-zis al acestei lucrări, astfel încât ceea ce tu ai simţit a fost chiar un răspuns ce a venit chiar de la Tronul de Lumină.

Şi cu aceasta vă lăsăm! Rămâneţi în pacea Tatălui Savaot!

Bucureşti, 10 august 1977
M I R E A C L I
(Moise cel de ieri)

În cercetările noastre, iată a apărut o contradicţie. La 2 ianuarie 1965, la chemarea noastră a venit Moise având culoarea spirituală gri închis, fumurie, pentru ca ieri să apară alt Moise argintiu sclipitor din stratul VIII, faţă de primul diferit, căci era din stratul VI.

Am cerut lămuriri cuvenite acestei contradicţii. La chemarea noastră s-a prezentat aceleaşi persoane de aseară; Calemnis şi Moise. I-am salutat, Calemnis a rostit binecuvântarea, dând cuvântul lui Moise.

Moise: Iubiţii mei copii, socot normal că aţi deschis Drumul din dorinţa de a cunoaşte adevărul. După cum v-am spus, aţi înţeles că eu am avut mai multe dubluri. Eu ca spirit sunt rădăcina celor trei dubluri ale mele, Aron, Moise şi

Petrache Lupu. Eu din locul meu niciodată nu m-am desprins şi numele meu este MIREACLI, care înseamnă părticică ruptă din Colosul de Lumină.

Moise cel scris în Biblie, care a trăit în mijlocul poporului evreu şi a fost plăcut Tatălui Savaot, cu adevărat că a fost părticică din mine, dublură de-a mea, dar nu întregul. El a rămas Moise pe veci, acceptând dublura mea să rămână în mijlocul poporului căruia a fost trimis. În marea lui iubire pentru Dumnezeu şi neam s-a contopit în ceea ce înseamnă iubire de fraţi decât de Dumnezeu. Tatăl a acceptat să rămână pe veci lumină poporului iudeu, care deşi şovăielnic, totuşi a crezut într-un singur Dumnezeu atotputernic, milostiv şi lucrător, după cum a şi văzut în nenumăratele minuni făcute prin acel Moise de atunci.

Aţi mai vrut să ştiţi unde locuiesc ei, adică Aron şi Moise. Ei bine aflaţi că atât Aron cât şi Moise au fost fixaţi în stratul al VI-lea.

George: - Şi nu se vor mai reîntrupa spre a reveni să se contopească cu tine care eşti în VIII?

Mireacli: - Vor mai veni pe pământ dar nu acum, ci mai târziu. Cât despre recontopirea cu mine, aceasta nu mai depinde de mine, ci de ei, dacă vor reuşi prin efort, printr-o nouă coborâre pe pământ să ajungă să redobândească locul în care sunt eu spiritul de bază.

George: - Acum e clar! Îţi mulţumim!

Veronica: - A întins mâinile în semn de binecuvântare şi s-au retras amândoi.

Bucureşti, 10 august 1977

I M A N U E L K A N T

Filosof german, Sec. XVIII

- argintiu sclipitor cu triunghi pe frunte şi punct luminos;
- Stratul VIII

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc pentru a discuta cu unul din filozofii mei favoriţi, Imanuel Kant, a cărui „critică a raţiunii pure” m-a uimit şi m-a încântat. El este acela care lui Dumnezeu îi rezervă un capitol cu titlul: ”Despre argumentele raţiunii speculative în sprijinul existenţei unei fiinţe supreme”.

L-am chemat.

Veronica: - Şi-au făcut apariţia două persoane: Calemnis şi… vai ce lumină are în ochi! Aceleaşi haine albe are invitatul nostru, dar ochii sunt extraordinari. Are un aer princiar, semn superior, înalt, fără barbă, păr potrivit strâns la spate…

Am rostit cuvenitul salut, iar Calemnis a deschis cuvântul cu obişnuita-i cuvântare:

Kant: - Marele Guvernator, Părinte şi Creator a totul, care a acceptat micşorarea spaţiului dintre noi şi voi şi deschiderea acestei căi de comunicare, să vă binecuvânteze pe voi, iubiţii mei fraţi şi prieteni!

Mi-aţi prezentat închinare, mulţumindu-mi că am venit la voi. Şi eu vă mulţumesc, dar să ştiţi că eu nu m-am deplasat din locul meu, după cum nici ceilalţi invitaţi ai voştri nu s-au deplasat de la locul activităţii lor, a bucuriilor lor, a împlinirilor lor.

Radiaţiile voinţei Marelui Savant Divin deschide Drumul. În faţa acestei acceptări se fac apropieri şi posibilităţi de comunicare. Îţi mulţumesc personal, ţie iubite prieten pentru înalta afecţiune şi preţuire ce o nutreşti pentru cele scrise de mine.

George: - Te-am iubit de când eram student.

Kant: - Da, n-am fost omul unei religii, am fost un „liber gânditor", după cum te-ai convins din cele scrise de mine. Am criticat, am apreciat, am divinizat pe Creatorul întregului Univers. Tot ce am prezentat în scris, tot ceea ce am lăsat în urma mea aparţin intuiţiei pe care am avut-o, datorită esenţei strecurate în neputincioasa fiinţă pământeană din Marele Fiinţe ce fac parte din Tronul de Lumină, care nu pot niciodată să-l părăsească, dar la dorinţă strecoară radiaţii de lumină şi bucurie între oamenii pământeni, se furişează în câte cineva, lăsând la nivelul înţelegerilor celor care le înconjoară părticele din „frumosul" care este de necuprins.

Desigur că nu m-am întors între aceia din care a ţâşnit acea esenţă, dar m-am întors acolo unde am meritat să mă aşez, să mă stabilesc în urma lucrului şi împlinirilor a tot ce am simţit şi văzut.

O, cât de puţin am spus şi cât de puţin am arătat din tot ceea ce am simţit! Şi acum îmi dau seama cât de greu poate omul citi din ceea ce simte în viaţa pământeană. Nu că nu ar fi în stare să depună destul efort, dar legile pământului, încărcarea atmosferică îţi face călătoria grea şi pătrunderea în adevăr dificilă, asemuindu-te cu un om somnoros care buimac nu ştie cum să treacă mai repede la pat să se odihnească. Ştiind Atotputernicul şi cunoscând zbaterile între esenţa şi legile pământului, intervine El şi dă cu atâta dăruire revelaţii inegalabile celui ce a căutat să sfărâme cătuşele ce-i încuiau orizontul.

Nu ştiu dacă am meritat să fiu printre marii luceferi în spaţiile atât de sublime, unde totul e o muzică, totul e o desfătare, o încântare de nedescris, în ceea ce voi i-aţi dat titlu de spaţiu, Cer sau Stratul al VIII-lea.

Mă desfăt cu prietenii mei, cei cu care am nutrit aceleaşi gânduri, dar mă simt mai mic. Aşi fi vrut mai mult. Cu nimic nu-mi umbreşte bucuriile, dar aceasta v-o spun numai vouă.

(Pentru că Immanuel Kant avea o exprimare foarte greu de urmărit, am preferat să scurtăm şedinţa).

George: - Vrei să ne arăţi baza spirituală?

Veronica: - Argintiu sclipitor, triunghi mare pe frunte, nu chiar ca la Miriacli, dar destul de mare, cu bec la mijloc.

Kant: - În numele Binelui şi a Eforturilor, fiţi binecuvântaţi de Părintele Luminilor!

Veronica: - A plecat!

Bucureşti, 11 august 1977

H E G E L

Filosof german (1770-1842)

- argintiu sclipitor cu triunghi pe frunte
- Stratul VIII

Am discutat foarte mult cu Veronica despre George Wilhem Hegel şi în deosebi despre cea mai frumoasă şi inteligibilă lucrare a lui: „Prelegeri de filozofie a religiilor". Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu acest mare filosof.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină. Au apărut Calemnis şi invitatul nostru. Sunt la fel îmbrăcaţi; e cu capul descoperit, fără barbă, o faţă blajină, de o bunătate şi o puritate nemaivăzută. Foarte demn, înfăţişare regească…

I-am salutat, iar Calemnis a rostit obişnuitul cuvânt de început.

Hegel: - Dumnezeu Atotputernicul, necuprinsul, neînţelesul în imensa Lui bunătate a acceptat deschiderea între noi şi voi a acestui Drum, să putem să ne hrănim, aerisindu-ne cămările lăuntrice. Pe El îl rog să vă binecuvânteze, iubiţii mei fraţi şi prieteni!

Vibraţiile au ajuns la mine, când cu dragoste înflăcărată aţi citit una din lucrările mele, în care arăt frumuseţea religiilor şi celelalte pe care le-aţi citit. Nu-i nevoie să le numere, pentru că le aveţi în faţă, dar vreau să vă demonstrez că ceea ce am scris eu în viaţa pământului să nu credeţi că a făcut parte dintr-o revelaţie numai, ci pur şi simplu citind în lumina adevărului am putut pune pe hârtie. Nu am avut adversari dar nici prea mulţi admiratori. Aceasta nu mă împiedica, dar nici nu mă încuraja. Ceea ce mă arunca în Oceanul iubirii de cunoaştere, în lumina adevărului, era esenţa pe care o aveam din ruperea iubirii Aceluia pe care l-am descris în frumuseţea formelor, dovedind oamenilor din mijlocul cărora m-am ridicat că adevărata trăire este întâi aprofundarea înaltei filosofii, cunoscând pe cel ce a organizat şi a pus în mişcare totul, trecând apoi la admiraţia Lui, la prezentarea Lui, într-un cuvânt la treburile care implică formularea adevărului spre a da hrană şi a adăpa pe cei care nu se pot ridica la anumite înălţimi, nu că nu ar vrea, dar fac parte din anumite substanţe mai slabe, mai uşoare.

Am înţeles din discuţiile voastre că cei mai mari Părinţi ai religiilor întâi au făcut filosofia şi după aceea teologia. Aşa este! Întâi a cunoscut şi a pătruns în tot ce a făcut Cel pe care trebuia să-L prezinte, căci nu putea să-I cunoască persoana mai înainte de a pătrunde în adevărata esenţă divină a cunoaşterii. Aşa este! Filocaliile voastre sunt pline de gânditori, care mai întâi au filosofat şi apoi au devenit teologi.

Nu vi se pare că aici, în aceşti Părinţi sunt construite două biserici în lucrările lor? Biserica în care puţini pătrund, marii gânditori care se urcă pe trepte înalte chiar din viaţa pământului, pătrund nepătrunsul precum şi semnul

bisericii care învaţă şi care se ocupă prin religie de marea turmă… dar puţini sunt aceia care urcă pe adevăratele trepte ale spiritului.

Din cei 12 Apostoli ce au fost mai aproape de Iisus, numai doi au construit biserici, dar nu de zid, ci spirituale, trăitoare. Primul la nivelul tuturor, a fost Apostolul Petru din care s-au hrănit şi se hrănesc toţi acei ce cred în Hristos şi învăţătura Lui.

A doua Biserică de o înălţime spirituală deosebită, scăldată în cea mai perfectă şi desăvârşită înţelepciune în lumina adevărului este Biserica lui Ioan, căruia i se mai spune Evanghelistul sau Teologul, sau „Iubitul lui Iisus”. La nivelul iubirii lui pentru Dumnezeu şi semeni, puţini se ridică. La curăţenia şi bunătatea lui foarte puţini se înalţă. De aceea Biserica lui Ioan se numeşte „Biserica de elită a Divinităţii”, pe care o aerisesc fiinţe care nu au gustat amarul pământului.

Fără să mă laud, pot să vă spun că şi eu fac parte din această Biserică de elită a lui Ioan. Acum nu mai sunt în pericol, pot să afirm acest lucru, această trăire, această bucurie.

V-am spus la începutul discuţiei noastre că în oceanul pătrunderii m-a azvârlit esenţa cu care venisem pe pământ, aliajul divin pe care l-am avut, care m-a ajutat să nu fiu robit nici unei plăceri pământene. Acest aliaj divin m-a atras în frumuseţea de nepătruns, de negândit, de necuprins a acelui Cer sau Strat, cum îi spuneţi voi, al VIII-lea, în care cu foarte multă uşurinţă se revarsă valuri de lumină şi bucurii neexplicabile de la Marele Tron, din Marele Oraş de Aur. Se numește Oraș de Aur, pentru că Tronul Aaceluia pe care l-am numit Dumnezeu, este format cum ştiu că aţi mai auzit de la alţi fraţi şi prieteni, din fiinţe luminoase care niciodată nu s-au desprins, şi în această îngemănare a luminii, au format Tronul şi Oraşul de Aur, uimitoarea frumuseţe de lumină sclipitoare pe care noi toţi o numim Oraşul de Aur.

George: - Te rugăm să ne arăţi baza spirituală!

Veronica: - Argintiu sclipitor cu triunghi pe frunte, având un punct luminos în mijloc.

George: - Vă mulţumim!

Veronica: - Au plecat!

Bucureşti, 11 august 1977
D E N S I
Spirit din Opal.

Am rugat pe Părintele Ceresc să binecuvânteze venirea lui Densi din Opal, spre a ne lămuri cu unele semne de întrebare care au apărut de-a lungul cercetărilor noastre referitor la persoana lui Ioan Evanghelistul.

Veronica: - S-a deschis Drumul… foarte repede au apărut clar doi bărbaţi, unul este Calemnis care are o deosebită ţinută de respect faţă de celălalt care e Densi. I-am salutat, iar Calemnis ne-a răspuns cu obişnuita binecuvântare.

Densi: - În numele Creatorului a toate, cer binecuvântare peste voi, prea iubiţii mei fraţi şi prieteni. Aţi făcut bine că aţi cerut deschiderea Drumului dintre noi şi voi, pentru precizarea nelămuririlor voastre. Aştept întrebările şi apoi vă răspund.

George: - Prea luminate părinte, prieten şi frate Densi, vrem să-ţi prezentăm toate datele despre tine ce le avem până acum, deoarece tu te-ai recomandat a fi Ioan Evanghelistul şi de aceea te rugăm să ne dai explicaţiile necesare.

Despre tine avem următoarele date:

- În timp ce Veronica era în Mănăstire, Ioan Evanghelistul i-a apărut de câteva ori;
- Într-o discuţie în 1964 cu părintele Ceresc, întrebându-l cine este Ianoş, mi-a răspuns că el este Ioan Evanghelistul;
- La 1 Ianuarie 1965 Luca Evanghelistul ne spune să nu-l mai chemăm pe Ioan Evanghelistul, pentru că e pe pământ;
- La 25 Septembrie 1965 ai apărut tu, recomandându-te cu numele de Densi, spunându-ne că tu eşti Ioan Evanghelistul, pentru ca…
- pe 28 Noiembrie 1965 să vii la noi şi să ne ţii o copleşitoare prelegere şi să ne spui că eşti tot Ioan Evanghelistul, fiinţă opalică ieşită din Gigantica Fiinţă Divină.

Densi: - Vă răspund! Ceea ce vedeţi acum, eu sunt Densi de totdeauna. Ceea ce vi s-a spus despre adevăratul Apostol al iubirii, Ioan Evanghelistul, a fost cea mai mare parte din mine, fiinţa de care niciodată nu m-am despărţit care după cum ştiţi a lucrat ca Apostol ca nimeni altul. S-a întors la locul său de unde se desprinsese. Ceea ce mai ştiţi voi sunt mici părticele rupte din mine, căci nu am fost numai unul, ci am fost în mai mulţi şi nu numai în ţara voastră, ci şi în alte ţări, acolo unde e nevoie de lucru în lumina adevărului dat fiecăruia după puterea înţelegerii.

Repet: niciodată nu m-am desprins integral din Opal. Partea cea mai mare însa, care s-a rupt din mine a fost Apostolul Iubirii, Ioan Evanghelistul. Celelalte părţi depind de curăţenia lor în lumină… S-ar putea să nu se mai întoarcă de unde s-au rupt, pentru că în Opal nimic necurat nu pătrunde, aşa după cum şi

Moise a rămas în mijlocul poporului său, între prooroci, patriarhii şi preoţii iluminaţi din stratul VI.

Chiar dacă vi s-a spus sau aţi pătruns voi prin intuiţii luminate că anumiţi oameni ar fi pe pământ acel Ioan care n-a gustat moartea, aceasta o repet că se poate să nu mai ajungă de unde s-a desprins.

George: - Deci nu negi că Ianoş e o părticică din tine!

Densi: - E o mică părticică din mine, recunosc, numai că trebuie să vă spun din câte privesc înapoi, nu cred că va mai reveni de unde s-a desprins. Mai mult nu este nevoie să vă spun, pentru că nu este de folos să le ştiţi.

George: - Dar lui Veronica în Mănăstire, tu ai fost cel care te-ai arătat?

Densi: - Da, eu. Dar nu eu cel văzut acum, ci Apostolul Iubirii. Aceste părticele care vin înapoi sunt la dispoziţia noastră pentru a face voia Celui Preaînalt, spre binele pământenilor credincioşi şi ascultători, spre încărcarea celui care lucrează şi spre perfecţionarea lucrului făcut.

Veronica: - Cine este lucrătorul?

Densi: - Cel care face legătura între noi şi voi. Cel care primeşte îl numim instrumentul nostru. Vorbim de pământ pentru că se face legătura între noi şi pământ şi nu între noi şi alte planete unde lucrul este mult mai uşor.

Fiţi binecuvântaţi!

George: - Permite-ne să-ţi cunoaştem baza spirituală!

Veronica: - Extraordinar! O aşa lumină nu am mai văzut. Tot spiritul este un nimb de lumină, o făclie, o lojă de lumină.

George: - Îţi mulţumim iubite Densi!

Densi: - În numele Luminii pe care aţi văzut-o, fiţi binecuvântaţi iubiţii mei!

Sinaia, 5 Septembrie1976

Z A M O L X I S

- alb argintiu sclipitor cu o mare lumină în jurul capului
- Oraşul de Aur.

În numele Părintelui Luminilor şi cu binecuvântarea Lui am chemat pe Zamolxis, zeul dacilor şi al sciţilor.

Veronica: - S-a deschis Drumul Luminos… se arată o statuie de om. Se apropie… interesant! Este îmbrăcat ca romanii. E un chip venerabil, foarte bătrân, o bătrâneţe cu o figură foarte senină; părul barba şi mustăţile sunt una. Ochii foarte vioi…

L-am salutat în numele Marelui Învăţător.

Zamolxis: - Părintele Luminilor, în Numele căruia m-aţi chemat, fiţi binecuvântaţi copii mei! Mă bucur că v-aţi gândit la mine. Doresc ca inima mea, ca dorinţele mele să se implanteze în inimile voastre, în năzuinţele voastre curate şi în ducerea la sfârşit a unui scop sfânt, a unui scop sublim pentru luminarea şi întărirea poporului din care vă trageţi voi.

Pentru biruinţa unui ideal sublim a trebuit totdeauna şi va trebui mereu jertfe. Şi voi copii mei în felul vostru prezentaţi o jertfă a Celui care desăvârşeşte totul. Poate o să vă miraţi dacă vă spun că pe altarele tainice în strigăte de iubiri disperate, se aduc de mult jertfe curate inimile celor care au luptat pentru un ideal, un ideal frumos, sublim şi dezinteresat, pentru a cimenta iubirea fraţilor în glia iubită, udată cu mult sânge strămoşesc.

Plugarul care seamănă grâul în pământ nu are milă de el că trece în putrefacţie, ştiind că din miezul lui iese firul care va da multe boabe. Aşa a fost secole de-a rândul; au intrat în pământ inimi mari ca să dea roade şi mai mari. Cât mai ştie pământul acesta al vostru, cât a înghiţit ca să poată să dea recolte bogate, să dea inimi şi capete de adevăraţi zei. Nu sunt zei aceia care se străduiesc să fie iubiţi de cei din jur. Numai aceia sunt zei care fără de multe strădanii polarizează, este divinizat chiar fără voia lui, ascultat până la moarte, biruitor în acţiunile lui şi nemuritor după dispariţia lui. Aceşti zei îşi ajută după plecarea lor dintre voi, pe cei dragi ai lui după neam şi sânge, permanent intervine pentru ei la gloriosul Împărat al Luminilor să le trimită Lumină, Biruinţă şi Putere.

Unde-i cinste pătrunde lumina şi desăvârşeşte acţiunea. Unde-i putregai Lumina arde prefăcând în cenuşă totul, iar suflul divin împrăştie cenuşa. Rezultatul dispariţiei îi una cu „nimica”. Un ochi curat vede bine, o minte ageră şi nepervertită pătrunde spaţii nevăzute. Un trup puternic biruie orice duşman. O inimă dreaptă taie din rădăcini perversitatea, lăcomia şi dorinţa de acaparare. Această descriere a mea se poate aplica oricărui individ în parte, oricărui popor în parte.

Cel ce pofteşte ce nu-i aparţine este otrăvit şi lovit de luciul sabiei ce dă cu putere cel care este rânduit să facă dreptate, strigând: să stăm bine, să stăm cu

frică, loveşte fără milă! Se aplică şi aceasta de la individ la individ până la popor. Dacă nu ar fi aşa, ar fi haos pe pământ. Fiecare ţară are rânduit un sfetnic al dreptăţii ce învârte sabia atunci când vede furtul nedrept şi se miră când vede că de la conducător de ţară până la umila fiinţă este bătut când a meritat îndreptarea sau înlăturarea. Depinde de esenţa spiritului care a fost ispitit în aceste căderi. Ce mai doriţi de la mine?

George: - Am vrea să ştim cărui popor ai aparţinut iniţial, Dacilor sau Sciţilor? Cam pe când ai trăit şi dacă ai avut vre-o funcţiune în statul care era pe atunci? Despre tine s-au păstrat legende. Spune-ne deci despre tine, cine ai fost?

Zamolxis: - Da, sciţii mi-au fost părinţi. Din ei am răsărit, de mic mi-a plăcut jocul luptelor. Clocotea în mine dorul de a-mi ajuta oamenii, pe acei corecţi şi cinstiţi. Am renunţat la onoruri mari ca să pot ajuta pe oameni. Am renunţat la viaţa de familie ca să pot ajuta pe familişti. Nu m-am închis în patru pereţi; acest lucru nu este o ispravă, ci am colindat munţi, luncile, câmpiile, prin toate văgăunile m-am coborât să cunosc pe oameni.

Nu am învăţat din cărţi nimic. Nici nu m-ar fi mulţumit nimic. Am învăţat mult, foarte mult de la oameni. Pe cei răi nu-i contraziceam şi pe cei buni nu-i lăudam. Dar de la fiecare învăţam şi pentru că am căutat să cultiv tot felul de terenuri - mă refer la caracterele oamenilor - am reuşit, udând la timp terenurile binecuvântate cu ploaia harică ce venea de la Cel pe care Îl rugam. Rugam pe Cel pe care eram sigur că intr-o zi Îl voi vedea. Şi l-am văzut, mi-a vorbit: „Fii părinte şi luminător al unui popor cinstit, să prindă rădăcini profunde, pentru că va fi calea multora, iar Eu doresc ca acesta să fie mereu ca o pâine caldă prin a cărui miros să se sature cei flămânzi şi lacomi când vor veni s-o sfâşie, s-o sfărâme, s-o risipească de va fi cu putinţă, s-o înghită toată". Aşa mi-a grăit Părintele Luminilor, Marea Forţă a Universului întreg!

Şi am rămas, am rămas cu trupul meu şi cu fiinţa mea spirituală în ţara şi poporul din care faceţi şi voi parte. Am fost mai mult rugător pentru strămoşii voştri decât îndrumător.

Atunci când am cunoscut pe acei de la care am învăţat multe, am căutat şi i-am unit să devină o forţă contra duşmanilor vecini care deşi erau mari şi puternici, le luceau ochii de lăcomie să înghită mâna de oameni cinstiţi care căuta să-şi păzească vatra lor dragă necotropită, neînghiţită.

Voi spuneţi că poporul vostru s-a născut creştin şi nu greşiţi pentru că aşa este. Cine s-a născut în plânsul lui înainte de a striga mamă, a strigat: „Christ", pentru că simţea că de acolo îi va veni biruinţa şi n-a greşit! Cât n-au suferit aceşti oameni ai mielului din care am ajutat şi eu la plămadă, câtă umilinţă, câtă suferinţă, câte lacrimi, câtă trădare, câtă ruşine, dar a biruit pentru că în miezul miezului era o inimă vie care striga pe „Christ".

Nu-i nevoie să vorbesc de persoana mea. Eu sunt contopit în neamul din care şi voi faceţi parte şi care prin ploaia încercărilor a ieşit biruitor chiar de a fost botezat cu numele de laş. A fost silit de împrejurări să fie câteodată laş, salvând mulţimea…

Ca părinte al vostru, cer milă şi îndurare, putere şi biruinţă pentru voi şi neamul vostru, de la Părintele în numele căruia am venit la voi!

Veronica: - A plecat!

Sinaia, 7 Septembrie1976

D E C E B A L

- alb argintiu sclipitor cu o mare lumină în jurul capului
- Oraşul de Aur

În numele Părintelui Ceresc şi cu binecuvântarea lui l-am chemat pe Decebal, ultimul rege al dacilor.

Veronica: - S-a deschis Drumul Luminos… a apărut. Nu disting, dar înţeleg că este bărbat. Tot aşa este îmbrăcat ca cel de alaltăieri, cu un veşmânt aruncat pe umeri. Nu-i blajin ca celălalt, parcă e puţin sălbatic, cu un chip gata de a lupta, mai mult decât a sta de vorbă… Tot cu părul lung şi cu barbă, are ochii extrem de vioi, pătrunzători, cu ochi de viteaz.. nu ştiu cum să spun. Nu-i cu picioarele goale, are ceva dar se vede doar talpa…

L-am salutat.

Decebal: - Marele Tron de Lumină care mi-a aprobat venirea la voi, să vă binecuvânteze fraţii mei dragi şi iubiţi, iar eu vă învălui în dragostea mea ce o am permanent vie pentru tot neamul vostru din care vă trageţi şi voi!

Am observat că în descrierea fiinţei mele aţi menţionat că am înfăţişarea războinică; nu aţi greşit, căci pe fiinţele noastre spirituale este pecetea activităţii din lumea pământeană. Nu de tânăr, ci din pruncie am învăţat jocul luptelor pe care nu mi-l preda nimeni. Îl simţeam în mine şi-l dădeam la iveală. Am crescut odată cu acest simţ ce-mi stăpânea fiinţa şi mi-o umplea cu măiestrie, am jurat acestui simţ că-l voi duce la desăvârşire pentru lansarea unui popor binecuvântat prin a cărui bogăţie şi frumuseţe a scumpei patrii, învăţându-i pe toţi să şi-o apere de aceia care râvneau la ea. Zic: am jurat acestei dirijări care simţeam că vine de undeva, ca atunci când n-oi mai şti să mânui spada, apărând ţara şi poporul, voi opri-o în locul acela care n-a vrut să mă mai ajute. Vedeam o ţară mai liniştită şi mai frumoasă, cu lume care nu se urăşte, în care credeam aşa de mult de la moşii şi strămoşii mei unde şi ei s-au dus, în care au crezut, m-am dus şi eu.

Nu am plecat învins. Am plecat fericit că lăsam poporului meu o ţară mare şi bogată, o unitate deplină şi-o măiestrie desăvârşită în mânuirea apărării ţării lor. Ştiam că dacă merg în ţara fericirii la moşii şi strămoşii mei, eram convins că-mi voi ajuta mai mult poporul meu. Credeam în nemurirea sufletului şi-n viaţa veşnică de unde poţi ajuta pe cei dragi.

În tot timpul domniei mele am căutat să pun puntea dragostei de hotare al patriei pe inimile tuturora care erau de-un neam, de-o credinţă şi acelaşi sânge curgând prin vinele lor. Am plecat fericit dintre ei, ştiind ce las în urmă; şi să nu

credeţi voi că ochiul celor care au măsurat cu privirile hotarele acestei ţări nu veghează mereu şi chiar sub cotropitori, spiritele noastre pătrund printre cei cotropiţi şoptindu-le cu tărie neamul din care se trage şi patria mamă din care a fost ruptă.

De câte ori nu ceream Marelui Tron de Lumină, Creatorul Universului întreg, să ne reîntoarcem cu puteri sporite ca să apărăm pe cei dintre care am plecat. De câte ori nu am venit alături de acei care au luptat contra puhoaielor fără număr ce veneau să cotropească Ţara Românească. Câte lupte nu au fost biruitoare cu puţini dintre fii acestui pământ, datorită mult acelora care cerea permisiunea să vină alături de ei. Şi aşa îi goneau din hotarele patriei mamă.

Dar vedeţi voi, anii şi oamenii au făcut să se împietrească dorinţele noastre, pentru că trebuia să dea singuri rezultatul efortului - apărând, suferind şi înghiţind ceea ce nu le era deloc pe inima lor. Când te sacrifici pentru binele altora eşti atras de forţa sacrificanţilor şi te minunezi că fără mare efort eşti favorizat. Cei care au trăit pe pământ mai mult pentru binele obştesc, decât pentru el însuşi, nu au linişte nici în zarea de lumină şi mereu priveşte de unde au venit pentru ai ajuta.

Când un popor e hărţuit de alte popoare, este un semn că i se cere jertfe; nu înseamnă dacă este înfrânt şi călcat că este uitat. Prin asta se dovedeşte calitatea lui în faţa răpitorilor, Şi-n cuşcă leul este demn şi sub ocupaţie românul este român. Ba mai mult: atunci îşi dă seama el de înalta preţuire a aceluia care a luptat la închegarea lui de popor şi patrie.

De câte ori nu m-au apucat furii, de câte ori nu am vrut să renunţ la locul în care mă găsesc, şi dacă v-aş spune că şi-a aprobat Marele şi Preamilostivul Domn căruia nu-i mai dădeam pace cu rugăminţile de a fi contopit în fiinţa care să lupte pe teritoriul cel mai primejdios de ochii lacomi ai vecinilor.

Am fost atât de mândru şi de fericit când am reuşit să-mi implantez furia, vitejia. Bunătatea şi credinţa în acela pentru care s-au răzvrătit mulţi şi i s-au închinat mulţi, făcându-l chiar „atletul lui Hristos”. Îi dădeam aripi de vultur şi sabia lui vâjâia ca a unui arhanghel şi aş fi dorit ca viaţa să aibă câteva sute de ani pentru a face o Românie mare.

A rămas nemuritor Ştefan cel bun, viteaz şi credincios. M-am întors satisfăcut. Aş vrea să mai vin odată, să mă contopesc odată cu cineva dintre ai voştri, dar rămâne de văzut, nu mi se răspunde la cereri. Vălelei, ce-aş face! Pentru că acum este un singur corp Ţara Românească… şi puterea mi-ar fi ajutată, dar rămâne de văzut…

Pentru ţara noastră s-a făcut un sfat puternic de a fi un Centru, dar pentru acest scop trebuie să contribuiţi şi voi, şi noi. Nu pot să vi-l spun decât doar că toate celelalte ţări, nu numai vecine, ci şi din depărtări li se vor îndrepta privirile ca spre un Far şi dacă vor reuşi, meritul va fi numai al iubirii tuturor acelora care s-au jertfit din neamul care ne tragem toţi. Voi poate nu ştiţi, dar noi ştim. Mulţi dintre voi cei vii care trudiţi pământul, înalţă jertfe plăcute, ce face să se desăvârşească scopul despre care v-am vorbit acum. Aceste altare vii face ochiul

puternic să privească spre ele, aceste altare vii vor ţese iubirea să desăvârşească ceea ce toţi dorim.

V-am vorbit cam mult, dar mi-aţi făcut mare bine că am putut lua contactul prin voi cu cei dragi dintre care am plecat. Acum mă întorc la ai mei, iar pe voi vă las tot între ai mei.

George: - Ne permiţi o întrebare, două?

Decebal: - Sunt de acord!

George: - Vrei să ne spui din ce strat faci parte, unde este locul tău în lumea luminilor?

Veronica: - Schiţează un zâmbet…

Decebal: - Nu mă întreba, pentru că pot merge oriunde vreau. Ajung şi în preajma Tronului şi am încuviinţarea să cercetez pe toţi cei dragi, chiar până la voi. Aşa că nu mai are rost să vă spun fixarea mea!

George: - Dar Zamolxis? El ce loc are? Sunteţi fraţi sau…

Decebal: - Culorile care se aseamănă au acelaşi parfum, au aceeaşi acţiune. El e cu partea lui, eu cu a mea, dar lucrăm pentru aceeaşi acţiune. Libertate deplină pentru amândoi de a ajunge în preajma Tronului şi de a veni până la voi.

George: - Îţi mulţumim!

Veronica: - Stai aşa, a venit Zamolxis!...

Decebal: - Ca să vă dovedesc unitatea noastră şi iubirea faţă de voi, am dispărut şi am venit amândoi să vă prezint pe acela care nu doarme, ci veghează pentru voi şi patria voastră, care nu doarme ci veghează alături de mine şi de toţi luptătorii născuţi din neamul nostru. Acum vă învăluim în dragostea noastră de prieteni, fraţi şi luptători, rugând pe cel Atotputernic să faceţi şi voi parte din ceata biruitoare!

Veronica: - Gata! … Au dispărut amândoi…

Bucureşti, 22 august 1977

A LE X A N D RU C E L B U N

- alb curat, mătăsos, cu cordon;
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a cunoaşte pe Alexandru cel Bun, Domnil Moldovei.

Veronica: - S-a deschis Drumul…au apărut Calemnis şi invitatul. Alexandru e îmbrăcat ca un diacon, într-un stihar alb şi cu un brâu de mătase lucitoare tot albă. Capul descoperit, o mică barbă şi păr tăiat scurt. Are un duh bun, liniştitor, o expresie blândă a unui om împăcat cu sine… ochii blajini, faţă blajină…L-am salutat.

Alexandru: - În Numele aceluia prin care m-aţi chemat, Domnul şi Stăpânul a toate, cer binecuvântarea pentru voi, copii mei, fraţi şi prieteni iubiţi!

Mulţumesc pentru devotamentul vostru în lucrul ce-l faceţi în lumina adevărului. E o treabă îndrăzneaţă, dar lăudabilă. Ştiam că o să ne luaţi în deschiderea dragostei voastre şi ne-am bucurat că sunteţi copii patriei nostre.

Ce doriţi de la mine?

Veronica: - Parcă-i Sfântul Nicolae, aşa este de blând…

George: - Vrem să ştim mai întâi în ce strat eşti?

Alexandru: - Voi se credeţi?

George: - Păi după cum ai hainele, în V sau VI.

Alexandru: - Da! N-aţi greşit cu aprecierea. Sunt în VI. Mă bucur de o foarte mare favoare din partea Părintelui Luminilor.

George: - Ai mai venit pe pământ de atunci?

Alexandru: - Nu!

George: - Vrei să ne spui ce prieteni mai ai în VI?

Alexandru: - Nu avem prieteni şi nici duşmani. Suntem o familie cu toţii în stratul în care mă aflu. O să vorbiţi cu fiecare în parte când îi veţi chema şi rezerv plăcerea lor ca singuri să-şi spună locul de înaltă bucurie, de nespusă frumuseţe.

George: - Vrem să-ţi vedem culorile de bază!

Veronica: - Alb curat mătăsos şi tot cu un cordon argintiu…

George: - Ce înseamnă acest cordon Alexandre?

Alexandru: - Legământul de credinţă faţă de poporul pe care l-am condus.

George: - Vrem acum să-ţi vedem raza de acţiune a câmpului magnetic!

Calemnis: - Notaţi după metru vostru 92 de cm. Fiţi binecuvântaţi dragii mei!

Bucureşti, 24 august 1977

M I R C E A C E L B Ă T R Â N

Domnitor al Ţării Româneşti - secolul XV.

- alb curat, cu brâu mătăsos;
- Stratul V

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc să discutăm cu Mircea cel Bătrân.

Veronica: - S-a deschis Drumul… vin doi: Calemnis şi Mircea cel Bătrân. Mircea poartă păr lung şi barbă şi poartă haine ca romanii… expresie de om bun, blajină….

Am rostit cuvenitul salut. Calemnis îi dă cuvântul.

Mircea: - În Numele Tronului de Lumină prin care a-ţi cerut deschiderea dintre noi şi voi, iubiţii mei prieteni şi fraţi, cer vouă binecuvântare, iar eu vă îmbrăţişez cu părintească iubire mulţumindu-vă!

Mare plăcere mi-aţi făcut prin invitaţia şi convorbirea noastră. Da am fost conducător şi îndrumător al poporului român. Aş fi putut face mai mult decât am

făcut, dar se vede că forţele mi-au fost mai mici ca la alţii. Totuşi am fost cinstiţi faţă de ţară şi de poporul meu, drept răsplată primind de la Părintele Luminilor în urma închinării mele, fixarea în stratul V.

De aici de unde mă găsesc şi până în preajma Tronului de Lumină locuiesc cei care s-au luptat în viaţa pământului ca să fie curaţi sufleteşte şi trupeşte, cinstiţi în intenţiile lor şi lucrători în lumina adevărului pentru semenii lor. Deci după cum ştiţi, locuitorii straturilor sunt gradaţi pe trepte de energie şi lumină, iar tu eşti atras de locul pe care l-ai căpătat în viaţa pământului prin munca curată şi cinstită, prin efort şi abnegaţie. Nu te atrage locul unde ai plecat, ci faptele pe care le-ai făcut în trup fiind, ele îţi dau fixarea pe treapta pe care o meriţi.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb curat şi cu un brâu frumos, mătăsos.

Mircea: - Cingătoarea domnitorilor înseamnă legământul faţă de poporul pe care îl conduci.

George: - Dorim să-ţi ştim acum câmpul luminii.

Calemnis: - După metrul vostru: 80 cm.

George: - Şi acum raza de acţiune magnetică.

Calemnis: - 9,60 metri.

George: - Vă mulţumim!

Calemnis a rostit binecuvântarea şi s-a retras.

Bucureşti, 28 august 1977

Ş T E F A N C E L M A R E

Domn al Moldovei (1457-1504)

- argintiu cu potir pe piept;
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu Ştefan cel Mare, Domnul Ţării Moldovei, cea mai ilustră personalitate a întregii istorii, cel ce a înfrânt puterea otomană în nenumărate rânduri, cel mai mare ctitor de biserici şi mânăstiri din întreaga istorie a poporului român.

Veronica: - A apărut Calemnis şi Ştefan cel Mare… Ştefan este îmbrăcat într-un stihar alb, cu brâu foarte frumos de mătase, poartă barbă, are mustăţi şi plete, ochii de vultur scânteietori.

Am rostit cuvenitul salut, iar Calemnis ne-a răspuns cu os curtă binecuvântare.

Ştefan: - Gloriosul Părinte a cărui privire pătrunde peste tot, să privească şi asupra voastră copii mei iubiţi, fraţi şi prieteni, dăruindu-vă putere şi har, iar eu vă îmbrăţişez cu părintească iubire!

Vă mulţumesc pentru simpatia voastră faţă de mine. Simpatia voastră şi a tuturor adresată persoanei mele merge direct la Tronul de Lumină, la Acela care

m-a ajutat şi dirijat în viaţa pământului. Bine ştiţi că am fost Domnul Moldovei, bine ştiţi că am luptat apărându-mi patria, neamul şi credinţa, dar aceste vâlvătăi de încredere în biruinţă din care luau toţi care mă înconjurau, veneau de la Marele şi Giganticul Conducător, care din câte am putut să văd şi să înţeleg a iubit şi iubeşte acest neam de români, care prin aşezarea lor geografică au fost jefuiţi şi maltrataţi în nenumărate rânduri, dar au şi biruit. Vitejiile pe care le-am avut, repet, mi-am dat seama abia acum când m-am văzut închinându-mă în faţa Tronului de Lumină, înconjurându-mă sute de mii de oşteni ce nu gustaseră viaţa pământului, care cu un aer prietenesc mi-au numit numele ca frate şi prieten şi din priviri am înţeles că ei mă ajutaseră în nenumărate rânduri.

Rezultatul acestor lupte, rezultatul ascultării care suna în fiinţa mea, ce să fac şi cum să fac, mi-a răspuns cu o neaşteptată şi fantastică iubire din partea tuturor celor ce m-au ajutat, ducându-mă cu alai între cete de gânditori, între cei ce au ştiut să facă din viaţa lor o operă închinată semenilor lor, repartizându-mă cum nu mi-am putut eu închipui în mijlocul lor, în stratul al VI-lea.

Nu am meritat pentru că am avut păcatele mele ca om, dar în cântarul dreptăţii divine a biruit eforturile mele, arse fiind în focul dragostei toate slăbiciunile mele omeneşti. Aici unde sunt, sunt într-o permanentă bucurie, înconjurat de alţi conducători de popoare şi cerem ca şi cei ce sunt mai jos ca noi în V, cerem permisiunea să vină între noi şi să petreacă cu noi.

George: - Vrei să ne arăţi culorile de bază?

Veronica: - Argintiu cu potir pe inimă…

George: - Vrem să-ţi cunoaştem acum câmpul luminic şi raza de acţiune magnetică!

Calemnis: - După metrul vostru, câmpul luminic este de 1,92 m, iar raza de acţiune magnetică mensonică de 12,70 metri.

Fiţi binecuvântaţi!

George: - Vrei să ne mai spui Calemnis, din ce strat a coborât Ştefan cel Mare?

Calemnis: - Este desprins dintr-o mare forţă a unui gigantic conducător din Oraşul de Aur.

George: - Ştii cumva cum îl cheamă?

Calemnis: - Nu!

Le-am mulţumit şi s-au retras.

Bucureşti, 24 august 1977

V LA D Ţ E P E Ş

Domn al Ţării Româneşti, sec XV.

- alb curat, cu brâu mătăsos;
- Stratul V.

Veronica: - A apărut. E îmbrăcat în stihar cu brâu lat, având o expresie foarte severă. Are doar mustaţă, părul scurt, capul descoperit. L-am salutat.

Vlad Ţepeş: - Binecuvântat fie cel care a deschis între noi şi voi acest Drum de Lumină şi îl rog să reverse spre voi harurile sale cele bogate, iar eu vă îmbrăţişez cu sfântă şi frăţească iubire!

Ce pot să vă spun de mine? Ştiţi din istorie şi necazurile şi bucuriile mele. Mare lucru nu am făcut, dar m-am străduit să fac. Am vrut să fac mai mult. Mulţi dintre duşmani i-am avut chiar între cei ce mă înconjurau, dar nu mai are nici o valoare. Odată cu sfârşirea activităţii pământene se sfârşesc toate şi fiecare capătă locul pe care l-a meritat. În fiinţa mea şi în toate intenţiile mele pot spune cu fruntea sus că am fost sincer. Am fost sincer chiar şi în cruzimea pe care am arătat-o cu cei ce lucrau fărădelegile. Am vrut să am ordine în ţară şi de aceea am fost necruţător cu orice abatere de la legile ţării pe care înţelegeam să le păstrez cu sfinţenie.

Da, am introdus tragerea în ţeapă! Pedeapsă capitală şi deosebit de aspră pentru că sunt o fire care nu pot cruţa nedreptăţile, sub orice forma s-ar manifesta ele. Am pedepsit, dar nu cu patimă, nu cu ură, ci pentru a instaura ordinea şi cinstea în ţara mea.

M-am dus cu fruntea senină să mă închin în faţa Stăpânului în care am crezut. Rezultatul acestei activităţi a mea, a fost acceptarea din partea Stăpânului pentru a intra printre fericiţii stratului V, care m-au primit într-o atmosferă sărbătorească şi pot spune că şi acum viaţa de aici este o permanentă sărbătoare.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb curat fără nici o dungă roşie. Are brâul lat ca şi Ştefan cel Mare.

Calemnis: - Ştiu ce urmează să vreţi să ştiţi, de aceea vă spun eu: câmpul luminic este de 1,15 metri, iar raza magnetică mensonică de 8,80 metri.

George: - Dorim să ştim din ce strat a venit Vlad Ţepeş.

Calemnis: - Nu ştim, în orice caz el nu aparţine de cei veniţi din Oraşul de Aur.

Le-am mulţumit şi s-au retras.

Bucureşti, 29 august 1977

M A T E I B A S A R A B

Domnitor al Ţării Româneşti, sec XVI.

- alb luminos, cu mic potir pe piept;
- Stratul V.

Veronica: - Se văd două persoane: Calemnis şi invitatul nostru. Matei este îmbrăcat într-un stihar alb, cu un mic brâu… barbă scurtă, o figură foarte blândă, chip bun. I-am salutat, iar Calemnis a rostit o scurtă binecuvântare, dând cuvântul apoi lui Matei Basarab:

- Tronul de Lumină care a binevoit deschiderea Drumului de Lumină între voi şi noi, să vă binecuvânteze, fraţii şi prietenii mei, iar eu vă îmbrăţişez cu părintească iubire. Mă bucur pentru simpatia ce o aveţi faţă de Domnitorii voştri, printre care mă număr şi eu. Faptul că vreţi să ştiţi la ce grad de iubire au ajuns în faţa Tronului, Domnitorii ţării voastre, aceasta este un lucru lăudabil pentru voi şi de aceea cer Celui Atotputernic să vă răsplătească pe voi.

După cum ştiţi eu mare lucru nu am făcut. Am fost conducător de popor, şi pe cât am putut am luptat să fiu cinstit faţă de mine, faţă de Cel care mă conducea pe mine şi faţă de cei pe care îi conduceam eu. Aceasta a făcut ca Prea Bunul Dumnezeu creator a toate să-mi dea ca recompensă aşezarea între mulţi cunoscuţi, prieteni şi fraţi luptători, aşa cum de fapt sora noastră a simţit că aş fi în V. E o mare favoare pentru mine faptul că sunt în V, deoarece eu nu am făcut mare lucru. Bucuraţi-vă şi voi că avem de la Legile care ne înconjoară şi ne satisfac dorul, bucuraţi-vă că avem drumul deschis să intervenim când voi veţi fi la nevoie.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb luminos cu brâu şi cu un mic potir pe inimă.

Calemnis: - Câmpul luminic al invitatului vostru este de 1,25 metri, iar raza de acţiune magnetică mansonică de 10,20 metri. După cum vedeţi, câmpul magnetic mensonic are o foarte largă variaţie care bineînţeles este în strânsă legătură cu câmpul luminic.

Bucureşti, 29 august 1977
(în continuare)
VASILE L U P U
Domn al Moldovei, sec. XVI.
- alb luminos, cu mic potir pe inimă
- Stratul V.

Veronica: - E îmbrăcat la fel ca Matei Basarab, faţă luminoasă, mai înalt, cu chip bun, prietenos; are şi o mică barbă.

Am rostit cuvenitul salut, la care Calemnis ne-a răspuns binecuvântându-ne.

Vasile Lupu: - Tronul de Lumină, uriaşa fiinţă pe care noi o numim Dumnezeu, să vă dea vouă har şi putere, lumină şi pecetea iubirii pentru lucrarea voastră, iar eu vă îmbrăţişez cu sfântă şi părintească iubire.

Vă mulţumesc ca şi fratele meu pe care l-aţi chemat înaintea mea pentru preţuirea voastră ce o aveţi faţă de Domnii voştri şi pentru că nu i-aţi uitat nici pe ei, fiţi binecuvântaţi de Acela care mişcă toate!

Nu ştiu dacă la mine a fost ceva mai deosebit, dar dragostea de popor, de Dumnezeu a pulsat odată cu inima mea. Respectul pentru cele sfinte m-a făcut să fiu prinţ şi Domn şi în V, lângă fraţii mei de neam şi de luptă. Nu am să vă spun altceva decât că sunt mulţumit şi preafericit. Pentru prea mare iubire din partea Creatorului faţă de mine, zic, fac parte dintre fericiţii stratului V, bucurându-mă de frumuseţea naturii înconjurătoare şi de dragostea familiei spirituale din care fac parte.

George: - Dacă vrei să ne arăţi baza spirituală!

Veronica: - Are un alb ceva mai luminos ca Matei, brâul mai frumos şi un potir pe inimă.

Calemnis: - E rândul meu să vă spun acum: câmpul luminic îl are de 1,5 metri, iar raza de acţiune magnetică mensonică de 11,20 metri.

Ca şi Matei Basarab, invitatul nostru de acum a fost iniţial în stratul VIII, făcând parte dintr-un mare spirit de acolo, dar prin activitatea depusă pe pământ nu a reuşit să cucerească decât fericirea din stratul V.

Bucureşti, 29 august 1977

(în continuare)

V E N I A M I N C O S T A C H E

Mitropolit al Moldoveii, sec. XVI.

- argintiu luminos cu potir pe inimă şi tringhi pe frunte cu punct luminos
- Stratul VIII.

Veronica: - A venit… e cu capul descoperit, poartă barbă, are un aer maiestuos, ochi ageri de vultur, îmbrăcat în stihar alb şi cu brâu mătăsos.

L-am salutat.

Venianim: - În numele Glorioasei Iubiri vă binecuvântez şi cer har pentru voi, copii mei iubiţi! Cu dragoste părintească vă binecuvântez şi eu, cerşind Atotputernicului ploaia harică permanentă peste voi şi peste lucrul vostru. Mulţumesc pentru iubirea şi preţuirea voastră faţă de mine. După cum ştiţi am fost Mitropolitul Ţării Moldovei, am păstorit biserica şi pe credincioşi, ascultând întâi de Cel ce mă păstorea pe mine, lăsând fiilor mei duhovniceşti ceea ce am putut eu pătrunde şi ceea ce a m reuşit să descopăr spre binele lor şi slava Creatorului meu. Nu am făcut lucruri atât de importante în viaţa pământului pentru semenii mei. NU-I TOTUL CE FACI, CI CUM FACI! Nu tot lucrul este pentru preamărirea Creatorului şi binele semenilor. Nu tot omul este rânduit să pătrundă anumite voinţe ale divinităţii şi dorinţele lui pentru binele pământenilor.

Merit mare nu am avut, fiindcă am venit cu bagaj bun şi este normal că am putut face ceva, fiindcă am fost o esenţă superioară, pentru că venisem cu climatul locului de unde am plecat şi am lucrat cu sârguinţă pe tărâmul duhovnicesc. Faptul că am ascultat întru totul în viaţa pământului de glasul lăuntric, mi-am păstrat haina nepătată prin furtunile vieţii şi m-am reîntors în VIII de unde mai înainte plecasem. Când m-am reîntors am ştiut că mai înainte făcusem parte tot din VIII, pentru că locul ce-l aveam, tot în el am revenit. Aşa că mare merit nu am avut, pentru că eram venit dintr-un strat atât de înalt, astfel încât a fost normal să ascult comenzile interioare care îmi ordonau viaţa în mijlocul căreia mă aflam. Puteam să nu ascult şi să mă îndulcesc şi eu cu acele dulciuri pe care le înghiţi şi apoi le simţi amăreala şi de le-aşi fi gustat nu mi-ar fi fost posibilă reîntoarcerea de unde am plecat.

Tentaţiile pământului sunt diferite şi de le asculţi, îţi trebuie enorm pentru a te ridica la nivelul de unde ai căzut.

Ştiu că doriţi să-mi cunoaşteţi baza spirituală. Cu plăcere v-o ofer.

Veronica: - Argintiu luminos, potir pe inimă şi triunghi cu punct luminos în mijloc. Vai ce frumos e!... parcă nu mă satur privindu-l!

Calemnis: - Vă spun eu: Câmpul luminic este de 2,15 metri, iar câmpul magnetic mensonic este de 18,40 metri.

George: - Vă mulţumim!

Calemnis: - Fiţi binecuvântaţi prea iubiţii mei!

Bucureşti, 30 August 1977

H O R I A, C L O Ş C A ŞI C R I Ş A N

Conducătorii răscoalei ţărăneşti din Transilvania, 1784

- argintiu lucitor, cu potir luminos
- Stratul VI, toţi trei

Am cerut binecuvântarea Tatălui Ceresc de a discuta cu cei trei conducători ai răscoalei ţărăneşti din Transilvania din anul 1874: Horia, Cloşca şi Crişan.

Veronica: - Vin… au apărut!... Este Calemnis împreună cu cei trei… Ce frumoşi sunt! Parcă unul e mai luminat ca celălalt. Toţi trei sunt îmbrăcaţi în stihare albe cu brâie de mătase. Nu au barbă, au numai mustăţi, iar părul le atârnă pe umeri. Unul din ei e mai luminos. Vom vedea noi cine este.

I-am salutat, iar Calemnis după obişnuita-i binecuvântare dădu cuvântul invitaţilor.

Cel luminos: - Iubiţi fraţi şi prieteni! Eu Horia, cer Prea Luminatului Stăpân, Părinte şi Creator a toate, să toarne din darurile Sale cele bogate peste voi şi munca voastră, iar eu vă îmbrăţişez cu sfântă şi frăţească iubire.

Am venit la voi cu fratele meu de o credinţă, de o luptă şi de un neam Cloşca… şi cu fratele Crişan, care la fel a luptat cu aceeaşi inimă şi cu acelaşi dor de a ne ajuta semenii, fraţii noştrii cei oropsiţi şi sărmani. Nici o luptă nu-i mai frumoasă ca aceea de a lupta pentru semenii tăi. Nici o râvnă nu e mai răsplătită ca aceea de a-ţi da viaţa pentru semenii tăi.

Eu de felul meu în viaţa pământului am fost mai vorbăreţ. De aceea am luat eu cuvântul, cu toate că noi trei una suntem. Ne-am iubit ca fraţii dintr-o mamă şi fiecare din noi a luptat cât i-a stat în putinţă spre a-şi ajuta neamul. Sângele nostru vărsat, trupurile noastre sfârtecate de cei care se băteau cu pumnul în piept că fac dreptate în numele lui Dumnezeu, ne-a ridicat la ranguri mari, pe care niciodată nu ne-am fi închipuit că le vom atinge. Nu că nu am fi crezut, dar nu cutezam să ne ridicăm cu mintea la aşa mare favoare din partea Aceluia care cu dreptate răsplăteşte fiecăruia. Pentru că eram convinşi de o dreptate care depăşeşte puterile noastre, am pornit răscoala. Doar aşa om scoate dreptul amărâţilor şi necăjiţilor de ţărani.

Ce să vă mai spunem? Ştiţi şi voi din truda şi calvarul nedreptăţilor şi totuşi năzuinţele noastre au fost duse la bun sfârşit de alţii. Nu puteau rămâne pe loc! Acum doar atât vă putem spune ca români şi fraţi ai voştri, pentru a vă bucura şi voi, că ne-a făcut parte Cel care cântăreşte cu dreptate de a sta lângă regi şi împăraţi cinstiţi şi drepţi, lângă gânditori, cercetători şi mari filozofi care ne-au primit ca pe nişte prinţi. Ne-am văzut deodată prinţi în ceea ce spuneţi voi în stratul VI.

Cât de mult se răsplăteşte puţinul cinstit şi curat făcut pentru munca sau lupta pentru cei de lângă tine!

George: Vedem că sunteţi cu adevărat nişte sfinţi martiri ai neamului nostru. Vă rugăm acum să ne arătaţi baza spirituală!

Veronica: - Horia este argintiu lucitor, Cloşca argintiu luminos, iar Crişan un argintiu mai pal. Toţi trei au potire pe inimă, a lui Horia este însă ceva mai mare şi mai frumos. Toţi trei au şi brâie mătăsoase…

George: - Vrem să le cunoaştem numai câmpurile luminice.

Calemnis: - După metru vostru pământean, Horia are 2,50m, Cloşca, 1,85 m, iar Crişan 1,73 m. Câmpul magnetic mensonic a lui Horia este de 18,80 m, ceea ce reprezintă o adevărată excepţie pentru cei din stratul VI.

Aflaţi că toţi trei sunt veniţi din stratul VIII, toţi trei au fost „trimişi" speciali pentru a lupta.

Şi acum fiţi binecuvântaţi preaiubiţii mei!

Veronica: - Vă mulţumim!... S-au retras toţi patru.

Bucureşti, 31 August 1977

G H E O R G H E D O J A

Conducătorul răscoalei din Transilvania, 1514

- argintiu luminos,potir pe piept si mic triunghi pe frunte
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu conducătorul Răscoalei ţărăneşti din Transilvania din 1514, Gheorghe Doja.

Veronica: - Au apărut două persoane: Calemnis şi invitatul nostru. Doja e îmbrăcat la fel ca Horia, stihar alb, brâu de mătase, fără barbă, cu puţină mustaţă, expresia foarte bună, blândă, însă autoritară, măreaţă, majestoasă!...

Am rostit cuvenitul salut, iar Calemnis ne-a răspuns cu obişnuita sa binecuvântare.

Doja: - Părintele Luminilor care a binevoit să deschidă între noi şi voi Drum de comunicare, să vă binecuvânteze pe voi iubiţii mei fraţi şi prieteni!

Da, am fost răzvrătit contra unei forţe nedrepte. Am fost un răzvrătit asupra unor oameni nedrepţi şi necinstiţi, care ştiau numai să biciuiască pe cei oropsiţi şi săraci. Am foat aprig de revoltat văzând pe fraţii mei ardeleni în mijlocul cărora m-am ridicat, cât de mult poate să sufere de la cei ce se băteau în piept, fălindu-se cu averea şi credinţa lor. Nu mi-a fost uşoară această răsplată, adică uciderea mea prin torturi din partea nelegiuiţilor, dar ei acum nu mai sunt, iar răzvrătirea mea trăieşte. Pentru că nu am făcut tot ce am făcut decât pentru oameni şi semenii mei, Creatorul dreptăţii a binevoit să-mi răspundă cu o răsplată pe care niciodată nu mi-aş fi putut-o închipui să o am şi la care niciodată nu m-am gândit, crezându-mă mult prea mic…şi-apoi…în atâtea necazuri câte aveam, nu mai aveam răgaz să mai cred că mai există vreo fericire pe alt tărâm. De aceea am avut favoarea ca mai târziu să primesc alături de mine pe fraţii mei de luptă in VI, aici unde mă aflu eu acum. Aceştia sunt Horia, Cloşca şi Crişan. Adevărat, fiecare parte din regiunile Ţării Româneşti avea ceva de suferit din cauza vecinilor, din cauza celor lacomi şi hrăpăreţi, care împărţeau

numai nedreptatea şi minciuna. Noi însă cei din părţile Ardealului - să nu supăr pe fraţii mei - noi cei din Ardeal am suferit mai mult ca ei, siliţi fiind la nenumărate răscoale cunoscute în istoria voastră.

George: - Cum ţi-a fost moartea în torturile groaznice la care ai fost supus?

Doja : - Mai amară a fost viaţa pământului, moartea a fost dulce. Mai grea a fost viaţa sub asupritori străini de neam şi de credinţă.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Argintiu luminos, mai ceva ca Horia, cu brâu de mătase lucitor şi cu potir în dreptul inimii. Are şi un mic triunghi pe frunte.

Calemnis: - Acum vrei să-i cunoşti caracteristicile spirituale. Vi le spun: câmpul luminic este de 2,60 m, iar câmpul magnetic mensonic este de 19,50m.

George: - El din ce strat a venit?

Calemnis: - Tot din VIII, provenit dintr-un spirit gigantic.

Bucureşti, 31 August 1977

CONSTANTIN BRÂNCOVEANU

Domnitor al Țării Româneşti, sec XVIII

- argintiu luminos cu potir și triunghi pe frunte
- Stratul VI

Veronica: - Brâncoveanu este tot în stihar, tot cu brâu, capul descoperit, puțină barbă, părul până la umeri, un chip plin de lumină și de bunătate. Ochii sclipesc într-o lumină cerească…

L-am salutat.

Brâncoveanu: - În numele Creatorului a toate, în numele Părintelui ce stă pe Tronul de Lumină prin care s-a deschis între voi și noi, drum de comunicare, cer ploaie harică peste voi, frații și prietenii mei dragi, iar eu vă îmbrățișez cu părintească iubire, mulţumindu-vă pentru preţuirea şi aleasa simpatie ce o aveţi pentru mine.

Cu plăcere au ajuns în nenumărate rânduri la urechile mele, la fiinţa mea scăldată în lumină, expresiile voastre rostite în nenumărate rânduri cum că şi eu ar fi trebuit să fiu aşezat în calendarul bisericii, intre sfinţi, înaintaşii mei. Nu are importanţă deosebită pentru neam şi ţara din care te-ai ridicat prin curmarea firului pământean, zic, importanţă deosebită o are aşezarea în tărâmul care ajungi, de unde poţi să intervii pentru cei dragi din mijlocul cărora ai plecat. Este bine şi frumos să-ţi verşi sângele pentru credinţă şi neam. Este atât de dulce ruperea de pământ când o faci pentru semenii tăi înainte de vreme, silit de alţii. Dârzenia ta faţă de hotărârea altora te ajută să te ridici şi mai sus în extazurile iubirii divine în care dacă ai şi crezut, vii ca la tine acasă, fericit că ai dezbrăcat haina robiei.

Câtă bucurie am avut când mi-am văzut proprii mei copii ridicaţi la rangul bărbaţilor desăvârşiţi, pentru că au ascultat de tatăl lor, iubindu-şi credinţa şi

neamul. Nelegiuiţii turci văzând că nu vreau să-mi vând credinţa şi neamul, m-au silit să asist la decapitarea propriilor mei fii, ca la urmă să mă ucidă şi pe mine. Când am ajuns cu toţii Sus, ne-am îmbrăţişat între noi, precum şi cu ceilalţi fraţi ai noştri români care au luptat pentru aceeaşi idee de a salva semenii şi fraţii lor.

Am crezut şi nu mi-a fost de mirare că Cel Atotputernic nu-mi va răsplăti cu prisosinţă jertfa, dar parcă ceea ce a primit, fixarea în stratul al VI-lea alături de fii mei, mi-au depăşit aşteptările, punându-mi coroană biruinţa propriilor mei fii.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală, martir al neamului nostru!

Veronica: - Argintiu luminos, brâu luminos, potir mare de preot şi tringhi pe frunte cu lumină la mijloc

George: - Calemnis, vrei să ne spui celelalte caracteristici?

Calemnis: - Câmpul luminic îl are de 2,15m, iar câmpul magnetic mensonic de 12,80 m. Şi el a venit din VIII. Ei nu-şi dau seama din ce strat au venit pentru că sunt umbriţi de marile lupte prin care au trecut.

Bucureşti, 1 Septembrie 1977

A N T I M I V I R E A N U L

Mitropolit al Ţării Româneşti, sec XVIII

- argintiu luminos cu potir şi triunghi pe frunte
- Stratul VIII.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu Antim Ivireanul, Mitropolitul Ţării Româneşti, ctitorul Mănăstirii Antim din Bucureşti.

Veronica: - Vin cei doi: Calemnis şi invitatul nostru. Antim este foarte luminos, depăşeşte pe Calemnis. E în stihar alb cu brâu mătăsos, are barbă şi păr până la umeri. Chip luminos, de înţelept, plin de autoritate…

I-am salutat, iar Calemnis a rostit binecuvântarea.

Calemnis: - Părintele Luminilor să vă binecuvânteze pe voi pe iubiţii mei fraţi şi copii. Vă vorbeşte Antim cel luminat.

- În numele Tronului de lumină, în numele forţei care este într-o permanentă mişcare, cer binecuvântare spre voi şi pentru lucrul vostru, iar eu vă îmbrăţişez cu părintească iubire, copii mei dragi!

Vă mulţumesc că aţi dorit să ştiţi de aşezarea mea, de răsplata Iubitorului de oameni, care niciodată nu rămâne dator celor care se dăruiesc şi-şi dăruiesc viaţa lor pentru credinţă strămoşească şi neam.

Am trăit pe pământ iubind pe Dumnezeu şi pe semeni, am trăit pe pământ ascultând de tot ce s-a strecurat în minte de la Acel ce iubeşte atât de mult neamul nostru românesc. Am căutat să las în urma mea ceea ce şi eu am primit de la Acel ce m-a condus şi m-a inspirat. Ce puţin lucrează omul pe pământ şi ce răsplată mare primeşte în fixarea veşnică! Ştiţi viaţa mea, ştiţi cât am luptat pentru Biserică, pentru adevăr, pentru răspândirea Cuvântului Adevărului şi

pentru libertatea patriei, pentru a fi o ţară liberă, departe de stăpânirea turcească. Că până la urmă turcii m-au ucis, ei nu au avut decât de pierdut, dar eu am câştigat această haină, intrarea în armonia perfecţiunii, contopindu-mă cu lumina adevărului. Când am sfârşit, sau mai bine zis când am fost silit să sfârşesc munca pe pământ din cauza cotropitorilor ţării noastre - turcii, m-am înfăţişat în faţa Tronului închinându-mă Aceluia pe care L-am slujit şi ascultat, am binecuvântat pe aceia care m-au aruncat în extazurile fericirii, pe care eu le bănuiam dar nu mi le puteam închipui aşa cum ele sunt în realitate.

Ce puţin cunoaşte omul pe pământ din frumuseţile Veşniciei! Puţini au favoarea de a pătrunde, dar pentru ca să nu iasă prea mult din comunul celor ce-l înconjoară, Cel ce îngăduie să înţeleagă, îi strecoară şi somn şi uitare, căci altfel singur şi-ar curma firul vieţii pentru a ajunge mai repede acolo unde a pătruns. Poţi pătrunde până în preajma Tronului de Lumină, dar nu aceasta este totul. Trebuie să fii într-o permanentă vibraţie pentru tot ce poate fi plăcut spaţiilor pătrunse cu gândul, ca să poţi ajunge şi suporta lumina ce o primeşti prin cuget şi gândire.

Sunt cu fratele Veniamin Costache în Cerul al VIII-lea. Stăm şi veghem de acolo spre toate câte se petrec în ţara noastră şi purtăm de grijă celor ce dovedesc că se pot ridica cu mintea până în zona Împărăţiei Luminilor.

De multe ori ne-am mâhnit văzând cele ce se petrec în ţara noastră şi doream să nu pătrundă privirile Prea Înaltului Guvernator spre a nu lansa prin legea dreptăţii pedepse pentru călcătorii de lege. Doar oameni sunt toţi şi sunt supuşi legilor pământene legate de trup. Ca român, este normal ca privirile noastre să se îndrepte asupra Bisericii şi asupra poporului pe care l-am păstorit şi lucrat. Privim peste tot cu drag. Unde vedem că se perindă eforturi cinstite şi curate nu ne mai uităm la graniţele religiei care în lumea noastră nici nu există.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Argintiu luminos, un splendid potir pe piept şi un triunghi luminos pe frunte cu latura de circa 20 centimetri.

Calemnis: - Puţini se întorc din stratul din care au venit. Antim a reuşit prin eforturile şi jertfa sa să se ridice la înălţimea sa iniţială.

Trecând la caracteristicile spirituale pe care vreţi să le cunoaşteţi, las pe invitatul vostru să vă spună singur.

Antim: - Sunteţi curioşi de detalii. Aţi dorit, şi pentru că aţi dorit, iată vă spun şi eu: câmpul luminic îl am de 2,13 metri iar câmpul magnetic mensonic este… să nu vă miraţi, de 23,90 metri. Aflaţi pentru că ştiu că vă plac detaliile, că m-am reîntors la spiritul meu de bază, discul meu integral din care m-am desprins spre a veni pe Pământ, care poartă numele de Sianom Kantera… Deci numele meu adevărat nu este Antim, ci Sianom Kantera.

George: - Îţi mulţumim!

Bucureşti, 1 Septembrie 1977

T U D O R V L A D I M I R E S C U

Conducătorul revoluţiei din 1821

- alb luminos cu un mic potir pe piept;
- Stratul V.

Veronica: - E îmbrăcat într-un stihar cu brâu. Are numai mustăţi şi păr până în umeri. O expresie plină de severitate, plină de vigoare ca a unui aprig oştean…L-am salutat.

Cel pe care l-aţi rugat să deschidă Drum Luminos între voi şi noi, Părintele iubirii, să vă binecuvânteze, iar eu vă îmbrăţişez cu frăţească iubire, mulţumindu-vă pentru simpatia pe care mi-o acordaţi.

Ce să vă spun despre mine? Că am fost un răzvrătit? Am fost un răzvrătit, dar nu pentru a mă îmbogăţi, ci a-mi ajuta fraţii, semenii mei care zăceau sub jugul exploatării al turcilor cotropitori. Mare lucru nu am reuşit să fac, mare lucru nu am izbutit, dar pentru că intenţiile au fost cinstite, răscoala a rămas nemuritoare.

George: - Dorim să ştim în ce strat eşti!

Tudor: - Mi-era greu să vă spun că sunt lângă Domnii ţării noastre, în preajma lor mă bucur cu ei şi căutăm să ajutăm ţara din care suntem să-şi ducă zilele în înţelegere şi bună rânduială. Sunt în V, de aceea v-am spus că am fost prea favorizat faţă de puţinul care l-am făcut pe pământ.

George: - Dorim să-ţi vedem baza spirituală!

Veronica: - Alb luminos, brâu de argint şi un mic potir în dreptul inimii.

George: - Calemnis, din ce start provine Tudor?

Calemnis: - Aproape toţi conducătorii ţării voastre provin din stratul VIII. Depinde de eforturile fiecăruia pe care le-a depus în viaţa pământeană. Acţiunea este cinstită, dezinteresată, lupta lui a fost pentru dreptate, dar totuşi nu a reuşit să se ridice decât în V, cu toate că şi el provine din VIII.

După cum vedeţi, nu este totul să fii în sânul bisericii, să lucrezi numai pentru biserică, totul este să lupţi cinstit. Mulţi în sânul bisericii voastre de azi sunt leneşi şi comozi, dar şi mai mulţi sunt necinstiţi şi suspuşi fiind pe înaltele trepte ale ierarhiei bisericeşti, nu-şi fac datoria de păstori. În loc să lupte pentru adevăr, stagnează în lene, orbi fiind.

Mai bine să fii un răzvrătit decât un preot meschin care nu-şi face datoria de a trăi în adevăr şi de a împărţi în jurul lui lumină.

N-are rost însă să mai discutăm despre acestea. Voi singuri vedeţi comoditatea şi nevrednicia bisericii voastre, mai bine zis, nu a bisericii, ci a celor ce se consideră că au har şi lumină, dar în realitate zac în întuneric.

Fiţi binecuvântaţi iubiţii mei copii, prieteni şi fraţi!

Bucureşti, 3 Septembrie 1977

M I H A I V I T E A Z U L

Domn al Ţării Româneşti, 1594-1601

- argintiu cu potir pe piept şi triunghi pe frunte
- Stratul VI.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu domnitorul Ţării Româneşti, cel care a realizat pentru prima dată unirea celor trei Principate româneşti: Mihai Viteazul.

Veronica: - Şi-au făcut apariţia două persoane: Calemnis şi desigur invitatul nostru. Mihai este îmbrăcat în stihar alb, cu brâu de mătase, are mustăţi şi barbă, iar părul bogat îl are strâns la spate. Ochi ca de vultur, ţinută de domn adevărat, stăpân pe situaţie…

I-am salutat, iar Calemnis ne-a răspuns prin binecuvântare.

Mihai: - În numele Creatorului, în numele Dumnezeului a toate, fiţi binecuvântaţi şi-I mulţumesc pentru că a binevoit să deschidă între noi Drum de comunicare, iar eu vă îmbrăţişez cu frăţească iubire, mulţumindu-vă pentru simpatia ce o aveţi pentru mine.

A mă lăuda cu ceva, nu am cu ce! Nu am cu ce, pentru că tot ce am făcut pentru poporul românesc şi Ţara Românească pe care am condus-o, nu mi-a aparţinut. Mulţumire trebuie să aduc Divinei iubiri care a turnat în mine acest dor, această poftă de unire, ca toţi copii născuţi de o singură mamă, să se unească, să se înfrăţească şi să se întărească. Deci nu are rost să încep să vă povestesc despre biruinţele mele asupra turcilor şi despre realizarea mult doritului vis al unirii tuturor românilor. Am ascultat de o poruncă pe care o simţeam strigând în mine şi în momentul când m-am închinat în faţa Stăpânului şi Creatorului a toate, am simţit o înaltă satisfacţie când mi-au spus că visul meu de unire se va împlini definitiv nu peste multă vreme. Astfel, am primit fixarea aproape de fraţii mei şi fii ţării pe care am unit-o, fraţii mei cei dragi şi iubiţi, cu care m-am înfăţişat şi cu care stau la sfat în momentele cele mai sublime a iubirii noastre, faţă de poporul şi patria din care ne tragem.

Ştefan cel Mare, pe care voi îl mai numiţi şi „cel sfânt”, şi nu greşiţi, este tunetul iubirii pentru patrie şi neam. Alături de el alerg şi eu în momentele când trebuie ajutată patria şi poporul, implorând forţele din care ştim că ne vine puterea, ca să pătrundă în neamul nostru radiaţii de înţelepciune, ocrotire, vitejie şi pace.

George: - Zicând că eşti alături de Ştefan cel Mare, înţeleg că şi tu eşti din VI. Dorim să-ţi ştim acum şi culorile de bază!

Veronica: - Argintiu, potir pe piept şi un brâu foarte frumos argintiu, iar pe frunte un triunghi…

George: - Dorim să ştim şi celelalte caracteristic!

Calemnis: - Câmpul luminic este de 2,11 metri, iar câmpul magnetic mensonic este de 16,40 metri.

Bucureşti, 4 Septembrie 1977

N I C O L A E B Ă L C E S C U
Ideologul revoluţiei din 1848
- alb curat;
- Stratul V.

Considerând lipsită de interes discuţia cu N. Bălcescu, renunţăm să o mai relatăm.

Din dorinţa de a cunoaşte atât culorile de bază, precum şi stratul din care fac parte Avram Iancu şi Alexandru Ioan Cuza, dăm mai jos cele aflate prin cercetarea lor:

A V R A M I A N C U
Conducătorul revoluţiei din 1848 din Ardeal
-alb luminos cu potir pe piept
-stratul VI.
-câmp luminic 1,82 metri
-câmp mag. mens. 12,80 m.

A L E X A N D R U IO A N C U Z A
Primul domn al Principatelor Unite -1859
-argintiu cu potir pe piept şi triunghi pe frunte
-stratul VI.
-câmp luminic 1,93 metri
-câmp mag. mens. 14,60 metri

M I H A I E M I N E S C U
Eminent poet român, sec XIX
-argintiu luminos cu potir pe piept şi triunghi pe frunte
-Stratul VI.

Veronica: - A apărut ca un vultur… nu pot spune altfel… are un aer de prinţ, îmbrăcat într-o haină albă şi cu un brâu frumos de mătase; ochi mari albaştri, senini, expresie demnă, fineţe şi gingăşie în trăsături. Fără barbă, fără mustăţi, frunte înaltă cum i-o ştim noi, părul bogat. L-am salutat.

Eminescu: - Iubirea Divină care permanent se prăvăleşte spre cei care o imploră să se reverse şi peste voi, fraţi iubiţi şi dragi prieteni. Iar tu, nume dulce Veronica, fii încărcată de iubirea Celui Prea Înalt şi mereu cu cheia în mână, deschizând această Cale de Lumină ce pătrunde ca o rază de soare prin fereastra unei case, tu care eşti veriga de legătură dintre noi şi lumea voastră încâlcită şi amărâtă.

Eu vă mulţumesc pentru toată simpatia ce o aveţi pentru mine şi de toţi românii noştri. Suntem un neam modest, dar iubit de Creatorul Universului, iubit - fiindcă avem mulţi care s-au luptat pentru cinstea şi dreptatea ce va trebui să înfrângă în cele din urmă lăcomia şi ipocrizia celor ce vor să destrame neamul şi să altereze plămada bună a ţării noastre.

Eu ce să vă spun despre mine? Nu am fost un luptător, am creat, am ascultat şi am creat. N-am fost decât un cablu prin care a venit lumina şi a rămas nestinsă prin creaţia care mi-a aparţinut, numai prin faptul că am ascultat ceea ce mi s-a şoptit, ceea ce am citit şi ceea ce am pătruns în frumuseţi care în parte doar eu le-am colorat, le-am dat forme şi dulceaţă. Faptul că am ascultat cu cinste, am fost răsplătit cu răsplată nebănuită de mine, aducându-mă între acei care atât de mult i-am iubit, luptători şi salvatori de patrie şi neam. Acum le cânt mereu frumosul poeziei din mine şi ne desfătăm unii cu alţii cu tot ceea ce am acumulat în viaţa pământului.

Nu mi-aş fi închipuit că există atâtea trepte sau Ceruri.. Că există un Cer, o Împărăţie a Luminii, bănuiam, dar nu mi-aş fi închipuit că există atâtea nivele, atâtea straturi de odihnă şi aşteptare sau de bucurie şi fericire permanentă. Eu în VI sunt permanent beat, beat de fericire, beat de fericirile ce mi se oferă. Sunt răsfăţatul românilor, răsfăţatul fraţilor mei şi nu ştiu de ce asta! Toţi mă iubesc, toţi aşteaptă de la mine cuvântul sau versul meu. De vreau să fie altfel - nu pot, aşa că după cum vedeţi. mă bucur de prea multă protecţie din partea Divinităţii.

George: - Te rugăm acum să ne arăţi baza spirituală.

Veronica: - Argintiu luminos, brâu luminos, potir splendid in dreptul inimii şi triunghi luminos cu un bec ce străluceşte în mijloc.

George: - Dorim acum să-ţi ştim celelalte caracteristici!

Calemnis: - Câmpul luminic îl are de 1,80 m, iar câmpul magnetic mensonic de 11,20 m. Şi Eminescu este venit tot din stratul al VIII-lea.

George: - Vă mulţumim!

Bucureşti, 7 septembrie 1977

G E O R G E E N E S C U

Cel mai mare compozitor român

- alb luminos; mic triunghi
- Stratul V.

Am cerut binecuvântarea Părintelui Ceresc de a discuta cu celebrul compozitor român George Enescu.

Veronica: - Am apărut… Calemnis şi desigur Enescu. E îmbrăcat tot în stihar alb şi cu brâu, fără barbă, fără mustăţi, în vârstă de circa 40 ani. Expresie bună, blajină, ţinută demnă, distinsă…

I-am salutat, iae Calemnis a rostit binecuvântarea.

Enescu: - În numele Creatorului a toate, aţi cerut deschiderea Drumului de umină între mine şi voi. Acel Creator îl rog să vă binecuvânteze, iar eu vă îmbrăţişez cu frăţească iubire, mulţumindu-vă. Mulţumesc vouă pentru simpatia ce mi-o purtaţi, vă mulţumesc pentru că mi-aţi dat prilej de comunicare între mine şi voi.

Ce să vă spun? Am fost după cum ştiţi un compozitor. Am executat ceea ce am pătruns în lumea muzicii. Meritul meu este doar că m-am făcut ascultător ordinelor ce veneau în fiinţa mea. Am lăsat urmaşilor mei doritori de muzică ceea ce a binevoit Cel care frumosul, muzica, cel mai extraordinar balansoar în care se pot simţi bine fiinţele superioare.

Niciodată nu o să auziţi că muzica grea poate să placă oamenilor mărginiţi din lumea pământului, oamenilor inferiori. Fiinţele superioare se înalţă în muzică. Fiinţele superioare văd în muzică o rugăciune de laudă adusă Creatorului a cărui substanţă aste tot muzica. Dacă în lumea noastră există atâta muzică, închipuiţi-vă că aceasta este izvorâtă din mare Izvor al muzicii care este Opalul, Cetatea Luminii şi a Fiinţelor Divine.

Puteţi foarte uşor să deosebiţi oamenii prin ataşamentul şi iubirea ce o au faţă de muzica. Când m-am văzut în faţa Creatorului, a tot ce e frumos, când m-am văzut în faţa Muzicii Întrupate, m-am văzut mic şi pentru puţinul timp petrecut în viaţa muzicală am căpătat permanenta desfătare a muzicii ce se desfăşoară de fapt pe toate treptele şi gradele, precum şi în locul unde sunt eu acum în V, făcând parte din această bucurie, din această mare lume a muzicii divine. Dacă am dobândit acest loc a fost datorită jertfei mele la pupitrul orchestrelor, la arcuşul viorii şi în faţa mesei de lucru, în faţa partiturilor pe care le-am compus.

George: - Te rugăm să ne arăţi baza spirituală!

Veronica: - Alb luminos cu un mic triunghi pe frunte.

George: - Vă mulţumim!

Bucureşti, 8 septembrie 1977
Preacuviosul N I L D O R O B A N Ţ U
- argintiu luminos cu triunghi şi potir
- Stratul VII.

Am rugat să vină cel mai bun prieten al nostru, Ieroschimonahul (schimnic şi preot şi călugăr), Nil Dorobanţu, licenţiat în filozofie şi drept, şi doctor în teologie, un intim prieten al meu care a decedat în aprilie 1977, într-o grea boală, în timpul căreia nu a vrut să primească asistenţă medicală, fără ca să justifice de ce face aceasta. Menţionez că dacă ar fi primit îngrijirile medicului, atacul galopant de care suferea ar fi fost rezolvat.

Veronica: - Vai ce vesel este! Ce frumos! În stihar alb cu brâu argintiu, cu barbă, cu părul despletit pe umeri…L-am salutat.

Nil: - Pe cine să implor să reverse peste voi Har şi iubire? Pe Tatăl, pe Fiul, pe Sfântul Duh, pe Scaun, pe Heruvimi, pe Puteri…? Pe ambasadorii care nu au gustat otrava pământului, pe toţi plăcuţii şi fericiţii din cele şapte straturi? Zic şapte, fiindcă socotesc fericiţi şi pe cei din IV şi pe cei din III. În trei este lumea nevinovăţiei, lumea care se răsfaţă în dulceaţa iubirii divine, copii de la patru până la 12 ani…

Fraţii mei iubiţi! Sora mea iubită! Sunt atât de fericită că am scăpat de robia pământului! Am iubit frumuseţea adevărului şi a luminii, dar nu mi-am închipuit că ar putea fi atât de măreţ totul în lumea în care mă găsesc eu acum.

În lumea pământului mi se spunea Nil „Zănatecul” Când m-am închinat în faţa Tronului de Lumină, format nu din trei persoane cum ştiam eu şi ceilalţi, ci din miliarde de fiinţe, am cerut să-mi rămână şi aici denumirea de Nil Zănatecul, să n-am oprelişti nici aici, cum nici pe pământ nu mi-a plăcut să am oprelişti. Liber am fost pe pământ, liber am cerut să fiu şi aici. La această îndrăzneală a mea, nu ştiu cine m-a împins să cer, a început o muzică între fiinţele ce înconjurau Tronul de Lumină, care m-a îmbătat. Am socotit că e un răspuns afirmativ.

Dragii mei în faţa Tronului Atotputernic nu se vorbeşte. Priveşti, te priveşte, Îl înţelegi, te înţelege, accepţi hotărârea şi dintr-o dată simţi libertatea. Te vezi încadrat în anumite Legi pe care nu le-ai fi bănuit vreodată. Te dirijează… cum să vă spun… ca şi o intuiţie precisă, fără bâjbâieli. După cum ştiţi, eu pe Pământ nu am avut coliba mea, nu am avut adică o locuinţă. Acum de când m-am stabilit aici, pentru că aici am fost adus, de cei care m-au condus, aici am şi eu o locuinţă şi nu o simplă locuinţă, ci un palat; e mic palatul dar mi s-a hărăzit mie.

Ei, ştiam eu de la voi că mi-aţi spus de nişte straturi, de nişte ceruri suprapuse.. ei… acum le-am văzut şi eu, m-am familiarizat cu ele şi aşa cum le-aţi numit voi „straturi”, aşa le numesc şi eu.

Heeei… ce să vă spun? Nu am făcut nimic bun pe pământ, decât am hoinărit încolo şi încoace cu cărţile sub braţ. Rezultatul acestui vagabondaj dezinteresat dragii mei, ca un blestem m-a fixat în VII…

(Şi eu şi Veronica am început să râdem)

Nu râdeţi, aşa sunt eu „zănatec”… hoinăresc şi acum până în IV, până în III, până în II şi mai rătăcesc şi până în unu… Am primit această încuviinţare… Am primit libertatea să hoinăresc prin toate Straturile.. Să vă spună Părintele Calemnis, că el le ştie pe toate…

La voi vin des, aducându-vă aer din aerul fericiţilor. Mă duc în stratul I să le duc şi lor puţin climat îmbucurător şi plin de speranţe. Cel mai bine mă simt în lumea copiilor - vorbesc de straturile până la patru - cel mai bine mă simt în lumea copiilor în III. Nu-ţi ajunge să priveşti, nu există zi, nu există noapte, n-ai timp să te bucuri de tot ce vezi… Şi când mă gândesc de unde am plecat, şi când mă gândesc câţi se tem de moarte şi nu vor să se despartă de mizeria pământului!...

Ei, dar să-i lăsăm pe aceştia, cei morţi se tem de moarte, cei ce sunt însă vii aşteaptă moartea ca pe o salvare din întuneric şi ignoranţă.

Cât am fost pe Pământ cel mai mult m-a mâhnit, cel mai mult m-a întristat întunecimea minţilor omeneşti, lipsa de orizont spiritual, lipsa de preocupări spirituale. Am umblat mult vorbind în dreapta şi în stânga, dând sfaturi şi îndemnuri, dar toate erau zadarnice. În jurul meu găseam numai întuneric, lipsă de duhovnicire, lipsă de spiritualitate şi mai ales prea, prea multă amorţire şi anchilozare.

M-am simţit atât de singur, m-am simţit atât de străin de lumea pământului, încât în rugăciunile mele fierbinţi am cerut Părintelui meu Ceresc îngăduinţa de a părăsi Pământul. Rugăciunea mi-a fost ascultată şi după cum ştiţi boala m-a răpus. Când m-am îmbolnăvit am simţit că este mâna Lui, mâna celui care îmi ascultase ruga…

De aceea vă rog, nu mă învinuiţi că nu am primit doctorul. Înţelegeţi-mă… voi mă înţelegeţi… când a venit doctorul eu începusem deja să ies din trup, aşa că bucuraţi-vă căci unde am ajuns, am ajuns unde am dorit, locul dorit şi căutat de mine. Am scăpat de plictiseala şi întristările pământului… Bucuraţi-vă deci!

George: - Îţi mai aduci aminte de filozofările noastre ce le aveam împreună? Îţi mai aduci aminte de Poiana şi de biroul meu în care discutam?

Nil: - Cu mult drag mi-aduc aminte de „trăncănelile” noastre. Aşa sunt eu, îmi place să glumesc. Trăncănesc şi acum, cum trăncăneam şi în lumea pământului. Nu mi-aş fi putut închipui că există atâta fericire. Eu ştiam că există un Cer unde sunt sfinţii ierarhi ai Bisericii, mucenicii, cuvioşii… dar am văzut şi altceva: că sunt foarte mulţi care nu au avut nume de sfinţi sau mucenici sau cuvioşi, care au luat-o înaintea lor, oameni care deşi n-au trăit în sânul unei religii, au depăşit cu mult pe cei religioşi… Aşa că bunătatea cea divină, Cântarul Dreptăţii, nu se ia nici după haine negre şi lungi, nu se ia nici după fuga în pustie, ci se ia după eforturile care le faci pentru semenii tăi, pentru dragostea de oameni, pentru o viaţă mai bună a celor din jurul tău. Pentru dreptate, pentru adevăr, luptând pentru binele semenilor tăi, creînd valori spirituale, o iei înaintea

celor care se bat în piept cu postul, cu rugăciunea, cu evlavia. Dacă sunt ipocriţi, în ipocrizie mor…

Dar hai să vorbim de ceva mai frumos. Sunt fericit de zborurile voastre, de lucrul vostru, de Lucrarea voastră care va avea un răsunet pe care nici voi nu-l bănuiţi. Zburaţi, zburaţi, zburaţi!...

George: - Arată-ne baza spirituală, te rugăm!

Veronica: - Argintiu luminos cu un superb potir în dreptul inimii şi triunghi luminos pe frunte.

George: - Cam cât de mare este triunghiul?

Veronica: - Latura triunghiului depăşeşte cu mult lăţimea frunţii… cred că are peste 30 de centimetri.

George: - Vrem să-i cunoaştem şi celelalte caracteristici ale spiritului.

Nil: - Am să vă spun eu: câmpul luminic îl am de 1,95 metri, şi câmpul magnetic mensonic de 13,20 metri.

George: - De unde ai învăţat tu să citeşti aceste caracteristici?

Nil: - Păi v-am urmărit pe voi şi am rămas şi eu surprins de detaliile acestea, pentru că în scurtul răstimp de când am venit aici, nici nu am apucat să aud de Câmp luminic, de magnete mensonice… Am văzut la voi, la Părintele Calemnis care mi-a explicat şi mie ce sunt acestea.

Veronica: - Îţi mulţumim iubite Nil şi ne bucurăm că bunul nostru prieten a ajuns în stratul VII, stratul fericiţilor. Vă mulţumim!... S-au retras!

Bucureşti, 8 martie 1967

TRANSA TOTALĂ A VERONICĂI
în care vorbeşte egipteana veche

Informez cititorul că acest fenomen al transei totale prin care a trecut Veronica în seara de 8 Martie 1967, l-am rătăcit iniţial printre şedinţele care nu prezentau interes şi pe care nu le-am introdus în această lucrare

Revizuind acest material cu câteva zile în urmă, m-am oprit asupra acestui fenomen şi l-am considerat totuşi atât de deosebit de celelalte, încât am găsit de cuviinţă să-l ataşez acestei lucrări.

Fenomenul s-a petrecut astfel:

Era seara zilei de 8 Martie 1967, când la ora 19,30 Veronica îmi spune:

- Gigel simt o prezenţă, o putere care mă cuprinde, mă înconjoară şi mă acaparează. Simt nevoia să mă întind în pat. Veronica s-a întins pe canapea şi zâmbind, respira rar.

- Simt o adiere şi un parfum… mă simt cuprinsă de ceva… parcă am intrat într-o cameră exact cât corpul meu.

Mi-am dat imediat seama că Veronica trăieşte un fenomen deosebit şi după felul cum se comporta, mi-am dat seama că va intra într-o transă totală, cum de foarte multe ori dorisem eu să o văd.

Urmă o pauză de circa două minute, tăcere... după care Veronica începu să vorbească într-o limbă necunoscută. Redau integral limbajul pe care-l auzeam, dar din care nu înţelegeam nimic:

Gahton knari de Calemnis
Mare ihem hoh Mahnihalu ta
Crntah colinşah maholinşah toh…
To, to, hoştanoh haben hoşa… partihol parentir
horen şa paren…hohla hanşuh Calemnis dohranu
oconşah homun ton manen to, manen to par Calemnis
hom parem moton hu Veronic. Clot hom tom oton hom
Veronic clot hom hon ştaben hu paranu. Ula urtaben
hu ştaben hu Egipt prot hu cloniho parem hu com
ham şu parem. Verumșta ibanen. O pranom hum lebar
hu tramen hu... tu ma… (n-am înţeles).
I ha ton… na na tum oparen tu şta ima, iba.

Apoi Veronica a început să cânte:

O ta pro… o taren pa o… uh clohen clohen paren
tu ştoh, o clohem to…
Cohnah hohlan na… umah…

Apoi continuă să vorbească:

Umah … trihon pa ştolon ni halen tu u palen to u lahen şo maren u noh halomen i top haren muh Calemnis ho torom halom torom…

Scurtă pauză după care Veronica începu să vorbească pe româneşte:

- Am dorit să ştiţi şi să-mi cunoaşteţi clipele de înălţare, clipele de contopire cu Acela din care m-am rupt, cu Acela prin care m-am ridicat, cu Acel prin care l-am iubit, Părintele Ceresc pe care L-am iubit, eu Calemnis, fratele şi prietenul vostru, care am dorit cerând Părintelui Ceresc să-mi îngăduie să vin prin Veronica să-mi satisfac dorinţa pentru că ea mă primeşte. Părintele mi-a încuviinţat această manifestare, iar eu v-am arătat adoraţiile pe care nu pot să le fac acum decât prin cineva legat de pământ.

Am arătat ceea ce simte un muritor când Îl iubeşte, când Îl are aproape, când Îl slujeşte. I-am spus dorinţele, I-am prezentat biruinţele. I-am cântat mărirea, m-am închinat plecându-mă cu întreaga mea fiinţă, prezentându-mă Lui şi numai Lui.

Acum vorbesc limba noastră a spiritelor, limba pe care o cunoaşte toate fiinţele din tot universul spiritual, limba cerească, limba fiinţelor care au ajuns în

Straturile fericirii şi care după cum vedeţi şi voi, o puteţi înţelege. Eu m-am exprimat prin limba mea maternă, limba pe care am învăţat-o în casa părintească şi prin care am învăţat legile lui Ra, ale lui Isis şi ale lui Osiris.

Fiţi binecuvântaţi! Pacea Părintelui Luminilor să fie peste voi, peste casa voastră, peste lucrul vostru! Hoh to!

Peste câteva clipe Veronica a deschis ochii. M-a rugat să-i frec puţin mâinile care îi erau reci ca gheaţa. Ca să-i înlătur orice temere, i-am spus că nu e nevoie, pentru că arată excelent.

- Ce ştii că a fost? am întrebat-o eu.
- Nimic! Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine.
- Cum, nu ştii nimic?
- Absolut nimic! Am fost parcă sub un anestezic, pe o masă de operaţie. Ce-a fost? Spune-mi şi mie!

Eu, cu lacrimi în ochi, de bucurie, pentru acest fenomen petrecut sub ochii mei, i-am arătat cele scrise şi i-am descris toate momentele petrecute. A rămas uimită, emoţionată, cu atât mai mult cu cât nu ştia nimic din cele petrecute.

Un cititor documentat poate să-şi dea seama că astfel de fenomene s-au mai petrecut pe pământ, Veronica nefiind unicul caz.

8 aprilie 1978

Ieri 7 aprilie 1978, un bun prieten al nostru ne-a adus un articol decupat dintr-o revistă italiană, intitulat: „Ziua predă la universitate, noaptea ascultă vocile spiritelor", semnat Renzo Allegri. Nu cunoşteam titlul revistei, nici data la cere a apărut. Prietenul nostru „nenea Sandu", a primit articolul de la o cunoştinţă din Italia, la data de 3 aprilie 1978.

Renzo Allegri prezintă în articolul său pe profesorul GIORGIO DE SIMONE, autorul cărţii „ Raport asupra dimensiunii X, în care acesta prezintă conversaţii cu un spirit pe care l-a denumit „Entitatea A". Citind acestea m-a surprins coincidenţa literelor „A" şi „X" cu teoria mea asupra lui „Alfa" şi „X"(Omega) din lucrarea noastră „Nunţile necesare".

Au urmat încă trei coincidenţe spectaculoase. Autorul are acelaşi nume de botez ca şi mine: el „GIORGIO" - eu „George". Autorul este, de asemenea, arhitect ca şi mine. În fine lucrarea sa are „cca 500 de pagini, cum spune în articolul său Renzo Allegri, iar lucrarea noastră „ Cercetări în lumea nevăzută" are 502 pagini!...

Ieri 7 Aprilie s-a petrecut un fenomen rar. Pe la orele 11 (înainte de a veni nenea Sandu cu articolul) am simţit o arsură în palma dreaptă. Mi-am dat seama imediat că un spirit vrea să ne vorbească. Am chemat-o pe Veronica şi am pornit să cercetăm.

A apărut SIU KARTA, ghidul lui Veronica, şi ne-a anunţat, pentru prima dată din 1964 de când am luat legătura cu el, că: „FUNIA A ÎNCEPUT SĂ SE STRÂNGĂ LA PAR”, adică… „evenimentele” mult aşteptate se apropie. După patru ore a venit nenea Sandu cu articolul lui!...

Aici doresc să inserez şi fenomenul care a avut loc la ora 10, în dimineaţa aceleiaşi zile: ni s-a comunicat simbolurile fundamentale care vor trebui să domine CETATEA FILOZOFIEI, comform schemei de mai jos:

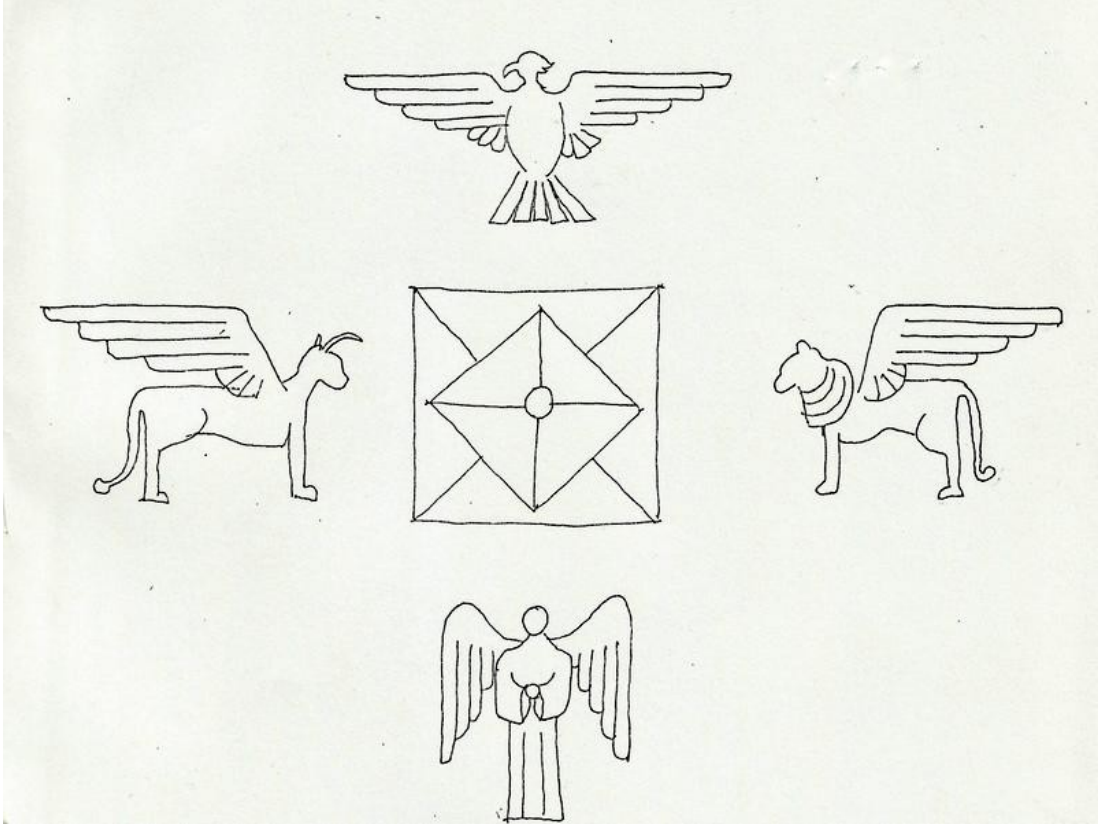

adică s-a confirmat că **România va fi în viitorul apropiat Centrul spiritualităţii mondiale.** Schema de mai sus exprimă PECETEA DIVINITĂŢII prin concretizarea magistralului simbol cifric din Apocalips:

1 - 4 - 4

Revenind la articolul despre GIORGIO DI SIMONE, acesta declară că în cartea sa, numele mediumului (o femeie de 48 de ani, născută în „1930”) nu este divulgat. De asemenea, articolul nu ne spune cum se numeşte acel spirit elevat pe care GIORGIO DI SIMONE îl numeşte „Entitatea A” şi de care spune că era ”un mare filosof, care venea să ne lumineze asupra întrebărilor fundamentale ale existenţei, asupra vieţii şi a morţii, asupra supravieţuirii spiritului după moarte…” etc.

Acum este 7 dimineaţa. Sunt sculat de la ora 5 şi Veronica încă mai doarme (ea s-a culcat mai târziu ca mine).

Întrerup aici prezentarea mea şi aştept până ce vom putea lua legătura cu SIU KARTA. Dorim să aflăm numele mediumului, precum şi al acelui spirit filosof denumit „Entitatea A”. Vrem să cercetăm în acelaşi timp culorile spirituale ale lui Giorgio di Simone, precum şi ale mediumului şi ale „Entităţii A”.

Mă pot aventura într-o previziune: **după conţinutul articolului, avem de-a face cu un cerc de valoare pe care îl pot plasa cert începând cu stratul IV. Deci: mediumul este cel puţin din stratul IV şi cel mult din stratul VI. Deoarece din articol nu am date suficiente, nu mă pot exprima asupra valorii „Entităţii A”. Conform legii culorilor şi a câmpurilor mensonice, entitatea „A” nu poate depăşi stratul VI, deoarece acest „tip” de medium care „cade” în transă dictează şi limitează spiritele ce vin, prin valoarea propriului său câmp magnetic.**

Mi-am permis, deci, ca din studiul articolului să fac o previziune asupra „calităţii” cercului de cercetători, asupra „nivelului” la care se află, în ce priveşte cercul de spirite. Pot afirma încă de pe acum cu certitudine că acest cerc nu a luat contact cu spirite de la stratul VII în sus, nu are cunoştinţă de Oraşul de Aur şi cu atât mai puţin de Opal.

Faptul că în articol se spune că în unele şedinţe s-au produs fenomene de materializare serioase: „S-au dezlănţuit forţe teribile, zburau paltoane, pilaştrii de marmură, grinzişoare de fier. Părea sfârşitul lumii. Şedinţa a trebuit să fie întreruptă din cauza pericolului ce plana asupra mediumului”… Aceasta are o semnificaţie precisă, gravă, care:

Atestă cu certitudine previziuni ce noi nu le putem divulga deocamdată!

„Dezlănţuirea de forţe teribile” anunţau încă de pe atunci ceea ce noi ŞTIM că va fi în curând.

Este ora 7.30. Întrerup şi vin mai târziu.

Ziua de 8 Aprilie a trecut, neputând lua legătura cu spiritele din cauza unor treburi urgente, aşa că am amânat pentru mâine, 9 Aprilie.

Duminică, 9 Aprilie 1978

În sfârşit, astăzi duminică, după ce am venit de la biserică, ne-am aşezat la masa de lucru. De dimineaţă deja Siu ne-a anunţat că va fi o comunicare importantă. În cinstea invitaţilor am pus la pikap Simfonia IX-a din Lumea Nouă de Dvorak. Am ascultat în reculegere un fragment din partea I-a Adagio-Allegro molto, apoi am rostit chemarea.

Am chemat pe Siu Karta şi pe „Entitatea A"- filosoful atât de lăudat de Giorgio di Simone.

Veronica: - S-a deschis Drumul de Lumină. Au apărut siluetele a două persoane …. Da! Văd acum clar. Siu e aşa cum ştim noi, iar cea de-a doua persoană este îmbrăcată într-un stihar de culoarea fildeşului, cu un brâu lat bej mai deschis, spre alb mătăsos lucitor, capul descoperit, păr tuns scurt şi cu o mică, mică bărbiţă. Expresia comună, nimic deosebit. Trăsături armonioase, respiră calm şi liniştit. Ochii blânzi vădind bunătate… fire meditativ contemplativă ca o apă liniştită pe care nici un vânt nu o atinge.

L-am salutat cu respect.

George: - În numele setei de adevăr, în numele efortului de a cunoaşte, ne înclinăm cu respect în faţa voastră, iubiţii noştri. Vă mulţumim că aţi răspuns la chemare. Fiţi binecuvântaţi şi bineveniţi!

Siu Karta: - În Numele Tronului de Lumină, În numele Glorioasei Forţe universale din a cărui izvor de milă pentru pământeni vin la voi ca să comunicăm, cer pentru voi binecuvântare, copii mei iubiţi…

V-am numit copii pentru că eu tot copii văd pe aceia prin care eu vă comunic încă din primi paşi ai copilăriei. V-am povestit în câteva rânduri vouă că-şi aduce aminte ca de un vis uitat, cum în frageda copilărie simţea că fiinţa ei se desparte în două. Eu eram acela şi atunci care îi luam persoana spirituală ducând-o să se încarce din locul de unde venise pentru greaua viaţă pământeană prin care trebuia să treacă ani de-a rândul.

Acum am venit cu invitatul vostru, cel de care atât de mult v-aţi bucurat văzând că şi la alte popoare vin spirite şi comunică voia Creatorului şi câteodată şi iubirea lui care se manifestă pentru cei ce-l cheamă. Nu poartă numele din revistă **în stratul VI în care locuieşte**… dar pentru că face parte din alt neam şi religie decât a acelora care îl ascultă cu evlavie, nu şi-a dat adevăratul nume ca să nu fie respins. Acum îl las pe să vă vorbească. Te rog, frate, vorbeşte!

„Entitatea A": - Fratele meu Siu v-a numit copii săi. Eu vă numesc prieteni, amici prea iubiţi. Au ajuns la mine vibraţiile voastre de bucurie în momentul când aţi citit în articolul care v-a căzut în mână.

Eu nu sunt italian ca neam, ci egiptean. Nu le-am spus acest secret, nici numele nu le-am dat căci nu m-ar fi primit. V-aţi minunat de manifestările fizice, materiale - care s-au petrecut în timpul unor şedinţe. Nu eu le-am făcut. Dar am poruncit altor spirite inferioare să prezinte aceste fenomene fizice pentru

a se încredinţa cei care doreau să „pipăie” şi să vadă precum Apostolul Toma coasta împunsă a lui Iisus. Nu găsesc importante aceste fenomene, dar pentru cei neevoluaţi trebuia, ca să-i zguduie, să-i trezească, să-i încredinţeze că există o Lume vie superioară, mai puţin superioară, foarte superioară, o Lume de excepţie de neajuns, că există locuri de nepătruns.

S-au spus multe de mine şi de alţi fraţi dornici de a-şi manifesta dorinţa de împlinire pe care nu a desăvârşit-o în viaţa pământului.

Prin telefonul prin care au putut să audă comunicările, s-au strecurat şi spirite mici care au căutat să-şi dea importanţă, dar pentru cei evoluaţi nu a fost un deranj ci au căutat să filtreze, să culeagă ce a fost mai înalt, de înaltă filozofie creştină şi chiar sfaturi la cererea şi dorinţa lor, în viaţa de toate zilele.

Nu o să vă supăraţi dacă nici acum nu o să vă spun numele meu, ca să nu-i mâhnesc pe ei, pentru că noi respectăm râvna şi devotamentul celor care ne dau prilej să ne manifestăm dorinţa noastră şi voia Părintelui la care apelăm să fim încuviinţaţi pentru binele celor însetaţi de a cunoaşte necunoscutul şi nepătrunsul.

Acum vă stau la dispoziţie.

George: - Cu ce te-ai ocupat în Egipt?

„Ent A”: - Cu înalta filozofie preoţească.

George: - Ai făcut parte din elita deţinătoare de taine?

„Ent. A”: Da. Am fost cel mai mic, dar eram printre ei.

George: - Îţi mai aduci aminte dacă ai fost înainte sau după Hristos?

„Ent A”: Cu multe sute de ani înainte. Nu pot preciza!...

George: - Îţi mai aminteşti de numele preotului suprem şef al iniţiaţilor?

„Ent A”: Hiroclii- Sevai şi să spună fratele nostru Siu unde se găseşte, căci aveţi mai multă încredere în el.

Siu Karta: - Este un mare preot şi o mare figură care face parte din oraşul de Aur, Între bătrânii sfatului din Oraşul de Aur

George: - Puteţi să ne comunicaţi numele mediumului, căci ea nu a vrut să fie ştiută

„Ent A”: - Asta ar însemna să nu-i respectăm dorinţa. Trebuie să ştiţi că între lucrarea lor şi a voastră e o mare deosebire.

(Ar vrea să spună ceva, şi ceva îl opreşte, spune Veronica.)

Vouă v-am spus din ce neam sunt, lor nu le-am spus, de aceea ezit şi chiar vă rog să lăsaţi, mai bine să le vorbesc eu de voi, că atunci sunt mai crezut eu decât voi, căci s-ar putea crede că aţi pus pe cineva să spioneze, pe când spunând eu de voi, ei vor fi deplin încredinţaţi că eu comunic de la voi la ei şi că avem oarecare familiaritate între voi doi şi ei, cu nuanţe şi parfum diferit provenite din aceeaşi comandă a Divinităţii supreme.

George: - Această lucrare în Italia, a fost la iniţiativa ta sau ai primit această misiune?

„Ent A”: - La cererea mea a fost, la dorinţa mea de a-mi recupera diverse neîmpliniri ale mele, pentru care am primit încuviinţarea Marelui Guvernator

Divin să-mi desfăşor activitatea ani de-a rândul pe pământul însetat al celor doritori.

George: - Am dori să ştim din ce start provine mediumul.

Siu Karta: - Nici Veronica nu ştie din ce strat a venit, aşa că nu răspundem la această întrebare.

Veronica: - De unde ne vorbiţi acum? Sunteţi la noi?

Siu Karta: - Nu. Suntem în VI. De acolo ne vezi, doar ai această putere de a vedea ca-n preajama ta. Aceasta nu e noutate pentru voi.

George: - Cine a aranjat astfel încât să rezulte atâtea coincidenţe de nume, profesie, număr de pagini, A şi X?

„Ent A”: - Te-am crezut deştept, dar nu eşti! (Râd amândoi). Dar nu demult ţi-am spus că există între lucrarea mea şi a fratelui Siu o oarecare unitate, legătură pornită din acelaşi punct, din aceeaşi dorinţă!

George: - E clar!

Siu Karta: - Tronul de Lumină să îndrepte asupra voastră razele sale dătătoare de viaţă

Fiţi binecuvântaţi!

Veronica: - A plecat!

Cu aceasta, încheiem aici cel de-al doilea volum al Lucrării:

„ CERCETĂRI ÎN LUMEA NEVĂZUTĂ”.

(**N. ed**. Prezenta ediție redă în totalitate conținutul manuscrisului)

Cercetările noastre continuă, noi continuăm să solicităm pe cei din Straturile superioare pentru a ne da în continuare lămuriri, pătrunzând mai departe, mai adânc în: „Tainele Uuniversului Spiritual”

Următorul volum, de fapt poartă numele:

„DIN TAINELE UNIVERSULUI SPIRITUAL NEGATIV”, care sintetizează datele din primele două volume şi la care se adaugă comunicările pe care le-am primit personal, începând cu anul 1976, care vin să completeze cele aflate de noi până acum...

CUPRINS

PROLOG 3
Partea I 5
Bucureşti - 2 August 1964, Serafia 25
Bucureşti - 12 August 1964, Serafia 26
Poiana - 15 August 1964, Filip şi Serafia 30
Poiana - 16 August 1964, Filip 32
AMURGUL 34
Doamna LUMINII 38
Filip şi Serafia şi Kikarina Rostar..... 44
CALEMNIS 53
LANDIMON, TARIUM şi TARMIUM..... 55
Filip şi Serafia - 13 Sep.1964, ora 11.00 57
Filip şi Serafia - 13 Sept.1964, ora 15.30 63
Doamna LUMINII - Miriam Maria şi
MARELE DASCĂL.....68
Doamna LUMINII - GEORGINA 80
Doamna LUMINII - GEORGINA 89
CALEMNIS 93
Filip - despre Straturi.....99
PRIMA CĂLĂTORIE ÎN SPIRIT a lui Veronica.....106
SIU KARTA.....109
BUDDHA.....111
SIU KARTA.....113
FAUR (Ioan Botezătorul).....115
FAUR.....116
FAUR.....118
TIEN-CENK.....119
SIU KARTA.....123
Calemnis.....126
Marcello.....129
Sava Truditu.....131
Doamna LUMINII – GEORGINA.....139
IUDA.....145
SOCRIT, MARCU.....150
LUCA EVANGHELISTUL.....160
MOISE.....165
ISAIA, MIHEIA, OSIE.....169
Gingis Khan.....174
DIOCLIŢIAN.....175
Alexandru LĂPUŞNEANU.....175
CALIGULA.....176

CAROL I.....177
CAROL AL V-LEA (QUINTUL).....177
IOAN Hrisostom, VASILE CEL MARE
GRIGORE CUVÂNTĂTORUL DE DUMNEZEU
GALILEO GALILEI.....179
IOAN Hrisostom.....185
IOAN Hrisostom.....190
SF.SIMION STÂLPNICUL.....193
SF.PANTELIMON.....194
IEZECHIEL.....197
IOAN BARBU.....203
VASILE VOICULESCU.....206
SIU KARTA.....213
LUDOVIC AL IX-LEA.....215
LUDOVIC AL XI-LEA.....216
LUDOVIC AL XIV-LEA.....218
PAPA IULIU AL II-LEA.....220
IOAN Hrisostom şi SIU KARTA.....221
NAPOLEON BONAPARTE.....222
LUDWIG VAN Beethoven.....226
Costică Surdu.....230
Cuvioasa Parascheva.....231
Sf. Dimitrie Basarabov.....232
Sf. Mina.....233
ATILLA.....234
GALILEO GALILEI.....235
GALILEO GALILEI.....239
GALILEO GALILEI.....243
GALILEO GALILEI.....244
Călătoria în Zefirius.....247
SIU KARTA.....259
GALILEO GALILEI - Desenarea Straturilor.....262
GALILEO GALILEI – Măsurarea distanţei dintre Straturi.....265
SIU KARTA şi Calemnis.....267
ELIFAS LEVI.....269
JOSEPH BALSAMO.....270
N. NOTOVICH.....271
MILLER.....272
Un rătăcitor.....277
ELEONORA ZUGUN.....278
IOAN Hrisostom, DIMITRIE CANTEMIR
ECATERINA POPESCU, Maria Miriam
HRISTOS - PĂRINTELE CERESC.....279

SOCRIT-COPERNIC-KUKITO.....279
HRISTOS - PĂRINTELE CERESC.....285
FLOAREA ÎNVIERII.....288
BUCUREŞTI - 11 MAI 1965.....289
ISAAC NEWTON.....290
ANI STĂNESCU.....291
ION PETREANU.....294
FAUR.....299
PAUL PIERRE GUIN.....307
Partea a II a
PAPA Alexandru IV – BORGIA, Cezar BORGIA şi
Lucreţia BORGIA.....313
Adrian ATY.....317
CLAUDIA QURQUI.....319
SF.ARSENIE CEL MARE.....319
SF.EFREM SIRUL.....323
SF. ALEXIE OMUL LUI DUMNEZEU.....325
PĂRINTELE DANIIL TUDOR.....327
SF.ISIHIE SINAITUL.....328
SF. IOAN AL CRUCII, SF. IERONIM şi
SF. IGNATIE DE LOYOLA.....331
NICOLAE DUMITRAŞ.....334
LEONARDO DA VINCI.....335
O DISCUŢIE cu Calemnis.....339
IOAN Hrisostom, SOCRIT, GALILEO GALILEI şi
SIU KARTA.....342
MICHELANGELO BUONAROTI.....346
BRÂNCUŞI.....349
RAFAEL SANZIO.....352
SF. SERAFIM DE SAROV, SF.IOAN DE KRONSTADT şi
SF. NICHITA STITAT.....354
PAISIE VELICIKOVSKI, SF.TEOFAN ZĂVORÂTUL şi
IOAN PELERINUL RUS.....358
IISUS HRISTOS - PĂRINTELE CERESC.....360
PIERRE TEILLHARD DE CHARDIN.....363
RICHARD WAGNER.....368
SERGHEI Rahmaninov.....372
JOHANN SEBASTIAN BACH.....373
WOLFGANG AMADEUS MOZART.....376
Cezar FRANK.....380
ROBERT Schumann.....382
FRANZ JOSEPH HAYDN.....387
Doamna LUMINII – GEORGINA, DENSI

FAUR, SIU KARTA.....389
CLAUDE DEBUSSY.....392
FRANZ LISZT.....393
MICHAEL Faraday.....395
SIU KARTA - despre Tihan.....400
TIHAN - compozitor din ZEFIRIUS I.....404
TIHAN II.....406
TIHAN III.....411
TIHAN IV.....415
TIHAN V.....420
JOHANNES BRAHMS.....423
HECTOR BERLIOZ.....425
IOAN Botezătorul, IOAN Hrisostom şi Calemnis.....427
GERARD PHILIPPE I.....429
GERARD PHILIPPE II.....431
GERARD PHILIPPE III.....433
MARYLIN MONROE.....436
ROGER LA PORTE.....437
PERGANI ARIS din ZEFIRIUS.....438
PERGANI ARIS continuare.....441
BUDDHA SAKYAMUNI.....445
JOSEPHIN - discul lui SIU KARTA.....450
O DISCUŢIE CU SIU KARTA.....452
GHEORGHE(rătăcitor).....453
IOAN Hrisostom, IOAN Botezătorul şi SIU KARTA.....454
DENSI - IOAN EVANGHELISTUL.....456
FAUR - IOAN BOTEZĂTORUL, Calemnis, SIU KARTA
Filip şi Serafia.....463
ALBERT PIKE.....467
DARIS CEAHNIC.....471
D.I.MENDELEEV.....475
EDISON.....476
ALBERT EINSTEIN.....477
ENRICO FERMI.....478
GIORDANO BRUNO.....483
WILLYAM HARVEY.....483
CHARLES DARWIN.....483
CHARLES AUGUSTE COULOMBE.....484
IRENE ŞI JOLIOT CURIE.....484
I.P.PAVLOV.....484
F.M.DOSTOIEVSKI.....485
WILLYAM SHAKESPEARE.....488
FULGERUL ÎNTUNERICULUI.....492

TUBEROZA - Sora mea.....497
CUVIOSUL ANTONIE CEL MARE.....499
SF. MACARIE EGIPTEANUL.....501
Cuvioşii Pustnici egipteni PIMEN, OR şi ONUFRIE.....502
PĂRINTELE CERESC - IISUS HRISTOS.....505
MAHOMED.....508
PLATON.....510
SOCRATE.....512
ARISTOTEL.....514
DESCARTES.....517
SPINOZA.....520
LEIBNITZ.....523
JOTSI-MATSA.....526
VOLTAIRE.....528
MARTIN LUTHER.....531
FREDERIC NIETZSCHE.....535
MOISE.....538
MIREACLI.....539
IMMANUEL KANT.....540
HAEGEL.....542
DENSI - spirit opalic.....541
ZAMOLXE -Zeul dacilor.....543
DECEBAL - Regele dacilor.....545
Alexandru CEL BUN.....548
MIRCEA CEL BĂTRÂN.....549
ŞTEFAN CEL MARE.....550
VLAD ŢEPEŞ.....551
MATEI BASARAB.....552
VASILE LUPU.....553
VENIAMIN COSTACHE.....554
HORIA, CLOŞCA şi CRIŞAN.....555
GHEORGHE DOJA.....556
CONSTANTIN BRÂNCOVEANU.....557
ANTIM IVIREANUL.....558
TUDOR VLADIMIRESCU.....560
MIHAI VITEAZUL.....561
AVRAM IANCU.....562
Alexandru IOAN CUZA.....562
MIHAIL EMINESCU.....563
George ENESCU.....564
NIL DOROBANŢU.....565
TRANSA TOTALĂ lui Veronica.....567

De aceiaşi autori, în COLECȚIA ”Noua Filosofie Christianică”:

1. ”POVESTEA VIEȚII MELE” - de Măicuța Veronica
2. ”CERCETĂRI ÎN LUMEA DE DINCOLO” de Măicuța Veronica şi Părintele George Văsii
3. ”DIN TAINELE UNIVERSULUI SPIRITUAL” - de Măicuța Veronica şi Părintele George Văsii
4. ”LIGURDA” - de Măicuța Veronica şi Părintele George Văsii
5. ”SENSUL CELOR TREI MUNȚI” - de Părintele George Văsii
6. ”NUNȚILE NECESARE” - de Părintele George Văsii

Precizare: A se studia în ordinea de mai sus, indicată de către autori şi de Cei din Lumea nevăzută, care le-au comunicat!

Tot în aceeaşi Colecție:

”ÎN CĂUTAREA SENSULUI” (Autobiografică) de Părintele George Văsii
”SURGHIUNUL MIRESEI. Poeme, versuri, poezii” de Părintele George Văsii
”ACATISTUL RUGULUI APRINS. CUGETĂRI ISIHASTE” de Părintele George Văsii

”CASA TĂCERII. DE VORBĂ CU CERUL ŞI CU MINE ÎNSĂMI” de Măicuța Veronica
”VENIȚI DE LUAȚI LUMINĂ! - Jurnal de călătorie la Ierusalim.” de Măicuța Veronica
”JURNAL DE CĂLĂTORIE ÎN ITALIA” de Măicuța Veronica